

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZODIAC ACADEMY

SORROW AND STARLIGHT

CAROLINE
PECKHAM

SUSANNE
VALENTI

ZODIAC AKADEMİ

HÜZÜN VE YILDIZ IŞIĞI

CAROLINE PECKHAM
SUSANNE VALENTI

Hüzün ve Yıldız Işığı
Zodyak Akademisi #8
Telif Hakkı © 2022 Caroline Peckham & Susanne Valenti İç

Formatlama ve Tasarım Wild Elegance Formatlama Zodyak

Akademisi Haritası Fred Kroner

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi
veya başka bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.
telif hakkı sahibinin izni.

Hüzün ve Yıldız Işığı/Caroline Peckham & Susanne Valenti - 1. baskı.
ISBN-13 - 978-1-914425-59-2

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1	Bölüm 2
Bölüm 3	Bölüm 4
Bölüm 5	Bölüm 6
Bölüm 7	Bölüm 8
Bölüm 9	Bölüm
10	Bölüm 11
Bölüm 12	Bölüm
13	Bölüm 14
Bölüm 15	Bölüm
16	Bölüm 17
Bölüm 18	Bölüm
19	Bölüm 20
Bölüm 21	Bölüm
22	Bölüm 23
Bölüm 24	Bölüm
25	Bölüm 26
Bölüm 27	Bölüm
28	Bölüm 29
Bölüm 30	Bölüm
31	Bölüm 32
Bölüm 33	Bölüm
34	Bölüm 35
Bölüm 36	

<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>
<u>Bölüm</u>	<u>58</u>
<u>Bölüm</u>	<u>59</u>
<u>Bölüm</u>	<u>60</u>
<u>Bölüm</u>	<u>61</u>
<u>Bölüm</u>	<u>62</u>
<u>Bölüm</u>	<u>63</u>
<u>Bölüm</u>	<u>64</u>
<u>Bölüm</u>	<u>65</u>
<u>Bölüm</u>	<u>66</u>
<u>Bölüm</u>	<u>67</u>
<u>Bölüm</u>	<u>68</u>
<u>Bölüm</u>	<u>69</u>
<u>Bölüm</u>	<u>70</u>
<u>Bölüm</u>	<u>71</u>
<u>Bölüm</u>	<u>72</u>
<u>Bölüm</u>	<u>73</u>
<u>Bölüm</u>	<u>74</u>
<u>Bölüm</u>	<u>75</u>
<u>Bölüm</u>	<u>76</u>
<u>Bölüm</u>	<u>77</u>
<u>Bölüm</u>	<u>78</u>
<u>Bölüm</u>	<u>79</u>

Bölüm 80

Bölüm 81

Bölüm 82

Bölüm 83

Yepyeni Bir Fantastik Romantik Seri Geliyor Mart 2023 Yazar Notu
Ayrıca Caroline Peckham & Susanne Valenti

Bu kitap, yumruğunda güneş parçaları gibi tuttuğu
anılarla, kaybın derinliklerinde boğulan herkese
adanmıştır.
Yeniden parlayabilmeleri için parmaklarınızın arasına
bakacak kadar cesur olmanız dileğiyle.

Solaria'ya hoş geldiniz. Tüm Fae'lere not:

Küçük Emirler, Emir hediyelerini agresif bir şekilde kullandıkları görülürse Nebula Engizisyon Merkezlerine gönderilecektir. Kraliyetin tüm hainleri saray amfi tiyatrosunda ölüm cezasına çarptırılacak ve infazları televizyonda yayınlanacak.
isyancılara uyarı.

Kral Lionel Acrux, Solaria'yı bir kez daha güçlü kılmaya söz verdi ve ulusun sadık, onurlu Fae'lerini ne pahasına olursa olsun koruyacağına dair yıldızlar üzerine yemin etti.

Kral'ın Birleşik Nebüler Görev Gücü izliyor olacak.

Ejder Kral'a selam olsun.

Kayalık dağa tırmanırken göğsümden bir parça koptu,
benim vücut hala alarak ve
form . ve

Beni Lavinia'nın lanetine bağlayan canavar.

Elimde kalan her şeyle kendi zihnime tutunuyordum ama Gölge Canavar'ın arzuları her bir düşüncemi kuşatıyor ve titrek bir aleve karşı şiddetli bir fırtına gibi onları söndürüyordu. Varlığı ezici, boğucu ve o kadar güçlüydü ki beni ben yapan şeyin derinliklerinde yarıklar açıyormuş gibi hissettiriyordu.

Bedenimin mülkiyetini çalan bu yaratığın kontrolünü ele geçirmek için gücümü çağırırken boğazımdan bir çığlık koptu ama bu çığlık tüm dağ yamacını sarsan muazzam bir kükreme olarak çıktı. Büyüm içimde sessiz bir şekilde yatıyor, yakarışıma cevap vermiyordu, sanki artık bana ait değilmiş gibi.

Canavarın geri dönme arzusunu hissedebiliyordum, savaşa geri dönmek ve boğazımın ortasını tırmalayan, daha fazla katliam talep eden kana susamışlığı doyurmak. Bu beni rehin alan bir emirdi, tıpkı bildiğim en şiddetli Zorlama gibi. Ama yine de dayanmaya çalıştım, oradaki kız kardeşimi ve

Kalbimin her öfkeli atışıyla sevdiğim adamı. Onlara zarar vermeyeceğim. Hiçbir zaman.

Bir şekilde savaş alanıyla aramdaki mesafeyi artırmayı başardım, herkesi terk ettiğim için nefret ediyordum ama varlığımın durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum.

Kan ağzımı boyamıştı ve ölümün kokusu aynı anda hem iğrenç hem de sarhoş ediciydi. Tek bir bedene sığdırılmış iki karşıt yaratıktım ve buraya ait olmayana hükmedecek kadar güçlü olmadığımın korkuyordum.

Ya bu varlıkla birleşip bir canavara dönüşüyorsam? Ve benimle işi bittiğinde, beni geri tükürecek ve beni çorak bırakacaktı, Darcy Vega sadece rüzgara atılan bir anı.

Göğsümde sihrimin genellikle yaşadığı boşluk, bir parçasını bile yardımına teşvik etmeye çalıştığımda usulca yankılandı.

Hiçbir şey yoktu. Bomboştum ve ölümlü olma korkusu içimdeki diğer tüm korkularla birleşerek beni neredeyse parçalayacaktı. Bu Lavinia'nın bana yapabileceği her şeyden daha kötüydü; ruhumu alıyor, göğsümden ayırıyor ve yakıp kül ediyordu. Gölge Canavar onun arzularıyla besleniyordu ve benim mahvolmamı istiyordu.

Yorgunluk kemiklerimi sızlatıyor, koşmayı bırakıp ağrıyan kaslarımı dinlendirmem için bana yalvarıyordu. Artık dağların tepelerine tırmanmışım ve soğuk hava etrafımı sarmıştı, üzerimdeki karla kaplı zirveler neredeyse ulaşabileceğim uzaklıktaydı.

En yakın dağın zirvesi, düşen yıldızın gökyüzünden süzülüp çarptığı yerde hasar görmüştü, kayalar ve taşlar dağın kenarına saçılmıştı ve önümdeki bir vadide kaybolmuştu.

Neden onu buraya, hiçliğin derinliklerine kadar kovaladığımı bilmiyordum, ama adımı çağıran, beni teşvik eden, bir parça da olsa hayatta kalmama yardım eden bir fener gibiydi.

Kendi kaderimi kontrol etmek ve bana hedefleyebileceğim bir şey vermek.

Kalbim tehlikeli bir şekilde hızlı atıyor ve nefeslerim o kadar ağırlaşıyordu ki ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyordum. Ama iradem kırılırsa diye durmayı reddettim ve Gölge Canavar bizi geri döndürmeyi ve beni savaş alanına geri götürmeyi başardı.

Sık çam ağaçlarının arasına daldım, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen dik bir tepeye tırmandım, parıldayan yıldızlar yukarıdaki karanlık gölgelikten bana daha iyi bakmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

Sonunda tepeyi aştım, ağaçların arasından sıyrıldım ve kendimi çıkmaz sokakta buldum, patilerim kayarak uğursuz ve karanlık bir gölün kenarındaki siyah kayaların üzerinde durdu.

Büyük su kütesinin etrafı, bir tarafı düşen yıldızın etkisiyle paramparça olmuş dev bir kâse gibi yarım ay şeklinde yükselen tunç grisi kayalıklarla çevriliydi. İçine akan bir su nehri olmadığına göre gölün kıpırdamadan durması gerekirdi ama yüzey sanki bir şey onu hareket ettirmiş gibi dalgalanıyordu ve havada garip bir metalik koku da vardı.

Patilerimin altındaki zemin ıslaktı ve atmosferde, umutsuzca geri kazanmaya çalıştığım zihnime keskinlik getiren bir enerji hissettim. Her ne kadar katlanılması acı ve ıstırap verici bir şey olsa da, bu netlikle birlikte kalbimi kanıyormuş gibi hissettiren türden bir keder de geldi.

Geraldine.

Sayırsız kişi bu Gölge Canavar'ın dişlerine ve pençelerine kurban gitmişti. Bu canavar. Ben de. Buna tanıma şansına eriştiğim en iyi arkadaşlarımdan biri de dahildi.

Duygularım içime akarken, değişim omurgamdan aşağı doğru dalgalandı, Gölge Canavar'ın siyah kürkü derimin içine doğru çekildi ve aniden Fae formumda dizlerimin üzerine yere çöktüm.

Yansımam gölün yüzeyinden bana doğru parlıyor, saçlarıma yapışmış gölgeleri ortaya çıkarıyordu. Lavinia'nınki gibi etrafımda süzülüyorlardı, gece gökyüzü kadar siyahtılar. En derin gölgelerden oluşan bir elbise de etrafımı sarmış, sürekli hareket edip değişerek bedenimi kaplıyordu. Nemli parmaklar bana yapışmış, tenimi okşuyormuş gibi hissediyordum. Bu his hem iğrenç hem de zevkle doluydu, gölgelerin çağrısı kulağıma fısıldıyordu. Ama en kötüsü bu değildi, çünkü gözlerim hiç de benim değildi. Obsidiyendiler, yeşilden eser yoktu ve bundan daha da kötüsü, gümüş halkalar yoktu, Orion'la Elysian çiftleşmemin izi silinmişti.

Öne doğru eğildim, boğazımdan bir hıçkırık yırtılırken ve keder beni tüketirken bir elimi yansımamda gezdirdim. Ben bir canavardım.

Çok fazla insan öldürmüştüm. İyi insanları. O savaş alanında zafer kazandıktan ve özgürlüğümüzü almaya gelen kötülüğü yok ettikten sonra ailelerine dönmeyi hak eden insanlar. Bu dünyadan bu kadar vahşi bir şekilde çalınmış olmaları doğru değildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Sadece rüzgâra söylenmiş kelimelerdi ve kelimeler hiçbir zaman zamanı geri döndürme gücüne sahip olmamıştı.

Geraldine'in kaybı beni paramparça ederken, zihnim ona yaptığım vahşi saldırıyı, kanının ağzımda nasıl bir tat bıraktığını düşündü. Çaresiz bir hıçkırık beni terk ederken ürperdim ve kalbim dışarı çıkıp benden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissederken ellerimi göğsümde kavradım. Ben de kendimden kaçmak istiyordum.

Umutsuzluğumun derinliklerinde o kadar uzun süre oturdum ki, gözyaşlarım yanaklarımı dondurdu, dondurucu hava üzerime çarptı, vücudumu saran gölgeler ve dizlerime vuran buz gibi su arasında gidip geldim.

Aradan geçen zamana rağmen göl hala dalgalanıyor ve bir şeylerin onu rahatsız ettiğini gösteren o doğal olmayan şekilde değişiyordu. Ne olduğu umurumda bile değildi.

Eğer derinliklerinde başka bir canavar gizleniyorsa. Bu gece o savaş alanında dönüştüğüm canavardan daha büyük bir canavar yoktu; şimdi içimde uyuyan ve her an geri dönmeyi bekleyen bir canavar. Kendimi tekrar ona kaptırmanın dehşeti başlı başına bir işkenceydi. Canavar üzerinde herhangi bir kontrolüm var mıydı, yoksa Lavinia'nın onu bir kez daha harekete geçirmesini mi bekliyordu?

Gölgeler etrafımda dans ediyor, tıpkı Gölge Prenses'e yaptıkları gibi tenimi yalıyorlardı ve beni kendilerine çekmeye çalıştıklarında dokunuşlarından kaçıyordum. İçlerindeki kayıp ruhların fısıltıları beni sakinleştirmeye çalışıyor, acımı dindirmem için bana teselli verirken beni yemliyordu. Ama bunu benden çalmalarına izin vermeyecektim. Şu anda beni kendime bağlayan tek şey buydu ve karanlığın istediğini yapmasına izin verirsem Gölge Canavar'ın beni tekrar ele geçireceğinden emindim.

Ellerimi kaldırdım, parmak uçlarıma büyü çekmeye çalıştım, toprak büyüümün yaratabileceği en güçlü demir zincirleri yapmak ve arkadaşlarıma zarar vermek için asla geri dönemeyecek şekilde kendimi buraya bağlamak istedim.

İçimde hiçbir güç kıvılcımlanmadı, en ufak bir sihir parıltısı bile görünmüyordu. Anka Kuşum da sessizdi ve uyuduğunu söyleyecek şekilde değil; hayır, o... gitmişti. Beni tutsak eden Gölge Canavar tarafından alındı ve belki de varoluştan tamamen yok edildi.

Gözyaşlarım akmayı bıraktı, yerini gözyaşlarının çok ötesine geçen güçlü bir keder aldı. Bu, geri dönebileceğimden emin olmadığım türden bir kederdi; bildiğim dünyanın kaybı ve sevdiklerimin orada bir yerlerde cansız yatıyor olabileceğine dair umutsuz korku, ruhları Perde'nin ötesinde, beni çok geride bırakmışlardı. Güvende olup olmadıklarını kontrol etmek için bile geri dönemezdim, çünkü onları bulmasından korktuğum tehlikenin ta kendisiydim.

Yapabileceğim tek bir şey vardı ve bunun da işe yarayacağından şüpheliydim ama deneyebilirdim.

"Lütfen." Bakışlarımı yıldızlara çevirdim, eğer isterlerse

tüm bunları değiştirebilecek güce sahip olduklarını biliyordum. Ben

Onlara hiçbir şey için yalvarmadım ama şimdi dizlerimin üzerine çökmüştüm ve umutsuzca beni dinlemelerini, bir an için bile olsa umursamalarını sağlamayı umuyordum. Belki de dünyayı değiştirmek için ihtiyacım olan tek şey bir andı. "Bırakın yaşasınlar. Ölümden kaçmalarına izin verin. Bırakın bir gün daha yaşasınlar. Bize bir şans daha verin."

Yıldızlar sessizce parılıyordu ve onların bakışlarını bana çevirdiklerini hissettiğime yemin edebilirdim ama ne gördüklerini bilmiyordum. Muhtemelen sadece onlar için toz kadar anlamsız olan kırık bir kızdı. Ama bu toz düşünebiliyor, hissedebiliyor ve sevebiliyordu ve kaderin gelgitlerinde savrulmaktan bıkmıştım. Sesimi duyurmak istiyordum ve en çok da onların kudretli ellerinden dizginleri çalıp hepimizin kaderini ışığa doğru yönlendirmek istiyordum.

"Beni bu lanetten kurtarın!" Öyle bir çığlık attım ki boğazım yırtıldı. "Güçlerimi geri ver. Bana savaşma şansı verin, ben de size yukarıdaki tünelerinizden izleyebileceğiniz bir şey vereyim. Size kan, intikam ve eğlence ihtiyacınızı karşılayacak sahte kral ve gölge kraliçesine bir son vereceğim." Onlar sessiz bir kayıtsızlıkla izlerken, içimdeki öfke seliyle tükürdüm.

Benimle eğleniyorlar mıydı? Bir parçası olduğumu bilmediğim bir oyundaki kukla mıydım? Yukarıda eğlenmekten hoşlandıkları bir eğlence miydi tüm bunlar? Hastalıklı zevkleri için bir oyun, Fae'ler doğduğumuz anda bizim için yazılmış bir senaryoyu takip ederek onların altında sıkışıp kaldılar.

Belki de asla kazanmamamız gerekiyordu, belki de bu bir trajedi idi ve ben son perdedeydim, sevdiğim herkesle birlikte kaçınılmaz bir sona doğru ilerliyordum. Belki de bu işin nasıl sonuçlanacağına dair bir seçeneğim yoktu.

Başımı eğdim, yıldızların sessizliği, içinde bulunduğum durumu ne kadar önemsedikleri hakkında bilmem gereken her şeyi anlatan bir kovulma gibiydi. Umutsuzluk bana kalan tek şeydi, ciğerlerime ısırap üfleyen zararlı bir yoldaş. İçine düştükçe, gölgeler derimin altında zincirler gibi daha da kıvrılıp sıkılaşıyordu. Yumuşak fısıldıyorlardı

Umutsuzluğa kapıldığım şu anda bana çok cazip gelen kaçış vaatleri. Tek yapmam gereken kendimi bırakmaktı ve karanlık bu acıyı alıp götürecekti. Mutluluk beni onların kollarında bekliyordu, sadece teslim olmalıydım...

Gölge Canavar içimde canlandı ve her geçen saniye onu uzak tutmak daha da zorlaştı. Kana olan susuzluğu bitmek bilmiyordu, bulabildiği her damlayı içen sonsuz bir boşluktu ve kime ait olduğu umurunda değildi.

Zihnimin derinliklerinde bir yerde Lavinia'nın benimle usulca konuştuğunu duydum, "Bitti Prenses. Gölgelere teslim ol, onlar çoktan kazandı."

Gölgeler etrafımı sararken parmaklarım sıkıştı, eski bir dost gibi beni kucaklamak için tenimden dışarı sızdı. Belki de haklıydı. Belki de sevdiğim herkes gitmişti ve bunun sorumlusu bendim. Savaşın gidişatını Lionel'ın ordusu lehine çevirmiştim ve sonrasında olan her şeye ben sebep olmuşum. Hepsi benim hatamdı.

Ölüm artık üzerime damgalanmıştı, ellerim isteğim dışında öldürücü hale gelmişti. Ama karşı koyacak kadar güçlü olmalıydım, bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıydım, işaretleri görmeliydim. Ben bir Anka Kuşuydum, var olan en nadir ve en güçlü Tarikatlardan biriydim ve bundan da öte, Vahşi Kral'ın kızıydım. Bu kadar önemliken nasıl bu kadar işe yaramaz olabildim? Tüm bu güç nasıl bu kadar kolay elimden kayıp gitmişti? Gölge Canavar pençelerini bu kadar derine batırmadan önce onu yenecek kadar güçlü olmam gerekmez miydi?

Hayır, sonunda onu durduramayacak kadar güçsüzdüm.

Ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Tory'yi, Lance'i, Geraldine'i hayal kırıklığına uğrattım.

Parmaklarımdaki ve tırnaklarımdaki altındaki kanı içime çekerken içimden bir titreme geçti, kanı temizlemeye çalışırken içimden bir ıstırap sesi çıktı. Bu işe yaramayınca, onları buzlu göle ittim ve yıkamaya çalıştım, acı bana sel gibi geri gelirken gölgeler tuttuklarını biraz serbest bıraktı. Çok üzgünüm, Geraldine.

Ellerimdeki kanı temizlemek için umutsuzca çabalarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve suya damladı, bir yandan da asla gerçekten temizlenemeyeceğimi biliyordum.

Gümüşü bir ışık suyun derinliklerinde büyüyor gibiydi ve gözlerimi temizlemek için kırıştırdım, ışık gölün obsidyen derinliklerinde daha da parlaklaşırken dudaklarım aralandı.

Derin suyun dibinde kocaman bir kaya aydınlandığında hareketsiz kaldım ve savaş sırasında gökyüzünü yırtıp geçen, dünyanın bu ıssız köşesine kadar kovaladığım kayan yıldızı düşündüm.

Nefeslerim sığılaştı ve mantıken ellerimi sudan çekmem gerektiğini bilsem de içgüdülerim bana tam tersini söylüyordu. O gümüş ışıpta çok tanıdık bir şey vardı ve gölün içinde titreşerek ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Düşen yıldızı artık göremeyinceye kadar su önümde değişti, gümüş parıltı parmak uçlarımda hemen ötesinde aynaya benzer bir parlaklık yaratana kadar yayıldı. Gölgele geri çekilirken ve bu sihirden sorumlu varlığı hissederken ellerimi esneterek ona uzandım bile. Kalbim umutla çarptı, derim farkındalıkla karıncalanırken kederimden küçük bir soluklanma ihtiyacı beni tüketti ve titreyen bir nefes aldım.

"Anne?" Sesimde bir özlem acısıyla fısıldadım.

Parmaklarım gümüşü parıltıyla birleşti ve dokunuşumla hareket ederek iki güzel gümüş kanada dönüştü. Bu oydu, bundan emindim. Artık onu her yerde tanıyabilirdim.

O ışığın içinden bana baktı ve kalbim ona ne kadar yakın olmak istediğimle parçalandı. Mantıken, onun gerçekten orada olmadığını, bunun sadece ortaya çıkarmam için bana bırakılmış bir hayal ya da anı olduğunu biliyordum, ama gölün içinde ona ulaştığımda kendimi her zamankinden daha yakın hissettim. "Bu kesinlikle işe yaramayacak," diye konuştu uzaktan derin bir erkek sesi ve kanatlar bir kez daha suya batırılmış mükemmel bir ayna haline gelene kadar değişti. Ya da belki bir

Pencere gerçeğe daha yakındı, çünkü annemin pencereden bana baktığını gördüm, dolgun dudakları üzüntüyle eğilmişti.

Vücudunu saran lacivert bir elbise giymişti ve belinin etrafı mücevherlerle süslenmişti, siyah saçları narin bir şekilde toplanmıştı. Muhteşem, nefes kesici, çok bilge görünüyordu ama yine de çok gençti. Önünde daha uzun yıllar vardı ama yarısını bile görememişti. Ona bakmak, bakışlarındaki sevgiyi hissetmek ve ona en çok ihtiyaç duyduğum anda bunu hiç hissetmemiş olmak beni incitiyordu. Hepimizden çok şey çalınmış, ailemiz parçalanmış ve birlikte bilmemiz gereken hayatlar daha başlamadan yok edilmişti.

Yatak odası gibi görünen bir yerde duruyordu, arkasında kocaman bir dört poster ve onun ötesinde gece gökyüzünü gösteren kemerli bir pencere vardı.

Kaşlarımı çattım, anının geçmişte hep olduğu gibi tekrarlanmasını bekliyordum ama annem bana bakmaya devam etti. Bu bir yanılsama olmalıydı, ama ona yakın olmak için o kadar çaresizdim ki, beni gerçekten görebiliyormuş gibi davranmama izin verdim. Günahlarım bir pelerin gibi etrafımı sararken utanç üzerime çöktü, vücudumu lekeleyen kan suçlarımın bir itirafıydı.

"Merhaba sevgilim," dedi usulca ve bunun imkânsız olduğundan emin bir şekilde donakaldım.

"Beni görebiliyor musun?" İnançsızlıkla nefes aldım, gölgelerin içine büzülmek istiyordum, böylece benim gerçeğimi göremeyecekti. "Evet, ikimiz de görebiliyoruz."

Birini yaklaştırdı ve babam biraz tereddütlü bir şekilde ortaya çıktı.

kalp atışları tekliyor.

Hail Vega heybetli bir figürdü, öne doğru eğilirken güçlü yüz hatları gölgede kalmıştı, bir eli annemin omzundaydı, sanki onu geri çekmek ister gibiydi, koruyucu ama aynı zamanda destekleyiciydi. Devasa gövdesi ve adeta içinden yayılan güç göz önüne alındığında neden bu kadar kolay vahşi olarak adlandırıldığını anlamak zor değildi.

Ama yüz ifadesinde çok daha fazlası vardı. Gözlerinin etrafında bir yumuşaklık vardı, ama sakallı çenesi inatçı bir pozisyonda kilitlenmişti ve bu bana Tory'yi o kadar çok hatırlattı ki neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlayacaktım. Alaycı tavrını nereden aldığını anlamaya başlamıştım. Pahalı siyah bir ceket ve pantolon giymişti, abanoz saçlarını geriye atmıştı ve yeşil gözleri doğrudan benim gözlerime bakıyor, beni tıpkı onun gibi değerlendiriyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Bakışlarının yoğunluğu karşısında yanaklarımdaki sıcaklık yükselirken sordum.

Belki de ölüm benim için gelmişti ve bu benim Perde'nin ötesine geçişimdi. Sevdiğim herkes beni orada bekliyorsa buna karşı bile değildim.

"Sizi gelecekte görüyorum ve bakmamız için aynanın içinde o geleceğe dair bir vizyon çiziyorum. Bu senin için bizim bir anımız ama bizim için gerçek. Bu şimdi," diye açıkladı, ancak bu sadece zihnimin düğümlenmesine neden oldu.

"Merissa," diye fısıldadı babam, bakışları dehşet ve umutla yüzüme sabitlenmişti. "Onunla gerçekten konuşabilir miyim?"

"Evet, ama sana söylediklerimi unutma," dedi annem, yüz hatları ciddileşerek.

"Ona ne söyledin?" Ben sorduğumda gözlerinde acıyla bana baktı.

"Sizinle büyük ihtiyaç duyduğunuz bir zamanda konuşuyoruz. Sizi rahatsız eden şeylerin tamamını göremiyorum ve sizden bunlardan bahsetmemenizi istemek zorundayım, çünkü zaman çizelgelerimiz hassas ve onların bariyerini hiç geçmemeliyiz."

"Gwendalina," dedi babam, beni sadece Hamish Grus'tan duyduğum türden saf bir sevgiyle kucaklayarak ve birden Geraldine'in babasının bana ve Tory'ye ne kadar derinden değer verdiğini fark ettim. Çünkü bu gördüğüm bir baba sevgisiydi, sadece daha önce hiç tanımamıştım. Sarsıldım ve özlem duydum, sıcaklığına dalmak istedim.

Babamın boğazı bir yükselip bir alçalırken elini yüzünde gezdirdi, yüz hatlarındaki şok açıkça görülüyordu. "Babam için

"Şu anda konuşmak ister misin?"

"Evet, sanırım öyle," dedim, onunla gerçekten konuştuğuma inanmakta güçlük çekiyordum, kelimelerimiz çağlar boyunca bir araya geliyor, geçmiş ve şimdiki zaman çarpışıyordu. "Ama..."

"Ne oldu?" diye sordu, sesindeki endişe, dokunuşunu hiçbir zaman gerçekten hissedemeyeceğim bir babanın kucaklamasını özlememe neden oldu.

"Çok fazla insan öldürdüm," diye itiraf ettim, utanç etimi kesiyordu. Ama bu buluşmanın önemini, annemin yıllar boyunca bizim için bu anı yaratmak adına aldığı riski hissedebiliyordum ve hiç değilse dürüst olmak zorundaydım. "Düşmanım beni bir silaha dönüştürdü."

"O halde her ne yaptıysan, bu senin hatan değil," dedi Merissa hiddetle ve bakışlarım gözlerinin mükemmel kahverengi rengiyle buluşunca kalbim öfkeyle çarptı. "Kendini suçlama, bana bunun için söz ver."

Kelimeleri dudaklarımdan geçirmeye çalıştım ama yapamadım.

Yalan olur.

"Güvenli bir yere gitmelisin," diye ısrar etti babam, sanki içinde bulunduğum sıkıntıyı sezmiş gibiydi. "Merissa, ne yapması gerektiğini görebiliyor musun? Kız kardeşi nerede?"

"Onu görebiliyor musun? O iyi mi? Yaşıyor mu?" Annemin hediyelerinin bana umutsuzca arzuladığım cevapları verebileceğini fark ederek ağzımdan kaçırdım. Yine de aniden bana vereceği cevaptan tüm kalbimle korktum. İkizim savaş alanında savaşmaya terk edilmişti ve ben sonuna kadar onun yanında olmalıydım. Eğer bu dünyada ona bir bütün olarak geri dönebilirim, bir daha asla ama asla yanından ayrılmayacaktım.

Merissa'nın ifadesi karardı, tüm ışık onu terk etti ve panik dalgalar halinde içime yayıldı.

"Yaşıyor," diye onayladı ve rahatlama öyle şiddetli bir sel gibi içime aktı ki, öne doğru sarkmama neden oldu.

"Peki ya Lance?" Sesim korkudan çatlayarak sordum. Eşimi kaybetmek beni mahvederdi, neredeyse bu korkuya dayanamıyordum.

Annemin gözleri buğulanırken, hediyeleri onu ararken geçen saniyeler.

Lütfen, lütfen.

"Evet, o yaşıyor. Şimdilik," diye açıkladı ve bu son sözler içimde bir dehşet akordu oluştursa da, ilk sözler ruhumun kırık parçalarından bazılarını iyileştirmeye yetti. "Daha fazlasını söyleyemem, çünkü bu kaderin elini değiştirecektir. İyi dinle sevgilim, şimdi dinlemelisin."

Başımı salladım, babam ona yaklaştıkça boğazım tıkanıyordu ve ikisi de beni gözlerinde o kadar büyük bir sevgiyle izliyorlardı ki, bunu deneyimleme şansımın hiç olmadığını bilmek içimi acıtıyordu.

"İçinizde yaşayan bu karanlığı dizginlemelisiniz," dedi Hail. "Kırılmazsın ve asla ama asla pes etmemelisin. Eğer vazgeçersen, her şeyi kaybedersin."

"Büyüm gitti, nasıl savaşılabirim?" Dehşet içinde sordum.

"Gitti mi?" Hail, bunun imkânsızlığı karşısında başını sallamaya başlamıştı bile. "Ama nasıl?"

"Sus," diye araya girdi annem. "Buna cevap verme, Gwendalina."

Bunu bilmek bize düşmez. Kaderleriniz kırılgan."

Başımı salladım ve babam parmaklarını endişeyle saçlarında gezdirdi, bir cevap almak için Merissa'ya baktı, en az benim kadar çaresiz görünüyordu.

Annem bir an için kırgın göründü, eli sanki acı çekiyormuş gibi kalbine gitti ve gözleri buğulandığında, ifadesi geleceğimde korkunç bir şey gördüğünden korkmama neden oldu.

"Sizinle tanışmak en büyük hediye," dedi Hail sessizce. "Yüz hatlarınızda annenizi görüyorum ama ben de oradayım..." Bana doğru uzandı, parmakları beni görebildiği aynanın camına bastırdı ve parmaklarımı onunkilere dokundurdum, soğuk sudan başka bir şey hissetmiyordum ama annemin Görüşü'nün bağlantısı aracılığıyla onu bir şekilde hissediyordum.

Gülümsedi, gözlerine ışık değdi ve gerçekliğimin dehşetine rağmen, kendi dudaklarım onunkini yansıtmak için kalktı, bunu bilerek

O an bir şimşek çakması kadar kısaydı. Keşke onu şişeleyip sonsuza dek saklayabilseydim.

Merissa gözlerini kırpıştırarak görüş alanından çıktı ve bana biraz daha yaklaştı, gözleri yaşlarla dolmuştu ama düşmesine izin vermedi.

"Bunu aşmanın bir yolunu bulabilirsin," dedi. "Pek çok karanlık yol var ama ben umut ışıkları görüyorum."

"Ama hiçbir garanti yok mu?" Yalvardım ve o da başını sallayarak babamın çaresizlik içinde ona dönmesini sağladı.

"Ona söyleyebileceğin bir şey olmalı, daha fazla bir şey," diye ısrar etti, elini tuttu, gözleri yalvarıyordu.

"Bu konuda daha fazla bir şey söyleyemem," dedi ve özür dileyerek başını eğdi.

"Ölümlü olacak mıyım?" Merissa tekrar bana baktı, alt dudağı titriyordu ve soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu.

"Geleceğini buradan görmek zor. Üzgünüm aşkım, ölümlü olacağın ihtimalini göz ardı edemem," dedi sıkıntılı bir bakışla, gerçek boğazıma bıçak gibi saplanmıştı.

"Hayır," diye gürledi babam. "Böylesine vahim bir kaderden kaçınmanın bir yolu olmalı."

Annemin gözleri daha fazla cevap ararken tekrar odaklanmadı ve babam onun yanından ayrılarak aynaya doğru ilerledi, böylece görebildiğim tek şey o oldu.

Hail sertçe yutkundu, sonra çenesini kaldırdı, üzerine bir kralın vahşiliği çökmüştü. "Gwendalina, keşke bu camdan içeri girebilseydim ve şu anda yanında olabilseydim. Ama şunu bil ki, sen bir Vega'sın. Kanınız asil ve hayal edebileceğiniz her şeyden daha güçlü. Yeterince istersen gökyüzünü bile yerinden oynatabilirsin ama kalbinden tüm şüpheleri kovmalısın çünkü şüphe bu gücü senden çalacaktır. Beni anlıyor musun?"

Başımı sallarken boğazımdaki jilet gibi keskin yumruyu yuttum, gözlerim yüzünün her çizgisini oyarken onu bu şekilde, gerçekten gören bir adam olarak ezberlemeye çalıştım.

Gözlerimin içine bakıyor ve benimle gerçek bir anı paylaşıyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Dönüştüğüm şeyden çok korkuyorum."

Çenesi gerildi ve sağ eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "Böyle bir şeyden korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi sessizce, sanki itiraf onu ham bırakmış gibi. "Ama sen benden, annenden daha güçlüsün. Sen, kız kardeşin ve erkek kardeşin olağanüstü, gerçekten hiçbir fikrin yok. Yemin ederim seni rahatsız eden her neyse onu yenebilirsin."

"Baba," diye mırıldandım, Lionel'ın babamın aklını nasıl çeldiğini, yaptığı her kötü şeyin onun suçu olmadığını anlatmak için ağzımı açtım. Ama annem bir anda görüş alanından çıktı ve aceleyle öne doğru atıldı.

"Gitme vakti geldi, sevgilim. Kader değişiyor. Seni seviyoruz. Umut var, bunu bil. Bunu sakın unutma." Elini öptü, bana doğru uzattı ve onların görüntüsü kaybolmaya başladı.

Varlıklarının beni soğuk ve karanlıkta geride bıraktığını hissettiğimde paniğe kapıldım.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım.

"Sadece bir dakika daha," diye yalvardı babam, ama annem üzgün bir şekilde başını salladı ve babam aramızda hızla akıp giden o son anlarda bana bakmak için döndü.

"Seni, Roxanya'yı ve Gabriel'i kalbimizin derinliklerine kadar seviyoruz," dedi şiddetle, kelimeler varlığımın dokusunda yankılanarak, uzun zamandır kırılmış bir şeyi bir araya getirdi.

"Her zaman ve sonsuza dek," diye onayladı annem ve gözlerim yaşardı.

"Ben de seni seviyorum. Lütfen kal," diye yalvardım ama görüntü çoktan kaybolmuştu.

"Eylemlerinize sahip çıkmayı unutmayın. Herkesin benim diyebileceğinden daha büyük bir silah kullanırken, sadece

Kalbinizin gücü ona rehberlik edebilir, sadece iradenizin gücü onu kontrol altına alabilir. Kendini tanı ve kim olduğunun her parçasına sahip çık. Benim gibi asla başarısız olmayacağına eminim," diye seslendi babam bana.

İkisi son bir saniye boyunca beni içlerine çektiler, sonra gümüş ışık kayboldu ve ben görüşümde dans eden parlak noktalarla baş başa kaldım. Su bir kez daha altımda tehditkâr bir şekilde karanlık bir havuza dönüştü ve ben uçuruma bakarak onların tekrar var olmalarını diledim. Ama gitmişlerdi.

Donmuş ellerimi sudan çıkardım, başımı gökyüzüne doğru eğdim ve ayın sağımdaki dağın zirvesini aşacak kadar yükseldiğini gördüm.

Sessizlik bastırdı ve ailemin sözlerine tutunarak, Tory ve Lance'in hâlâ hayatta olduğunu bilerek teselli bulurken topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. Ancak yalnızlık ve ağır sessizlik beni dünyanın en küçük yarattığı gibi hissettirmeye yetmişti.

Babam bana kalbimin gücüne güvenmemi söylemişti ama göğsümün içinde sıkışıp kalan kas yığını harap olmuş, kırılmış bir şeydi, o kadar çok günahla lekelenmişti ki bir daha asla temiz olamayacağını biliyordum. Gölge Canavar bunu görmüştü, üzerimdeki lanet bir zamanlar kendime ait olduğunu iddia ettiğim tüm iyiliği bükmüş ve onu bir kıyıya yapışan kum kadar önemsiz hale getirmişti. Gölgelelerin gelgiti çok geçmeden onu tekrar arayıp bulacak ve bu dağınık taneleri yenme umudumun olmadığı bir kaos girdabına sürükleyecekti. O parçalar yavaş yavaş benden çalınacaktı ve onlar gittiğinde benden geriye ne kalacağından korkuyordum. Belki de hiçbir şey.

Gece etrafımda ağır bir şekilde asılı dururken, yıldızlar siyah gökyüzünde kendi aralarında fısıldaşıyor gibiydiler ve planlarını yapıp kaderlerimizi çizerlerken, en kötüsünün henüz gelmediğine dair derin ve korkunç bir korkuya kapıldım.

Keder beni o kadar uzun süre felç etmişti ki zaman anlamını yitirmişti. Vücudum uyuşmuştu.

Savaş alanının kan ve pisliği içinde diz çökmüş, alnımı sevdiğim adamın sessiz göğsüne dayamıştım.

Darius hâlâ altımdaydı ve kalbini delen güneş çeliği bıçak yanımızdaki toprakta yatıyor, kanımızla lekelenirken elim buz gibi tenine durmadan daha fazla kırmızı damlatıyordu.

Hıçkırıklar gözyaşlarına dönüşmüştü ve gözyaşları sessizliğe gömülmüştü, ta ki savaşın geride bıraktığı yıkımın içinde yattığımız yerde ondan ve benden başka bir şey kalmayana kadar.

Saatler geçmişti, kalbim parçalara ayrılıp birbirine bağlanamaz binlerce parçaya bölünürken sayısız zaman akıp gidiyordu. Yumuşak olan her yanım sertleşmiş, Darius'la birlikte olduğum kızın vahşi kabuğuna dönüşmüştü.

Kanatlarım üzerimizde uzanıyor, ikimizi altın tüylerden yapılmış bir tabutun içine hapsediyordu ve o yanımda olmadan tabuttan çıkmaya hiç niyetim yoktu. Ama orada yatarken, titrerken ve daha önce hiç hissetmediğim kadar umutsuz hissederken bile, beni burada tutan tek bir şey vardı

bu lanetli dünyada. O bıçağı alıp kendi kalbime saplamayı düşündüğümde elimi tutan tek şey, içindeki acıyı durdurmak ve tek büyük aşkı öbür dünyaya kadar takip etmekte.

Darcy dışarıda bir yerdeydi.
Benim diğer yarım. Ruhum.
İkizim.

Gözyaşlarımın yanaklarımda kurumamasından bu yana geçen saatler boyunca kendimi onu düşünmeye zorladım. Dağılmam, parçalanmam ve kalbimin en büyük arzusunun kaybını kabullenmem için geçen sürede onu aklımdan çıkarmadım.

Bana ihtiyacı vardı. Benden geriye kalanlar ne kadar hasarlı ve kırık olursa olsun.

Darius'un çenesini avucumun içine aldım ve son kez soğuk dudaklarını buldum, onu usulca öptüm ve kendimi onu bırakmaya zorlarken ona olan sevgimi bizi çevreleyen havaya üfledim.

"Ruhun benimkine bağlı," diye nefes aldım ağzına karşı, artık sözlerimi duymak için orada olmadığını bilmeme rağmen, ama karanlık ve bilinmeyen bir enerji bu yeminle havanın kendisini karıştırıyor gibiydi. "Ve bizi ayırmaya çalıştıkları için göklerdeki tüm yıldızları düşürene kadar rahat etmeyeceğim."

Sözlerim üzerine elimdeki kesik ham enerjiyle yanmaya başladı, enerjim tükenmiş olmasına rağmen büyük kanımda kıpırdanıyordu. Nimfleri yok etmek için kullandığım patlama benden her şeyi, enerjimin son damlasını almıştı ve artık bir mezarlıktan başka bir şey olmayan bir savaş alanında onsuz kalmıştım.

Kendimi her yönden bağladığım adamın cesedi üzerinde diz çökerek geçirdiğim onca zamandan sonra vücudumdaki her kas bu hareketi protesto etse de ayağa kalktım. O benimdi, ben de onun. Aramızda ölümün gölgesi dolaşsa ve bizi birbirimizden ayırsa bile bu değişmeyecekti. Sadece o vardı. Sonsuza kadar. Her zaman.

Etrafımı saran karanlığa karşı gözlerimi kırptırdım, dökülen onca gözyaşından dolayı gözlerim ağrıyordu. Nefesim beni terk etti.

Bir buhar bulutu yükseldi ve ben savaş alanının yıkımını görüp yönümü bulmaya çalışırken dağıldı.

Kılıcımı elime aldım, ağırlığı daha önce kaldırdığım her şeyden daha ağırdı, yenilgimizin yarattığı yıkım etrafımızdaki havayı kirletirken başarısızlık metale yapıştıyordu. Hem Fae'lerin hem de Nymph'lerin kanıyla ıslanmıştı, sayısız düşman benim elimle öldürülmüştü ama bu yeterli değildi. Kraliçe Avalon'un beni eğittiği savaşçı olmuştum, yanımda kız kardeşim ve arkamızda iyi ve doğru olan her şeyin gücüyle savaşa koştum, ama bu bir hiç uğrunaydı. Bize kazandırdığı tek şey ölüm ve yıkım oldu, ordumuz kötülüğün gücü altında yok oldu.

Bu hikayelerin böyle gitmemesi gerekiyordu. Bu krallığa musallat olan canavarı yok etmemiz gerekmez miydi? Dünyada her şeyin yoluna girmesi ve şafakla birlikte sonsuz bir barış ve refah saltanatının başlaması gerekmez miydi?

Kılıcımın kabzasını sıkıca kavradığımda avucumdaki kesik yandı, acı beni o anın merkezine oturttu, ne kadar sefil ve anlamsız olursa olsun hâlâ hayatta olduğumu hatırlattı. Üşüyordum. Beni asla terk etmeyeceğini bildiğim bir şekilde sürekli üşüyordum, Darius Acrux'a olan aşkımın ateşi artık damarlarımı ısıtmıyordu.

Kılıca baktım, şimdi her şeyin ne kadar anlamsız görüldüğüne boğuluyordum; ondan nefret etmek ve onu sevmek, sahip olmak için doğduğum taca karşı savaşmak, sonra da onun için savaşmak. Eğer kaderimiz buysa bunların hiçbirisi bir işe yaramayacaktı.

Bu düşünce karşısında çenem gerildi ve bunu reddettim, desteyi karıştırırken tarot kartları sanki onları gerçekten görebiliyormuşum gibi zihnimde yer değiştirdi, bizim lehimize olmayanları attım, sadece istediklerimi çekmeye kararlıydım. Savaş Arabası zihnimde parladı ve ben çekerken orada kaldı

uzun bir nefeste. İntikam, savaş, zafer. Şu andan itibaren bundan başka bir kaderi kabul edemem.

Ne zaman kapanmasına izin verdiğimden bile emin olamadığım gözlerimi bir kez daha açmaya zorladım ve kılıcımı hâlâ belimde asılı duran kirli, kanlı kınına soktum.

Uyuşuk.

Güç patlamamla yerle bir olan Perilerden geriye kalan kömürleşmiş ve kararmış toprağa bakarken hiçbir şey hissetmedim, bedenleri ölümün gölgesine gömülmüştü ve geride sadece Fae'lerle dolu bir savaş alanı bırakmışlardı. Neredeyse Periler burada hiç bulunmamış gibiydiler, neden oldukları ölümler varlıklarını fazlasıyla keskin bir şekilde kanıtla da.

Titriyordum, bedenim tükenmişti, enerjim tükenmişti ve tek istediğim tekrar yere çöküp Darius'un yanına uzanmak, beni saran yorgunluğa teslim olmak ve her şeyi akışına bırakmaktı. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Kederimin beni tüketmesine izin verme lüksüne sahip değildim.

Kız kardeşim dışarıda bir yerdeydi. Bana ihtiyacı vardı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Sadece onu aramaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Savaşta o korkunç anları, Lavinia'nın ona dayattığı lanet yüzünden kaderinin kontrolünü kaybettiğini ve buradan kaçmayı başarırken Orion'un onun peşinden koştuğunu düşündüm. Artık birlikte olmalıydılar. İyi olmak zorundaydılar.

Vücudum ürperdi ve boğazımdaki yumruyu yutarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım, gözlerimi bir kez olsun dikkatli yıldızlara çevirmeden savaş alanındaki konumumu hesapladım.

İzlesinler. Geriye bakarak onlara iyilik yapmayacaktım. Sadece zamanı geldiğinde gözlerimi onlara çevirecektim ve bunu yaptığımda dönüştüğüm yaratığın gazabını hissedeceklerdi.

Sağ elimi yumruk yaptım, avucumdaki derin kesikten gelen keskin acı bana odaklanacak bir şey verdi

Kalbimdeki acının yanı sıra, gözlerimi Darcy'yi en son gördüğümünden emin olduğum savaş alanının uzak tarafına diktim. Gerçi savaşın karmaşası ve ardında bıraktığı enkaz arasında bir şeyden emin olmak zordu. Az önce hayatta kaldığım şeyin yankıları her taraftan üzerime geliyordu, dökülen kanlar, çığlıklar, ölüm; ama onları tekrar dışarı ittim, şu anda önemli olan tek şeye odaklanırken o hissizliğe gömüldüm. Darcy'ye.

"Geri döneceğim," diye mırıldandım Darius'a. Gerçi artık ne beni duyduğunu ne de bedenine ne olduğunu umursadığını biliyordum. Ama onu orada, kargaların bulması için çamurun içinde bir hiçmiş gibi bırakmayacaktım.

Kanatlarımı esnetip uçmak istedim ama ağırlıkları beni yerden kaldırmak yerine toprağa bastırarak gibi görünüyordu. Bunun yerine onları sürgün ettim, Düzen formum geri çekilirken ve bir kez daha tamamen Fae formumda kalırken benden ağır bir iç çekiş çıktı.

Savaş alanında yürürken botlarım kurşuni bir his veriyordu; kırık, kanlı bedenlere bakmamaya ya da yürürken neye bastığıma odaklanmamaya çalışıyordum. Burada ölümden başka bir şey yoktu. Hayatta kalanları aramaya çalışmamın bir anlamı yoktu. Bunu havanın ağırlığından ve sessizliğin baskısından hissedebiliyordum. Ölüm buraya gelmiş ve iyi ziyafet çekmişti.

Bana görünen kehanetin sözleri, hafızama işlendikçe beni terk etmeyi reddeden bir ilahi gibi kafamın içinde dönüp duruyordu ve ruhumun derinliklerinde bu sözleri bana kardeşimin gönderdiğini biliyordum. Onlar önemliydi. Muhtemelen her şeyin anahtarıydılar. Bana çok az anlam ifade etmelerine rağmen.

Tüm umutlar kaybolduğunda ve en karanlık gece
çöktüğünde, bağlayan vaatleri hatırlayın.

Güvercin aşk için kanadığında, gölge savaşçıyla buluşacak. Yarığın derinliklerinde bir tazı intikam için kükreyecek. Bir şans bekliyor. Kral, Hydra'nın kindar bir sarayda körüklediği gün düşebilir.

Bu kelimelerde bir anlam aradım ama ağrıyan zihnime hiçbir anlam ifade etmediler ve onları hatırlamaktan şimdilik vazgeçerek bu yıldızların terk ettiği dünyada ihtiyacım olan tek şeye odaklandım.

Savaş alanında yürümeye devam ettim, kalbim ağırlaşmıştı ve düşüncelerim kız kardeşime odaklanmıştı. Bana ihtiyacı vardı. Bu acıya, bu kalp ağrısına, bu kedere onun için katlanabilirdim. Zihnim diğer yarımı bulma ihtiyacından, hâlâ aldığım nefeslerle başka ne yapmam gerektiğine kayarken, bu en karanlık yere tek bir nedenden ötürü bırakıldığımı kesin olarak biliyordum. Lionel Acrux benim elimde ölecekti. Bedeli ne olursa olsun.

Parçalanmış bedenlerin arasından bakarken başım aniden, neredeyse kendiliğinden kalktı; isyancıların yüzleri, kaderini asla öğrenemeyecekleri bir dava uğruna ölürken sonsuz acı çığlıkları içinde kalmıştı.

Etrafımı saran dehşete gözlerimi kırptırdım, öfkeden ve bu gece bizden aldığı her şey için tüm dünyayı yakmak için umutsuz bir arzudan başka bir şey hissedemedim.

Arkamı dönmeye çalışırken çamurda bir şey gözüme çarptı ve ona yaklaşmadan önce durdum, kız kardeşimin aylardır gece gündüz taktığı kolyeyi gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

İmparatorluk Yıldızı, babamın tahtında o canavar otururken tamamen ulaşılmaz olan sınırsız güçle dolu, kan ve çamurla beneklenmiş bir şekilde orada yatarken çok masum görünüyordu. Hâlâ, bir zamanlar Darius'a ait olan ve onun sıkı sıkıya koruduğu hazinesinden bir parça olan zincire asılı, karmaşık gümüş tılsımın içinde saklıydı.

Onu elime aldım, parmaklarım yorgunluk, soğuk ve ikizim için duyduğum korkunun karışımıyla titrerken, gözlerimi şafağın gökyüzünü en ufak bir mavi tonuyla renklendirmeye başladığı ufka doğru kaldırdım. Çok fazla güç, çok fazla yardım vaat eden bu silah, en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bize yardımcı olmak için hiçbir şey yapmamıştı.

O şeyi fırlatıp atmayı, savaşın yıkıntıları arasına atmayı ve tıpkı bizi terk ettiği gibi burada da unutulup gitmesine izin vermeyi aklımdan geçiriyordum. Sadece hükümdarın iradesine boyun eğen bir silah ne işe yarardı ki? Bir tirana karşı savaşmak için gücünden feragat etmeyecekse bu lanet şeyin ne anlamı vardı?

Yıldızı gizleyen tılsımı yumruğumla kavradım, yıldızın açtığı yaradan akan kan tılsımı işaretlerken, onu fırlatıp atma ve lanetleme dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım.

"Siktir git," diye tısladım o şeye, içinde hapsolmuş güç, iyileşmeyen yaramdaki kendi nabzımın acı verici vuruşuyla aynı anda zonkluyordu.

Onu o kadar sıkı kavradım ki, acı neredeyse kör edecekti, bu kadar kaybın ortasında hayatta kalmamın cezası olarak acıyı memnuniyetle karşıladım. Bir fısıltı sessizliği bozdu, bilmediğim bir dilde söylenen sözcükler omurgamda bir ürperti yaratırken İmparatorluk Yıldızı'nın gücü de onlarla birlikte titriyordu.

Titrek bir nefes aldım, içindeki gizli gücü çağırdım, onu bana çağırdım, emrime göre yükselip alçalmasını istedim. Güç tılsımın içinde kabardı, tenimi ısıttı ve bir an için bana boyun egeceğini, gücüne teslim olacağını düşündüm. Ama tam kaderin nihayet bizim lehimize döndüğüne inanmaya başlamıştım ki, Yıldız'daki enerji tıpkı uçuruma çarpıp tepeye çıkamayan bir dalga gibi tekrar azaldı ve kayboldu.

Bu reddediş karşısında, sahip olduğum ama çağıramadığım gücün bilgisi karşısında çığlık atmak istedim. Lanet yıldızların bana yaptığı bir başka çarpık şaka daha. Benim

Onu benden uzağa fırlatma dürtüsü neredeyse ezici hale geldiğinde kaslar gerildi ve iğrenç reddinden dolayı kaya parçasına lanet ettim, lanet olası şeyi tutmaktansa onu yok etmenin daha iyi olup olmayacağını, dünyayı potansiyelinden kurtarmanın daha iyi olup olmayacağını merak ettim. Ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve bu çorak arazide bunu denemenin hiçbir yolu yoktu.

Büyük bir gayretle İmparatorluk Yıldızı'nı kendi boynuma geçirdim ve onu koruma yükünü kendim üstlendim. Diğer yarım için en azından bunu yapabilirdim.

"Neredesin?" Etrafımı saran durgun havaya nefes verdim, ruhum ikizimi bulma ihtiyacıyla ağrıyordu.

Etrafımdaki ölü alanda kız kardeşimden bir iz ararken korku kalbimi esir aldı ama burada benden başka hiçbir şey kalmamıştı. Ve artık sayıldığımdan bile emin değildim.

Parlak bir metal parıltısı gözlerimi kırık bir kızıl Ejder'in cesedi ile yüzü hâlâ savaş hırıltısı içinde olan, göğsündeki açık yaraya ve bedeninde kalan ruh eksikliğine rağmen eli kılıcını kavrayan bir asi arasına çekti.

Ona doğru bir adım attım ve kılıca uzandım; kız kardeşimin sevdiği adam için yaptığı silahı tanıdığımda parmaklarım soğuk ve cansız kılıcın kabzasına dolandı.

Bu kanlı savaş alanında yatan tüm ölülerin yüzlerini aramak için dönmeden önce bıçağı topraktan çekip çıkardım, gözlerim onu işaretleyen her kan ve kan lekesi üzerinde gezindi.

İçimde daha fazla keder için yer kaldığından emin değildim ve Orion'u ölüler arasında göremeyince derin bir nefes aldım. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Bunu biliyordum. Tüm bu katliamda, bir ceset görememem o kişinin hayatta kalacağına dair hiçbir garanti vermiyordu ve bu gece kaybetmiş olabileceğim herkesi düşününce boğazım düğümlendi.

Tenim, minik parmaklar beni dürtüyormuş gibi karıncalandı, yıldızların gözleri ruhumun üzerinde bir ağırlıktı ve kaderin çağrısı havayı kalınlaştırıyordu.

Bu duyguya sırtımı döndüm, dudağım bu melodiyle dans etme düşüncesiyle kıvrıldı. Yıldızların istedikleri gibi çekip çevirebilecekleri bir piyon olmaktan bıkmıştım. Eğer benim için seçtikleri hayat buysa, kaderin çağrısı benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onları reddettiğim kadar sert bir şekilde reddettim ve yakında intikam ateşimin ne kadar sıcak yanabileceğini öğreneceklerdi.

Parmaklarımın arasından akan kan, botlarımın altındaki zaten kan lekesi olan toprağa damlarken, bedenimdeki derin yorgunluğa karşı savaştım ve kendimi yürümeye zorladım. Güneş çeliği kılıçla yıldızlara ettiğim yemin damarlarımda uğulduyor, derin kesik hâlâ kanarken içimdeki acı her geçen saniye daha da keskinleşiyordu.

İçinden geçtiğim yıkıma bakmak istemedim, ama kendimi buna zorladım, kendimi her düşen isyancının yüzüne bakmaya zorladım, kendimi her birini hatırlamaya zorladım. Buraya bu mücadeleye inandıkları için gelmişlerdi. Hayatlarını vermişlerdi çünkü onlar da bu kadere reddetmek istemişlerdi. Gözlerimi ondan çevirerek onların fedakârlıklarına tükürmeyecektim. Gördüğüm her yüz, düşmanlarımızın sondalarıyla parçalanan her göğüs hafızama kazındı. Burası artık bir mezarlıktan biraz daha fazlasıydı ve ben kendi ölümümün serbest bırakılmasını avlarken ona bağlı bir ruhtan başka bir şey değildim.

Botlarım kanlı toprak yerine sert taşa sürtünmeden önce ne kadar yürüdüğümden ve kaç yüze baktığımdan emin değildim.

Durakladım, dikkatim fark etmediğim bir esintiyle dalgalanan kırmızı bir kumaş parçasına takıldı, bir parçası kalktı ve botumun burnunun üzerine düştü.

Şimdi o savaş alanında ölü yatan adamla evlenirken giydiğim elbisenin pahalı dantellerini tanıdıkça boğazım düğümlendi. Yıldızlardan geri çaldığım adam, onu eskisinden çok daha kalıcı bir şekilde tekrar benden koparıırken yüzüme tükürmüşlerdi. Aynı gün içinde evlenip dul kaldım.

Ruhumdaki ıstırap beni ayaklarımdan çekip olduğum yere çökertmekle tehdit ediyordu. Oraya uzanabilirdim. Toprağın üzerine düşüp kargaların beni almasına izin verebilirdim. Onu bu ıstıraptan uzağa ve öbür dünyaya kadar takip edebilirdim. Bu o kadar tatlı ve basit bir cevaptı ki, bunu düşünmek bile beni rahatlatıyordu.

Uğruna yandığım adamın cesedini bıraktığım o tepeye geri tırmanmayı ve onu takip etmek için o adımı atmayı düşünürken, savaş alanının derinliklerinden aldığım kılıcı kavrayışım sıkılaştı. Bu çok kolay olacaktı. Ve bu dünyada çektiğim onca acıdan sonra kolay olanı hak etmiyor muydum?

Onlar bana bakarken yıldızların fısıltısı tekrar etrafımı sardı, dikkatli ve nefret dolu gözleri beni bir o tarafa bir bu tarafa çağırıyordu, sanki kaderim onlar için bir oyundan başka bir şey değilmiş gibi.

Ama o son salınımın yumuşak kucakını özlemek için her türlü nedenim olmasına rağmen, elimdeki kılıcı olduğundan daha yükseğe kaldırmak için hiçbir hamle yapmadım. Yıldızlara ya da Lionel Acrux'a bu dövüşün sonu için bu kadar kolay bir cevap veremezdim.

Artık ne aradığımdan bile emin olmadan, burada ölümden başka bir şey kalmadığını bilerek yürümeye devam ettim. Nimfler bunu yeterince görmüşlerdi. Savaş alanına yayılarak iyileşme şansı olabilecek tüm Fae'leri aramışlar ve herhangi bir yardım onları bulamadan çok önce kalplerine bir sonda indirerek sonlarını getirmişlerdi.

Önümde geniş bir kaya halkası gördüğümde tökezleyerek durdum, iki ceset kayalığın esneyen ağzının önünde yatıyordu.

Ötedeki Burrows'un girişini işaret eden mağara.

Onları tanıdığım da kalbim durdu, ölümün solgun yüzleri ve hala birbirine bağlı elleri bana sonuna kadar birlikte olduklarını söylüyordu.

Benim için çok önemli olan kadının cesedinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm. O, gerçekten tanıdığım bir ebeveyne en yakın şeydi ve ben bunu ona hiç söylememiştim. Bana bu kadar basit bir şekilde sunduğu sevgiye ne kadar ihtiyacım olduğunu ya da birlikte geçirdiğimiz zaman içinde benim için ne kadar önemli hale geldiğini ona söylememiştim. O benim için kalbimin en gizli köşelerinde hayal etmeye cesaret edebildiğim bir şey olmuştu.

Catalina Acrux benim ailemdi ve şimdi, zafere götürebilmem gereken katledilmiş Fae'lerle dolu bir savaş alanında, sonunda aşkı bulduğu adamın yanında ölü yatıyordu.

"Özür dilerim," diye boğuldum. Onun için, Hamish için, Darius için ve tahtımızı bizden çalan canavarın gazabına uğrayarak burada ölmek yerine daha iyi bir şey umuduna inanan tüm Fae'ler için. "Ben çok... lanet..."

Dökecek gözyaşım kalmamıştı, bu kaybı kabullenirken kalbim çoktan onarılamayacak şekilde paramparça olmuştu ve kederim sonsuza dek kabarmıştı. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorlardı, benden çok daha fazlasını.

Onlara o kadar uzun süre baktım ki, büyü rezervlerim harekete geçerken bedenimdeki nabzı hissetmem birkaç dakikamı aldı, ama sadece bir kıvılcımın en ufak ipucuyla.

Başımı kaldırdığımda, bir zamanlar tünellerin bir parçası olduğunu varsaydığım şeyin kenarında yanan küçük bir ateş bulduğumda nefesimi içime çektim. Ahşap kiriş kararmış ve ateş neredeyse sönmüştü, ama közler

O son sınırdaki kaldı, artık ölümden başka bir şey istemeyen bir kıza sunulan bir armağan.

İçgüdüsel olarak uzandım, büyümün küçük çırası içimde kök saldı ve o aleve tutundum, düşünmeden onu körükledim, titremesini, yanmasını ve sonra alev almasını sağladım.

Gücümün küçük bir kısmını içine attıkça ateş büyüdü ve büyüdü, alevlerin gücü sihrimi daha hızlı ve daha hızlı şarj etmeye başladığında bile sıcaklık beni uzuvlarımı kemiren soğuğu fark etmeye zorladı.

Bu yerde benim için hiçbir şey yoktu. Ama Hamish ve Catalina burada bir duruş sergilemişlerdi. Bu noktada birinin onları geçmesini engellemek için ölmüşlerdi ve o kişinin Lionel olduğunu içten içe biliyordum. Burrows'a giremesin diye onu uzak tutmuşlardı ve planın o tünelleri çökertmek olduğunu biliyordum. Bu da dışarıda hâlâ isyancıların, hatta belki de sevdiğim bazı insanların olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu bana bir hedef verdi.

Ayağa kalktım, büyüm Catalina ve Hamish'e uzandı, sarmaşıklar üzerlerine süründü, onları yumuşak bir şekilde bağladı ve buz yukarı ve etraflarına yayılırken vücutlarını özenle yastıkladı, onları oldukları gibi kapladı, kurtarabilecekleri her şeyi verdikleri bu son fedakarlık anında onları korudu.

Bu isyana öncülük eden insanları bu çorak topraklarda bırakamazdım. O cesur Fae'ler ve denenmemiş iki kraliçeye olan inançları uğruna hayatlarını verdikten sonra onları terk edemezdim. Bırakın sevdiğim adamın annesini ya da en gerçek dostumun babasını terk etmeyi.

Çalışırken ateşe daha fazla büyü kattım, ruhumdaki fırını körüklerken onu inşa ettim ve inşa ettim, her korla gücümü yeniden şarj ettim ve benden alınanların bedeli olarak bu dünyayı yakmak için ihtiyacım olan tek şeyi besledim.

Ölüm. Artık bana kalan tek şey buydu. Kederimin içinde sürükleniyor ve öfkem tarafından yutuluyordum. İşte

Bu kadar güçlü ve intikamcı olmak şöyle dursun, benim gibi öfkeden doğan bir yaratık daha önce hiç olmamıştı. İşim bittiğinde yıldızlar bana bu gücü verdiklerine pişman olacaktı. Artık adımı fısıldamayacaktı; kendime ait olduğunu iddia ettiğim azıcık iyiliği zehirlemek için yaptıkları her şey için onları parçalara ayırırken çığlık atacaktı.

Bakışlarımı savaş alanına, Darius'un cesedinin yattığı harap olmuş tepeye doğru çevirdim, o yanık boğazımdan aşağı yuvarlanıp kanıma karıştı, her bir parçama ulaşır kök saldı.

Onu burada da bırakamazdım, veda edemezdim. Çünkü bu bir veda değildi. Kalbimin bekçisine asla bu kelimeyi söylemeyecektim ve onu benden çalan yaradan aldığım, damarlarımdan kesilen kanın onunkine karışmasıyla ona verdiğim sözden asla vazgeçmeyecektim.

Hiçbir zaman bir kraliçe olmak istememiştim. Ama şimdi alnımda bir cenaze ateşi gibi alevlerden bir taç tutuşacaktı ve tek kararım bana karşı gelen herkesin sonunu getirmek ve ayaklarıma kapanmaya zorlanırken çığlık atmalarını sağlamak olacaktı.

Lavinia beni Ruhlar Sarayı'nın uçsuz bucaksız koridorlarında sürükledi, boynumdaki gölge tasma Karanlığın tasmaıyla. Tenime karşı buz gibi ve acımasızdı, tıpkı bir celladın ilmiği gibi.

Dişlerim birbirine çarptı ve bu gece olan her şeyi düşünmeye başladığımda kalbim acı verici bir şekilde çarpmaya başladı. Darius'un kaybı beni boğuyordu, yerde hareketsiz yatarkenki anısı göğsümde bir yarık açıyordu. O benim en iyi arkadaşımdı ve ben onu onun bildiğinden çok daha derinden seviyordum. Biz kardeşlik, birlikte büyümüştük ve hayatı yan yana yaşamamız gerekiyordu. Bana bir yıllık yaşam için yıldızlarla yaptığı anlaşmayı anlattığında bile, onun ölümden kurtulmasının bir yolu olduğuna inanmaya kararlıydım. Ama ölüm onun için planladığından da erken gelmişti ve şimdi onsuz kalmıştım ve sanki yaşam gücümde bir parça sonsuza dek çalınmış gibiydi. Ona bir yıl vermişlerdi ama bu süre ona ölümsüzlük vermiyordu ve o da bunu biliyordu. Şimdi o kısa zaman dilimi bile erkenden kesilmiş, kader onu hak ettiğinden çok daha azıyla baş başa bırakmıştı.

Bunun da ötesinde, Mavi'ye karşı duyduğum korku kalbime bir ağırlık çökmesine neden oldu. Dışarıda tek başınaydı ve sahip olduğu her güç kırıntısıyla canavarın pençesiyle savaştığını bilsem de bunun yeterli olduğundan emin olamıyordum. Lanet bu kadar derindeyken ve Lavinia'nın gölgelerinin tüm gücüyle beslenirken olmazdı.

Tüm bunlar, savaş sırasında gözden kaybettiğim diğer herkes için duyduğum korkuyla karıştı ve attığım her adımda, kendimi Gölge Prenses'e sunarak hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Darcy benim kararım ile yok olacaktı ve Lionel'ın yıkımının parçalarını toplamak için kalan herkesi terk etmişim. Tory kurtulmuş muydu? Peki ya Gabriel ve ailesi?

Tüm bunların endişesiyle hasta olmuşum ama Gölge Prenses'i bir zamanlar Vahşi Kral'a ait olan sarayın derinliklerine kadar takip ettiğimde, uyuşukluk çökmeye başladı. Yoğun bir travmadan sonra gelen türden bir boşluk. Clara'yı ilk kez kaybettikten sonra aynı umutsuzluk çukuruna düştüğümü hatırlıyorum. Dünyadaki tüm umutları emen ve ruhumdaki son ışık pırıltılarını da birer birer yok eden bir boşluktu bu, ta ki geriye hiçbir şeyin büyüyemediği ıssız bir alan kalana dek.

Düşüncelerim yeniden Mavi'yi bulduğunda, bana kalan tek şeye tutundum; eşimin lanetini kırmak için Lavinia'ya olan borcumu ödemek.

Bunu onun için yapmalıydım. Son ışığım. Cehennemde bin yıl geçirmeye degecek kız. Bir gün ona döneceğimden ve onun güvende olacağından, dünyanın tüm karanlığından korunacağından emin olabilseydim o kadar ve daha fazla beklerdim. Savaşlarda çarpışabilir ve ona karşı çıkanları yok edebilirdi, ama o barış ve sonsuz gülümsemelerle dolu bir hayatı hak ediyordu. Mutluluğumuz, ben daha onun tatlı kokusunu içime çekmeye fırsat bulamadan açıp solan bir çiçektir.

Koku. Ona bir kez daha çiçek açabileceği sonsuz bir yaz satın almanın bir yolunu bulmalıydım.

"Arkada çok sessizsin küçük avcı," diye seslendi Lavinia. "Arkadaşlarının yasını huzur içinde tutmaya mı çalışıyorsun? Çünkü seni temin ederim ki bu duvarlar arasında huzur olmayacak."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye homurdandım ve bana bakmak için başını çevirdi, boynunun açısı doğal değildi. Gözleri iki siyah çukura dönüşmüştü ve gölgeler içinde kıvranırken koyu renkli damarlar derisinin altında dalgalanıyor ve yer değiştiriyordu. Ona bakarken bile boynum diken diken oldu, ona duyduğum nefret göğsüme zehir kusan zehirli bir yaratık gibiydi.

"Aşkın tadını bir kez tattım, çok uzun zaman önce. Aşk seni açığa çıkarır; seni aptal yapar," diye tısladı. "O zaman ben bir aptalım," dedim içi boş bir şekilde.

"Benim aptalım," dedi, tekrar arkasını dönüp beni yönlendirmeden önce ağzını bir gülümseme kapladı.

Sarayda görmezden gelemediğim bir gürültü vardı, Vampir kulaklarım dikkatimi başka yöne çevirmeme izin vermiyordu. Yaklaştıkça daha da kötüleşti ve ne olduğunu anladığımda içimi bir korku kapladı. Asiler yakalanmıştı ve bu yerin derinliklerinde bir yerde işkence görüyorlardı, çığlıkları kafatasımın içini kırmızıya boyuyordu.

Buranın Darcy ve Tory burada kaldığında ziyaret ettiğim sarayla aynı saray olduğuna inanmak zordu, o günler şimdi çok kısa görünse de bir süre için neşeyi tattığım bir sığınaktı. Keşke onlara daha sıkı tutunabilseydim, ama bundan da öte, keşke tüm sevdiklerimi alıp Solaria'nın çok ötesinde, Lionel'in bize asla dokunamayacağı bir cennete kaçabilseydim. Gerçi diğer krallıklar pek de misafirperver değildi. Güneyde, Voldrakia vahşi bir krallıktı ve okyanusun karşısında, doğuda, Azalan Ülke, Elementallerin bölündüğü ve diktatörlerin halklarını kontrol ettiği, savaştan zarar görmüş bir dünyaydı. Hayır, düşününce, ben

Asla gerçekten kamazdım; Solaria benim evimdi ve uğruna savaşacak bir şey kalmayana kadar onun için savaşırdım.

ığlık seslerine yaklaştığımda kulağıma gelen bir ses kalbimi yerinden oynattı.

"İstedięin řeyi sana asla vermeyeceęim," diye tükürdü Gabriel. "Bu dűnyadaki hiçbir acı beni tek bir görüşümü bile açıklamaya zorlayamaz."

Lionel, "Göreceęiz," diye cevap verdi ve ben de içgűdűlerimle hareket ederek emrimdeki hızla ileri atıldım.

"Gabriel!" Lavinia beni gölgelerle birlikte öylesine vahşice geri çekerken dehşet içinde ona doğru bağırdım ki yere savruldum.

Gölgeler beni boğarken boğazım yandı, kan kulaklarıma hücum edecek kadar sıktı ve sonunda tekrar nefes almamı sağlayacak kadar gevşedi.

"Kahin mi?" Heyecanla soludu, beni ayağa kaldırıp peşinden sürüklemeyden önce ellerini ırdı. "Babam iyi iş çıkardı."

Yıldızlar adına, hayır. Bu gece nasıl daha kötü olabilir?

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken içimi bir panik kapladı ve Gabriel'i Lionel'in önünde diz çökmüş, ciğerlerindeki havayı çekerken buldum.

"Dur!" Lavinia gölgelerle beni yakınımnda tutarak Nebula Müttefikime gitmemi engellerken bağırdım. Buna karşı çaresiz olmam bana fiziksel olarak acı veriyordu ve zaten yıkıcı olan bir yenilginin son darbesi gibi hissediyordum.

Lionel merakla bana baktı, kraliçesinin esirini incelerken kaşlarını kaldırdı. Arkasında yerde duran gökkuşağı parıltılı, leylak rengi iki Pegasus kanadının Xavier'e ait olduğunu fark ettiğimde midem dehşetle düğümlendi.

Savaştan sonra kimin hayatta kaldığını merak ettiğimde ellerim titredi ve şiddet, intikam ihtiyacıyla kaslarımda gerilmesine neden oldu.

"Lance Orion." Lionel zalimce gülümseyerek yaklaştı ve ben de ona dişlerimi gösterdim, dişlerim tehditkâr bir şekilde uzanıyordu

Keşke teslim edebilseydim dediğim ölüm. "Aferin Lavinia. Onu bana teslim et. Vard'a anılarını çıkarttırıp sonra da onu kendim infaz edeceğim."

Bu sözlerin darbesini zar zor hissedebiliyordum, ölüm bana yöneltildiğinde çok küçük bir tehdit gibi görünüyordu. Önemli olan sevdiğim insanlardı. Yerde çırpınmaya devam eden Gabriel gibi, boğazını tırmalayarak nefes almaya çalışıyordu ama Lionel her şeyi kontrol altında tutuyordu.

"Bırakın onu," diye emrettim, kelimelerim ölçülü ve güçle dalgalanıyordu, ama Lionel benimle ilgilenmedi.

"Gel, Lavinia. Onu bana ver." Lionel sabırsızca elini salladı. Bu gece işlediği cinayetler yüzünden hâlâ kan içindeydi ve iştahının henüz doymak üzere olmadığı belliydi.

"Hayır," dedi Lavinia basitçe, tam da Lionel'in eli kolumun üzerine düşüp sıkıca kavradığında, gözlerindeki canavar daha fazla kana aç hale gelirken.

Lionel kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla yanımdaki wraith'e döndü. "Hayır mı?" diye sordu sanki bu kelimeyi hayatında hiç duymamış gibi.

"Bu benim. Benimle bir anlaşma yaptı." Karanlık gücünün armağanlarıyla tasmamı çekti ve Lionel'ın elinden onunkine doğru çekildim. İki kuduz köpeğin üzerinde hırlayacağı bir çığneme oyuncağı.

Lavinia parmak ucunda dilini yanağımda gezdirdi ve buz gibi dokunuşundan irkildim ama yine de karşı koymadım. Artık ona bağlı olduğum için yapamazdım. Yaptığım anlaşmanın bedeli buydu. Bedenim onundu ve bu gerçeğin ne kadar korkunç olduğunu yeni yeni anlamaya başlıyordum.

Ölüm bağının sözleri kafamın içinde kaderin kendisi gibi çınlıyordu. "Bedenin üç ay döngüsü boyunca isteyerek benim olacak ve bu süre dolduğunda Darcy Vega'yı lanetinden kurtaracağım."

Anahtar kelime, "isteyerek".

Yüzü maviye dönerken ve nabzım daha şiddetli atarken Nebula Müttefikime baktım.

"Bırak onu," diye hırladım ama Lionel yine ben konuşmamışım gibi davrandı, bakışlarını Lavinia'ya dikmişti.

"Ne anlaşması? Bu planın bir parçası değildi," diye tısladı.

"Vega'nın lanetini onun tek gerçek aşkına bağladım," dedi Lavinia, sesine eğlence karışarak. "Şimdi de bedelini üç aylık işkenceyle ödemeyi kabul etti. Mükemmel değil mi baba?"

"Onu öldürmek varken neden böyle bir şeyi kabul ediyorsun?" Lionel gürleyen bir sesle talepte bulundu, durum üzerindeki kontrol eksikliği onu açıkça kızdırıyordu. Gözleri yeşil renkte parladı, irisleri iki sürüngen yarığına dönüştü ve ondan ısı yayıldı.

"Çünkü Vega kızının Elysian Eşi'ne işkence etmek, ona verebileceğim diğer cezalardan çok daha büyük bir ceza. Bedenen ve ruhen benim olduğunu kabul etti." O vahşi, dengesiz gülümsemesiyle gülümsedi ve bu gülümsemede hiç insanlık yoktu.

"Lionel," diye bağırdım ve seğirerek bayılmaya başlayan Gabriel'in yanına gitmek için öne doğru atıldım.

Lionel'in gözleri üzerime dikildi ve hava büyüyle karnıma öyle bir yumruk indirdi ki iki büklüm olup hırıltıyla nefes almaya çalıştım. "Bana böyle gayri resmi bir şekilde hitap etme. Ben senin kralınım. Solaria'nın hükümdarıyım ve sen sarayımın zeminini kirleten bir pislikten başka bir şey değilsin."

"Sendin, değil mi?" Yüreğim parçalanıp kanarken kelimelerimi dolduran duygularla homurdandım. "Darius'u sen öldürdün."

Onun kaybının acısı fırtınalı dalgaların kıyıya vurması gibi üzerime çöktü ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Dünyanın geri kalanı yıkılırken o benim güven direğimdi, her şeyimi kaybettikten sonra yanımda duran adamdı. Clara'yı kaybettikten sonra bu dünyada uğruna uyanmaya değercek birkaç şeyden biri oydu ve bunun Lionel'in Koruyucu bağıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Çünkü Darius kaderin benim için seçtiği bir kardeşti. Yıldızların bana sunduğu bu terk edilmiş dünyadaki tek iyi şeylerden biriydi ve şimdi bana veda etme şansı bile vermeden onu alıp götürdüler.

Lionel'in dudakları alaycı bir eğimle kaydı. "Evet. Benim değersiz, hain oğlum öldü. Ve artık gelmiş geçmiş en büyük Ejder'in kim olduğunu biliyoruz. Gerçi daha önce neredeyse hiç şüphe yoktu."

Bir sonraki kalp atışında üzerine atıldım, yumruklarım kaburgalarına çarpıyor ve onu öldürmek için ihtiyacım olan büyüyü ararken dişlerim omzunun derisini yırtıyordu, ancak bir damla kanın tadını alamadan Lavinia tasmamı sıkıca çekti ve beni dizlerimin üzerine yere çöktüğüm yerde arkasına geri itti.

Göğsümdeki boş kuyu büyüünün özlemiyle yanıp tutuşurken ve o piçin ölümüne duyduğum ihtiyaç iğrenç bir şekilde cevapsız kalırken, "Aşağı, evlat," diye alaycı bir şekilde haşladı.

Lionel sendeleyerek bir adım geri çekildi, omzundaki yırtık eti iyileştirmek için bir elini kaldırdı ve avucunu, tatmin edici bir çıtırtının sadece hafifçe yatıştırdığını hissettiğim bir kırılmayı işaret ettiği kaburgalarının üzerinde gezdirdi. İyileşir iyileşmez bana doğru hamle yaptı ama Lavinia vahşi bir kahkaha atarak onun yoluna çıktı ve Ejderha Kral yüz hatlarını kan kırmızısı bir ölümle aydınlatan bir hırıltıyla onun üzerine atıldı.

"Çekil. Bir kenara. Çocuk benim elimde sonunu geciktirdi. Bana çok fazla meydan okudu ve onu küle çevirmeden önce acı çekmesini sağlayacağım," diye tükürdü. "Babası ne kadar işe yaramazsa o da o kadar işe yaramaz."

"Babam işe yaramaz biri değildi," diye tıslayarak ayağa kalktım ve Lionel alay etti.

"Adam kara büyüyle kendini yok etti. Bu hayatta çok az amacı vardı ve sunabileceği ne varsa, istediğim zaman isteyerek aldım. Tıpkı anneni istediğim zaman aldığım gibi."

Stella hakkında ne söylediği umurumda değildi, ama babam başka bir konuydu. "O senin on katın kadar Fae'ydi,"

ölümüyle ilgili gerçeği ve Zodyak Loncası için attığı adımları saklayarak ona saldırdı. Lionel'a anılarımı karıştırıp bu bilgiyi bulması için herhangi bir sebep vermeyecektim. Eğer kralı bu konuda ısrar ederse Lavinia'nın beni bundan koruyacağından emin olamazdım.

"Benden daha büyük bir Fae yok. Ben şimdiye kadar yaşamış en büyük Ejderhayım," dedi bu sözlerin ardındaki kararlılıkla titreyen bir sesle.

Lavinia boğuk bir sesle, "Evcil hayvanıma hak ettiği tüm acıyı vereceğim, Kralım," dedi ve kolunu okşamak için öne çıktı. "Bırakın ben halledeyim. Onu sizin için çığlık çığlığa bağırıacağım."

Lionel'ın burun deliklerinden dumanlar tüterken gergin bir sessizlik geçti ama sonunda geri adım attı, Lavinia'nın önerdiği şey hoşuna gitmişti.

"Pekâlâ," diye mırıldanarak bizden uzaklaştı ve içimden nefret fişkırdı.

"Darius Vega gelmiş geçmiş en büyük Ejderha'dır," diye yüksek sesle ve net bir şekilde konuştum ve Lionel'ın ölümcül bir şekilde hareketsiz kalmasına neden oldum.

"Az önce ona ne dedin?" diye sordu zehirli bir şekilde, havada yoğun bir tehlike vardı.

"Tory ile evlendi. Kadın ondan daha güçlü, bu da onu bir Vega yaptı," dedim, ona indirebileceğim bu son darbenin tadını çıkararak, Darius'un meydan okumasının havada uğuldadığını hissederek ve Lionel'in de bunu hissedebileceğini bilerek.

Omuzları gerildi ve alt dudağını titreten bir öfkeyle Lavinia'ya baktı. "Ona istediğini yap Lavinia. Kemiklerinden etini sıyrır ve göğsünden kalbini çıkar ama ölüm vakti geldiğinde yanında olacağımdan emin ol."

"Elbette, Kralım," dedi Lavinia bana bakarak ve parmağını dudaklarına götürerek paylaştığımızı fark etmediğim bir sırdan söz etti. Görünüşe göre Lionel anlaşmamızın ayrıntılarını öğrenmeyecekti ve bu anlaşma gerçekleştiğinde benim ölümüm de söz konusu değildi.

Lionel sonunda Gabriel'i büyüünden kurtardığında ve arkadaşım yerdeki pozisyonundan bir ciğer dolusu oksijeni soluyarak çıkardığında içimi bir rahatlama kapladı. Lionel onu saçlarından sürükleyerek ayağa kaldırdı ve koridorda itaatkâr bir şekilde bekleyen iki Ejderha yandaşının ellerine attı, hantal bedenleri zavallı Ejderha Loncası'nın lacivert cüppelerine sarılmıştı. "Onu Kraliyet Kahini'nin odasına götürün."

Arkadaşımı sürükleyerek götürdüler ve Gabriel bana baktı, gözlerimiz kilitlendi ve gözbebeklerinde binlerce korkunç kaderin parladığını gördüğümde korku kanıma karıştı. Özür diler gibi başını salladı ve keşke onu üzülecek bir şey olmadığına ikna edebilseydim.

"Hâlâ umut var Orio," diye seslendi. "Alevlere inanın!"

Ejderhalardan biri onu susturmak için yumruk attı, sonra bir köşeye sürüklendi ve onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Bu sözleri sadece beni rahatlatmak için mi söylemişti yoksa gerçekten doğru muydu bilmiyordum. Alevler mi? İkizleri mi kastetmişti?

Bundan bir çıkış yolu görebileceğine inanmak istedim ama her şeyden sonra umut gibi bir kelimeyle teselli bulmak zordu.

"Kralım," bir adam koridorda koşarak belirdi ve eğilerek selam verdi. Parlak kıvılc saçları ve iri dişleri vardı, Lionel'a yaklaşırken gözleri kısıktı. "Size yardımcı olabilir miyim? Savaştan sonra iyi misiniz? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Boşboğazlığı bırak da iğrenç ikinci oğlumun kanatlarını topla Horace." Lionel yerdeki kopmuş Pegasus kanatlarını işaret etti ve Horace'ın gözleri açılarak kanatları kollarının arasına aldı.

"Krala ve onun tüm kudretine şükürler olsun," diye kekeledi onların garip ağırlığına tutunmaya çalışırken.

Lionel, "Onları yemek salonuna asın," diye emretti ve kendi kendine gülümseyerek aşağıya doğru yürüdü.

koridor. "Onların bir ödöl olarak sergilenmesini istiyorum. Asilere ve daha küçük Fae pisliklerine neler yaptığımı herkese hatırlatmak için."

"Nasıl isterseniz, efendim," dedi Horace onlarla birlikte hızla uzaklaşmadan önce, kralının ardından kanatları sürüklerken fayansların üzerinde parıl parıl parlayan bir kan izi vardı.

Titriyor, Gabriel'i düşünüyor ve ne yapacağını bilemiyordum. Çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu, önümde şu anda kendimi bağladığımdan başka bir yol yoktu. Duygusuz bir kadere karşı çaresizdim ve dünyanın birdenbire ne kadar boğucu bir hal aldığını gördüğümde nefes almakta zorlanıyordum. Çok fazla kayıp vardı, sevdiğim çok fazla insan benden koparılmıştı ve şimdi beni bekleyen kan ve acıdan başka bir şey olmadan yalnızdım.

Blue'yu hatırla. Onun için güçlü kal.

Lavinia beni koridora geri çekti, gölgeli saçları omuzlarında dans ederken kendi kendine ürkütücü bir melodi mırıldanıyordu.

Kulaklarım çoktan sarayın derinliklerinden gelen çığlık seslerine alışmaya başlamıştı ve bu yerin umutsuzluğunun her yanıyı sardığını hissediyordum. Ruhlar Sarayı bu gece adının hakkını veriyordu, çünkü burada sayısız ruh hapsolmuştu ve şafağa kadar kaçının yıldızlara bırakılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gabriel'in ailesini, Catalina'yı, Hamish'i, Geraldine'i düşündüm... Sonra aklım Varislere ve onların savaşta nasıl olup da hiç ortaya çıkmadıklarına gitti. Güvende miydiler? Burrows'a döndüklerinde kendilerini öldürülenlerin kederinde boğulurken mi bulacaklardı?

Gölge Prenses beni sarayın güzel koridorlarından geçirerek tonozlu tavanı ve davetkâr olmayan ortamıyla devasa taht odasına götürdü. Mavi vitray pencereler yüksekte duruyor, buz gibi bir ışığı dikey şaftlar halinde içeri alıyordu.

Hydra tahtı tam merkezde yer alıyor, koltuğun uzun arka kısmı korkunç bir bukete dönüşüyordu

Hidra başları, pullu boyunları yılan gibi birbirine dolanıyordu. Bir zamanlar bu duvarların içinde yaşamış olan kralı hatırlatıyordu. Ve bir zamanlar ona karşı beslediğim kötü hisleri düşündükçe, pişmanlık ruhuma ağır geliyordu. Lionel bunca zamandır Vegas'ın üzerinde asılı duran bir gölgeydi; tüm krallık kirlenene kadar zehrini gizlice, damlaya damlaya enjekte eden, göz önünde gizlenen bir yılan. Keşke birileri onun ihanetini fark edip daha önce durdurabilseydi.

Lavinia beni bir duvarda duran siyah gece demirinden bir kafesin yanından geçirerek bir koridor boyunca ilerletti ve ağır metal bir kapıdan bir odaya soktu. Kapı arkamdan kapandı ve tavana bağlı zincirlere iki metal kelepçenin asılı olduğu yükseltilmiş bir taş platformun etrafına daire şeklinde yerleştirilmiş işkence aletleriyle dolu odaya baktım.

"Beğendin mi, tatlım? Lionel bana bu alanı hediye etti ve çok güzel bir iş çıkardığımı hissediyorum," diye mırıldandı Lavinia, sanki bana bir oyun evi gösteriyormuş gibi.

Bıçaklardan kırbaçlara ve testerelelere kadar her bir işkence aletinden tanıdık, iğrenç bir enerji hissettiğimde korku omurgamdan aşağı süzüldü, hepsi gölgelerin baskıcı aurasını üzerlerinde taşıyordu.

Lavinia bir elini sırtıma koyarak beni kaderimin beklediği platforma doğru cesaretlendirdi. "Benim için orada diz çök, tatlım. Ellerini havaya kaldır."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, çenemi kaldırdım ve bacaklarım beni kurşundan yapılmış gibi ağırlaştırırsa da isteyerek ileriye doğru yürüdüm. Platforma adım atıp diz çöktüğümde Blue'yu düşündüm ve ellerimi başımın üzerine kaldırmadan önce onu zihnimde tuttum. O şimdiye kadar aldığım en büyük hediyeydi ama her hediye'nin bir bedeli vardı. Yıldızlara olan borcumun henüz ödenmediğini bilmeliydim. Ama bu fedakârlığı hak eden biri varsa o da Mavi'ydi. Beni bir gece fırtınasının öfkesiyle seviyordu ve ben de bu sevgiyi son yağmur damlasına kadar onurlandıracaktım.

Lavinia arkamdan sinsice yaklaşarak gömleğimi çıkardı ve bir kenara fırlattı. Azı dişlerim hâlâ dışarıdaydı, kana olan ihtiyacım zihnimi doğamın daha hayvani kısmına doğru çekmeye başlamıştı bile. Yine de bir sonraki beslenmemi ne zaman alacağım ya da beslenmeme izin verip vermeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu muhtemelen endişelerimin en küçüğüydü ama büyü olmadan deliliğe sürüklenebilirdim. Sadece şarj etmem değil, kullanmam da gerekiyordu, yoksa deliliğe yenik düşecektim. Bu benim de kaderim mi olacaktı?

Lavinia kelepçeleri bileklerime kilitledi ve beni tekrar ayağa kalkmaya zorlayan bir vinçle zinciri gerdi. Bileklerimin etrafındaki metalin gücünün, büyü yapabilecek olsam bile büyü yapmamı engellediğini hissettim.

Lavinia platformun etrafında dönüp beni incelemeyen önce keskin bir tırnağını omurgam boyunca gezdirdi. "Çok güzel, çok güzel."

Aklımı bin kanlı ölüme bedel olan kıza çevirdim. Üç ay döngüsü, hepsi bu kadardı ve saat çoktan işlemeye başlamıştı. Yakında ona dönecektim ve bunu yaptığımda lanetten kurtulmuş olacaktı. Bu, irademi erimiş demire batırmak ve onu kırılmaz bir şey haline getirmek için yeterliydi.

Sahibime baktım, sona yaklaşabilmek için başlamak için sabırsızlanıyordum. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

"Kralımın savaşında kaybeden tarafta yer alan yalnız bir adamdan ne kadar da büyük sözler!" diye mırıldandı ve kara büyüyle parlayan bir kılıç almak için harekete geçti. "Ama elimden gelenin en kötüsünü yapmayacağım, Lance Orion. Hayır, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Bıçağı bana doğru fırlattı ve yan tarafımın derinliklerine saplanarak acı içinde bağırmama neden oldu. Kötücül bir gücün öpücüğünü hissettim ama bu öpücük, içimi boşaltan bir hançerle kesildiğim zamanki gibi beni çağırmıyordu. Bu kez, gölgelerin içine hapsolmuş ruhlar çığlık atıyordu ve sanki onlar da işkence görüyor gibiydi, tüm acıları benimkini on kat artırıyordu.

Lavinia bir gölge bulanıklığı içinde bana doğru koştu, bıçağı çekip çıkardı ve kanın sıcak ve hızlı bir şekilde yanımdan aşağı akmasına neden oldu. Kendime gelemeden önce beni tekrar bıçakladı, sonra tekrar bıçakladı, hedeflerini dikkatlice seçti, böylece ölüm benim için gelmedi.

İşkence boyunca dişlerimi gıcırdattım, bana yaptığı her vuruşta zihnim gölgelerin derinliklerine doğru dönüyordu ve oraya her gidişim yüzleştığım gerçeklikten daha kötüydü. Duyabildiğim tek şey çığlıklardı ve hissedebildiğim tek şey beni içten dışa doğru oyan bıçaklardı.

Tüm o karanlık ve acı içinde Mavi'ye olan bağlılığımı kaybetmeye başladım, sanki Lavinia'nın bıçağının her yakıcı darbesinde benden kopup gidiyordu. Gölgeler beni ele geçiriyor, Lavinia'nın anlaşmasından bahseden bir iddia ortaya atıyor, bana tamamen sahip oluyor ve beni onun olarak işaretliyordu.

Yıldızların altında kendimi Darcy Vega'ya sunduğumdan beri ilk kez, gerçekten ondan alınabileceğimden, bu işkenceyle geri döndürülemez bir şekilde değiştirilebileceğimden, bükülüp parçalanabileceğimden korktum. Çünkü zarar verdiği sadece bedenim değildi, Lavinia'nın silahına yerleştirilmiş karanlık güç beni ruhuma bağlayan akorları koparıyordu. Beni ben yapan parçamı.

Eğer bu yok olursa, eşim artık beni ister mi? Evreni hak eden kıza sunacak hiçbir şeyi olmayan bir erkek kabuğuna dönüşürsem, bize ne olurdu? Yıldızların gözünde onun için bir eş olabilir miydim?

Bu korkuları bir kenara ittim, burada olmamın tek bir nedeni olduğunu ve bu süreçte kaybedilen her şeyin artık benim kontrolüm dışında olduğunu biliyordum. Bu acı sayesinde ben yok olabilirdim ama o kurtulacaktı. Bu yüzden aşkımızın sunağında gönüllü bir kurban olacaktım.

Justin

Gözlerim, sanki bir arı sürüsü göz kapaklarımın altına yerleşmiş gibi acıyordu ve sadece onları kapatmamla sustu.

Ah, başıma gelen ne kötü bir kaderdi. Esintiyle savrulan bir toz zerresiydim ve havadan kaçışımın ikinci gününde yoluma devam ederken, yıldızların beni tamamen unutup unutmadığını merak etmek zorunda kaldım.

Kraliçemin toprak büyüleriyle döktüğü büyük yapraklardan benim için inşa ettiği paraşüt, beni kovalayan yaratıkların vahşi büyüyle açılmış birkaç deliğe rağmen hâlâ sapasağlamdı.

Nymph'ler altımda kalabalıklaştı, ayaklarımın altında hareket eden bir çürük ormanı gibi bir sürü, engebeli ve çorak arazide beni kovalarken boğumlu yüzleri kana susamışlıkla büküldü. Bekliyorlardı.

Bu avı sürdürürken yorgunluğun beni ele geçirmesini ve pençelerine düşürmesini bekliyorlardı. Aşağıda elli kişi olmalıydılar, küçük bir kasabayı kolayca yok edebilecek kadar büyük bir topluluk. Her ne kadar kendi ölümünden korksam da, ufukta ne zaman bir ışık ya da medeniyet belirtisi görsem, sarmaşıkları çekiştiriyordum.

beni destekledi ve böyle bir kurtuluşa sırt çevirdi. Kendime ne pahasına olursa olsun, bu canavar sürüsünü masum Fae'lere doğru yönlendiremezdim.

Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordum, göğsüme bağladığım güvenilir uyuşuk kese sayesinde damarlarımda kalan az miktarda sihirle ne kadar umut toplayabileceğimden bile emin değildim.

Annem, Cerberus formumun gücümü yenilemek için ihtiyaç duyduğu akonit yapraklarını içeren küçük deri keseyi her zaman yanımda taşımamı isterdi. Onun yumuşak yüzünü ve sert sözlerini düşünürken keseden bir yaprak çıkardım. "Uyuşturucu kesesi olmadan asla yuvadan ayrılma."

Bu ilke, kaçışımın akıldan çıkmayan saatleri boyunca bana iyi hizmet etmiş, gücümü başımın üzerinde bir alev oluşturmama yetecek kadar yenilememi sağlamıştı; bu alevin ısısı paraşütümü havada tutuyor ve kalbim hâlâ atıyordu. Gücümün bu son kırıntılarını harcamaya cesaret ettiğim tek büyü, altı saatten fazla bir süredir yapmamış olmama rağmen, garip bir uyanıklık büyüydü.

Savaşın yorgunluğu ağır bir battaniye gibi üzerime çökmüş, kendimi kapana kısılmış bulduğum tehlikeye rağmen yorgun kemiklerimi dinlenmeye çağırıyordu. Roxanya Vega'nın beni cennete giden bir yıldız gibi gökyüzüne fırlatışının anısı zihnimde tekrar tekrar oynadı. Kraliçem, ölüm her yanımızı sarmışken hayatıma onu kurtaracak kadar değer vermiş, kendisi cesurca savaşırken benim için bu kaçış yöntemini tasarlayacak kadar zavallı ruhuma değer vermişti. Şimdi onun başına nasıl bir kader gelmişti? Hükümdarımı hangi kadere terk etmek zorunda kalmıştım?

O savaşta onun yanında savaşmanın yadsınamaz onuru bana devam etme gücü verirken, son gücümle bu dinsizleri talihsiz, masum Fae'lerden uzak tutmaya çalışırken bile utanç içimi kemiriyordu.

Bir keresinde uykuya yenik düşmüş ve altımdaki vahşi yaratıkların sondalarına doğru inişimi durdurmak için tam zamanında sarsılarak uyanmıştım. Daha önce hiç yaşamadığım adrenalin ve korku, çığlıkları havayı aydınlatırken beni kendime getirmişti. Ölümcül çingirakları büyü yapma yeteneğimi tamamen engelleyemeden hemen önce bir ateş büyüğü patlaması benden koptu - ısı paraşütümü bir kez daha gökyüzüne gönderirken, güç eforu cılız rezervlerimi tüketti.

Tıpkı benim onlara saldırmak için ihtiyaç duyacağım güce, kaderim beni çağırırsa yapacağıma yemin ettiğim gibi Solaria'nın iyiliği için savaşarak ölmeye aç olduğum gibi, Nimfler de sonumu bekliyordu. Ama leydim beni bu talihsiz A.S.S. adamını kurtarmam için gökyüzüne gönderdiğinde silahlarımla birlikte bu gücü de kaybetmiştim.

Ve böylece bekledim. Ufku tarayıp hâlâ tutunabileceğim tek umudu ararken, küçük alev titreyerek üzerimde yanmaya devam ediyor, beni havada tutuyordu. Bulutlar. Sadece biraz bulut örtüsü bulmam gerekiyordu ve belki de Nimfleri atlatabilirdim. Belki de onların amansız takibinden kurtulabilirdim. Belki de onlardan kaçabilir, sihrimi yeniden doldurabilir ve hanımlarımın ordusuna katılıp başka bir gün savaşmak için yaşamaya devam edebilirdim.

Düşüncelerimin uyuşmuş kesemde oyalanmasına izin vermedim. Sadece üç akonit yaprağı kalmıştı. Zamanım tükeniyordu. Ve etrafımda, sanki yıldızlar da beni terk etmiş gibi her yönde uzanan mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu.

Keder ve kayıplarla dolu bir günün bu kadar parlak bir şekilde parlamaya hakkı yoktu ama yine de işte buradaydı, o savaşın ardından geriye kalan tek şey karanlık olması gerekirken dünyayı ışıkla dolduruyordu.

İleriye, dünyanın sınırına ve ötesine doğru çırpınacaktım ve belki şansım yaver giderse bir bulut belirebilirdi, ama o mavi uçurum önümde uzayıp giderken, bana sunulan gerçekliğe teslim oldum. Usta Ustalar

Bu gün ölecektim, düşmanlarımın budaklı parmaklarında sonumu bulacaktım. Yine de havadaki tatlı kokuya ve kraliçemin bu kaçış yöntemiyle bana verdiği şansa tutundum. Her seferinde bir uyuşmuş yaprak, kaderime doğru yolumu çiğneyecek ve zamanı geldiğinde onunla yüzleşecektim.

Geraldine

O kadar şiddetli kesiyordu ki, tuzunun lanet olası ruhumun dokusunda yatan yaralara sızdığını hissettim.

Keder o kadar zehirliydi ki, vücudum beni iliklerime kadar yakan bu zehirli derinlikten dolayı pes edecek gibiydi.

Öyle vahşi bir acı ki, arkamdaki pulları dağladı ve beni kıvranan bir kıyamet yılanbalığına çevirdi.

Ve öylesine öfkeliydim ki, cehennemin boynuzlarının karanlıktan göğsüme saplandığını hissettim.

Öfkeli kalbimin her atışında damarlarımda savaş çanları çalıyor, ölümden başka hiçbir şeyle doyurulamayacak bir cehennem gibi içimde yanan orman ateşinin kavuruculuğu içimi yakıp kavuruyordu. Bu gerçek ve cesur savaşta bizden çok şey çalan Dragoon'a ölüm. Kalması gereken yerden bir çürüme vebası gibi dünyamıza yayılan ruhsuz gölge cadısına ölüm. Vadiler ve dereler boyunca tepinerek kötü savaşa katılan ahmak, kabuk derili Lombardos ordusuna ölüm. Ve sevgili Angelica'mı sonsuzluğa çalan iğrenç cadıya ölüm.

Benden alınan her şey ve hâlâ kaybedebileceklerim adına intikamımı hepsinin üzerine yağıdıracaktım.

Dengeyi yeniden kurmak için gereken buysa, bedeli hayatım olsun. Terazi haksız yere devrilmişti, gökler kargaşa içindeydi. Mallakin Keşişleri'nin kutsal parşömenlerinde bahsettiği şey bu değildi. Hayır, onlar yıldızları adil ve adaletli olarak selamlamış, iyi ve kötünün, doğru ve yanlışın dengesini koruduklarını iddia etmişlerdi.

Ama adalet bunun neresindeydi? Kaderin ve onurun eli neredeydi? Tek istediğimiz gerçek ve cesur Fae'lerin uyum içinde yaşayabileceği, gerçek kraliçelerimin cömert ve en zarif hükümdarlığı tarafından yönetilen bir dünya iken neden gökler bizi terk etmişti?

Çatlamış ve kanayan dudaklarımdan bir çığlık koptu, çünkü bir kez daha bir serseri beni iyileştirmek için savaştı ve ben de onları uzaklaştırmak için kollarımı çırpmaya başladım.

"Kurtboğan!" Nefesim kesildi, boğazım kükredi ve normalde lirik olan sesim, ayrılmış çenemin arasından geçerek camdan bir alana yayıldı.

Beni parçalamaya çalışan canavarın zehrinden ölümümün hastalıklı vaadiyle içimi ısırın daha fazla acı vücudumda yuvarlanırken, bir duraklama, bakanlıklarında bir sükûnet.

Leydim. Benim tatlı ve nazik leydim, artık en karanlık güçler tarafından kör edilmiş ve kaderin acımasız ve korkunç bir cilvesiyle kendi en gerçek dostuna karşı döndürülmüş, püsküllü saçlı bir gölge canavarından başka bir şey değildi. Neredeydi şimdi? Darcy kızım mı? Ruhunu kurtarmak için izolasyon görevinde çalılar ve kırlar arasında dörtnala mı koşuyordu?

Pençelerinizin altındaki rüzgârla hızla koşun, benim aç canavar leydim. Nirvana'nı bul ve bu keder dolu lanetin sonunu getir.

Gerçek ve ebedi bir ıstırap içimin derinliklerine **işledi**, sırtımı uzandığım sert yüzeye dayadım, gözlerim

Dünyayla yüzleşmeyi reddederken onu dışarıda tutuyordum. Tarifsiz bir acı çekiyor olabilirdim ama bu zehirli işkencenin ötesinde beni bekleyen kederin ağırlığının, katlanılacak herhangi bir fiziksel nimetten çok daha kötü olacağını biliyordum. Melek Angelica'mı ve onu en güzel çağında katleden o iğrenç zebani Mildred'i düşündüm. Ah, ne zalim, hak etmediği bir kader. Elime fırsat geçtiği ilk anda o Dragoon bozuntusunu gebertecektim.

Bir el çenemi kavradı ve kıyıya vurmuş kıllı bir beluga gibi çırpındım, güneş yağ bağlamış kıcımlı kavurdu ve çakıl taşları kıcıma battı.

Ama el beni bırakmadı, dudaklarımı ayırmak zorunda kalana ve tüm büyümlü varlığım için ihtiyaç duyduğum bitkinin tatlı, tamamen ölümcül tadı dilimin üzerinden geçene kadar sıkı ve amansız bir şekilde kavradı.

Umursamaz bir gökyüzünün ışığı altında doğmuş en aç tırtıl gibi akonit yapraklarını kemirdim. Yalaktaki göbekli bir domuz gibi kemirdim, karnım hiç doymadı, hep istedi. Bu lanetli dünyadaki tek amacı çtırdamak, çtırdamak ve çtırdamak olan bir munch-maker gibi çtırdadım.

Sonra yutkundum. Dudaklarıma daha fazla yaprak değdi ve o alçakları da yuttum. Ve daha fazlasını. Daha da fazla.

Hepsiyle alay ettim, içimdeki canavarı, boş ve kederli ruhumun derinliklerinde hep bir ağızdan üç güzel nota uluyan uyuyan yaratığı uyandırdım.

Vardiya hızla üzerime geldi, devasa, kızıl, üç başlı köpek düzenim derimden ortaya çıktı. Vardiya, göğüs plakamın bol begonyalarımından o kadar sert bir şekilde püskürmesine neden oldu ki, üzerimde çalışan şifacı, sivri bir kıstırma ucu gözüne çarpıp kalçasına çarptığında haykırdı.

Takla attım, şekil değiştirmiş halim beni yatırdıkları taş masaya sığmayacak kadar büyüktü ve dört patim üzerine indiğimde kayalık zeminin titremesine neden oldu.

Üç başımı kaldırıp kederli bir feryat kopardım ve bu feryat etrafımızı çevreleyen taş duvarlarda yankılandı; Tarikat formumun gücü nihayet beni yok etmeye çalışan şeyi düzeltmeye başladığında bile keder ve acı içimde çarpışıyordu.

Bir Cerberus dişlerinde en ölümcül toksinleri taşırdı, tek bir ısırık her tür canavarı öldürmeye yeterdi ve kanımız bu zehre direnmek için gereken güçle dolup taşardı.

Midem kasıldı ve spazm geçirdi, omurgam kamburlaştı ve üç kafamın üç sesi bir yas şarkısını o kadar güzel örerken başka bir uluma yankılandı ki kalbimin ikiye ayrıldığını hissedebiliyordum.

Tarikatımın armağanlarını çağırırken, kemiklerimi kemiren gölge çürümesine karşı savaşıırken, türümün takımyıldızı şüphesiz gökyüzünde bir yerlerde ıslıl ıslıl yanıyordu.

Tarifsiz bir şiddetle ürpermeye başladım ve etrafımda konuşan sesler olsa da onları duyacak kulaklarım yoktu.

Uluyan şarkım sona erdi ve vücudum içgüdüden başka bir şey yapmadan nasıl yapılacağını bildiği şeyi yapmaya çalışırken, ağır bir şekilde nefes alarak karnıma çöktüm.

Beni öldürmesi gereken sihir iyileştirirken, kederim içinde saatlerce orada yattım.

O kan ve katliam alanında bu kadar cesur ve asil Fae hayatını kaybetmişken neden ben böyle bir kaderden kurtuluyordum?

Ciğerlerimden titreyen bir nefes çıktı ve ölümümü beklerken geniş çeneleriyle esneyen uyku çukurundan çıktım.

Bugün olmaz, seni alçak hayalet. Bu gün sana boyun eğmeyeceğim.

Bir gözümü açtığımda kendimi taş bir odada buldum, duvarlar acı kum rengindeydi ve eski Fae büstleriyle boyanmıştı. Buradaki hava bayattı, gerçi

Süslemeler bir zamanlar çok güzel bir oda olduğunu söylüyordu, belki de yıldızların tapınağı ya da ona benzer bir şey. Emin değildim.

Toprağın derinliklerine oyulmuş karanlık tünellerden, sonra yukarı ve toprağın dışına, tarlaların ve ormanın içinden, nehirlerin üzerinden ve vadilerin arasından geçirildiğime dair rüzgârla savrulan anılarım vardı. Geri çekilen isyancılar gerçekten de özgürlük için umutsuz bir koşu yapmışlardı, en kötü yaralılara yapabildikleri iyileştirici büyüü uygulamaktan başka bir şey yapamıyorlardı ve koşarken ölüleri terk ediyorlardı.

Onları harekete geçiren tek şey kaçış, geri çekilme ve başka bir gün savaşabilmek için duyulan acil ve umutsuz ihtiyaçtı.

Damarlarımı parçalayan zehrin acısıyla zamanın ve mesafenin belli belirsiz farkına vararak bilincim gidip gelirken, bunu yapabilenler geçişimizi gizlemeye çalışmışlardı.

Kendimi bu soğuk taştan yerde bulduğuma göre, yaptıkları her neyse işe yaradığını, isyancıların küçük bir kurtuluş ve inzivalarında bir süre dinlenebilecekleri bir yer bulduklarını varsayabilirdim. Sonunda beni iyileştirmek için gereken zaman onlara bahşedilmişti ve bunun, çaresizce iyileşmeye ihtiyacı olan diğerlerinin de tedavi gördüğü anlamına geldiğini varsayıyordum, peki ya savaş? Kraliçelerim ve uğruna savaştığımız her şey ne olacaktı?

Alçak iniltiler üç köpek başımdan birini kaldırmama neden oldu ve diğer gözlerimi de açtım, oda şimdi ona eğittiğim üç çift gözle daha net bir şekilde odaklanıyor, dış kafalarım her şeyi almak için dönüyor.

Kum rengi duvarlara soluk boyalarla yıldız işaretleri çizilmişti, tarot resimleri de vardı, her birinin altında ya bir şiir ya da çoktan unutulmuş bir kehanet yazıyordu. Burası eskiydi, unutulmuştu, geçmiş bir zamanın kalıntısıydı.

Orta başım, üzerine uzandığım taş masanın ötesindeki kapıya doğru döndü; kanım masayı kaplamış, kurumuş ve bir yaban arısının tükürüğü kadar yapış yapış olmuştu.

Derin bir nefes aldım, havadaki ölüm ve çürüme kokusunu, küçük bir alana sıkışmış çok sayıda bedeni içime çektim.

Ayağa kalktım.

Bu hareketle içime saplanan acı hiç de az değildi ama bir başka inilti hassas kulaklarımın altısıyla buluştuğunda daha fazla dinlenmek için her türlü eğilimi bir kenara ittim.

Xavier'in sesini tanıdım. Yiğit atım, öyle saf bir acıyla haykırıyordu ki içim parçalanıyordu.

Düşünce tam olarak ortaya çıkmadan önce sessiz pençelerim üzerinde ilerliyordum, sevgili üvey kardeşimin yardımına koşarken savaş alanında kesilen ve kanayan o tatlı at dostumun anısı zihnime kazındı.

Kapı aralığı Cerberus formumun büyüklüğüne izin vermiyordu, bu yüzden yer değiştirdim, titreyen Fae bacaklarımı zorlamadan önce bir dut çalisından kayan bir çiğ damlası gibi dudaklarımı ayıran bir acı nefesi.

Tozlu bir koridor beni çağırdı, camsız pencerelerden içeri soluk bir ışık sızıyordu, ince açıklıkları büyü patlamalarının dışarı çıkmasına izin verirken, kalın duvarlar geri dönen ateşi uzak tutmaya yardımcı oluyordu. Burası gerçekten de eskiydi.

Şafak vakti gibi çırılçıplak, o acı dolu inlemelere doğru sendeleyerek yaklaştım, ilerlerken bir elimi pürüzsüz taşa dayadım, ateş ışığının turuncu parıltısı beni daha yakına çağırıyordu.

O aralık kapıya ulaştığımda tamamen hareketsiz kaldım, gözlerim oradaki bir başka taş masanın üzerinde yatan ölmek üzere olan adamın üzerinde geziniyordu, üç asi onun üzerinde tekrar tekrar iyileştirme büyü kullanırken hem Tyler hem de Sofia yanaklarında parlayan gözyaşlarıyla onu izliyorlardı.

Başka bir acı dolu İnlemek kaçtı tatlı
Xavier'in ağzını açtım ama uyanmamıştı,
vücudu o obsidyen gölgelerin tehdidi altında gevsemeye
başladığında gözleri kapalıydı. "Yukarıdaki göklerin kudreti
adına, gökyüzü merhamet etsin," diye mırıldandım, sesim
histerik bir hıçkırık nöbetine tutulmuştu
ki bu hiçbir Fae'ye iyilik getirmez.

"Uyanmışsın," dedi Sofia şaşkınlıkla beni içeri alırken. "Tarikat armağanlarının seni iyileştirdiğini söylediler ama bunun günler alacağını düşünüyorlardı."

"Oyalanacak zaman yok," diye tersledim, gözyaşlarımı ve sümüğümü temizlemek için elimin tersiyle yüzümü sildim. Rüzgârlı bir sabahta bir karahindiba saati gibi dağılmanın sırası değildi.

Begonyalarım zıplayarak odaya girdim, bir başka tarifsiz acı nöbeti içimi dışımı parçalarken bile. Ama görmezden geldim. Yardıma ihtiyacı olan tatlı, havuç seven tay dışında her şeyi görmezden geldim.

"Birinin bir Basilisk bulması gerekiyor," diye emrettim.

"Solaria'daki son Basilisk altı yıl önce öldürüldü," diye yanıtladı elini Xavier'in yanından çekerken ne tanıdığım ne de hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğim bir adam. "Ve onu kurtarabilecek başka bir şey yok. Korkarım bu-"

Balık şekline soktuğum bir su spreyi ile pirzolalarının etrafına temiz bir tokat attım ve ona olduğum şeyin vahşiliğiyle hırladım. Dönmeyi reddettiğim bir kadere niyetlenmiş bir cehennem canavarıydım. Xavier Acrux burada, bu masanın üzerinde ölmeyecekti; kayıp kanatlarının kanayan yaraları ve yüzünün çelimsizliği, bu andan sonra ondan geriye kalan tek şeydi.

"O zaman ona böyle bir ölümden önce şişelenmiş bir Basilisk panzehiri bul," diye hırladım. "Git ve bunu Oscuras'tan iste, eğer henüz bilmiyorsan, bakman gereken yer orası. Elllerinde her türden hazine var ve sana bunu bulabileceklerine şüphe yok."

"Geraldine?" Sofia sordu, sulu bakışlarında bir parça umut vardı, sanki bu bilmecenin cevabını bulmuşum gibi bana bakıyordu. Zavallı, solgun, Pegasus dostum sevgili Dom'u için o kadar kederli görünüyordu ki, Xavier Acrux'a olan aşkının Galgaddon'un okyanus çukurları kadar derin olduğunu biliyordum.

"Eğer gözyaşlarıyla yabani otları ıslatmaktan fazlasını yapmak istiyorsan, lütfen git ve o adamın aramasına yardım et. I

Siz istediği Şeyle dönene kadar sevgili kardeşime yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

O cevap veremeden yer değiştirdim, orta başımı aşağı indirdim ve Xavier Acrux'u parçalara ayıran gölge lanetli yarayı yalamadan önce bir köpek viyaklaması çıkardım. Bir Cerberus'un tükürüğünde g   vardı. Bir Basilisk'in sahip olduğu kadar olmasa da zehirlere ve toksinlere karşı güç. Ama çaresizce ihtiyaç duyduğu tedaviyi bulmak için gereken süre boyunca onu idare edebilirdim.

Sofia ve Tyler dörtnala koşarak odadan çıktılar; tatlı aygırlarını kurtarma ihtiyaçları, çaresizce ihtiyaç duyduğu tedaviyi aramak için uzaklaşırken onları bir amaç ile dolduruyordu. Kendi kanımdaki gölgelerin lanetleyici zehriyle savaşırken, kalçalarımın üzerine düştüm, vücudum kendi acımla sarktı, ama akrabama, tatlı üvey kardeşime yardım etmek için bu tür can sıkıcı saçmalıkları görmezden geldim.

Gece Xavier'in yanında yatarken, yorulmak bilmeden yeteneklerimle ona elimden gelen yardımı yaparken geçti ve uyanmasa da alnı yumuşadı ve acı iniltileri azaldı. Kulaklarımın    de kalbinin sağlam atıŐına kilitlenmişti ve biraz sabitlendiğinde, bir çeşit g   ve inanç buldum.

Bundan kurtulacaktı. Yıldızların onun için çizmeye çalıştığı yol ne olursa olsun bunu baŐaracaktım.

Büyük bir gürültü sessiz n betimi böldü ve vahşi bir hırılıyla başımı kaldırdım, kapı aralığındaki    iri adam beni görünce durakladı.

"Sorun yok Carina," diye mırıldandı Dante Oscura, aramızdaki barıŐın sembolü olarak altın halkalarla kaplı elini kaldırarak. Koyu renk saçları dağılmış, Faetalian soyundan gelen zeytin tonunun hâlâ kanla karıştığı, iri yarı bir Ejderha Şekil Değiştiren canavarıydı. Onun genç ve yakışıklı yüzünün savaşın acılarıyla çizilmiş olduğunu görmek beni  zd . "İhtiyacınız olan Şeyi getirdim."

Sofia, "Bırak geçsinler, Geraldine," diye yalvardı ve içeri giren kaslı erkeklerin oluşturduğu duvarın arkasına gizlenmiş sarışın başını gördüm.

Ben Cerberus formundayken Xavier'e yaklaşımları için yer yoktu, bu yüzden yer değiştirdim, dövmeli adam ve Aslan Değiştiren'in beni geçmesi için kenara çekilirken gözlerim bir hortlağın aynası gibi cam gibiydi.

Sofia yumuşak bir sesle, "İşte," diye ekledi ve şehvetli çıplaklığımı gizlemek için küçük bir tantanayla giydiğim yeşil bir pelerin uzattı.

"Panzehiri aldın mı?" Yorgunluk kelimelerimin her birini kaplayarak sordum.

"Var," diye homurdandı Disney dövmeleriyle kaplı adam, zavallı Xavier'e bakarken yüz hatlarında acımasız bir ifade vardı. Kahverengi saçları başının tepesinde düğümlenmişti ve üvey kardeşime yaklaşıırken dudaklarını yaladı, sanki havadaki acıyı tadabiliyordu.

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açtım ama bizi tutan duvarların ötesinden büyük bir haykırış yükseldi; haykırışlar arasında yakaladığım tek bir cümle içimde en çok ihtiyaç duyduğum şeyi ateşlemeye yetti: umut.

"Kraliçe geri döndü!"

Daha fazla ses duyamadan sevgili Xavier'in bulunduğu odadan koşarak çıktım, daha eski koridorlardan ve soğuk taş geçitlerden geçerek bağırıışların daha da arttığı yere doğru bir çıkış yolu aradım.

Tam zamanında köşeyi döndüm ve şekil değiştirmiş iri bir Minotor kadının ağır ahşap bir kapıyı açtığını gördüm ve kapının ardında beliren yıldızları görmek için koşmaya başladım.

"Leydim!" Bir kalabalıkla karşılaştığımda bağırdım, hepsinin yöneldiği yön, kraliçelerimden birinin şu anda nerede durduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Hepsinin kıpırdaması için bir uyarı havladım, birçoğu hiddetimin altında bir zambak ciğeri gibi geri çekildi.

Mayıs sabahı, ama yine de çok fazla kişi yoluma çıktı ve beni ondan alıkoydu.

Ellerimi havaya kaldırdım, yediğim tüm akonitler sayesinde büyüm artık çiçek açmıştı ve hiç de pişman olmadığım bir su patlamasıyla kalabalığın ortasında bir yol açtım.

O boşluktan hızla geçtim, pelerinin genişçe dalgalanıyordu ve çıplak bedenimi bana doğru bakmayı düşünen herkese gösteriyordu ama bakışlarım önümdeki tepenin zirvesinde duran kanlı, savaş uyarısı almış bir savaşçıya takıldığı için böyle şeylerle ilgilenecek zamanım yoktu.

Etrafımızda harabeler uzanıyordu, bazıları yıkılmışken diğerleri ayakta kalmış, yaralıları olduğu gibi barındırabiliyordu. Burayı eski bir ibadet yeri olarak tanıdım, ancak bir zamanlar saygı duyulan yamaç şimdi kan sıçramış askerlerle doluydu. Yavaşça batan güneşin ışığı kraliçemizi altın ve turuncu renklerle yaldızlıyordu ve bir an için, ışık kanatlarının parlak bronz rengini parlatırken önünde bir meleğin durduğuna yemin edebilirdim.

"Leydi Tory!" Saçlarına bulaşmış kan ve kirin altındaki akik rengini fark ederek bağırdım ve o da soğuk, boş gözlerini bana çevirdi.

Güzel yüzü boştu, cılızdı, onda her zaman çok sevdiğim o vahşi parıltıdan yoksundu.

Kalabalık şimdi sessizliğe bürünüyor, onun etrafında yer açmak için geri çekiliyor, sırtlarını isyancıların sığınak olarak kullandıkları harabelerin yıkık duvarlarına dayıyorlardı.

O zaman hissettim. İçimdeki hayati bir şeyin kopuşunu. Bakışlarım daha onun yeşil gözlerindeki mutlak, kırık kederden, arkasında duran üç devasa nesneye kaymadan önce.

Buzdan oyulmuş üç tabut.

"Hayır," diye nefes aldım ve çıplak ayaklarım soğuk, sert zeminde kraliçeme doğru tökezlerken öyle olmaması için yıldızlara yalvardım.

Tory hiçbir şey söylemedi ve bunun isteksizlikten değil, bana doğru her saniye acı verici bir şekilde savrulan korkunç gerçekliği kapsayabilecek sözcüklerin eksikliğinden kaynaklandığını biliyordum.

O buzdan tabutların içine bakmaya dayanamıyordum, buraya ebedi uykularına böyle bir şekilde taşıdığı kişileri görmeye dayanamıyordum, bu kadar acımasızca kaybettiğimiz bu savaşın bedeliyle yüzleşmeye dayanamıyordum.

"Lütfen," diye yalvardım yıldızlara bir kez daha, ama çıplak ayak parmaklarım donmuş tabutlardan ilkinde değdiğinde, gözlerim içinde ölüme hapsolmuş adamın yüzüne takılıp kaldığında kaderin kölesinden başka bir şey değildim.

Babamı saran buzdan tabut Nor'un çiy taneleri gibi parlıyordu, aynı anda hem güzel hem de haraptı. Gözyaşlarım kabarıp hiç bitmeyen iki nehir gibi yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladığında, tüm bunlar görüşümde parçalanarak gözlerimde titreyen binlerce Faeflies'e dönüştü.

Bir kelebeğin gözünü kırptım ve her şey bir kez daha netleşti, kederin soğuk pençesi kalbimi tuttu ve bir Ejderhanın pençesinin tüm gücüyle sıktı.

"Özür dilerim Geraldine," dedi Tory, sesi boş bir küp gibiydi.

Babamın yanında, tatlı, güzel Leydi Catalina kristalleşmiş mezarında yatıyordu, hayattayken olduğu gibi ölümünde de mükemmeldi. Orada dinleniyorlardı, sessiz, bu düzlemde sonsuza dek sessiz. Onların ötesinde, derin ve zamansız uykusunda Kraliçe Tory'nin sevgili aşkı, canavarca eti ve kanı tarafından yıldızların kapılarına getirilen vahşi ve cesur adamı vardı. Sevgili Dragoon'u, Darius.

Perde'nin ötesine geçmişlerdi, hiçbir erkek ya da kadının hayatta adım atamayacağı yere. Gitmişlerdi.

Kalbim soldu, kanadı ve sonsuza dek hepsi için ağladı. Cesareti ve umuduyla sevgili babam, nazik sözleri rüzgârda kayboldu, anılardan başka bir şey kalmadı

Güveler gibi yakalayıp kavanozlarda saklamam, her zaman değer vermem ve savunmam için.

Annemin kaybının benim sonum olacağını düşünmüştüm. Keder ölmek gibiydi ve bu dünyadan göçüp gittiğinde, ateşi göklerin nefesiyle söndüğünde onu unutuluşa kadar takip edeceğimden o kadar emindim ki.

Ama babam elimi tuttu ve sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde yanımda oldu. Dünyanın tüm okyanuslarından daha derin bir cesaretle ve acımı hafifleten ve ağrıyan ruhumu erimiş sevgiyle yıkayan bir şefkatle. Hayatımın en kötü döneminde ona sahiptim, ama şimdi bir kez daha kayıp kıyılarında dururken, gelgit çekilirken ve son vedalar ayaklarıma vururken benden başka kimse yoktu.

Ben, Geraldine Gundellifus Gabolia Gundestria Grus, yalnızdım ve sanki dönen bir pusulanın üzerinde duruyormuşum gibi hissediyordum, yönsüz, gerçek kuzey beni dönen bir iğnenin kaosuna terk ediyordu. Buradan nereye gidecektim?

Yaklaştım, yüzüne bakabilmek için yer değiştirirken ayaklarım titriyor ve tereddüt ediyordum. Hareketsizdi ve göğsümdeki pençeler, yüz hatlarında hafifçe dinlenen huzuru görünce biraz gevşedi. Evet, görünüşe göre ölüm nazik davranmış, onu usulca kollarına çekmişti. Onunla savaşmamıştı, bunu görebiliyordum ve yıldızların kucağına isteyerek yürüdüğünü keşfettiğime sevindim. Göğsündeki derin bıçak yarası dışında hiçbir yara almamıştı, bu da kesinlikle sonunu hazırlamıştı.

Catalina olan güzellik onun dinginliğini yansıtıyordu, boğazındaki kesik kendi ölümünün işaretiydi ve eğer yanılmıyorsam, elleri sanki şimdi bile birleşmeyi, asla ayrılmamayı diliyorlarmış gibi birbirlerine doğru uzanıyor gibiydi. Onlara bu dileklerini kolaylıkla sundum, sihrimi uygulamak için geride durdum ve tabutlarını tek bir varlık halinde birleştirirken su elementimin devreye girmesine izin verdim, elleri birbirlerinin üzerinde kayıyordu.

Arkamdan keskin bir nefes geldi ve döndüm, zavallı, sevgili Xavier'in bakışlarıyla karşılaştığımda boğazımda düğüm otu kadar sert bir yumru yükseldi. Solgun yüzlüydü, aldığı yaralar yüzünden hâlâ güçsüzdü ama Basilisk panzehiri işe yaramış gibi görünüyordu. Zamanla iyileşecekti ama bu kederden kurtulamayacaktı. Bunun asla ölmeyeceğini biliyordum.

"Xavier, ben..." Tory başladı ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Hepimizi hayal kırıklığına uğrattı, gerçekten.

Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya devam etti ve onları içimde tutmanın kuzey nehirlerindeki ölümcül bir danzerdile ile çene çalmaya benzediğini bildiğimden, diledikleri gibi akmalarına izin verdim. Kederi içinde tutmak onu sadece kaynatır, köpürtür ve dışarı çıkana kadar tükürürdü, bu yüzden serbestçe akmasına izin vermek ve onunla yüzleşmek daha iyiydi. Tüm duygular gibi acı da hissedilmek içindi. Ve babamın her zaman dediği gibi, "Kötüyü deniz kadar derinden hissetmeliyiz, çünkü o zaman neşeyi ay kadar yüksekte hissedebiliriz."

"Xavier, kaybın için çok üzgünüm. Annen gökten inmiş bir yıldızdı, üzerimizde parlamaya gelmişti, hepimiz tarafından, benim tarafımdan, babam tarafından çok sevilirdi. Burrows'taki izi asla unutulmayacak ve ben de Yunetide hacıları kadar onu tanıma ayrıcalığına sahip oldum. Darius'a gelince-" İsmi söylerken boğuldum, çaresiz bir hıçkırık içimden kaçtı ve feryada dönüştü.

Xavier önümde yıkıldı, bir an bir ev, bir an sonra bir harabe. Kardeşinin donmuş mezarına doğru sendeledi, üzerine çıktı ve buza karşı sessizce ağladı.

"Bu benim hatam," diye mırıldandı. "Babamızı benden uzaklaştırdı. Bunlar olmadan önce o piçi öldürmeliydim."

Tory başını salladı, adamın kendisini suçlamasını yalanlayacak bir şey söylemek ister gibiydi ama bunun yerine başı öne eğildi ve bakışları tekrar tabutlara kaydı. Çelik gibiydi, sert, soğuk ve kederinden kımıldamazdı. Bu kayıp onu mahvetmişti. I

Bunu görebiliyordu, ruhundan hayati bir şeyi nasıl oyduğunu ve onu onsuz nasıl çorak bıraktığını görebiliyordu, içindeki acı her şeyin önüne geçerken yanaklarında rüzgârı bile hissedemiyordu.

Burrows'ta gözlerimin önünde bir adam haline getirilen çocuğa, Tarikatını saklamak zorunda bırakılan, annesi malikânenin canavarına hizmet ederken korku ve sıkıntı dolu bir evde yaşayan bu Acrux'a atıldım. Kollarımı ona doladım, o da bana döndü, yüzünü omzuma gömdü, kederimiz döküldü, aramızda gerçek bir akrabalık yaratan bir yıkım bağı örmeden önce sicim gibi çözüldü.

"Onlarsız devam etmek istemiyorum. Onlar gitmişken burada olmak istemiyorum," diye hıçkırdı, kollarının kasları içimdeki rüzgârı eziyordu ama ben rüzgârın esintiyile uçup gitmesine izin verdim. Sevgili bir dost, anne ve babalarımızın birbirlerine olan sevgisinden doğan bir kardeş ve şimdi de aile üyelerimizin vefatındaki ortak acımız için nefessiz kalabilirdim.

"Gerçekten de şimdi öyle hissediyorum, tatlı Pegasus," diye fısıldadım, bir elimi uzatıp parmaklarımı siyah saçlarında gezdirdim. "Bir süreliğine daha da kötü hissettirebilir, ama bu acıya katlanmalıyız, çünkü burada bizi güneşe ve ötesine kadar seven, umut tepelerine doğru ilerlemeye devam etmek için bize ihtiyaç duyan başkaları da var."

"İstemiyorum," diye hırladı inatla. "Bırakmak istemiyorum. Zamanı geri döndürmek istiyorum. Babamı öldürmek istiyorum, onu öldürmek istiyorum!"

Kollarımdan kurtuldu, bir elinde ateş tutuşurken diğerinde keskin buz sarkıtları büyüdü. Nefes alış verişi ağır ve öfkeliydi, büyüyü bırakıp iki büklüm olmadan önce omuzları kaskatı kesilmişti, acı onu bir kez daha ele geçirdi.

Onunla birlikte yere oturmak için hareket ettim, kendi kalbim ölümün ürkütücü tırpanıyla parçalara ayrılmıştı.

Tory

Tüm bu ölümün ardından sessiz, kısırtısız bir demir gibi duruyordu, sanki bedeni zamanın eliyle dondurulmuş gibiydi.

Ona bir el uzattım, ama o bunu fark etmedi bile, bizimle birlikte buraya düşemedi, bir şeyler parçalandı ve içinde o kadar derinden kanıyordu ki gözyaşları artık işe yaramıyordu. Onu itmeme gerektiğini biliyordum, bu yüzden kendime ait olduğunu iddia ettiğim kardeşimi daha sıkı kavradım.

Üçümüzün üzerine sessizlik çöktü ve Xavier dizlerini göğsüne çekip yüzünü dizlerine gömerken ben annemin cenazesinde çalınan melodiyi mırıldanmaya başladım. Shaylin'in Ninnisi. Vedaların ve henüz gelmemiş yarınların şarkısı. Aynı anda hem hüznü hem de huzur vericiydi, umut ve hüznün bir paradoksu, bu ikisi düşen bir yaprağın üzerindeki iki uğur böceği gibi ritmin içinde buluşuyordu.

"Elimi tut ve beni burada bul. Rüzgarda ve çimenlerde yaşıyorum, canım. Bana ihtiyacın olduğunda, adımı söyle. Yağmurun içinde beni yakın hissedeceksin. Çünkü ben, çünkü ben, çünkü ben, perdenin arkasında seni bekleyeceğim. Ama lütfen aşkım, beni bekleme. Benim zamanım doldu, tohumlarım ekildi. Bu yüzden neşe ve sevgi dolu bir hayat yaşa, ben de yukarıdan seni izliyor olacağım. En büyük gösteri daha yeni başladı, yerimi aldım, şarkımı söyledim. Her gülüşünde gülümseyeceğim, en güzel anlarda seninle güleceğim. Benim için yaşa ve senin için yaşa. Yıldızların gölünde görüşürüz... Yıldızların gölünde görüşürüz."

Şarkı sırasında elim bir yerde Xavier'in elini buldu ve son sözler dilimden dökülürken gözyaşlarım yanaklarımda kurudu ve sessizlik bizi rahatlattı. Çünkü daha fazla konuşmaya gerek yoktu. Gorgon saatinin çanları çalıyordu ama bu acı eninde sonunda bir hazineye dönüşecekti. Sandıklarımızdaki bir tabutun içine nazikçe yerleştirebileceğimiz, ihtiyacımız olduğunda çıkarıp ağlayabileceğimiz bir hazine. Ama şimdilik kederimiz, kenarları içimizi kanatan pürüzlü bir taşı. Kasvetliydi, ıstıraplıydı, ölümün acımasız ve affetmez yoluydu.

Gözlerimi Tory'ye kaldırdım, bizi izlerken elindeki bir yaradan yavaşça damlayan kanı fark ettim.

Kırılmış.

Kraliçem, leydim, sevgili dostum şu anda hayatta kaldığı her şey yüzünden kırılmıştı ve gözlerindeki o karanlığa baktığımda, bu dünyada onu tekrar düzeltebilecek hiçbir şey olmadığı gibi korkunç bir hisse kapıldım.

İsyancıların geçici bir kamp haline getirdikleri harabeler,
ıssız bir dağın doğu tarafında yer alıyordu

Hepimizin çok şey kaybettiği savaş alanından en fazla elli mil uzaktaydı. Bazılarının buraya Lyra Dağı dediğini duymuştum ve bazıları gerçekten de buranın Lyra takımyıldızı tarafından bahşedilen eski bir büyüye sahip olduğuna ve yorgun ruhları yatıştırabilecek bir sığınak olduğuna inanıyordu. Yine de ruhum yatışmaktan başka bir şey hissetmiyordu.

Buraya geldiğimden beri geçen saatler içinde, yıkık dökük taş binalar ve yaklaşık iki bin yıl önce güneşin doğuşuna tapınmak için buraya gelen eski Fae'ler hakkında bilmek istediğimden çok daha fazla şey duymuştum. Sessizliğimin, bana bir zamanlar burada gökyüzünde daireler çizen ve her sabah çoktan unutulmuş bir dilde güneşe hoş geldin şarkısı söyleyen Harpy kolonisinden bahseden asinin ağzından dökülen kelimelerin telaşına neden olduğunu varsaymak zorundaydım.

İsyancılar etrafımda bir cenaze alayı oluştururken, zamanını bana bu kadar uzak şeyleri anlatarak geçiren Fae'ye başımı kaldırıp bakmamıştım bile.

Birlikte döndüğüm tabutların yanından geçiyorlar ve içlerindeki Fae'lere veda ediyorlardı.

Ayaklarım durduğum yere yapışmış gibi hissediyordum, gözlerim sevdiğim adamın soğuk ve boş formuna dikilmişti, oysa ne tanıdığı ne de umursadığı insanlar onun kaybı için ağlıyordu.

Hava kederle o kadar yoğunlu ki, omuzlarıma çöken bir sis gibi hissediyordum, ağırlığı hissediliyordu ama yine de bir şekilde tamamen benim dışımdaydı.

Bu insanlar arkalarından ağladıkları Fae'leri tanımıyorlardı, onların sevgisinin sıcaklığını benim hissettiğim gibi hiç hissetmemişlerdi ama yine de onları kaybetmekten duydukları acı inkar edilemezdi.

İsyancılar bu sonsuz vedalaşmaya başladıklarında Xavier ve Geraldine yanımda kalmışlardı ama birkaç saat sonra Xavier, kalp acısı ve hâlâ iyileşmekte olan yaralarının karışımıyla neredeyse yere yığılmıştı. İçeriye, şifacıların en kötü yaralara sahip olanlar üzerinde çalıştığı, dört duvarı ve çatısı hâlâ ayakta olan birkaç odadan birine dönmüştü.

Tyler, Geraldine'in de dinlenmek için onunla birlikte gitmesi konusunda ısrar etmişti ve yanımda bulunmasını emretmem için bana feryat etmesine rağmen bunu yapmamıştım. Tek bir kelime bile etmedim.

Alay, Fae'lerin büyülerini kullanarak küçük simgeler atmasıyla devam etti; çiçeklerden buzdan figürlere ve her renkten minik alevlere kadar her şey şimdi tabutları çevreleyen boşlukta yanıp sönüyordu.

Benimle de konuştular, taziye sözleri ve gerçek kraliçelere bağlılık yeminleri ettiler. Eğildiler, reverans yaptılar, layık olmadığımı düşündüğüm yeminler ettiler ve Darcy'nin bir an önce sağ salim aramıza dönmesi için sürekli dileklerde bulundular.

Tüm bu süre boyunca zihnim takıldı ve döndü, savaşın parçaları düşüncelerimi birbiri ardına karartırken, bu kadar korkunç bir şekilde yanlış giden her parçayı ve nedenini anlamaya çalıştım.

Ruhumdaki acı yüzleşemediğim bir boşluktu. Kalp acısı ve keder esneyen bir uçurumdu.

beni bütün olarak yutacak. Ama henüz değil. Darcy'nin bana ihtiyacı vardı. Orion da kayıptı. Varisler, başlarına gelen cehennemden hâlâ dönmemişlerdi ve Gabriel... Kardeşimin bana gönderdiği mesajı düşününce kaşlarım çatıldı.

O olduğunu biliyordum. Kocam olarak kabul ettiğim adamın kanında diz çöktüğümde onun gücünün öpücüğünü hissetmiştim, kendiminkine çok tanıdıktı ve o kelimeleri okumuştum.

Aynı sözler şimdi sadece kardeşime ait olabilecek bir sesle zihnimde yankılanıyor, onlara bir anlam vermem ve benden ne yapmamı istediğini anlamam için yalvarıyordu.

"Tory?" tanıdık bir ses dikkatimi önümde duran adama vermemi sağladı ve Dante Oscuro'ya bakarken gözlerimi kırptım, giysileri savaştan yırtılmış ve lekelenmişti, ancak bunun ötesinde yara almamış görünüyordu, aldığı yaralar çoktan iyileşmişti. "Halkın emirlerini bekliyor," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle, sanki benden ne beklendiğini hatırlatmaya çalışır gibiydi.

Gözlerim Hamish Grus'un Catalina'yla birlikte yattığı tabuta kaydı; isyancıları böylesine etkin ve özenli bir şekilde yönetmiş olan bu adam artık sonsuza dek Peçe'nin ötesine sürüklenmişti. Bakışlarımı tabutun ötesine kaldırdığımda, ya görmezden geldiğim ya da kendi düşüncelerimin fark edemeyeceğim kadar dikkatimi dağıttığı bir şeyi fark ettim.

İsyancılar benden uzaklaşarak dağın yamacına doğru uzandılar, sessizlik içinde alayın bitişini izlerken ve benim ne yapmamı beklerken gözlerini bana dikmişlerdi... ne? Gerçekten emir mi bekliyorlardı? Ya da cesaretlendirici sözler mi? İyi savaşılmış ama kaybedilmiş bir savaş için cevap ya da övgü mü bekliyorlardı? Onları toparlamam ya da teselli etmem mi gerekiyordu?

Gerçek şu ki, bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ben sadece yanlış yerde büyümüş ve şimdi neredeyse her şeyimi kaybettikten sonra karşılarında duran kayıp bir prenestim. Kırılmıştım. Bunun gerçekliğini hissedebiliyordum.

Savaş alanında yok edilen her şeyin ardından içimde oluşan çatlakların derinliklerinde. Ama hâlâ burada, onların önünde duruyordum.

Bakışlarımı tekrar Dante'ye çevirdim ve başımı salladım, onun geri çekilişini izledim ve güneş arkamdaki dağın arkasından batmaya başlarken halkımın önünde tek başıma kaldım.

Sessizlik o kadar yoğun bir şekilde yayıldı ki, ciğerlerimdeki havayı durdurdu, binlerce yüz bana baktı, bazılarını tanıdım ama çoğunu tanımadım. Onlara ne söylemem gerektiğinden bile emin değildim ama şu anda onlara sırtımı dönmemin az da olsa tutundukları azmi kıracağını biliyordum.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve konuşmaya başlarken çenemi kaldırdım, sessizlik sözlerimin dinlemek isteyen her Fae'ye ulaşmasına izin verdi.

"Zafer pek çok kişinin imrenerek baktığı bir ödüldür," dedim, sesim kullanmadığım için pürüzlüydü ama yine de güçlüydü. "Sonunda savaş alanında düşmanlarımızla yüzleştığımızde çoğumuzun sahip olmayı beklediği şey buydu, ancak yine de birçoğunuz bulduğunuzu düşündüğünüz şey bu değil. Yenilgide ne gibi bir zafer bulunabilir ki?"

Sessizlik uzadıkça uzadı ve onlarla şimdi, hiçbir hazırlık yapmadan ve nereye varacağımı düşünmeden konuşmaya çalışarak ne düşündüğümü merak etmeye başladım. Ama artık geri adım atmam için çok geçti, bu yüzden kalbimin paramparça olmuş kalıntılarından konuşarak ve beni pür dikkat dinleyen Fae'lerden birinde bile yankı bulabileceğini umarak devam ettim.

"Baskı ve zulme karşı birleşirken hiç tanımadığınız kadın ve erkeklerle omuz omuza durmak nasıl bir yüceliktir? Kendinizi koca bir okyanusa karşı koymaya çalışan bir kum tanesi gibi hissettirecek kadar her şeyi kapsayan bir zulüm dalgasına karşı dimdik dururken nasıl bir şeref bulunabilir? Sevdiğiniz Fae'lerin canavarlar tarafından kesilip biçildiğini görmek nasıl bir zaferdir?"

gölgeler ve karanlıktan doğan yaratıklar? Boğazınıza çoktan geçirilmiş bir tasmaya karşı savaşıırken hangi zaferi iddia edebilirsiniz? Yasalar haklarınıza karşı yazıldığında ve sahte bir kral taç giydiğinde ve kimse onu aşırı şişirilmiş kafasından çıkarmayı başaramadığında?"

Konuşurken kalbim göğsümde çarpıyordu, kelimeler Solaria'ya ayak bastığımız andan itibaren kız kardeşimle birlikte karşılaştığım tüm adaletsizliklerin dışı vurumuydu.

"Kaybedilen bir s a v a ş t a savaşmanın ne zaferi var? İçinde

Elinde kılıcın, içinde şiddetle yanan büyüyle, senden çok daha büyük bir güce karşı, korku seni bir kez bile ürkütmeden durmak? Yıldızlar bile bize yardım etmediğinde ve gece gölgelerle karardığında? Sorarım size, o zaman hangi zafer var?"

Kocaman gözler bu cevaba öylesine ihtiyaç duyarak bana baktı ki, varlığımın her zerresinde öfke ateşi parladı ve kendi soruma cevap olarak sesimi yükseltirken kılıcımın kabzasını kavradım.

"Karşımda duran her biriniz ve o savaş alanında yanımızda savaşarak ölen her bir Fae bu sorunun cevabını biliyor. Çünkü bizim şana ihtiyacımız yok. Sadece doğru olan için savaştığımızı bilmeye ihtiyacımız var. Baskıdan kurtulmak ve bir zorbanın sonunu getirmek için savaşıyoruz. Ayağa kalkıyor ve artık yeter diyoruz. Lionel Acrux pullu kışını babamın tahtına oturtmuş olabilir ama o güzel bir koltuğa tünemiş bir yılandan başka bir şey değil. Ne onun ne de sahte tacının önünde eğilmem. Ya sen?"

Kulakları sağır eden bir meydan okuma kükremesi sorumu karşıladı ve içlerinde bir kez daha yükselen savaşma ihtiyacını gördüğümde acımasız bir gülümseme dudaklarımı büktü.

"Hiçbir savaş tek bir muharebede kazanılmaz," diye devam ettim. "Hiçbir krallık tek bir savaşla ele geçirilemez. O kaos ve katliam alanında davamız için kanımızı akıtmış olsak da, onlar da kanlarını akıttılar. O savaşta onları kestik. Bizim için kanlarını akıttık ve binlerce küçük kesik, kalbe indirilen tek bir darbe kadar kesin bir şekilde öldürebilir. Bu yüzden kesmeye devam edelim derim.

Lionel Acrux ve onun gölge orospu gelini elimizden gelen her şekilde. Onları kesip biçiyor, dilimliyor ve oyuyoruz ve acı sona kadar onlarla savaşmaya devam ediyoruz, o zaman ruhumda biliyorum ki hiçbirimizin istemeye cesaret edemeyeceği kadar çok zafer kazanacağız!"

Kılıcımı çektim, batan güneşin son ışıkları hala üzerinde duran kan lekelerinin arasındaki cilalı metale vuruyor ve başımın üzerinde bir fener gibi parlamasını sağlıyordu.

Asiler de silahlarını çekerken henüz gelmemiş bir zafer için kükrüyor, havayı yumrukluyor ve hepsi bu savaşta savaşmaya devam etmeye yemin ederken meydan okuyan sloganlar atıyorlardı. Kazanacağımızı bildikleri için değil. Ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bildikleri için.

Döndüm ve onlardan uzaklaştım, yürürken çenemi yüksekte tuttum, gözlerimin Darius Acrux'un, nefret ettiğim ve sonsuza dek sevdiğim adamın bulunduğu tabuta dönmesine izin vermedim.

Bu bizim sonumuz değil.

Bu yemini gerçeğe dönüştürmenin hiçbir yolu yoktu ama avucumdaki hâlâ kanayan yara bu sözle birlikte sızladı; yaraya neden olan güneş çeliği bıçağın dilimi, diğer yaralarım gibi iyileşmesine izin vermiyordu.

Yine de bunun acısını memnuniyetle karşıladım, zihnimde dönüp duran en karanlık fikirlerden beni uzak tutacak bir gerçeklik dokunuşu.

"Ekselansları," diye mırıldandı bir adam, bu ibadethanenin kalıntılarına adım atıp, eski oymalar uzun zaman önce solmuş olsa da zamanında çok güzel olduğu anlaşılan taş bir salonda yürümeye başladığımda. "Sizin için bir oda hazırlandı, eğer beni takip etmek isterseniz?"

Bir kez başımı salladım, zihnimde şekillenmekte olan plan üzerinde çalışırken biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Burada güvende miyiz?" Sesim kaba, düz ve sertti.

"Şimdilik," diye kabul etti. "Meraklı gözlerin bizi aramasını engelleyecek koğuşlar ve büyüler var. İşaret

Bizi bulmanızı sağlayan Şey özellikle sizin soyunuzdan gelen biri için tasarlanmıştı, başkası için değil. Sizi bize geri çeken çekimi başka hiç kimse hissedemezdi, Kraliçem." Başımı salladım, tabutlarla birlikte buraya u tuğum anılar acı ve kederle bulanıklaŐmıŐtı ama nereye u acağımı biliyordum, bahsettiği gücü hissetmiş ve onu buraya kadar takip etmiştim. "En yetenekli Fae'lerimizden bazıları tarafından kilometrelerce uzağa saptırmalar yapıldı ve etrafımızda her türden koruma büyüsü var. Şimdilik bu harabelerden yararlanabilir, dinlenebilir, iyileŐebilir ve gücümüzü toplayabiliriz."

Devam etmedi ama söylemek istemediği diğer Şeyleri doğrudan duydum. Burada kalıcı olarak kalamazdık. Yeniden toparlanmak, devamız için daha fazla Fae toplamak, düşmanlarımıza saldırmak için yeni bir plan yapmak için gerçekten güvenli bir yere ihtiyacımız vardı.

Durakladım, arkamdan harabelerin giriŐinin ötesindeki açık araziye, kararan gökyüzünde yükselen nefret dolu yıldızlara baktım.

"Bize kim ihanet etti?" Kimsenin bizi takip etmediğini kendi gözlerimle görmüş o l m a m a rağmen sırtımdaki göz hissini görmezden gelmeye çalışarak geçide dönüp yoluma devam ettim.

"Ben..." adam yüzünü buruşturdu ve ben de kaşlarımı çatarak ona baktım; gözlerinin etrafındaki çizgilere, boynundaki kurumuş kana ve solgun gözlerindeki boş bakıŐa dikkat ettim. "Bilmiyoruz, Majesteleri." Başını  ne eğdi ve ben de bir nefes verdim. Bu yerde gerçekten ne kadar güvende olabileceğimizi merak ediyordum. bizi Lionel'a satmıŐ olabilir, hala aramızda gizleniyor olabilir.

"Kimse ayrılmıyor," dedim kesin bir ifadeyle. "Kimse Atlas kullanmıyor - bunu sağlamak için bir Şeyler yapılabilir mi?"

"Buradaki herhangi birinin saklamıŐ olabileceği bu tür eşyaları yok etmek için gereken tam voltajda tüm kampa büyülü bir yük gönderilebilir. Yakın çevreniz tarafından kullanılmak üzere bir miktar ayırmamı ister misiniz?"

"Evet," diye karar verdim. "Tyler Corbin'e bir Őe im verin. Biz düşünmeden önce güvenli olduklarından emin

olmak için çalışabilir.

tekrar dağıtıyoruz."

Devam etmeden önce başıyla onayladı. "Korumalar şu anda herhangi birinin gelip gitmesini engelliyor ve toprak ve su Elementalleri yiyecek, su ve giyecek meselesini halledebilir."

"Güzel." Hızımı artırdım, şimdilik burada yeterince güvende olduğumuzdan emindim ve çok hassas düşüncelerimde çalkalanan sorularla işim bitmişti. Ona ya da buradaki herhangi birine bundan fazlasını teklif edemezdim.

Benden ne beklendiğini, asilerin neye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum ama yine de yapacağım şey bu değildi. Bu grubun başında Hamish'in yerini almayacaktım. İsyancıları bir sonraki sığınaklarına götüren ve hangi savaşlarla karşılaşabileceğimizi ya da en iyi nasıl karşılık vereceğimizi planlayan kişi ben olmayacaktım. En azından hemen değil. Yapmam gereken şeyler vardı, kimseyle tartışmaya ayıracak zamanım olmayan şeyler ve sırf bu ordunun başında bir figüran olduğum için boyun eğmeyi reddettiğim şeyler.

İsyancılar buraya geldiklerinden beri meşguldü ve burada uzun süre kalmamızın güvenli olmadığını bilsem de, iyileşmeye çalışırken dağdaki sığınığın etrafını acil korkuları uzak tutmaya yetecek kadar korumayla çevirmişlerdi.

İyileştirilmesi gereken Fae'ler ve beslenip bakılması gereken bir ordunun kalıntıları vardı. Burada bir ya da iki gün daha gerekliydi, ondan sonra... eğer o kadar uzağa gidebilirsek sonrası için endişelenirdim.

Kimsenin buradan ayrılmasına izin verilmediğini öğrenince rahatlardım, Lionel'a ihanet eden hainin korkusu hâlâ havada asılı duruyordu. Ama kimse ayrılamadığı sürece, asilerin yeni bir plan yapmadan önce ihtiyaç duydukları süre boyunca burada güvende olacaklarından olabildiğince emindim.

Asi adam beni bir zamanlar yıldızları seyretmek için kullanılmış gibi görünen bir odaya götürdü, alan tamamen daireseldi

Çatı ise camdan bir kubbeydi. Mekânın ortasında, toprak büyüünden büyük bir banyo yaratılmıştı; bakır küvetin içinde süt gibi su buharı tütüyor, yüzeyinde yüzen çiçekler havayı kokulandırıyor.

Benim için de bir yatak hazırlanmıştı, yıldızların arasından bulduğum temiz kıyafetleri üzerine serdim. Yiyecek de bekliyordu; bir sürahi soğuk suyun yanında duran ekmek ve meyve, boş mideme sesleniyordu. Toprak Elementalleri geldiğimizden beri bu orduyu beslemekle meşguldü ve pişirme gerektiren herhangi bir şey hediye edildiği için çok şanslı olduğumu biliyordum, ama yemek düşüncesi hayal edebileceğim en az çekici olasılık gibi görünüyordu.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?" diye sordu adam.

Başımı salladım, parmaklarım zırhımı sabitleyen kayışlara gitti ve otomatik olarak çözmeye başladı. Kendimi bir makine gibi hissediyordum, boş çalışıyordum ama hareket etmeyi durduramıyordum, vücudumun hareketlerini takip ederken hiçbirini gerçekten kaydetmiyordum. Aynı anda hem buradaydım hem de bambaşka bir yerdeydim ve aklımın yarısı bunu denemeye çalışsa bile, bu parçaları yeniden birleştirmeye yetecek kadar parçam kaldığını sanmıyordum.

Ben soyunmaya devam edip ağır, kanlı metali parça parça yere düşürdükten sonra iç çamaşırlarımı çıkarıp banyoya girerken başıyla selam verip odadan çıktı.

Su beklediğimden daha sıcaktı, beni haşlamaya çalıştıkça tenim karıncalanıyordu ama onu soğutmak için hiçbir girişimde bulunmadım, sadece kucağında daha derine battım, başımı yüzeyin altına bıraktım ve savaşın pisliği tenimden temizlenirken yavaşça nefes verdim.

Sonsuza kadar orada kalamayacağımı bilsem de, bulanık suda dünyadan ve sunduğu her şeyden saklanarak suyun altında kalmaya devam ederken etrafımı saran bir hava kalkanı oluşturdum. Ama istedim. O suyun içinde sürüklenip gitmek ve her şeyi unutmak istiyordum.

Orada kalmak için hava sihrimi kullandım, yüzeyin altında nefes aldım ve tamamen parçalanma dürtüsüyle savaşıırken kız kardeşimin düşüncelerine tutundum. Döndüğümde burada olabileceğini ummuştum ama şimdi onu aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum, kaderi saklandığım su kadar bulanıktı ve hala hayatta olduğu inancına tüm gücümle sarılırken bile onun için duyduğum korku beni tüketiyordu.

Zihnim, Gabriel'in bana gönderdiği mesajı bir araya getirmeye çalışırken, büyük önem taşıdığını bildiğim kelimelerde bir anlam bulmaya çalışıyordu. Bu bana kalan birkaç net şeyden biriydi, ancak bana hediye ettiği kehanet karşısında hissettiğim kafa karışıklığı, bu görevin de diğer her şey kadar az anlam taşıdığı anlamına geliyordu.

Bir varlık etrafımda sağlam bıraktığım kalkana çarptı ve aniden ayağa kalktım, siyah saçlarımı yüzümden çekerken temiz havayı içime çektim, odadaki iki devasa figüre bakarken kirpiklerimin üzerinden akan suyun içinden göz kırptım.

Dante Oscura, bakışlarım onunkilerle çarpıştığında, Fırtına Ejderhası'nın elektriğinin kıvılcımları, ikimizin de büyüğü bir kez daha hareketsiz kalmadan önce içgüdüsel olarak benden yuvarlanan ısı dalgasıyla buluştuğunda, "Rahatsız ettiğim için başışla, güzelim," diye homurdandı.

Bakışlarım ondan yanında duran Leon Night'a kaydı, Aslan Değıştiren onu hiç görmediğim kadar ağır görünüyordu, tatlı sarı saçları birbirine karışmış ve dağınıktı, gözleri hayatta kaldığı savaştan dolayı kararmıştı.

"Ne oldu? Saldırı altında mıyız?" Ben talep ettim.

Ben banyomdan kalkamadan beni çabucak uğurladılar ve Dante boğazını temizlerken şaşkınlıkla aralarına baktım.

"Darius Acrux hepimizin büyük bir üzüntüyle karşılayacağı bir kayıp," diye mırıldandı Dante usulca ve konuşmamızın aniden değışmesi ve bu ismin duyulmasıyla kalbime bıçağa benzer bir şey saplandı. "Onun fedakârlığı

Bu dava Solaria'nın tarihine geçecek ve asla unutulmayacaktır. A morte e ritorno."

Sağ elimi yumruk yaptım, oradaki yara kanamaya devam ettikçe kan sızıyordu, güneş çeliği bıçağın kesiği iyileşmeye çalışmayı bile reddettiğim sürekli bir ağrıya neden oluyordu.

Leon'un bakışları küvetin kenarına dayadığım yumruğuma kaydı ve altın rengi gözleri anlayışla parladı.

"Bu kesik onu hatırlamak için mi?" diye sordu ve hediyeleri beni açılmaya, bir tür rahatlama ve destek için ona yaslanmaya teşvik ederken Aslan Karizmasının gücünün beni ittiğini hissedebiliyordum, ama bunu yapma dürtüsüne boyun eğmedim.

"Onun ve benim kanımla ettiğim yemini hatırlamak için, oturup bu kaderi izleyen yıldızlara," diye hırladım boğazımın gerisinden.

"İz kalmasını mı istiyorsun?" Dante sordu ve ben de başımı sallayarak yarayı iyileştirmek için hiçbir girişimde bulunmadığımı itiraf ettim, gerçi güneş çeliğiyle yapılan bir kesik ne olursa olsun muhtemelen iz bırakacaktı. "Yara izini koruyarak kapatmana yardım edebilirim," diye ekledi ve bana bir el uzattı.

Yumruğumu kaldırıp almasına izin vermeden önce sadece bir an tereddüt ettim. Dante elimi ters çevirip parmaklarımı açarken odanın zeminine su damladı, karanlık gözleri oradaki derin ve sivri yarayı görünce titredi.

"Bunun işe yaraması için Anka Kuşu'nu geri çekmen gerekebilir," diye mırıldandı, armağanlarını çağırırken hava çatırdıyordu ve o gücün kuvvetini tekrar hissetme düşüncesiyle nabzım göğsümde atmaya başladı.

Lionel bana bu adamdan doğan şimşeklerle işkence etmeyi çok severdi, bedenimin içten dışa doğru yanmasını ve acı çekmemi hastalıklı bir zevkle izlerdi. O gücün öpücüğünden istediğimden daha çok korkuyordum.

Kabul ediyorum. Ama o yara izinin kaybolmasından daha çok korkuyordum.

Derin bir nefes alıp etrafımızda yükselen paraziti hissettiğimde, Anka kuşumu büyük bir iradeyle geri çektim ve armağanlarının tenimi yakmasına izin verdim.

"Per amore e sacrificio," diye mırıldandı Dante Faetalya dilinde, iki parmağını avucumdaki kanayan yaranın üzerinde gezdirirken, yıldırımının gücü etimi yakıyor ve aramızda çatırdıyordu.

Keskin bir nefes aldım, en kötü anılarımdan bazılarını canlandırmak için savaşıırken gücünün alevli öpücüğü karşısında omurgam kamburlaştı. Ama onların yüzeye çıkmasına izin vermeyi reddettim, bunun yerine günahın kendisi kadar karanlık gözlerin anısına ve dokunuşunun yankısı çok geçmeden benden kaçan, henüz kendimin olduğunu iddia etmeye başladığım bir adamın aşkına odaklandım.

Dante beni bıraktı ve ben de küvette geriye doğru sarktım, süt gibi su kenarlardan akıyordu. Elimi geri çektim ve şimdi avucumu süsleyen yara izine baktım. Deri kabarmış ve kızarmıştı, elektriğin yaradan biraz uzaklaştığı yerde elimin üzerinde küçük çizgiler yayılıyordu. Kışın sonsuza dek kilitlenmiş bir ağaca benziyordu. Kalın ve yaşlılıktan pürüzlü bir gövdeden dikenli dallar uzanıyordu. Ham, vahşi ve güzeldi. Ve hem kalbimi hem de hayat çizgilerimi keserek, kaderin benim için öngördüğü tüm beklentilere meydan okudu ve beni şu andan itibaren kendi kaderimi belirlemekte özgür bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım yara izini incelerken, kendi büyümün kalıcı acıyı yatıştırmasına izin verdiğim için acısı yok oldu, sonra gözlerimi kaldırıp bir kez daha ikisinin arasına baktım. "Ama buraya elimi iyileştirmek için gelmedin."

Dante başını sallarken bana gülümsemenin hayaletini verdi. "Gabriel'in nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Bakışlarım ondan Leon'a kaydı; altın rengi gözleri, kardeşimin güvenliğinden duydukları korkunun ağırlığıyla dönüyordu.

"Kayıp," diye nefes aldım, duymak istedikleri şeyin bu olmadığını biliyordum ve onlara çarpan o şok ve korku titreşimini kendi ruhuma saplanan bir başka bıçak gibi hissediyordum.

"Nasıl?" Dante, Faetalya aksanıyla, havada bir kez daha elektrik çatırdarken ve gök gürültüsü göklerde gümbürderken, "Nasıl?" diye sordu.

Bulutlar birleşerek yıldızların tüm görüntüsünü çalarken cam tavandan gökyüzüne baktım ve bakışlarının ağırlığı üzerimden kalktığında rahatlayarak nefes verdim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesimdeki acı açıktı. "Ama ben savaş alanında diz çökmüş yas tutarken bana bir mesaj gönderdi. Büyüsünün tanıdıklığıyla dolu, veda tadında bir kehanet."

Eğer içimde biraz gözyaşı kalmış olsaydı, bu sözler üzerine bir tanesinin yanağımdan aşağı yuvarlanıp hâlâ içinde oturduğum suya düşeceğini biliyordum.

"Asla," dedi Leon kararlılıkla. "Gabe bizi terk etmez. Bir milyon, milyar yıl geçse bile."

"Bize kehaneti anlat," diye sordu Dante ve Leon adım atmaya başladı.

"Tüm umutlar kaybolduğunda ve en karanlık gece çöktüğünde, bağlayan sözleri hatırlayın. Güvercin aşk için kanadığında, gölge savaşçıyla buluşacaktır. Yarığın derin içtiği yerde bir tazı intikam için kükreyecektir. Bir şans bekliyor. Kral, Hydra'nın kindar bir sarayda körüklediği gün düşebilir."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize baktık, her birimiz diğerinin bu sözlerde bize yardımcı olabilecek bir şey anlamasını istiyorduk.

Ama hiçbir şey yoktu.

"Gidiyoruz," dedi Leon kesin bir ifadeyle. "Kardeşimizi aramak için savaş alanına geri dönüyoruz. Orada bize bir şey bırakmış olmalı, onu bulmanın bir yolu olmalı. Gabe dolambaçlı kelime oyunlarına bayılır, bir yolunu buluruz."

"Ona Gabe deme," diye mırıldandı Dante ve ikisi kısa bir süre dehşet içinde birbirlerine baktılar.

bakışlarını bana çevirdi. "Şimdi gidiyoruz."

Başımı salladım, daha fazla insanın beni terk edeceği düşüncesiyle kalbim çarpıyordu ama bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Gabriel'e odaklanabilirlerdi. Ona ne olduğunu anlayabilir, onu bulabilirlerdi... bir şeyler.

Asilerin bu kuralı ancak benim emrimle gevşeteceklerini bildiğimden, "Koşuşları kontrol eden kişiye gidebileceğinizi söylediğimi söyleyin," dedim. Zaten ikisinin de bize ihanet eden kişi olmasından endişe etmiyordum ve eğer Gabriel'i bulma şansları varsa, yollarına çıkmayacaktım. "Bana ihtiyacınız olan bir şey olursa, söylemeniz yeterli," diye nefes aldım onlar gitmek için dönerken.

Onlar uzaklaşırken Leon bana, "Yapabilirsen şu Ejderha pisliğini öldür," diye seslendi. "Bu her türlü işe yarar."

Orada, derimi diken diken eden kaynar suyun içinde tek başıma kaldığımda, içimdeki Anka kuşu yanmamı engellerken, hıçkırık olabilecek boğuk bir kahkaha attım.

Dante'nin gücünün altında toplanan gök gürültüsü bulutlarından yağmur yağmaya başladığında arkama yaslandım, gözlerim cam tavanda ve fırtınanın üstümde oluşmasını, şimşeklerin çakmasını ve gök gürültüsünün altında kendimi tamamen güçsüz hissederken izledim.

Saatler geçti ve fırtına devam ederken kamp sessizleşti, korku ve belirsizlik her yanımızı sararken isyancılar dinlenebildikleri kadar dinlendi.

Ama güçsüz değildim.

Ben Roxanya

Vega'ydım.

Aniden ayağa kalktım, su vücudumdan akıp buhar bulutu halinde üzerimden yükselirken önüme serilen kıyafetlere doğru yürüdüm.

Kanatlarıma yer açan siyah kot pantolonumu ve lacivert üstümü giydim, yanlarındaki taç giyme törenine uygun görünen saçma elbiseyi görmezden geldim. Gideceğim yerde süslenmeye ihtiyacım yoktu.

Sözde Ejderha Kralı'ndan kaçıyor olabilirdik ama bu yenilgiyi sineye çekecek değildim.

Sevdiğim insanlar dışarıdaydı ve bana ihtiyaçları vardı. Katlanabileceğimden çok daha fazlası kaybolmuş ya da haber alınamamıştı ama üçünün savaştan önce nereye gittiğini biliyordum.

Ve Varisler hâlâ dönmemişti.

Derimin altında alevler tutuştu ve yaladı, katlandığım her şey için ölüm ve acı vermeye açtım ve yaşam için açlık çeken harap bir ruh gibi intikam için o azgın ihtiyaca düştüm.

Ateş büyümü ağzına kadar doldurmuştu ve bir dövüş için can atıyordum. Bu sonun başlangıcı olacaktı ve bir daha asla geri adım atmayacaktım.

Darius'u benden alan hançerimi kemerime bağladım. Kaderin o cilvesinin çözüldüğünü ve Lionel'in yaşam gücünün hançerle açtığım yaradan aktığını görene kadar yanımdan ayrılmayacaktı.

Dışarı çıktığımda fırtına devam ediyordu ama yağmur damlaları bana dokunamıyordu bile çünkü Anka Kuşumun sıcaklığı onları daha başıma ulaşmadan yakıp yok ediyordu.

Yüzümü gökyüzüne çevirdim ve alevli kanatlarımı serbest bıraktım, güneye döndüm ve hedefimi zihnimde kesin olarak belirledim.

"Leydim!" Geraldine'in sesi muhtemelen beni duraklatabilecek tek sestiydi ve bana doğru koşarken dönüp baktım, gözleri kocaman ve öfke doluydu. "Üç rapscallion'u, onları savaştan alıkoyan şeyin pençesinden kurtarmayı mı kastediyorsun?" diye sordu ve gideceğim yeri bu kadar kolay anladığına göre, onda bir Görme yetisi olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım.

Daha önce mülayim ve unutulabilir bir renk olan saçları koyu, kan kırmızısına boyanmıştı; yüz hatlarındaki öfke, bunun bir vaat olduğunu anlamamı sağlıyordu.

O savaşta uğradığı kayıpların bedeli olarak düşmanlarının kanının döküldüğünü görmek. Renk ona yakışıyordu, ruhunda hiç durmadan yanan ateşle eşleşiyordu, parlak, acımasız ve tamamen ona aitti.

"Evet," diye kabul ettim.

"O zaman ben de sizinle geliyorum. Maxy oğlum beni bekliyor ve onu geri alırken düşmanlarımızın boğazlarını parçalarken sevgili babam adına intikam için bağıracam."

Gözlerindeki ateş hiçbir tartışmaya yol açmadı ve en yakın arkadaşımın gözlerine bakarken göğsümün rahatlamayla sıkıştığını hissettim.

"Peki o zaman," dedim ve onu hava büyümle sarıp kendime bağlarken elimi ona uzattım. "Görünüşe göre avlanma vaktimiz geldi."

Yer ayaklarımın altında bir koşu bandı gibi dönüyor, beni
cigerlerim parçalanacakmış gibi hissedene kadar
koşmaya zorluyordu. I

Acrux Malikânesi'nin dışındaki siyah taştan sunağa
bağlanmıştım, ay ışığı sırtıma vuruyor, yarık tarafından hızla
içimden çekilmeden önce sihrimi yeniden şarj ediyordu.
Gücümü sürükleyen gölge zincirleri başımı güçsüzlükle
döndürüyor ve dinlenmeden koşmanın verdiği eforla
bacaklarım ağrıyordu.

Önümdeki yarığın karanlık ve çalkantılı geçidi
cehenneme açılan bir kapı gibiydi ve beni özümün
bedenimden sökülüp atılacağından emin olduğum bir yere
çağırıyordu. O boşluğun içindeki sayısız aç ruhun çekimi
beni ele geçirmek için yalvarıyordu ve çağrıları o kadar
baştan çıkarıcıydı ki karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

Yarık gücümü daha şiddetli bir şekilde emiyor gibiydi ve
gözlerim karardı, ayaklarım ağır bir şekilde tökezledi.

"Seth, dayan," diye seslendi annem bana; görüşümü
netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ve onu sunağın
karşısında diğer Konsey Üyeleriyle birlikte bağlı buldum.
"Güçlü ol. Sen bir Alfa'sın."

Boğazımdaki keskin, sivri şeyi yuttum ve ailem bana bakarken zayıflık göstermek istemediğim için ona başımı salladım. Güçlü olmama ihtiyaçları vardı ve ben de sürüm için her şeyi yapabilirdim. Omurgamı dikleştirdim ve koşmaya devam ettim, acıyı görmezden geldim ve her türlü kırılганlık belirtisini içimdeki o demir göğsün derinliklerine kilitledim. Sadece birkaç kişinin içini görmesine izin verdiğim yer.

Caleb sol tarafımdaydı, bir adamın boynundan beslenirken yere diz çökmüştü, içindeki açlık o kadar şiddetliydi ki gözleri neredeyse kıpkırmızıydı. Adam hareketsizleşmeye başladı, yüz hatları soluklaştı ve karşı koyma çabaları azaldı.

"Cal!" Elindeki Fae'yi öldürmeye yaklaştığında ona seslendim, parmakları kurbanının omuzlarını ısıırıyordu ve kavraması inatçıydı. İsimsiz adam gevşiyor, gözleri kapanmaya başlıyordu, Caleb ise hala kana susamışlığın çılgınlığına kapılmıştı, yarık onu Düzen'inin felaketine karşı zayıf kılıyordu.

"Caleb!" Daha yüksek sesle bağırdım, ona ulaşmaya çalışırken kayan zeminde tökezledim ama beni taş sunağa bağlayan zincirler büyülü koşu bandından inmeme engel oldu.

Caleb başını kaldırdı, ağzından kan damlarken gözleri benimkileri buldu ve sonunda alev alev yanan mavi gözlerinin derinliklerinde bir miktar berraklık uyandı.

"Seth," dedi, sesi kaba ve sertti. Bana uzanmak ister gibi görünüyordu, hareketlerimdeki acıyı görünce yüz hatlarına panik kazınmıştı. Ama kendimizi kurtaramadığımız gibi birbirimizi de kurtaramazdık.

Yarık Caleb'in yeni gücüne kilitlenip onu sahiplendiği kadar hızlı bir şekilde tüketmeye başladığında, Nimfler içeri girerek yarı baygın adamı kendisinden uzaklaştırdı. Kana susamışlık bir kez daha bastırıp zihnini çalmaya ve içindeki canavarı kışkırtmaya çalışırken Caleb'in kaşları çatıldı.

"Benimle kal," diye yalvardım, bunu onsuz yapamayacağımı biliyordum. Bunu, hayatı, her şeyi.

"Deniyorum," diye yemin etti, kasları gerilirken omuzları titriyordu ve gücünü korumak için mücadele ediyordu. Yarık acımasızdı, her şeyimizi elimizden alıyordu ve bu şekilde daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyordum.

"Anne," dedi Caleb endişeyle ve Melinda'ya baktım ama o kendi cehennemindeydi, Caleb'in küçük kardeşi Hadley de onlardan beslenirken başka bir kurbandan besleniyordu.

Koşmaya devam ederken sırtımdan ter boşanıyor ve kaslarım protesto için kükrüyordu ve bana güç veren tek şey sevdiğim insanlar için hayatta kalma ihtiyacıydı.

Max'in yüz hatları ıstırapla çarpılmıştı, gücü havaya zehirli bir gaz gibi yayılan korku ve panikten besleniyordu. Kardeşim büyüsünü çalan gölgelere karşı savaşıyordu ama işe yaramıyordu. Karşımda annem, Athena ve Grayson yarıktan besleniyorlardı ve yüzlerindeki bitkinlik beni neredeyse umutsuzluğa sürüklüyordu.

Babam ve küçük kardeşlerim ortalıkta görünmüyorlardı, ama burada bir yerde kilitli olduklarını biliyordum, sıradakinin onlar olma tehdidi hepimizi devam etmeye, savaşmaya zorluyordu, ama geçen her saniye bunu yapmayı daha da zorlaştırıyordu.

Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirdik? Sonsuza kadar hayatta kalmamızın imkânı yoktu.

İçimde her zaman ışıkla dolu olan o yeri aramaya çalıştım. Zaman zaman en karanlık durumları bile neşeyle karşılayabiliyordum ama şimdi... tutuşturacak yakıtı kalmamış, sönmekte olan bir közden başka bir şey bulamıyordum.

"Cal," diye soluk soluğa söylendim, kapüşonlu gözleriyle bana bakarken nefesleri göğsünden ağır ağır dökülüyordu. "Bundan bir çıkış yolu göremiyorum."

"Her zaman kurtuluruz," diye mırıldandı, ancak sözleri şüpheyi renklenmişti. Konu ona gelince fena çuvallamıştım. Dünyadan gerçekten böyle mi ayrılacaktık?

Onunla bir şeyleri çözmek için sonsuzluğa sahip olmam gerekiyordu, ama şimdi başımın üstünde bir saat varmış ve son saniyelerimize kalmışız gibi hissediyordum.

"Ya bu sefer yapamazsak?" En derin korkumu dile getirdim ve bir başka Fae ona doğru sürüklenirken boğazı düğümlendi, kız tekmeliyor ve Nimflerin gücüyle savaşıyordu ama bu kaybedilmiş bir savaştı.

Caleb'in gözleri onu takip etti, daha fazla kan ihtiyacı çenesini gıdıklıyor ve omuzlarını geriyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, onu bir kez kestiklerinde buna karşı koyamayacaktı; Vampirler sonunda her zaman bu tek şeyin kölesi olurlardı.

Caleb'a söylemekten çekindiğim her şeyi söylemek için son şansım olduğunu biliyordum ama yardım çığlıkları, atmosferi saran dehşet ve hepimizin üzerine kara bir bulut gibi çöken umutsuzluk arasında ihtiyacım olan kelimeleri bir türlü oluşturmuyordum. Benimle ilgili son anısının bencilce bir beyanat olmasını istemiyordum. Yeterli olmasa bile, paylaştığımız her güzel anı ve birlikte yaşadığımız tüm hayatı düşünmesini istedim. Geleceğe dair tüm planlarımız ve hayallerimiz burada ve şimdi bizimle birlikte ölmüş olsa bile, en azından güzel zamanlarımız vardı. En azından birlikte karşılaştığımız tüm baskıların arasında kahkaha ve neşe dolu yıllarımız vardı. Ben, o, Max ve Darius. Her zaman dördümüz olmuştuk ve Perde'nin ötesine geçtiğimizde de aynı şey olacaktı.

Ciğerlerim patlayacak gibi olsa da nefes almaya devam etmek için mücadele ederken, "Hep birlikte maceralara atılırdık," diye homurdandım.

Caleb kararlılıkla başını salladı. "Birbirimizi asla geride bırakmayız."

"Ölüm her zaman karşılaştığımız son kişi olacaktı. Ve eğer şimdi ise, bu istediğimden çok daha erken. Kahretsin, sonsuza kadar yaşayacağımızı sanıyordum. Çocukken dördümüzün yenilmez olduğunu düşünürdüm, şimdiye kadar da böyle hissettiğime eminim."

"Henüz bitmedi," diye homurdandı Caleb ve bana pes etmememi emreden sert bir bakış attı. "Darius nerede olduğumuzu biliyor. Geri gelecektir."

"Biliyorum. Ama yıldızların başka planları varsa, o zaman seninle yüzleştığım için ayrıcalıklı olduğumu bilmeni isterim," dedim ağır bir şekilde ve bizi bekleyen şeyi kabul ettiğimi görünce yüz ifadesi buruştu.

"Belki de yıldızların ötesinde bizi bekleyen daha çok macera vardır," diye mırıldandı, kız önüne itilmişti, kolu gümüş bir bıçakla açılmıştı.

Caleb'in gözbebekleri büyüdü ve emrinin çekimine karşı koyamayarak hırsıyla yaranın üzerine düştü. Bakışlarım Max'e döndü ve onun her şeyi bilen gözlerle beni izlediğini gördüm, yüzünde bir veda ifadesi vardı. Ay adına, o yüzü seviyordum, her santimini. Sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biriydi. Hepimizi bir arada tutan, her şeyi yoluna koyan yapıştırıcıydı. Ve bunun onun Siren yetenekleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu oydu. Tamamen oydu. Sadakati sınır tanımazdı ve kardeşleri için bu evrenin bir ucundan diğerine yürürdü. Ailesi için. Ben de onun için aynısını yapardım.

Bana başını salladı, aramızda hiçbir söz geçmesine gerek yoktu. Bu, birbirimiz için her şey olduğumuzun bir kabulü ve ölümden sonra ne olursa olsun birbirimizi takip edeceğimize dair bir sözdü.

Bacaklarım bükülme tehlikesi geçirirken yıldızlara baktım, ışıltılı gözlerinde bana merhamet görmedim. Ama ayın bana her zaman merhameti vardı, bu yüzden onun yerine ona baktım ve yardım edemeyeceği kadar uzakta duran kurtlarının yasını tuttuğunu hissettim. Sonra başımı arkaya yatırdım ve uludum, ailem tarafından yankılanan bu sese dünyanın tüm kederini bıraktım.

Dünyada, omurgamda bir ürperti yaratan bir değişim hissettim, sanki yıldızlar bana geleceğimize bir bakış sunuyormuş gibi içimi bir bilgi duygusu doldurdu.

Sonum yaklaşıyordu. Bunu her yerde hissedebiliyordum.

Rüzgâr yanaklarıma sert bir şekilde çarpıyordu, kanatlarımın alevleri rüzgârın dondurucu soğuğuna karşı koyan tek şeydi.

Hem kendimi hem de Geraldine'i güneye doğru uçurdum.

Fırtınayı geride bırakmıştık, gök gürültüsünün sesi çoktan uzaklarda kaybolmuştu ve uçarken gecenin derinliği bizi sarıyordu.

"İşte orada, Kraliçem!" Geraldine bağırdı, kolunu önüne uzatmış ufukta seçemediğim bir noktayı işaret ediyordu. Belki bu onun köpek görme yeteneğinden ya da sadece içgüdülerinden kaynaklanıyordu ama her iki durumda da onu sorgulamayacaktım.

Lionel Acrux'un malikânesinde bizi bekleyen her neyse onunla nasıl başa çıkacağımı düşünürken, zaten bildiğim şeyin gerçekliğine teslim olmuştum.

Kurnazlık için çok öfkeliydim, sakinlik için çok öfkeliydim, zekâ için sabrım, tedbir için zamanım yoktu.

Öfkeye kanat, kedere güç ve güce hayat verdim.

O yerde bizi bekleyen her kimse, şu anda yanımda getirdiğim cehenneme karşı durmaya çalışmaktansa kaçması daha iyi olurdu.

Kanatlarımı daha sert çırpıttım, Geraldine'i kavrayan hava büyüsu onu benim hızımla fırlatırken ben de gücümü bizi bağlayan görünmez bağlara aktardım.

Güneş doğmaya başladığında Acrux Malikânesi ufukta belirdi; yeni günün kör edici ışığı, arkamda yanan ışınlarıyla yaklaşmak için bizi döndürürken bana siper oldu.

"Ah, belimin meyvesinin vadisinde, tatlı Petunya yükselecek ve somonuna sahip çıkacak," diye seslendi Geraldine, savurma sopasını eline aldı ve dövüşe hazırlanmak için sallamaya başladı.

Bizi daha yükseğe kaldırdım, altımızdaki Acrux ailesinin evinin geniş arazisini, ortasına bir örümcek gibi çömelmiş devasa malikâneyi seyrederken gözlerime görüş artırıcı bir büyü yaptım.

Etrafını saran koğuşlar hâlâ yerinde duruyordu ama bizi onların üzerinde tutarak doğan güneşin gözüne saklandım. Mülkün arka tarafındaki gösterişli avluda kümelenmiş bir grup figüre baktık, taştan ejderhalar altımızda gerçekleşen dehşetin etrafında duruyordu.

"Bu da ne böyle?" Nefes nefese kaldım, gözlerim boşluğun ortasındaki gölgelerle titreşen ve uğuldayan karanlık bir şeride takıldı, etrafını saran Fae'ler tanrısız bir sunaktaki tapınanlar gibi görünüyordu.

"Ah yapraklarım," diye nefes aldı Geraldine, ben büyümü kullanarak yanımda durabileceği bir hava platformu yaratırken sesi neredeyse bizi savuran rüzgârda kayboluyordu. "Bir yarık."

Bunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; karanlık uçurumun etrafını saran figürler, ne olduklarını anladığımda artık tapınan insanlar gibi görünmüyorlardı. Köleler.

"Varisler," diye tısladım, dikkatim demir ve büyü zincirleriyle o iğrenç şeye zincirlenmiş insanlar arasında gidip geliyordu. Önce Caleb'ı gördüm, altın rengi saçları kafa derisine yapışmış, çenesini ve yüzünü kan boyamıştı.

Gömlek. Yanında, Seth yuvarlanan bir toprak yığınının üzerinde koşuyordu, annesi ve kardeşleri olduğunu geç fark ettiğim diğer Kurtlar da benzer büyümlü mekanizmaların üzerinde sıkışmışlardı.

"Kendini hangi dolambaçlı dokunaçlara sardın, Maxy Boy?" Geraldine homurdandı, Cerberus'u sanki içindeki canavar serbest kalmak istiyormuş gibi sözleriyle sarsılıyordu. Max, çaresiz Fae'lere işkence eden bir grup Nymph'in önünde diz çökmüştü, Siren güçleri onların acılarından beslenirken yüzü bir sıkıntı resmiydi.

Dudaklarım hırıltıyla sıyrılırken altımızdaki manzarayla ilgili her şeyi kavradım; tutsaklar, periler, her birini çevreleyen karanlık.

"Ne diyorsunuz Kraliçem?" Geraldine elindeki sopayı öfkeli hareketlerle savururken, çivili top başının üzerinde, bacaklarının arasında ve vücudunun her yerinde sekiz rakamı çizerek dönüp duruyor, bir yandan da dövüşe hazırlanıyordu.

Gözlerim avludaki her erkek, kadın ve hayvanın üzerinde bir ileri bir geri gidip geldi ve kararımı verirken vahşi bir gülümseme dudaklarımı büktü.

"Fırsatını bulduğunda su büyümlü saydığın herkesi koruyabilir misin?" En büyük dostuma bakarak sordum ve Geraldine'in gözleri vahşi, ahlaksız bir heyecanla parladı, kan kırmızısı saçları rüzgârda arkasından savruldu.

"Vallahi, yapabileceğimi söyleyebilirim leydim." "Güzel."

Başka bir şey söylemeden kılıcımı çektim ve gökyüzünden bir taş gibi düştüm, Geraldine hemen yanımdaydı, bizi birbirimize bağlayan hava büyümlü ilerliyorduk.

"Onur, ölüm ve gerçek kraliçeler için!" Geraldine haykırdı, sözcükleri rüzgârda kaybolurken o kadar hızlı aşağıya savrulduk ki dünya etrafımızda bir bulanıklıktan başka bir şey olmadı.

Kılıcımı havaya kaldırdım, koğuşların gücü altımızda uğuldarken Anka ateşi kılıcımın uzunluğu boyunca patladı

Öfkeli bir çığlıkla savurduğumda, ucundan kırmızı ve mavi alevlerden oluşan bir kuş püskürdü.

Sahip olduğum her şeyi patlamanın içine fırlatarak Thor'un çekicinin gücüyle koğuşlara vurduğumda güç benden patladı.

Parçalanırken çıkardıkları ses, gökyüzünü parçalayan bir gelgit dalgasına benziyordu. Çok uzun zamandır rakipsiz duran Acrux hattının gücü bir Vega'nın kudreti altında bükülüp kırılırken, altımızdaki tüm gözler yukarı doğru döndü.

Aşağıya doğru düştük, Geraldine üçlü bir sesle ulurken benden bir savaş çığlığı kaçtı, ikimizin de hayatın kendisinden daha çok ihtiyaç duyduğumuz bir intikam için haykırıyordu.

Yere çarparken içimden büyü aktı, gücüm inişimin kuvvetini alırken altımdaki kiremitler ve toprak paramparça oldu ve kılıcımın ucu ayaklarımın dibindeki taşı delerken çömelerek durdum.

Geraldine sağıma indi, diğer elini savunmak için kaldırırken savurduğu kılıç ve etrafını saran büyü. Herkes gelişimiz karşısında şok içinde bakarken yankılanan bir sessizlik çöktü.

"Yaşasın gerçek kraliçeler," diye tısladı Geraldine ve alev kaplı kılıcımı kaldırıp savaşmaya hazırlanırken zalim ve hınzır bir gülümsemeyle gülümsediğimi hissettim.

Seth, Caleb, Max, Meclis Üyeleri ve Yedekler diz çökmüş ya da topraktan dökülmüş koşu bantları üzerinde koşuyor, kaldırım taşlarının üzerine o kadar ağır bir şekilde oturan oniks taşından bir sunağın etrafını sarıyorlardı ki, sanki buraya düşmeden önce çok yüksekte düşmüş gibi çatlaklar her yöne yayılıyordu.

Gözlerimi kısa süreliğine hepsinin üzerinde gezdirdim, bileklerindeki kesiklere baktım, kan ve büyü o ruhsuz taşın üzerinde duran, kıvrılan, dönen gölgeler girdabına doğru sonsuzca akıyordu.

Huşu ve korku karışımı bir ifadeyle bana baktılar, hiç şüphesiz benim büyüümün onlarınkiyle birleşmesinden korkuyorlardı.

Çevredeki periler ve düşman Fae'ler istediklerini elde ettiler. Ama böyle bir şans yoktu. Buraya arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmek için gelmiştim ve aramıza giren herkesi memnuniyetle yok ederdim.

"Gerry," diye soluk soluğa kalan Max, çatlamış dudaklarının arasından kelimeyi geçirmeye çalışırken bile şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Kaç."

"Senin kışında değil," diye alay etti, gözlerini kendisine en yakın Nymph'lere dikip meydan okuyan bir havlamayla havalanırken savruldu.

Bir hareket gözüme çarptı ve kenara çekildim; Anka kraliçesinin bana öğrettiği dersler, ince bıçak bana doğru savrulurken reflekslerimi her zamankinden daha keskin hale getirdi. Derimden bir ısı duvarı fişkırdı ve bakışlarım Vard'inkilerle buluştuğu anda göz açıp kapayıncaya kadar eriyip yok oldu.

Kılıcımı kaldırıp bir savaş çılgılığıyla ona doğru koşarken Kahin kalan tek gözülle dehşet içinde bana baktı.

Vard, Nymph'lerin saldırması için bir emir verdi ve ben ona yaklaşmadan, kendimi aynı anda dört yaratık tarafından kuşatılmış buldum; çingirakları düşünceyi ve büyüü boğarken, kabuklarla kaplı uzuvları bana uzanıyordu.

Güçlerinin ağırlığı üzerime çöktü, ama ben onun altında ezilmedim, tüm vücudum Tarikat formumun alevleriyle yaldızlanırken ve kılıcım kesin bir ölümcüllükle savrulurken Anka kuşumu çağırdım.

İlk Su Perisi'nin kafası yere düşerken siyah kan fayanslara sıçradı ve ben de cesedinden çıkan dumanın arasından sıçrayarak bir sonrakine saldırdım; kılıcım, o daha üzerine geldiğimi fark etmeden kalbini deldi.

"İğne!" Caleb arkamda bir yerden bağırdı ama Nymph'lerin sondalarından birinin darbesini savuştururken ve ikincisinin göğsüne onu yere düşürecek kadar sert bir tekme atarken ona bir bakış bile atamadım.

Daha fazlası bana doğru koşmaya başlamıştı bile, ama ben sadece m¼cadelenin içine koştum, ateş etrafımda o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki, çok yaklaşanlar k¼le d¼nerken, diğerkleri benimle savaşmak için kendi silahlarını çektiler.

"Bağlama iğnesi!" Kılıcımı bir diğerkinin dizlerinin arkasından geçirmeden ¼nce bir Su Perisi'nin uzanmış kılıcının altından d¼nerken Caleb tekrar bağırdı.

Başım o anda d¼nd¼, kelimeler içine d¼řt¼ğ¼m çılgın kan tutkusunu delip geçerek duraksamama neden oldu.

Bu teredd¼t bana çok pahalıya mal oldu. Bir Su Perisi savaş çekicini omurgama savurduğ¼nda sırtımda bir acı hissettim ama derime sımsıkı tuttuğ¼m hava kalkanı darbenin ağırlığını aldı ve beni d¼n¼p canavarı kılıcıma saplamak için serbest bıraktı.

"Ne oluyor leydim?" Geraldine bir su s¼tununun ¼zerine sıçrarken bağırdı, savurduğ¼ kılıç vahşice d¼nerek kendisine doğru h¼cum eden bir Su Perisi'nin kafatasına çarptı.

"Kapat şu yarığı," diye emrettim ona, beş Nympha daha aynı anda ¼zerime saldırdığı için d¼n¼p iğneyi kendim arayamadım.

G¼lerinin baskısı b¼y¼m¼ ağırlaştırdı, ama dişlerimi sıktım, Tarikatımın g¼c¼ne daha derinden g¼m¼ld¼m ve hepsini uçuran bir hava b¼y¼s¼ patlaması fırlattım.

Varisler ve aileleri de g¼ onlara çarptığında çığlık attılar, ancak onları yere sabitleyen zincirler, g¼ce rağmen hiçbir yere gitmemelerini sağladı.

Perileri ve Lionel'ın takipçilerini Varislerden ve ailelerinden uzaklaştırmalı, onları buradan yeterince uzağa ekmeliydim ki ben d¼řmanlarımızın her birini Anka ateşiyle yakıp yanışlarını izlerken Geraldine de halkımıza kalkan olsun. Ama ne zaman onları yarıktan uzaklaştırmaya çalışsam, beni tekrar yarığa doğru s¼rd¼ler; sayıları beni, o g¼c¼ açığa ıkaracaksam, g¼ze alabileceğ¼mden daha fazla yaklaşmaya zorluyordu.

Bu yüzden onları teker teker kesecekmişim gibi görünüyordu.

Kılıcım tekrar savrulurken ve kaslarım eti ve kemiği yarmak için gereken güçle yanarken, kendimi buna o kadar da aldırış etmezken buldum.

Bunu hissetmek istedim. İçimdeki öfke için bir çıkış yolu arıyordum. Bu yüzden Lionel Acrux'a ulaşmadan önce ona bağlılık yemini etmiş her bir yaratığın içinden geçmem gerekse bile bunu yapacaktım. Ve kaderin bu konuda ne söyleyeceği umurumda bile değildi.

Geraldine

Bitmeyen Göksel Karma'nın Kılıcını çığlık atan bir Su Perisinin suratına savurdum, onu küle **çevirdim**, dumanlı

İç organları dış organlarına dönüşürken esintiyle uzaklaştı.

Zaferimi haykırdım, herkesin duyması için yüksek sesle ve doğru bir şekilde haykırdım.

Caleb müthiş bir gürültü koparıyor, çenesini sağa sola sallayarak "Bağlama iğnesi!" diye bağıyor, Seth denen o serseri köpek de onunla birlikte uluyordu.

"Yakala, Gerry!" diye seslendi sevgili, tatlı okyanus çocuğum bana ve ben de ona doğru koştum, sallanarak. Ay taşlarımı kutsa, onu fena halde özlemiştim.

Kraliçem sağlı sollu düşmanları vuruyor, görkemli Anka ateşi kabuklu eti ve kabuklu kemiği kesiyor, düşmanlarımızı asla unutamayacağım bir kudret ve cinayet yağmurunda öldürüyordu. Kalbim birkaç saat önce sevgili babam için ağlıyordu, ama şimdi bu acıyı harekete geçirebilir, şafağa uluyabilir ve gökyüzüne intikam çığlıkları atabilirdim.

"Sevgili babacığım için!" Küfrederek Maxy'nin kafasının üzerinden atladım ve sopamı bir diğerinin göğsüne indirdim

alçak Nymph, ayaklarım yere basarken gözlerimin önünde onu gölgeye çevirdi.

"İşte," diye ısrar etti Caleb, dişleri Noonbar denizleri gibi parlıyordu ve cesur mavi gözleri dizginlenemez bir çaresizlikle doluydu.

Sonunda bahsettiği şeyi gördüm, yere tünemiş, atılmış ve unutulmuş bir bağlama iğnesi. Büyük gandergeese! Onun gücü dostlarımızı ruhlarından beslenen yarıktan kurtarabilirdi.

Yerde bir roly-poly yaptım, bir Nymph'in sondalarından kaçtım ve bağlama iğnesini avucumun içine aldım.

"Hoorah!" diye mırıldandım.

"Evet - devam et, Geraldine," diye seslendi Seth, ayaklarının altında hiç bitmeyen bir taş çarkın üzerinde koşarken. Kendimi gökyüzüne çekmek için kolunu kavradım, omuzlarına sıçradım ve o tekmeleyicilerime küfrederken onlardan kıyamet sunağına doğru hızla sıçradım.

Kanıma susamış Caloop'un uluyan bir hortlağı gibi derimi emen ve kemiren yarıktan kendimi uzak tuttum. Ama bugün değil. Hayır, çünkü bugün zafer ve kurnazlık günüydü. Sahte kralı alt edecek ve neşeli adamlarımızı onun elinden kurtaracaktık.

Tory bir engerek gibi hareket ediyor, sağa sola saldırıyor ve şiddetli darbeler . onu saldırganlar önce Sürüş parıldayan kılıcını göğüslerine sapladı. Onun gösterisinden o kadar etkilenmiştim ki, bir su perisi bir şezlongu havaya kaldırıp kafama fırlatırken neredeyse zamanında hareket edemiyordum.

Ama oh-ho! Hareket ettim. Bir kurbağanın sırtındaki zambak yastığı gibi eğildim ve sandalye ileride bir yerde yere çakıldı, Hadley Altair diğerleriyle birlikte zincirlendiği yerde neredeyse ona çarpacakken panik içinde bağırdı.

Buz ve kötülükten oluşan bir mızrak Nimf'in öldüğünü gördü, gölgeler gökyüzüne doğru savruluyordu.

yoluma hakaret etti ve çeteleme bir kanlı zafer daha eklediğim için sııttım.

"Asla korkma, Callyfang'in genç kardeşi!" Hadley'e seslendim. "Ben senin kurtarıcınım, pırıl pırıl göğüs zırhı içindeki şövalyenim!"

Kollarımı sıvadım, vahşi ve aç yarıkla yüzleştım ve bağlama iğnesini havaya kaldırdım.

"Ben Geraldine Gundellifus Gabolia Gundestria Grus'um ve bu gölgeleri babam ve onun Catalina'ya olan aşkı adına geldikleri yere geri göndereceğim!" Yarığı örmeye başladım, kalçalarım sallanıyor ve sallanıyor, görevimin ritmine sahip olduğum her şeyi koyarken dizlerim bükölüyor ve esnıyor.

Muhteşem Anka kraliçesi düşmanlarımızın saflarını yırtıp geçerken Varisler ve aileleri bana tezahürat yapıyordu ve ben de dostlarımızı bu kötü boşluktan kurtarmak için çalışıyordum.

Bakışlarım Maxy oğlumun üzerine düştü ve kalbim, bir serseri değil, kalbinde en derin sevgi okyanusuna sahip nazik bir Fae olduğunu kanıtlayan bu yiğit adama odaklanırken güneş çeliğiyle kaplandı.

Ona bugün sahip çıkacaktım ve bir daha asla başka bir morina balığının belini aramayacaktım. Çünkü o benim tek gerçek somonumdu ve kaderimizin nehirleri genişti ve sonsuz bir ufka doğru akıyordu. Haliçimizde yıkanma ve tatlı suda yemek yeme zamanıydı ve bize karşı çıkan herkes benim kamçım la yok olsun.

Gerry avazı çıktığı kadar bağıırken, gölgelerin çağrısına direnmeye çalışmanın verdiği çabayla vücudum titredi Akciğerler, "Karanlık dışarı, aydınlık içeri! Hepsi leydimin kudreti altında yanacak!"

Tory sağ tarafımızdaki Nymph'lerle savaşa kilitlenmişti ve onları sadece öfke ve şiddetle geride tutuyordu. Başımı ona doğru çevirirken dizlerimin üzerine çöktüm, boynumu eğerek Anka ateşinin vücudundan alevler saçmasını ve düşmanlarının etrafına düşmesini izledim.

Yine de daha fazlası geliyordu. Malikâne duvarlarının ötesinde bir yerden bize doğru koşarlarken duygularının karanlık çürümesinin havayı çalkaladığını hissedebiliyordum, kana susamışlıkları ve hastalıklı susuzlukları beni boğuyordu, hediyelerim etraflarını sararken kendimi saymaya başlamaya zorladım.

Melinda Altair sunağın karşısındaki pozisyonundan, "Vega soyu devam ediyor," diye nefes aldı ve tahtta oturmak için doğmuş kızlardan birinin böylesine inanılmaz bir güçle dövüşmesini izlerken sesindeki hayranlığı duyabiliyordum.

"Bu tarafa doğru gelen elli kadar Nymph var," diye bağırdım ve Caleb kafasını çevirip

Sözlerimi doğrulamak için.

Çenesi ve göğsü beslenmeye zorlandığı Fae'nin kanıyla kaplıydı ve gözlerindeki perili bakış, o canavarca parçasının yüzeye ne kadar yakın olduğunu bilmemi sağladı, oradaki umut benim anonsumla soldu.

"Ne kadar sürecek?" Ayaklarının altındaki kaya dönmeye devam ederken Seth nefes nefese kalmış, güneş ufukta tam olarak belirmiş olmasına rağmen onu koşturmak zorlamıştı; büyüden sorumlu olan Fae şimdi kavgaya karışmıştı.

"Beş dakika," dedim, bize yaklaşan varlıktan uzaklaşarak ve yeteneklerimin gücünü kendime çekerek. "Eğer şanslıysak."

"Şansın bu zar atışıyla hiçbir ilgisi yok, tatlı semender," diye mırıldandı Geraldine, bağlayıcı iğneyi dünyanın dokusuna batırıp çekiştirirken, yarığı kapatmak için savaşırken kolunu her çekişinde cehennemin o dilimi küçülüyordu.

Alnındaki ter çizgisi ve çenesinin gerginliği, kara büyüü yönlendirmek ve o şeyi sona erdirmek için ne kadar çok savaştığını, bunu yapmak için gereken çabayla kendi gücünün azaldığını anlatmaya yeter de artardı bile.

Muhteşemdi. Kan sıçramış ve öfkeli, taca ihtiyacı olmayan bir kraliçe, saçları kan kırmızısı bir nehir, intikam meleği gibi buraya gelmiş, umutsuz ihtimallere karşı en ufak bir korku duymadan savaşıyordu.

"Eğer zamanında kapatamazsan, kaçmak zorundasın Gerry," diye yalvardım ona. "Eğer o periler senden önce gelirse-"

"Şüpheli bir köpek balığının tavsiyesini istediğimi hatırlamıyorum," diye çıkıştı. "Senin de korkak bir aslan balığının kalbine sahip olduğunu hatırlamıyorum, Maxy oğlum. Söyle bana, yarık gücünü çekip almanın yanı sıra buzdan kalbini de mi emdi, yoksa özellikle benim için ıslık mı çalıyorsun?"

Başımı sallarken babamın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Artık bir önemi yoktu zaten.

Sonumuzun yaklaştığını hissettiğimde ve bakmaya değer bulduğum tek ışık huzmesi önümdeki siyah sunakta duran kadındı.

"Bu dünyada hiçbir şey beni senin kırabildiğin kadar kıramaz Gerry," diye kabaca itiraf ettim. "Seni koruma ihtiyacından başka hiçbir şey beni bocalatamaz ya da gözümü kırptıramaz. Seni bizimle birlikte bu şeye bağlamalarını izleyemem. Bu benim son parçalarımı da bedenimden koparır ve onları her şeyden daha kesin bir şekilde yok eder."

Geraldine'in yanakları, bağlayıcı iğneyi bir kez daha yarığın kenarına itmek için mücadele ederken kızarak karardı; yarığın son ayağı, sonuna direnmek için savaşıyor canlı bir şey gibi titreyiyor ve şişiyordu.

"O zaman çabalarınızı beni vazgeçirmeye çalışmaktan vazgeçip beni neşelendirmeye odaklamanızı öneririm," diye cevap verdi. "Çünkü ayaklarım artık bu noktaya lehimlendi, iradem demirden ve odağım bir Cuma günündeki flan gibi sabitlendi. Bu mevkiyi ölümden başkasına teslim etmeyeceğim ve onun karanlık köleleri yaşlı Grussy'yi çağırmaya gelirse, bu en değerli görevin yerine getirildiğini görürken onlarla sonuna kadar savaşacağım. Kraliçem beni buraya çağırdı ve büyük uçurum beni yutmaya gelse bile burada duracağım."

"Geraldine," diye hırladım, mantıklı düşünmesini sağlamak için mücadele ederken hediyelerim ona doğru uzanıyordu.

Bir Nimf savunmasını aşmayı başardığında ve kolunun altından yan tarafına doğru açılan bir kesikten kan akarken, acı dolu bir çığlık hepimizin gözlerini Tory'ye çevirmesine neden oldu.

Ona çarpan Su Perisi mavi ve kırmızı alevler saçarak patladı, tam o sırada Tory elini böğrüne attı ve yarıktan ona doğru dönen gölgelerin kırbacı temas edemedi yarayı dondurdu. Acıya küfretti ama işe yaradı, gölgeler bir kez daha geri çekilerek hâlâ ona bağlı olanlarımızla ziyafet çekmeye başladı ama sanki havadaki kan kokusu

kalan her perinin en canavar doğasını uyandırdı.

Nimfler ona saldırırken çığlık attılar, pervasızca etrafına toplandıklarında artık kendilerini korumayı umursamıyor gibiydiler, sondalar uzandı ve çingiraklar havayı öyle bir güçle doldurdu ki kendi büyüm göğsümün içinde bağırdı ve öldü.

Yaratık kalabalığı arasında onu gözden kaybettik, Caleb onun adını haykırırken Seth öfkeyle uluyordu.

"Gobble, gobble, gobble!" Geraldine böğürdü, bağlama iğnesi şafağın ışığında yanıp sönerken iğneyi eskisinden daha hızlı bir şekilde havaya sokup çıkarıyordu. Cildinde ter parlıyordu, uzuvları yorgunluktan titriyordu ve Siren gücümü ona doğru gönderdiğimde, yorgunluğunun baskısının katı bir güç gibi bana çarptığını hissettim.

"Beni içeri alın!" Talep ettim.

Beni tutan zincirler etimi kesip daha da fazla kanamama neden olurken, sahip olduğum azıcık gücü ona sunarak ve bunu kabul etmesi için yalvararak hediyelerimi ona doğru bastırdım.

Gölgeler oluştukça yaralara yapıştı, büyüm benden daha önce olduğundan daha hızlı aktı. Sadece birkaç damlası kalmış olsa da yarık onu açgözlülükle yuttu.

Geraldine rahatladı, zihinsel bariyerleri yıkıldı ve hediyelerim onun zihnindeki okyanusa, sanki bir uçurumdan atlayıp en saf mavi denize inmişim gibi girdi.

Gücümü ona verdim, kendi ihtiyaçlarımı zerre kadar önemsemedim ve sahip olduğum her şeyi ona verdim, yıldızlara bize sadece birkaç saniye daha vermeleri için yalvardım, böylece bunu yemin ettiği gibi bitirebilirdi.

Başka bir kadere izin veremezdim. Onun için değil. O benim her şeyimdi.

Kendimi Geraldine'in zihninde kaybettiğimde ve kendi bedenim üzerindeki hakimiyetimin kaydığını hissettiğimde görüşüm bulanıklaştı, pastel renkli balıklardan oluşan bir deniz kafamın etrafında yüzmeye başladı. Önemli değildi. O hâlâ savaşmaya devam ederken olmazdı. Verdim

Bir sonraki Nimf dalgasının avluya doğru geldiğini duyduğumda bile, bunu yapabilmesi için benden kalan tüm gücü ona verdim.

"Lanet olsun," dedi Seth ve sesindeki umutsuz ton bana az önce gelen lejyon hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

Bir güç parıltısı benimkine değdi, bir yaz esintisi kadar tanıdık ve on kat daha güçlüydü. Babamın Siren büyü, onun armağanları benimkilerle birlikte Nimfler yaklaşırken bizi kurtarmak için savaşıyan kıza doğru bir yol açıyordu.

Durmayacaktı. Kendini savunmak için bile. Yarık neredeyse kapanmak üzereydi ve ne pahasına olursa olsun yarığın kapandığını görmek için kendi hayatını feda edeceğini biliyordum.

Bunu düşünmek bile beni dehşete düşürürken, sadece benim içimde değil, benimle birleşen gücün içinde de bir şeyler alevlendi. Yeteneklerimizin bir dalgalanmasıyla, hem ben hem de babam o güzel kıza hala sahip olduğumuz gücün her parçasını verdik.

"Grus imparatorluğunun son sütununu yıkmaya kim geliyor?" Geraldine bağlayıcı iğneyi son bir kez daha havaya saplarken kükredi. "Kim gerçek kraliçelerin iradesine meydan okumaya cüret eder? Cesaretin varsa gel ve beni bu gölge ve fısıltı kayasından sök, ama şunu bil ki ben var olan, olmuş ve olacak her şey adına savaşıyorum. Ve sen, edeceksin. Etmeyeceksin. Vuramayacaksın. Beni!"

İğne son bir kez dünyalar arasındaki boşluğa daldı, yarığı acımasız bir sonlulukla kapatarak beni ve ona bağlı olan hepimizi yere çaktı ve sonunda bizi serbest bıraktı.

Üç su perisi Geraldine'in üzerine atlarken gözlerimi aralayıp ona baktım ama onlar sondalarıyla botlarının ucuna bile dokunamadan Geraldine bir su sütununun üzerinde gökyüzüne doğru fırladı.

Geraldine cebinden bir kese çıkarıp içine bir çingirak doldururken Nimfler çığlık atarak çingiraklarını serbest bıraktılar.

Ağızına bir avuç akonit attı ve kıyafetlerini parçalayarak gökyüzünden cehennem yaratıklarının ortasına düştü. Zırhı her yöne doğru savrulurken, sivri göğüs zırhı neredeyse ona saplanacakken Athena korkuyla bağırdı. Hadley onu yakaladı, sıkıca yanına çekti ve zırh parçasını sanki az kalsın onu parçalayacakmış gibi tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Dört güçlü pençe, altındaki fayansları titreten bir takırtıyla yere vurdu ve Geraldine üç güçlü başıyla yeni bir avın peşindeki bir tazi gibi böğürdü.

Nimfleri parçaladı, üç çift çenesinden siyah kan püskürürken devasa pençelerini savurup tekmeleyerek daha da fazlasını kendisinden uzağa yuvarladı.

Kırılan camların sesi beni etrafımda döndürdü ve donmuş üç Nymph'in şekillerini gördüğümde gözlerim açıldı. Tory, yoldaşlarından birini daha parçalayarak bedenlerinden kurtuldu, kara gözleri kalbimi yerinden oynatacak şekilde parlıyordu.

Yeşil bakışları yarığın bulunduğu boş hava parçasını inceledi ve bana anında onu doğuran Vahşi Kral'ı düşündüren vahşi, korkunç bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi, Geraldine!" diye bağırdı, bir kraliçenin sesi savaşın sesini bastırıyordu.

Kızım üç kanlı başını kaldırarak onayını haykırdı ve koşmaya başladı, Nymph'lerin dağılıp sunaktan geri çekilmelerini sağladı, canavarlar Tory'ye doğru ilerleyip bizden uzaklaştılar.

Kendimi ayağa kaldıracak gücü toplamayı başardım, bileğimdeki kesikten hâlâ kan damlıyordu ama sevdiğim kız olan güçlü canavarın bize doğru koşmasını izlerken bunu fark etmedim bile.

Geraldine koşarak atladı, başımızın üzerinden süzüldü ve ben de onu izlemek için döndüm, havada kayarak yere indi

Fae formuyla taş sunağın tam ortasında, çırılçıplak ve bir savaşçı çılgılığı atarak duruyordu.

Büyü, sunağa zincirlenmiş olan herkesin yanından geçerek bizi ve beni ve diğer Sirenleri beslemek için zincirlenmiş ve işkence görmüş olan Fae'leri çevreleyen bir su dalgasıyla patladı ve etrafımızda güçle parıldayan bir buz kubbesine dönüşerek katılaştı.

Bir an sonra meydana gelen patlamayla neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu, yer sarsılıyordu, bizi koruyan kalkanın üzerinde ısı parlıyordu ve buz ateşin saldırısı altında erimeye başladıkça başımızdan aşağı su damlıyordu.

Geraldine titreyen bir nefesle dizlerinin üzerine çökmeden önce kalkanı birkaç saniye daha korudu, su erirken büyük bir dalgayla akıp gitti ve arkasında bir kül yığını arasında duran alevler prensesini ortaya çıkardı.

Tory'nin gücüyle ördüğü yıkıma bakarken dudaklarım aralandı, görünürde tek bir su perisi yoktu ve arkamızda duran devasa malikânenin en yakın duvarı da moloz yığınınına dönmüştü.

Alevler binadaki hasar nedeniyle açığa çıkan odaları yaladı ve birkaç uzun an boyunca hepimizin tek yapabildiği patlamanın merkezindeki kıza bakmak oldu.

Tory Vega göğsü kabarmış bir halde bize bakıyordu ve o büyük yaradan akan kan hala yan tarafına yapışmıştı. Anka Kuşu'na tutunmayı bıraktığında cildinde daha fazla kesik ve çürük ortaya çıktı ve ateş vücudundan fışkırdı, kanatları onunla birlikte kayboldu ve tanıdığım kızı, her ölçünün ötesinde güç kullandığına tanık olduğumuz efsane yarattığın yerine bıraktı.

"Yıldızlar hepimizi kurtarır," diye mırıldandı Antonia Capella, gözleri sanki yükselen şafağın içinden yukarıdaki parıldayan varlıkları görebilecekmiş gibi tepedeki mavi gökyüzüne kayıyordu.

Çıplak ayakların kırık dökük enkaz üzerinde çıkardığı çıtırtı tekrar dönmeme neden oldu ve Geraldine'in, vücudunu ona doğru bakmaya özen gösteren herkese sergileyerek ve gözlerinde dünyayı bir kez daha ateşe verebilecek bir bakışla bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Gerry, neredesin-" Başladım ama ensemden tutup beni vücuduna doğru iterken sözümü kesti. Diğer kolunu omurgama doladı ve ben ne olduğunu tam olarak anlayamadan, ağzımı kendi ağzıyla kaparken beni geriye doğru yatırdığını fark ettim ve bir geminin gövdesindeki lanet bir midye gibi ona yapıştım.

Yapmak isteyebileceğim tüm itirazlar o öpücüğün tadıyla dilimin üzerinde can verdi, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve neredeyse göğsümden dörtnala fırlayacaktı. Onun çağrısına boyun eğdim, şarkısı dünyadaki en büyük Sirenlerin cazibesinden bile daha güçlüydü.

Geraldine beni sahibiymiş gibi öptü ve o anda ve muhtemelen diğer tüm anlarda da öyleydi. İyi ya da kötü onun yaratığıydım ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda karanlıkta benim için gelmişti.

Geraldine beni aniden serbest bıraktı, ayağa kaldırdı ve öyle sert bir tokat attı ki yüzüm yana döndü, ona küfredip bir adım geriye sendelerken avucunun acısı tenimde iz bıraktı.

"Bu ne içindi?"

"Kendini bu dağlık çobanpüskülünün içine soktuğun ve beni senin müstehcen yüzünü bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmek zorunda bıraktığın için, işte bu, seni gezgin çiroz."

"Gerry," diye bağırdım, ona doğru uzandım ama elini tutmama izin vermek yerine, beni bağlayan zincirleri tuttu ve toprak büyüünün gücüyle onları kopardı.

Kelepçenin beni tuttuğu noktayı ovuşturdum ve o da Seth'i serbest bırakmak için uzaklaştı. Seth onun üzerine atladı,

Yüzünü yalıyor ve onlara doğru yürürken daha yüksek sesle küfretmeme neden oluyordu, yaklaşırken gömleğimi çıkarıyordum.

"Teşekkür ederim, Batty Betty," diye nefes verdi, onu havlatacak kadar sert sıkarak.

"Evet, evet, bu kadar solgunluk ve ağrı yeter. Şimdi hepiniz için ne yapabileceğime bir bakayım, gücüm biraz azaldı," dedi nefes nefese onu savuştururken. "Ama iyileşmek için biraz zamanım olduğunda elimden geleni yapacağım."

"Giy şunu," diye hırladım, gömleği yüzüne doğru ittim, o ise sanki bu dünyaya ona eziyet etmek için gelmiş bir yükten başka bir şey değilmişim gibi yüksek sesle iç çekti.

"Sen ve benim gezgin petunyam hakkındaki endişelerin bir gün benim sonum olacak," diye homurdandı, ancak gömleği aldı ve Caleb'i serbest bırakmak için hareket etmeden önce omuz silkti.

Seth üzerine atladı, ona sıkıca sarıldı ve Caleb'in yanağını yaladı. Onlara doğru koştum ve Seth beni kollarının arasına çekti, hepimiz birbirimize sarıldık, birliğimizin gücü hayati bir parça eksikti. Seth endişeyle inledi, hala Caleb'in altın buklelerini mincıkılıyor ve boynuma sokuluyordu.

"Öleceğimizi sanıyordum. Gerçekten, gerçek kaybedenler için," dedi Seth.

"Biz ölemeyiz," dedi Cal biraz soluk soluğa. "Biz Bitey C, Wolfman ve Fish Fury'yiz."

"Hatırladın," diye soludu Seth.

"Tabii ki hatırladım." Caleb Seth'in uzun saçlarını karıştırdı ve ben Seth'i omzundan iterek gerçek bir kahkaha attım.

Geraldine bizi yalnız bırakmaya çalıştı, ben de peşinden gittim ama o beni omuz silkerek diğerlerini serbest bırakmak için harekete geçti, ben ise kırbaçlanmış küçük bir sürtük gibi onu takip ettim. Ama eğer kader onun kırbaçlanmış kaltağı olmama izin verecek kadar nazikse, o zaman ben de buna razıyım. Beni nasıl kabul ederse etsin, sonuçlarına katlanırdım.

Prangaları babamın kol ve bacaklarından çözdüğünde, babam neredeyse yere yığılacaktı; beni kendine çekip yarı hıçkırık bir kahkaha atarken kolları bana dolandı.

"Peçe'nin ötesinde beni takip edeceğini bildiğim halde öleceğimi sandım," diye nefes aldı, kucaklamasının sıcaklığına teslim olup karşılığında ona sarıldığımda tutuşu inatçıydı.

"Lionel'in yanında bu kadar uzun süre kalmana asla razı olmamalıydım," diye cevap verdim, bu olay gerçekleşmeden önce Burrows'ta bize katılması için ısrar etmediğim için kendimden nefret ediyordum.

"Ne zamandan beri seçimlerimi sana göre yapıyorum?" Babam geri çekilirken şaka yaptı, bana bakarken avuç içi yanağını çevreledi.

"Belki de gelecekte yapmalısın," diye kararlı bir şekilde cevap verdim ve o da bağlarından kurtarılan diğer Konsey Üyelerini kontrol etmek için etrafına bakarken ciddi bir şekilde onaylayarak başını salladı.

"Ellis nerede?" diye sordum, kardeşimin yokluğu ilk fark ettiğim andan beri olduğu gibi içimi sızlatıyordu. Ama bu ahlaksızlık sirkinde eksik olan tek Spare hakkında soru sormak bir yana, o yarığa bağlıyken kendi adımı bile hatırlamak zordu.

"İşbirliği yapmamız için daha fazla motivasyon olsun diye bazı aile üyeleri içeride tutuldu," dedi babam ama bu sözleri söylerken rahatsızlığını hissettim, bir yalanın tadı aramızda asılı kaldı.

"Ama onlarla birlikte olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Bastırdım.

Babam iç çekti, başını sallarken omuzları çöktü. "Onun ve üvey annenin Melinda ve Antonia'nın kocaları ve küçük çocuklarıyla birlikte tutulduğuna inanmamı istediler ama Linda içeri götürüldüğünde ondan gelen kendini beğenmişliği hissettim. Başarı hissi ve heyecan. Korkarım onlar da Lionel'la birlikte hareket ettiler ve bizi burada tuzığa düşürmek için bu oyuna yardım ettiler."

Sıg bir nefes aldım, beni şaşırtmasa da küçük bir parçam bu haber karşısında hayal kırıklığına uğradı. Linda'nın cehenneme gitmesi umurumdaydı; umarım o orospu çocuğuyla müttefik olmayı seçtiği için yanmıştır. Ama Ellis... Kız kardeşim bir velet ve yeteneklerinin izin verdiğinden daha hırslı olabilirdi ama günün sonunda o hâlâ benim kanımdan geliyordu. Şimdi bu savaşın diğer tarafında yer almayı seçmiş olması onun kaderi için ne anlama geliyordu?

Omzumun üzerinden Geraldine'e doğru bakarken, babam dudaklarını bükerek, "Ee," dedi ve ruh halindeki değişim beni dikkatinin nesnesi konusunda uyardı. "Grus kızı o zaman, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim Geraldine'in onları takip edecek kadar yakın olan herkese emirler yağdırmasını izlerken, siyah kan birikintisine düşmüş olan göğüs plakasını alırken üst dudağı köpek hırıltısı gibi bir tiksintiyle geriye kıvrılmıştı. "Öyle."

Benimle savaşan Nimflerin ve Fae'lerin külleri arasında diz
çöktüm, adrenalinin etkisiyle nefesim kesildi.

Beni savaşmaya devam ettiren şey hala uzuvlarımda dans
ediyor, kalbim düzensiz bir hızla çarpıyordu.

Geraldine'in Varisleri ve ailelerini serbest bırakışını,
onlara şifa büyüü sunuşunu ve cebindeki akonit
yapraklarını çiğneyerek kendi büyüünü yenilemesini
izledim. Hepsinin sallantılı ayakları üzerinde yükselişini,
onları kaderlerine bağlayan prangaları bir kenara
bırakışlarını izlerken, uzak bir şekilde rahatladım.

Kılıcıma yaslandım, ucu ağırlığımı alırken altımdaki
kaldırım taşlarına sertçe bastırıyordu. O noktada beni
tamamen çökmekten alıkoyan tek şey bu olabilirdi.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, karanlık beni
karşıladı ve kısa anlar boyunca beni rahatsız eden şeylerin
en kötüsünü yeniden yaşarken zihnime anında kaos
görüntüleri bastırdı. Darcy neredeydi? Gabriel? Orion?

Kılıcı kavradığım ellerim titriyordu, acı beni yutmakla
tehdit ediyordu, korkumla birlikte

Darius'u yine o tepede kanlar içinde yatarken gördüğümde üçünün de ruhu teslim olmuştu.

"Siktir," diye tısladım, kelime dişlerimin arasından zorlukla kayıyordu.

Kılıcımın kabzasını daha sıkı kavradım, şimdi avucumu işaretleyen ve beni ona ve yıldızlara ettiğim yemine bağlayan yara izinin çıkıntısını hissediyordum. Sadece bunu nasıl yerine getirmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Zihnimi kederden uzaklaştırdım ve kendimi şimdi beni ayakta tutan öfkeye teslim ettim. Bu kırık dökük yerde buruşuk bir enkaz olarak kalırsam hiçbir şey yapılamayacaktı.

Elimi kılıcımdan çektim ve yan tarafımdan aşağı doğru uzanan sivri yaraya götürdüm; yarayı kapatmak için kullandığım buz, tenimde ve giysilerimde kana bulanmış kristaller oluşturdu.

Parmaklarımı yaraya bastırdım, içime saplanan acıyla keskin bir nefes aldım, düşüncelerim biraz daha odaklanarak bir araya gelirken omurgam istemsizce kamburlaştı. Bu başa çıkabileceğim bir acıydı, sağlam ve gerçekti ve içimde savaştığım şeyden çok daha az yıkıcıydı.

"Yaralısın," Caleb'in sesi beni o ana geri döndürdü ve parmaklarımı yaradan çektim.

"Biraz," diye itiraf ettim.

Sesimdeki ham tonu, ruhumu kirletmek için içeri sızan karanlığı ben bile duyabiliyordum.

Titreyen bir nefes verdim ve ayağa kalktım, bunu yaparken ağırlığımı kılıcıma verdim ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp arkadaşımın lacivert gözlerine baktım.

Caleb bok gibi görünüyordu, gözleri perişan ve yanakları çukurdu. Çenesinde kan lekeleri vardı, gömleğinin önü yırtılmış ve dağılmıştı ve normalde tertemiz olan sarı bukleleri birbirine dolanmış ve düğümlenmişti. Ama yaşıyordu.

Bunun gerçekliği kafama dank edince kollarımı ona doladım. Kayıplar listemden bir isim eksildi. Aslında üç isim eksilmişti. Ve Seth koşarak gelip kollarını

İkimiz de rahatlamış bir kahkaha attık, onlara sıkıca sarıldım, beni aralarında ezdiklerinde yaram acıyla şarkı söylüyordu, kalbim o savaş alanını geride bıraktığımdan beri hiç olmadığı kadar hafif hissediyordu.

Çok geçmeden ayrıldık, malikâneye doğru döndüğümde aciliyetin baskısı bizi harekete geçirdi. Lionel'ın gururu ve neşesi. Ne zaman ziyaret etsem kendimi soğuk ve çorak hissettiren bu ruhsuz canavar ev. Hiçbir zaman bir yuva olmamıştı. Ne Catalina, ne Xavier, ne de onun için.

Burası çok kötü tasarlanmış bir hapishaneydi. Darius'un benimle paylaştıklarının ve Catalina'nın ima ettiklerinin bile Lionel Acrux'un burada onunla birlikte kapana kısılmışken üçüne yaşattığı dehşeti tam olarak anlatmaya yaklaştığından şüpheliydim.

"Onu yakacağım," diye ilan ettim, düşünceyle ellerimde alevler tutuştu, aynı hızla içimde boş bir tür zevk parladı.

"Bekle." Caleb bir vampir hızıyla kolumu tuttu, korku dolu ses tonu beni duraksattı. "Babam orada bir yerde. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Küçük kız kardeşlerim de, Seth'in babası ve küçük kardeşleri, Max'in üvey annesi ve-"

"Linda'yı orada bulabileceğimizi sanmıyorum," diyen Max'in derin sesi, bize katılmak için hareket ederken alçak bir gürültüyle bize taşındı.

İçgüdüsel olarak uzandım, tereddüt etmeden elimi tuttuğunda teninin sıcaklığı benimkini sardı.

Aramızda kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını söyleyen bir bakış geçti, ancak yeteneklerinin duygularıma uzandığını hissettiğimde, onu dışarıda tutmak için en kalın demirden zihinsel bir duvarı yerine çarptım.

Max şaşkınlıkla kaşlarını çattı, hediyeleri mahremiyetime duyduğu saygıdan dolayı geri çekilirken karanlık gözleri şu anda cevaplayamayacağım sorularla doluydu. Zaten onlara cevap verecek kelimelerim bile yoktu. Onları kıracak sözcükler, tıpkı gerçeklerinin beni kırdığı kadar kesindi.

Darius öldü.

Elimi geri çektim ve kendime dik durmak, ilerlemek, savaşmak için nedenlerim olduğunu hatırlatarak bir nefes verdim. Bana ihtiyacı olan insanlar ve yerine getirmem gereken bir yemin vardı.

Çenemi sıktım, önce tamamen dağılmış görünen ve Acrux Malikânesi'nde birilerini aramak için koşturacak durumda olmayan Caleb'e, sonra da benzer bir bitkinlik içinde görünen ama en azından diğer Varislerin ailelerini avlamak için hareket etmek zorunda kalmayacak olan Max'e baktım.

Lionel ortaya çıkmadan önce buradan kaçmaya odaklanmamız gerekirken onlara Darius'tan henüz bahsetmeyecektim. Birinin yakında evine yaptığım saldırıyı ona haber vereceğinden hiç şüphem yoktu ve onun kanının tadına bakmak için ne kadar can atsam da, bu savaşı bugün kazanamayacağımı biliyordum.

"Yeteneklerinizle ailelerinizin geri kalanını bulabilir misiniz?" Max'e sordum, parmaklarım tekrar o sivri yaranın kenarına gitti ve bastırdı.

Acı, zihnimi odaklayarak dışarı çıkmasına izin vermediğim bir çığlıkla boğazımı kalınlaştırdı. Max gözlerini kapatıp yeteneklerini kullanarak Caleb'in babasını ve diğerlerini sadece duygularıyla bulmaya çalışırken yutkundum.

"İçerideler," diye doğruladı. "Batı kulesindeler, korkmuşlar ama zarar görmemişler, söyleyebileceğim kadarıyla."

"Korunuyorlar mı?" diye sordum ve başını sallamadan önce bir an kaşlarını çatı.

"Sanırım bundan kim sorumluyorsa buraya savaşmaya gelmiş. Ya öyle ya da kaçtılar."

Başımı salladım ve giriş noktamız olacak evin yarı yıkık duvarına doğru döndüm, sonra kendimi yıllardır düşmanımın yanında duran üç Konsey Üyesi ile yüz yüze bulduğumda hareketsiz kaldım.

Saniyeler ilerledikçe aramızdaki hava gerginleşiyordu. Oğullarına karşı beslediğim rekabetten bahsediyordu.

Darcy ve benim Solaria'ya geldiğimiz andan beri her birimizin sahip olduğu gücün kuvvetini.

Neredeyse birimiz eğilecekmiş gibi görünüyordu, ama bu ben miydim onlar mıydı, bilemiyordum ve omurgam böyle bir düşünceye meydan okurcasına dimdik duruyordu.

"Melinda Altair sessizliği bozdu ve hayatımda olması gereken ama kader tarafından benden çalınan bir başka Fae'ye daha sahip olduğum için boğazımda bir yumru oluştu. Ya da daha doğrusu Lionel Acrux tarafından.

Üzerinde bir zamanlar beyaz pantolon ve gömlektten oluşan bir kombinasyon vardı, ayakları çıplaktı ve kan çenesini ve giysilerini kaplamıştı. O ana kadar sarı saçlarının bir tutamının bile yerinde olmadığını hiç görmemiştim ve onu içime çekerken göz kırptım, genellikle dünyanın görmesine izin verdiği o mükemmel yüzünün ötesini görüp maskenin altında duran kadına baktım. Gözleri, Lionel Acrux'a duyduğumuz nefrette birbirimize benzemekten daha fazlasını yaptığımızı anlamamı sağlayan bir şiddetle yanıyordu ve ona ve ortak düşmanımızla yıllar süren ittifakına duyduğum kızgınlığın biraz olsun yumuşadığını fark ettim.

"İhtiyaç duyduğumuz zamanlarda en yakın sevdiklerimizin ruhlarını taşıyoruz," diye cevap verdim, kelimeler bana ait değilmiş gibi geliyordu ama yine de doğru olduklarını varsayıyordum.

"Teşekkür ederim," dedi Antonia Capella usulca, toprak rengi kahverengi gözleri merakla üzerimde gezinirken minnettarlıkla öyle bir parlıyordu ki bunu inkâr edemezdim. Kendini tutuşunda son derece acı bakla gibi bir şey vardı, gözleri Kurt'unun gümüş irisleriyle parlıyordu ve dişleri her an bir saldırı bekliyormuş gibi sivriydi, ama ondan hiçbir düşmanlık kırıntısı hissetmedim, sadece onun ve diğerlerinin şu anda paylaştığı o acil intikam arzusunu hissettim.

Onun minnettarlığına layık olduğumdan emin değildim ve kesinlikle şu anda aramızda sakladığım tüm sırları dökmeden bir cevap verebilecek durumda değildim. Hakkında

Kaybettiğimiz savaş, hepimizin yüzleştği keder, arkamdaki adamların henüz öldüğünü bile fark etmediği kardeşim.

Gözlerimi kırptırdım, teşekkürünü onaylamak için başımı hafifçe eğdim ve tekrar malikâneye doğru döndüm.

"Burada oyalanamayız," dedim basitçe. "Lionel değerli malikânesine ne olduğunu yakında öğrenecek ve hiçbiriniz kavgaya hazır görünmüyorsunuz."

Caleb kararlı bir şekilde, "Ben gidip babamı çıkaracağım," dedi ve hiçbirimiz ayrılma fikrine itiraz edemeden annesi ve kardeşiyle birlikte oradan uzaklaştı.

Bunun üzerine kızgınlığımdan dilimi ısırdım.

"Ne haber leydim?" Geraldine, Antonia Capella, Tiberius Rigel ve benim aramdaki boşluğa, sanki bir güç merkezinin girip onu ele geçirmesini bekleyen bir boşlukmuş gibi adım atarak bize katılmak için ilerlerken seslendi.

Zırhını tekrar giyiyordu, zırhı sabitleyen kayışlar yer değiştirdiğinde hızla çözülüyordu, bu da zırhın vücuduna sorunsuzca geri döndüğü anlamına geliyordu. Her ne kadar altındaki gömlek ve pantolon yarı parçalanmış lime lime olmuş olsa da, bir sürü kış yanağı ve yan göğüs ortaya çıkmıştı. Max'in ona giymesi için verdiği tişört yüzüne tokat gibi çarparken, Max de kızın açıkta kalan tenini protesto etmeye başladı ve eğer birilerinin görmesine bu kadar karşıysa kendi 'meme uçlarını' örtmesini emrettiği için lanet okudu.

"Bizi buradan çıkarmaya yetecek kadar yıldız tozun var mı?" Seth kendini tutamamış gibi eğilip yüzümün yan tarafına sokularak sordu.

Buna izin verdim, çünkü o iti ve onun sınırları aşan saçmalıklarını gerçekten özlemiştim. Kız kardeşimin saçını kesen pislik hakkında böyle hissedeceğime inanmak zordu ama işte öyleydi.

"Hayır," diye cevap verdim, bu gerçek karşısında irkilerek. "Belki garajdan birkaç araba alabiliriz..." Bunu düşünürken sesim kesildi, benim ata binme fikrim

Darius'un motosikletlerinden biri hem ciddi anlamda cezbedici hem de kesinlikle düşünülemez.

"Lionel bizim için gelirse, birkaç arabanın onu atlatmaya pek yararı olmaz," diye mırıldandı Max. "Bu arada nereye gidiyoruz? Burrows'daki kavgada ne oldu? Ne-"

"Lafı gevelemenin sırası değil, seni mızımız semender," diye araya girdi Geraldine, ben birkaç kelime söylemeye zorlayamadan, yalanlar ya da zayıf açıklama girişimleri bizi fazla uzağa götürmeyecekti ve onlar bunu sindirecek zaman ve mekâna sahip olana kadar onları gerçeğe yüzleştirmek istemiyordum. "Size anlatacak çok şey var." Sesi çatallaştı ama devam etti. "Ama o an yakın değil. Bu kokuşmuş lağım çukurundan kaçışımıza odaklanmalıyız ve bilmeniz gereken her şeyi size olaydan sonra anlatabiliriz. Yine de nasıl bir ulaşım aracı kullanmamız gerektiğini merak ediyorum. Çünkü yıldız tozunun yardımı olmadan, büyük Dragoon'un çok geçmeden bizi avlamaya geleceğinden korkuyorum. Ama elbette, gerekirse böyle bir savaşta bu iğrenç yaratığın işini bitirebileceğinizden hiç şüphem yok, Kraliçem."

"Yanında bir ordu getirirse olmaz," diye mırıldandım, Darius'un bana söylediği bir şeyi hatırlamadan önce kaşlarım bu sorun karşısında çatıldı. Birbirimize kendimiz ve yetiştirilme tarzımızla ilgili her ayrıntıyı anlattığımız o bitmek bilmeyen gecelerden birinde, bir keresinde babasının Acrux Malikânesi'nin altında, ülkedeki diğer tüm hazinelerden daha büyük bir Ejderha hazinesine sahip olduğunu söylemişti; mücevherler, taşlar ve aklınıza gelebilecek her türlü değerli eşyayla doluydu...

"Bir fikrim var," dedim aniden, Tiberius ve Antonia'nın üzerine konuştuğumu ancak ikisi de şaşkın bakışlarını bana çevirince fark ettim. Ama eğer benden, uğraşmaya alışkın oldukları diğer Fae'ler gibi yalvarıp yakarmamı bekleyeceklerse, o zaman bu konuda her türlü yanılığa düşeceklerdi. "Burada bekle, al

Herkes gitmeye hazır olsun. En kısa zamanda buradan çıkış yolumuzu bulup geri döneceğim."

Cevap bekleme zahmetine girmedim, döndüm ve bir zamanlar malikânenin bu bölümünün arka duvarı olan moloz yığınının üzerinden geçerek içeri doğru ilerledim.

Seth tüm yaşadıklarına rağmen bir köpek yavrusunun enerjisiyle peşimden koştu ve beni hafifçe dürtmek için hareket edip omzunu benimkine vurduğunda ona baktım.

"Üzerine işediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye nostaljik bir şekilde iç geçirdi. "Buraya geleceğimiz kimin aklına gelirdi ki, Wolfman ve Bitchy Flame Eyes, Fish Fury ve Batty Betty arkadan gelirken yan yana yeni bir maceraya atılıyorlar-"

"Üzerime işediğin için sikini yumrukladığım zamanı hatırlıyor musun?" Karşılığında sordum ve yumruğumu kasıklarına doğru savurmadan hemen önce şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Seth kalbimi acıtan bir kahkaha atmadan önce bir şaşkınlık çığlığıyla geri sıçradı. Beni saçmalıklarının içine çekmesine izin vermek, gerçekler ortaya çıkmadan önce bir süreliğine her şey yolundaymış gibi davranmak çok cazip geliyordu. Ama bunu yapacak gücüm yoktu. Ne rol yapmak için gereken çaba ne de gerçekten hissettiklerimin ağırlığını onlardan uzak tutmak için gereken güç.

Ben arkamı döndüğümde vücudunun etrafına belli belirsiz bir hava kalkanı yerleştirdi. Belli ki yarıktan çıkmadan önce tüm gücü yarık tarafından tüketilmemişti.

Yıkılan odanın diğer tarafındaki kapıyı açıp burayı çevreleyen gösterişli koridorlardan birine doğru ilerlerken, Seth ayaklarının üzerinde zıplayarak bana ayak uydurdu.

Geraldine ve Max arkamızdan hiçbir şey söylemediler ve ben zihinsel kalkanlarıma rağmen Max'in bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini anlayabildiğini hissetmeye başlamıştım

onu kafamdan uzak tutmaya çalıştım. Şimdi sormanın sırası olmadığını anlamıştı.

Sıcak bir el yanıma bastırdı ve iyileştirici bir büyü parıltısı içime girerken Geraldine'e baktım, gücü tenimde serbestçe dolaşırken yaranın acısını çaldı.

O dikkatimi dağıtan şeyi benden aldığı anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, fiziksel acı ruhumu saran ıstıraptan bir nebze olsun kurtulmamı sağlamıştı ama teşekkür etmek için elini okşadım ve bu konuda hiçbir şey söylemedim. Cebinden bir çikolata çıkarıp bana ikram etti ama yeme fikri hiç cazip gelmediği için başımı salladım.

"Atıştıracak bir şeyiniz yok sanıyordum?" Seth tersledi ve o da alay etti.

"Hayır, ayaktakımı için değil. Bu en görkemli türden kraliçe çikolatası."

Onları sözde kraliyet atıştırmalıkları için tartışırken bıraktım ve doğruca büyük giriş salonuna yöneldim, sonra da Darius'un bana bahsettiği merdivenlerin ötesindeki gizli panele yöneldim. Lionel'ın gücünün uğultusu her tarafı sarmıştı, gizleme büyüleri zihinsel savunmamı zorlarken içimi terk edip başka bir yere gitme dürtüsü dolduruyordu ama bunu bekliyordum.

Kendi gücümle geri ittim, paramparça olana kadar büyüye karşı irademi zorladım ve parmaklarımı gizli kapıya doğru savurup onu menteşelerinden söktüm.

Altımızda bir merdiven uzanıyordu; basamaklar ve trabzanlar altınla kaplıydı, taş duvarlardan halılar ve tablolar sarkıyordu, her biri yeşil bir Ejderhayı şişirilmiş ihtişamın çeşitli hallerinde tasvir ediyordu.

Parmağımın ucunda tutuşan bir alevle, o piçin kendi yaptırdığı paha biçilmez sanat eserlerinin her birine için için yanan bir çizgi çizerek içeriye doğru ilerledim.

Aşağı ve aşağı yürüdük, etrafımızı saran taş ve toprak baskısı ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Geraldine grubumuzun arkasından "Canavarın karnının derinliklerine iniyoruz, ninnyhobbin'lerin saklandığı ve bombadill'lerin yaşadığı yere," diye seslendi ve bu şeylerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, sesinin unutulmaz tonu beni onlara karşı temkinli yaptı.

Sonunda merdivenler durdu ve tıpkı Darius'un tarif ettiği gibi, devasa bir altın kapı yolu kapatıyordu; bir çark, geçişimizi engelleyen ve ötesinde sayısız hazineyi saklayan kilidi işaretliyordu.

"Bunu nasıl atlatacağız?" Seth kısık bir sesle sordu. "Dolunaydaki sikimden daha kalın görünüyor."

Max sahte bir korkuyla, "Bundan daha kalın bir şey olamaz," diye cevap verince Seth sırttı.

"Sadece bu kapı," dedi ciddi bir şekilde.

Geraldine şakalarını bölerek, "Ben büyülü kilitler konusunda ustayımdır," dedi. "Belki onları kırabilirim ve sonra fiziksel kilitleri de kırmanın bir yolunu bulabiliriz..."

Devasa kapıya bakarken sözlerini yarıda kesti, belli ki bunları yapmanın çok uzun süreceğini fark etmişti, ama orada pes etmeyecektim.

"Solaria'ya ayak basmadan çok önce de hırsızdım," dedim basitçe. "Ve daha önce hiçbir şey beni ödülümü almaktan alıkoymamıştı."

Bir düşünceden biraz daha fazlasıyla, ruhumun özünü gizlendiği yerden çağırdım ve Düzen formum içimde ortaya çıktı, etimde bir ateş yaktı ve yanan kanatlarımı omurgam boyunca yerine oturttu.

"Darius bir keresinde bana bu kapının Solaria'da bilinen tüm güçlere, hatta Ejderha ateşine bile dayanacak şekilde yapıldığını söylemişti. Sekiz inç kalınlığında ve tamamen geçilmez.

Ama bahse girerim ki onu inşa eden Fae'ler Solaria'da Anka kuşlarının ortaya çıkma ihtimalini hesaba katmamışlardır."

Açıklamamı bitirirken öne doğru bir adım attım ve elimi kapının ortasına bastırdım; soğuk, sert metal birkaç saniye direndikten sonra sıcak bir bıçakla kesilmiş tereyağı gibi eriyip gitti.

Karanlık bir şekilde sııttım, iki yanımda kanatlarımla kapıya doğru adım attım, ileriye doğru adım atıp önümde bir delik açarken alevlerin yakmasını, eritmesini, yok etmesini diledim.

Kapıda da sihirli kilitler vardı ama hepsi de birinin kapıyı açmaya çalışması fikrine odaklanmıştı, kapının tam ortasından bir delik açmaya değil; bu yüzden kendimi Lionel Acrux'un en değerli eşyalarının ortasında bulana kadar erimiş metalin içinden geçerken hiçbir benim hareketlerimle tetiklenmedi.

"Ho-ly fuck nuts," diye nefes aldı Seth arkamdan.

Tarikat formumdan geri çekildim, alevleri kovdum ve şimdi o geçilmez kapının içinde erimiş olan bir Anka kuşunun mükemmel silüetinden ona bakmak için döndüm. Lionel burayı en çok arzuladığı şeylerden arınmış bulduğunda, bunu kimin yaptığına dair hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Güzel.

Elimi kaldırıp kapıya buz attım ve üçünün de içeri girmesine izin verecek kadar soğuttuktan sonra dönüp bizi bekleyen hazineye baktım.

Yankılanan alanı aydınlatmak için parmak uçlarımdan bir avuç Faelight fırlattım ve Max önümüzde uzanan, duvarlara ve raflara yığılmış altın, elmas ve zenginlik yığınları karşısında kısık bir ısıklık çaldı. Bu, dünyada var olduğunu bile bilmediğim kadar çok paraydı ve işte buradaydı, toplanmak için olgunlaşmıştı.

"Bir snallywaffer görüyorum," diye seslendi Geraldine, yanımdan hızla geçerek kadife yıldız tozu torbalarıyla kaplı bir rafa doğru ilerledi.

bize göstermek için dışarı çımdık.

Ben de bir çanta almak için harekete geçtim, kalbim göğsümde sert bir şekilde atarken sayısız hazineye baktım.

"Bunu asilere geri göndermek için yıldız tozunu kullanabilir miyiz?" Umutla sordum.

Geldiğimizde burayı çevreleyen duvarları yıkmıştım, böylece içeri girip çıkmak için yıldız tozunu kullanabilecektik. Ne de olsa bir ordu çok pahalıydı ve bizim için savaşanları, savaştığımız Ejderha'nın ininden bir parça hazineyle ödüllendirmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Karşılaştığımız mağlubiyetten sonra bu onların moralini düzeltmeyecekse, ne düzeltirdi bilmiyorum.

"Elbette Kraliçem," dedi Geraldine. "İnsanın kendini taşıması kadar basit - yıldız tozunu söz konusu nesnenin üzerine fırlatır ve yıldızlara onu nereye götüreceklerini söylersiniz. Puf!"

En yakın hazine yığınınına bir yıldız tozu saçtı ve dudaklarımı neredeyse gerçek bir gülümsemenin kaldırdığı bir parıltıyla kaybordu.

Bir kese yıldız tozunu kaptım ve hızla odadaki hazinenin üzerine atmaya başladım, yıldızların kanatlarında dağlarda bıraktığımız kampa gönderdim.

Geraldine ve ben devasa kasayı elimizden geldiğince hızlı bir şekilde geçip her bir altın yığınınını, paha biçilmez mücevher parçasını ve değerli bibloyu odadan çıkarıp asi kampının kalbine gönderirken Seth heyecanla haykırdı.

Olması gerekenden daha kısa sürdü, her bir hazine parçası yanıp söndü, yıkık bir kapısı olan boş bir kasada birkaç kese yıldız tozundan başka bir şey kalmayana kadar krallık boyunca fırladı.

"Hadi, o pullu kıcı buraya gelmeden gitmeliyiz," diye ısrar ettim ve kapıya yöneldim ama Geraldine geri koştu, elinde bir hançerle arka duvara ulaştı ve aceleyle oradaki taşa bir mesaj kazıdı.

Çok yaşa gerçek kraliçeler.

Lionel Asscrux için bırakılan nota kurt gibi gülümsedim ve bizi ve diğerlerini buradan çıkarmak için ihtiyacımız olan son yıldız tozunu alıp merdivenlere yöneldim. Ama bu gülümseme dudaklarımdan dökülürken buza dönüştü; Darius'u düşündüğümde ve benimle birlikte bu katliama katılırken attığı gür kahkahayı hayal ettiğimde kalbime inen bir yumruk neredeyse orada iki büklüm olmama neden oluyordu.

Burada olmayı, içine doğduğu bu cehennemi talan etmeyi ve boktan babasının mallarını çalmayı hak etmişti.

Lionel tüm hazinesinin gittiğini fark ettiğinde çılgına dönecekti ama bu bir ayının pençesini sokan eşek arısı gibi hissettirdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, ona daha sert vurmalıydım.

İçimdeki ezici acının bir kısmı dışarı çıkarken Max bana temkinli bir bakış attı ve ben de elimi duvara dayayıp gözlerimi ondan kaçırarak onu tekrar dışarıda bıraktım. Burası güvenli değildi, bunun için zaman yoktu, ama elim beton duvarı avucumun altında çatlayacak kadar ısıtırken, kendimi toparlamak için ihtiyacım olan netlikte bir fikir aklıma geldi.

"Sen git ve herkesi gitmeye hazırla," dedim, kanatlarım omurgamda alevlendi, Tarikat formuma daha derinden girdiğimde bronz tüylerimde ateş dalgalandı ve diğerleri yanımdan geçti. "Burayı yakacağım." Alevler ellerimde canlanırken Seth çılgınca uludu,

Ve üçü de merdivenlere adım attıkları anda koşmaya başladılar.

Peşlerinden giderken parmaklarımı duvarlarda gezdirdim, büyüm alevlere şarkı söylüyor ve onları büyümeye, büyümeye ve büyümeye teşvik ediyordu, ayaklarımı teker teker hareket ettirmek için Anka kuşumun gücünü çağırırken etimin her santimi tutuşuyordu.

Beni içine çekerken ateşin sıcaklığıyla yıkandım, dumanı içime çektim ve alevleri okşadım.

Malikânenin odalarını tek tek dolaşıyor ve hepsinin yanışını izliyordum. Parmaklarım portreleri ve duvar halılarını çizerken, turuncu ve altından oluşan çizgiler her mobilya parçasını, her perdeyi ve her halıyı tüketmek üzere benden uzaklaşıyordu. Duvarlarda asılı duran ve trabzanları kaplayan altın süslemeler eridikçe kanıyor, erimiş sıvı yağmur gibi duvarlardan aşağıya ve yerlere dökülüyordu.

Darius'un yetiştirilme tarzıyla ilgili benimle paylaştığı her korkunç hikâyeyi, her yumruk ve tekmeyi, her dersi ve cezayı düşündüm. Bu cehennemnin içinde şekillenen adamı düşündüm, tüm yaşadıklarına rağmen kalbi cesur ve gerçektir.

Odadan odaya geçerken onu düşündüm ve alevlerin sıcaklığı yanaklarımdaki gözyaşlarını sanki hiç akıyorlarmış gibi yaktı. Verdiğim tek mola eski yatak odasından bir şeyler toplamak oldu; Mirasçılar ve Xavier'in büyüdüğüleri sırada çekilmiş değerli fotoğrafları, birkaç tane de Catalina ile çekilmiş. Bu yerde bulabildiğim tek neşe kaynağı onlardı ve evin içine doğru ilerlerken diğer her şeyi alevlere bıraktım.

Gücümün altında çatlayan çatının gürültüsü göğsümdeki düğümü nefes almamı sağlayacak kadar gevşetti. Onun hayaletini yanımda hissederken gözlerimi kapattım, sevdiğim adam bu kâbusun yıkımına tanıklık etmeye gelmişti.

Ya zihnim kederimden parçalanıyordu ya da duman soluduğum için halüsinasyon görüyordum ama dudaklarının boynuma değdiğini, kolları beni sararken güçlü bedeninin sırtıma bastırıldığını hissettiğime yemin edebilirdim.

"Gerekirse hepsini yakarım," diye nefes aldım his azalırken, göğsüm bir kez daha boş, içi boş bir şeye dönüştü, o his yok oldu ve beni hiç orada olmadığını kabul etmeye zorladı.

Ama ateşin sıcaklığı tüm benliğimi tutuştururken günün serin ışığına çıktığımda gökyüzüne gülümsedim. Onun için. Şiddetle sevdiğim ve o anda bana çok yakın hissettiğim adam, sanki dünyayı yakıp yıkmamı izliyor ve ben bunu yaparken bana tezahürat yapıyordu.

Caleb, Mirasçıların ailelerinin kayıp üyeleriyle, kendisinin ve Seth'in babalarıyla ve annelerine sarılmış küçük kardeşleriyle birlikte dönmüştü. Yarığa bağlı olanlara güç vermek için işkence gören küçük bir grup Fae hemen arkalarında oyalanıyor, Geraldine hepsine yolculuk için hazırlanmalarını emrederken daha da yaklaşıyorlardı.

Onlara doğru yürüdüm, yaklaşıırken ateşi bedenimden kovdum, değişmiş formumun çektiği huşu, merak ve korku bakışlarını görmezden geldim ve burada işimizin bitip bitmediğini görmek için bana bakan arkadaşlarıma başımı salladım.

Aralarına girdiğimde, Geraldine toplanan grubumuzun üzerine bir avuç yıldız tozu attı ve Lionel Acrux bir zamanlar evim dediği yere vardığında, kohlardan ve tam kalbinde Anka kuşu şeklinde bir delik açılmış altın bir mahzen kapısından başka bir şey bulamayacağını biliyordum.

Geraldine'in mesajı, onun yararlanması için ifadede yaptığım küçük değişikliklerle birlikte, onun ötesinde onu bekliyordu.

Kahrolası Queens çok yaşa.

Yıldızlar etrafımızda bir girdap gibi dönüyor, bizi karada ve uzayda taşıırken zihnim de onlarla birlikte dönüyordu

Bizi tekrar sert, rüzgârlı bir dağ yamacına fırlatmadan önce.

Lionel'in hazinesi etrafımıza serilmişti, yükselen güneşin ışığında parıldayan altın yığınları sırtımı ısıtıyordu ve ben inanmaz bir rahatlamayla aileme ve arkadaşlarıma baktım.

Güvendeydik. Yaşıyorduk.

Dağdan gelen bir ses dikkatimi oradaki harabelere doğru çekti; ufalanan soluk kahverengi taş yapılar, toprak büyüyle yapılmış uçsuz bucaksız bir çadır denizinin arasından göze çarpıyor, yapraklar ve sarmaşıklar onları çevreleyen çimenli zemine karışıyordu.

"Onların duygularını buradan hissedebiliyorum," dedi Max ve ona bir bakışım, etrafımızdakilerin duygularından büyüsunü çoktan geri kazandığını söyledi. Dişlerim karıncalanırken düşüncelerimin akışını yakaladı ve bileğini uzatarak ondan içmeme ve göğsümdeki ağrıyı dindirmeme izin verdi.

O yarığın yanında beslenmeye zorlandığım Fae'leri, ne kadar acımasızca ve derinden içtiğimi düşünmemeye çalıştım. Doğamın en kötü yanlarına yenik düşmüştüm ve bir an bile daha bu kadar yakın olmak istemiyordum.

"Kraliçelerin Ordusu bu kampı kurmak için yorulmak bilmeden çalıştı," diye iç geçirdi Geraldine, ben Max'i tuttuğum yerden bırakıp geri çekilirken onlara doğru bakarak.

"Ne-" Ben başladım ama Tory konuşurken sözümü kesti.

"Savaş kaybettik," dedi, gözleri yıkıntıların üzerindeydi, rüzgâr saçlarını yüzünden çekip arkasına savuruyordu. Konuşurken hiçbirimize bakmadı ve sesinde kalbimin göğsümde durmasına neden olan kırılğan, acıyan bir ton vardı. Bunu şimdiye kadar bizden saklamıştı, bu yıkıcı haberi vermeden önce burada olmamızı istemişti ve o kavga çıktığında Burrows'ta olan tanıdığım tüm insanları düşündükçe içimi bir korku kapladı.

"Ne oldu?" Yakınlarda kamp kuran isyancıların duygularını anlayınca yüzü solan Max'e bakarak yalvardım. Yüzlerce, hatta binlerce çadır vardı ama Burrows'ta komuta ettiğimiz gücü kontrol altına almaya yetecek kadar değil.

"Çok savaştık ama çok fazla Nimf vardı ve..." Tory'nin sözleri kesildi. "Çok fazla insan kaybettik."

Geraldine, "Benim tatlı babam ve onun aşk kadını, ordumuzun geri çekilmesi için canlarını feda ettiler," derken sesi titriyor, gözyaşları yanaklarından süzülürken yüz hatlarında gurur ve keder karışımı bir ifade belirliyordu.

"Siktir, Gerry." Max bir kalp atışı içinde kollarını ona doladı, kendi üzüntüm kelimeleri imkansız hissettirse bile, bu kayıptan duyduğu acı bana çarptı.

"Catalina," diye nefes aldı annem, babam elini tutup sıkıca sıkarken bir eli kalbine gitti.

Antonia kederli bir uluma sesi çıkardı, Seth ve ailenin geri kalanı da ona katıldı, hatta iki yaşını henüz geçmiş olan yavruların en küçüğü bile acılarıyla havayı renklendirdi

Ciğerlerim bu açıklamanın ağırlığıyla daralırken. İkizler Athena ve Grayson birbirlerine tutunmuşlardı ve küçük kardeşim Hadley yüzünde acı dolu bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Ama dikkatimi tekrar Tory'ye verdiğimde, bu ağırlık üçe, dörde katlanmış gibi görünüyordu, beni tamamen ezme tehdidi vardı çünkü boş bakışlarını bana çevirmişti ve onu neyin rahatsız ettiğini söyleyecek kelimeleri yokmuş gibi görünse de biliyordum.

Onu hissettim. Dünyadaki boşluğu ve asla doldurulamayacak yankılanan boşluğu hissettim, kollarını açarak beni yanına çağırdı ve geri çekilme dürtüsüyle savaşırken başımı salladım.

Ona doğru atıldım, kollarını o kadar sıkı kavradım ki muhtemelen onu zedeliyordum ama bana bunun doğru olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı. Şu anda bizi karşılamak için burada olmamasının, yarığı kapatmak ve zavallı kışlarımızı kurtarmak için onunla gelmemesinin başka bir açıklamasına ihtiyacım vardı.

"Nerede o?" Sesim o kadar yüksekti ki herkesin dikkatini üzerime çektim.

Tory'nin yeşil gözleri duygularla doluydu ve ben de derin derin baktım, orada acı ve karanlıktan başka bir şey bulamadım. Kayıp ve hüznü.

"Hayır," diye reddettim, başımı şiddetle sallayarak onu serbest bıraktım ve az önce ondan talep ettiğim cevaptan kaçabilirmişim gibi bir adım geri attım.

Gerçeği hisseden Max'in dudaklarından bir çılgılık kaçtı, bunu onun duygularında hissetti. O kadar güçlü bir acı kükremesiyle dizlerinin üzerine çöktü ki, içinden kopup hepimize çarptı ve bunun acısı neredeyse beni ayaklarımdan düşürüyordu.

"Hayır," diye tekrar hırladım, o yeşil gözlerdeki gerçeklerden, arkadaşlarımdan ve ailemden uzaklaşıp tepemdeki dağın yamacında uzanan kampa doğru bakarken içimde bir çatlak oluştu.

Bu doğru değildi. **İçinde** onun olmadığı bir dünya düşünemezdim. Dördümüz kan bağıyla bağlıydık.

Kardeşlerim, ömrümüzün sonuna kadar bu şekilde kalacağız ki bu da yakın bir zamanda olmayacak.

Seth sırtıma doğru tekrar uludu ve o tek, kesintisiz notadaki acı, lanet ruhumu parçalayan pençeler gibiydi.

"Hayır," diye neredeyse bağıracaktım ki koşmaya başladım, tepeyi tırmanıp kampa doğru ilerlerken yeteneklerimin hızıyla onlardan uzaklaştım. Orada olacaktı, beni bekliyordu, yüzünde her zaman ölümlle ve tehlikeyle alay eder gibi görünen o kendini beğenmiş ve ukala sırtış, onu ısırmaya çalışmalarını için onlara meydan okuyordu. Hareketsizdi, aşılamazdı, tamamen yok edilemez bir varlıktı ve bunun dışında hiçbir gerçeği duymazdım.

Çadırların ve isyancı kalabalığının arasından geçtim, yoluma çıktıklarında Fae'yi kenara ittim ve onun adını haykırıp saklandığı yerden çıkmasını ve bana bunun iğrenç bir şaka olduğunu söylemesini talep ederken öfke çığlıklarını görmezden geldim.

"Darius!" Bağırdım, tek bir talebin gücüyle boğazım parçalanırken kamp alanı o kadar hızlı bulanıklaştı ki yanımdan geçen yüzlere odaklanmakta bile zorlandım. Ama hiçbirisi o değildi. Hiçbiri o havayı, o kibri, bu dünyadan kopmuş olması mümkün olmayan o lanet olası ölümsüz varlığı taşımıyordu.

Yüksek kayaların arasına kurulmuş bir açıklığa fırladım, önümde uzanan düzlüklerin sonsuz manzarası ve yukarıda açık gökyüzü vardı.

Bu alanın ortasında, biri diğerinden iki kat daha geniş, birden fazla kişiyi alacak şekilde inşa edilmiş iki buz tabutu duruyordu. Ölen savaşçıların mezarları o kadar değerliydi ki, birileri onları diğer ölümlerle birlikte savaş alanında bırakmak yerine buraya kadar getirmişti.

İçlerinde yatanların yüzlerini göremeden, dibinde durmak üzere kaydım. Bu acı gerçekle yüzleşemesem de, bunu zaten iliklerime kadar hissediyordum.

Rüzgâr, tabutları çevreleyen kayaların arasında uğuldarken bu kayıp için haykırıyor gibiydi ve zemini süsleyen çiçek ve ateş denizinin, anma ve teşekkür simgelerinin bu rüzgârın pençesinde ileri geri kaymasına neden oldu.

Ayaklarım iznim olmadan hareket etmeye başladı, erimeyen buzdan en yakın tabuta yaklaşırken birbirlerine takılarak tökezlediler.

Titreyen bir elimi kaldırdım ve ona uzandım, zaten uyuşmuş olan parmaklarım donmuş buz kütlesinin üzerinde kayarak onun başına, bir yük treni gibi bana doğru hızla yaklaşan gerçekliğe yaklaşırken, bir korna sesi kafatasımın içinde çınlayarak beni kaçmam için uyarırken, ben olduğum yerde bağlı kaldım ve bunu yapamadım.

Bakışlarım sonunda o buzun içindeki kardeşimin yüzüne takıldı, yüz hatları durgun ve boştu, vücudu kanlı ve savaş yorgunu, savaş baltası yanında ve yumruk yaptığı eli ona o kadar yakındı ki sanki uzanıp onu bir kez daha alacak gibiydi. Ama yapmayacaktı. Bir daha asla. Güçlü bedeninin kuvveti bile kaderin bu sefil cilvesini kıramadı. Hayatım, bu adamdan ve onun benim için ifade ettiği her şeyden yoksun bir şekilde önümde uzanıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Yere sertçe çarptım, göğsümde bir hıçkırık yükseldi, ardından ciğerlerimden bir acı kükremesi yükseldi, içime kadar işledi ama beni altında ezmekle tehdit eden acının ağırlığını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Başımı öne eğdim, alnımı bizi ayıran donmuş buz parçasına dayadım ve ruhumun bir kısmına sahip olan adama doğru eğildim. Anlayamadığım kadar sonsuz bir keder her yanımdan üzerime hücum etti.

Nefret dolu gökyüzünün altında, şu anda burada ölü yatan adamın güzelliğini ve gücünü hiç bilmeyen yabancıların keder simgeleriyle çevrili bir şekilde kırıldım. I

Bir daha asla bir bütün haline gelemeyeceğini bildiğim binlerce parçaya ayrıldı.

Parmaklarımı buzun içine sokarken güçlü bir hıçkırık daha beni boğdu, yetenekli gücüm onu içinden söküp uyandırabilecekmişim, bize, ait olduğu yere geri döndürebilecekmişim gibi buzı kırıp açmakla tehdit ediyordu.

Sessiz, umutsuz bir ıstırap içinde yıldızlara bu kindar kaderi değiştirmeleri için yalvardım. Her birine isimleriyle yalvardım, Darius'un doğumuyla en ufak bir bağı olan her göksel varlığı ve takımyıldızını onun ölümüyle ilgili fikirlerini değiştirmeleri için sıraladım, ama bir tanesi bile beni dinlemedi, tabii beni duydularsa.

Çimlerin üzerinde bir ayak koşuşturması bana yaklaştı, ben yerimde durup düşünemez ve nefes alamazken dünya etrafımda yıkılıyordu.

Seth yıkımında bana katılırken kırık bir uluma havayı doldurdu. Dizlerinin benimkinin yanında yere vuruşunun gümbürtüsü vücudumda yankılandı ama gözlerimi Darius'un o buzdan tabutun içindeki cansız yüzünden ayıramıyordum.

Max de bize katıldı, ondan kaçan umutsuz ses, Siren yeteneğinin kanatlarında vücudundan yuvarlanan keder tarafından yankılandı, ondan kurtuldu ve diğer tarafıma çökerken tüm dağ yamacına döküldü.

Orada diz çökerken aramızda hiçbir kelime geçmedi, acımız kelimelere dökülemeyecek kadar çiğ ve acımasızdı, ölen kardeşimize olan sevgimiz her birimizi onarılamayacak şekilde kırdı.

En karanlık saatimizde birbirimizi ararken omuzları benimkine bastırdı ve beni de ölümün kucağına çekmekle tehdit eden hıçkırıklarımın ve göğsümdeki gerginliğin bulanıklığı içinde, gücümüzün alevinin birleştiğini hissettim.

Üçümüzün arasında birleşen sihir girdabı, fırtınalı bir fırtına gibi kıvranarak

Derimizin bariyerlerine karşı koyuyor ve içimizde bulduğu acıdan kurtulmak için kükrüyor.

Avucumun altımdaki donmuş toprakla buluştuğu yerde, o çıkışı buldu, serbest kalmak için çaresizmiş gibi biçimsiz bir telaşla benden aktı, o yarıktan kaçışımızın ardından içimizde kalan gücün yankıları, hepsi çılgınca bir düzende benden uzaklaştı ve altımızdaki toprağa battı.

Hepimizin çok sevdiği adamın mezarının yanındaki açıklıktan bir gümbürtü geçti ve buzdan tabutun ötesinde bir ağaç büyümeye başladı. Gözyaşlarımız toprağa çarpıp yaratılışına karışırken, ağaç kabuğu bükölüp doğal olmayan ama tanıdık bir şekle büründü ve efsanevi bir Ejderha yerden yükseldi, bir kanadı genişçe açılıp başımızın üzerinden geçti.

Dallarından altın yapraklar fışkırıyor, üzerimize vuran güneşin gücüyle parıldayan çiçekler her bir dalı yaldızlıyordu.

Birleştirdiğimiz sihrin her damlasını toprağa bıraktık, bir fırtına kanalından akan su gibi bizden kaçarken bedenlerimiz güçten titriyordu.

Ağaç büyüdü ve büyüdü, ta ki bir zamanlar gölgesinde ölü yatan adamın içinde yaşayan devasa canavarın tam boyutuna ulaşana kadar. Uzanmış kanadı her iki tabutun üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrılmış, canavarın ahşap yüzü bu en değerli hazineyi izlerken sert ve boyun eğmez bir ifadeye bürünmüştü.

Ve orada, o tahta yaratığın kanadının altında, hiçbirimizin yüzleşmediği en kötü gerçeği barındıran buzdan bir tabutun üzerinde kıvrıldık ve kırıldık. Dört Göksel Varis artık yoktu, tüm hayatımız boyunca hazırlandığımız bir gelecek ayaklarımızın altından çekilmişti ve kardeşliğimiz en akıl almaz şekilde parçalanmıştı.

Orada diz çöktüğümüz saatler. Hiçbirimizin tek bir kelime bulamadığı ya da nöbetimizden kalkacak gücü toplayamadığı sayısız saatler. Soğğun baskısından tenim uyuşmuştu.

Tabutun üzerinde paramparça olmuştum ve içimde öyle derinlere kök salmış bir umutsuzlukla doluydum ki artık hiçbir şeyi umursamıyordum bile.

Yukarıda yıldızlar dönerken sert eller bizi tuttu, ebeveynlerimizin mırıltılı sesleri üzerimde yuvarlandı ve bizi kederimizden çekip cildimize iyileştirici büyü bastırırken tekrar uzaklaştı.

Annemin kucağına doğru eğildim, kolları beni o kadar sıkı sarmıştı ki bu acıyı onun da hissettiğini biliyordum. İçeriye yürüyerek mi yoksa taşınarak mı girdiğimden bile emin değildim, beni yatak odasından başka her şeye benzeyen, taş duvarları eski tapınma işaretleriyle boyanmış bir odanın içine yerleştirilmiş bir yatağa oturturken ateşin sıcaklığı donmuş tenimi çözüyordu.

Umurumda değildi. Battaniyeleri üzerime çekmesine ve parmaklarını saçlarımda gezdirmesine izin verdim, derimin altına çöken uyuşukluk ona teşekkür etmemi bile engelledi.

Uzaktan, Geraldine'in Max'i başka bir odaya götürürken ona tatlı kederli sözler mırıldandığını duydum ve Tiberius'un Siren armağanlarının gücü zihnimi ele geçirirken, uykunun puslu baskısı üzerime çöktü.

Onunla savaşmaya çalışmadım, acım beni yiyip bitirirken ve asla geri dönmeyeceğini bildiğim parçalarımı yutarken uyanıklığa tutunmak için hiçbir girişimde bulunmadım.

Yanımdaki yatağa bir beden çarptı, ona doğru yuvarlanırken Seth'in toprak kokusu en küçük bir rahatlık ölçüsü sunuyordu, elim onunkini buldu, parmaklarımız birbirine dolandı ve yüzlerimiz yumuşak yastıkların üzerinde birbirine döndü.

Tiberius beni uykuya yönlendirirken alnımı onunkine bastırdım ve dünya az önce altımda parçalanıp beni sonsuz karanlık bir gökyüzüne sürüklemiş olsa da, kendimi Seth'in elini tuttuğum için bağlı buldum, sefalet denizinin ortasında küçük bir ışık noktası.

Ne kadar uyuduğumuzu bilmek imkansızdı, bize verilen oda penceresiz taş duvarlara sahipti ve ötesinden gelen sesin yokluğu, birisinin ihtiyacımız olduğu kadar dinlenmemize izin vermek için etrafımıza bir sessizlik balonu attığını açıkça ortaya koyuyordu.

Yine de gözlerimi açmadım. Alnım hâlâ Seth'inkine yapışık, parmakları hâlâ benimkileri sıkıca kavramış bir halde yatarken kıpırdamadım bile.

"Hareket etmeliyiz, kalkmalıyız... bir şeyler yapmalıyız," diye nefes aldı Seth, hiçbir tepki vermememe rağmen uyanık olduğumu biliyor gibiydi.

"Neden?" Sesim hırıltılıydı, kelimelerin yükünü taşımak istemeyen acı dolu bir boğazdan çıkan kelimeler hırıltılıydı.

Seth içini çekti ve gözlerimi açtığımda, beni kıran acının aynısı gözlerinin derinliklerinde parlayarak onu beni izlerken buldum. Uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırmış, başının kırılmış tarafındaki örgüler onları yerinde tutan büyüden kurtulmuştu.

"Darius," diye söze başladı, kalbime hançer gibi saplanan bu isim karşısında irkildi ama sonra devam etmek için kendini zorladı. "Darius savaşmaya devam etmemizi isterdi. Asilerin yeniden toplanmasına yardım etmemizi ve-"

Ayağa fırladım, onu yatakta bırakarak bir hareket bulanıklığı içinde odayı geçtim, bir elimi keçeleşmiş buklelerimin arasından geçirdim ve başımı salladım.

"Hayır," diye homurdandım, ona sırtımı döndüm ve bu sözleri reddettim. Ayağa kalkıp hiçbir şey değişmemiş gibi, onun ölümü hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi devam edemezdim. "Cal." Seth'in sesindeki çatlak, dönüp ona bakmamı sağladı.

Onu.

O da ayağa kalktı, beni içine çekerken yumrukları iki yanında toplanmıştı, aramızdaki feci kaybın söze ihtiyacı yoktu,

Ama yine de bunları dile getirmeye karar verdiği belliydi.

"Ne?" Isırdım, öfkem mantıksız ve durdurulamazdı.

Bunların hiçbirini hak etmediğini biliyordum, ama sanki içimdeki bir tasmayı kaybetmiş gibiydim, duygularımın ıstırabın ötesinde bir çıkışa ihtiyacı vardı ve öfke bunun en basit yoluydu.

"Biliyorum," dedi sözlerinde bir sızlanmanın yankısıyla. "Bunu biliyorsun. Bunun beni ne kadar derinden yaraladığını biliyorsun ve keşke kaderin başka bir yolu olsaydı ama..."

"Ama ne?" Ben talep ettim.

Kan ihtiyacımdan dolayı dişlerim ağrıyordu ve onları çıkarıp boğazını parçalamamak için savaşmak zorunda kaldım. Bunun zaten anlamsız olacağını biliyordum, onun büyüğü de benimki gibi yok olmuştu ama bu, bir adım daha yaklaşmaya cüret ettiğinde içimde yükselen açlığı durdurmadı.

Seth'in çenesi gerildi ve aynı öfkenin onun gözlerine de yansıdığını görebiliyordum ama o konuşurken bunun yıldızlara, Lionel'a ya da bu kaderin adaletsizliğine yönelik olmadığını fark ettim.

"O anlaşmayı o yaptı," diye homurdandı Seth, gözümü tutup o lekeli kelimeleri söylerken duruşundaki gerginliğe ihanet yazılmıştı. "Yıldızlarla pazarlık etti ve bu süreçte kendi hayatından vazgeçti. Bunu o seçti. Bize ne yapacağını bildiğı halde bunu bize yapmayı seçti. Vazgeçti."

Ona o kadar hızlı çarptım ki, yumruğum yüzüne çarpıp onu tökezletmeden önce darbeyi engelleyecek bir anı bile olmadı.

Seth'in dudağı darbeyle yarıldı, kırmızı kan ağzını boyadı ve gözlerim o kırmızı damlaya kilitlendiğinde içimdeki canavarın açlıktan hırlamasına neden oldu.

Kanının bende yarattığı dikkat dağınıklığından faydalandı ve bana doğru atıldı, beni duvara doğru fırlatırken omzu karnıma çarptı ve

Eski bir harabeden üzerimize doğru akan yıkık dökük duvarlar.

"Sözünü geri al," diye hırladım ve ağırlığımı ona vererek onu ayağından fırlattım ve çenesine bir yumruk daha savururken üstüne düştüm.

Seth öfkeyle, "Hayır," diye tükürdü. "Yapmayacağım. Yıldızlarla o anlaşmayı yaptı ve bununla kendine tek bir yıl satın aldı. Bize onun kaderini değiştirme şansı bile vermedi. O zamanı boşa harcadı, onu seven insanlara mücadele etme seçeneği sunmadan hayatındaki zamanın tükenmesine izin verdi. Tıpkı sırlarını her zaman bizden sakladığı gibi bunu da sakladı." Seth'in yumruğu kaburgalarımın çarptı.

Beni sırtüstü çevirdi ve üzerime çıktı, uzun saçları bana doğru dökülürken bana bir Kurt hırıltısı verdi.

"Bu yüzden ondan nefret ediyorum," diye boğuk bir ses çıkardı ve ben kendimi kaybettim.

Dudaklarımdan vahşi bir hırıltı döküldü ve yetenekli gücümü ona doğru fırlatarak onu üzerimden yuvarlanıp arkasındaki duvara çarpmasına neden oldum.

Bir saniyeden kısa bir sürede ayağa kalktım, ona bağırırken öfkem damarlarımda çılgınca atıyordu. "Darius bu savaş için her şeyini verdi! Aşk için ve onu tanıdığımız her an hayatını cehenneme çeviren adamı yok etme umudu için her şeyini verdi. Ve biz hiçbir şey yapmadan öylece durduk. Lionel'ın o lanet malikanede ona ne yaptığını biliyorduk. Bize açıkça söyleyemese de yıllarca biliyorduk ve hiçbir şey yapmadık."

Bundan duyduğum suçluluk duygusu beni tüketmekle tehdit ederken boğazımdan boğuk bir ses kaçtı ama Seth'in öfkesi benimkiyle eşleşti ve onunki doğrudan ikimizin de kaybettiği kardeşine yönelikti.

"Yardımlarımızı hiç istemedi. Bir kez bile istemeye çalışmadı. Her zaman lanet olası bir şehitti, yıldızlarla yaptığı anlaşmalara aldırmaksızın sanki hayatı boyunca bizim için ölmeyi bekliyormuş gibi o canavarla dünya arasında duruyordu."

"Bu hiç adil değil," diye tısladım.

"Bizi burada o n s u z bırakması hiç adil değil!" Seth bağırarak duvara vurdu ve duvardan yere daha fazla çakıl yuvarlanmasına neden oldu. "Bu kaderle savaşmalıydı," diye homurdandı. "Bize anlatmalı, ona yardım etmemize izin vermeliydi. Ama bunun yerine, onu kucakladı. Tory'nin onu sevmesine izin verdi, asla sahip olamayacağımızı bildiği bir geleceğe inanmamıza izin verdi ve sonuçlarını lanetleyerek gönüllü bir kurban gibi ölümüne doğru yürüdü. O artık yok. Peçe'den geçip orada bizi bekleyen huzura gitti, peki biz neredeyiz? Onun sonunun bıraktığı yıkıntılar arasında, kederli ve asla iyileşmeyecek bir yaradan kanayan bir halde bırakıldık." "O savaş alanında ölmeyi beklemiyordu," dedim.

sesi çatlıyordu. "Bizi henüz terk etmeyi beklemiyordu. Hâlâ daha zamanı olduğunu düşünüyordu. O düşündü-"

"Ne fark eder ki?" Seth sordu, kurdu derisinin altında volta atarken gözleri gümüş renginde parlıyordu. "Noel'e daha haftalar var. Bu sonun yaklaştığını biliyordu ve yıldızların hiçbir garanti vermediğini de biliyordu. Ona bir yıl verdiler ama bu süre için ölümsüzlük vermediler. Bunu biliyordu ve yine de ölüme doğru kendi isteğiyle yürüdü, tıpkı zamanı tükeniyor olmasaydı bile yapacağı gibi. Çünkü bu fedakarlık onun için kabul edilebilirdi, bizi yok etmek onun ödemeye razı olduğu bir bedeldi çünkü bizim acımızın bir önemi yoktu-"

Ona o kadar hızlı çarptım ki, hareketin farkına bile varamadım, dişlerim serbest kaldı ve o beni savunmak için elini bile kaldıramadan boğazına saplandı.

Kanının tadı dilimin üzerinde yıkandı ve ondan içerken hırıltım derinleşti, elim boğazını sardı ve onu sırtından duvara sabitledi, havasını keserken parmaklarım sıkıca sıkıldı.

Seth elini saçlarımda dolaştırdı, damarlarında büyü olmamasına rağmen ondan içtiğimde hırıltılı bir şekilde homurdandı. Yine de önemli değildi, içimdeki canavar açtı ve

İçimde uyandırdığı şiddet ondan bu tadı almamı istedi.

Saçlarımı sıkıca kavrayan Seth'in kasları gerildi ve öfkeli bir hırlamayla beni geriye doğru iterek dişlerimi etinden ayırdı ve bu sırada derisini yırttı.

Kan serbestçe boynundan aşağı aktı, gömleğini lekeledi ve hâlâ boğazını kavradığım parmaklarımın üzerinden geçti.

"Siktir git Cal," diye boğuk bir ses çıkardı tutuşumun sıklığı karşısında.

Ona dişlerimi gösterdim, acısını, öfkesini, Darius'un kaybının uçurumuyla yüzleşmekten başka her şeyi istiyordum, açık çenelerle bekliyordu, her geçen saniye benim için açlık çekiyordu.

"Siktir git Seth," diye hırladım.

Bu sözleri takip eden sessizlikte bir an asılı kaldı, o kadar kasvetli ve kalp kırıcı bir şeyle lekelenmiş bir an ki ikimiz de hareket etmeye cesaret edemedik. Sadece birbirimize baktık, kanının sıcaklığı donmuş parmaklarımı ısıtıyor ve nabzım, şahdamarını sıkıca kavrayışımın altında hissedebildiğim gümbür gümbür vuruşla ritme giriyordu.

Başka bir şey düşünmeden ağzım onun ağzındaydı, onu duvara yaslarırken dilim dudaklarının engelini aşıyordu, onun tadıyla ilgili fanteziler kurduğum bitmek bilmeyen geceler, onun hissi içime akıyor ve beni düşünmeden ya da sebepsiz yere harekete geçiriyordu.

Bunun nasıl bittiğini biliyordum. Benim için olduğu kadar onun için de aynı anlama gelmediğini biliyordum ama şu anda umurumda değildi. Bu acı denizinde o kadar kaybolmuştum ki başka bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı. Bunun gerçek olmadığını, onun kalbinin benim kalbim için benimkinin sadece onunki için attığı gibi atmadığını bilsem bile. Bu odada bana söylediği sözler onu yok etme isteği uyandırır ve bu sözler yüzünden ona duyduğum öfke bir nebze olsun azalmasa bile.

Umurumda değildi.

Onu daha sert öptüğümde Seth inledi, yumruğu beni sahiplenmeye çalışır gibi saçlarımda sıkılaşıırken boğazını kavrayışım ona burada gerçekten hangimizin yetkili olduğunu hatırlattı.

Boştaki eli gömleğimin harap olmuş kumaşına saplandı ve dilim onunkinin üzerinde gezinirken kumaşı yırttı, kumaş onun saldırısının gücü altında parçalandı. Gömleği sol kolumdan çekip almasına izin verdim, sağ kolumdan sarkıttım ve boğazını tutmaktan vazgeçmeyi reddettim.

Benim. Burada, şu anda, o benimdi ve bunun sonrası için ne anlama geldiği umurumda değildi. Bunun onun için benim için olduğu gibi olmaması umurumda değildi çünkü o buna boyun eğiyor, bana arzuladığım şeyi veriyor ve ben kendimi içine gömmeye çalışırken bu güzel yalana kanmama izin veriyordu.

Öpüşmemizi kestim ve Seth'in çenesinin kaba kirli sakalı dudaklarımı sıyrırken boynuna doğru ilerledim, tenini yaladım ve onun tadının tadını çıkarırken sikim pantolonumun içinde sertleşti ve göğsümde bir özlem hırıltısı oluştu.

Seth beni itmeye çalıştı, saçlarımı öyle sert çekti ki ağzım teninden koptu ve onun koyu kahverengi gözlerinde oluşan girdapla tanışmak zorunda kaldım. "Başka bir şey hissedebilmek için sevişmek mi istiyorsun?" Bana buz gibi bir soru sordu, soru aynı anda hem çok basit hem de çok ağır görünüyordu.

Dudaklarımı yaladım, onun kanının tadına bakarken nefes nefese kaldım, sikim ihtiyaçtan zonkluyordu ve kanım o kadar sert pompalanıyordu ki kafatasımın içindeki nabzımın uğultusunu duymak zordu.

Bunu görebildiğinden emindim, ona duyduğum bu ihtiyacı, en son böyle bir durumda kaldığımızdan beri ondan saklamak için çok uğraştığım kırılganlığı ve bana bunun onun için hiçbir şey ifade etmediğini söylemişti. Bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini itiraf edersem ne yapardı? Beni kendinden uzaklaştırır mıydı? Bana bu şekilde davranmadığını mı hatırlatırdı?

İşe yaradı mı? Yatak direğine eklenecek başka bir çentik olduğumu mu?

"Yaptığın şey bu değil mi?" Karanlık bir şekilde cevap verdim. "Onlarla uğraşmak zorunda kalmamak için duygularını siktir edip gitmek mi?"

Seth'in bakışları bu sözler karşısında donup kaldı ve vücudundan bir hırıltı yayıldı, boğazını hala sahiplenici bir şekilde kavradığım parmaklarım bunun hissiyle uğuladı.

"Evet," diye acı acı tükürdü. "Ben de öyle yapıyorum. Sadece bana aşık olmak gibi aptalca bir karar vermeden önce bu konuda anlaştığımızdan emin olmak istiyorum."

Bu sözler üzerine göğsüme bir şey saplandı, keskin pençeler Darius'u kaybettikten sonra bütün kalan her parçamı parçaladı ama bu duyguyu bir kenara ittim. Daha fazla acıya ihtiyacım yoktu. Başka bir şeye ihtiyacım vardı.

İçi boş bir kahkaha atmaya zorladım ve nefesi tekrar kesilene kadar onu sıkıca tuttum, boştaki elimle kemerini çözüp fermuarını açarken onu duvara doğru ittim.

"Konuşmayı bıraksak ve iyi bir köpek yavrusu gibi benim için gelsen nasıl olur?" diye homurdandım, boxer'ını aşağı itip sikinin gergin uzunluğunu elime alırken gözlerim onun üzerindeydi.

Onu okşamaya başladığımda Seth bana hırladı, dokunuşumla gözbebeklerinin genişlemesini izlerken başparmağım shaftının başının her tarafına prekum bulaştırdı.

Onu birkaç saniye daha öyle tuttum, gözlerindeki zevk ve acı karışımını izledim, bana bir cevap verene kadar nefes almasına izin vermedim.

Seth bana meydan okurcasına baktı ve içime şüphe düştüğü için elimi çekmeye başladım, ama sikini tuttuğum elimi bırakamadan duvara yaslandı ve başını salladı, yüzündeki öfke kendini bana teslim ederken okunamaz bir şeye dönüştü.

Nefes almasına izin verdim ve havayı emdi, elimle sikini okşarken beni açlıkla izliyordu, bir inilti

Gözlerindeki şehvet beni yakarken benden kaçıyordu.

"Kullan beni o zaman Cal," diye nefes nefese teslim oldu Seth, içindeki istek beni açıyor ve onun için çözülmemi sağlıyordu. "Beni al, kullan ve bu dünyadaki her şeyi bir süreliğine unutmamı sağla. Eğer ihtiyacın olan buysa senin için iyi bir köpek yavrusu olacağım. Sadece senin olduğum sürece bana sert davranacağına söz ver. Kalbim şu anda şefkati kaldıramıyor."

Bunu, hissetmeden ve diğer her şeyi unutarak sevişmeyi kabul ettiğimi başımla onaylarken birbirimize baktık. Bunu yapabilirdim. Deneyebilirdim.

Sözlerini ciddiye alarak ve hükmetme ihtiyacımın içimden geçmesine izin vererek ona tekrar çarptım, yeteneklerimin gücünü kullanarak onu duvara yasladım ve ondan ona söylemeye cesaret edemeyeceğim kadar çok istediğim bir öpücük aldım.

Seth ağzıma doğru hırladı, Alfa içgüdüleri benden sorumluluğu almamı istedikten sonra bile kolayca boyun eğmesine izin vermeyi reddediyordu, ama onunla bu savaşta karşılaşmaya fazlasıyla istekliydim.

Dişlerim alt dudağına battı ve onu emerken inledi, dişlerimi batırmadan ve acıyla tıslamasına neden olmadan önce ona daha önce indirdiğim yumruktan kanının tadına baktı.

Daha sert emerken sikini elimde pompaladım, onu duvara yasladım ve elimi boğazından çekip gömleğini kavradım.

Tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de onun vücudundaki kumaşı yırttım, elimi her çıkıntı ve çizgide gezdirmeden önce kaslı göğsünün sert düzlemlerini ortaya çıkardım. Bunların her bir parçasını hafızama kaydetmek istiyordum, hepsini kilitlemek istiyordum ki bir dahaki sefere kendi elimle sevişirken onu düşündüğümde fantezimden emin olabileyim.

Seth kalçalarını ileri doğru itti, ben de sikini avucumun içine almaya devam ettim ve kontrolü elimde tutarken onu uyarırcasına hırladım, daha sert ve daha hızlı pompalarken onu bir kez daha derinden öptüm.

Kendimi ona doğru bastırđığım yerde vücudu titredi, eli kemerime gitti ve sikimi de kurtarmaya çalıştı ama dokunuşuna duyduğum derin acıya rağmen elini kenara ittim.

"Benim için boşalmanı sağladığımda, o pis ağzını tekrar sikmek istiyorum, Seth Capella," diye kulağına hırladım, elim taşaklarını okşamadan önce horozunun katı uzunluğunu aşağı doğru yuvarladı, sonra bir parmağımı kışının üzerinde gezdirene kadar daha da geri itti, yanaklarını sıktı.

O bu dokunuş karşısında inlerken içimde bir istek uyandı, sikimi içine gömme düşüncesi o kadar baştan çıkarıcıydı ki sadece düşüncesiyle bile boşalabilirdim.

Elimi geri çektim ve parmaklarımı yavaşça shaftının ucuna doğru sürüklerken Seth inledi. Hala kanayan boynundaki kanı yalamak için eğildim, elimi kullanmak yerine onu bitirmek için ağzıma almayı düşünürken dilim derisinin üzerinde yavaş daireler çizdi.

Yapmak istedim. Gecenin köründe bunu defalarca düşünmüş, tadının nasıl olacağını, onun kadar güçlü bir Fae'yi dizlerimin üzerine çöktürmenin nasıl bir his olacağını bilmek için yanıp tutuşmuştum. Ama zihnimde yer alan fantezi bunu denemem için bana yalvarırken bile tereddüt beni yakaladı.

Yumruğumu aşağı yukarı hareket ettirirken Seth'in kalçaları elime doğru pompalanıyor, parmakları ön kolumu kavırıyor ve ben onun sınıra doğru ilerlediğini hissediyordum. O kadar yakındı ki, hepsi benim yüzümden ve bunu bilmek elimi daha hızlı hareket ettirmemi, onu daha sert öpmemi, onu duvara çarpmamı ve buna boyun eğmesini sağlamamı sağladı.

Ağzımın içinde nefes nefese kalırken kenara yapıştığını hissedebiliyordum ve tam kararlılığı kırılmaya başladığında öpüşmemizi kestim ve gözlerinin içine baktım.

"Benim için gel," diye homurdandım, sesim alçak bir komuttu, yumruğuma sıcak ve ağır bir şekilde boşalırken reddedemezdi.

Seth yüksek sesle inledi ve onu tekrar öperken bu sesi yuttum, spermi parmaklarımdan yanımdaki zemine dökülürken elim onu doruk noktasına yönlendirdi.

Öpüşmemizi aniden kestim ve Seth'in dudakları şehvetle aralandı, parmaklarımı emdim ve oradaki tadıyla inledim. Tuzlu ve topraklıydı ve tamamen ona aitti ve tüm dünyada en sevdiğim tat olarak onun kanına rakip bulduğumdan oldukça emindim.

"Lanet olsun... lanet olsun..." Seth nefes nefese kaldı ve ben de başımı sallayarak gömleğimin yırtık pırtık parçalarını kolumdan sıyırdım, sonra da hızla hareket ederek saçlarını avuçlarıma içine aldım.

Kanım çok hızlı pompalanıyordu, içimde ona karşı duyduğum ihtiyaç o kadar güçlüydü ki sarhoş olmuştum. Onu daha önce hiçbir kızı istemediğim kadar çok istiyordum ve bu şekilde birlikte olduğumuzda hissettiklerim o kadar yabancı ve heyecan vericiydi ki, ona olan ihtiyacımın asla doyurulabileceğine inanmıyordum.

"Dizlerinin üzerine çök," dedim, saçlarını tıslamasına neden olacak kadar sert bir şekilde çekiştirdim, ama bir inilti bu sesi takip etti ve bundan hoşlandığını açıkça ortaya koydu. "O ağzının hayalini kuruyordum ve onu tekrar hissetmeye ihtiyacım var."

Seth bu sözler üzerine keskin bir nefes aldı ama isteğime boyun eğmek yerine saçlarını tuttuğum yerden çekerek ağzımı kendi ağzıyla kapattı.

Beni öptüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, içindeki tutku yükseldikçe elleri yüzümü kavrayacak şekilde hareket etti, dili dilimin etrafını sardı ve beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tuttu.

Tam o öpücüğün içinde kendimi tamamen kaybediyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım ki, Seth geri çekildi, erimiş gözleri benimkilere dikilmişti ve gözlerindeki cüret tenimi başka hiçbir şeye benzemeyen bir arzuyla yakıyordu.

"Senin için diz çökmemi istiyorsan Caleb," dedi alçak sesle ve derinden. "O zaman beni oraya koysan iyi edersin. Sen de

beni iyi bir köpek yavrusu gibi sikine alıştırırsan iyi edersin. Bana her damlasını tattırırsan ve bana söz verdiğin gibi beni kullansan iyi edersin."

Tutunduğum her türlü kısıtlama bu sözlerle kırıldı ve hiçbir direnç göstermeden bu talebe boyun eğdim.

Omuzlarından tutup önümde diz çökmesini sağlarken Seth'e homurdandım.

Seth hırlayarak karşılık verdi, kahverengi saçlarını yavaşça yumruğumun etrafına sarıp sikimi pantolonumdan kurtarıırken meydan okurcasına bana baktı.

Ona aşağıdan bakarken dudaklarımı yaladım, ağzına bakarken elimi uzunluğumda aşağı yukarı gezdirdim ve başını geriye egecek kadar saçlarını çektim.

Onun önünde mastürbasyon yapmamı izlerken gözlerinde meydan okuma parladı, alçak bir inilti çıkardığımda ve onu yaklaştırmak için hiçbir girişimde bulunmadığımda, sadece kendimi okşayıp alay ettiğimde horozumun ucu dudaklarından çıplak bir inç uzakta.

Seth beni izlerken ürpertici bir nefes aldı, alt dudağını dişlerinin arasında emiyordu ve o kadar ateşli görünüyordu ki, beni o günahkâr ağzına almasa bile kendimi bu şekilde bitirmekten, kendimi onun üzerine dökmekten ve onu benim olarak işaretlemekten mutlu olacağımı biliyordum.

"Beni ne kadar istediğini söyle," diye emrettim, sikimi o ağza bu kadar yaklaştırmak kalbim hızla çarpıyordu.

Seth bir an tereddüt etti, gözleri aletimden ayrılıp benim bakışlarımla buluştu ve birbirimize öyle bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Çok fazla," diye nefes aldı. "Seni çok kötü istiyorum ve elimde değil. Durduramıyorum. Ne istersen yapmak için seninim. Ben senin Kurt'unum Cal ve seni benim yapma düşüncesi dayanılamayacak kadar fazla."

"O kadar çok mu istiyorsun?" Nefes nefese kalmıştım, sözleri istila edilmiş zihnimi zorluyor ve her an beni tüketmeye hazır şehvet karşısında küle dönüyordu.

"Evet." Başını salladı, dudaklarını yaladı. "Öyleyse ver onu bana."

Sonunda teslim olduğumda yüksek sesle inledim, kalçalarımı öne doğru ittim ve sikimi dudaklarının arasına batırdım, beni tabana kadar almasını sağladım.

Gözlerimiz hep kilitli kaldı ve o mükemmel manzaraya bakarken işimin çoktan bittiğini biliyordum. Kendimi tutmaktan, bunu sonlandırmaktan ve tadını çıkarmaktan vazgeçtim. Beni sakat bırakan acıdan kurtulmamı teklif etmişti ve artık kendimi tutmanın ötesine geçmiştim.

Parmaklarım saçlarında düğümlendi ve ağzını sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başladım, onu sıkıca kavrayıp ondan ihtiyacım olanı alırken dudaklarının ve dilinin mükemmelliği bana karşı koyamayacak kadar tapıyordu. Bu işte o kadar iyiydi, o kadar yetenekliydi ki sanki beni tatmin etmek için yaratılmıştı.

Daha hızlı ve daha hızlı, ağzına vurdum, kontrolü tamamen kaybedip hediyelerimin hızına teslim olduğumda tamamen erkek bir ses benden kaçtı. Bana yalvardığı gibi yaptım ve ondan alırken nazik davranmadım, boğazından aşağı boşalana kadar ağzını becerdim ve adı dudaklarımdan bir dua ve bir lanet gibi patladı.

Seth, sanki serbest bırakılmam benim için olduğu kadar onun için de iyi olmuş gibi inledi ve gözlerindeki açlık parıltısıyla her damlamı yuttu, bu da bana benimle daha yeni başlamış gibi hissettirdi.

O ayağa kalkarken ben pantolonumu tekrar yukarı çekerken bir adım geriye sendeledim, nefes nefese kaldım.

Şimdiden kederin verdiği acının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. O çalınan an çok kısa bir süre içinde kayboluyor ve Darius hakkında söylediği şeyler içimdeki öfke korlarını yeniden alevlendiriyordu.

"Yani bu kadar mı?" Seth pantolonunu düzeltirken bana bir şey söylememi istemiş gibi baktı. "İhtiyacın olanı aldın mı?"

"Yaptın mı?" Karşılığında ben de sordum, onun tadı hala dilimdeydi ve yaptıklarımızı düşünürken sikim neredeyse yeniden sertleşmişti. Daha fazlasını istiyordum.

Ama duruşundaki gerginlik, kotunun darlığından ne kadar sert olduğunu görebilsem bile, artık öyle olmadığını söylüyordu.

"Evet," diye sertçe cevap verdi. "Beni bilirsin, sevişmek benim için nefes almak gibidir. Senin sikini yalamakla kendime bir içki bulmak arasında gidip geliyordum ve o kadar da susamamıştım, o yüzden..."

"Yani?" Dilimin ucuna kelimeler geliyordu ama onları nasıl oluşturacağımı bilmiyordum ve onun da onları oluşturmamı istemediğinden oldukça emindim. Daha yeni kardeşimizi kaybetmiştik ve bu her ne boks sorularımızın en küçüğüydü, ama yine de...

Seth çenesini sıktı ve bana hayatımda gördüğüm en agresif barış işaretini yaptı.

"Pekâlâ," dedim, göğsümdeki boşluğa kurşun ağırlığına benzer bir şey düşerken. "Sanırım seni sonra yakalarım."

Lanet olası barış işaretini geri çevirdim, kendimi aptal gibi hissediyordum, her türlü kullanılmışlıktan bahsetmiyorum bile. Ama bana teklif ettiği şey buydu, değil mi? Bir süre unutmak için birbirimizi kullanmamız gerektiğini söylemişti ve öyle de yaptık. Bu yüzden barış.

Darius'un onun yüzünden birbirimize düşmemizi istemeyeceğini içten içe bildiğimden, daha önceki tartışmamızı yeniden başlatacak bir şey söyleyemeden döndüm ve odadan fırladım. Ama o odadan uzaklaşırken attığım her adım daha ağır geliyordu, her santimi bir daha asla geçemeyeceğim bir mil gibiydi ve Meclis Üyeleri, Tory, Xavier ve Geraldine ile dolu geniş bir odaya koşarken, bu lanet dünyada herkesten çok değer verdiğim tek kişiyle bu kadar boş bir şeyi kabul ederken ne düşündüğümü merak etmek zorunda kaldım.

Büyük, yuvarlak masanın etrafında oturan herkesin beklentiyle bana baktığını fark etmem birkaç saniyemi aldı ve odadaki gerginliği, ince bölünmeyi fark ettiğimde boğazımı temizledim.

Annem masanın solunda, Antonia ve Tiberius'un arasında oturuyordu; birbirleriyle olan birliktelikleri ve rahatlıkları duruşlarından, birbirlerine attıkları küçük bakışlara kadar her şeyden anlaşıyordu. Masanın sağında, Tory diğerlerinden daha büyük bir sandalyede oturuyordu; sandalyenin arkasından yukarıya doğru kıvrılan sarmaşıklar, başının hemen üzerinde bir tacı andıran bir desen oluşturuyordu. Bu küçük yeryüzü büyüünden kimin sorumlu olduğunu anlamak için Geraldine'e bakmama gerek yoktu ama ona doğru tek bir bakışım, Tory'nin sağında bir lamba direği gibi dimdik oturduğunu, çenesinin meydan okurcasına dikildiğini ve gözlerinin tutkuyla parladığını gösterdi.

Xavier de masanın sağına doğru oturdu, ancak onunki ortaya en yakın duran sandalyeydi, sanki odadaki çeşitli güçler arasında köprü kurmayı amaçlıyordu. Bakışları benimkilere kaydı ve ben de başımı eğerek onun kaybını, paylaştığımız kederi kabul ettim. Xavier cevap olarak başını salladı; gözleri kan çanağına dönmüş ve çenesini birkaç günlük kirli sakal kaplamış olsa da, bu acının karanlığına gömülmeden her neyse ona katılmaya kararlı görünüyordu.

"Caleb," annem beni sıcak bir şekilde karşıladı, gözleri sevgi ve endişeyle parlıyordu, ancak şu anda bu duygulara hitap etmeyeceğini biliyordum. Bu tür şeylerin ne zaman uygun olduğunu ve politikanın ne zaman önce gelmesi gerektiğini bilecek kadar uzun süredir bu oyunları oynuyordu. Tek bir sözünden ya da ifadesinden hangi modda olduğunu her zaman anlayabiliyordum ve görünüşe göre bu toplantı şimdilik diğer her şeyin önüne geçecekti.

"Bu özel bir toplantı mı?" Gitmeye hiç niyetim olmamasına rağmen sordum.

"Kal," dedi Tory annemin yerine konuşarak ve ses tonundaki emirden rahatsız olan Konsey Üyelerinin dikkatini çekerek. Ama ben onu gerçek bir emir olmadığını, sadece bir teklif olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Masanın etrafında döndüm ve kendime bir sandalye çektim, ancak kığım koltuğa çarptığında ve kendimi iki grup arasında bir köprü olarak konumlandırırdığımda bölünmenin tam ortasını seçtiğimi fark ettim. Hiçbirinin gözünden kaçmayan bir gerçektir bu. Annem çıplak göğsüme kaşlarını çattı ama soyunma durumumla ilgili hiçbir şey söylemedi, muhtemelen odada fazladan bir müttefik beklediği için.

Tiberius seslendirmedığım soruma, "Buradan sonra izlenecek en iyi yolu tartışıyorduk," diye cevap verdi. "Hareketlerimiz için planlar ve en iyi nereye saldıracağımız-"

Geraldine onun sözünü keserek, "Ve burada bir avuç kazın komutasına ihtiyaç olmadığını defalarca belirttik," dedi. "İsyancılar her zaman Yüce Hükümdar Topluluğu'nun üyeleri, gerçek kraliçelerin takipçileri ve tacın hizmetkârları olmuştur ve olacaktır."

Antonia, "Artık bir gaspçının alnında duran bir taç," diye homurdandı.

"Bir biblonun nerede durduğunun bir önemi yoktur; ister o en iğrenç alçakların derisi yüzülmüş tokatçıların üzerinde olsun, ister Griffin kakasıyla kaplı bir çöplükte olsun. Tacın kendisi bir ideal ve unvandır ve bir çocuk partisindeki koli gibi sağa sola saçılmaz. Böyle bir başlığın gerçek sahiplerinin kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktur ve hepiniz o güzel ve zarif hanımefendilerden birinin önünde diz çöküyor olmalısınız - kümesteki fareler gibi tüylerinizi döküyor değil!"

"Solaria, Roxanya ya da Gwendalina Vega'nın liderliğini tanımıyor," diye cevap verdi Tiberius kolayca. "Ve biz de tanımıyoruz. Üçümüz de halkımıza hizmet etmeye, onları korumaya ve onlara liderlik etmeye şerefle bağlıyız ve kanımızla yemin ettik, bu yüzden de bunu yapmaya niyetliyiz."

Geraldine Konsey Üyelerine her türlü tuhaf ve vahşi ismi takarken, onlar da Vegas'a olan bağlılıklarına bakmaksızın asiler arasında yönetimi sürdürmekte ısrar ediyorlardı. Onlar tartışırken Tory hiçbir şey söylemedi, Xavier bile tek kelime etmedi.

Annem ve diğerlerinin Lionel'in onlara ihanet ettiği ve Darius'un artık bu görevi tek başına üstlenemeyeceği için güç çemberinde dördüncü sırayı almasını bekledikleri açık olmasına rağmen, bu konuda yengesinin yanında yer aldığını ima ediyordu.

Arkadaşım, sevgilim, düşmanım ve bunların arasında pek çok şey olan kıza baktım, ama şimdi o koyu yeşil gözlerin içinde yaşayan kişiyi tanımakta zorlanıyordum. Parmakları masanın üzerinde bir desen çizdi ve ben de başımı eğerek kızın tahtaya ne çizdiğine baktım. Bir dağın tepesinde duran bir yıldız denizi, kaşlarımın çatılmasına neden olan işaretlerle çevrili karanlık bir dairenin içinde yer alıyordu. Rünler. Bulunduğum yerden hepsini görmek zordu ama birkaçını tanıdım, anlamlarını okudum ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçerken titredim.

Rünler, kehanette bir dizi faktöre bağlı olarak değişebilen sembolik anlamlar taşıyordu, ancak tahtaya kazıdığı kombinasyondan, arkasındaki niyeti tahmin ettim ve sustum.

Kurban için Gebo, direniş için Naudhiz, kader için Perthro, güç için Uruz ve yeniden doğuş için Eihwaz.

Bunlar tahminler mi yoksa vaatler miydi?

Tory'nin gözleri benimkilerle buluşmak için parladı ve orada bir şey parıldadı, karanlıkta meydan okuma, omurgamda sürünen bir önsezi duygusu yarattı.

"Gwendalina nerede bu arada?" Antonia havladı ve gözleri doğrudan Seth'in annesine kayınca Tory'yle aramızda gevşekçe oluşan bağ koptu, avucundaki ateş bir an için alevlendi ve masanın üzerinde gezdirip çizdiği resmi yok etti.

"Odaklanmak istediğim şey bu," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, buna izin verilip verilmeyeceğine dair bir soru yoktu, sadece bir kraliçenin açıklamasıydı.

"Hepimiz savaştan gelen raporları inceledik," dedi annem. "Savaştan bu yana ondan hiçbir iz yok."

savaş başladı. Anlayabildiğim kadarıyla, savaştığı ordunun tüm kanadı Lavinia'nın komutasındaki korkunç bir yaratık tarafından yok edildi. Onun düşmüş olma ihtimalini göz önünde bulundurmuş olmalısın."

Tory alçak ve tehlikeli bir sesle, "Öyle bir şey yapmadı," derken Geraldine soluk soluğa kalmış ve elini başına götürmüştü.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Tiberius, hediyelerini masanın öbür ucuna uzatıp Tory'nin duygularını yoklamasını istedi ama Tory'nin bu saldırı girişimini sağlam demirden örülmüş zihinsel bir duvarla ezdiğini anlamak için Siren olmaya gerek yoktu.

Tory, "Sadece öyleyim," diye cevap verdi.

Annem ve diğer Meclis Üyeleri birbirlerine şüpheyle baktılar ve hiçbiri onun iddiasına karşı çıkamadan ben konuştum.

"Buraya döndüğünden beri topladığın onca bilginin seni fazlasıyla bunalttığını tahmin ediyorum, ama bilmen gereken bir gerçek daha var," dedim, bu sözlerin alacağını bildiğim tepki karşısında biraz irkilerek. "Orion ve ben birkaç ay önce küçük bir sorun yaşadık. Şu gölge yarıklarından biriyle ilgili bir durum. Orion yarıktan kopma tehlikesiyle karşı karşıyaydı, ruhu o karanlık cehenneme geri sürükleniyordu. Bunun olmasını engellemek için... şey..." Annemin önünde kötü olduğunu itiraf etmeye çalışan küçük bir çocuk olma hissiyle savaşıarak boğazımı temizledim. "Yanlılıkla bir cadılar meclisi kurduk."

Tiberius'un rengi soldu ve Antonia yüksek sesle soludu, annem ise söylediğim sözleri gün gibi inkar ederken az önce ne söylediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi boş boş bana bakıyordu.

"Bu konuyu açıyorum çünkü eski covenantlerin hikâyelerini biliyorum ve eğer Orion ölmüş olsaydı, o bağı ruhumdan koptuğunu hissedeceğimi biliyorum. Ben böyle bir şey hissetmedim, yani-"

"Onun utanmaz vahşiliği yaşıyor!" Geraldine soluk soluğa, elini kalbine götürerek bu onay için teşekkür etti ve Tory'nin omuzları da benim sözlerimle biraz rahatladı. "Ve eğer öyleyse, onun Darcy'nin aşkıyla birlikte olduğunu bir solucanın kışını kıpırdatmasının ötesinde biliyorum. Birlikte lanetle savaşıyor olmalılar-" Tory ona bir bakış attı ve o da cümlenin ortasından döndü "-kaderin garip çağrısı," diye beceriksizce bitirdi ve masanın uzak tarafında oturan insanlar dışında odadaki her şeye baktı.

Onlardan ne sakladığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ama annem ve diğerleri fark etmemiş gibi görünüyorlardı bile, yaptıklarımın haberi içlerine işledikçe öfkeleri bana odaklanmıştı.

"Caleb, bu küçük bir hatanın ötesinde bir şey," diye tısladı annem, elini yumruk yapıp masanın üzerine koyarken parmak eklemleri ağarmıştı. "Bu kadar tehlikeli bir şeyi öylece görmezden gelemeyiz. Kan savaşlarından sonra edilen yeminlere karşı geldin, insanların tüm Vampirlere olan güvenine ihanet ettin - özellikle de kim olduğun ve konumunun gücü düşünüldüğünde. Bunun ciddiyetini anladığınızı sanmıyorum-"

Tory araya girdi: "Kız kardeşim ve ben onları bağları nedeniyle alabilecekleri tüm gerçek ya da zımni cezalardan affettik." Gerçi bunu kesinlikle yapmamışlardı ve zaten bunu yapma yetkilerini de tanımazdım. "Eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, belki de bunu benimle konuşmalısınız."

Meydan okuma havada asılı duruyordu, Tory'nin geri adım atmayacağını söyleyebileceğim bir teklifti bu. Bir dövüşe açtı, içinde derinlerde sakladığı tüm acı ve öfkeyi dışarı vurmak istiyordu. Bunu dünyadan inandırıcı bir şekilde saklıyor olabilirdi ama onu yeterince iyi tanıyanlar için bu ıstırap gözlerinin boşluğunda açıkça görülebiliyordu.

Xavier kararlı bir şekilde, "Artık kavga yok," dedi ve yumruğunu masaya vurarak Geraldine'in dramatik bir şekilde nefes almasına neden oldu.

"Zaten yeterince kan dökülmedi mi? Son birkaç gündür yeterince kan döküldüğünü görmedik mi?"

Sessizlik onun çıkışını karşıladığında, kendimi başımı sallayarak onaylarken buldum. Bu meydan okuma için bir zaman gelecekti ama şimdi değildi. Darcy ve Orion kayıpken ve bu kamptaki herkesin kaderi burada kaldığımız her an için tehlikeyken olmazdı.

"İsyancıları harekete geçmeye hazırlamalıyız," dedi Tory, bir süre sessiz kaldıktan sonra havadaki gerginliğin azalmasına izin verdi. "Konumu daha sonra tartışabiliriz. Geraldine o zamana kadar bilmeniz gereken diğer her şey hakkında sizi bilgilendirebilir."

Kraliçe olabilecek kız ayağa kalktı, annemin ve diğer Konsey Üyelerinin protestolarına rağmen odadan çıktı, onlara sırtını dönerken umursamadı bile ve odadan çıkmadan önce o hakareti sundu.

Annemin öfkeli gözleri daha kapı arkasından kapanmadan bana dikildi ve ben de ayağa fırladım, Tory'nin peşinden hızla uzaklaşmadan önce belli belirsiz bir özür mırıldandım ve o özel dersten kaçtım. En azından şimdilik.

Geraldine hiçbir itiraz edemeden yüksek sesle konuştu, Tyler'ın izi sürülemez hale getirmeyi yeni bitirdiği Atlas'ı ve asilerin, o paçavra gazete The Celestial Times'ın sahte kral lehine döktüğü safralara karşı koymak için bir an önce dünyaya yeniden haber yaymaları gerektiği gerçeğini anlatmaya başladığında hediyelerim ağır kapıdan onun sözlerini aldı.

Bunun için planlar çoktan başlamış gibi görünüyordu ve daha fazlasını duymak için etrafta takılmadım.

Ben ona ulaştığımda Tory çoktan eski taş koridorun sonuna gelmişti ve yoluna çıktığımda irkilmedi bile, onu durdurmak için kolundan tuttum.

"Orada olanlar neydi?" Sordum ve ikimiz de onun yaptığı tartışmadan değil, masaya yaktığı izlerden bahsettiğimi biliyorduk.

Tory bana bakarken yavaş bir nefes aldı, elimi avucunun içine almak için hareket etti ve parmak uçlarımı şimdi avucunu işaretleyen bir yara izinin pürüzlü çizgisine yerleştirdi. Yara izine baktım, tenine kazınmış olan yıldırım izi ben dokundukça alışılmadık bir güçle mırıldanıyordu.

"Bu kaderi kabul etmiyorum," dedi basitçe. "Bunu reddediyorum ve yıldızların hayatım üzerindeki rehberliğini reddediyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Aramızdaki eline bakarken kaşlarım birbirine yaklaştı ve teninde yanan bir fırının sıcaklığı içimi ısıttı.

"Onları lanetledim," diye cevap verdi basitçe, sanki bu fikrin basit bir yanı varmış gibi. "Her birini ve her birini. Onları lanetledim ve bana ya da ruhuma ne pahasına olursa olsun kaderimi onların pençelerinden kurtarmaya yemin ettim. Onların yandığını görecekim Caleb. Ve işim bitmeden önce onu bu hayatta ya da bir sonraki hayatta tekrar bulacağım."

Dudaklarım bu çılgınca iddiayı inkâr etmek için aralandı, ama bu yeminin gücünde, yapabileceğim her türlü protestoyu durduran ve onun yerine düşünülemez bir şey yapmamı sağlayan bir şey vardı.

Yaralı elini tuttum ve kalbimin üzerine, çıplak tenime yerleştirdim, alnımı onunkine bastırdım ve onun da içimdeki o bitmeyen kederi hissetmesine, acısını ne kadar derinden paylaştığımı hissetmesine izin verdim.

"O halde kendimi sana sunuyorum," diye alçak ve sabit bir sesle yemin ettim, sonraki kelimelerimi fısıldadım çünkü çok önemli hissediyorlardı. "Bu yemini yerine getirirken size hizmet edebileceğim herhangi bir yol varsa, onu sunuyorum. Kan, görev, onur ya da fedakârlık yoluyla, bu amaç uğruna emrinize amadeyim."

Tory titreyen bir nefes verdi ve gözünden tek bir damla yaş düştü, yanağından aşağı yuvarlandı ve kalbimin üzerinde duran sıcak elinin arkasına sıçradı.

"Bunun için düşmeyeceğim derinlik yok," diye beni uyardı ve ben de başımı salladım.

"O zaman ben de senin yanına düşmeye hazırım."

Kasıtlı olup olmadığından emin değildim ama sarmaş dolaş ellerimizin kalbime değdiği yerde aramızda büyü parladı, yıldızlar not aldıkça bu söz bağlayıcı hale geldi; ve onların onayını aramış ya da küçümsemiş olsak da artık bunun bir önemi yoktu.

Bitti.

Yıldız tozunun içinden geçerek malikâneme doğru yol

aldım,

Lavinia'nın karanlık formu gölgeler içinde dönüp duruyordu.

çevre. Vard'ı ve göz kulak olduğu yarığı kontrol etmek için çimenlerin üzerinde cisimleştim ama botlarım çimenlere değdiği anda karşımda şiddetli bir yangın belirdi. Malikânem Anka ateşinin tüm kaosuyla yanıyor, kırmızı ve mavi alevler değerli meskenimden geriye kalanları yiyip bitiriyordu. Yıkıntılardan lav gibi sıvı altın fışkırıyordu, evimdeki her altın dekorasyon Vega fahişesi tarafından yok edilmişti.

Ciğerlerimden dünyayı sarsan bir kükreme döküldü ve kontrolümü tamamen kaybettim, Ejderham etimden patladı ve kıyafetlerimi parçaladı. Lavinia çığlık atıp yanımda dumana dönüşürken ve yanımda seyahat ederken gökyüzüne doğru havalandım. Evin üzerinde aceleyle döndüm, alevlerin sıcaklığı beni yıkarken öfke beni tüketti. Vega kızının ve suç ortaklarının peşindeydim, onları yakalamak ve bunun için öldürmek istiyordum. Ve bu yüzden parçalandıklarını görene kadar rahat etmeyecektim.

"Hayır!" Lavinia, evimin arka tarafındaki avluda bulunan siyah taştan sunağın üzerinden uçarken bağırırdı.

Tutsaklarım ortadan kayboldu ve yarık hiçbir yerde bulunamadı. Eski Konsey Üyeleri şimdi, tıpkı onları yakaladığım gece olduğu gibi, yönetimime meydan okumaya çalışmakta özgürdüler. Ama ihanetlerinin geleceğini görmüştüm, buna hazırdım, bekliyordum.

Stella yeni yarığı açtığı sırada malikâneme gelmişlerdi ve tam da Vard'ın tahmin ettiği gibi, son kararlarımı protesto etmeye, Nebular Engizisyon Merkezleri ve bu krallık için büyük planlarım hakkında tartışmaya başladılar. Benden bu kadar. Ayak bileklerimi ısırmalarına, güçleriyle beni tehdit etmelerine ve beni yatıştırmak için saçma sapan girişimlerle bir araya gelmelerine ihtiyacım yoktu. Lavinia zaten onları yarık için istemişti ve karıma gereğinden fazla güç vermekten nefret etsem de, Konsey Üyeleri ve onların çocukları sorununa açık bir çözüm olmuştu.

Onları gücüme boyun eğmeye zorlamak için en küçük çocuklarına yönelik birkaç tehdit yetmişti. Antonia'nın en küçük yavruları boğazlarına bıçağımı değdirdiğimde öyle kolay çığlık atmışlardı ki, Konsey Üyelerinin üçü de o zaman boyun eğmişti. Zayıflık. Muhtemelen hiçbir zaman tam güçlerine ulaşamayacak olan birkaç ciyaklayan veledin yerine kendilerini feda edecek kadar iğrenç bir zayıflık.

Lavinia ve ben onları Yedekler'le birlikte etkisiz hale getirmiş, kimseden bir büyü patlaması bile gelmeden onları yarığa bağlamıştık. Geriye kalan işe yaramaz aileleri de güçlerini yarığa aktarmaya devam etmeleri, yorgunluk ve umutlarını kaybetmelerine rağmen mücadeleye devam etmeleri için iyi bir teşvik olmuştu. Evet, Vard bir kez olsun tahminlerinde başarılı olmuştu. Hatta bir zamanlar bana bağlılık yemini etmiş olan hain pisliklerin zihinlerine sızmayı başarmış ve Melinda'nın en büyük oğluyla iletişim kurmanın kurnazca bir yolunu bulmuştu. Varisleri kristaliyle buraya çekmek, onların da planlarıma yenik düştüklerini ve oniks sunakta hareketsiz kaldıklarını duymak pastanın üzerindeki krema olmuştu.

Ama şimdi her şey, her parça en kötü hayallerimin ötesinde paramparça olmuştu, Vega sürtüğü gecenin köründe buraya girmiş ve güzel malikânemi yakmıştı. Savaş alanındaki yenilgisinin ağırlığı altında ezilirken böyle bir şeyi nasıl başardığını bilmiyordum ama güzel evimin etrafında dönerken, en saf öfke ve dehşet hırıltısı yanmış topraklarda yankılanırken bunu inkâr etmek mümkün değildi. Perilerimden herhangi biri neredeydi? Vard neredeydi? Bu saldırıyı haber verebilecek herhangi biri?

Evin üzerinde daireler çizerek bir zamanlar giriş holüm olan yanmış çimenlerin üzerine indim, tekrar bir insana dönüşmeden önce yer ağırlığım altında titredi. Lavinia önümde cisimleşti, yerden yeşim yeşili cübbemi aldı, ben şekil değiştirdiğimde tokası kopmuştu ama uzunluğu bozulmamıştı. Gökyüzüne doğru kıvrılan ve içindeki her şeyi tüketen cehenneme doğru yürümeden önce cübbeyi onun elinden kaptığım gibi omuzlarıma attım.

Söndürmek için alevleri tutmaya çalışarak ona doğru uzandım ama daha da alevlendiler ve öfke dolu bir lanetle elimi geri çekmemeye neden oldular.

Malikâneme döndüm, devasa ahşap kapılar alevlere yenik düşüp menteşelerinden düşerken kulakları sağır eden bir gümbürtüyle inledi ve içimde yankılandı.

"Hayır!" Öfkeli bir meydan okumayla böğürerek ileri atıldım, üzerlerine tırmandım ve içeriye doğru bir geçit açtım.

"Kralım - bu güvenli değil!" Lavinia arkamdan bağırdı ama benim aklım kasamdaki en değerli hazinelerimdeydi. Onlara ulaşmalı ve kendime ait olduğunu iddia ettiğim her şeyi yutmaya çalışan bu lanetli ateşin derinliklerinden çekip çıkarmalıyım.

Bu alevlerin sıcaklığı merdivenlerden üzerime düştü, en tepedeki Ejderha formumdaki portrem ateşin yoğunluğu altında eridi. Her şey yanıyordu,

Yangın merdivenleri ve altın trabzanları açlıkla tahrip ediyordu; kiremitlerin üzerine yayılan erimiş metal havuzlarından başka bir şey değildi, lekelenmiş ve harap olmuştu, değerleri kaybolmuştu.

Evimin derinliklerine doğru koşarken acı dolu bir çığlık attım, her kapıdan ateş fişkırıyordu ve yıldızların şansı ve etrafıma diktiğim hava kalkanının gücü sayesinde hepsinden kaçabildim, ancak bu bile ateşin sıcaklığını tam olarak söndüremedi.

Evimde hızla ilerledim, koridorlarda dolanırken aklım hazinemde, aceleyle alt kata indim.

Sonunda kasama ulaştım ve kapının tam ortasına oyulmuş bir Anka kuşu şekliyle karşılaşınca olduğum yerde durdum.

Bu gerçekliğin imkânsızlığına bakarken dehşet içimi parçaladı. O kapı aşılmazdı, hem metalin kendisi hem de onu yerinde mühürlemek için kullandığım büyüler. Ama kalbim önümde gördüklerimi şiddetle inkâr ederken, onun ne yaptığını, kapının merkezini yok ederek büyüü nasıl atlattığını ve bu dehşet eylemini ne kadar kolay başardığını fark ettim.

Tökezleyerek ilerledim ve en değerli hazinemle dolu olması gereken boşluğa bakarken dumana karşı gözlerimi kırptım. Bir Ejderha'nın hazinesi ruhuydu, onun için dünyadaki en önemli şeydi ve benimki... gitmişti.

Her şeyi almıştı, o kasada sakladığım hazinenin tamamını, her yadigârı ve mücevheri, her bir parçayı.

Duman odanın içinde dalgalanıyordu ve uzaktaki duvarda bir şey gözüme çarptı, ona doğru tökezlerken ayaklarım birbirine takıldı, yaydığı parıltı onun bir şeyi kaçırdığı, geriye bir şey kaldığı, tek bir parça olduğu düşüncesiyle salyalarımın akmasına neden oldu...

Beni baştan çıkaracak kadar cezbeden parlayan altın, ona yaklařtıķça daha da parladı ve duvarıma dökülen ve bir Anka kuşunun ateşiyle süslenmiş altın, pırıltılı kelimeleri gördükçe kanım kaynamaya başladı.

Kahrolası Queens çok yaşa.

Bu sataşmayı okuduğumda ve tüm benliğime ve değeri verdiğim her şeye indirilen bu darbenin büyüklüğünü hissettiğimde öfke sel gibi aktı, panik ve dehşet varlığımın derinliklerinde çarpıştı.

O kadar yüksek sesle kükredim ki tavan sallandı ve aniden parçalandı, yeşim taşından oyulmuş bir Ejderha heykeli bana doğru çarptı. Hava atarak onu kendimden uzağa fırlattım, tüm bina düşmeye başlarken dönüp buradan kaçtım, sanki tam o anı bekliyordu, düşmanımın korkunç gücüne yenik düşmeden önce o mesajı okumamı istiyordu.

Hızla hareket ettim, yolumdaki enkazı patlattım ve gizli merdivenleri ellerim ve dizlerim üzerinde tırmanmaya çalıştım, taş kalkanımın içinden bile avuçlarımı yakıyordu. O ana kadar hiç bir alevden korkmak zorunda kalmamıştım, kendi Elementim bana hiç böyle ihanet etmemişti.

Yanan girişe geri döndüm, yerde süründüm, pelerininin etekleri tutuşurken öksürdüm ve küfrettim, çıplak dizlerim kırık fayansların üzerinde kanadı.

Ateş gittikçe daha sıcak yanarken, derim kabarıırken, duman görüşümü bulanıklaştırırken, hava büyüüm gücüne zar zor dayanırken, öfke ve korkuya yaklaştığını bile kabul etmek istemediğim bir duyguyla titriyordum.

Parçalanmış ön kapıların üzerinden tırmandım, ayağım keskin bir şeye takıldı ve düşerken tıslamama neden oldu, yanan odunların ve bir zamanlar mükemmel olan malikânemin harabesinin üzerinden yuvarlandım.

Sırtım yanmış çimlere çarptığı anda duvarlar arkamdan yıkıldı, tuğlalar hava kalkanıma çarptı ve bir toz bulutu gökyüzüne yükselirken kalkanımdan fırladı.

Sırt üstü uzandım, nefes nefese ve kanlar içindeydim, pelerinin beni örtemeyip açıkta bıraktığı derimi kabartan yanıklar vardı ve şimdi bir zamanlar evimin olduğu yerde duran harabeye bakıyordum. Bir zamanlar hazinem bulunduğu yere.

Bu imkânsız gerçeği özümsemişimde dehşet beni felç etti, kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve Vegas'a olan nefretim o kadar güçlüydü ki her parçamda zehir gibi akıyordu, onları elime geçirdiğimde ölümlerin en kötüsünü vaat ediyordu.

Bu nasıl olmuş olabilir? Kraliyet Kahinim olduğunu iddia eden o pislikle birlikte burayı koruyan neredeyse yüz Nymph bırakmıştım. Görüşü bu şekilde gelen bir şeyi nasıl gözden kaçırmış olabilir? Nasıl bu kadar başarısız olabilirdi?

"VARD!" Sesimin en yüksek tonuyla gürledim, vahşiliğim yüzünden altımdaki zemin titriyordu.

Sağımda, bir meşe ağacının altında bir bahçe kulübesi duruyordu; kapısı açılmış ve gölgeli derinliklerinde sinmiş, sızlanan bir Vard ortaya çıkmıştı.

"Beni affedin, efendim. Vega kızı buradaydı."

Kendimi ayağa fırlattım ve ona doğru hışımla ilerledim, bakışlarım avıma kilitlenirken öfkem kanıma karıştı ve onu serbest bırakma ihtiyacı beni tüketti.

Vard kaçmak için büzüştü, saksılara takıldı ve kulübenin arka tarafındaki zemine çakıldı. Küçük alana adımımı atarken avuçlarımda ateş yanıyordu; Kraliyet Kahini olması gereken bu küstah, zavallı yaratığa dik dik bakarken devasa formum kapının tüm girişini kaplıyordu.

"Ve onun geldiğini görmedin mi?" diye sordum. "Ben- ben-" diye kekeledi.

"Onun geldiğini gördün mü, görmedin mi?!" diye bağırdım. "Onu inerken gördüm, efendim," diye ağzından kaçırdı.

"Geldiğinde mi demek istiyorsun?" Dudaklarımdan dumanlar saçarak tersledim.

"Evet," diye inledi.

Kulübenin derinliklerine doğru adım attım, Vard benden geriye doğru kaçmaya çalışırken ahşap zemin ağırlığının altında inliyordu, kafasından seken raflardan daha fazla bitki saksısı düşürdüm.

"Tek bildiğim yarığın yok olduğu ve onu beslemek için burada tuttuğum tüm tutsakların da yok olduğu," diye tısladım ve Lavinia'nın buna karşılık olarak arkamda bir yerlerde feryat ettiğini duydum. "Ve benim değersiz Kahin'im ne kadar zamandır beni buraya çağırmadan bir bahçe kulübesinde saklanıyor!"

Vard cevapsız bir şeyler gevelerken, zihnim Lavinia'nın tekrar zayıfladığını, onu besleyecek bir yarık olmadığını düşünüp duruyordu. Yarık onu büyük ölçüde güçlendirebilirdi ama yarık kapandığına göre artık sonsuz güçten yararlanamazdı. Yarığın yok olması tamamen kötü bir şey değildi. Aslında, anlaşılmamızda daha güçlü olan taraf olarak kalabilmek için onun üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bu kesinlikle oyun alanını biraz dengeledi. Gerçi artık hiç Muhafızım yoktu ve hâlâ onu kontrol edebilecek kadar güçlü değildim, özellikle de bu lanet gölge el bana bağlıyken.

Avucumdaki ateş parlarken yumruğum Vard'ın boğazına kilitlendi. Onu yerden tamamen kaldırıp tüm gücümle kulübenin arka duvarına doğru fırlattığımda ölmek üzere olan bir hayvan gibi çığlık attı.

Vard kulübenin ötesindeki çimenlere sıçradı ve ben de vücuduyla açtığı delikten geçerek onu takip ettim, omuzlarımı zorlayıp onu bir av gibi takip ederken tahtayı daha fazla parçaladım.

"Lütfen, Kralım," diye yalvardı, ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacağına vurduğum, darbenin etkisiyle kemiğin kırıldığını duydum.

Lavinia yanımda belirdi, dudaklarını yaladı ve onun acısına gülümsedi. "Daha fazla, Kralım. Tek gözlü adama bunu ödetin."

"Hayır - lütfen! Senin için ne yaptığımı hatırla - seni asilerin saklandığı yere götürmenin ben olduğumu hatırla. Kahin yeteneklerim her türlü sınırın ötesinde değerli olduklarını kanıtladı," diye nefes nefese kaldı Vard.

Bu sözleri düşünerek durakladım. Bu doğrudu. Savaş gecesi bana gelmiş, bulundukları yerle ilgili algıladıkları hakkında feryat etmiş, o serserilerin kendilerini gizlemek için kullandıkları tüm büyüye rağmen orayı kilitlemişti. Onun yapabileceğine inandığım şey hayal gücümün tüm sınırlarını aşmıştı ve şimdi bunu inkâr edemezdim. Yine de bu onu cezadan muaf tutmuyordu.

Diğer bacağına da vurarak onu da kırdım, öfkem göğsümde cehennem ateşi gibi yanıyordu. Onun ölmesini, öfkemi yatıştırmak için uzun bir acı çekmesini istiyordum ama Vard kendini çok değerli kılmıştı. Sadece bana inanılmaz derecede avantaj sağlayan tuhaf görüşüyle değil, diğer yetenekleriyle de.

Gabriel Nox'un zihnini kırma konusunda hiç şansım yoktu ve o lanet Vegas'la ilgili olduğundan emin olduğum nedenlerden dolayı Karanlık Baskı'dan etkilenmiyordu. Bu yüzden kafasına girip orada tuttuğu imgeleri çıkarabilecek kadar güçlü bir Tepegöz'e ihtiyacım vardı. Vard bunu yapabilirdi ama o acınası halini iyileştirip onu saraya geri götürmeden önce ona acı çektirecektim.

"Kralını çok kızdırdın." Gömleğini yumruğumla kavradım, ateşle kaplı yumruğumu çenesine indirmeden önce onu kendime doğru çektim, kemikler kırıldı ve acı havada şarkı söyledi. Sırtımdaki Zümrüdü Anka alevlerinin sıcaklığı beni harekete geçirdi ve ona merhamet göstermezken Vard'ın yerine Vegas'ı hayal ettim.

Lavinia beni teşvik etti, yarık kapandığı için kendi öfkesi de keskinleşmişti ve işim bittiğinde onunla da oynamasına izin verdim, gölgelerle ona işkence etmesini izlemek için geride durdum. Üzerime karanlık bir açlık çöküyordu ve zihnim Gwendalina Vega'ya döndü.

"Lavinia," dedim ona doğru ilerleyerek, o da bana o vahşi haliyle gülümsedi.

"Evet, Kralım?"

"O Vegaslıları ele geçirmeliyim. Bugün ordumuzun her üyesini göndermeli ve onları avlamalıyız," diye emrettim, onları yakalama düşüncesiyle kanım adrenaline doldu.

"Elbette. Ama - oh! Bundan daha iyisini yapabilirim. Sanırım lanetlediğim Vega'yı çağırabilirim. Artık canavarın tuzağına düştüğüne göre, onu neredeyse tamamen kontrol edebilirim. Bu seni memnun eder mi baba?"

"Onu çağırabiliyor musun?" Heyecanla nefes nefese kaldım. "Evet, sanırım öyle," dedi heyecanla.

"O zaman saraya dön ve öyle yap." Bir zamanlar malikânem olan harabeye bir göz attım ve ona yapılanlar karşısında saf bir öfkeden başka bir şey hissetmemek için kendimi zorladım. "Burada bizim için başka bir şey yok." Çok yakında alacağım intikamla, sonunda merhametime kalmış bir Vega'ya sahip olma düşüncesiyle damarlarımda bir heyecan dolaştı.

"Önce perilerimle konuşacağım ve gölgelerde bizi isyancılara yönlendirebilecek fısıltıları arayacağım."

Vega kızının öncelikli olarak saraya getirilmesini istediğim için neredeyse ona karşılık verecektim ama savaşı düşünmek zorundaydım. Eğer isyancılara dair ipuçları varsa, izler kaybolmadan önce onlara bir an önce ihtiyacım vardı. Ayrıca, hazinem artık onların elindeydi ve onu geri alma ihtiyacı itiraf edemeyeceğim kadar içimi acıtıyordu.

"Pekâlâ," diye kabul ettim. "İşe yarar bir şey bulursanız hemen bana rapor verin."

"Elbette baba." Bir elini çıplak göğsümde gezdirdi, koyu renk gözlerindeki açlık ona bakarken içimdeki şehveti uyandırdı. Güzel ve istekliydi, belki de kraliçemi yatağıma geri götürüp ona bir Ejderhanın gücünü hatırlatmamın zamanı gelmişti. Belki de yarık yüzünden zayıf düşmüşken bunu tekrar tam anlamıyla yapabilir, bedeni üzerindeki hâkimiyetimi olması gerektiği gibi ortaya koyabilirdim. Onu izledim git olarak o koşuşturdu uzakta içine ve Ağaçlar, O giderken karanlık onu örtüyordu ve bakışlarım benim arazimin sınırına ve Stella'nın arazisine giden patikaya çevrildi.

Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim, inleyen Vard'a baktım ve gidip onunla konuşmama yetecek kadar yaşayacağını düşündüm. Eminim buradaki kargaşayı duymuştur? Evde değil miydi?

Vard'ın üzerine bastım ve parmakları bileğime değdi. "Lütfen efendim," diye inledi, ağzından kan sızıyordu.

Bacağımı onun elinden çekip aldım, ayağım suratına çarptı ve patikada ilerlemeye devam ettim, ellerimin arasında ateş kıvrılıyordu.

"Ben tenezzül edene kadar bu yaraları iyileştirme yoksa çok pişman olursun," diye tükürdüm ona ve uzaklaştım.

Stella'nın evinin verandasına vardığımda, kapının aralık olduğunu ve ışığın ayaklarımın üzerine döküldüğünü gördüm. Kapıyı iterek açtım, ellerimi kaldırdım ve duvarların içinde düşman bulma ihtimalime karşı etrafıma sıkı bir hava kalkanı çektim. Birkaç sıçan öldürme şansına sahip olmak hoşuma giderdi.

Koridorda ilerledim ve Stella'yı kara büyü ekipmanlarını sakladığı bodruma giden yolu gizleyen duvardaki kapağın yanında yerde baygın halde bulduğumda ellerimi bıraktım.

Çömeliş onu sırt üstü yatırdım ve güzelliği karşısında kaşlarımı çattım. Belki de Gölge Prensesi hayatımıza hiç sokmamalıydım; belki de Stella'nın benimle birlikte kalmasına izin vermeliydim.

Krallığı ele geçirmek. Kesinlikle daha uysaldı, kolayca kontrol edilebiliyordu ve onun vücudundan her zaman hoşlanmıştım.

Clara'nın ruhu onu terk ettiğinden beri Lavinia ne bana boyun eğen ne de beni istediğim şekilde memnun eden soğuk, duygusuz bir şeydi. Şimdi ona tekrar hükmedebilmeyi merak ediyor olabilirdim, ama Stella bunu benim uğraşmama gerek kalmadan nasıl yapacağını her zaman biliyordu.

Parmaklarımı Stella'nın boğazında gezdirdim, onu üzerindeki uyku büyüünden uyandırdım ve uyandığında nefesini kestim.

"Kralım," diye mırıldandı ben sıktıkça, gücümü dizginledikçe pazum şişiyordu.

Boynunu ne kadar kolay kırabilirdim; etrafımdaki Fae'ler üzerinde arzuladığım güç buydu. Tam hakimiyet, tam kontrol. Ve bu gün kaybettiğim onca şeyden sonra, bir hayatı basitçe söndürmek ne kadar iyi hissettirirdi.

"Ne. Ne oldu?" Tısladım, dudaklarımdan çıkan duman onun öksürmesine neden oldu.

Sadece boğazındaki baskıyı artırdım, kanım gücümü kanıtlamak için bir şeyler yapma ihtiyacıyla çarpıyordu. Vard'ın cezası yeterli olmamıştı. Ölümü arzuluyordum.

"İsyancılar geldi," dedi boğuk bir sesle, elimi tutup çekmeye çalıştı ama bana karşı büyü yapmadı. Ruh halimi belki de şu anda hayatta kalan herkesten daha iyi biliyordu ve geçmişte onları yumuşatmanın yollarını bulmuştu. Acaba hâlâ bunu yapabiliyor muydu?

"Evet, farkındayım," diye ısırdım. "Evimi yok ettiler ve tüm tutsaklar gitti. Suç büyük ölçüde Vard'ın üzerine kalıyor ama ne yazık ki başka amaçlar için ona canlı ihtiyacım var. Ancak senin değerini sorguluyorum."

"Lionel," diye mırıldandı, gözleri kocaman ve korku doluydu.

Bu korkudan zevk aldım, onu içime çektim ve egoma verdiği tekmenin tadını çıkardım. Ben Kral'dım, var olan en güçlü Fae'ydim ve tüm Fae'ler böyle görünmeliydi

bana bakıyordu. Lavinia'yı tekrar kontrol altına almamın ve onun da bana böyle bakmaya başlamasını sağlamamın zamanı gelmişti.

"Özür dilerim," dedi Stella, yüzüme uzanıp yanağımı okşayarak. "Beni affet."

Elimi tutan onun yumuşaklığı değildi, ama içimde bir şey yumuşadı ve onu öldürmemeye karar verdim. Hayatımın değişmez bir parçasıydı, güç kazanmak için yaşadıklarımın bir hatırlatıcısıydı. Belki de hâlâ bir amacı vardı.

Tekrar düzgün nefes alabilene kadar parmaklarım gevşedi ve ayağa kalktım, kendimi duvardaki aynayla göz göze buldum. Ateşten saçlarıma kül bulaşmıştı ve pek de hoşuma gitmeyen, sarsılmış bir görüntüm vardı. Cildimi saran yanıklar bu saldırının adaletsizliğine bir de hakaret ekliyordu ve onları içime çekip bir büyü parıltısıyla iyileştirirken dudak büktüm. Lavinia beni o korkunç gölge yaratıkla hamile bırakmaya zorladığından beri kendimi giderek daha fazla kontrolden çıkmış hissediyordum; neyse ki yaratığın arkadaşlığına daha fazla katlanmak zorunda kalmadan yok edilmişti. Her an bana tekrar gelebileceğini ve ona bir tane daha vermemi emredebileceğini biliyordum ve beni kabul etmeye zorlamasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir avucumu yüzümde gezdirdim, is ve kanla işaretledim, elimin titrediğini fark ettim. Elim yumruk yaparak kemiklerimdeki zayıflığı ezdim. Bocalamayacağım.

Stella yanımda ayağa kalktı, kolumu tuttu ve dikkatimi ona çekti.

"Korkuyorsun," dedi sesi yumuşayarak. "Konuş benimle."

"Ben öyle bir şey değilim," diye bağırdım ve ona doğru döndüğümde irkildi, bir saldırı bekliyordu. Cazip gelmişti ama ellerimi ondan uzak tuttum.

Korkmak mı? Ejderha Kral korku hissetmez.

Gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı parladı. "Bu günlerden, senin tahtta oturduğundan ve krallığın görkemli bir yer olduğundan bahsettiğimiz zamanları hatırlıyor musun?"

Kişisel alanıma girip kulağıma fısıldamak için parmak uçlarında ilerlerken hareketsiz kaldım. "Umduğum gibi görünmüyor. Sanırım yolunu kaybetmişsin."

Sesindeki duygu beni duraklattı ve onu geriye doğru bastırdım, içime karanlık damlıyordu.

"Peki nasıl görünmesini isterdin?" diye sordum. "İlk savaşımı kazandım ve düşmanı tamamen ezdim. Yaşayan en büyük Kahini yakaladım ve bu gece bir Vega'yı idam edeceğim."

Vard'ın, Vegaslıların portrelerinin duvarlardan indirilmesini emrettikten sonra algıladığı gerçeği görmesi beni şaşırtmıştı. Hizmetçiler indirirken özellikle bir tanesi gözüme çarpmıştı; Hail ve Merissa'nın, evlatlıkları olduğunu iddia ettikleri küçük çocuğun üzerine titredikleri bir resim. Bu bana her zaman garip gelmişti ama Vard onun kim olduğu gerçeğini gördüğünde, şüphelerim sonunda haklı çıkmıştı.

Her şey çok açık hale gelmişti. Merissa'nın piç doğan oğlu

- Gerçek bir evlattı ve hiç de merhamet ettikleri bir kimsesiz değildi. Yıllar önce perilerim onları öldürmeye geldikten sonra onun öldüğünü düşünmüştüm ama görünen o ki Kahin Kraliçe o gece tüm çocuklarının gazabımdan kaçmasını sağlamıştı. Bu her şeyi açıklıyor. Görüsünün neden bu kadar büyük olduğunu. O Vega veletlerine olan sarsılmaz bağlılığının nereden geldiğini ve onlara olan bağlılığından neden bu kadar emin olduğunu. Ama şimdi o bana aitti.

"Hep senin zaferlerini içime çekmek için orada olacağımı düşünmüştüm Lion. Ama sanırım ben senin egemenlik yolculuğunda sadece bir basamak taşıymışım," dedi soğuk bir şekilde, benimle işi bitmiş gibi geri çekildi ama öyle olmadığını biliyordum. Beni ne kadar çok istediği gözlerinden okunuyordu, sadece ona bu kadar uzun süre sırtımı döndüğüm için üzgündü. Ona tekrar sahip olabilirdim ve bunun zorluğunun da tadını çıkarırdım.

"Bu beni büyük bir şekilde reddetmek anlamına mı geliyor?" Ses tonum yumuşaktı ve onun maskaralığından etkilenmediğimi kanıtlıyordu. Gösteri yapma konusunda her

zaman iyi olmuştu.

başkaları için, ama benim için, parçalandı. Ve yine öyle yapacaktı. Tek yapmam gereken doğru düğmelere basmaktı.

Gözleri yaşlarla doldu ve işte oradaydı; maskenin ardındaki gerçek. "Belki de öyledir. Belki de bir zamanlar bana verdiğin tüm sözleri yerine getirmeni beklemekten bıkmışımıdır."

Ona doğru ilerledim ve geri çekildi, çenesini kaldırdı ve sanki ona saldırmamı bekliyormuş gibi benimle göz teması kurdu. Görünüşe göre alevlerim tarafından tüketilme riskini umursamıyordu ve bu içimde bir heyecan uyandırdı.

"Peki bu vaatler neydi Stella?"

"Hatırlamıyormuş gibi davranarak bana hakaret etme," diye hırladı. "Sen ve ben bir zamanlar çok yakındık, bana her şeyi anlatırdın. Şimdi sana bakıyorum ve seni tanıdığımdan bile emin değilim."

"Hayır... öyle değil," dedim, sırtı duvara çarpana kadar yaklaştım ve aramızdaki tüm havayı çaldım, görüş alanının tamamını kapladım ve onu tuzağımda tuttum. Gözlerim yeşil, sürungen yarıklara dönüştü ve sinirlerine hâkim olmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Gücümün derinliklerini her zaman biliyordun, Stella. İçimdeki karanlığı ve fethetme ve yükselme ihtiyacımı gördün, ama şimdi kral olduğum ve her şeyi serbest bırakabildiğim için bununla yüzleşemezsin. En derin öfkemle ya da akıl almaz gücümle baş edemiyorsun, bu yüzden şimdi benden kaçıyorsun." Bir parmağımı kaldırdım, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmadan önce çenesinin uzunluğu boyunca okşadım. Dudaklarını aralayıp titrek bir nefes verişini beni arzuladığını gösteriyordu. "Ben senin için çok fazlayım."

"Seninle başa çıkabilecek tek kişi benim," diye ısrar etti iradesi kırılırken, kara gözleri arzuyla parlıyordu. "Ama ben daha iyisini hak ediyordum. Yıllarca seni bekledim, sen emrettiğin için sevmediğim bir adamla evlendim, sana kara büyü konusunda danışmanlık yaptım, her şeyde yanında oldum ve şimdi bana hiçbir şey sunmuyorsun."

"Lavinia y a n ı n a gittiğim her kadını öldürüyor," dedim hırlayarak.

Gümbürtü içinde benim göğüs olarak I kabul
edildi o lanet olsun

kırılgnalık. Devam ederken sesimi fısıltıya indirdim, "O benim kraliçem değil. Doğru zaman geldiğinde kendimi ondan kurtaracağım." Önce bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu ve geçmişte daha büyük zorlukların üstesinden gelmişim.

Stella'nın gözleri büyüdü, içinde umut parlıyordu. "Ve sonra?"

Benden ne söylememi istediğini biliyordum ve onun için yalan örmek çok kolaydı. Bir kraliçe istemiyordum. Ama şu anda, bana takıntılı bir Fae'nin sıcak etini ve güzel iniltilerini istiyordum.

"O zaman, ancak o zaman, belki sen ve ben daha iyi bir anlaşmaya varabiliriz," dedim.

Bu belirsiz vaadi zehir katılmış bal gibi kolayca yutmasını bekledim ama yüz hatlarında bir tereddüt belirdi ve sonra başını salladı.

"Yalancı," diye nefes aldı ve öfke etimin altında alevlendi. "Şimdi yalan söylüyorsun, tıpkı yönetmeye geldiğinde orada olacağıma yemin ederken söylediğin gibi."

Elimi tuttu ve sanki ondan bir şeyler okuyabilecekmişim gibi çarpan kalbinin üzerine koydu.

Elimi geri çektim, şaha kalktım ve onu duvara fırlattım.

"Buradasın," diye bağırdım, bu oyundan bıkmıştım. "Ve sen benimsin."

Onu kaldırdım, bacaklarını benim için açtım ve nefesi kesildi, iradesi çökerken beni öpmek için eğildi, her zamanki gibi benim için kolayca parçalandı. Başımı çevirdiğimde ağzımın köşesiyle buluştu ve eteğini kalçalarına doğru ittim, uzun zamandır Lavinia'nın buz gibi dokunuşunu tanıdıktan sonra teninin sıcaklığı bir zevkti.

"Ah, Lion, beni özledin mi?" diye inledi, sırtını kamburlaştırdı ve cesaretle boynuma sarıldı.

"Bunu özlemişim." Bornozumu indirdim, külotunu yırttım ve kendimi onun sıcak ıslaklığına soktum, o haykırırken kendimi duvara yasladım. Onu hiçbir şey yapmadan becerdim.

Merhamet, itişlerimin gücü bizi sertçe duvara yapıştırdı, ta ki etrafımıza sıva yağana kadar.

Sonunda, bedenimi parçalayan bu vahşi enerjiyi boşaltacak bir şey bulmuştum ve o da oydu. Kralının altındaki yerini bilen gerçek bir müttefik. O benim gücümün bir hatırlatıcısıydı ve ben de benzini yutan alevler gibi ondan beslendim. Evet, ben Ejderha Kralı'ydım, ülkedeki en büyük Fae'ydim.

Zaten patlamaya hazırdım ve vücudumun tüm ağırlığıyla onu oraya sabitlediğimde bir kükreme ile geldim, ateş büyüm içimden dökülürken avuçlarım duvar kağıdında delikler açıyordu.

Çıkışın verdiği rahatlama üzerime çökerken, aklım hemen daha önemli şeylere yöneldi.

Hazinemi ve bugün kaybettiklerimi düşündüğümde, kalan tüm varlıklarımı koruma ihtiyacım hızlı hareket etmemi gerektirdiğinde ondan uzaklaştım.

Stella duvara yaslanıp nefes nefese kalırken bornozumu aldım, giydim, orada sarkarken kendini tutuyordu, hırpalanmıştı ve şüphesiz her türlü sınırın ötesinde tatmin olmuştu.

"Eşyalarını saraya getireceksin ve bundan sonra orada kalacaksın," diye emrettim.

"Lavinia'nın yanında güvende değilim. Eğer ilişkimizi öğrenirse, o-"

"İlişki mi?" Alay ettim. "Kralınıza hizmet etme ayrıcalığına sahipsiniz." Kapıya doğru yürüdüm ve bir sonraki sözleri üzerime düştü, titriyordu ve uğraşmak istediğimden çok daha fazla duyguya dalmıştı.

"Beni bir zamanlar sevmiştin," diye inledi.

Bu kelimeyi, bu iğrenç derecede zayıf kavramı küçümseyerek ona baktım. "Duyguların senin çöküşün olacak, Stella. Onları dizginlemenin bir yolunu bul yoksa teklifimi geri çekerim. Eğer saraya gelersen, bunu anlaşmamızın ne olacağı konusunda gözlerini dört açarak yapacaksın. Seninle aramızdaki tek ilişki iş ve sevişme. İkimiz de aynı kurallara göre oynarız ve ikisini de mahveden duygulardır. Sen, tabii ki, beni arzulamaya devam edeceksin.

Hatta bana bile - eğer böyle şeylere inanıyorsanız - ama bu tür duygulara asla karşılık vermediğimi ve vermeyeceğimi anlayın."

Kapıdan çıktım, hıçkırıkları beni takip ediyordu ve bir anının hayaleti bana Zodyak Akademisi'nde günlerimizi birlikte geçirdiğimiz, planlar yaptığımız, şakalaştığımız ve hatta bazen güldüğümüz zamanları hatırlattı. Bir zamanlar ilginç bir dikkat dağıtıcı olmuştu ama planlarım onu aşmıştı. Belki bir zamanlar kalbimde ona karşı bir şeyler hissetmişim ama birini sevmenin bir ödülü olmadığını uzun zaman önce öğrenmişim.

Genç ve naif olduğum zamanlarda babama karşı böyle duygular hissetmişim. Onun gözüne girmeye çalışmışım ama o her zaman çabalarını Radcliff'e, en büyük oğluna, Varis'e odaklamıştı. Ve sonunda, bu hayatta fark edilmenin ve ciddiye alınmanın tek yolunun gücümü kanıtlamak olduğunu öğrenmişim. Radcliff öldüğünde, babam beni o zaman görmüştü. Sonunda bana kendimi kanıtlama fırsatı verildiğinde üstünlüğümü kabul etmek zorunda kalmıştı. İlk tercihi için onu suçlamadım, aslında kendi oğullarımı doğurduğumda ben de bunda haklılık payı görmüştüm. Darius her zaman Xavier'den daha yetenekli olduğunu göstermişti ve bu yüzden kaynaklarımı ona aktarmışım. Bu pragmatikti ve yavrularınızın üzerine titremek gibi aptalca kavramları ortadan kaldırıyordu. Bu hayat sertti ve bazı dikenlere basmadan gelişemezsiniz. Burası büyülere göre bir yer değildi.

Ebeveynlik yöntemlerim daha zayıf fikirli Fae'lere zalimce gelebilirdi ama babam, güç her şeyin üstünde tutulduğunda hayatta ne kadar çok şey başarılabileceğini kanıtlamış bilge bir adamdı. Onun yeteneklerini almış ve Radcliff'ten öğrendiğim karizma ile birleştirmişim. Onu yakından izlemiş, Fae'lerin cazibesi sayesinde onun için her şeyi nasıl yaptıklarını gözlemlemişim ve bu davranışı taklit edebilirsem durdurulamaz olacağımı biliyordum.

Kardeşim güçlü olabilirdi ama ben akıllıydım. Düşmanlarımı uykularında öldürdüm, kimse olmadan intikam aldım.

benim de dahil olduğumu biliyordu. Zamanla gücüm kardeşiminkiyle eşleşti ve şimdi onu tamamen gölgede bıraktı. Tüm yeteneklerimin arasında, önemli olan her şekilde bir güç ustasıydım. Ağabeyim ve babam şimdi yıldızlardan beni izlerken, kaderin tüm dizginlerini elinde tutan bu adamı nasıl da kıskanırlardı.

Stella, yükseliş merdivenimi tırmandığım o zamanları hatırlatan son kişiydi. Geçmişimden arta kalan biriydi ve şimdi Solaria için yaptığım muhteşem planları anlamaya bile başlayamazdı. Onu tekrar becermek, bu gece ona karşı hissettiğim küçük çekimden beni kurtarmıştı. Şu andan itibaren, onu kara büyü'nün bir danışmanı olarak sarayımda tutacaktım ve ne zaman sikimin emilmesini ya da içine batacak sıcak bir vücut istesem, ona kolaylıkla erişebilecektim. Stella bu şekilde güçten payını alacaktı ve bunun için de minnettar olmalıydı. Lavinia'nın buluşmalarımızdan asla haberdar olmamasını sağlamam gerekiyordu.

Malikâneme döndüm ve Vard'ın paramparça olmuş, seğiren bedenini çimlerin üzerinden kaldırdım, Ejderha formuma geçmeden önce onu iyileştirdim ve pençelerime aldım. Gökyüzüne doğru havalandım, evimin yanan kalıntılarının üzerinde uçarken içimden intikam ateşi yükseliyordu.

Roxanya Vega'nın saldırısına kendi saldırımla karşılık verecektim. İşim bittiğinde kız kardeşinin kanı beni kırmızıya boyayacaktı ve onun ölümünün dünyaya canlı olarak yayınlanmasını sağlayacaktım.

İlk olarak Celestia şehrine gidecek ve Ejderha Loncası ile bir toplantı düzenleyerek hazinelerinin büyük bir kısmını bana bırakmalarını talep edecektim - her ne kadar kaybettiğim paha biçilmez eşyaların yeri asla doldurulamayacak olsa da. Hazinemi geri almak için Roxanya'yı dünyanın öbür ucuna kadar avlayacaktım.

En azından bu arada dört gözle bekleyeceğim bir şey vardı, çünkü bu gece Ruhlar Sarayı'na döndüğümde beni bir Vega bekliyor olacaktı ve o da

Bu dünyadaki en güçlü yaratıklardan birini ve bana karşı olan tehdidin yarısını yok etme zamanı.

Burası benim krallığımdı ve kimse bana karşı gelmeye cesaret edemeyene kadar hâkimiyetimi kanla tekrar tekrar kanıtlayacaktım. Bir zamanlar Hail Vega'yı Solaria'daki herkesin korktuğu bir şiddet yaratığına dönüştürmüştüm ve bunun ne kadar etkili olduğunu görmüştüm. Artık onun tacını gerçekten giyme ve unvanını kendi üzerime alma zamanım gelmişti. Zaten onun büyüklüğünün ardında her zaman ben vardım. Ben Ejderha Lordu Lionel Acrux'tum ve gerçek Vahşi Kral bendim.

Milton

Günaydın, Yay.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Rüzgâr vahşi ve denizler fırtınalı, karanlık gecenizi bulutlandırıyor, gün doğumuna asla yol vermeyecek gibi görünüyor. Ama dikkat edin, yakında karanlığın içinden bir ışık parlayarak yolunuzu aydınlatabilir, yeter ki siz onu bulabilin

kendiniz. Bugün kucağınıza bir Koç'la beklenmedik bir ittifak düşebilir, kalbinizi böyle bir yola açabilerseniz bir düşman arkadaş'a dönüşebilir. Sabah çanının sesine dikkat edin ve güvendiğiniz kişilerle birlikte huzur arayın Her şeyden önce. Unutmayın, güneş her zaman fırtınadan sonra parlar.

Kaşlarımı **çattım.** ve kelimeler
görüntülenir üzerinde benim Atlas, bu
geç aşamada bile hala anlamları belirsizdir.

Kardinal Sihri dersimde dikkatimi toplamış gibi yapıp akşam yemeği için serbest bırakılmamıza kalan dakikaları sayarken. Profesör Highspell masasının kenarına tünemiş

kalem eteği tehlikeli yüksekliklere çıkıyordu. Tricia Buttram, Corona Borealis takımıyıldızı hakkında bazı gerçekleri hatırlamaya çalışarak dikkatinin altında kıvranırken zevkle gülümsedi.

Tarikat formumla bağlantılı olan takımıyıldız hakkında söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken homurdandım ve Highspell'in gözleri odanın arka tarafında, bizim gibi sözde daha küçük Tarikatların oturmak zorunda olduğu yerdeki koltuğumda bana kaydı.

"Bay Hubert?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak beni ona ve sıkıcı dersine dikkatimi vermekten başka bir şey yaparken yakalarsa cezalandırılacağım konusunda uyardı. "Sanırım bu konu hakkında biraz daha fazla şey biliyorsunuz?"

Başımı salladım, bilgiyi vermeden önce benden gerçekten istemesini bekledim. En azından sırası gelmeden konuştuğum için bana ceza verebilirdi ve onun yanında geçirmem gerekenden bir saniye bile fazla zaman geçirmek istemiyordum.

"O zaman lütfen bizi aydınlatın," diyerek elini uzattı ve hepsi bana doğru dönmüş olan sınıfın geri kalanını işaret etti; birkaçı onun dikkatinden kaçtığı ve bana bıraktığı için minnettar görünüyordu.

Çenemi kaldırdım, gözlerim açık cinsel öğretmenin ötesine, arkasındaki, takımıyıldızın adını girdaplı bir yazıyla yazdığı tahtaya kaydı ve bildiklerimi sıraladım.

"Kuzey Tacı veya Woomera, Bumerang olarak da bilinen Corona Borealis, gökyüzünde Boötes ve Herkül arasında yer alır ve Minotaur Düzeni ile en yakından bağlantılı takımıyıldızdır. Bilinen gezegenleri olan dört yıldız içerir ve iddia ettiği en parlak yıldız Alphecca'dır."

"Evet, evet." Highspell bir el hareketiyle beni cümlemin ortasında durdurdu ve ben de yüz hatlarımı sabit tutmaya çalışarak sustum ve sandalyemde arkama yaslandım. "İnek takımıyıldızı ya da benim deyimimle gökyüzünün çamurla tıkanmış tarlası." Kendi kendine mırıldandı ama odadaki diğer herkes olduğu yerde kaldı.

Sessiz. Eğer şakadan anladığı buysa, bu kaltağın hiç arkadaşı olmamasına şaşmamak gerekirdi. "Bir sonraki dersimizden önce hepinizden Corona Borealis takımyıldızını incelemenizi ve bana bir kompozisyon yazmanızı istiyorum: Bu takımyıldızını diğerlerinden daha az güçlü yapan on şey. Yıldızların bu özel oluşumuyla bağlantılı Tarikat'ın açıklamaları ve zayıflıkları ile güçlü yönlerine dair etkili örnekler için ekstra puanlar - bir nedenden ötürü daha az güçlüler, ancak bu tür kurnaz canavarların büyük topraklarımızın sıkı çalışmasını ve direncini baltalayabileceği yolları her zaman not etmeye değer, bu yüzden köşeyi dönmek yok."

Bakışlarımla karşılaştığında kan kırmızısı dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü ve türümü savunmak için bir kelime söylemem için beni cesaretlendirdi. Dikkati, kendi sürümü yaratabilecek tam bir boğa olarak konumumun sembolü olan burun halkama kayınca hafifçe alay etti. Bu sınıftaki müstakbel ineklerimden sadece biri olan Bernice oturduğu yerde kıpırdandı, örgülerinden biri omzunun üzerinden kayarak yanağının koyu tenini öptü.

Highspell'in bakışlarını üzerimde tuttum. Aptal değildim. Nefesimi sadece cezaya çarptırılmama ya da daha kötüsüne neden olacak meydan okuyan patlamalarla boşa harcamayacaktım. Oynadığımız bu oyun küçük bir gurur için riske atılmaya değmezdi, bu yüzden Highspell'in boyun eğme ya da Emrimden utanma ya da inanmak istediği başka bir şey olduğunu varsayacağı bir şekilde gözlerimi önümdeki masaya diktim ve dilimi öyle sert ısırdım ki kanadı.

Zil dersin bittiğini haber veriyordu ama kimse kıpırdamadı, hepimiz Highspell'in bizi resmen kovmasını bekliyorduk.

Mildred Canopus sınıfın önündeki süslü sıralardan elini kaldırdı, konuşmak için izin beklerken sırtı dimdikti.

"Evet, Mildred?" Highspell ona bakmadan sordu, dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken dikkatini ön sıradaki Gary Jones'a vermişti.

O bir Manticore'du, güçlü bir ateş elementaliydi ve son dört nesildir saf kandı, bu yüzden sınıfın en önündeki pozisyonu için çabucak seçilmişti. Gerçi bunu istemediğini biliyordum, o da en az bizim kadar bu sistemin esiriydi. Gary masasına bakarken sanki masanın bir kara deliğe dönüşüp onu yutmasını ister gibiydi ve ben de arkadaşımın gözde emirlerden biri olduğu için ona acıyordum. Ya da en azından akşam yemeğinin yaklaştığını kendime hatırlatana ve midem gürültüyle guruldayana kadar acıdım.

"Kompozisyonlarımızda bir Minotor'u öldürmenin en iyi yollarını sıralamak kabul edilebilir mi?" Mildred bir kalemi parmaklarının arasında evirip çevirirken kısık gözlerinde zalim bir parıltıyla sordu.

"Ne gibi?" Highspell hafifçe sordu.

"Onları Ejder Ateşi'yle patlattığınızda çok yüksek sesle böğürüyorlar," dedi Mildred ve devam ederken Kral'ın Birleşik Nebular Görev Gücü'nden birkaç kişinin kıkırdamasına neden oldu ve kendimi sandalyemde doğrulup ayağa fırlamak ve o kaltağı sınıfın ortasında parçalamak gibi aptalca bir şey yapmamı engelleyebilecekmiş gibi elim masamın kenarını kavramak için hareket ederken buldum. Bu sabah akademiye döndüğünden beri kralın isyancılara karşı kazandığı savaşdaki rolü hakkında yüksek sesle övünüyordu ve eğer savaşdaki deneyimiyle ilgili berbat bir hikaye daha dinlemek zorunda kalırsam, o zaman patlayacağımdan emindim.

"Tadı da tıpkı kızarmış biftek gibi," diye bitirdi Mildred.

"Yıldızlar adına," diye mırıldandı Frank odanın solunda, yüzü dehşetten solmuştu ve benim türümden bile değildi.

Bir heykel gibi hareketsiz duran Bernice'e baktım, elleri kucağında titriyordu, güzel yüz hatlarının her yerinde yer değiştirme isteği vardı ama bunu yaparsa ölmüş sayılırdı.

Zodyak Akademisi'ne devam eden her öğrenci bir sorgulamadan geçirildi, birkaçından fazlası ise hiç sorgulanmadı.

FIB sorgucularıyla girdikleri mücadeleden dönüyorlardı ve akıbetleri bilinmiyordu. Yerimizi koruyan ikimiz gibi sözde daha küçük Tarikatların sadece görünüş uğruna burada olduklarını biliyordum. Burada devam eden katılımımız hakkında, kraliyete sadakatimizi, ihanetten masum olduğumuzu ve Tarikatlarımızın başarısızlıklarının üstesinden gelebildiğimizi kanıtlayabildiğimiz sürece, daha küçük Fae'lerin bile Solaria'da hala bir yere sahip olabileceğini iddia eden birkaç saçma makale yayınlanmıştı.

Saçmalıktı. Tamamen saçmalıktı ama umurumda değildi çünkü hala buradaydım, her şeyin tanıyıcıydım, etrafımızda neler olduğunu tam olarak görebilecek kadar yakındım ve onlar bilse de bilmese de bu konuda bir şeyler yapabilecek durumdaydım.

"Yine de boynuzları yutmaya çalışmaya değmez," dedi Mildred hafifçe. "Bir tanesi boğazıma takıldı ve neredeyse boğuluyordum."

Çok yazık.

Bernice şimdi daha belirgin bir şekilde titriyor, öfkesi artıyor, kelimeler boğazında safra gibi yanarken onları tutmak için mücadele ediyordu.

Masamdaki tutuşumu bıraktım ve ellerimi kendi kucağıma bıraktım, Bernice'in omurgası boyunca avucumun nazik dokunuşunu hissetmesi için kurnazca bir illüzyon yaptım. Bu dokunuşla kaskatı kesildi, bakışları benimkilerle kesişti ve birleşti.

Ona dayanışma dolu bir bakış attım ve sessizce yakında buradan çıkacağımızı, belki de güvende olacağımızı, bir şeyler yapabileceğimizi hatırlattım. Ya da en azından ben öyle umuyordum.

Bernice bir nefes verdi, Düzen formunu kontrol altına alırken parmakları gevşedi ve hafifçe başını salladı, ama ben bu illüzyonu devam ettirdim, yavaşça onu okşadım, endişelerini biraz olsun hafiflettim.

"Savaş sırasında amcam Fredrick ve ben onları göklerden kovalarken beş tanesini birlikte gütmeyi başardık," diyordu Mildred, konuşurken göğsü kabarmış, dili kılılı üst kısmını yalamak için dışarı fırlamıştı

dudak. "Böğürmeleri ve koşmaları, bizden kaçmaya çalışırken kendi müttetiklerini çiğnediklerinde önlerinde beliren küçük bir ölüm izdihamı heyecan vericiydi."

"Büyüleyici," diye mırıldandı Highspell, bakışları beni delip geçiyordu, ama ben benimkileri masanın üzerinde sabit tuttum, ona beni cezalandırmak için aradığı bahaneyi vermeyi reddettim, bir meydan okuma işareti, o asilerin ölümü için herhangi bir şey hissettiğime dair bir gösterge. "Ama ne yazık ki, kraliyete ihanet etmek ya da Vega pisliğiyle ittifak yapmak gibi suçlardan suçlu bulunmadıkları sürece, daha küçük Tarikatların ölümüne göz yumamayız. Bu nedenle, onları öldürmenin en iyi yolları üzerine bir bölüm eklemeye hayır diyelim ve bunun yerine deneme için kurnaz ve işbirlikçi yöntemleriyle kurabilecekleri bir tuzağa nasıl dikkat edebileceğinize odaklanalım. Reddedildi."

Highspell kapıya doğru bir el salladı ve kapı açıldı, sonunda bizi önyargılı saçmalıklar üzerine verdiği derslerin işkencesinden kurtardı.

Highspell'in kendisine yönelttiği yırtıcı bakışlardan kaçmak için Gary neredeyse koşarak odadan çıkarken, ön sıralar hızla boşalırken ben yerimde bekledim.

Bildiğim kadarıyla, ağzının suyunu akıttığı öğrencilerden hiçbirine dokunmamıştı ama onları fiziksel olarak mümkün olduğunca rahatsız etmekte bir sakınca görmüyordu.

Mildred o kadar ani ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi, odadan çıkarken sandalyesini toplama zahmetine bile girmedi, diğer K.U.N.T'ler o giderken etrafına üşüştü, Marguerite Helebor grubun en arkasında kalırken dudaklarını büzdü.

Ancak onlar gittikten sonra geri kalan bizler de çantalarımızı alıp ayağa kalktık; sahte kralın bizden daha değerli gördüklerine her türlü ayrıcalığı sunmak zorunda kalan ikinci sınıf vatandaşlar.

Kalabalığın ortasında odadan çıkarken Bernice'in elini tutarak beden yığınlarının arasından sıyrıldım, ikimiz de o kadar çok insan varken tek kelime etmeye bile cesaret edemiyorduk.

Birçok tanık yakınımnda duruyordu ama parmakları benimkilerin etrafında sıkışmıştı. Güzel bir kızdı, ateşli ve tutku doluydu, hızmamı kazandıktan sonra sürümü oluşturmaya düşünmeye başladığımda beni ona çeken şey de buydu, ancak henüz aramızda resmi bir şey yapmamıştık. O benim müstakbel ineklerimden biriydi, ama sadece resmi bir sürü oluşturmaya düşünmemiz anlamında, elim onun elini sardığında birbirimize en çok fiziksel olarak yaklaşmıştık.

Daha fazlasını istemiştım, bunu birden fazla kez düşünmüştüm ama bu o kadar basit değildi. Bir savaşın ortasındaaydık, ailelerimiz ve tüm Tarikatımız sürekli zulüm riski altındaydı ve gecenin bir vakti yakalanıp bir Nebular Engizisyon Merkezi'ne götürölme ve türümüzden doğma suçundan başka bir şey yüzünden bir daha asla görölmememe riski altındaydı. Onunla ya da potansiyel ineklerimden herhangi biriyle bu çizgiyi aşmak, almamamız gereken bir risk gibi geliyordu.

Kalplerimizi birbirimize bu şekilde açmak, yaptığımız şeyler ortaya çıkarsa kolayca trajediyle sonuçlanabilirdi ve çok geçmeden öleceğimden neredeyse eminken kimsenin beni sevmesi riskini almak istemiyordum. Bu adil değildi.

Sessiz kampüsün içinden geçerek The Orb'a doğru ilerledik, bakışlarım içeride kasıla kasıla yürüyen, gurme yemekler isteyen ve salondaki en iyi koltuklara yerleşen yüksek rütbelileri takip etti.

Kapının sağında, daha alt düzeydeki Tarikatlardan oluşan bir sıra oluşmaya başlamıştı bile. Odaya girmeden önce herkes doyana kadar beklemek zorundaydık ve pek de tatmin edici olmayan yemeğimizi aldıktan sonra ana binanın dışındaki küçük avluda, açıkta bırakılmış sert piknik banklarında oturmamız bekleniyordu.

Sırada beklerken bunun adaletsizliği hakkında hiçbir şey söylemedim, gözlerim paylaştığımız sırrı sessizce kabul eden diğer birkaç Fae'ninkilerle buluştu.

Başparmağımı Bernice'in elinin arkasında gezdirirken gözlerim gökyüzüne kaydı, güneş uzakta batıyor ve çekilirken ilk yıldızları tutuşturuyordu. Bizi izlediler ama durumumuzu fark etseler bile hiçbir şey yapmadılar.

Sonunda Küre'ye girdik, devasa altın kubbenin sağındaki tezgâha ilerledik ve sade pirinç ve bezelye tepsilerimizi aldık. Tepsiyi alırken hiçbir şey söylemedim, odadaki diğer Orders tarafından tüketilen lezzetli yemek kokularını görmezden geldim ve dışarıda bizim için ayrılmış boktan yemek alanına doğru ilerlerken buzdolabından birkaç çim ve lahana smoothie'si aldım.

Bernice yanıma oturdu, kara gözlerinde ateşle yemeğine bakıyordu ve ben de elimi kalçasına götürüp hafifçe sıktıktan sonra kulağına eğilip konuştum.

"Sonrası için biraz çikolatam var," diye mırıldandım, dudaklarım kulağının kabuğuna değerken taze teninin kokusu ciğerlerime çekildi.

"Kasabaya mı gittin?" diye tısladı, sözlerimi anladığında vahşi bakışlarını bana çevirdi, hareket dudaklarımızı birkaç santim ayırdı.

"Bunu yapmamı engelleyen bir kural yok," diye cevap verdim, bana kaşlarını çatarken ses tonumda bir sertlik vardı.

Bernice devam etmeden önce etrafımızda bir susturma baloncuğu oynattı, gözleri bir an için bizimkini çevreleyen masalarda oturan insanlara kaydı ama onlar da bizimle aynı konumdaydı ve hiçbirinin öğretmenlere ne rapor edeceğinden korkmuyordum. Sadece potansiyel ineğimle sohbet ediyordum. Buna karşı herhangi bir kural yoktu.

"Hayır, ama Tucana sokaklarında devriye gezen Nimfler var ve annem Minotorların, Sfenkslerin ve Tiberya Farelerinin her gün kaybolduğu konusunda beni uyardı."

"Bunu biliyoruz," dedim ama başını salladı.

"O berbat kamplara götürülenlerden bahsetmiyorum. Ortadan kaybolan Fae'lerden bahsediyorum.

Cesetler asla bulunamadı. Söylentilere göre Nymph'lere bizim türümüzü avlamaları için izin verilmiş, yeter ki bunu gizli tutsunlar ve-"

"Oradayken hiç Nymph görmedim," dedim ona, gerçi bu tam olarak doğru değildi; istediğimi almak için dükkâna girmeden önce uzun bir caddenin uzak ucunda birkaç tane görmüştüm. "Ve paramı iyi yemeklere harcayarak yanlış bir şey yapmıyorum. Kendi yiyeceğimizi almamıza karşı herhangi bir kural yok ve bunu yapmak için fazlasıyla auram var. Bu boku her gün, yavanlığına hiç ara vermeden yemeyeceğim."

"Çikolataların hayatını riske atmaya degeceğini sanmıyorum," diye tısladı Bernice, elimi sinirli bir şekilde kalçasından çekti ama benden başka tarafa bakmaya çalışırken çenesini kavradım ve onu bakışlarımı tutmaya zorladım.

"Oraya sadece çikolata için gitmedim," diye nefes aldım, bütün gün sakladığım sır göğsümde bir delik açarak kurtulmak için savaşıyordu ama burada söylemeye cesaret edemiyordum.

Bernice'in dolgun dudakları şaşkınlıkla aralandı, kendimi onu bırakmaya zorlamadan önce dikkatim kısa bir süre dudaklarına odaklandı ve ikimiz de tatsız yemeklerimizi yerken sessizliğe gömüldük.

Bir süre oyalandık, sonunda ayağa kalkıp Uranüs Reviri'ne ve ötesindeki Su Evi'ne giden patikada dolaşırken rahat görünmeye özen gösterdik. Bizi fark eden herhangi biri sadece Su Bölgesi'ne doğru giden bir çift Minotor görecekti, bunda şüpheli bir şey yoktu, özellikle dikkat çekmek için bir neden yoktu.

Yürümeye devam ederken etrafımıza ince bir büyü yaptım, elimin arkası onunkine birden fazla kez değdi, her temasta içimden hafif bir heyecan geçti.

Revirin etrafından dolaşarak güzel binanın oluşturduğu derin gölgeye girdik ve gölgeler daha da koyulaştıkça büyüm etrafımızı sardı. Gizleme büyüü bizi korumak için yükseldi, gölgeler o kadar kalındı ki

Bernice elini benimkinin içine soktuğunda kendi yüzümü bile göremiyordum.

Boştaki elimle duvarı buldum, parmaklarım soğuk taş boyunca bir çizgi çizerek aşağıya doğru ilerledi, büyüm dikkatli bir okşayışla uzandı ve sonunda aradığım taş çirkin heykelin yüzünün etrafında kıvrıldı.

Parmaklarımı kayalık yüzünde gezdirdim, başının tepesine çıktım, sonra güdük taş kanatlarının arasında bir nokta buldum ve bir şeylerin verdiğini hissedene kadar sıkıca bastırdım.

Taş duvardaki yeni açıklıktan geçerken gölgeleri bize yakın tuttum ve içeri girene kadar sessiz kaldık, taşın ince gıcırtısı bana gizli girişin bir kez daha arkamızdan kapandığını haber verdi.

Gizleme büyülerini bıraktım ve dar koridorda ilerlemeye başladım; koridor yan yana yürüyemeyeceğimiz kadar daraldığında Bernice bir adım arkama düştü.

Yol artık tanıdıktı ama yine de her yürüdüğümde içimi bir gerilim kaplıyordu. Yaptığımız şey çok riskliydi ama hiçbir şey yapmamak daha kötü olmalıydı.

Sonunda taş geçidin en ucundaki ağır ahşap kapıya ulaştım ve elimi kapıya dokundurarak gücümün bir nabzının kapıya geçmesine ve kapı benim için açılmadan önce kim olduğumu kanıtlamasına izin verdim. Kapı hemen arkamdan kapandı, Bernice'in de geçmesine izin verilmeden önce aynı şeyi yapmasına neden oldu ve burayı aydınlatan ateş ışığının turuncu parıltısına göz kırptım.

Şömineye doğru baktım, Gary'ye gülümseyerek beni oradaki kanepeye çağırdı, diğer yirmi kadar Fae zaten geniş odada rahatça oturuyordu. Duvarlar çıplak tuğlalardan örülmüştü, etrafımızda derin kemerler oyulmuştu, beton zemin yılların kullanımıyla iyice yıpranmıştı, ancak biz burayı bulup bizim yaptığımızda bu alan tamamen boştu. Binanın ana bölümüne açılan kapı

Bernice ve benim girdiğimiz kapı gibi dikkatlice mühürlenmiş olacaktı ve saklandığımız yeri koruyan koğuşların ve susturucu baloncukların gücünü hâlâ etrafımızda hissedebiliyordum.

"Duymadın mı?" Gary bana sert bir sesle sordu ve gri kanepede karşısına otururken savaştan daha üzücü haberler almak için kendimi hazırladım.

"Neyi duydun?" Bize katılan Bernice'e yer açarak sordum.

Gary tereddüt etti, gözleri son bir yıldır çok fazla tanıdığım ve beklediğim bir kederle kararmıştı ve ben soğuk bir dehşetle onun sözlerini bekledim.

Gary, "Lionel savaş sırasında Darius'u öldürdü," diye nefes aldı ve ben bu sözleri anlamlandırmaya çalışırken sanki tüm dünya etrafımda duruyordu.

"Ciddi olamazsın?" Gary bu açıklamanın gerçekliğinin içimize işlemesini izlemeye dayanamıyormuş gibi başını öne eğdiğinde Bernice'in nefesi kesildi.

"Sonunda savaşın tam bir kaydını yayınladılar - tabii ki lanet kralın lehine önyargılı saçmalıklarla dolu, ancak Darius'un adı orada en üstte listelenmişti."

"Hayır," diye nefes aldım, Atlas'ımı cebimden çıkarıp açtım, The Celestial Times uygulamasının düğmesine bastım ve makaleyi okurken irkilmemeye çalıştım.

Darius Acrux, Gus Vulpecula tarafından Büyük Kral'ın Yükselişi Savaşı'nda İdam Edilen Hainler Arasında Gösterildi.

Bu büyük ve muzaffer günde, ülkemizi zayıflatmaya çalışan asilere karşı kazanılan şanlı zaferin ardından

asil yeni kral, savaşın tam bir anlatımı şimdi gün ışığına
çıktı.

Soyunun ilk yesi ve Fae'lerin gücünün en kararlı
destekçisi olan Kral Lionel Acrux, bu mütevazı muhabire,
muhteşem krallığımıza nifak ve huzursuzluk tohumları
ekmeye çalışan ve taca karşı olan teröristlere karşı
cesurca yürüttüğü savaşın üzücü ve dokunaklı bir
anlatımını yaptı.

Binlerce güneşin ağırlığıyla ağırlaşmış ve gerçekten
hayranlık uyandıran bir Fae'nin gücüyle parıldıyan
gözleri, bana kendisi için yerine getirmesi gereken
korkunç görevi anlattı.
Halkının güvenliği için. Ulusumuzun iyiliği için hain oğlu
Darius Acrux'un hayatına son vermek zorunda kaldığı an
hakkında ağır ve gerçek bir yürekle konuştu.

Bu saçmalıkların bir kelimesini daha okumaya
dayanamadım ve gözlerimin arkası yanmaya başlayınca
Atlas'ımı kapattım.

Darius'la aramız açılmıştı ama onu desteklemekten ya da
her zaman olduğu gibi gerçek bir dost olarak sevmekten
asla vazgememiştim. Beni hiçbir zaman en yakın
arkadaşlarından biri olarak görmemiş olabilir ama onun
yakın çevresinde yer almış, büyümekte olan adamı tanımış
ve ona hayranlık duymuştum ve tüm Solaria'nın iyiliği için
babasını yok edecek kişi olması için umut besliyordum.

"Kendi oğlunu öldürdü," diye nefes aldı Bernice,
kelimelerindeki dehşet derimin altına kayıyor ve orada
iltihaplanıyordu.

"Artık ona karşı başka kimin şansı olabilir ki? Darius artık..." "O Tarikatçı pisliğin tüm krallığımızı yok etmesini kim engelleyebilecek?"

"Vegas Lionel Acrux'tan daha güçlü," dedim kararlı bir şekilde ve toplanan gruba bakarken sesimi yükselttim. Gizli A.S.S.

Aylardır bu şekilde buluşuyor, akademide yaşanan adaletsizliklere karşı çalışıyor, bilgi alışverişinde bulunuyor ve bize dayatılan kurallara karşı çıkmak için elimizden geleni yapıyorduk ama bu bize yeterli gelmiyordu. Özellikle de şimdi.

Sayımız yavaş yavaş artıyordu ama dikkatli olmak zorundaydık. Çoğumuz sözde alt Tarikatlardandık, ancak Gary gibi bazıları bu ayrımcılık saçmalığından en az bizim kadar nefret eden ve buna karşı çıkmak için bir şeyler yapmak isteyen iyi Fae'lerdi. "Dayanmamız gerek. Kraliçeler taçları için geliyorlar, güçlerini arttırıyorlar. Buna bir son verecekler, er ya da geç-"

"Darius hayatı boyunca eğitim aldı ve yine de o canavarın eline düştü," diye nefes aldı Frank odanın arkasından, Seth Capella'nın eski sürüsünün geri kalanı onun etrafında toplanmıştı. "Vegas'ın gücünü tam anlamıyla kazanması, tahtı o orospu çocuğundan geri almak için gereken şekilde kullanmayı öğrenmesi onlarca yıl alabilir. O kadar bekleyecek vaktimiz yok. Onlar bunu yapamadan çok önce hepimiz ölmüş olacağız-"

"Yeter," diye mırıldandım, ayağa kalktım ve meydan okurcasına ayağımı yere vurdum. "Buradaki herhangi birimiz korkak olsaydık, bu odada olmazdık, her şeyimizle Undercover A.S.S.'ye tutunurduk. Şimdi korkup kaçmayacağıma adım gibi eminim. Bu işin içindeyim çünkü yapılacak doğru şey bu. Hepiniz gibi ben de risklerin farkındayım ve yakalanırsam başıma neler geleceğini biliyorum ama durmayacağım, geri adım atmayacağım ve Darius Acrux'un ölümünün kalbime korku salmasına izin vermeyeceğim. O iyi bir adamdı.

Babasının onu yetiştirdiği gibi yetiştirdi ve hepimizin hakları için savaşarak hayatını verdi. şimdi onun davasından dönerek bu fedakrlığa saygısızlık etmeyeceğim."

Gruptan alçak sesle bir tezahürat yükseldi ve ben de memnuniyetle başımı sallayarak burnumdan bir nefes çıkardım.

"Sonunda bugün hepimizin beklediği paketi aldım," dedim cebimden akıllı telefonu çıkarıp karanlık ekranına bakarak.

"İzinin sürülemeyeceğinden emin misin?" Alice alçak bir sesle sordu, eli Frank'in dizini kavramak için hareket etti, sanki diğer Kurt'un bize bu güvenceyi verebileceğini umuyordu.

"Portia Silverstone'un kendisinden geldi. Gerçeği n saflardan bildirmeye odaklanabilmek için asilerin kalesini terk etti ve bu haberleri duyurmak için bizim gibi Fae'lere ihtiyacı var. Onunla Andromeda Place'in arkasında tanıştım. Tyler Corbin ile temasa geçmeye çalıştığını, böylece hikayeler üzerinde işbirliği yapabileceklerini ve gerçeği ortaya çıkarabileceklerini söyledi. Eğer bu yerde olup biten tüm o berbat Orderist saçmalıkları ortaya çıkarmak istiyorsak, bunu yapmamıza yardımcı olabilir."

Bernice, "O ifşaat yayınlandığı anda bizi aramaya başlayacaklar," diye mırıldandı, bu bir uyarıdan çok bir gerçekti. "Hazır olmamız gerekecek."

"Gizli hikâyelere ihtiyacımız olacak," diye kabul ettim. "Ve zihinsel kalkanlarımızın kurşun geçirmez olması gerekiyor. Herkes hâlâ düzenli olarak pratik yapıyor mu?"

Herkes başını salladı ve ben de göğsünü kabartan Elijah Indus'a baktım, sanki bir emir almış gibi yer değiştirdi, iki gözü birleşti ve Tepegöz Düzeni devreye girerek Kurt sürüsünden bazılarını alıştırma yapmak için yaklaştırdı.

Onlar farkına varmadan istilalarından kaçmak zor bir sanattı. Sırlarınızı bir kapının ardına kilitlemek, sonra o kapıyı dikkat çekmeyecek bir şeymiş gibi gizlemek, ardında yatanlarla ilgili duygularınızı başka bir zamandan kalma anılarla saklamak gibi.

Bunun üzerinde yorulmadan çalışıyorduk, Elijah yeteneklerimizi test ediyordu, böylece soruşturma altına girersek ve girdiğimizde hazır olacaktık. Kimsenin bizi ifşa etmesi riskini göze alamazdık. Şimdiye kadar çoğunlukla şüphe altında olan öğrencilere yardım ediyor, engizisyoncular gelmeden önce okuldan kaçmalarına yardımcı oluyorduk - gerçi sadece iki tanesinin tamamen kaçmasına yardım etmekte başarılı olmuştuk. Ancak okul duvarlarının içinden görüntüler paylaşma planımızı uygularsak, burada uygulanan berbat eğitim yöntemlerini ortaya çıkarırsak, o zaman şüphelerin ötesinde olmamız gerekirdi. Kırılmaz olmalıydık. Ve hazır olduğumuzdan emin olana kadar tek bir fotoğraf bile çekme riskine girmeyecektim.

Bu kadar farklı Tarikatın bir arada olduğu böyle bir yerde buluşmamız bile bizi gözetim altına aldırabilir ya da daha kötüsü olabilirdi. Nova'nın K.U.N.T.'lere vermesine izin verdiği cezalar gün geçtikçe ağırlaşırken, keşfedilirse nelerle karşılaşabileceğimizi kim bilebilirdi?

Etrafımda konuşmalar başladığında sandalyeme geri yaslandım. Darius'un yıkıcı ölüm haberinin havada asılı kalmasına rağmen, herkesin özgürce konuşmak, diğer Order'larla kaynaşmak ve normale yakın bir şey olmak için bu zamanı çalmaktan rahatladığını söyleyebilirdim.

İçkiler elden ele dolaştırıldı ve birkaç Fae, diğer Tarikatlarla karışmalarını gözetleyen dikkatli gözlerden korkmak zorunda kalmadan birlikte olma fırsatını yakaladıkları için partnerlerini de yanlarına alarak karanlık köşelere çekildi. İnemeler hızlı bir şekilde başladı, ancak çoğu mahremiyetin bir görüntüsünü vermek için susturucu baloncukların içine gizlenmişti.

Kimse bu konuda yorum yapmadı.

Gary'nin bana fırlattığı birayı kabul ettim, Bernice'e bakmadan yerimde kıpırdandım. Yine de gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, bakışlarının yüzümde gezindiğini, boğa burnumdaki halkaya takıldığını hissedebiliyordum.

Pes ettim ve ona döndüm, alt dudağının dişlerinin arasında sıkıştığını gördüm ve uzanıp çenesini kavradım, çekiştirerek kurtardım.

"Bana böyle bakmaya devam edersen yapmayacağımıza yemin ettiğimiz bir şeyi yaparız," diye mırıldandım, gözlerinin sıvı kahverengisi kanımı ısıtıyordu.

"Belki de bu söz hakkında farklı düşünmeye başlıyorum," dedi sessizce. "Belki de hayatın çok kısa olduğunu ve çok kısa sürede çalınabileceğini düşünüyorum. Öyleyse neden sahip olduğumuz zaman içinde kendimizi bir şeylerden mahrum bırakalım?"

Bunu düşünürken boğazımdaki yumruyu yuttum, onu düşündüm. O benim küçükbaş hayvanımdı, potansiyel sürülerimden biriydi ama henüz bu unvanlarda resmi bir şey yoktu. Boynunda benim zilimi taşımıyordu. Ama bana bakışı, ona bunu teklif etmemi isteyip istemediğini merak etmeme neden oldu. Ona en iyi altın çanı almayı ve boğazına sarabileceğim güzelce süslenmiş bir gerdanlığa asmayı düşündürdü. Eğer bunu benden kabul ederse, işte o zaman her şey biterdi. O gerçekten benim düvem, benim boyumdaki bir boğanın sahiplenebileceği sürünün ilk resmi üyesi olacaktı.

Gary'nin küçük masanın karşısından bizi izlediğini hissediyordum, ama uzanıp parmağımı boğazının bir tarafından diğer tarafına, tam da gerdanlığı ona uzatsam oturacağı yere götürdüğümde orada hiç olmayabilirdi de.

Bernice o büyük kahverengi gözlerini kırıştırdı ve benim sikim bunun düşüncesiyle sertleşti, benim ve onun...

"Moove over," Ranjeep said loudly as she appeared beside us, twisting her fingers into her long hair which was brushed to a bright sheen. Elini kocaman göğüslerinin yanında hareket ettirmesi dikkatimi onlara çekti ve şaşkınlıkla ona baktım, Bernice'le aramızdaki an paramparça oldu.

"Bu gece geleceğini düşünmemiştim," dedim ve Bernice'le aramda aslında var olmayan boşluğa düşerken ona yer açmak için geri kaydım.

Ranjeep de potansiyel sürülerimden biriydi, ancak bana bunu bir an önce resmileştirmek istediğini söylerken çok daha açık sözlüydü. Bana birden fazla kez inek çanı broşürleri göstermiş ve kendini boğasına adadığında ne kadar özenli bir sürü üyesi olacağına dair pek çok yorum yapmıştı. Ama Minotaur sürüleri karmaşık şeylerdi. Bazen çok eşli olurlardı, genellikle bir erkekle bir grup dışiden oluşurlardı, ancak baskın boğa kabul edildiği sürece tek cinsiyetli sürüler ve hatta karışık gruplar da olabilirdi. Bazen de doğaları gereği hiç cinsel ilişkiye girmiyorlardı ya da tek eşli bir çift ve onların çocuklarından oluşabiliyorlardı. Genel olarak, ergenlik ve erken yetişkinlik dönemlerimizi farklı çobanlık tarzlarını test ederek, hayatımızın ilerleyen dönemlerinde bir yere yerleşip inek çanları sunmadan önce bize en uygun olanı bulmaya çalışarak geçirirdik. Burun halkama layık olduğumdan beri potansiyel sürüm etrafımda oluşmaya başlamıştı, ancak hiçbirimizin kalıcı olarak bir sürü olarak kalma zorunluluğu yoktu. Bu sadece uzun vadeli kararlar alınmadan önce sürü hayatına nasıl uyum sağlayabileceğimizi anlamamıza yardımcı olacak bir başlangıç noktasıydı.

Hala nasıl bir yol istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sikimin çok eşlilik fikrine hiçbir itirazı yoktu, ancak bu durumda sürümün her bir üyesine aynı şekilde duygusal destek sunabileceğimden emin olursam bu yolu seçerdim.

Ranjeep ise ne istediğine çoktan karar vermiş görünüyordu.

"Ah!" diye küfretti Bernice, Ranjeep kendini rahatlatmaya çalışırken ona çarptı. "O siktiğimin memeleriyle neredeyse gözümü çıkarıyordun!"

"Kıskanma tatlım, yeşil senin rengin değil," diye güldü Ranjeep, gözleri hızla bana döndü.

Bernice, "Ağızından çıkana dikkat etmezsen rengin birazdan kırmızıya dönecek," diye homurdandı ve ben de elimi yüzümden aşağı kaydırdım. İnek politikaları beni kızdırmak için yeterliydi.

En iyi zamanlarda başım ağrır ama şu anda arabuluculuk yapacak enerjim yoktu.

"Ortaya oturmama ne dersin?" Ranjeep cevap vermeye fırsat bulamadan onu belinden tutup kucağıma çekerek önerdim.

Onu kasıklarımın üzerinde hareket ettirdiğimde heyecanla böğürdü, kıcını bana doğru kıvırdı ve düşüncelerime odaklanmamı daha da zorlaştırdı.

Onu koltuğuma bırakıp ortadaki yerini aldım, Portia'nın bana verdiği telefonu cebimden bir kez daha çıkardım ve açarken yıldızlara merhamet etmeleri için dua ettim.

Tam kapıda bir gümbürtü duyulurken ekranda bir yükleme çubuğu yanıp söndü ve odadaki her gizli A.S.S. üyesi korkuyla sağa sola sıçradı.

Bir anda ayağa kalktım, ellerime ateş büyüğü çekerken telefonu tekrar kapattım, içimde korku dalgalanıyordu.

"Milton?" diye bağırdı kapının arkasından bir kız ve Marguerite Helebor'un sesini tanıyınca dehşet içinde durakladım. "Kaçmalısın!" diye bağırdı. "Mildred av peşinde ve senin izini sürüyor. Hepinizin orada olduğunu biliyorum, lütfen beni dinleyin!"

"Kahretsin," diye küfrettim, herkes şöminenin arkasındaki gizli çıkışa doğru koşmaya başlarken Bernice ve Ranjeep'i tutup ayağa kaldırdım. Aramızdaki Toprak Elementalleri onu bu amaçla oymak için haftalarını harcamıştı.

"Yalnızsa, onu dışarı çıkarabiliriz," diye önerdi Gary, boşalan alana bakarak, ama başımı salladım.

"Mildred'in peşimizde olduğunu söyledi. Bunu riske atamayız. Hepinizin gitmesi gerekiyor, ben burada uygunsuz bir şey olmadığından emin olacağım. Birinin suçu üstlenmesi gerekiyorsa ben üstlenirim."

"Milton, hayır," diye soludu Bernice, kolumdan tutup beni şömineye doğru çekti, tam o sırada kapı

Diğer taraftan patladı, Marguerite ateşini ona doğru savururken onu güçlendiren büyüler zar zor dayanıyordu.

Seth'in eski sürüsü ve Elijah daha sonra gizli tünele daldı, grubumuzun sonuncusu biz kalırken hızla uzaklaştı. Ranjeep giderken tüneli oymak zorunda kalacaktı, bunu yapacak son toprak elementali kalmıştı ama zamanımız vardı, başarabilirdik, yapabilirdik-

Kapı kırıldı ve ellerimi havaya kaldırdım, Marguerite ile aramızda ısınan bir enerji kalkanı yükseldi ve Marguerite kapının ardında tek başına ortaya çıktı.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle benim ve diğerlerinin arasında dolaşırken göğsü sanki bütün yolu Mildred'i yenmek için koşarak gelmiş gibi kabarıyordu.

"K.U.N.T'lar geliyor," diye tısladı. "Kaçın."

Bize neden yardım ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözlerindeki çılgınca panik beni harekete geçirmeye fazlasıyla yetti ve diğerlerini olabildiğince hızlı bir şekilde gizli geçide doğru ittim.

"Neden?" diye sordum. Ateşin ötesindeki karanlığa doğru geri çekilirken sordum, Marguerite'in kederli gözleri daha o kelimeleri söylemeden bana cevabımı veren bir koflukla benimkilerle buluştu.

"Çünkü onu seviyordum," dedi basitçe. "Ve o piç onu öldürdü. Şimdi git."

Ranjeep ellerini uzattı, duvardaki delik sihrinin yardımıyla kapandı ve hepimiz dönüp koşmaya başladık, tüneller biz ilerlerken arkamızda çöküyordu.

Bacaklarımızın bizi taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde karanlığa doğru koştuk, Gary yolu aydınlatmak için bir Faelight atarken üçümüz de Minotor formlarımıza dönüştük. Ne de olsa karanlık geçitlerde koşmak için yaratılmıştık ve karanlığa doğru hızla ilerleyip korkunç bir kaderden kaçarken aklımda tek bir düşünce vardı: Marguerite Helebor az önce

riskli her şey için Kaydet Biz. Bu yüzden o
baktı gibi Undercover A.S.S. kendilerine bir
K.U.N.T. bulmuşlardı.

Soğuk kemiklerime kadar işledi ve karanlık etimin içini yalayarak beni içine çekmeye çalıştı.

Her zaman. Gölge Canavar kıpırdanıyor, beni yer değiştirmeye zorluyordu ve ona teslim olup kontrolü ele geçirmesine izin verirsem çok daha sıcak olacağımı biliyordum. Ama bedenimi ele geçirmesine izin verirsem, zihnimi de ele geçirebilirdi ve bunu riske atamazdım. Bunun yerine soğukla yüzleştim ve gölün bir tarafında bulduğum bir mağaranın içinde çıplak bir şekilde duvara yaslandım.

Dışarıda yere taze kar düşmüştü ve uluyan rüzgâr bazen kemiklerimle ziyafet çekmeye hazır bir canavar gibi ses çıkarıyordu. Ama ben zaten rüzgârdan çok daha korkunç bir canavarın pençesindeydim.

Annemle babamın anısını zihnimde tekrar canlandırdım, sözlerinde teselli aradım, sevgilerinin üzerimde güneş ışınları gibi parlayışını. O kadar yakın hissettirmişlerdi ki, sanki uzanıp onlara dokunabilirmişim gibi, yine de hiçbirimizin dünyadaki tüm sihirle geçemeyeceği yıllarla ayrılmıştık. Yüzlerinin görüntüsü, sevdiklerimin düşünceleriyle birlikte beni ayakta tutan birkaç şeyden biriydi.

Titredim, bedenimi saran gölgeler soğuğa karşı biraz savunma sağlıyordu, içlerindeki fısıltılar bana kucaklarında sığınak sunarken asla duraksamadı.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Burada kalıp açlıktan ölemezdim, gerçi dağdan ayrılma düşüncesi bile sevdiğim herkes için bir korku dalgası yaratıyordu. Tehlike bendim ve onları riske atacaksa bir daha asla yanlarına gidemezdim.

Midemi parçalayan açlığı görmezden gelmeye çalıştım, burada çok uzun süre kalırsam sadece açlığın bile beni öldüreceğini biliyordum ama belki de sevdiklerimi tekrar tehlikeye atmaktansa ölmek daha iyiydi. Yine de kız kardeşime ya da eşime bunu asla isteyerek yaşatmazdım. Sadece ne yapacağımı ya da onları nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Gölge Canavar'ın anıları zihnimde dolaşırken ağızımdaki safra yükseldi, gecenin içinde isyancıları avlarken öldürmek için duyduğu açlık, çılgınlıkları sonsuza dek susturulurken ağızımdaki kan tadı.

Parmaklarımı gölge düşmüş saçlarıma geçirdim ve yüzümü dizlerime gömdüm. Ama boğucu suçluluk duygusu ve keder beni birçok kez olduğu gibi ele geçiremeden, çevremdeki gümüş ışığın parıltısı başımı kaldırmama neden oldu, kayalık mağara duvarlarında dans edip dalgalanmasını izlerken kaşlarım çatıldı.

Gölden geliyordu ve ayağa kalkarken tüm düşüncelerim beni terk etti, suyun titrek yansıması etrafımda parıldarken vücudum gümüşle kaplandı.

Gölün derinliklerinde bir şey parlıyordu; gölün dibinde, çok çok aşağılarda ay kadar parlaktı.

Hava doğal olmayan bir şekilde durgunlaştı ve azalan ayın altında çıplak ayakla mağaradan çıkıp su kenarına doğru yürürken soğuk tenimden kaydı, gölgeler etrafımı bir karanlık cüppesiyle sardı.

Havada bir şarkı vardı, ya da bunu tarif etmenin en kolay yolu buydu. Bu dünyaya ait değildi, daha çok

Tamamen farklı bir evrenin perdesinden duyuyordum. Ait olmadığım bir evren.

Suyun içine baktım, bunun kalbinde parlayan sönmüş yıldız olduğunu fark ettim ve garip, güzel sesin ondan geldiğinden, beni ona doğru çektiğinden emindim.

Buzul suyu ayak parmaklarımla üzerinde yankılanıyordu ve gözümü kırıştırarak beni ele geçirmeye çalışan trans halinden çıktım. Karanlık bir gölde ruhani bir müziği takip etmekten iyi bir şey çıkmazdı.

Geri çekildim ama şarkı kafamın içinde daha da yükseldi ve bakışlarım bir kez daha parıldayan ve tüm su kütlesini ışıldatan kayan yıldızla kilitlendi. Dudaklarım bu güzellik karşısında huşu içinde aralandı ve etrafımdaki güç yoğunlaşıp kemiklerimin derinliklerine doğru yuvarlanırken, onun çağrısına kendimi kaptırdım.

Sesi takip ederek göle doğru yürüdüm, suyun buz gibi tutuşunu hissetmedim, ancak küçük bir parçam burada donabileceğimin farkındaydı. Ama bu nedense çok önemsiz görünüyordu...

Daha da derine indim, su belime vuruyor ve ben yürüdükçe gölgeler vücudumu ikinci bir deri gibi sarıyordu.

Bu en gerçek haliyle delilikti, ama umursaması gereken yanımla kilitlenmişti, sanki artık hiçbir şeyden korkmuyordum, en azından bu gölde kıvranan kutsal güçten.

Birdenbire dip ayaklarımla altından çekildi ve su üstünde kalmak için suya basarken çok altımdaki düşmüş yıldızla baktım.

"Alevlerin kızı," diye fısıldadı bana, bu dünyada hiç kimsenin karşı koyamayacağı bir güçle beni çağırarak. Sanki o yıldızın ortasından gelen çağrı, evrendeki diğer tüm ilahi varlıklardan olduğu gibi benden de gelmişti. Söylediği sihirden yapılmıştı, bedenimin her lifi onu bir zamandan tanıyordu

Varlığımın uzak bir ihtimalden başka bir şey olmadığı düşünölemeyecek kadar uzun zaman önce.

Kocaman bir nefes aldım ve dibe daldım, gölün dibine doğru yüzerken sertçe tekmeledim, ilerlerken dudaklarımdan baloncuklar aktı, bakışlarım düşen yıldızdan hiç ayrılmadı.

Göl tahmin ettiğimden daha da derindi ama artık geri dönüş yoktu ve hiçbir parçam da geri çekilmek istemiyordu. Suda beni bekleyen tanrı benzeri varlığa doğru öfkeyle yüzdüm, bana nasıl bir kader vereceğini bilmiyordum; bir lanet, bir hediye ya da belki de hiçbir şey. Tek bildiğim, dünyanın sınırına yaklaşıyormuşum gibi hissettiğim ve her an düşebileceğim, özümün hiç var olmamış gibi gerçeklikten sıyrılabilirdiydi. Yine de korkmuyordum.

Yıldız yüzeyden göründüğünden çok daha büyüktü, benim en az on katım büyüklüğündeydi, yüzeyi yapay elmas gibi parlıyordu, yaydığı gümüş ışık etrafımdaki kasveti kesecek kadar parlaktı. Gözlerimi kırpmadan ona uzandım ve güzelliği karşısında kendimden geçtim, suyun basıncı kulaklarımı patlattı, ciğerlerim hava almak için ağrımaya başladı. Ama hiçbir şey beni bu yoldan döndüremezdi. Ne ölüm, ne de yaşam vaadi. Bu, her iki şeyin de çok ötesinde bir şeydi ve aynı zamanda onları da bünyesinde barındırıyordu.

Parmaklarım güzel yüzeyini sıyırdı ve su bir anda etrafımda yer değıştirdi. Su çekilirken ayaklarım kayalık göl yatağına çarptı ve beni ve yıldızı çevreleyen bir hava küresi oluşturdu. Biri bu dünyada çok kısa bir süre kalacak olan, diğeri ise güneş sisteminin kendisinin madde ve büyüden oluştuğunu görmüş olan, tüm sınırların ötesinde zamansız iki varlık.

Saçlarımdan ve çıplak tenimden sular damlıyordu, gölgeler içimde yılanlar gibi kayıyordu ve artık içlerindeki sesleri duyamıyordum. Göğsümde, Gölge Canavar'ın yanında uyumaya gitmiş gibiydiler ve beni terk ettiler

Çıplak ve yalnız. Ama çıplaklığımın bir önemi yoktu. Sanki bu yıldız sadece ruhumu görüyordu, geri kalan her şeyim önemsizdi.

Hava, kemiklerimi titreten yoğun bir sihirle titreşiyor ve uğulduyordu ve kalbim tanık olduğum gücün muazzamlığı karşısında çarpıyordu.

"Serbest bırakılma zamanım geldi," diye fısıldadı yıldız kafamın içinde, şakaklarıma dokunan tüyler gibi yumuşak ve hafif.

"Ne demek istiyorsun?" Bir adım daha yaklaşp parmaklarım parıldayan yüzeyine bir kez daha dokunmak için yanıp tutuşurken şaşkınlıkla sordum. Şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici varlıktı, ruhu olan canlı bir elmas gibiydi. Görülmesi imkânsız bir şeydi ama gerçekliğini inkâr edemezdim.

Etrafımdaki hava kıpırdandı ve neredeyse bir iç çekiş gibi geldi, yıldızın gümüş ışığı karardı ve sonra bir kez daha parladı.

"Tüm yıldızlar düşer. Benim zamanım geldi," dedi ve boğazımdaki yumruya karşı yutkundum.

"Anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla başımı sallayarak.

Hava yeniden uğuladı ve anlatılmamış büyüünün öpücüğünün tenimin üzerinde kaydığını, beni iliklerime kadar ısıttığını hissettim. Erimiş aşkla yıkanmak gibiydi, duygular göğsümde yükseliyor ve uzuvlarımin her köşesine yayılıyordu.

"Şimdi hatırladım..."

"Ne hatırlıyorsun?" Fısıldadım.

"Sen lanetlenmiş bir gölgesin, yakında bir ölümlü olacaksın."

Bu sözlerden irkildim, saf kesinlikleri beni derinden yaraladı. "Bunu durdurmanın bir yolu var mı?"

"Kaderler hala ilmek ilmek dokunuyor."

"O zaman onları örmeyi bırak," diye talep ettim, savaşı ve kaybedilen her şeyi düşündükçe öfkem yükselmeye başlamıştı. Sonunda kendimi ve yıldızlara, bizden çaldıkları her şeye karşı duyduğum öfkeyi hatırladım. "Kaderin kontrolü sende değil mi? Tüm bunlara sen karar vermiyor musun? Neden bu kadar acımasısısın?"

Mekânın gücü beni sakinleştirmeye çalışarak yoğunlaştı ama zihnim artık keskinleşiyordu ve bu varlıklar hakkında bildiklerime sıkıca tutundum. Yıldızlar bizi her fırsatta lanetliyordu, bunu yapanlar onlardı, Tory ve Darius'u Yıldız Çarpıtması'na uğratanlar, bana Orion'u teklif edip bizi çarpık bir lanetle ayıranlar, kazanmamız gereken bir savaşta pek çok iyi insanın onların gözetiminde ölmesine izin verenlerdi. Bu yaratık, her ne kadar güzel ve ilahi olsa da, benim düşmanımdı. Ve benden istediği hiçbir şeyi yapmayacaktım.

"Zalimlik Fae'lerin bir kurgusudur, bizim değil. Gökyüzünde tünediğimizde ne iyi ne de kötü oluruz. Her şeyi görürüz, cevaplar sunarız, rehberlik eder ve armağan ederiz, ancak altımızda yapılan seçimler bunu gerektiriyorsa alabilir ve yok edebiliriz."

"Peki ben ve kız kardeşim bize sunduğunuz kaderi hak etmek için ne yaptık? Hangi yolları seçtik de bizi ve sevdiğimiz insanları lanetlemenize neden olduk?" Tısladım, öfkem derimin altında sıcak bir şekilde alevlendi ve bir an için içimde bir ateş büyüğü kıvılcımı hissettiğime yemin edebilirdim.

"Kaderin dengesi bozuldu. Clydinius'un gazabı senin acılarını ördü."

"Clydinius kim?" Her şeyi değiştirebilecek bir cevabın eşiğinde olduğumu hissederek bastırdım.

"Clydinius verdiği sözünü tutmanı istiyor, Vega soyunun savaşçısı."

"Söz nedir?" Nefes nefese kalmıştım, o sözler kafamda dönüp dururken çaresizlik içinde ilerliyordum. İmparatorluk Yıldızı'nın da söylediği sözler. "Sözümü tutacağım. Sadece bana ne olduğunu söyle. Bilmediğim bir şeyi nasıl düzeltebilirim?"

"Sonumun vakti geldi. Benim ölümüm Fae'nin bir armağanıdır, tüm yıldızların ölümlerinde sundukları bir armağan. Sihrin dünyanızda yaşamasının nedeni budur, çünkü benim sihrim sizin sihrinizdir." Işık gittikçe daha da parlaklaştı ve bir elimi kaldırıp parıltısına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalana kadar beni kör etti. Her şeyin içine yayıldı, kayalara, suya, bana aktı. Yapabilirdim

Bu yıldızın ruhunun yayıldığını ve paramparça olduğunu, özünün dünyanın her köşesine döküldüğünü hissedin.

O kadar büyük bir güç vardı ki, altımdaki toprağı titretti ve çok yukarıdaki gökyüzü şarkı söylemeye başladı. Doğaya bağlı bir şeye tanıklık ediyordum, dört Element etrafımdaki havada yanıyor gibiydi, her şey çatırdıyor, ısıldıyor, parlıyordu. Bu şok dalgasıyla neredeyse ayaklarımdan fırlayacaktım ama yıldızın gücü beni yerimde tuttu ve tüm bu sihir sanki yolundaki bir hayaletten başka bir şey değilmişim gibi içimde yuvarlanırken başım geriye düştü.

Haykırdım, coşkunun en saf hali tenimi tutuşturdu ve zihnimin anılarla kıvılcımlanmasına neden oldu. Güneşimizin doğuşuna, gezegenlerin onun etrafındaki yerlerine yerleşmesine, ardından Dünya'nın çorak bir araziden tatlı, verimli topraklara dönüşmesine dair uzun, çok uzun zaman önceki anılar; eşi benzeri olmayan bir armağan. Ölümlüler âlemini, Fae âlemini ve Gölgeler âlemini aynı anda gördüm, sanki aynılarmış gibi üst üste biniyorlardı ama yine de büyü ve ilahi müdahaleyle bölünmüşlerdi. Ve ilk Fae'ler ortaya çıktıkça, yıldızlar bizi korumak için etrafımıza yerleştirildi, tam güçleri sadece bizim alemimizde bulunuyordu, orada yaşayan varlıklar da onu kullanabiliyordu. Yıldızlar takımyıldızların içinde kendi şekillerini aldılar, ama sanki buradaki tek güç onlar değildi, sanki anlayamadığım başka, daha yüksek bir güç vardı.

Her şeyi daha önce deneyimlediğim hiçbir anıya benzemeyen soyut bir şekilde kavradım, şimdi, sonra, her zaman, geçmiş, şimdiki zaman, gelecek, ilk kaderler dönerken tüm zaman birlikte akıyordu. Bir şeyleri kavramanın, bu kaderlerin ardındaki dürtüyü ve tüm bunların ne için olduğunu anlamanın eşiğindeydim ki güç buharlaştı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

O gitmişti ve ben terk edilmişim, kayalık göl yatağında nefes nefese kalmışım, üzerime bir nirvana duygusu çökmüştü ve hala bu deneyimden dolayı titriyordum. Yıldızın ışığı gözlerimin önünde sönmeye başladı ve beni sessiz, boş bir kayalıkla baş başa bıraktı.

İçinde hiçbir varlık yoktu. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü ve elimi onlara dokunmak için kaldırdım, sevinçten mi, üzüntüden mi yoksa ikisinin arasında bir yerden mi olduklarını bilmiyordum.

Daha tanık olduğum şeyi anlamaya başlayamadan bir ses kafamın içine doldu, yüksek ve emredici, içindeki otorite ruhuma kadar işliyor ve onu çelik halatlarla bağlıyordu.

"Bana gel." Lavinia'nın çağrısı kafatasımda yankılandı ve gölgeler kulaklarımda içinde çığlık atıyor gibiydi, derimin etrafını sarmak için benden geri dökülüyordu.

Yıldızın ışığı tamamen kayboldu ve ben tek bir nefes bile almaya fırsat bulamadan su etrafımı sardı.

Gölün dibinde karanlığa gömüldüm ve kalbim çılgınca bir melodiyle atarken panik göğsüme çarptı. Yüzeye doğru yüzmeye başladım, gölün mürekkep gibi karanlığında yolumu açarken tekmeler savurdum, daha ne kadar gitmem gerektiğini ya da umutsuzca arzuladığım havaya yaklaşıp yaklaşmadığımı bilmiyordum.

Ciğerlerim çığlık attı ve uzuvlarım dondu, suyun ağırlığı beni derinliklerinde boğmaya ve kendine mal etmeye çalışıyormuş gibi bastırıyordu.

Tory, Lance ve Gabriel'i, eğer kurtulamazsam beni bu sulu mezarda asla bulamayacak olan insanları düşündükçe nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Sanki hiç var olmamışım gibi yok olacak, bu siyah havuzun dibine batacak ve yalnız bir kemik yığını haline gelecektim.

Daha sert tekmeledim, hepsini tekrar bulma kararlılığı kaslarımı güçlendirdi ve aniden başım yüzeyden ayrıldı ve keskin bir nefes aldım.

"Bana gel," diye Lavinia'nın sesi beni tekrar çağırdı ve göğsümdeki çekilme Gölge Canavar'ın onun çağrısına uyduğunu söyledi.

"Hayır," diye homurdandım, suyun kenarına doğru yüzerken dişlerimi sıktım ve onun çağrısının çekimine karşı koymaya çalıştım.

Ama ayaklarım sığıltaki kayalara çarptığı anda Lavinia'nın gücü üzerime çöktü ve değişim omurgamdan aşağıya doğru dalgalandı.

Birkaç dakika içinde yeniden yüksek, tüylü, siyah bir canavara dönüştüm; dağın üzerinden ağaçların arasına doğru havalanırken dudaklarımdan bir kükreme döküldü. Yaratığın zihninin karanlığına doğru düşüyordum ve ne kadar tutunmaya çalışsam da bu kaybedilmiş bir savaştı.

Gölge Canavar dağın yamacından aşağıya doğru koştu ve ben onun gücünün körfezine atıldım, asla uyanamayacağımdan korktuğum bir boşluğa sürüklendim.

Nihayet kendime geldiğimde, Ruhlar Sarayı'nın kapısına giden basamakları tırmanırken Gölge Canavar'ın gözlerinden bakıyordum. Atalarımın evinin yüksek duvarları, Gölge Prenses ve onun kötü kalpli kralının havayı ıslattığı karanlık bir gökyüzünün altında daha az davetkâr görünüyordu.

İrademi Gölge Canavar'ınkine karşı bastırdım, kontrolü ondan geri almak için savaştım, bana ve kız kardeşime ait olması gereken bu binayı görünce içimde bir direnç ateşi tutuştu. Binayı, duvarlarına yerleşmiş olan canavarlardan geri almak için yanıp tutuşuyordum. Burası Vega bölgesiydi ve eğer onu savunma şansım olursa, bunu kesinlikle yapardım.

Sarayın kapısına ulaştım ve kapı açıldığında Lavinia'nın beni beklediğini görünce ürperdim, gözleri iki ustura kadar keskin ve denizin çukurları kadar karanlıktı.

Öne doğru bir adım attı, gölgeler etrafında dans ediyordu ve parmaklarını omzumun tüyleri üzerinde gezdirmek için uzandığında gölgelerin üzerimde sıkılaştığını hissettim.

"Merhaba küçük prenses," dedi alaycı bir tavırla. "Evine hoş geldin. Sana bir sürprizim var."

Bana sırtını döndü ve ben de hemen peşinden sürüklendim, Gölge Canavar beni açgözlülükle tekrar yutmaya ve her şeyimi ele geçirmeye çalışırken bilinçli düşüncelerime tutunmak için savaştım. Ama elimden gelse de bırakmayacaktım. Lavinia'nın bana yaptıracaklarından duyduğum korku beni şimdilik burada tutmaya yetiyordu.

Ailemin sarayının lüks salonlarında onu takip ettim ve dekorasyonda tüylerimi diken diken eden değişiklikler buldum. Annem ve babamın resimlerinin yerini Ejderhaların sayısız sanat eseri almıştı ve bu resimlerde en çok yer alan kişi Lionel'dı; yeşim yeşili formu, yüz hatlarında kendini beğenmiş bir kibirle bu koridorların her açısından bana bakıyordu. Göğsümün ortasında öfke alev alev yanıyordu ve Gölge Canavar bundan bir yemek gibi besleniyor, kendi öfkesi benimkiyle buluşmak için yükseliyordu.

Lavinia beni ay ışığının yukarıdaki vitray pencerelerden süzülüp karanlığı yırttığı taht odasına götürdü. Gölge orospu bana döndü, gözlerimin içine baktı ve bir şey hakkında özellikle heyecanlı görünüyordu. Ne olduğunu gerçekten bilmek istemediğimi hissettim.

"Vardiya," diye emretti ve gölgeler içimde dalgalandı, ben onları zapt etmeye bile çalışmadan beni onun dediğini yapmaya zorladı.

Gölge Canavar kayboldu ve beni bir canavarın önünde duran bir kız olarak bıraktı, gölge ikimizin de vücudunu kaplamıştı, saçlarım onunkinin aynısıydı. Ondan daha kısaydım ama bunun dışında, artık aynı şeyden doğmuş gibiydik ve bundan nefret ediyordum.

Hemen ona doğru hamle yapmaya çalıştım, boğazımdan bir nefret çılgılığı koptu, ama beni gölge kirpikleriyle yerime bağladı, beni değerlendirirken başını bir tarafa eğdi.

"İçinde hâlâ ateş var," diye yorumladı. "Bunu d a h a ne kadar tutabileceğini merak ediyorum. Gölge Canavar

Açım." Onun sözleriyle, şeytani yaratığın dişlerini özümün hayati bir parçasına geçirdiğini, beni Fae yapan tüm parçalarımın beslenirken beni zayıflattığını hissettim.

"Beni neden buraya getirdin?" Tıslayarak sordum, ona olan tiksintim yüzümden okunuyordu. Artık benden alabileceği başka bir şey yoktu, beni büyümle birlikte Gölge Canavarının pençelerine hapsedmişti, o halde benden talep edebileceği başka ne vardı?

"Acı çekmek için tabii ki." Gülümseyerek beni peşinden çağırdı ve ben de başımı dik tutarak onu takip ettim, çıplak ayaklarım soğuk kaldırım taşlarına basıyordu, çıplaklığımı gizleyen tek şey gölgelerdi.

Siyah gece demirinden boş bir kafesin yanından geçtim ve kaşlarımı çatarak onu taht odasının arka çıkışına kadar takip ettim ve bir koridordan geçerek geniş bir metal kapıya ulaştım. Kilidi açıp beni içeri yönlendirdi ve dünyam gözlerimin önünde paramparça oldu, ciğerlerimdeki oksijenin her zerresi yok oldu ve beni ıssız bıraktı.

"Lance!" Ona doğru koştum, çılgılığım havayı parçaladı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, odanın ortasında zincirlenmiş ve elleri başının üzerinde kelepçelerle sabitlenmişti.

Vücudundaki kesiklerden etine doğru hızla akan kan yere damlıyordu.

Önüne çöktüm ve yüzünü ellerimle kavradım, gözlerinde yaşamı görmek için çaresizdim, onu kaybetme düşüncesi düşünülemez kadar korkunçtu. Onsuz devam edemezdim. O, şimdiye kadar tanıdığım en pervasız, ruh patlatan aşkın timsaliydi. Yıldızlara bağlıydık ama bundan da öte, birbirimiz için yasalar ve savaş çizgileri, kan ve gözyaşı ile savaşıyorduk. Birlikte kalmamız gerekiyordu, başka alternatifimiz yoktu. Onu kaybetmekten ve kapımızda pusuya yatan tüm canavarlardan bıkmıştım. Lance Orion bu düzlemde ve diğer düzlemlerde benimdi ve artık benden çalınmayacaktı.

Dehşet kalbimi yerinden oynattı, ama kısık bir inilti çıkarıp gözleri hafifçe aralanınca kendimi tuttum.

Göğsümden acı dolu bir hıçkırık yükselirken rahatlayarak öne doğru eğildim. Onu bu şekilde bulmak, düşmanlarımız tarafından işkence görmek ve acı çektirilmek neredeyse onu ölü bulmak kadar yıkıcıydı.

"Mavi mi?" diye mırıldandı, sadece yarı bilinçliydi, kanı hâlâ odanın etrafındaki kanalizasyona akıyordu.

"Buradayım, yanıdayım." Ellerimi onun omuzlarına bastırırken titriyordum ve Lavinia arkama doğru yaklaşmış, yüzünde hastalıklı bir gülümsemeyle dikkatle beni izliyordu.

Parmak uçlarıma büyü getirmeye çalıştım, onu iyileştirmeye kararlıyım ama göğsümdeki güç kuyusunun verecek bir şeyi yoktu.

"Lütfen, lütfen," diye yalvardım yıldızlara.

Orion'un gözleri kapandı, başı dönmeye başladı ve kalbim bir kez daha yerinden fırladı. Ölümün eşiğindeydi ve neredeyse Perde'nin onun için ayrıldığını, yıldızların onu benden sonsuza dek uzaklaştırmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

"Hayır!" En acil ihtiyacı olduğu anda onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendime lanet ederek bağırdım, hiçbir büyü yardımına gelmedi, gölgeler zorlukla nefes alabileceğim kadar kalınlaştı.

Lavinia beni bastırmak için tüm gücünü bana akıtıyor, beni işe yaramaz, Orion'un ölümüne tanık olmaktan başka bir şey yapamaz halde bırakıyordu.

Lavinia alaycı bir sesle, "Daha birkaç dakikalık ömrü var," dedi.

"Dayan," diye yalvardım, lanete boyun eğmeyi reddederken içimdeki o güç kuyusunu tekrar öfkeyle çekiştirdim ve bir saniyeliğine, bazı gölgeleri bir kenara bırakıp Orion'a hayat vaat eden bir büyü parıltısı olduğuna yemin edebilirdim.

Lavinia, onu iyileştirmeye çalışmadan önce beni zorla itti ve onu zincirlerinden kurtararak ayaklarının dibine yığılmasını sağladı, ancak büyü engelleyici kelepçeler hala bileklerinde kilitli duruyordu.

"Ondan uzak dur!" İleri atıldım ama bir gölge ağı beni belimden yakaladı,

Ona gitmemi engellemek için beni duvara doğru çekti.

Lavinia bir anahtar çıkarıp sağ bileğindeki kelepçenin içine sokarken ben kurtulmak için çırpınıp durdum, korku içime işledi. Sonra kafasını yana çevirecek kadar sert bir tokat attı ve adam kendine gelirken inledi.

"Lance, ben buradayım. Benimle kal," diye seslendim, kalbim korkudan çılgına dönmüştü ama sanki beni duymuyordu bile.

Elini kavradı ve sıkıca göğsüne bastırdı.

"Kendini iyileştir," dedi boş boş ve bunu yapmasına izin verdiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, yeşil ışık avucundan taşarak vücudundaki yaraların üzerine örüldü.

Ona ulaşmak için savaştım, gölgeler beni geri çekerken ve Gölge Canavar pençelerini derimin altına sokarken panik kalbimi kesti.

Orion iyileşmek üzereyken ona "Onunla savaş!" diye bağırdım ve büyüsünü ona karşı kullanabilecek kadar güçlü olması için dua ettim.

Dikkati bana odaklandı ve sanki gerçekten orada olduğumu yeni fark ediyormuş gibi yüz hatlarına dehşet çöktü. Ama gözleri ağır ağır kapandı ve bu dehşet gerçek bir kavrama haline gelmeden önce tekrar eridi.

"Darcy..." diye mırıldandı.

Yaralarının çoğunu iyileştirmeyi başarmıştı ama etinde hâlâ kadının işkencesinden kalma izler ve morluklar vardı, sanki kadın onu damgalamak istiyordu.

"Buradayım," dedim. "Sana ne yaptı?"

Lavinia, "Kolunu kaldır, evcil hayvan," diye emretti ve Lavinia bileğini ona uzattı.

Sihir engelleyici kelepçeyi yerine taktı ve dehşet içinde kaskatı kesilmeme neden oldu.

Neden ona uyduğunu, bir kez daha zincirlenmesine izin verdiğini anlayamıyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Lance? Neler oluyor?" Yalvardım ama bana bakmadı.

"Lütfen," dedi Lavinia'ya sessizce, sanki ben odada yokmuşum gibi, sesi sanki göğsünün derinliklerinden yukarı çekilmiş gibi uzak bir şeydi. "Onu buradan gönder."

Sözleri kalbimi parçaladı ve şu anda ikisi de bana dikkat etmese de onları reddederek başımı salladım. Kendinde değildi. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Burada olmama bile neredeyse hiç tepki vermiyordu.

"Bu küçük anlaşmamızın amacını tamamen boşa çıkarır, tatlım." Lavinia elini onun saçlarında gezdirdi ve iğrenme duygusu omurgamdan aşağı süzüldü.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye hırladım ve vahşi, koruyucu bir öfke kabaran dalgalar halinde üzerime akarken bana bakmak için döndü.

"Ne yaptın sen?" Orion'a doğru nefes aldım, sesim korkudan kaybolmuştu ama gözleri yerde kalmıştı, sanki bana bakmaya dayanamıyordu ya da belki de umurunda bile değildi.

"Vega prensesini kurtarmak için gerekeni yaptı," dedi Lavinia, sesinde bir eğlence vardı.

"Lance?" Gözlerimi ondan ayırmayı reddederek, kaderimizin kukla ustası gibi bizi karanlık gücüne bağlayan odadaki korkunç kadını görmezden geldim. Bunu sevdiğim adamdan duymaya ihtiyacım vardı, beni lanetleyen sürtükten değil.

"Söyle ona, tatlım," diye cesaretlendirdi Lavinia, parmaklarını onun saçlarında sahiplenici bir şekilde gezdirerek.

Dişlerimi göstererek bir uyarı hırıltısıyla öne atıldım ama bu sadece gülümsemesini artırdı.

"O pis pençelerini ondan uzak tut," diye zehirli bir şekilde tükürdüm.

Lavinia sırtarak, "Susun, bırakın cevap versin," dedi.

Orion yenilgi dolu bir iç çekişle göğsümde bir delik açtı. Burada çarpık bir büyü vardı, Lavinia'nın onu bastırmak için yaptığı bir şey olmalıydı.

"Kanımı senin lanetine bağladı. Bunu kırmanın yolu benim," diye açıkladı.

Boğazım düğümlendi ve ondan Lavinia'ya baktım, nefeslerim ağırlaşıyor, zihnim parçalanıyor ve ruhum çatlıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu onun benim olduğu anlamına geliyor," dedi beni dikkatle izleyerek ve kalbimin göğsümdeki kafesin içinde paramparça olduğu anı içerek.

"Üç ay döngüsü boyunca," diye ekledi Orion içi boş bir şekilde, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi. Belki de öyleydi ama kulaklarımdaki çınlama ve içimde biriken güçlü öfke dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Lavinia'ya dönerek, "Bunu yapamazsın," diye karşı çıktım. "Bedelini ben ödeyeceğim. Bu benim lanetim, onun değil. Eğer kanımı, acımı istiyorsan, al o zaman." Ona bileklerimi uzattım, çenemi yukarı kaldırırken onun yerine zincirlenmeye hazırdım ama bu teklifle uzaktan yakından ilgileniyor gibi görünmüyordu.

"O olmalı," dedi, gözleri bu hınzır oyunuyla parlıyordu. "Ayrıca, onun üzerine bir Ölüm bağı kurduk, değil mi tatlım?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

Orion bana gözlerindeki karanlığı yaran bir bakış attı, bunu asla geri alamayacak bir özürle doluydu, çünkü söylediği her şeyi doğruladı ve benim de kalbimi kırdı.

Lavinia eğilip Orion'un boğazını kavrayarak, "Ayrıntıları sana bırakıyorum," dedi.

Ağzını onunkine bastırduğunda her şey durdu, buz omurgam boyunca kaymaya başladı. Onun kaçmasını, iğrenç dokunuşuna karşı koymasını bekliyordum ama öpücüğünü derinleştirip dilini dudaklarının arasından geçirdiğinde, ona izin vermesini, sıkıntısının tek belirtisinin alnındaki bir kırısklık ve ellerinin sıkı yumruklar haline gelmesini işkence gibi bir şok içinde izledim. Midemin ortasında bir şey keskin bir şekilde büküldü ve kötülük varlığımın köklerine kadar her şeyimi ele geçirdi, akıl sağlığımdan geriye kalan azıcık şeyi de çaldı.

"Dur!" Bağırdım, çılgınca mücadele ediyordum, kan damarlarımda öfkeyle çarpıyordu.

Ruhum, eşimin bunu başka bir kadınla, hem de herhangi bir kadınla değil, onunla yaptığını görerek yaralandı. Karanlıktan doğan bu yaratık kaderlerimizi sıkıca avucunun içinde tutuyordu.

"Seni öldüreceğim, seni öldüreceğim!" Dinlemek isteyen her varlığın üzerine yemin ettim ve bu canavarın ölümünü benim ölümüm olarak işaretledim.

Lavinia onu serbest bıraktı, tırnakları boynunda hilal şeklinde oyuklar açmıştı ve yüz hatlarını aydınlatan vahşi bir gülümsemeyle bana döndüğünde gölge kısıtlamalarıma karşı mücadele etmekten başka bir şey yapamadım. Sonra eğildi ve Orion'un kulağına yüzünü solgunlaştıran bir şey fısıldadı, sonra ayağa kalktı ve yanımdan geçip kapıdan çıktı, giderken bana haince bir memnuniyet bakışı fırlattı.

Tiksinti boğazımı düğümledi ve Orion'a bakarken titrememi durduramadım, bakışları şimdi altındaki kanlı zemindeydi, sanki bana tekrar bakmaya dayanamıyormuş gibiydi.

Sessizlik derinleşti ve hayattan daha çok sevdiğim adamın itaate zorlanmasına tanık olmaktan gözlerim yaşardı. Buna izin verdiği için çok ama çok öfkeliydim ama onu böyle gördüğüm için ben de kırılmıştım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

"Bunu nasıl kabul edebildin? Onunla nasıl bir Ölüm bağına girebildin?" Sonunda sesimi bularak sordum, sesimdeki çatlaklar öfkemi ele veriyordu.

Sonunda bana baktı ve tek gördüğüm, kırılma noktasının sınırına kadar zorlanmış, orada unutulmanın sınırında asılı kalmış bir adamdı. Karanlık, gözlerinde görebildiğim bir şekilde ona yapışmıştı ve o gümüş halkalar irislerinden bana parıldarken bile, bir şekilde daha sönük görünüyordular.

İçimde ilkel bir duygu kök saldı ve o anda tek bir şeyden emindim; onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Laneti kırmanın tek yolu buydu," dedi. "Kendimi ona et, kemik ya da kan olarak sunmalıyım. Seni üç ay içinde özgür bırakacağımı ve benim de özgür olacağımı bilmek... İstedığımız bu olmasa bile ihtiyacımız olan cevap buydu."

Savaşta olanlardan sonra işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm. Ama ne kadar da yanılmışım. Her şeyin çok daha kötüye gidebileceğini bilmeliydim. Her zaman öyle oldu.

"Bu anlaşmanın şartları nedir?" Tısladım, ona ulaşmak için gölge bağlarımı tekrar çekiştirdim ama beni bırakmadılar.

"Vücudumu istediği her şekilde ona isteyerek vermeliyim."

İçimi öyle bir ürperti kapladı ki, kanım damarlarımda donarak hareketsiz kaldım.

"Lance, lütfen bana yapmadığını söyle- yapmadığını-" Bu cümleyi bitiremedim bile, onu öpüş şekli bana bunun ne kadar kötü olabileceğini düşündürdü. Ona tecavüz mü etmişti? Bu lanet anlaşmanın şartları altında onun bedenini mi almıştı?

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, gözlerinde gerçeğin yemini vardı. "Bana işkence etmekten başka bir şey yapmadı. Ta ki o öpücüğe kadar." Ürperdi, kasları o anın hatırasına karşı dirençle gerildi ve tamamen onun kontrolü altında olmadığını gördüğüme sevindim. Bana biraz daha geri dönüyor gibiydi, duruşuna güç geliyordu.

"Başka ne yaptı?" Ben zorladım. "Bunun işkenceden daha fazlası olduğunu görebiliyorum. Bana sanki beni gerçekten görmüyormuşsun gibi bakıyorsun." Sesim son kelimelerde kesildi ve bakışları biraz daha keskinleşti, bilekleri sanki bana ulaşmak istiyormuş gibi prangalarını çekiştiriyordu, ama onu zincirlerin ötesinde tutan bir şey vardı.

"Bana karşı kullandığı silahlardaki kara büyü yüzünden," dedi kalın bir sesle. "Hissetmeyi zorlaştırıyor. Etkisi geçecektir. Sadece dinlenmem gerek."

Yorgunluğunu ve Lavinia'nın işkencesinden ne kadar derinden etkilendiğini görerek başımı salladım. Dayanılmazdı.

"Gitmeden önce sana ne fısıldadı?" Titreyen dudaklarımın arasından sordum ama beni en çok titreten şeyin korku mu yoksa öfke mi olduğundan emin değildim.

"Mavi," diye yalvardı.

"Söyle bana," diye talepte bulundum, bunun yerine içimde ateşli bir öfke alevlenirken bedenim çözülüyordu.

"Dedi ki..." Boğazı düğümlendi ve gözleri karşımdaki duvara kaydı, teslimiyet çöktü üzerine. "Belki de sana acı çektirmenin benim kanımı akıtmaktan daha derin yolları vardır."

Kör edici bir öfke beni ele geçirdi ve Gölge Canavar'ın göğsümün içinde kükremesine neden oldu. Bu kadarı çok fazlaydı. Lanetimi atlatabilirdim ama Lavinia onu sevdiğim adama bağladığından emindi, onu incitmenin bana yapabileceği her şeyden daha fazla zarar vereceğini biliyordu.

Öfke dolu bir çılgılık beni terk etti ve bağlarımı daha şiddetli bir şekilde çektim, cinayet ismimi çağırıyordu. Kafasını omuzlarından ayıracak, kanının her damlasını akıtacak ve onu varoluşundan silecektim.

Değişim bir dalga halinde üzerime geldi ve derim parçalanarak lanetimi somutlaştıran vahşi canavara yol verdi. Kükremem canavarınkiyle birleşti ve bir kez olsun öfkesinden zevk aldım, çünkü şu anda kontrolüm altındaydı ve onu istediğim gibi kullanabilirdim.

Orion'u zincirlerinden kurtarmak için ileri atıldım ama niyetimi anlayınca bana başını salladı.

"Ondan kaçamam," dedi Orion ciddiyetle. "Anlaşmaya uymak zorundayım, yoksa öleceğim."

Bu gerçek karşısında uludum, döndüm ve tüm ağırlığımla metal kapıya yüklendim, çarpmanın etkisiyle kapı açıldı.

"Darcy!" Orion ağladı.

Bir sonraki kalp atışında, taht odasında kan aramak için koşturuyordum. Lavinia'nın, Lionel'ın. Bize haksızlık eden herkes, üzerlerine gittiğim anda ölecekti.

Avımı aramak için koridorlarda ilerledim, Gölge Canavar kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken zihnimi çekiştiriyordu ama bu sefer bırakmayacaktım. Bu hayvanı beni onunla lanetleyen yaratığa karşı kullanacak ve eşime dokunmasının bedeli olarak onu yeryüzünden silecektim.

Yukarıda gümüş avizelerin parıldadığı ve solumda kemerli pencerelerin yükseldiği, ay ışığının sıvı gümüşten bir nehir gibi zeminde biriktiği bir koridora döndüm.

Lavinia geçidin en ucunda belirdi ve beni orada görünce irkildi.

"Dur," diye tısladı, emir içimde çınlıyordu, ama Orion'un onun için kanadığını, bu cadının ağzının onun ağzında olduğunu düşündüğümde buna direnmeyi başardım ve ölüm için ileri atıldım.

Ellerini kaldırdı ve gölge ipleri bana doğru fırladı, uzuvlarımı bağlamaya çalıştı, ama fırlattığı her karanlık güç telini yırtıp attım. Eşimi ele geçirmiş, onu kendi iradesine bağlamıştı ve ona işkence etmesine seyirci kalamazdım. Onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu, o benimdi. Ve gerekirse kendimi onunla yıldızlar arasına koyardım. I

kaderi kendim b kecek ve onu bizden asla alınamayacak iyi bir Şeye d n Őt recektim.

Lavinia bir adım geri çekilip uzuvlarımı gölgeye hapsetmek için daha fazla çabalarken feryadım havayı yırttı ama ondaki Şüphe anını gördüm. Beni durduramayacağından korkuyordu ve bu benim intikamcı açlığımı besliyordu.

Yeterince yaklaştığımda ona doğru atıldım, kocaman pençelerimi uzatmıştım ve güneş çeliği kadar keskin pençelerim onu parçalara ayırmayı vaat ediyordu. Savaşta onu Anka Ateşi'nde yakmıŐtım ve gözlerimin önünde bir ölümsüz gibi dirilmıŐtı. Ama bu sefer, ondan geriye hiçbir Şey bırakmayacaktım. Onu yapıldığı Şeyle yok edecektim. Gölge ve  l m.

Zihnimde "Dur!" diye emretti ama bir kez daha itaat etme arzusuyla savaştım.

Altımdaki zemine çarptığında çığlık attı ve dişlerimle omzunu parçaladım, kafasını hedefledim ama o yana dönerken ıskaladım, vücudu doğal olmayan bir Şekilde büküldü. Pençelerim göğsünün ortasını tırmıklayarak siyahımsı kan akıttı ve feryatlarını daha da yükseltti. Boynunu  enelerimin arasına aldım ve ısırdım, buna bir son vermeye, kafasını vücudundan ayırmaya ve geri kalanını da yok etmeye hazırdım. Ama elleri boğazımı kavradı ve hayal edilemeyecek bir güçle yanlara doğru çekerek acının içime yayılmasına neden oldu.

"Sen benimsin! Krali en sana ne emrederse onu yap!" Sesi kafatasımın içinde patladı ve bu sefer kullandığı büyü ruhuma ulaştı.

Gölge Canavar üzerimde bir santimlik bir kontrol kazandı ve  enem Lavinia'nın boğazında gevşedi. Onu zapt etmek için elimden geldiğince savaştım ama Lavinia'nın iradesi beni sıkıştırdı ve bu bulanık bir denizde boğulmak gibiydi.  ıkıŐ yolu bulamıyordum, her y n karanlık ve sonsuzdu.

"Vardiya," diye tısladı ve Gölge Canavar derimin içine doğru kayarak beni kaslarım gergin ve bedenim hareket edemez halde onun üstünde bıraktı.

Yaraları gözlerimin önünde iyileşti, beni gücü altında tutarken kaşları konsantrasyonla çatıldı.

"Ellerini eşimden uzak tut," diye uyardım, hareket etmek için mücadele ederken avuç içlerim onun iki yanında yere bastırdı.

Gölgeler tenimde geziniyor, beni hapsediyordu ve onları kukla ipleri gibi çekip beni sırt üstü yuvarladığında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktı, gölgeler ayaklarının etrafında toplandı ve onu okşamak için vücuduna tırmandı, yaralarını iyileştirdi ve bana doğru baktı.

"Beslen," diye homurdandı ve Gölge Canavar içimdeki özle ziyafet çekmeye başladı.

Çılgılık attım, Gölge Canavar içimde kalan, beni Fae yapan şeyin özü olan sihirle beslenirken, acı kemiklerimin içini oyan bıçaklar gibiydi.

Taş gibi soğuk zeminde kıvrandım, uzuvlarımdaki güç azaldı ve az önce hissettiğim güç de onunla birlikte kayboldu. Gölge Canavar, benden geriye alacak hiçbir şey kalmadığını hissedene kadar kendini doyurdu, göğsüme gölgelerin bile dokunmak istemediği korkunç bir boşluk çöktü.

Her şey beni terk edene, yere kıvrılana, kulağım kaldırım taşlarına bastırılana ve gözlerim kapanana kadar acı azaldı.

Durdur şunu. Lütfen bu gerçekliği ortadan kaldırın.

Uzun parmakları saçlarımı sardı ve Lavinia beni insanüstü bir güçle saçlarımdan tutup sürüklemeye başladı, bedenim gevşek ve cansızdı.

Parmaklarım zeminde geziniyordu ve yemin ederim etrafımda sarayın inlediğini duyuyordum, duvarlar içlerindeki düşmüş Vega'nın ıstırapıyla titriyor gibiydi. Ama belki de bu sadece artık Fae bile olmayan yarı ölü bir kızın çılgınca hayalleriydi.

Orion'un yakınlarda bir yerden adımı haykırdığının hayal meyal farkındaydım ve gözlerimi açtığımda iki

Periler onu taht odasındaki gece demir kafesine kapatıyor.

Lavinia beni de onunla birlikte içeri fırlattı, bir bez bebek gibi yere düşmeden önce sırtım uzak duvara **ç a r p t ı .** Kafesin kapısının kapanma sesi kulaklarımı doldururken aynı anda Orion beni kollarının arasına aldı, beni ters çevirdi ve içimde hayat aradı. Gözleri çılgına dönmüştü, sanki kızın ona bulaştırdığı kara büyüden aniden uyanmış gibiydi ve elleri panikle yüzümü kavradı. Ağır kirpiklerin altından gözlerimi kısarak ona baktım ve konuşmaya çalıştım, ama gölgelerin ağırlığı buna izin vermedi.

"Ona ne yaptınız?!" Orion Lavinia'ya havladı. "Lanet yüzünden, evcil hayvan," diye tükürdü Lavinia, öfkesi hâlâ keskindi.

"Onu uslu tutsan iyi edersin çünkü canavarı daha sık beslenmeye teşvik etmek zorunda kalırsam lanet çok daha hızlı ilerler. Böyle davranmaya devam ederse birkaç hafta içinde ölümlü olacak. Üç ay döngüsü böyle gelişmiş bir lanet için çok uzun bir süre, Lance Orion. Hayatta kalacağından emin misin?"

"Seni lanet olası kaltak," diye hırladı, dişlerini göstererek.

Lavinia'nın sesi yaklaştı ama yattığım açıdan onu göremiyordum. "Aç görünüyorsun, Vampir. Bugün sana verdiğim hizmetkâr kanı yetmedi mi? Eşinin kanını içip onda kalan azıcık büyüü de alacak mısın? Belki de bu gece korkması gereken tek canavar Gölge Canavar değildir."

Kadın adamın kolunu tuttu ve gölgeler vücudundan kayarak adamın teninde gezindi ve çıplak göğsünde hâlâ izleri olan çürük ve kesiklere doğru ilerledi. İnledi, geri çekilmeye çalıştı ama bir sonraki anda başı öne düştü, sert bir nefes onu terk etti ve üzerime yıkandı.

"İşte bu kadar. Bırakın gölgeler içeri girsin. Sadece oynamak istiyorlar," diye mırıldandı Lavinia, sonra çıplak ayaklarının şakırtısı, onu takip eden Perilerin ağır ayak sesleriyle birlikte uzaklaştı.

Orion bana sarılışını sıkılaştırdı ama yine aşağıya bakmadı, daha yavaş nefes alıp kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken saçları gözlerine doldu. Dişleri dışarıdaydı ve yüz ifadesindeki gerginlik bana onun da beslenme dürtüsüne karşı çok çalıştığını söylüyordu.

"Seni ısırmayacağım. Isırmam," diye yemin etti, sesi öncekinden daha düzdü, sanki gölgeler tekrar ele geçiriyordu.

Elimi kaldırıp parmaklarımı sakala dönüşmeye başlayan çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirmeme yetecek kadar güç topladım.

"Bana bak."

İstediğimi yapmadan önce bir süre daha tereddüt etti ve o tanıdık karanlık gözler benimkilerle buluştuğunda kaslarım gevşedi.

"Başarısız olduğum için üzgünüm," diye fısıldadım.

Elimi tuttu, nazikçe ağzına götürdü ve avucumu öptü, bakışları açlıkla titriyordu. "Denediğin için seni seviyorum. Ama lütfen verdiğim bu sözün yerine getirilmesi gerektiğini anla. Eğer bozarsam, ölürüm."

"Peki ya o ne olacak? Ya kırarsa?" Doğrulamaya çalışarak sordum ama biraz hırlayarak beni daha sıkı kavradı ve tekrar onun kollarında olmak o kadar güzeldi ki beni tutmasına izin verdim.

"O zaman ölecek," dedi kaşlarını çatarak.

"Belki de bunu kırmasını sağlayacak bir yol bulabiliriz," dedim umutla ve gözlerine biraz daha ışık girdi, o karanlık güç perdesi tekrar geri çekildi.

"Evet, belki Mavi," dedi. Ama bana bakarken o küçük ışık tekrar söndü ve üzerinde güneş ve ayın toplamından daha ağır bir ağırlık hissettim.

"Savaşta ne oldu? Kimin çıktığını gördün mü?" Dehşet boğazımı düğümleyerek sordum.

Başını hafifçe salladı ve yüz hatlarında acı belirdi, bakışlarımla tekrar buluşmayı reddederken çenesi titriyordu.

"Sadece iki kader biliyorum," dedi sessizce. "Gabriel burada. Lionel onu yakaladı."

"Aman Tanrım," diye nefes verdim, kardeşim için duyduğum korku hızla artıyordu. Sadece yakalanması bile bana savaşın ne kadar kötü gitmiş olabileceği hakkında çok şey anlatıyordu - neslimizin en büyük Kahini'nin böyle bir kader tuzağına yakalanması için, etrafında kendi kaderini görmesini engelleyen saf bir katliam yaşanmış olmalıydı.

"En azından hâlâ hayatta," dedi ve Lionel'ın tutsağı olarak muhtemelen neler yaşadığını düşünmek beni hâlâ üzse de, bu küçük gerçeğe teselli buldum.

"Peki ya diğer kader?" diye sordum ama Orion bana bakmadı, gözlerinden acı fışkırıyordu. "Lance?" Bana korkunç bir şey söylemek üzere olduğunu hissederek fısıldadım, kalbimi daha da fazla parçalara ayıracak bir şey, ama yine de bilmem gerekiyordu.

Birkaç kalp atışı daha tereddüt etti, sanki bir sonraki kelimelerini dile getirmek ona ölçülemez bir acı verecekti.

"Darius başaramadı."

"Hayır," diye soluk soluğa kaldım, dimdik oturdum ve varlığımın her zerresiyle bu gerçeği reddettim. Çünkü Darius Acrux tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi, bir savaşçıydı, bir tanrı kadar güçlü bir yaratıktı. Ve bundan da öte, o benim arkadaşımdı ve kız kardeşimin yıldızlara bağlı eşi, kocasıydı. "Hayır, hayır, lütfen. Bu doğru olamaz."

"Cesedini gördüm," dedi, acı gözlerine yansırken sesi kırılıyordu. "Lionel onu öldürdü. O öldü."

Bu sözler beni çözdü ve kollarında parçalandım, ikimiz de sanki kederimizden başka bir şey yokmuş gibi birbirimize sarıldık. Aramızda dondurucu bir buz kütlesi gibi duruyordu ve tek sıcaklık bedenlerimizin dokunduğu yerlerden geliyordu.

Bir kardeş kadar derinden sevdiğim adamı kaybetmekten duyduğum acıyı zapt edemiyordum ve bu acı ikizimin dışarıda hissettiğini bildiğim acıyla daha da artıyordu

Bir yerlerde. Bu süreçte onun yanında olmalıydım. Bununla tek başına yüzleşmesi düşüncesine katlanamazdım.

Tory ile birlikte olmayı hayatımda hiç olmadığı kadar çok arzuluyordum ve bunun bana verdiği azap hayal bile edilemezdi. Şu anda ona ulaşmanın ne kadar imkânsız olduğunu görmek için koca bir evren uzakta olması da yeterliydi. Hiç şüphesiz o kadar şiddetli bir kederin ağırlığı altında acı çekiyordu ki, sanki gökyüzü üzerine düşüyormuş gibi hissediyor olmalıydı.

Yaptığım her şey için zaten hissettiğim suçluluk duygusu on katına çıkmıştı. Savaşın gidişatını değiştirmiştım, içimdeki Gölge Canavar isyancıların kaybetmesini sağlamıştı.

Darius'un ölmesi benim suçum muydu? Lanetin pençesinden kurtulacak kadar güçlü olsaydım, o hâlâ burada olur muydu?

Öne doğru iki büklüm oldum, her şey tarafından tüketildim ve tamamen parçalandım.

Çok üzgünüm, Tor.

Orion

Bir Ejderhanın Kükremesi uyandırıldı Ben gelen ve kabus gibi bir gündüz rüyasına dalmıştım. Savaşın geri dönüşleri Kafamın içinde küçük bir korku evi gibi zihnimde uçuşup duruyordu ve bu korkunç anılardan gerçekten kaçabileceğimden emin değildim.

Lionel'in saraydaki ani varlığı duvarların ürpermesine neden oldu, sanki onun dokunuşundan geri tepiyorlardı. Bu yerde eski bir büyü vardı ve Vegas'a sadık, onun varlığından tiksinen ve ona karşı isyan eden bir şeyler vardı.

Kollarımdaki Darcy'ye baktım, yorgunluk onu bir ya da belki iki saatliğine uykuya daldırmıştı. Alnındaki kırıksıklıklar bu uykunun ne kadar dinlendirici olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Ona Darius'tan bahsettikten sonra benimle tek bir kelime bile konuşmamış, o kadar derin bir umutsuzluk çukuruna düşmüştü ki onu oradan nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Kendimi çaresiz, hatta işe yaramaz hissediyordum. Her şeyi tekrar nasıl yoluna koyacaktım?

Ben de o umutsuzluğa kapılıyordum, Darius'un düşünceleri zihnimin derinliklerine yerleşmiş, tekrar tekrar çalışıyordu.

Acrux Malikânesi'nin bu köşesindeki karanlık koridorlardan birinde onun peşinden koşarken Darius, "Hadi, acele et," diye ısrar etti.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim, Lionel Amca genellikle bizi ofisinden mümkün olduğunca uzakta, doğu kanadında tutardı. Bir keresinde babam sadece bir susturma balonu kullanabileceğini söylemişti ve Darius'un babasının ona attığı bakış bana onun içinde Fae'leri bütün olarak yiyebilecek bir canavar olduğunu hatırlatmıştı. Yine de babam hiç fark etmiş gibi davranmadı. Ama bunun nedeni babamın belalı biri olmasıydı.

Darius'u bir kapıdan geçerken takip ettim ve o da bana omzunun üzerinden yaramaz bir bakış fırlattı. Ve bu bizim dünyada en sevdiğimiz şeydi.

Peşinden içeri girdim ve odada minyatür bir dağ gibi yığılı duran hazine yığını karşısında ağzım açık kaldı.

Darius yüzünde aptal bir ifadeyle, "Ejderha Loncası bunu doğum günüm için hediye olarak gönderdi," dedi.

"Bir Ejderha olarak ortaya çıkacağından emin misin?" Alay ettim ve Darius kaşlarını çattı, eğer yapmazsa gökyüzü düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Tabii ki. Bana bakın." Daha önce tanıştığım sekiz yaşındakilerden çok daha geniş olan göğsünü yumrukladı. Benden birkaç yaş küçük olabilirdi ama çocukluğumuzdan beri arkadaşlığımız hep teşvik edilmişti. İlk adımlarını atarken onu görmüştüm, düştüğünde onu yakalamıştım ve o her zaman sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri olmuştu. Bunu açıklayamıyordum ama sanki arkadaş olmamız gerekiyordu ve bu bana Catalina Teyze'nin bir zamanlar - biraz daha iyi görüldüğü zamanlarda - bana söylediği bir şeyi düşündürdü. "Nebular Müttefikler arkadaşların en değerlileridir. Altından daha nadir bulunurlar ve çok daha değerlidirler."

Bu, garipleşmeden, soğuk ve mesafeli davranmadan önceydi. Artık ondan gerçekten hoşlanmıyordum; beni ürkütüyordu. Bana boş boş bakmasından nefret ediyordum.

Her zaman bana ve aileme yakın olmak istedi, sanki ilginç bir şey söylemek istiyordu ama bunu başaracak beyin gücüne sahip değildi.

Darius ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve altınların içine daldı, hepsi ağırlığının altında aşağı doğru akıyordu. "Bir Ejderha olacağımı biliyorum çünkü bu çok iyi hissettiriyor."

Ejderhaların altınları konusunda nasıl davrandıklarının farkında olarak ve çizgiyi aşmak istemeyerek yaklaştım ama o doğrulup beni yanına çağırdı. Teklif ettiği şeyin ağırlığını biliyordum ve gerçekten Nebular Müttefikler olup olamayacağımızı merak ettim, çünkü şu anda bana duyduğu güven sınırsızdı.

Ayakkabılarımı tekmeledim ve onun yanına daldım, ikimiz de arkamıza yaslandık ve madeni paraların içine doğru kıvrıldık, kahkahalarımız tavana kadar yükseldi.

"Çok zenginsin dostum," dedim ve paralardan birini alıp ışıktaki hayranlıkla seyretmek için evirip çevirdim. Gözlerinde sahiplenme duygusuyla parmağımdan çaldı ve ben de homurdanarak ayağa kalktım ve onun değerli altın yığınının içinden çıktım.

Bakışlarımı karşıladı, çenesi bir konuda çelişkiye düşmüş gibi gıcırdıyordu, sonra o da ayağa kalktı ve altın yığınının içine doğru koşmaya başladı.

"Şuna bak," diye teşvik etti ve ben de onu ıvır zıvırla dolu bir dolaba kadar takip ettim. Avucundan büyük olmayan küçük bir kitap çıkardı, simsiyah kapağında gezegenler kıpkırmızı renkteydi.

"Bu bir Kan Kitabı mı?" Nefes nefese kaldım, içgüdüsel olarak ona uzandım ve Darius onu almama izin verdi.

"Evet, çok nadir bulunur, değil mi? Kan çağlarının ilk yıllarından kalma."

Heyecanla açtım ve üst köşesinde el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Senin için, sevgili dostum ve hayat arkadaşım. Kanımız birbirimizin savaş meydanlarında dökölmek için yaratıldı.

Kitabı biraz isteksizce kapattım ve Darius'a geri verdim.

Ciddi bir bakışla kollarını kavuşturdu. "Bu senin. Sende kalsın."

Başımı salladım, sözünü geri almasını sağlamaya çalıştım. "Eğer baban öğrenirse-"

"Yapmayacak. O kitap yıllardır dokunulmadan orada duruyor," dedi Darius. "Ayrıca, o bir arkadaş içindi. Ve sen de öylesin."

Bana teklif ettiğı şeyin büyüklüğünü hissettim ve yardım edemedim ama kabul ettim. Bu birbirimize olan dostluğumuzun bir göstergesiydi ve bunu reddetmek bana yanlış geldi. Ve o anda Nebular Müttefikler olduğumuza karar verdim, yıldızlar kabul etse de etmese de, gerçekten umurumda değildi. Ben ona göz kulak olacaktım, o da bana göz kulak olacaktı. Ve hepsi bu kadardı.

"Darius?" diye gürleyen derin bir ses koridorlarda yankılandı, arayanın babası olduğunu fark etmeden önce kalbim bir an için titredi.

Darius yüzünü buruşturdu, dudaklarını birbirine bastırdı ve cevap vermedi.

"Darius!? Diğer Varisler burada," diye seslendi Lionel, kullandığı büyü sayesinde sesi evin her tarafına yayılıyordu.

Altın yığınının etrafından dolaşıp kapıya doğru ilerlerken Darius'un ifadesi değişti, ben kitabı cebime sokarken odadan sıvıştık.

Seth, Max ve Caleb'in beklediğı giriş holüne vardık, ilgimi çeken bir oyunda birbirlerini itip kakıyorlardı. Lionel oradaydı ve Darius'a gülümseyerek onu Varislerin yanına yönlendirdi. O da

Onlara doğru koştum, hemen oyunlarına kapıldım ve kalbim beni onlara katılmaya çağırdı ama ayaklarım yerinde kaldı. "Hey, Lance," dedi Seth bana el sallayarak ve ben de karşılık verdim, Max de bana gülümserken bir adım öne çıktım ve Caleb bana merakla baktı.

Darius dönerek beni yanına çağırdı ve ben de bir adım daha attım.

Lionel yoluma çıkarak elini omzuma koydu ve ben de şaşkınlıkla ona baktım.

"Annen seni evde bekliyor. Gitme vakti geldi Lance," dedi ve beni Varislerin yanından geçirerek kapıya doğru yönlendirdi.

Darius, "Hayır, bırak kalsın," dedi ama Lionel çoktan beni dışarı çıkarmış ve kapıyı yüzüme kapatmıştı. Sanki kapı değil de duvar gibiydi.

Varislerin bağ kurmaya, birlikte 'özel zaman' geçirmeye ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Annem bunu bana yüzlerce kez açıklamıştı. Darius'un hayatındaki rolüm farklıydı, Varislerle asla karışamayacak bir şeydi. Kara büyü sırlarımızı saklamak ve Varislerin bunu asla öğrenmemesini sağlamak zorundaydım ama şimdiye kadar bir şeyleri kaçırdığımı hiç hissetmemiştim.

Cebimdeki kitabı düşündüm ve göğsümdeki ağırlık hafifledi. Hiçbir şey aramızdaki bağı değiştiremeyecekti. Darius ve ben, onun Varislerle olan ilişkisinden bağımsız olarak arkadaşlık. O ve bendik ve aramıza hiçbir şey ve hiç kimse giremezdi.

Kendimi o anıdan çekip çıkardım, o günü neredeyse unutmuştum, ne kadar saf olduğumu hatırladım. Bunca zamandır bir şey bizi ayırmak için bekliyordu, sadece bunun ölüm olacağını hiç düşünmemiştim.

İçimi çektim, kederli kalbimin kasları arasında rahatsız edici bir his kıpırdandı. Varislerle arkadaş olmak istediğimi pek hatırlamıyordum ama bu his bir anlığına yeniden canlandı ve normal hayatlar yaşayan normal çocuklar olsaydık bir şekilde onların grubunun bir parçası olabilir miydim diye merak ettim. Ne olursa olsun, öyle olmadı.

Ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı. Bu sadece zamanın kudurmuşluğuna yenik düşmüş güzel bir fikir serabıydı.

Vücudum ağırlaşırsa da Lavinia'nın bana işkence etmek için kullandığı silahların içindeki kara büyü sonunda beni pençesinden kurtarmıştı. Ondan kurtulmak ilk seferden daha zordu ve içimde daha da kötüleşeceğine dair korkunç bir his vardı.

Zihnim yeniden keskinleştğinde, kucağımda yatan kız için büyük bir korku duymaya başladım. Ona tekrar yakın olmak ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, ona buradan olabildiğince uzakta ihtiyacım vardı. Bu duvarların arasında güvende değildi ama onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulamazsam bu gerçekliğe hapsolacaktı.

Gölgelerin sardığı mürekkep rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım ve dokunuşumla gölgeler geri çekildi, saç tutamı bir kez daha maviye büründü ve kalbimi titretti.

"Darcy." Onu hafifçe salladım, içimde umut kıvılcımları çıktı.

Gözleri dalgalanarak açıldı ve kısa bir an için onları normal yeşil renklerine dönmüş, sonsuza dek onu bana bağlayan o sonsuz gümüş bantla çevrelenmiş bulabileceğimi düşündüm. Ama bu aptalca bir umuttu. Gece kadar siyahtılar.

"Bak." Saç tutamını öne doğru çektim ama o daha göremeden bir kez daha gölgeye gömüldü ve kalbim hayal kırıklığına uğradı.

"Ne oldu?" diye sordu, Darius için döktüğü gözyaşları yüzünden gözleri hâlâ kızarmıştı.

Ona bu haberi vermek hayatımda yapmak zorunda kaldığım en kötü şeylerden biriydi ve kalbimde de taze bir yara bıraktığından emindim.

"Bir an için maviydi," dediğimde kaşlarını çattı ve avucunun içinde başka bir saç parçasını çevirdi.

Gölgeler ona yapışırken parmaklarının arasında dönüyordu ve yardım edemedim ama onu daha fazla inceledim, karanlık gücün vücudunu sarma şekli, sanki onun üzerinde hareket ediyordu

derisine bağlıydı. Üzerindeki gölgeleri söküp atmak ve onu Lavinia'nın lanetinden kurtarmak istiyordum ama bunu yapabilmemin tek yolu verdiğim sözü yerine getirmek ve borcumu ödemekti.

Sadece üç ay döngüsü. Hepsi bu kadar.

Benden uzaklaştı, dizlerini göğsüne çekti ve çenesini gıcırdattı.

"Keşke beni böyle görmek zorunda olmasaydın," diye mırıldandı ve boğazımda bir hırıltı yükseldi. "Ben zehirliyim."

"Seni her halinle severim, zehirli ya da başka türlü," dedim, ona uzanarak, ama benden daha da uzaklaştı ve acı içime işledi. "Bana bak," diye emrettim ama bakmadı. "Mavi."

"Çok fazla insan öldürdüm," diye fısıldadı, bakışları taş zemindeydi. "Geraldine," sesi çatallaştı. O kızın adını duyunca kalbim parçalandı. Hayatımı kurtarmıştı ve görünüşe göre bunun için en büyük bedeli ödemişti. Bu dünyadan bu kadar erken koparılmayı hak etmemiştir.

Darcy, "Ve ben olmasaydım belki Darius da hâlâ burada olurdu," diye ekledi.

Bu sözler üzerine içimdeki öfke aniden yükseldi. Ayağa kalktım, onun üzerinde yükseldim ve sonunda bana baktı, o kadar küçük görünüyordu ki sanki eski halinin bir hayaletiydi.

"Senin elinden çıkan her cinayetten Lavinia sorumlu ve Darius da Lionel Acrux yüzünden öldü. Senin yüzünden değil."

Yine gözlerini kaçırdı ama buna izin vermeyecektim. Onu ayağa kaldırdım, bileklerinden tutarak kendime çektim, ama tutuşumdan kurtuldu ve duvara yaslandı, başı öne düştü ve siyah saçları yüzünü perdelemek için aşağıya döküldü. Yine de benden uzaklaşmasına izin vermeyecektim. Gerçeği görmesi gerekiyordu, çünkü tüm bunların suçunu onun üstlenmesine izin vermeyi reddediyordum.

"Darcy Vega," diye homurdandım, onu kafesin arkasındaki duvara sıkıştırdım ve çenesinden tutarak bana bakmasını sağladım. Gözleri öylesine ölüm karasıydı ki,

ürkütücü bir şekilde birbirlerine benzedikleri için kalbimin
düzensiz bir şekilde çarpmasına neden oldular

Ama bu ondan uzaklaşmama neden olmayacaktı. Onun kim olduğunu köklerine kadar biliyordum ve bana geri dönmesi için bunu ona hatırlatmam gerekiyordu. "Sen o canavarın eylemleri değilsin. O sen değilsin. Bu seni zorlayan bir lanet. Lavinia'nın bedenimdeki gölgeleri kullanıp sana bir kılıç saplamama neden olduğu için beni suçluyor musun?" Aylar önce ailemin evine gittiğimiz gece, hayatımın en kötü anıları arasında yer alıyordu.

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı, çenesini tuttuğum yerden çekmeye çalışıyordu ama ben bırakmadım. "Bu farklı bir şey. Gölge Canavar'ı daha o kadar ilerlemeden defedecek kadar güçlü olmalıydım. Her şeye gücü yeten bir Anka Kuşu olmam gerekiyordu ama şu halime bak. Ben bir hiçim."

"Sen her şeyimsin," dedim kararlılıkla ve beni itmeye çalıştı, ama avuçlarımı iki yanındaki duvara vurdum, gitmesine izin vermedim. "Ve benden kaçamayacaksın."

"Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun?" diye tısladı. "Ben bir canavarım. Ona benziyorum. Lavinia gibi." Kendi teninden uzaklaşmak istercesine yüzünü buruşturdu ve kaşlarım çatıldı.

"Beni dinle, Mavi. Ruhun gökyüzündeki tüm yıldızların ışığıyla parladığında seni sevdim ve şimdi ruhun bildiğin en siyah olduğunda da seni seveceğim. Seni bütün olarak da seveceğim, parça parça da seveceğim. Aydınlık ya da karanlık fark etmez, ben buradayım. Eşler bunun içindir. Yıldızların kendisi tarafından senin için yaratıldım, bu yüzden beni dışlamaya çalışmaktan vazgeç."

Buna cevap vermek için dudakları aralandı, yanakları renklendi ve kanını hatırlatması nabzımın hızlanmasına, dişlerimin ihtiyaçla karıncalanmasına neden oldu. Lavinia bugün erken saatlerde bana zayıf bir Fae'nin kanından birkaç lokma vermişti ama gerçek bir içki için açlıktan ölüyordum. Darcy'nin büyüğü Gölge Canavar'ın pençesindeydi ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Artık içinde güç bile kalmamıştı. Ondan kesinlikle daha fazla güç almayacaktım.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece... bana böyle baktığında, yaptığım onca şeyden sonra bunu hak etmediğimi hissediyorum. Darius senin en iyi arkadaşındı."

"Ve seni bir kız kardeş gibi severdi. Şimdi bizi izliyor olacak ve böyle hissettiğin için sana lanet okuyacak. Ve Darius'u tanıyorsam, başarısızlığı için kendini suçlamakla meşgul olacaktır. Onun sonundan senin sorumlu olduğunu bir an bile düşünmeyecektir." Arkadaşım hakkında konuşurken keskin bir bıçak göğsüme defalarca saplanıyordu, onu bu hayatta bir daha asla göremeyeceğimi bilmek gerçekten kabullenemeyeceğim kadar acı vericiydi.

Kahretsin... Darius. Veda bile edemedim.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve düşerken onları başparmağımla yakalayıp sildim.

"Peki ya Geraldine?" diye nefes aldı, alt dudağı titriyordu.

Onu kaybetmenin ağırlığı üzerimdeydi ve alnımı Darcy'ninkine yaslamak için eğildim.

"Bu senin hatan değil," diye söz verdim ve gözlerimin içine baktı, bu sözlerle olan inancımı içine çekmeye çalışıyordu, ancak bunun yardımcı olduğundan emin değildim. Geraldine Grus'un öldüğünü düşünmekten nefret ediyordum. O kız türünün tek örneğiydi. Geçmişte her zaman aynı fikirde olmasak da ona ve Vegas'a olan sarsılmaz sadakatine saygı duyuyordum.

Lionel'in gürleyen sesi tam yanımızda, sanki tam da bu kafesin içindeymiş gibi yankılandı ve ikimizin de şiddetle sığramasına neden oldu.

"Ne kadar çok hazine kaybettiğimin farkında mısın, Lavinia?! Nadir sikkeler ve değerli taşlar artık iğrenç küçük Fae'lerin pis ellerinde. Ve şimdi bütün gün ve gecenin yarısında Solaria Sarayı'nda sıkışıp kaldım ve yeryüzünden kaybolan o lanet isyancılara karşı son bir saldırı hazırlamaya çalışıyorum."

"Lanet olası yıldızlar adına," diye küfrettim, sesin duvarın kendisinden geldiğini fark ettim, ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

Darcy ve ben soğuk tuğlalara yaklaştık, sözlerinin sesi sanki saray bize bir sır veriyormuş gibi alçalıyor, sesini dinlememiz için tam buraya taşıyordu.

"Bir duruş sergilemeliyim," diye devam etti. "Varisler ve Konsey Üyeleri serbest kaldığına ve muhtemelen o yetim fahişeye katılmaya gittiklerine göre, bu isyancıları yeniden daha güçlü bir konuma getirir."

Caleb, Seth ve Max'in iyi olduğu haberini alınca Darcy ile umut dolu bir bakış paylaştık. Meclis kardeşimin güvende olduğunu duymak beni daha da iyi hissettirdi. Ve sürpriz bir şekilde, diğerleri konusunda da gerçekten rahatlamıştım.

"Basını sen kontrol ediyorsun baba, senin büyüklüğün hakkında bir hikaye yazmalarını sağlayabilirsin. Dünyaya o Vegaslıların ne kadar kötü, aşağılık yaratıklar olduğunu anlatabilirler," dedi Lavinia'nın mırıldanan sesi.

"Bu yeterince iyi değil," diye tükürdü Lionel. "Anlamıyor musun? Anka kuşları hayal ettiğimden daha güçlü ve şimdi isyancıların gücü Solaria'daki en güçlü soy tarafından bir kez daha destekleniyor. Kan ve ölümle bir açıklama yapmalıyım. Onlara neler yapabileceğimi göstermeliyim."

"Elbette, Kralım. Ne yapacaksınız?" Lavinia heyecanla sordu.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorsun," diye hırladı. "Ejderha Kral'ın Anka kuşlarına neler yapabileceğini tüm dünyaya göstereceğim. Gwendalina Vega geldi mi?"

"Evet, ama-" Lavinia başladı ama Lionel onun sözünü kesti.

"Sonunda," diye heyecanla nefes aldı. "En büyük düşmanlarımdan birini burada, sarayda yakaladım. Elysian Eşi ile birlikte onun başını keserken tüm dünyaya izleteceğim. Vega soyundan çok daha üstün olduğumu bir güç ve vahşet gösterisiyle kanıtlayacağım. Ve kanamadan önce ona boyun eğdireceğim."

Omurgam dikleşti ve gözlerimde bunun olmasına izin vermeyeceğime dair bir yeminle Darcy'ye döndüm ve o da bana

aynı bakışla karşılık verdi. Yine de onu nasıl koruyabileceğimi bilmiyordum.

"Kralım," dedi Lavinia nazıkçe. "Onlar benim kontrolüm altında. Korkarım buna izin veremem."

"İzin vermek mi?" Lionel zehirli bir şekilde tısladı. "Bana izin vermek senin haddine değil! Buradaki güç benim. Solaria'nın hükümdarı benim."

"Vega ve eşinden alacaklıyım çünkü Kraliçe Avalon yıllar önce beni Gölge Diyar'a sürgün etti."

"Siz eğlendiniz. Sona ermeden önce ikisinin de çok acı çekmesini sağlayacağım ve Roxanya Vega kız kardeşinin ölümünü televizyondan izleyebilecek; bundan d a h a iyi bir intikam olabilir mi?"

Lavinia, "Baba, bekle," diye soluk soluğa bağırdı ve herkes sessizliğe gömüldü, ama ben onların bu tarafa doğru geldiklerini iliklerime kadar biliyordum.

İçimi bir panik kapladı ve telaşla Darcy'ye baktım. Onu buradan çıkarmalıyım.

Kafesin iki demirini kavradım ve kaslarım şiddetle gerilerek, Emrim'in gücüyle onları birbirinden ayırmaya çalıştım. Ancak gece demiri şu anda sahip olduğumdan çok daha fazla güce dayanacak şekilde inşa edilmişti ve dönüp umutsuzca etrafıma bakarak bir cevap ararken lanet ettim.

Darcy kolumu tuttu ve simsiyah gözlerle bana baktı. "Savaşacağım."

"Peki ya Lavinia seni yine durdurursa?" Gözlerimi kafesin arka tarafındaki duvara çevirerek sordum.

Kendimi tüm gücümle ona doğru attım, yumruklarımı devasa taş bloklara çarparak onları kırmaya çalıştım, eklemlerim yarıldı ve kan döküldü. Onu buradan çıkarmalıyım. Buradan kaçmalı ve bir daha asla geri dönmemeliydi.

Taht odasının kapıları ardına kadar itilerek duvarlara çarptı ve boşlukta yankılanan bir gümürtüye yol açtı.

Döndüm ve kendimi Darcy'nin önünde buldum, dişlerim gösterilmişti ve Lionel'in gözlerinde ölüm vaadi vardı

Acrux bize doğru sinsice yaklaştı.

"Geri çekilin," diye uyardım.

Lavinia onun arkasında sürükleniyordu, gölgelerini havalandırmak için kullanırken ayakları yere değiyordu, gözleri merakla benden Darcy'ye kayıyordu.

"Bir anlaşmamız var!" Onu göstererek bağırdım.

"Babam çok kızgın," dedi masumca göz kırparak. "Küçük bir çıkışa ihtiyacı var."

Lionel şık bir pantolon ve boğazına kadar açık beyaz bir gömlek giymiş, saçları dağılmış ve deli bir adam görüntüsüyle bana doğru ilerliyordu.

Darcy homurdandı, yanıma geldi ve ona doğru baktı, karanlık etrafında dönüyordu.

"Kafesin kilidini aç Lavinia. Ve Lance'i kontrol altında tut," diye emretti Lionel.

"Hayır," diye nefes nefese Darcy'ye uzandım ama Lavinia parmaklarını oynattı, gölge zincirleri etrafımı sararak beni eşimden uzaklaştırdı.

"Sorun yok," diye fısıldadı Mavi, ama bu sorun yok demenin tam tersiydi.

Kapı Gölge Prenses'in gücüyle kırılarak açıldı ve Darcy ellerini kaldırarak gözlerini Lionel'a dikti.

Tereddüt etti, onu incelerken çenesini kaldırdı, temkinli görünüyordu.

"Büyüsü bastırıldı mı?" diye mırıldandı Lavinia'ya lanet olası bir korkak gibi.

"Seni Fae olmayan bok parçası," diye tükürdüm ama Lionel beni görmezden geldi. "Evet, Kralım. O seninle savaşıyor. Buraya gel, küçük

"Lavinia mırıldandı ve onun emriyle Darcy kafesten dışarı çıktı.

Omurgasındaki gerginlikten bununla mücadele ettiğini hissedebiliyordum ama savaşı kaybettiği açıktı ve en boğucu türden bir korku nefes alma yeteneğimi elimden aldı.

"Mavi!" Çaresizlik içinde seslendim ama arkasına bakmadı. Lionel Acrux elindeki silahla Elysian Eşime yaklaşıırken

Gözlerinde ölümün gazabı vardı, yıldızların bize doğru döndüğünü hissettim, sanki korkunç bir şey olacağını biliyorlardı ve bunu durduracak akılları yoktu.

"Uzak dur ondan!" Orion kükredti. "Bir anlaşma yapmıştık, onu öldüremezsın yoksa-"

Lavinia ağzının etrafını saran bir gölge kırbacıyla onu susturdu ve dehşet damarlarımda dans etti.

Lionel'ın önünde durdum, ellerim hâlâ havadaydı ama umutsuzca derimin kenarlarına büyü çekmeye çalışırken içlerinde hiçbir güç kıvılcımlanmıyordu. Sevdiğim herkese o kadar çok acı çektirmiş olan canavarın gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyordu, burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu ve göğsünden ısı yayılıyordu. Devasa bir adamdı, tüm o kasları hesaba kattığınızda benim en az üç katımdı, ama ondaki asıl tehlike cüssesinde yatmıyordu, damarlarındaki güç ve hükmettiği acımasız zalimlikti.

"Tamamen senin kontrolün altında mı Lavinia?" Lionel tekrar sordu.

"Tamamen, Kralım. Büyüsü Gölge Canavar tarafından yutuluyor, geriye çok az büyü kaldı ve yaratığım çoktan onun Düzen formunu ondan çaldı. O artık bir ölümlü."

Lionel sırttı, gülümsemesi tüm görüşümü kapladı, içindeki vahşet acı çekeceğimi vaat ediyordu. Kaçmaya çalışmasına izin vermedim, bakışlarını üzerimde tutarken gözlerimde meydan okuma parlıyordu.

"Güzel," diye mırıldandı. "Ölümlüler yanabilir."

Dişlerimi gıcırdatarak güç kuyumdan büyüü çekip çıkarmaya çalıştım ama Gölge Canavar onu bırakmadı. Lavinia haklıydı, güçsüzdüm ve kendimi savunma şansım yoktu.

"Sahte kraliçen Gölge Canavar'a sihrimi geri getirmesini emretsin ki seninle teke tek dövüşebileyim. Benimle Fae gibi yüzleş ve hangimizin babamın tahtını gerçekten hak ettiğini öğren," diye talepte bulundum.

"Fae olmanın anlamını bilmiyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Annen seni ölümlülerin dünyasına sakladı ve sen onların türünün zayıflığı ruhuna işleyerek büyüdün. Onların güçsüzlüğünün, acınası, anlamsız varoluşlarının kokusunu alıyorsun ve sahip olduğun tek iddia damarlarındaki Vega soyunun sulu kanı. Ama babanın gücü sende gerçek değil, melez bir fahişeyle birleşmesi bunun açık bir kanıtı."

"Sakin annem hakkında böyle konuşmaya cüret etme," diye tersledim.

"Pislikten konuşulmayı hak ettiği gibi bahsedeceğim. Babanın hataları kaderin benim lehime iş birliği yapmasına izin verdi. Beni. Gerçek değere sahip bir adam. Saflığın ve gerçek gücün egemenliği artık herkesin görebileceği kadar açık ve dünya senin düşüşünü izleyecek, son anlarında acınası bir yaratık olduğun ortaya çıkarken kefen nihayet gözlerinden düşecek."

Elini kaldırdı ve hava büyüü etrafımı sararak kollarımı iki yanıma bağladı, beni üzerine kaldırdı ve altımda çıplak ayaklarımı yalayan bir ateş yaktı. Ne sihrim ne de kaçacak bir yolum vardı. Orion ağzını tıkayarak bana bağırdı, benim için duyduğu korku yüreğimi dağlıyordu. Ölmemi izlemesini, beni zayıf biri olarak görmesini istemiyordum,

Neredeyse ölümlü bir yaratığın, savaşma şansı bile verilmeden bu dünyadan yok edilmesi. Ama ne yapabilirdim ki?

Çıglıklarımı yutabildiğim kadar yuttum ama alevler yükseldikçe, bacaklarıma tırmanıp etimin tadına baktıkça, ciğerlerimden kopup tüm odayı doldurdular ve her yüzeyden yankılanarak bana geri döndüler.

Orion bana ulaşmak için umutsuzca savaştı, ama kırdığı her gölge bağı için Lavinia onun yerine bir başkasını attı.

Lionel Atlas'ını cebinden çıkarıp Lavinia'ya fırlattı, o da Atlas'ı havada yakalayıp bir dönüş yaptı. "Bunu basın için kaydet. Krallarının hainlere ne yaptığını görsünler, benim şimdiye kadar yaşamış tüm Anka kuşlarından çok daha büyük olduğumu görsünler."

"Tek görecekleri, benimle gerçek gücümle yüzleşemeyen bir korkak olacak," diye tükürdüm çıglıklarımı bastırırken. "Kraliçeniz tarafından lanetlendim; benimle yüzleşmenizi bile mümkün kılan o!"

Lionel dudak büktü, ateş ayaklarımı daha da yakıyor ve göğsümden daha fazla çıglık yükselmesine neden oluyordu.

Orion, Lavinia'nın gölge bağlarına karşı öfkeyle mücadele ediyor, çaresizlik içinde kükrüyordu. Onun için kalbim parçalandı ve bu hayatta onunla son bir kez huzurlu bir an geçirebilmeyi diledim ama yıldızların bizimle işi bitmiş gibi görünüyordu, hikâyemiz şiddetli bir sona doğru hızla ilerliyordu.

Alevler daha fazla yükselemeden Lionel elini yana doğru savurdu ve ben havaya fırladım, karo döşeli zemine çarparak kaydım ve başım tahtaya çarptı.

Acı kafatasımda patladı ve çarpmanın etkisiyle görüşüm bozuldu. Yanık ten kokusu burnuma doldu ve Gölge Canavar beni bastırırken ayağa kalkmak için mücadele ettim, Lavinia'nın gölgeleri o kadar derindi ki

kendime ait bir güç bulamıyorum. Keşke onu çıkarabilseydim.

Lionel bana doğru yaklaşırken, "Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum," diye homurdandı, sesinde keskin bir heyecan vardı. "Sen ve kız kardeşin çok uzun zamandır sinir bozucuydunuz. Ve şimdi senden çok daha üstün bir güç tarafından ezilen ilk kişi sen olacaksın."

"Lavinia beni canavardan kurtarsın," diye bir kez daha talepte bulundum. "O zaman kimin gerçekten daha güçlü olduğunu öğreneceğiz."

"Sessiz ol." Çizmesi kaburgalarımın çarptı ve nefesim kesildi, tekrar tekrar yapmadan önce kendime gelmek için neredeyse bir saniyem bile yoktu. Vuruşlarının gücüyle kemiklerim çatırdadı ve dilimi ısırarak ona ne kadar acı çektiğimi bilme zevkini tattırmamaya çalıştım. Ama gözlerindeki çıldırmış zevk bana bildiğini söylüyordu ve neredeyse ağzından salyalar akıyordu.

Her tekmede içimde bir şey değişti, kemiklerimin en derin bölgelerinde güç çatırdadı. Kısa bir an için oradaydı ve ona tutundum, Gölge Canavar'ın pençesinden çekmeye çalıştım, çabayla dişlerimi sıktım.

Onu bana geri ver!

İçimde öfkeli, kararlı bir burkulmayla bir şey yol verdi ve büyü damarlarımı yırttı. Gölge Canavar ona tekrar yaklaşmadan büyüü spirallenerek içimden dışarı gönderdim ve bir güç patlamasıyla her damlasını vücudumdan attım. Hava elementi bir fırtına gibi üzerimden savruldu ve Lionel, göğsümde umudun çırpınmasına neden olan bir şok çığlığıyla odanın diğer ucuna fırladı.

Parmaklarımı büktüm ve o düşerken altına aceleyle ölümcül buz bıçakları fırlattım. Ölümlük bundan çok daha fazlasını hak etmesine rağmen bu işi bitirebilir, hızlı ve kanlı bir şekilde halledebilirdim. Ama en azından gitmiş olacaktı.

Son saniyede kendi hava gücüyle kendini yakaladı, sivri uçlar sırtına hafifçe bastırıyordu. I

Göğsümü yaran bir nefret dalgasıyla onları büyümeğe zorladı, ama onu ayaklarının üzerine diken bir esintiyle kendini onlardan uzaklaştırdı, ondan fışkıran ve buzumu tüketen bir ateş duvarı.

Kendimi dik tuttum, Gölge Canavar'ın ellerinden daha fazla büyü koparıırken ellerimi kaldırdım, ama elde ettiğim az şey istediğim şekle girmiyordu, işbirliğine olan umutsuz ihtiyacıma rağmen onu tutuşum kayganlaşıyor ve bocalıyordu.

"Lavinia!" Lionel havladı. "Onu hemen yakalayın."

"Elbette Kralım," diye mırıldandı Lavinia, öne doğru bir adım atıp bedenimin içinde barındırdığı gölgelerde bir girdap yaratarak. "Beslen."

Gölge Canavar büyümeğe yutmaya başladığında içimden bir çığlık koptu, dişleri beni içten dışa doğru parçaladı.

Hareket edebildiğim kadar hızlı bir şekilde tahtın etrafından çekildim, arkasına çöktüm ve acı içinde göğsümü sıktım. Lanet üzerime her zamankinden daha derin bir şekilde çökmüştü ve görebildiğim tek şey karanlıktı. Karşı koymaya çalıştım ama gücü hayal bile edilemezdi.

Kendimi tutmam gerekiyordu. Bu odadaki canavarların işini bitirmek için bir fırsattı ve elimden kaçmasına izin veremezdim. Lütfen yıldızlar, hiç değilse bana bir şans daha verin.

Beni pençesine alan karanlık güç yüzünden delirip delirmediğimden emin değildim ama kolumun tahtın arkasına dayandığı yerde bir şeyin kaydığını hissettim ve elim küçük, gizli bir oyuğa kaydı. Parmaklarım soğuk, oymalı metalin üzerine düştü ve onu avucumun içinde çevirdim, bunun küçük bir bıçak olduğunu fark ettim, kim bilir ne kadar zamandır orada bir yabancı tarafından saklanmıştı ve onun seçimi benim kurtuluşum olabilirdi. Sap, kıpkırmızı bir lal taşının etrafını saran iki gümüş kanattan oluşuyordu.

Lionel tahtın etrafında dönüp bana bakarken ben de elimi hızla sıkarak onu vücuduma yaklaştırdım.

Tiksinti.

Gölge Canavar ziyafetini bitirdiğinde ve ben sahte kralın bakışları altında nefes nefese kaldığımda uzuvlarım ağırlaşmıştı ve kendimi korkunç, inkâr edilemez bir şekilde ölümlü hissediyordum.

Gözlerini benden ayırmadan Lavinia'ya "Bitti mi?" diye sordu.

"Bir daha karşılık vermeyecek," diye söz verdi. "UnFae pisliği," diye homurdandım.

"Başkasının gücünü kendi gücüm gibi kullanmakta utanılacak bir şey yok." Lionel uzandı, parmakları saçlarımda düğümlendi ve çekiştirdi, böylece ona bakmak zorunda kaldım.

O üzerime eğilirken bıçağı bileğimin iç kısmına sakladım, cildine sıkıca oturan ve yaptığım herhangi bir fiziksel saldırıyı engelleyecek olan hava kalkanını hissettim.

"Madem bu kadar büyük ve güçlüsün, neden hâlâ bana karşı bir kalkanın var? Ben sadece senin gölge sürtüğünün pençesindeki bir ölümlüyüm, değil mi? Şu anda bile savunmanı indiremiyorsan benden gerçekten korkuyor olmalısın." Onunla alay ettim ve kafatasımı kör edici bir güçle tahtın arkasına doğru kırarken saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı, görüşümün dönmesine ve kulaklarımın çınlamasına neden oldu.

"Sen bir ölümlüden daha değersizsin; sen bir hiçsin." Beni yere itti, yanağımı fayanslara sürtmeye zorladı, ağırlığı omuzlarından aşağı doğru bastırdı. Yakınıma eğildi ve kulağıma zalimce sözler fısıldadı. "Annen yabancı bir fahişeydi ve baban da sadece benim sayemde büyük olan zayıf fikirli bir Fae'ydi. Ve ben ikisini de öldürdüm. Kapılarına getirdiğim Periler tarafından güçlerinin azalmasını, büyülerinin tükenmesini izledim. Bu saraydaki gerçek güç her zaman bendim ve artık dünya da bunu biliyor. Onları ezdiğim gibi seni de ezeceğim ve sonra kız kardeşini avlayıp Vega soyunun son üyesini de ortadan kaldıracam."

Yanağımda patlayan acıyla haykırdım, avucunun altında alevlenen ateş ve onun devasa ağırlığı

kafatasımın üzerine çöküyor.

"Bu kadar yeter baba," diye seslendi Lavinia. "Yeterince eğlendin."

Onu durdurmak istercesine gölge kırbaçları fırlattı ama Lionel etrafına bir hava duvarı ördü ve karanlık gücü olduğu yerde kaldı. Gözleri Ejderhasıyla birlikte yeşim yeşili parladı ve dişlerini göstererek tenine oturan hava kalkanını sırtarak serbest bıraktı. "Ben hiçbir şeyden korkmam. Hele de içinde hiç mücadele kalmamış güçsüz bir kızıdan."

"Boş bir sarayda yalnız bir adam olmaktansa güçsüz bir kız olmayı tercih ederim. Bu savaşı sevdiğim herkesle paylaşabileceğim bir gelecek için verdim. Eğer sen kazanırsan, hiçbir şeyin ve hiç kimsen olmayacak. Ölsem bile öbür dünyada beni bekleyen insanlar olacak, ama senin kimin var?"

"Dünyadaki tüm güce ve altına sahipken kimseye ihtiyacım yok," diye alay etti, sanki o çok şanslıymış ve ben cahil bir çocuktan başka bir şey değilmişim gibi.

"Sen bir boşluksun çünkü aşkı hiç hissetmedin," diye tısladım. "Benim aşka ihtiyacım yok," diye alay etti.

"Catalina öğrendi kralcı bir pislığe teklif ettiğinde aşkın bedelini ödedi. Ve ben onları bu dünyadan kan ve şan içinde söküp attığımda ikisi de en büyük bedeli ödedi."

Sözleri göğsümü parçaladı, onları savaşta öldürdüğünü bilmek acı veriyordu. "Aşkla alay etmekle aptallık ediyorsun. İçindeki boşluğu doldurabilecek tek şey bu. O boşluğu sahip olabileceğin tüm zenginlik ve kontrole doldurmaya çalışıyorsun ama asla yeterli olmayacak. Sadece aile bunu yapabilir. Ve sen kendininkini bir kenara attın. Oğullarınızı ve Catalina'yı seviyorum; onlar sahip olduğunuz en büyük hazinelerdi ve siz onları kaybettiniz. Yıldızlara şükret, çünkü onları kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışan canavardan kaçtılar. Onlarda kalan tüm parçalarını da kesip çıkardılar. Artık senden kurtuldular. Ölü ya da diri. Özgürler. Ve bunu onlardan asla alamazsınız. O yüzden boş hayatınızı yaşayın ve boş ölümünüzün tadını çıkarın. En azından

Nereye gidersem gideyim, beni karşılayacak sıcak kollar olacak."

"Bu dünyadan ayrıldığımda yıldızlar bana aralarında altın bir taht sunacak," diye hırladı.

"Aşkı her türlü tahta tercih ederim," diye nefes aldım, başımdaki baskı bana dayanılmaz bir acı veriyordu.

"İşte bu yüzden dünyayı ben yönetiyorum ve sen y netemiyorsun."

"Bir krallık, dünya değil," diye hatırlattım ve bir öfke çığlığı onu terk etti.

Elini yüzümden çekti, yukarı kaldırdı ve kafatasıma indirmeye hazırlanırken yumruk haline getirdi, eklemlerini ateş kaplıyordu ve havanın gücü de etrafında dönüyordu. Saldırıdan sağ çıkamayacağımı biliyordum, ölümümün kesinliği gözlerinde gün gibi parlıyordu.

Orion ağzındaki tıkaçtan bana haykırıyordu, bana olan sevgisi ve korkusu havaya karışıyor ve bana son eylemim için ihtiya ım olan gücü veriyordu.

Vücudumda seken acıya rağmen hareket etmeyi başardım. Ve hızlı hareket etmek zorundaydım. Dizlerimin üzerinde doğrudum ve dudaklarımdan dökülen saf nefret dolu bir çığlıkla kendimi Lionel'a doğru fırlattım.

Bıçak elimde hazırdı, gözüne saplanacaktı, yeterince derine sapsam onu bitirmeye yetecek gerçek, öfkeli bir bıçak darbesi.

Lionel telaşla geri çekildi ve hedefim şaştı, bıçak onun yerine boğazının etli kısmına saplandı. Yüzünde şok ifadesi belirdi ve bıçağı daha derine sapladım, tüm gücümle bastırdım ve hayati bir atardamarı kesmek için deriyi ve kıkırdağı oydu.

Büyüsü bana doğru püskürdü, şiddetli bir rüzgâr beni odanın arkasına doğru uçurdu, yere sertçe çarptım ve uzuvlarım birbirine karışarak kaydım.

Duvara çarptım ve bir çatırtı duyuldu, omurgam boyunca korkunç bir uyuşukluk akarken tüm acım çalındı.

"Mavi!" Orion ağızındaki tıkaçtan bağırdı, bağlarını kırdı ancak bir kez daha yenileri tarafından tuzağa düşürüldü.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama yaralarım yüzünden felç olmuş bir halde hareket edemediğimi fark ettim. Başımı kaldırıp Lionel'a bakabildim ve onu tahtın yanında diz çökmüş, boynundaki bıçağı çıkarıp kanlı yarayı iyileştirmeye çalışırken buldum.

Başarısızlık göğsümün derinliklerine battı ve ona, yıldızlara ve sihrimi bastıran Gölge Canavar'a lanet ettim.

"İyi misiniz Kralım?" Lionel kendi kanında boğulurken, Lavinia yaptığım hasarı onarmak için çılgınca çalışıyordu.

Ayağa kalktığı anda bıçak elindeydi, kan gömleğini kırmızıya boyamıştı, göğsünde bir ejderha hırıltısıyla bana doğru yürürken her yere sığıyordu.

Lavinia hızla arkasından yaklaştı, ona yaklaşmaya çalışırken gölgeleri hâlâ hava kalkanını yırtıyordu.

"Yeter - o benim. Onu öldüremezsin," diye emretti ama adam dinlemiyordu.

Orion'a baktım, canavar bana doğru gelirken gördüğüm son şeyin o olmasını istiyordum. Bağlarından kurtulmaya çalışırken gözlerindeki acı içimi kanattı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, sözcükler dudaklarımın arasından geçemedi ve teklif ettiğim vedayı tamamen reddederek başını salladı.

Lionel saçlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve bıçağı boğazıma dayarken beni göğsüne bastırdı. "Herkesin görmesi için kafanı saray duvarındaki bir çiviye yerleştireceğim," diye kulağıma fısıldadı. "Şimdi artık çılgılık atamayacak hale gelene kadar benim için çılgılık at."

Bıçak derimi kesti ve mücadele bile edemedim, verdiği hasar ölümlü bir bedenin telafi edemeyeceği kadar fazlaydı. Her şey bitmişti ve şimdi ölümümü acımasız, kanlı bir gösteri haline getirecekti.

Katlanmak üzere olduğum hayal edilemez acı karşısında cesur olmaya çalıştım, kız kardeşimi ve onun yüzünü son bir kez daha görmeyi ne kadar çok istediğimi, Gabriel'i ve bizden çalınan ve artık asla telafi edemeyeceğimiz tüm günleri düşündüm. Seth'i ve her şeye rağmen birlikte bulunduğumuz dostluğu, beni sürüsünün bir parçası yapan Beyaz Kurt'u, beni güvenlik çemberlerine çeken Caleb ve Max'i, karanlığın içinde ışık yaratan Xavier, Sofia ve Tyler'ı ve bizden çok erken alınan herkesi düşündüm. Geraldine, Diego... Darius. Perde aralanıp ötesine geçmeme izin verdiğinde onları görmeyi umuyordum.

Sonunda düşüncelerim Lance Orion'a kaydı. Kalbimin vahşi ve koruyucu bekçisi. Onunla aşkın en derin hallerini yaşamıştım, daha önce hayal bile edemeyeceğim bir bağlılığı tecrübe etmiştim ve birbirimizi elimizden geldiğince korumuştuk.

Tek tesellim, ailemin bir gün beni bu hayatın dışında her ne şekilde olursa olsun bulacağını bilmektir, çünkü onlar benim ruhumun bir parçasıydı.

İkizim benim diğer yarımdaydı.

Kardeşim benim rehber kanatlarımdır. Eşim, ruhuma bağlı aşkımdır.

Hepimizin bir gün tekrar bir araya geleceğini bildiğim sürece bu dünyayı bırakabilirdim. Sadece bunun bir sonraki hayatta değil, bu hayatta olmasını diledim.

Ölümü bekledim ama ölüm gelmedi. Lavinia'nın Lionel'ın hava kalkanını kırdığını ve kollarının gölgelerin gücüyle kaskatı kesildiğini, bıçak boynuma dayanırken onu geride tuttuğunu fark etmem için üç sonsuz sessizlik atışı gerekti.

"Bırakın beni!" Lionel böğürdü ve tüm saray gürültünün şiddetinden sarsıldı.

"O lanete bağlıyken ölmesine izin veremezsin. Benim yerine getirmem gereken anlaşmalar var," diye hırladı Lavinia. "Onunla oyun zamanını geçirdin, şimdi gitmesine izin vermelisin. Eğer

Amfitiyatro zindanında hâlâ isyancılar var."

"Ben senin hükümdarınım," diye hırladı Lionel, kolları titreyerek bana yapıştı, onun gücünün yoğunluğuyla savaşıyordu ama kurtulamıyordu. "Beni hemen serbest bırakacaksın."

"İstediğimi yaparım." Lavinia parmağıyla bir fiske vurdu, bir gölge sarmalı bıçağı Lionel'in elinden aldı ve beni boynumdaki baskıdan kurtardı.

Silahı yanına çekti ve orada yerine bağladı, kendisi için sahiplenirken silahı okşadı.

Lionel beni bırakmak zorunda kaldı, kocaman bedeni gölgeler tarafından benden uzaklaştırıldı ve o beni tutmadan, eski bir oyuncak bebek gibi kırılmış bir şekilde tekrar yere yığıldım. Ağzımda kan tadı vardı ama umurumda değildi çünkü bu bana sadece hâlâ burada olduğumu, inanılmaz bir şekilde hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Başımı çevirdiğimde Lionel'in taht odasının kapısına doğru sürüklendiğini, Lavinia'nın gücüyle savaşırken dudaklarından küfürler döküldüğünü ama kurtulamadığını gördüm. "Bırakın beni!"

Lavinia havada bir sağa bir sola savrulurken onun peşinden sürüklendi. "Bana hâlâ bir Acrux varisi borçlusunuz Kralım, bunu unuttunuz mu?"

Gergin bir duraklama geçti ve Lionel tekrar konuştuğunda, sesinde daha önce hiç duymadığım bir korku tonlaması vardı. "Hayır, unutmadım. Bugünlerde böyle zevkler için çok az zamanımız var."

Onu ahşap kapılara doğru bastırdı ve parmağını çenesinin altında gezdirdi.

"Artık benimle hiç oynamıyorsun," dedi dudak bükerek. "Bana onun ona baktığı gibi bakmıyorsun."

"Kim kime bakıyor? Sen neden bahsediyorsun?" Lionel talepte bulundu ama sesinde kalbimi hızlandıran inkar edilemez bir titreme vardı. Kahretsin, Ejderha denen pislik Lavinia'dan korkuyor muydu?

"Vampir ve onun Vega'sı," diye tükürdü, sözlerini öfke kaplamıştı. "Eğer beni seviyorsan, neden bana dokunmuyorsun?"

artık?"

"Savaştayız Lavinia," sesi mide bulandırıcı bir şekilde yatıştırıcı bir şeye dönüştü, kasları kollarının etrafındaki gölge kısıtlamalara karşı şişkinleşti. "Zamanımız yok. Şimdi, ben Stella'nın buraya gelip gelmediğini kontrol ederken, sen de tutsaklarımızla biraz eğlenmeye ne dersin? Bu duvarların içinde yeni bir yarık açabilir, asilerin asla ulaşamayacağı bir yerde, sizi yeniden güçlendirecek bir şey."

Lavinia cevap vermeden önce bir an sessizlik uzadı, havadaki gerginlik o kadar yoğundu ki tadını alabiliyordum. Bağlılıkları, Lionel'in öyleymiş gibi davranmak için çok uğraştığı gibi kırılmaz bir egemenlik değildi. Onları birbirlerine bağlayan tek gerçek şey güce duydukları açlık ve Lavinia'nın çok uzun zaman önce kendisine vaat edilen şeyi elde etmek için duyduğu ısrarlı arzuydu. Bir Acrux kralı ve her şeye gücü yeten bir Varis.

Ama bu arzulara olan inancını kaybederse ne olurdu? Lionel'in onu kendi iyiliği için nasıl kullandığına gözlerini açarsa ne olabilirdi? Gölge orospudan nefret ediyor olabilirdim, ama onda o piçi alt etmenin anahtarı olabilecek bir şey vardı, çünkü ne kadar deli ve korkunç olursa olsun, ondan daha fazla güce sahipti. Eğer karşı karşıya gelirlerse kazanabilirdi ve eğer bunu yapmasını sağlamanın bir yolu varsa, o zaman bizim için çok daha iyi olurdu. Kendimizi alaşağı etmemiz için bir psikopat tiran daha eksilirdi.

"Pekâlâ," diye kabul etti sonunda, ama sözlerinin onu tamamen yatıştırmadığını, içinde bir huzursuzluk olduğunu söyleyebilirdim.

"Bir yarık açmak zaman alır, unuttun mu?" Lionel ekledi ve onu yatıştırmaya çalışırken ses tonunda mide bulandırıcı derecede tatlı bir şey vardı, yüz hatlarının üzerinde kayan bir maske, babamızı da aynı şekilde manipüle edip etmediğini merak etmeme neden oldu. "Sabırlı olman gerekecek."

"Sabırlı olabilirim, baba." Lavinia Lionel'i dudaklarından öpmek için havalandı, onun sözlerinin cazibesine kapıldığında rahatladığı hissediliyordu, ama sonra kapıları açtı ve onu bir bok çuvalı gibi fırlatıp attı, sonra da suratına kapatıp sıkıca kilitledi.

Orion ağzındaki tıkaçtan dehşet içinde bana seslenirken kaslarım titreyerek hareket etmeye çalıştım. Hayatta olduğuma dair onu ikna etmek için ağzımı açtım ama bir şey yapmak giderek zorlaşıyordu. Kalbim sıkıcı bir gümbürtüye doğru yavaşlıyordu ve ben dostuma bakarken dünya daha da karardı. Az önce benim yaşadıklarım mı tanık olmuştu? Bu savaşı kazanmak için bunu kullanmanın bir yolunu bulabilecek miydi? Çünkü sızan bir soğukluk karanlık bir gelgit gibi bedenimden geçerken, belki de ölümden kaçmadığımı düşünmeye başladım.

O adama duyduğum aşk, varlığımın merkezinde güneşin en derin bölgelerinden daha sıcak bir şekilde parlıyordu.

Onu şimdi, burada, yarın ve her zaman sevecektim. Nereye gidersen gideyim, yıldızlar beni nereye götürürse götürsün, bu aşk asla ölmeyecekti. Ben ölsem bile.

Orion

Korku ıgıllıklarım tıkaç tarafından bastırıldı, gölgeler beni yerime bağlarken hiç rahat durmadılar.

Darcy yerde kıpırdamadan yatıyordu, uzuvları garip bir şekilde bükülmüştü ve vücudunu yanıklar kaplamıştı.

Beni terk ediyordu ve o yok olduğu an ben de yok olacaktım. Onsuz bir hayat yoktu. O benim varlığımın merkeziydi, kurtarıcım, savaşçım, güneş ışığımdı.

Lavinia'yla kurduğum ölüm bağının hararetli yanığı avucumun içine doğru ilerlemeye başladı, kalbim çılgınca çarpmaya başladı.

Lavinia da bunu hissedince bir nefes verdi, eli kendi kalbine gitti ve Darcy'nin ölümünün yeminlerimizi geçersiz kılacağını, ölüm bağının bizi ele geçireceğini anladım. Ve bunu bilmek beni o kadar rahatlatmıştı ki, çünkü eğer Blue beni terk ediyorsa, onunla gideceğim için o kadar mutluydum ki. Ve gölge kaltak da en azından düşecekti.

Lavinia vahşi gözlerle bana doğru koştu, bir elini uzattı ve beni gölge bağlarımdan ve ağzımdaki tıkaçtan kurtardı. Kafesin kapısını kırarak açtı, bir anahtar çıkardı ve

Sağ bileğimdeki kelepçenin kilidini açarken, yere çarptığında bir takırtı duyuldu.

"İyileştir onu!" Lavinia çığlık attı.

Tatlı, kırılmış kızımın yanında dizlerimin üzerine çökmeden önce zaten Emrim'in hızıyla koşuyordum, rüzgârdan daha hızlı hareket ediyordum. Onu kollarımın arasına alarak ellerimi tenine koydum ve umutsuzca içindeki sihrin uğultusunu aradım. Bunun işe yaraması için o güç kaynağını bulmam gerekiyordu. Bir ölümlüyü iyileştiremezdim, bu yüzden o hala Fae olmalıydı.

"Lütfen, Mavi. Lütfen benimle kal. Sana sahibim." Gözlerimi kapattım, büyümü onun bedenine ittim ve bu mükemmel yaratıkta yaşayan gücün ateşli alevini ararken ulaşabildiği kadar uzağa gönderdim. Elimde fazla bir şey yoktu ama elimdekini ona verdim.

"Acele et!" Lavinia bağırdı ve ben onu duymamak için gözlerimi daha da sıktım.

Orada, varlığının en uç noktalarında Darcy'nin son gücü vardı, dumandaki kor gibi dönüyordu. Sihrimi onunkine yönlendirdim, ona verebileceğim her şeyi sundum, onu olabildiğince hızlı iyileştirdim.

"Her şeyi al," diye emrettim. "Hepsini al, Darcy Vega."

Yavaş yavaş iyileşmeye başladı, bacaklarındaki yanıklar önce soldu, sonra kemiklerin birbirine kaynaşmasının yumuşak sesi bana ulaştı. Her kırık parçasını bulduğumda içim burkuluyor, ona güç seliyle büyümünden daha fazlasını sunuyordum.

Titriyordum, kaosun eşiğinde sallanırken zihnim parçalanmaya başlamıştı. Tanık olduğum şeye dayanamıyordum, Lionel'ın onu nasıl dövdüğünü ve en Fae'lere yakışmayan kavgalarda ölümün kıyısına nasıl getirdiğini görmezden gelemiyordum. Bu benim için dayanılmaz bir şeydi ve dişlerim Lionel'ın ona yaptıkları yüzünden boğazını parçalama isteğiyle sızlıyordu. Eğer istediğimi elde edersem, bunun için ona günlerce işkence ederdim. Ona da onun yaptığı gibi çığlıklar attırırdım.

Çıglık attı ve üzerinde bıraktığı her iz için ona on kat geri ödeme yaptı.

Sonunda uyandı, kollarımda kıpırdandı ve bana doğru kıvrıldı. O kadar küçüktü ki; bazen var olan en güçlü varlıklardan biri olduğuna inanmak zordu. Başımı eğdim, yanağını, şakağını, saçlarını öptüm.

Gözleri dalgalanarak açıldı, parmakları kirli sakalımı okşarken yüz hatlarında bir şaşkınlık belirdi ve bir an için gözlerinde gümüş bir parıltı olduğuna yemin edebilirdim ama hayal gücüm bana oyun oynuyor olmalıydı, çünkü şimdi simsiyahtılar.

"Öldük mü?" diye fısıldadı.

"Hayır, güzelim," dedim ağır bir sesle, duygularım göğsümde bir delik açmıştı. "Hâlâ buradayız."

Bu konuda üzgün olabileceğinden korktum, sanki dünyadan vazgeçmiş gibi, ama sonra dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi ve ben de ona karşılık verdim.

"Şükürler olsun," diye nefes aldım, kalp atışlarım hızlandı ve Ölüm bağı üzerimdeki etkisini yitirdi. İçimizde hâlâ mücadele vardı.

Ölüm bağı tehdidinden kurtulunca Lavinia dramatik bir şekilde iç çekti ama ben ona bakmadım, gözlerim Darcy'nin üzerinde gezinirken her bir kesiği ve kırığı iyileştirdiğime emin oldum.

"Vay, vay, küçük aşıklar için ne dramdı ama. Ve ne kadar romantik bir son; birileri bunu gerçekten bir hikâye kitabına yazmalı," dedi Lavinia buz gibi bir sesle ve başımı çevirdim, azı dişlerim içgüdüsel olarak ondan uzak durması için bir uyarı olarak ortaya çıktı. Sinsice tahtın yanına gitti ve bir hışımla kendini tahtın üzerine attı.

"Bu taht çok çirkin. Kraliçe Avalon'un tahtını istemiştim. Çok güzeldi, kıpkırmızıydı ve yakuttan yapılmıştı. Bu beni sevmiyor, sanki inmemi istiyormuş gibi sırtımı dürtüyor."

Daha da üzerine kayd, sonra parmağını bize doğru savurdu, bir gölge sarmalı büyülü engelimi kaptı

manşetini bileğime fırlattı, metal sert bir sonla kapandı ve Elementlerime erişimi kesti. Gerçi hiç gücüm kalmamıştı.

Darcy kucağımdan kalktı, beni dizlerimin üzerinde bıraktı, bakışları Lavinia'ya yerleşti, ondaki karanlık güç nabzımı hızlandırdı. Az önce ölümün eşiğine kadar dövülmüştü ama içinde hâlâ direnç vardı. Işığını söndürmeye çalışmak onu her zamankinden daha parlak hale getirmişti.

Bana baktı, elini uzattı ve ben de benimkini onunkine sardım, aramızdaki bağ alevlendi. Onun yanında durmak için ayağa kalktım, ikimiz de bizi esir alana bakıyorduk, evrenin tüm adaletsizliği ciğerlerimdeki havayı kalınlaştırıyordu.

Lavinia kalçasında kabzasında lal taşı bulunan hançeri okşayarak, "Buraya gelin evcil hayvanlar," diye bizi çağırdı. "Masalsı anların zamanı geçti."

Parmaklarım Blue'nunkilere dolandı ve kaslarım bir kavga beklentisiyle gerildi, ama Lavinia sadece iç çekti, daralmış gözlerle aramıza baktı ve bizi tekrar yaklaştırmaya çağırdı.

Darcy'ye baktım, o da bana başıyla onay verdi ve birlikte ilerleyerek Lavinia'nın önünde durmak için ihtiyatlı bir şekilde tahta yaklaştık.

Gölge Prenses bizi incelerken başını iki yana eğdi, ayağa kalkmadan önce dudaklarını büzdü ve bir karanlık hayalet gibi üzerimize kapandı.

Darcy'nin elini daha sıkı tuttum, Lavinia'nın gözlerini üzerimde tutmak için öne doğru adım atarken sırtım dikleşti.

"Şuna bak, nasıl da dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyor." Dilini şaklatarak yanımdan Darcy'ye doğru ilerledi ve parmaklarını kızımın saçlarında gezdirdi; saç telleri gölgelerle öylesine kalındı ki görünürde tek bir mavi bile yoktu. "Şanslı, şanslı küçük prenses. Seni bu kadar özel yapan ne, hm? Babam bile sana hayran Vegas. Vega şöyle, Vega böyle." Ruhsuz gözlerini tekrar bana dikerek dudak büktü. "Ve yakaladığın şu adama bak.

senin köleliğin. Çok sadık, çok sevecen. Mükemmel bir eş. Belki de senin bu eşinle biraz eğlenmeliyim; neden tüm iyi şeyler senin olsun ki?"

Darcy'nin yüz hatları onu lanetleyen psikopata bakarken nefretle çarpıldı. "Cezalandırılmasını istediğin kişi benim, öyleyse neden kertenkele kralının yaptığı gibi benimle eğlenmiyorsun?" diye teklif etti.

Hırladım, Lavinia'nın bakışlarını yakaladığımda tehditkâr bir şekilde öne çıktım.

"Anlaşmayı biliyorsun. Eğer kan istiyorsan, o zaman benim kanım dökülecek," diye ısrar ettim. Darcy'nin tekrar işkence görmesine izin vermem mümkün değildi. Bir kez olması akıl sağlığımı bozmaya yetmişti ve bunu atlatabileceğimden emin değildim. Böyle olmaması gerekiyordu. Buraya asla gelmemeliydi. Lanetin bedeli benim acımdı, onun değil.

"Lance," diye tısladı Darcy, elini elimden çekerken bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Öyle söyleme."

Lavinia o çılgın sırtışıyla aramıza baktı, bana yaklaştı ve başını omzuma koymadan önce bir elini kolumda gezdirdi.

"Belki de bugün yeterince kan döküldü. Biraz eğlenebileceğimiz başka yollar da var..." Elini gömleğimin altından geçirdi, buz gibi parmakları tenimi okşuyordu ve eğer bugünün zaten daha kötüye gidemeyecek bir kâbus olduğunu düşünüyorsam, yıldızlar bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyordu.

Lavinia'ya saldırmak, onu yere yıkmak ve o iğrenç ellerini bir daha üzerime sürmesine izin vermemek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Ama Ölüm bağı onun istekli küçük evcil hayvanı olarak yerimde kalmamı sağladı.

"Ondan uzak dur!" Darcy yüzünde vahşi bir ifadeyle ileri atıldı, ellerini uzattı ama ellerinde sihir yoktu, yine de bir an için gözlerinde cehennem ateşinin parladığını gördüğüme yemin edebilirim.

Lavinia bir kolunu savurdu ve gölge şeritleri Darcy'nin etrafını sararak onu yere fırlattı ve orada tuttu. Darcy kurtulmak için öfkeyle mücadele etti, Lavinia elini bel kemerime doğru kaydırırken ağlamaya başladı ve içimi bir iğrenme ürpertisi kapladı.

"Ona durmasını söyle - durmasını sağla!" Darcy çığlık attı ve ben acı içinde ona baktım.

Onun acısı beni harekete geçirdi ve Lavinia'nın bileğini kavramak için elimi kaldırdım ama Ölüm bağının ani yanması kalbimin, yakın bir ölümden bahseden bir aciliyetle çarpmasına neden oldu.

Lavinia, Darcy'yi kışkırtırken dudaklarını yalayarak, "Eğer istemezse ölecek," diye açıkladı. "Peki ne olacak küçük prenses? Bana bedenini sunmasını izlemeye dayanamadığın için eşinin senin için öldüğünü mü göreceksin?" Alaycı tavrı beni öylesine şiddetle doldurmuştu ki ona saldırıp boynunu kırmaya çalışmamak için kendimi zor tuttum. Ama bunu başarabilsem bile lanet Mavi'yi serbest bırakmayacaktı ve Lavinia'ya verdiğim yemini bozduğum için ölecektim.

Darcy duygu dolu bir sesle, "Lütfen," dedi. "Benden bir şey alın ama ondan almayın. Onu bu sözden kurtar. İstedğin benim acım, o yüzden al."

"Ama onun acısı sana benim derine işleyebileceğimden çok daha derin bir işkence yaşıyor," diye mırıldandı Lavinia ve bileğini kavrayışım sıkılaştı, kalbim göğsümde daha şiddetli çarparken ve nefesimi tutmakta zorlanırken bile. Eğer daha fazla direnirsem ölüm benim için geliyordu.

Boştaki elim göğsüme gitti, acı kalbimi parçaladı, nefesim kesildi ve karanlık görüşümün kenarlarını fırçaladı.

Lavinia abartılı bir hayal kırıklığıyla, "Ölüm bağı onu alacak o zaman," diye iç geçirdi.

Darcy panik içinde, "Bırak onu, Lance," diye bağırdı ve parmaklarım Lavinia'nın kolundan kurtuldu, Ölüm bağının tehdidi bir anda sona erdi.

Lavinia zaferle gülümseyerek bel kemerimi kavradı ve elini kemerimin altına soktu. Ürktüm ama onun iğrenç teninin benimkine değme hissi hiç gelmedi, gözlerimi gümüş bir parıltı aydınlattı ve vücudumda bir güç kıvılcımı parladı. Lavinia bir çığlık attı, sanki yanmış gibi elini geri çekti ve bir adım geri çekilirken korku dolu bir şaşkınlıkla bana baktı. Benim de kafam tamamen karışmıştı.

"Orada ne var?" diye sordu, o gümüş parıltı tenimin üzerinde ışıldarken bir adım daha geri çekilerek. "Neden parlıyorsun? Neler oluyor?" Gölgeler savunmaya geçerek onun etrafında toplandı ama bu güç her neyse, onu kullanamıyordum. Hem benim bir parçamdı, hem de değildi.

"Ona bu şekilde sahip olamazsın," dedi Darcy farkına vararak ve rahatlayarak. "Bu Elysian Eşi bağı. Lance, gözlerin... gümüş gibi yanıyor."

Fısıltılar kafamın içinde koşuşturdu ve yıldızların sesi zihnimden süzüldü, güçleri merkezimde çalkalandı. "Bir hediye, Terazi, avcının oğlu, çünkü bir denge olmalı. Karanlığa karşı bir ışık. Bağın bugünden itibaren yıldız ışığıyla korunacak."

Ellerimi çevirdim, gümüş ışığa hayranlıkla baktım, içime bir rahatlama dalgası yayıldı. Yıldızlar bir kez olsun beni gerçekten koruyor muydu? Hayret bir şey. Ama denge hakkında ne demek istiyorlardı?

Lavinia'nın dudakları aralandı ve bir öfke çığlığıyla bana doğru koştu. Bunu yapabileceğinden emin bir şekilde kolumu tuttu ve gümüş ışık onun dokunuşunun altında kayboldu.

"Yıldızlara lanet olsun," diye tükürdü, avucundan bir gölge tasması fırladı ve boğazımdaki tasmayı yakaladı. Onu sıkıca çekerek beni taht odasının ötesindeki işkence odasına doğru sürükledi ve Darcy'yi takip etmeye zorladı

karanlık gücünün kudretiyle. "Önemli değil. Eğer seni beceremiyorsam, onun yerine kanını akıtacağım."

"Hayır!" Darcy çılgılık atarak Lavinia'nın kontrolünden kurtulmak için elinden geldiğince mücadele etti ama benim tek hissettiğim, gölge sürtüğün bir silah darbesinin ötesinde bedenim üzerinde herhangi bir hak iddia edemeyeceğini bilmenin verdiği rahatlamaydı.

Beni odasındaki platformun üzerindeki kelepçelere zorlarken vahşi bir kahkaha attı, sanki boyun eğmem bir şey ifade ediyormuş gibi onun için dizlerimin üzerine çöktüm. Şimdiye kadar önünde eğildiğim tek bir kadın vardı ve Lavinia o değildi.

Darcy'yi gölgeden zincirlerle önüme bağladı ve bana ulaşmak için umutsuzca mücadele etti, Lavinia'nın bana zarar vermemesi için ağladı.

"Her şey yolunda güzelim," diye söz verdim ona çılgınca bir gülümsemeyle, duraksamasına neden oldu, içimdeki bu yenilenmiş gücü kavrarken gözleri benimkileri aradı. "Benden acıdan başka bir şey alamaz. Ben tamamen seninim. Ruhuma dokunamaz; ruhum bütün olacak ve bu iş bittiğinde seni bekliyor olacak. O yüzden bırakın sizin için kanımı akıtayım Kraliçem. Bu benim için bir onurdur."

Kırbacın ilk darbesi sırtıma isabet etti, içindeki kara büyü etimde açtığı kesiğin derinliklerine daldı. Bir kükreme beni terk etti ve Darcy'nin bakışları Lavinia'ya kilitlendi, gözlerindeki intikam vaadi onu vahşi, aşkın bir yıkım yarattığı gibi gösteriyordu. Ve biliyordum ki bir şekilde, bir gün, bizi esir alan kişinin sonunu getirecekti. Bundan emin olabilirdim.

Lavinia beni taht odasındaki kafeste bırakmıştı, yaptığı işkenceden dolayı hâlâ kan kaybediyordum ama Lionel'in uşağı Horace'a beni ölmeyecek kadar iyileştirmesini söylemişti. Bu onun beni gerçekten kabul ettiği birkaç andan biriydi.

Bana banyoya kadar eşlik etmek ve duşumu acele almam için bağlamak dışında hiçbir şey yapmadı. Her yıkandığımda bana verdiği kıyafetler yeni King Acrux ürün serisindendi ve yemin ederim onları giydiğimi görmekten zevk alıyordu. Gömlekler yeşim ejderhaları ve K.U.N.T. sloganlarıyla süslüydü ve onları giyerek kendimi aşağılamak yerine sık sık atıyordum.

Horace bu sefer beni iyi iyileştirememişti. Sırtımda ve göğsümde hâlâ gölgelerin artçı şokuyla yanan kesikler vardı ve bu acı bilincimin gidip gelmesine neden oluyordu. Lavinia'nın işkence aletlerinin karanlık gücü düşüncelerimin ve duygularımın üzerine ağır bir örtü sererek beni kucaklarına çekmişti ama kızımın iyiliği için elimden geldiğince mücadele ettim.

Uyanırken Mavi'yi orada beni beklerken bulmayı, cesaretlendirici sözler fısıldamasını, öpücüklerinin parçalanmış etime baskı yapmasını ve yıkıntılar içinde kalsam bile kendimi yeniden yeni hissetmemi sağlamasını tercih ederdim. Ama her seferinde ona olan bağlılığımı kaybediyor, gölgelerin karanlığının iliklerime kadar işlediği kâbuslara geri dönüyordum ve karanlığın o kadar derinlerine düşüyordum ki oradan çıkabileceğimden emin değildim. Asıl tehlike de burada yatıyordu, çünkü bazen gölgelerin içine o kadar çok yuvarlanıyordum ki kim olduğumu ve neden orada olduğumu unutmaya başlıyordum. Ama şimdiye kadar hep geri dönüş yolunu buldum.

Tekrar gerçekliğe döndüğümde Darcy'yi yanımda buldum, beni izlerken hâlâ uyanıktı ama yüz hatlarında yorgunluk okunuyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama onun yerine nefesi kesildi, tüm vücudu siyah dumana dönüştü.

Korkuyla ona doğru uzandım, sesi o kara buluttan bana doğru geliyordu. "Beni o çağırdı."

Parmaklıkların arasında kayboldu, Lavinia onu kim bilir hangi amaçla kaçıırıyordu. Sadece iyi bir şey olmadığından emin olabilirdim.

"Mavi!" Bağırdım.

Sözcükler taht odasının tonozlu tavanından yankılanarak bana geri döndü ve cevap gelmedi.

O gitmişti.

Sert zeminin beni hiç rahatlatmadığı ve yaptığım her küçük hareketin tenimde yeni acı dalgaları yarattığı bir endişeyle onun dönmesini bekledim. Kendime neyin tehlikede olduğunu hatırlattığımda yeterince katlanılabilirdi, ama dostum Lavinia'nın pençelerine geri döndüğünde, işkence odasında daha önce hissettiğim gücü bulmak zordu.

Acı tekrar çöküyordu, gölgeler derimin altında kıvranıyor ve beni tekrar içlerine çekiyordu. Karanlığa dönmek istemiyordum ama Lavinia'nın silahlarının kalıcı etkisi ruhumda hâlâ mevcut olduğu için bunun üzerinde herhangi bir kontrolüm yoktu. Saatlerce gölgeler arasında savruldum, kendi zihnimde işkence gördüm, onların acısı benim acım, onların ıstırabı benim ıstırabımdı.

Neredeyim ben?

Bu karanlık ve ölümsüz karanlıklar denizinde ne arıyorum?

Sonunda Darcy'nin elinin bir kez daha benimkine dolandığını hissettim, beni unutulmuşluktan geri getirdi ve kendi bedenime sabitledi. Aradığım kişi oydu ve gölgeler bana unutturmaya çalıştığında bunu asla ama asla gözden kaçıramazdım.

Parmaklarını sıktım, ona daha yakın olmak istedim. Bunun onun için de bir işkence olduğunu ve Gölge Prenses'le ettiğim yemin için beni asla affetmeyeceğini biliyordum ama onun yok oluşu karşısında yapabileceğim başka bir seçenek yoktu. Ona her zaman kendimi onunla tehlike arasına koyacağımı söylemiştim, işte buradaydık. Ve bu sonsuza kadar sürmeyecekti.

"Sana ne yaptı?" diye eşime ait olmayan bir kadın sesi konuştu, ardından iyileştirici büyü

ardından içimdeki gölgelerin en kötüsünü sıyrıp atan bir güç öpücüğü geldi.

Acı dindiğinde gözlerim açıldı ve bana sunulan rahatlamayla bir nefes aldım, ancak orada bana bunu veren kişiyi bulduğumda ekşidi.

"Kına yakmaya mı geldin?" Buz gibi bir sesle sordum, elimi anneminkinden çekip hapishanemin parmaklıkları arasından geçirdim ve arka duvara yaslanmak için kendimi yukarı ittim. Ne de olsa Darcy'nin değil, onun eliydi.

Gözyaşları Stella'nın yanaklarından iki küçük nehir halinde aktı ve o da hıçkırıklara boğuldu. Her zamanki gibi görünmüyordu, lacivert bir eşofman altı ve beyaz bir tişört giymişti, hayatım boyunca üzerinde hiç görmediğim türden gündelik bir kıyafet giydiğinden emindim.

"Tabii ki hayır." Gözleri büyüdü ve gözlerimi süsleyen gümüş halkaları incelediğini fark ettim. "Çiftleşmenizi duymuştum ama şimdi görmek..." Başını hayretle sallayarak konuşmasını sürdürdü. "Sana iyi davranıyor mu?"

"O, bu dünyada var olduğunu unuttuğum her iyi şey."

Stella başını salladı, sanki tüm bunlara tanıklık etmek onun için çok zormuş gibi gözlerinden daha fazla yaş dökülüyordu. Zavallı küçük Stella ve onun kayıp hayalleri. Yuh amına koyayım.

"Ona çok benziyorsun..." Yüz ifadesindeki acıyla yüz hatlarımı inceledi. "Bugünlerde sana bakmak çok zor. Tek gördüğüm Azriel'in bana baktığı ve her zaman yaptığı gibi beni yargıladığı."

"Senin ne olduğunu biliyordu," diye mırıldandım, neden onunla konuşmaya zahmet ettiğimden bile emin değildim.

"Peki ben neyim?" diye sordu titrek bir sesle. "Sen Lionel'ın küçük kucak köpeğisin."

"Hayır, bebeğim, öyle değil."

"O zaman nasıl bir şey?" Şimdi benim için hangi yalanları örmeyi planladığını merak ederek çizdim. Tüm bu oyunlardan bıkmamış mıydı? Kesinlikle bıkmıştım.

"Lionel ve ben... bir geçmişimiz vardı. Bir zamanlar beraberdik, biliyor musun? Zodiac Akademisi'nde okurken.

ona, onun gücüne aşık aptal bir kızdım. O güçlendikçe ben de onun gölgesine düştüm ama bu bile kalbimi kırmadı. Başka bir adamla evlenmemi ayarladığında kırıldı."

Çenem gerildi. "Babam senden daha iyisini hak ediyordu."

"Evet," diye hemen kabul etti. "Verdi. Ve ben ona kendimden daha iyisini verdim. Ona seni ve Clara'yı verdim."

"Ve şimdi üçümüzden ikisi öldü."

Yüzünü buruşturdu, parmaklıklara tutunurken boğazından bir hıçkırık çıktı. "Bunu hiç istememiştim."

"Lionel'ın yatağına tekrar girdiğinde ne istiyordun, Stella? Ve beni hizaya getirmeye çalıştığında, Clara'nın Guardian'ın kendisini o canavara bağlamasına izin verdiğinde ne bekliyordun?"

"Bunu yaptığını bilmiyordum," diye yalvardı. "Beni sevdiğini sanıyordum. Baban öldükten sonra Lionel beni teselli etti. Benim yanımdaydı ve zamanla ona olan lise aşkım geri döndü. Ya da belki de gerçekten hiç gitmedi. O zamana kadar safkan varisleri olmuştu, ben de düşündüm ki... belki benim onu istediğim gibi o da beni tekrar ister. Bir aile olabileceğimizi düşündüm."

"Yani ikinizin de amaçlarına hizmet etmeyi bitirdikten sonra babamın yerine geçeceğini mi sandın?" diye tersledim, öfke kanımı kaynatıyordu.

"Öyle değildi. Bir süre sonra Azriel'i sevmeye başladım. Mükemmel değildik ama bir süre için vardı. Sen ve kız kardeşin sayesinde doğdu. İkiniz için de yapamayacağımız hiçbir şey yoktu."

"Tebrikler Stella. Umarım hayatındaki seçimlerinden memnunsundur. Gözyaşlarını gerçekten umursayan biri için saklayabilirsin. Onları yutmuyorum."

"Sen hâlâ benim çocuğumsun," diye mırıldandı, bana doğru uzandı, ama bana tekrar dokunamaması için yer değiştirdim ve keder yüz hatlarını gölgeledi. "Seni korumak istedim. Gerçekten istedim. Lavinia senden ne istiyor? Seni neden hayatta tutuyor?"

"Eşimin üzerindeki laneti kaldırmak için bedelini ödüyorum. Borcun kanla, etle ya da kemikle ödenmesini istedi. Kanım lanete bağlı, bu yüzden seçeneklerim bunlardı. Her türlü acıya ya da eziyete katlanabilirim ama eşime ölmeyeceğime dair yemin ettim, bu yüzden onun yerine acı çekeceğim ve bir gün ikimiz de özgür olacağız."

"Bunu yapamazsın," diye soludu Stella.

"Çoktan bitti. Onun için her şeye katlanabilirim."

Başını iki yana salladı, gözlerinde yeni yeni beliren bir anlayış vardı. "Lütfen, Lance. Annen olarak sana yalvarıyorum. Lionel'la konuşacağım. Lavinia'ya seni serbest bırakmasını emretmesini söyleyeceğim."

"Bu da nereden çıktı şimdi? Ben senin hayal kırıklığıyım. Beni uzun zaman önce evlatlıktan reddettin, şimdi sevgi dolu bir anneymişsin gibi davranma. Yalanlarını yutmayacağım."

"Neden yalan söyleyeyim ki? Bu bana ne kazandırır? Sana kızmış olabilirim bebeğim ve bana sırtını döndüğünde incindim ama biz hâlâ Orion'uz, sen ve ben. O öldükten sonra soyadını neden sakladığımı biliyor musun?"

"Onu seviyormuş gibi davranmaya devam etmek için mi?" Omuz silktim, gerçekten umursamıyordum.

"Hayır, çünkü bu isim beni çocuklarıma bağlıyor. Yaşanan onca şeyden sonra seni ya da onu sevmekten asla vazgeçmedim." Clara'nın kaybı aramızda asılı kaldığında durakladı ve uzun süredir devam eden o kederin kalbimi tekrar çektiğini hissettim, bana yüzleştığım daha taze kaybı hatırlattı. Darius. Şimdi kız kardeşimin yanında mıydı? Yukarıdan aşağıya bakıyor, bir gün yıldızlarda ona katılana kadar hepimizin acı çekmesini izlemekle mi lanetlenmişti? Onun gittiğini, en iyi arkadaşımı kaybettiğimi ve ölümüyle birlikte çok fazla ışığı da beraberinde götürdüğünü bilmenin bende yarattığı kedere dayanamıyordum.

"Soyadım artık Columba değil. Ben bir güvercin değilim, ben bir avcıyım. Bir Orion. Beni istesen de istemesen de ben senin ailenim."

"Sen Orion değilsin," diye hırladım. "Aile koşulsuz sever. Ben kendi ailemi kararlılık, fedakârlık ve adanmışlıkla kurdum. Onlar benim kanımdan değiller ama bana senin asla olamayacağın kadar derinden bağlılar. Beni sadece sevip bunun yeterli olmasını bekleyemezsin. Gerçek aşk, kelimelerin dışında var olan her şey üzerine inşa edilir. İhtiyaç duyulduğunda, ne kadar zahmetli olursa olsun ortaya çıkmaktır. Birini tanımak, onu gerçekten tanımak ve farklı olduğunuz ya da çatıştığınız noktalarda bile onun her şeyini kabul etmektir. Farklılıklara rağmen çaba sarf etmektir, borçlu olduğunda özür dilemektir ve imkansız hissettirse bile affetmektir. Ve bunları yapabilen bir adam olmam o kadar uzun sürdü ki, kısmen senin sayende. Ama çoğunlukla onun yüzünden. Sevdiğini iddia ettiğin bu sahte kral. Benden her şeyimi çalan ve hâlâ daha fazlasını almaya hevesli olan bir adam. Eğer bir canavarı koşulsuz sevebiliyorsan, bu seni de bir canavar yapar. Sakın bana diz çöküp af dilemeye kalkma, çünkü bunu bulamayacaksın. Sen benim ailemin bir parçası değilsin ve kalbimde senin için nefretten başka bir şey yok."

"Lütfen, anlamıyorsunuz. Ben de her şeyimi kaybettim."

"Fark şu ki, her şeyi kaybetmenin nedeni sensin. Aydınlığı bir kenara itip karanlığı kucaklayan sensin Stella. Lekelenmiş olabilirim ve asla saf bir ruha sahip olduğumu iddia etmeyeceğim, ama günahlarımın her birini sahiplendim ve asla olduğumdan başka bir şey olduğumu göstermeye çalışmadım. Eylemlerinin haklı olduğuna kendini ikna etmek için o kadar uzun zaman harcadın ki, belki de buna gerçekten inanıyorsun. Ama ben senin gerçeğini biliyorum. Güç ve açgözlülükle yozlaşmışsın ve tabii ki Lionel Acrux'u seviyorsun, çünkü o bunların timsali. Babam senin yüzeysel aşkının ona sunabileceğinden çok daha değerliydi. O cesur ve onurluydu ve tüm krallığın, hepimizin başına gelen bu kötü kaderle savaşıma şansına sahip olabilmesi için kendini feda etti. Sen asla

onu sevmeyi hak ettiği gibi sevdim, çünkü o sizin olmadığınız her şeyi bünyesinde barındırıyor. Ama ben onu seviyorum. Onu kalbimin derinliklerinden, o kadar derinden seviyorum ki bunu dünyamızın sınırlarının ötesinde hissedebileceğini biliyorum."

"Ne demek kendini feda etti?" Stella şaşkınlıkla alay etti. "Azriel bir kara büyü kazasında öldü."

Onu düzeltmedim, düzeltmek istiyordum ama bunun beni Cyclops Sorgusuna çekmesine yol açabileceğini biliyordum. "Benim için bıraktığı bir not buldum ve o sözlerde senin ne olduğunu bildiğini söylüyordu. Neye dönüşeceğini biliyormuş. O sadece senin piyonun değildi, kendisi de satranç tahtasındaki bir taşı ve senin diğer taraf için oynadığının farkındaydı."

"Dur," diye yalvardı, onun için acımasızca resmettiğim gerçekliği inkâr etmeye çalışıyordu.

"Muhtemelen bir gün karşıma çıkacağını ve yine de kalbimde sana karşı bir parça sevgi bulmamı bekleyeceğini bile biliyordu. Ama burada hiçbir şey yok, Stella. Ve şimdi Lionel'ı da kaybettiğini biliyorsun ve yanında çekilmez benliğinden başka bir şey olmadan yapayalnızsın. Şimdi bana sürünerek gelip umursuyormuş gibi yapabileceğini mi sanıyorsun? Yaptığın onca şeyden sonra senden teselli isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Beni affedebilirsin, sadece bana bir şans ver," diye mırıldandı ve gözlerinde, inandığı her şeyin onu terk ettiği büyük, geniş dünyada yapayalnız kalmanın korkusunu gördüm.

"Hayır. Ve umarım uzun, zorlu bir hayat yaşarsın, tek başına, yanında senden başka kimse olmadan, çünkü senin için bundan daha büyük bir lanet dileyemem."

"Bebeğim, lütfen. Sen benim oğlumsun. Benim küçük avcım. Seni seviyorum. İşlerin zor olduğunu biliyorum ama bunu düzelteceğim. Seni buradan çıkaracağım."

"Sonra ne olacak? Beni Acrux hayran kulübüne mi üye yapacaksın?" Alay ettim.

"Hayır," diye fısıldadı, yaklaştı ve etrafımızdaki susturucu balonu sıkılaştırdı. "Seni serbest bırakacağım ve bir yolunu bulacağım."

seni arkadaşlarına geri vereceğim. Sen ve eşin. Sen ve Dar-

"Sakın onun adını ağzına alma," diye hırladım. "Bu kafese onun için girdim. Gölge kraliçenizin onun üzerine koyduğu laneti bozmak için buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Lanet nedir?" diye sordu inleyerek ve onu neden şımarttığımı bilmiyordum, belki de gerçekten sevdiğim biri için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmesini istediğim için. Daha önce hiç yapmadığı şekilde benim için aynı şeyi yapacak biri için. Ve belki de kısmen, bana ne olacağını gerçekten umursayıp umursamadığını görmek için yaptım. Ya da aşkının yalanının inandığım kadar derin olup olmadığını.

"O bir Gölge Canavar'a bağlı. Gücünü emen ve onunla işi bittiğinde onu ziyan ve ölümlü bırakacak olan lanet bir canavar. Bu yüzden Lavinia, Darcy'yi ondan kurtarmadan önce üç ay döngüsü boyunca uygun gördüğü her şekilde bana işkence edecek. Vazgeçip yıldızların bize sunmakta çok ısrarlı görüldüğü kadarı kabul etmektense bizim için bir şans olmasını tercih ederim. Bunu ona borçluyum. Darcy için dünyanın öbür ucuna kadar her türlü acıya katlanabilirim ama ne olursa olsun, onunla savaşmamak için Lavinia ile bir Ölüm bağına girdim."

"Hayır." Stella bu son sözler karşısında dehşet içinde sustu, eli titreyerek ağzına gitti ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Başını sallıyordu ve ilk kez ifadesi yerine oturmuş gibi görünmüyordu. Yıpranmış, kırılmış ve fazlasıyla gerçek görünüyordu. Korkunç derecede tanıdık geliyordu ve içimde çocukluğuma dair anılar canlandı. Beni ve Clara'yı kapalı kapılar ardında, gösterişine ihtiyaç duyulmadığında seven bu kadın. Çünkü sadece biz vardık. Ve rahatsız edici bir an için, bu ifade beni bocalattı.

Yüksek sesle ya da dikkat çekmek için ağlamıyordu. Yüzünü ellerinin arasına sakladığında sessiz ve acı doluydu.

ve önümde parçalara ayrıldı.

Sessiz kaldım, ne diyeceğimi bilemiyordum, kolayca başka bir maskaralık olabilecek bir şeyin içine çekildiğim için kendimden şüphe ediyordum. Ama bir şey bana bunun gerçek olduğunu söylüyordu ve buna nasıl karşılık vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Stella parmaklıkların arasından uzanıp elimi tutmaya çalıştı ve elimi tuttuğunda o kadar şaşırdım ki, hıçkırmaya ve titremeye devam ederken bana yapıştı, ben de bunu yapmasına izin verdim.

"Sen ve Clara sahip olduğum en iyi şeydiniz," diye mırıldandı kendini biraz toparlayıp gözlerimin içine bakmayı başarırken. "Sen büyüdükçe başka bir yerde olmak, planlar yapmak, ikinizin de Lionel ve benim yarattığımız bu dünyaya nasıl uyum sağlayabileceğinizi düşünmekle o kadar çok zaman harcadım ki. İnşa ettiğimiz geleceğin hayalleri içinde kayboldum. Ve sahip olduğum her bir santimlik güç için, o hayal dünyasının derinliklerine düştüm. Lionel'la birlikte dünyayı ele geçirdiğimde her şeyin yerli yerine oturacağını düşünmüştüm ama bunun yerine her şey milyonlarca parçaya bölündü. Lionel'ın bana karşı sevgisi kalmadı ve şimdi bunca yıl sonra arkamda bıraktığım izlere bakıyorum ve nihayet ardımda bıraktığım yıkımı görüyorum. En kötüsü de aynı yıkımın senin gözlerinden bana baktığını görüyorum. Oğlum benden nefret ediyor ve sen hala bu dünyada olsan da, kızımı kaybettiğim gibi seni de kalıcı olarak kaybettim."

Keder yüz ifadesini paramparça ederken yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu ve ben de aynı kederin kız kardeşim için içimde asla iyileşmeyecek bir yara açtığını hissettim. Stella ve benim şu anda ortak olan tek gerçek şeyimizdi.

"Bizi düzeltecek kadar derin bir özür olmadığını görebiliyorum," diye nefes aldı, karanlık bir kabul gözlerini örtüyordu. "Dediğin gibi - kelimeler hiçbir şey ifade etmiyor. Seni sevmekte başarısız oldum. Ve artık olmam gereken anne olmak için çok geç. Benim yüzümden büyüdün ve keskin parçalarla dolusun. Yıldızlar sana Cennet gibi bir eş sundular.

korkunç bir fedakârlık. Hayal bile edilemeyecek bir fedakârlık." Elimi sıktı, çaresizlik içinde bana bakıyordu.

"Artık benim olmayabilirsin ama sen baştan sona Azriel'in oğlusun. Seni Perde'nin ötesinden izlediğini biliyorum ve ben olmadığım zamanlarda bile hep yanında oldu. Lionel'ı sevdiğim kadar sadık bir şekilde sevmem gereken adam o, ama karşılığında onun sevgisini asla hak edemezdim."

Elimi onunkinden çektim, duvarlarımın aramızdaki yerine sıkıca yerleşmesine izin verdim, bunun ona verdiği acıyı gördüm ve hiç umursamadım. Ayağa kalktı, dönüp aceleyle uzaklaşmadan önce titriyordu ama son sözlerimi onun duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim.

"Hayır," diye kabul ettim. "Yapamazdın."

Gece ilerledi ve uykunun beni tekrar ele geçirmesine izin vermedim, Darcy'nin dönmesini beklerken endişe göğsümde yarıklar açtı.

Lavinia onu nereye götürmüştü? Ona ne yaptıırıyordu? Bu geceden sonra hangi yeni günahlar ona musallat olacaktı?

Artık iyileşmiştim ve adım atacak, barların önünde bir aşağı bir yukarı yürüyecek, orada burada güçlerini test edecek enerjim vardı. Belki de Stella'dan bir içki almalıydım, ama o iğrenç kadının kanını ağzıma alma fikri midemi bulandırdı.

Yaptığımız konuşma zihnimde dönüp duruyor ve beni sinirlendiriyordu. Her şeyden sonra kendini gerçekten suçlu hissediyorsa, bu onun taşıyacağı bir yüktü ve ben ona nezaket ya da empati göstermeyecektim. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda, Clara öldürüldüğünde ve Lionel beni Darius'a bağlayarak geleceğimi çaldığında bana hiçbir şey göstermemişti.

Adımlarıma ara verdim, ellerim parmaklıkların etrafında kıvrıldı ve gözlerim yukarıdaki taht odasının geniş, kavisli tavanına dikildi, bir yandan da onun çok ötesindeki gökyüzünü hayal ettim.

"Darius, eğer tüm bunları izliyorsan, umarım yıldızlar sana planlarını anlatmışlardır, bunların hepsi sadece bir

Fırtına dinmek üzere, böylece tekrar mavi gökyüzünü görebileceğim. Ve eğer bu doğruysa, bana bir işaret gönderme şansınız var mı?"

Sessizlik.

İçimde keder kabardı, yumruklarım parmaklıklarda sıkılaştı, Mavi'ye duyduğum korku da üzerimde baskı yarattı. Bu kafeste kendimi çok çaresiz hissediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Darcy kurtarılmalıydı ve onu Tory'ye geri götürmenin bir yolunu bulmalıyım çünkü bu ikisi birlikte Solaria'nın şu anda sahip olduğu tek cevaptı.

Üç ay döngüsü. Hepsi bu kadar. Kum taneleri kaderimizin kum saatinde geri saymaya başladı bile.

Karanlık bir duman girdabı taht odasına doğru hızla ilerledi ve kafesin içine girip Darcy önümde cisimleştiğinde, gölgeler vücudunu sararak çıplaklığını korurken içimi bir rahatlama kapladı.

Onu tuttum, kontrol ettim ve o da güven vermek için kollarımı sıktı.

"Ben iyiyim," diye söz verdi ama boğazının düğümlemesinden bir şeyler olduğu anlaşılıyordu.

"Sana ne yaptırdı?"

"Beni Vard'a verdi. O da anılarımı inceledi," dedi gözlerinde bir güç parıltısıyla. "Bana öğrettiğin gibi çoğunu korudum ve ona her şeyi gördüğüne inanmasına yetecek kadarını verdim."

"Aferin kızıma."

Gözleri bana doğru kaydı ve dudakları aralandı. "İyileşmişsin." Parmaklarını yan tarafımdaki en kötü yaralardan birinin olduğu yerde gezdirdi. "Nasıl iyileştin?"

"Stella," diye alçak sesle cevap verdim. "Bağışlanmak için geldi. Vicdan azabı mı çekti yoksa bir oyun mu peşinde bilmiyorum ama ne olursa olsun onu gönderdim."

Kalpsiz annemden bahsedince Darcy'nin gözleri beni korumak için parladı. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Sana nasıl davrandığı için. Hayatın boyunca senin yanında olan bir annen olması gerektiği için."

Saçının bir tutamını omzundan uzaklaştırdım ve gölgeler geri çekilerek altında saklanan maviyi görmeme izin verdi. Yine de bu sefer bahsetmedim, işaret ettiğim anda tekrar kaybolacağından korktum.

"Bir zamanlar iyi bir anneydi. Benim de babam vardı. Tüm dünyanın ayaklarının altına serilmesi gerekirken tek başına büyüyen sensin."

"Dağda annemle babamın hayalini gördüm," diye açıkladı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmuştu. "Beni gördükleri gibi benimle konuşabiliyorlardı. Onlar için geçmişte bir hayaldi ama benim için gerçektir." Sanki canı yanıyormuş gibi kalbine dokundu ve ben de elini tutup parmak eklemlerini usulca öptüm.

İç çekerek bana doğru eğildi, elleri göğsümü okşadı ve sıcaklığını bana hissettirdi. Onu kollarımla sardım ve dudaklarımız göğsümdeki karanlığın bir kısmını dışarı çıkaran yavaş, ağırlı bir öpücükle buluşana kadar parmak uçlarında ilerledi.

"Ölümlü olursam ne olacak?" diye fısıldadı dudaklarımız birbirinden ayrılırken ve ben ileri doğru bastırarak ağzını tekrar sahiplendim, öpücükler arasında cevabımı mırıldandım.

"Yapmayacaksın."

Tekrar geri çekildi. "Eş yüzüklerin de kaybolacak mı? Yoksa nadiren ziyaret edebildiğin bir ölümlünün özlemini çekmek zorunda mı kalacaksın?"

"Mavi," diye hırladım, böyle bir geleceği dile getirmesine bile öfkeliydim. "Seni kurtaracağım."

"Ya artık çok geçse?" dedi korkuyla.

"O zaman kendi büyümü bedenimden koparmanın bir yolunu bulacağım ve ölümlü dünyada sana katılacağım," dedim, kelimeler dilimden kolayca döküldü. "Sen nereye gidersen, ben de peşinden gelirim. Bunu sana yeterince açıklayamadım mı?" Alt dudağını ısırdım ve dişlerim uzadı, kana susamışlığım arttı ve daha net düşünebilmek için geri çekilmemi sağladı.

Kollarımı kavradı, başını bir adak gibi yana eğdi ve boğazım ihtiyaçtan sızladı.

"Hayır," diye homurdandım.

"Yap şunu," diye talep etti. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Beslenmen gerek. Ayrıca, içimdeki güç kuyusuna kilitlenirsen, orada hâlâ bir şey olup olmadığını ya da Gölge Canavar'ın hepsini alıp almadığını anlarsın. Lavinia onu tekrar beslediğinden beri hiç güç hissedemiyorum."

Onun bu sorunun cevabını bilmek istemesi kararlılığımı kırdı ya da belki de sadece zayıftım çünkü onu dilimde tatmak için can atıyordum ve delirmenin eşiğindeydim.

Öne atıldım, onu kendime doğru sertçe kavradım ve bir iniltiyle dişlerimi açıkta kalan boynuna geçirdim. Kanı ağzımı kapladı, gün ışığının tatlılığı gölgelerin karanlığıyla nemlendi. Büyüsünün kuyusuyla bağlantı kurmaya çalıştım, otomatik olarak bana akmadığında bir hayal kırıklığı hırıltısı beni terk etti. İçinde derinlerde, o güce giden yolumu gizleyen gölgeler vardı ama irademi onlara karşı bastırıp benim için ayrılmalarını talep ettiğimde, sonunda onu buldum. Büyüsü dilime çarptı ve aklımı kaçırdım, onu kendim için çalarken kafes parmaklıklarına doğru sürdüm, onun yoğun, ateşli gücü içime aktı.

Nefes nefese kaldı, o da bunu hissetti ve vücudu bana karşı daha da ısındı, sanki teninde canlı bir ateş kıvılcımlanıyordu.

Çok fazla boş vakti yoktu, bu yüzden uzaklaşmak ne kadar zor olsa da sonunda başardım, dişlerimi derisinden ayırdım ve başparmağımı iğne izlerinin üzerinde gezdirmek için bir elimi kaldırdım, onu iyileştirebilmeyi diledim ama taktığım büyü engelleyici kelepçeler çaldığım gücü bastırdı. Yine de, boğazımın dibinde yanan açlık olmadan, sonunda daha net düşünebiliyordum.

"Hâlâ orada," diye onayladım ve o da başını salladı, gözlerinde umut dans ediyordu. İyi bir haber almak o kadar rahatlatıcıydı ki ikimiz de gülümsedik.

"Sen Fae'sin Blue ve öyle kalmaya da devam edeceksin." Onu öptüm, kaldırdım ve o da bacaklarını belime doladı. Boynumun arkasını kavradı, beni tekrar öptü, gülümsemeleri bana bir ordunun gücünü veriyordu.

Bunu atlatacaktık. Sadece dayanmamız gerekiyordu.

"Bugün çok yıkıcıydı, çok güzeldi" dedim. "Ama zihnimde tekrar tekrar ne çalıyor biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu, beni daha da yaklaştırıp ellerini saçlarımın arasına sokarak.

"O bıçağı Lionel'ın boğazına sapladığında nasıl görünüyordun," dedim, onu parmaklıklara daha sıkı bastırarak ve çıplak kalçalarının pürüzsüz sırtlarını kavrayarak, ona dokunduğum her yerde gölgeler geri çekiliyordu.

Dudağını ısırdı, başı parmaklıklara yaslanmak üzere geriye düştü ve vahşi bir kahkaha onu terk etti. "Keşke planladığım gibi gözüne vurabilseydim, belki de sonunda ölmüş ve gitmiş olurdu."

"Büyüne ve Düzen'e tam erişimin olsaydı onu yok ederdin Mavi. O seninle Fae gibi yüzleşemeyecek bir korkak ve yüzleşse bile kaybedeceğini biliyor," dedim şiddetle ve o da başını eğip bana baktı.

"Bana her zaman çok güveniyorsun."

"Sen hükmetmeye yazgılı bir kraliçesin. Seni ilk gördüğüm anda bunu anlamıştım."

"Bunu inkâr etmek için uzun zaman harcadın," diye alay etti ve ben de sırttım.

"Benim senin pislik profesörün olmamın seni mükemmelliğe sürüklediğini düşünmek hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?" diye yanağımı dürttü ve sırtışıma daha da genişledi, bu küçük huzur anı etrafımızda genişleyerek bana onu Acrux yüzme havuzunun dibine götürdüğüm zamanı hatırlattı. Bu bizim küçük ışık balonumuzdu ve hiçbir karanlık içeri giremezdi. Ne yazık ki geçici olsa da tamamen bize aitti.

"Evet, o ve birlikte kampüste gizlice dolaşarak geçirdiğimiz onca eğlence," dedim, bu anıların beni ağzına kadar doldurmasına izin vererek.

"O günleri özlüyorum," dedi sessizce, gülümsemesi düştü ve kalbim de onunla birlikte düştü.

"Onları tekrar alacağız," diye ısrar ettim.

"Buna gerçekten ama gerçekten inanmak istiyorum," dedi, parmakları saçlarımı sıkarken.

Elimi böğründe gezdirdim ve titreyerek bana doğru eğildi. "Kollarında kendimi çok kırılgan hissediyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ölümlü olmaya çok yakınlığım, buna dayanamıyorum."

Onu nazıkçe öptüm ve o da saçlarımı çekiştirerek gözlerinde öfke parlarken ağızlarımızı ayrılmaya zorladı.

"Bana kırılabilirmişim gibi davranma. Bana Fae olduğumu, kırılmaz olduğumu hatırlatmanı istiyorum."

"Bu bir emir mi?" Alçak sesle sordum, kelimelerindeki güçle kalçalarının arasında sertleşiyordum.

"Evet, bu bir emirdir," dedi tutkuyla ve bundan daha fazla teşviğe ihtiyacım yoktu. "Sakın beni geri çekmeye kalkma."

Kalçalarını kavradım, sonra düzenimin hızıyla onu kendi etrafımda döndürdüm, göğsümü sırtına bastırarak onu parmaklıklara sıkıştırdım ve saçlarını avucumun içine aldım. Kulağına erişebilmek için başını yana doğru çektim, dişlerimi kulağının kabuğunda gezdirdim ve arzu dolu bir iç çekiş onu terk etti.

"Bu kötü bir fikir. Kızgınım Blue, dünyaya çok kızgınım. Damarlarımda dışarı atmak istediğim bir sürü bastırılmış enerji var."

"Bununla başa çıkabilirim," diye hırladı. "Bana içindeki şeytanı göster."

İçimdeki kargaşa dışarı taşı ve onu ele geçirmesine izin verdim, bir çıkışa ihtiyaç duydum ve bunun o olmasını istedim. Eğer içimdeki karanlığı arzuluyorsa, sunabileceğim her günahla birlikte ona sahip olabilirdi. Tatlılık ve ışıktan oluşan bir yaratık olabilirdi,

Ama onun da kendi kötü alışkanlıkları vardı ve bunlar benimkileri mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Bizi döndürdüm, hızımla onu yere indirdim, başını fayanslara çarpmadan yakaladım ve dizlerimle bacaklarını ayırdım.

"Evet," diye iç geçirdi, bana uzandı ve gölgelerin teninden buharlaşarak onu tamamen bana açmasını izledim.

Tüm o bronz ete ve benim için kıvranışına, dokunuşum için sızlanışına hayranlıkla bakmak için bir an durdum. Başımı bir yana eğdim, bu dünyada ona bu şekilde sahip olmasına izin verilen tek Fae olduğum için sevinçliydim.

"Sadece benim için," dedim sert bir sesle, onaylaması için ısrar ettim.

"Sadece sen," diye yemin etti, göğüsleriyle oynuyordu ve sikimi o kadar sertleştirdi ki artık kendimi tutmam neredeyse imkânsızdı. "Sen benim kurtarıcım, suçlum, uğursuz şövalyemsin. Ve eğer şu anda bana dokunmazsan, delireceğim."

Alt dudağımın tadına baktım, dizlerimi uyluklarının iç kısmına daha sert bastırdım, üzerine çıktım ve ellerimi iki yanındaki soğuk fayanslara koyarak onu bana doğru açtım. "Bana bak. Ve ben seninle işimi bitirene kadar bakmayı bırakma. Bu yeri unut. Sadece biz varız, güzelim. Sen ve ben."

Başını salladı ve ben de aramızdan uzanıp pantolonumu ağrıyan sikimi serbest bırakacak kadar aşağı indirdim ve sıırıslık olmuş göbeğine doğru yönlendirdim. Nefes nefese kaldığında gülümsedim, onu merak içinde tuttum ve aletimin başı ihtiyaçla zonklarken onun sıcaklığının tadını çıkardım. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve ben onun içine girerken kalbim onun için kuduruyordu, kendimi gidebildiğim kadar onun sıkı vücuduna soktum ve o haykırırken elimi ağzının üzerine sıkıştırdım.

Avucumu ısırdı ve onu derin, sert hamlelerle sikmeye başladım, bir kolumu başının üzerine koyup onu yere sabitledim. Ona olan açlığım

Gölgeler saçlarından uzaklaşırken her yerde ve çevresinde aniden mavi bir şelale oluştu.

Elimi ağzından çektim, vücudu benimkini kavrarken ve etrafımızdaki dünya yok olurken onun güzelliğine hayran kaldım.

"Buradan çıktığımızda seni her gün böyle görmek istiyorum," dedim ağır bir sesle. "Çünkü akademide temkinli davranarak çok fazla zaman geçirdim, seni hiç görmediğim zamanların geçip gitmesine izin verdim. Sevişeceğiz, güleceğiz, birbirimizi seveceğiz ve sabah uyandığın andan gece uyandığın son ana kadar seni gülümseteceğim."

Kalçalarımı yere vurdum, içinde daha derine iterken onları döndürdüm ve o inledi, sırtını eğdi ve kollarıma yapıştı.

"Bunu her şeyden çok istiyorum," diye nefes aldı. "O geleceğe ulaşacağız, güzelim."

Bacakları etrafımda düğümlendi ve onu kucakladım, bizi bir hız patlamasıyla ters çevirdim ve bana binerken kıcını sıktım. Onu alttan becerirken manzaranın tadını çıkardım, göğüslerinin zıplamasını izledim ve ondan çıkan boğucu seslerle yıkandım. Her itişime kalçalarını sallayarak karşılık veriyor, ben ona verirken o da bana veriyordu ve aramızda baş döndürücü bir ritim bulmuştuk. Benim için parçalanmaya başladı, bacakları titriyor ve nefesleri düzensiz dalgalar halinde geliyordu, ama etrafımda patladığını hissetmek ne kadar cazip olsa da, onun yerine doruk noktasını tatmak daha cazipti. Gücümü kullanarak onu yüzümün önünde diz çökmesi için yukarı çektim, ve dilimin uzun bir darbesi onu zevkten ağlattı. Klitorisini bulup onunla alay etmeye başladığımda kendini yere bıraktı, kalçaları ağzımla aynı anda sallanırken emmeye ve yalamaya başladı ve onu tekrar uzaklaştırmadan önce unutulmanın eşğine getirdim. Kıcını morartıcı bir kavramayla sıktım, onunla ziyafet çektim ve sonunda mükemmel inlemelerinin sesinde boğulana kadar

Dilimle boşalmasına izin verdim, amına karşı zaferimi ilan ettim.

Orgazm onu ürpertirken gevşedi ve onu kalçalarından tutarak kaldırdım, onu aletimin üzerine yerleştirdim ve tekrar pozisyon değiştirdiğimi fark etmeden önce, sipariş hızımın bir parıltısıyla ona derinlemesine sürdüm.

"Lance," diye soludu, elleri kendini yakalamak için göğsüme çarptı ve kalçalarını kavrayıp doruk noktasının son dalgaları boyunca onu becerirken karanlık bir şekilde güldüm, tam da sevdiğim gibi bana binmesini sağladım.

Şaftımın etrafında sıkıca kenetlendi ve onu hissetmekten zevk alarak inledim, ben de bitirmeye çok yakındım ama bunu olabildiğince uzun süre uzatmak istiyordum.

Gücünü tekrar buldu ve üzerime eğildi, daha yavaş, daha yoğun bir ritimle sevişmeye başladığımızda klitorisini kasık kemiğime sürttü, bakışları benimkiyle kilitli kaldı. Bana karşı kıvrandı, başka bir serbest bırakma peşinde koştu ve parmaklarımı omuz bıçaklarının arasında okşadım, onu zevkle titrettim.

İkinci orgazmına girdi, amı o kadar ıslaktı ve etrafımda titreşiyordu ki, onu mahvetmek için takip etmemek için sahip olduğum tüm konsantrasyonumu harcadım.

Yavaş ve sert, tembel hamlelerle onu becerdim, kendinden geçerek nefes almaya devam ederken meme uçlarının sıkı tomurcukları göğsüme sürtünüyordu. Göğsüme yığılana, sıcak nefesleri tenime çarpana ve mavi saçları boynuma dolanana kadar sikimi her sürüşümde doruk noktasını uzattım.

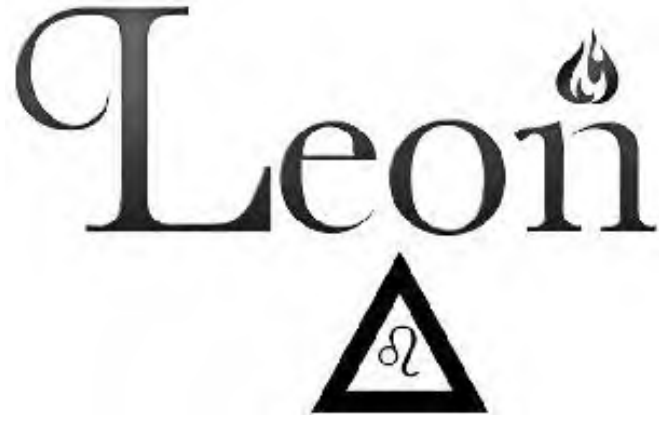
Uzun süre dinlenmesine izin vermedim, bizi geri döndürdüm ve onu tuttum, vücudunun kontrolünü ele geçirdim ve kendi serbest bırakmam için onu becermeye başladığımda kalçalarını kaldırdım. Öfke ve adaletsizliğin her damlasını itişlerime kanalize ederken, eşime sahip çıkarken ve onun karşısında bedenimdeki tüm karanlığı dışarı atarken kaslarım gerildi. İliklerime kadar bana sahip olan ve sonsuzluğun sınırlarına kadar seveceğim bu prenses.

Bir kükremeyle boşaldım, kabzasına kadar soktum ve parmaklarım kalçalarının etini ısırp onu benim için sabit tutarken içinde bitirdim. Ayağa kalktı, beni sertçe öptü ve ben o öpücüğün içinde eridim, zevk, ateş ve lanet olası kükürt üzerime yıkandı. Dili benimkini okşadı ve ben onun içinde kayboldum, beni sevme şekliyle ele geçirildim ve bizi bağlayan yıldız ışığının güzelliğinde boğuldum.

Ağırlığım onun üzerine çöktü ve onu kollarımın arasına aldım, gölgelerin onu mümkün olduğunca uzun süre ele geçirmesini engellemek istiyordum.

"Laneti bozmak için kendini sunduğun için sana hiç teşekkür etmedim," diye fısıldadı, kendini bedenimin kavisine doğru kıvrırken ağzı kulağımın altındaki boşluğa düştü. "Bunun için senden nefret ediyorum ama bunun için seni seviyorum da. Seni o kadar çok seviyorum ki, kalbim hepsini nasıl barındırıyor bilmiyorum."

Sözleri beni sarıp sarmaladı, yıldızların beni bu kız için seçtiğini hatırlattı ve onun sevgisine ne kadar değersiz hissetsem de onun için yaratıldığımı inkâr edemezdim. Bu yüzden ona yetebileceğim doğru olmalıydı, bunu kanıtlamak hayatımın geri kalanını alsa bile. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

"G aaaaabe!" Rüzgara doğru seslendim. "Gaaaaaaabe!"
Dante bir an önce ölmek için savaşıırken havada bir fırtına kopuyordu.

güçlerini kontrol altında tutuyordu ve uzun, gür sarı saçlarım parazitten diken diken olmaya başlamıştı. Savaş alanı çamur ve ölümle çalkalanmış bir yerd, ve üzerimize çöken sessizlik beni ürpertti. Korku göğsümde düğümlenmişti ve aklımın Gabriel'in bir yerlerde cesetlerin arasında ölü yatıyor olması gibi en kötü senaryoya kaymasına izin veremezdim. Gece gündüz onu arıyorduk, cesetleri birbiri ardına tarıyorduk ama kontrol etmemiz gereken o kadar çok ceset vardı ki, bu sonu gelmeyen bir görevdi.

Rosalie, Oscura Kurtları'nı yer değiştirmiş bir halde, burunlarını yere dayamış, ondan bir iz bulmaya çalışıyorlardı. Ailemizin geri kalanı toprak ve hava büyüü kullanarak kazıyor, ellerinden geldiğince toprağı kaydırıyor ve altımızdaki zemini avlıyor, çaresizlik içinde Burrows'un kalıntılarını arıyordu.

Dante ve ben buradaki araziye üç kez araştırmıştık ve ben de yeraltına inmemiz gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Ona döndüğümde, elinde bir silahla

Sırtı bana dönüktü, gözleri ufuktaydı ve geniş omuzları gergindi. Bir elini siyah saçlarının üzerinde gezdirdi ve üzerinden elektrik kıvılcımları yuvarlandı, teninde bir Ejderhanın öfkesi yükseliyordu.

"Eğer burada olsaydı, bizi görürdü. Bizi çağırır ya da bir işaret bırakırdı," dedi Dante, ben arkasından yaklaşırken, kalbim bir kurşun yığını kadar ağırdı.

Elimi omzuna koydum ve elektrik vücuduma serbestçe akarak homurdanmama neden oldu, ancak tüm saçlarım tamamen diken diken olup gökyüzüne uzanırken bile onu ittim.

"Kapana kısılmış olabilir. Belki de büyü bittiği için bize ulaşamıyordur. Belki biz de diğerleri gibi tünel kazmaya başlamalıyız. Pes edemeyiz," diye ısrar ettim.

Bana doğru dönerek elimi ondan çekmem için zorladı, gözleri bir deniz fırtınası gibi parlıyordu. "Ondan asla vazgeçmem, kardeş. A morte e ritorno. Ölmüş olsa bile, onu bize geri getireceğiz ve bir Fae'nin bildiği en büyük cenazeyi ona vereceğiz."

Bu düşünceyi dile getirmesi bile kalbime acı verdi. "O ölmedi," diye homurdandım, Aslanım göğsümde başını kaldırdı. Bu ihtimale asla yer veremezdim. Siktirip gidebilir ve kendini bir ördeğin kışına gömebilirdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi toprağa soktum ve kazmaya başladım. Sadece bir ateş elementim vardı ama yeraltına inmek için toprağa ihtiyacım yoktu. Gabriel için dünyanın diğer tarafına giden yolu kazabilirdim.

"Gaaaabe!" Açtığım deliğe doğru bağırdım. Parmaklarım sert bir şeyin üzerinde sürüklendi ve etrafındaki çamurdan siyah saçlar göründü. Nefes nefese kaldım, o olma ihtimaline karşı toprağı daha derin kazmaya çalıştım. "Gabe? Gabe dayan!"

Çamuru temizledim ve kömürleşmiş bir kafatası elime geldi, siyah saçları hâlâ tepesinden sarkıyordu, geri kalanı ise ateşten yanmıştı.

"Gabriel?!" Kafatasının boş göz çukurlarına baktım, sonra başındaki siyah saç tutamına, içimde keder kabarırken onu okşadım. "Ya bu Gabe ise?" Ağladım ve Dante yanımdaki çamura düşerek kafatasına uzandı.

Ona dokunmasına izin vermedim, göğsüme sarıldım ve hıçkıra hıçkıra ağlarken onu usulca kucakladım.

"Şşş, şşş, seni yakaladım Gabe. Bunu düzeltebiliriz. Seni tekrar bir araya getirebiliriz dostum," diye söz verdim.

Dante hava elementini toprağa bastırdı, toprağı oydu ve cesedin geri kalanını çıkardı. Saniyeler içinde gerçeği öğrenecektik, giysilerinden bir parça görecektik, kılıcı hala yiğitçe elindeydi. Adamım, yiğitçe öldüğünü biliyordum.

"Ga-hay-hay-be," diye ağladım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yüzümü kafatasına sürttüm. Veda edemezdim. Tanıdığım en iyi Fae'lerden biriydi. Kanatlı arkadaşım, melek adamım.

Dante, Gabe'in bedenini yerden kaldırdı ve omuzlarına yapışmış yırtık pırtık, yanık giysileri olan kemik yığınının yere bıraktı. Ejderha Loncası'nın armasıyla damgalanmış kırmızı bir kumaş parçasını çekiştirerek çıkardı ve hıçkırıkları bir anda boğazımda düğümlendi.

"Gabriel değil," diye onayladı Dante rahat bir nefes alarak, ben iğrenç, ölü bir sürüngene sarıldığımı fark etmeden önce.

"Ergh!" Kafatasını bir kayaya çarptım, sonra tekrar ve tekrar ve tekrar, kemik parçaları kuvvetin altında paramparça oldu. "İkili, üçlü, dörtlü öl, seni şeytan siki," diye dişlerimin arasından hırladım.

Kafatası elli parçaya ayrılana ve yok edecek bir şey kalmayana kadar durmadım, ama sonra saçından bir parçanın parmağıma yapıştığını fark ettim ve bir çığlıkla elimi salladım.

Elimden fırlayıp Dante'nin suratına çarptı ve bir lanetle kışının üstüne düştü. Saç dizinin üzerine düştü ve bacağına tekmeleyerek saçın dalgalanmasını sağladı.

çamurun üzerine düşürdüm. Bir ateş parıltısıyla onu yaktım ve rahat bir nefes alarak ellerimi Dante'nin koluna sildim.

"Hadi kazmaya başlayalım," dedi Dante karanlık bir sesle, ayağa kalktı ve hava elementiyile çamuru parçalara ayırdı. Yarattığı çamurlu tünelin duvarlarını sertleştirmek için ateşin gücünü kullandım ve kesinlikle bir toprak Elementalinin olabileceği kadar verimli olmasak da, karanlığa doğru inerek istikrarlı bir şekilde ilerledik.

On metre derine inip güzelce tünel kazmaya başladığımızda, saldırıya uğrama ihtimalimize karşı ateş elementimi korumak için etrafımıza Faelight'lar gönderdim. Ya Lionel daha büyük bir orduyla geri gelirse? Ya ilk savaş daha büyük bir savaşın ön savaşıysa? Bir kıyamet savaşı.

"Acele edelim," diye fısıldadım.

"Bekle, bunu duydun mu?" Dante kulağını önümüzde uzanan çamurlu duvara dayayarak konuştu.

Midem yüksek sesle guruldadı ve bir elimi karnıma bastırdım. "Bu sadece benim, kardeşim."

"Hayır, öyle değil."

Karnım daha yüksek sesle guruldadı. "Öyle olduğuna eminim. Bu sabah kahvaltıyı zor yaptım, Gabe için çok endişelendim. Sadece üzerinde tereyağı ve jöle olan üç kuru simit ve iki Poptart yedim. İyi tür Poptarts bile değil. Markasızlardı, Dante. Mısır gevreğim de yoktu - mısır gevreğini ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Buraya gel, Leone," diye bağırdı ve ben de kulağımı duvara dayayarak ve kalbimi göğsümde gezdiren umutla en iyi arkadaşıma bakarak aceleyle ilerledim.

Ötesinde bir yerden müzikal bir ıslık sesi geliyordu ve nefesim kesildi.

"Sence Gabriel mi? Belki de kafasına bir darbe aldı ve kim olduğuna dair tüm hafızasını kaybetti ve şimdi kendini bir kuş olarak tanımlıyor ve onu orada kanatları dışarıda ve gözleri kuş dilinde bizimle iletişim kurmaya çalışırken bulacağız."

"Hayal gücün bazen beni korkutuyor," diye mırıldandı Dante, sonra elini duvara bastırdı.

"Geliyoruz, Gabe!" Seslendim ve dudaklarımı bir O harfi haline getirerek, belki şimdi anladığı tek şey budur diye ona ıslık çaldım.

Dante duvarda bir delik açtı ve ben de sertleştirmek için etrafına bir ateş girdabı püskürttüm ama tavandan geçen sarsıntı bana buranın hiç de sağlam olmadığını söyledi. Faelight'larımı önümüze gönderdim ve isyancıların geçitlerinin küçük bir bölümüne adım attık, artık tüm yollar çökmüştü ve her yerde moloz yığınları vardı.

Islık sesi büyük bir kaya yığınının geliyordu ve içinden ince, metal bir borunun çıktığını gördüğümde nefesim kesildi. Aceleyle ilerledim, dizlerimin üzerine çöktüm ve Gabe'i kurtarmak için tuğlaları ve büyük taşları kenara fırlattım.

"Geliyorum, buradayım, seni yakaladım dostum." Borunun etrafındaki alanı temizledim, çılgınca ıslık çalan rüzgâr yüzüme çarpıyordu ve ondan gelen tuhaf kokuya burnumu kırıştırdım. "Bu da ne-"

Dante yaklaşırken "Dalle stelle," diye küfretti ve ben şok içinde ortaya çıkardığım şeye baktım, zihnim kösele gibi, turuncu tonlu deriyi çözemiyordu.

Kesinlikle bir beden parçasıydı, etrafındaki tayı yırtılmıştı ve gümüş boru, bedene benzeyen bir şeyin arasına sıkışmıştı.

"Bu çıplak bir kış mı?" Dante fısıldayarak en kötü korkularımı doğruladı, pipo ıslık çalmaya devam etti ve içinden çıkan hava ağzıma üflendi.

"Ah!" Geriye doğru şaha kalktım, yere tükürdüm ve dilimi tekrar tekrar koluma sildim. "Neden o taş yığınının içinde ıslık çalan bir eşek var?!"

Bir taş aldım ve tadını asla unutamayacağım kış aromalı hava için onu öldürmek amacıyla üzerine atıldım. Dante hava elementini kullanarak beni geri püskürttü ve kayaların içindeki adamı ortaya çıkardı.

Dizlerinin üzerindeydi, kıcı yukarıdaydı ve sikini ve taşaklarını saran tayt dışında hemen hemen çıplaktı.

"Seni öldüreceğim, seni kıcı ısıklayan canavar!" İleri atıldım ama Dante gözlerimin içine bakarak beni tekrar geri püskürttü.

"O bizim tarafımızda, fratello. Bu Brian Washer."

"Kim olduğu umurumda değil, kıcı ağzımda ısıklık çaldı," diye tersledim.

"Gabriel'i görmüş olabilir," diye tısladı Dante ve ben de dişlerimi sıkarak içimdeki ateşle savaştım ve boyun eğerek başımı salladım. Ama eğer bunun için sonsuza kadar kin tutacağımı düşünmediyse, beni hiç tanımıyordu.

"Yardım edin," diye inledi Washer, hala dizlerinin üzerinde aynı garip pozisyondaydı, vücudunu kesikler ve çürükler kaplıyordu, kıcı gözümü yakalamak ister gibi bize dönüktü.

Dante ona acıdı, eğildi ve onu iyileştirmek için omzuna bir el bastırdı.

Washer kalçalarını esnetmeye başladı, ileri geri sallanarak kıcı düdüğünün ara sıra ötmesini sağladı.

"Bu da ne böyle?" Pipoyu gösterdim ve Washer sonunda kendini yerden kaldırdı, uzanıp pipoyu kıcının çatlağından çıkardı. "Sihrim bitti, anlıyor musun? Ama bu minicik boruyu enkazın arasında buldum ve dikkatleri bu tarafa çekmek için ağzımı uzatıp onunla ses çıkaramadım. Ben de her çaresiz adamın yapacağını yaptım ve-"

"Neden bağırp yardım istemedin?" diye sordum. "Bu çok daha az etkili olur. Hayatta kalma konusunda iyi eğitimliyim

bir-oh-one. Şimdi." Elini Dante'ye uzattı. "Kurtarıcılarımın elini sıkmalıyım. Tanrım, çok güçlü bir adamsın... oh - kim olduğunu biliyorum."

"Dante Oscura," dedi Dante yine de, kısaca elini sıkarak. "Burada ne gördüğünüzü bilmemiz gerekiyor. Birini arıyoruz."

Washer elini bana doğru uzatarak, "Elbette," dedi ve ben de reddedilmiş bir kedi gibi ona tısladım.

Ellerini kalçalarının üzerine koymuş, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bakışlarım Speedos'una kaydı ve bir tarafından sarkan pürüzsüz, mumlu topu gördüğümde keskin bir nefes aldım.

"Peki, burada başka birini gördün mü?" Dante zorladı.

Kolunu çekiştirdim, dikkatini çekmeye ve gözlerimin içine bakan topa doğru çekmeye çalıştım.

"Dante," diye fısıldadım usulca.

"Ohhh, evet," dedi Yıkayıcı, hırıltılı bir ses tonuyla. "Adamın kendisini gördüm. Koca, şişirilmiş Ejderha Lordu'nu, o sahte kralı. Zaten molozların arasındaydım, başıma düşen o yaramaz taşlar yüzünden bayılmıştım. Ama uyandığımda korkunç, korkunç bir ses duydum."

"Ne dedi?" Ben önümdeki bronzlaşmış, kösele gibi adama parlak taşığının bizimle takıldığını anlatmaya çalışırken Dante sordu.

Washer benim anlamlı göz hareketlerimi fark etmemiş gibi görünüyordu, onun yerine hikayesine devam etti.

"Dedi ki, 'Ölü kraliçenin piç oğlu ve görünüşe göre büyüğü tamamen bitmiş'," diye uğursuzca aktardı Washer ve bakışlarım sonunda topundan yüzüne kaydı.

"Gabe," diye nefes nefese kaldım ve Dante'yle korku dolu bir bakış paylaştım. "Sonra ne oldu?"

"Şey, oğlum, yeni bir Kahin'e ihtiyaç duyduğuna dair bir şeyler söyledi, sonra biraz kafuffle oldu, bir yıldız tozu parıltısı ve sanırım kral zavallı adam her kimse onu esir aldı."

"O bizim Gabriel'imizdi," dedim çaresizlik içinde.

"Hayır," diye homurdandı Dante, vücudundan elektrik fışkırıyordu ve ben içgüdüsel olarak geri adım atarken Washer göğsüne bir darbe aldı, onu kıcının üzerine uçurdu, bacakları genişçe açıldı ve gücünün saldırısı altında seğirdi.

"Gabriel mi? Gabriel Nox gibi mi?" Washer tereddüt etti. "Onun Merissa'nın oğlu olduğunu mu söylüyorsun? Vega ikizlerinin üvey kardeşi olduğunu mu?"

"Evet, tabii," dedim ve Dante bana döndü "Bu bir sırdı, Leone."

"Ohhh," dedim suçlu bir farkındalıkla. "Bu hala bir sır, değil mi kardeşim?" Washer'a baktım. "Yoksa taşaklarını çekiçle parçalarım. Farkında bile olmadığın kadar erişilebilir olabilir."

"Elbette. Gerçeği asla söylemeyeceğime yemin ederim," diye söz verdi Washer, anlamak için elini uzattı ama ben yüzümü buruşturdum. Dante kurşunu yedi, ilerledi ve onunla birlikte yıldız sözü verdi.

"Hadi Dante, diğerlerine söylemeliyiz." Ejderha arkadaşına doğru atıldım ve onu gömleğimden tutarak burun buruna sürükledim. "Gabe'in peşinden gitmeliyiz. Onu kurtarmak zorundayız."

Dante'nin yüzü dehşetten soldu. "Herkesi toplayalım ve asilerin yanına dönelim."

Başımı salladım, öfke üzerime çöktü ve içimdeki canavarı hazır ola geçirdi. Kimse ailemizden birini kaçırıp paçayı kurtaramazdı. Solaria'nın en zorlu şehrinde büyümüştüm, çete kavgalarından, benim ve diğer herkesin hayatını yönetmeye çalışan psikopat, güce aç Fae'lerden kurtulmuştum ve küçük bir Ejderhanın Gabe'imi çalmasına ve bunu anlatacak kadar yaşamasına izin vermeyecektim.

Justin

Yorgunluk beni ayucunun içinde sıkıca tutuyordu ama
umurumda değildi, artık önemi yoktu çünkü
b a ş a r m ı ş t ı m ! Bir bulut asılı

Sonunda önümde, uyuşmuş kesemdeki son yapraklar ve
mataramdaki su damlaları inleyen midemi kaplıyor, kaçışım
için bana bir sihir dokunuşu hediye ediyordu.

Ölü bir adamdım, sonumu beklerken yıldızlara ve ötesine
vedalarımı fısıldıyordum, beni havada tutan küçük
kıvılcımın yakında sönmesini ve aşağıdaki yaratıkların
bekleyen sondalarına inişimi işaretlemesini bekliyordum.

Ama kurtuluşum ufukta belirmişti ve oradaki kara
yağmur bulutu alaycı bir sırıtişla ve özgürlük vaadiyle beni
ileri çağırıyordu. Bu bulutların derinliklerinde onları
kaybedebilir, kendimi ölümcül sondalardan saklayabilir ve
uzaktaki güvenli bir sığınağa ulaştığımda bir gün daha
savaşmak için yaşayabilirdim.

Sanki havada koşuyormuşum gibi bacaklarımı
tekmeledim, sonra etrafımdaki kayışları aceleyle sıktım,
derimi karıncalayacak kadar sertti ama bu hissi
görmezden geldim ve kararlılıkla o buluta doğru eğildim.

Grinin ilk dalları bana değdiğinde içimden vahşi bir
kahkaha döküldü ve aşağıya son bir kez baktım

Beni kovalayan perilere yumruğumu sallayarak seslendim.

"Bu gece alevlerimle ziyafet çekmeyeceksiniz, sizi alçaklar! O yüzden bunu alın ve kazağınıza sokun!"

Dudaklarımdan dökülen iğrenç sözler karşısında yanaklarım pembeleşti ama işte oradaydı, içimdeki vahşi uyanmış ve tüm dünyanın görmesi için serbest bırakılmıştı.

Rüzgâr arkamdan esmeye başladı ve hızla ilerledim, başımın üstündeki aleve biraz daha sihir kattım, böylece sıcak hava beni bulutun göbeğine yükseltti, aşağıdaki Nimfler'in arasında kayboldum ve sonunda güvendedim.

Yanaklarımda oluşan su damlacıkları tenimde yoğunlaşınca ağzımı sonuna kadar açtım ve kendime içecek bir şeyler bulmak için havayı yalamaya başladım.

Uzun ve zor bir hafta olmuştu. Ama işte buradaydım, Justin Masters, Nimflerin Efendisi ve şimdi de Kaptan Bulut Kruvazörü. Belki de döndüğümde biri benim cesur kaçışım hakkında bir ozan yazacaktı. Belki de soneyi ören kişi sevgili Grussy olurdu.

Bunu gerçekten düşündüğümde göğsümde bir şey daraldı, zihnim o kana bulanmış savaş alanına döndü, kraliçem beni havaya fırlattı ve etrafımızdaki herkes kaybolduktan sonra tek başına savaşmaya devam etti.

Çok umutsuz görünüyordu, ama gözlerinde yanan ateşi, öfkeyi ve kararlılığı görmüştüm ve böylesine vahşi bir gücün dışarı çıkabileceğine inanamıyordum.

Kraliçelerim dışarıda bir yerdeydi. Ve bu bulutun ötesine geçip medeniyete geri dönmenin bir yolunu bulur bulmaz onlara geri dönecektim.

Bulutun karnındaki ilk saat yeterince hızlı geçti, susuzluğum sonunda ondan çalmayı başardığım yağmur damlacıklarıyla giderildi ve kemiklerim bile soğuktan ağırlaşana kadar kıyafetlerim yavaşça ıslandı.

Ama bu bile keyfimi kaçıramadı. Hayır efendim.

İki saat daha sürdü, vücudumu saran ürpertiler acı noktasına kadar yoğunlaştı, dişlerim kendi başlarına bir melodi çalıyormuş gibi takırdadı ve takırdadı, sonunda pes etmek zorunda kaldım.

Dengeleyici bir nefes aldım ve uzun zamandır başımın üzerinde yanan, ben bir ölüm denizinin üzerinde umutsuzca sürüklenirken beni bu kurtuluş paraşütünün içinde havada ve canlı tutan alevi kovdum.

Anında alçalmaya başladım, paraşütüm gökyüzünde bulutu yönlendiren ve beni kuzeye iten rüzgâr tarafından savruluyordu.

Kalın bulut tabakası altımda inceldi, alçaldıkça alçaldım, saf irade gücüyle bilince tutunurken son enerjim de akıp gitti. Belki yere indiğimde dinlenebileceğim sıcak bir yatak bulabilirdim. Belki de nazik bir Fae, savaştan yeni çıkmış ve hayırsever bir esnekliğe ihtiyaç duyan bir dostuna yardım teklif ederdi.

Sonunda bulutun altına daldım, hala çatırdayan dişlerimin arasından bir nefes çektim ve aşağıdaki yemyeşil manzaraya baktım.

Bulutun içinde geçirdiğim süre boyunca bir ormanın üzerinden geçmiştım, uzakta beliren bir dağ gözüme çarptı.

O dağı biliyordum, yiyecek arama kulübünde incelemiştım ve hatta yiyecek toplayan arkadaşlarımla bir yiyecek toplama gezisine çıkmıştım. Orada gezegenlere ve ötesine tapınmaya adanmış eski bir tapınağın kalıntıları vardı. Lyra Dağı.

Orada barınak bulabilir, belki yiyecek olarak biraz liken bulabilir ve kraliçelerime dönmek için yola çıkmadan önce bir süre dinlenebilirdim.

Sonunda şansım dönüyordu ve tam zamanında da dönmüştüm, artık sihrim iyice kaybolmuştu ve toprağa dönmem kaçınılmazdı.

Ama tam altımdaki toprağın tatlı ve sağlıklı çağrısına teslim olmaya başlamıştım ki, ayak parmaklarım ormanın sınırlarını aştı ve kâbuslarımdan fırlayan bir çığlık kalbime bir mızrak gibi saplandı.

Hayır.

Aşağıya baktığımda Nymph'lerin ağaçların altından ayaklarımın dibine döküldüğünü, vahşi çığlıklarının ve şiddetli arzularının etrafımdaki havayı boğulana kadar renklendirdiğini gördüğümde gözlerim dehşetle açıldı.

Bulutların arasından bir şekilde beni takip edebildiler mi, rüzgârın yönünü mü takip ettiler yoksa sadece şanslı bir tahminde mi bulundular bilmiyordum ama artık bunun bir önemi yoktu.

Sihrim tamamen tükenmişti, beni bir kez daha gökyüzüne taşıyacak bir alevi tutuşturacak bir nefes bile kalmamıştı. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Cesaret ve gusto dışında hiçbir şeyim yoktu ve gözlerimi bir kez daha o dağın yamacına doğru sürüklediğimde, kendimi bu parçalarımın içine dalarken buldum.

Sanki kaderimde bu yolla yüzleşmek varmış gibi görünüyordu. Ve eğer durum buysa, bunu elimde kılıcımla iki ayağımın üzerinde yapacaktım.

Yukarı uzandım ve paraşütün sağ tarafını üstümde sabitleyen sarmaşığı çekiştirerek beni eski Fae'lerin tüm ihtişamıyla güneşe taptığı harabelere doğru çevirmeye zorladım. Burası son bir duruş için çok iyi bir yerdi ve biraz şansla ayaklarımı yerleştirmek için kendime dar bir nokta bulabilir ve onları teker teker benimle yüzleşmeye zorlayabilirdim.

Bu kadar çok düşman karşısında kaderimin nasıl değişeceği konusunda hiçbir yanılsamam yoktu ama olabildiğince çoğunu yanımda götürmeyi hedefliyordum.

Nimfler yine aç zafer çığlıkları attılar ve ben neredeyse pantolonumu kirletiyordum.

İ ş t e buydu. Kader ruhumu çağırmaya gelmişti. Katlanmak için ne alçakça bir son.

Çimenler parmaklarımın altında yumuşacıktı, serin rüzgar yanaklarımı okşarken yağmur damlaları Üzerimdeki büyülü ağacın dalları, burada yatan insanları gözletleyen Ejderha'nın ahşap kanadını kaplayan altın yaprakları ayırıyordu.

Göğsüm daralmış ve ağrıyordu, yanaklarım kurumuştu ama gözlerim içinde bulunduğum gerçekliğin acısıyla yanıyordu.

"Nerede o?" Nefes aldım, parmaklarım solumdaki tabutun buzuna sürtündü, alamayacağımı bildiğim bir cevap için ona bakarken başım o tarafa döndü.

Buraya gelmek, gerçekten onunla birlikte olmadan onunla birlikte yatmak belli bir tür ıstıraptı. Cevap yoktu, buzdan duvarların içindeki soğuk bedene eşlik eden ağır varlıkta ona dair hiçbir his yoktu. O burada değildi. Artık hiçbir yerde değildi.

Göğsümdeki acı keskinleşti, gerçekliğimin acısı her zamanki gibi derinden kesildi ve yine de ağlamadım. İçimde hiç gözyaşı kaldığından emin değildim.

"Tanrım, keşke senden eskiden olduğu gibi nefret edebilseydim," diye tısladım, yumruğum buza kapandı ve sonra

Tabutun yan tarafına örümcek ağı gibi çatlaklar göndererek kristalleşip bir kez daha sertleşmelerini sağladı.

Kontrolümü kaybediyordum. İçimdeki güç azgın, vahşi bir şeydi ve her zaman o kadar sıcak yanıyordu ki, onu kontrol altına almak için sonsuz bir savaşın içindeymişim gibi hissediyordum. Kazanmak mı yoksa kaybetmek mi istediğime bile karar veremediğim bir savaş.

Kendimi ayağa kaldırdım, artık o olmayan bedenle yatmaya dayanamadım ve bir kez bile arkama bakmadan uzaklaştım.

Sanki onu terk ediyormuşum ya da ona verdiğim sözü tutmama yardımcı olacak hiçbir şey yapmadan geçen her an onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi, parçalanmış parçalarım her adımda daha da derinleşiyordu.

Derin bir nefes aldım ve dağın yamacından gökyüzüne doğru bakarken avazım çıktığı kadar bağırdım; derin ve çalkantılı bir yağmur bulutu içindekileri her şeyin üzerine döküyor ve manzarayı bir hiçlik bulanıklığına indirgiyordu.

Etrafımı saran susturucu baloncuk, sesin kendi kişisel yıkımının ötesine geçmesini engelledi, ancak bu eylem içimdeki herhangi bir şeyi yatıştırmak için çok az şey yaptı.

Zaman kaybediyordum ve bunu durdurmak için hangi yöne döneceğimi bilmiyordum. Kız kardeşim dışarıda bir yerlerdeydi, bana ihtiyacı vardı ve karanlıkta kaybolmuştu ve onu aramaya nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Zihnim savaştan bu yana aklıma gelen her düşünce ve fikri evirip çevirdi ama onu bulmama yardımcı olabilecek hiçbir şey bulamadı.

Gabriel'in bunu yapmam için bir yol görmesine, beni takip etmeye yemin ettiğim yola sokmaya yaklaşabilecek tek bir yol bile düşünmekte zorlanırken bana hangi yoldan gideceğimi söylemesine ihtiyacım vardı.

Neredesin, Darcy?

Döndüm ve isyancıların yenilgimizin ardından geçici bir yuva olarak kurdukları devasa kampa bakmadan yıkıntıların içinde ilerledim. Biliyordum ki

gözler üzerimdeydi, izliyorlardı, bekliyorlardı, bekliyorlardı. Ama onlara verecek cevabım yoktu, hatta umudum bile yoktu. Burada da daha fazla kalamazdık, bu kararın baskısı omuzlarımda ağırlaşıyordu, her ne kadar bu yükü taşımayı hiç istememiş olsam da.

Savaş konseyi gibi bir şey kurduğumuz merkezi ibadet odasından ses gelmemesi, odanın etrafında zaten bir susturma balonu olduğunu anlamamı sağladı. Eski Konsey üyelerinin orada her şeyi enine boyuna tartıştıklarına şüphe yoktu. Yemin ederim Geraldine'le birlikte ölümüne konuşacakları konu kalmasa çimenlerin rengini bile tartışıyorlardı. Ve bunların hiçbirisi bizi bir yere götürmüyordu. Günler, bu duvarların ötesinde daha önemli seçimler için bekleyen insanlara yardım etmenin ötesinde hiçbir karar alınmadan geçti.

Daha fazla ağırlık vermem gerektiğini biliyordum ama Darcy ve Gabriel'in kaybı, Darius için duyduğum keder ve hâlâ avuçlarımda yara olarak duran yerine getirilmemiş söz arasında, saatlerce oturup her küçük karar için onlarla tartışacak gücü kendimde bulamıyordum.

Ağır silahlı dört asi savaş konseyine giden geçitte hazır olda bekliyordu, içlerinden biri Centaur formuna geçmişti, devasa vücudu ancak boşluğa sığıyor ve başı çatıya sürtünüyordu. Onun da nöbet tutmasına yardımcı olması için yeteneklerini kullandığını tahmin ediyordum ama Lionel ve ordusu bizi şu anda yaralarımızı sararken ve vahşi doğada kaybolmuş halde bulursa, herhangi bir büyü veya Tarikat yeteneğinin herhangi birimize pek yardımcı olacağından şüpheliydim.

Ben yaklaşırken isyancılar eğildi, bir kadın sessizce benim için kapıyı açtı ve ben onlara katılırken içeridekilerin hepsi dönüp baktı.

Bakışlarım yuvarlak masadaki boş yerleri, Geraldine'in yanındaki tahtı andıran iki sandalyeyi taradı; biri benim için, diğeri de sürekli yokluğuna rağmen Darcy içindi. Orion için olduğunu tahmin ettiğim bir başka yer ve bir de

Gabriel de. Üç Konsey Üyesi sol tarafta oturuyorlardı ve komutası kendilerine ait olmayan bir ordu için planlarını ve fikirlerini dinlemek üzere bu odaya her çağrıldığında yaptıkları gibi tek vücut olmuşlardı. Kontrolü ellerinde tutmaya çok alışmışlardı ve onlara hadlerini bildirmenin bana düştüğünü biliyordum ama bunu yapmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştım. Henüz.

Üç Varis, anne babaları ve Geraldine'in yanında duran Xavier'in arasındaki sandalyelere birlikte oturdular, bağılılıkları daha önce olduğundan daha zayıftı. Lionel ve Lavinia'ya karşı birlik olduğumuz, tek vücut olduğumuz hissini hatırlamak zordu, oysa şu anda tek görebildiğim kumdaki o çizgiydi. Onları ilk gördüğümüz andan itibaren düşmanımız olmaya iten çizgi.

Darius için boş sandalye kalmamıştı.

Kıpırdamadan durdum, ellerim yanlarımda yumruk olurken boğazımda bir yumru yükseldi, ateş uzuvlarım boyunca yarışıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

"Seni bir saat önce bekliyorduk," diye kestirip attı Tiberius, gözleri siyah bluzumdan yırtık kot pantolonuma kadar üzerimde gezinirken, tek bir kaşını kaldırarak berrak mavi gömleğinin manşetini düzeltirken yargıda bulundu. Kamptaki toprak elementalleri iplik eğirmek için kendi pamuklarını üretiyor, ordumuzun, özellikle de besin zincirinin en tepesinde yer alan bizlerin ihtiyaçları için her türlü giysiyi dokuyorlardı. İsyancıların çoğunun basit, sade gömlekler ve pantolonlar giyerken, bu odadaki insanlar için çok daha fazla çaba harcanmış olması dikkatimden kaçmamıştı.

Geraldine'in kendisi bana birkaç iğrenç elbise hazırlamıştı ve ben ona kendimi içinde normal hissedebileceğim bir şey vermesi için ısrarla yalvarmıştım. Dünya ayaklarımın altında parçalanmadan önce şımartılmış prenses rolünü oynamaya hazır değildim ve şimdi de rol yapmaya başlamayacaktım.

Geraldine, "Bir kraliçe, tebaasının tercihleri ne olursa olsun, tam olarak doğru zamanda gelir," diye takıldı ve dudaklarımın kenarı eğlenerek kıvrıldı.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bu odadaki insanların çoğu Roxanya ve Gwendalina Vega'yı hükümdarlarımız olarak tanımıyor," dedi Tiberius kararlı bir şekilde.

Ayaklarımı hareket ettirmek için zorlarken omuz silktim, açıkça bir taht olan sandalyeye yöneldim ve eski bir kral ya da kraliçenin sahip olabileceği kadar kibir ve küçümsemeyle içine düştüm.

"Eğer durum buysa, neden benim zaman tutmamı bu kadar önemsiyorsun?" Ben çizdim.

"Çünkü bu grubun bazı üyeleri siz gelene kadar hayati bir konuyu tartışmaya başlamayı bile reddetti," dedi Tiberius sert bir sesle, kızgınlığının ağırlığı havayı renklendiriyordu ve duyguları benimkilere baskı yaparken kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Tarikat formunuzu kontrol edemiyor musunuz yoksa yeteneklerinizle bu odadaki herkesi bilerek mi kızdırmaya çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Sanırım Acrux Malikânesi'ndeki o patlamaya tanık olduktan sonra yeteneklerinizi kontrol etme becerilerinizi sorgulasak daha iyi olur," diye cevap verdi seviyeli bir tonda.

"Kontrollü bir patlama," diye belirttim. "Şu anda gücünün barajından taşmasına izin verdiğin gibi bir kez bile elimden kaçırmadığım bir kontrol. Eğer öyle yapsaydım, muhtemelen arkamda her zaman için için yanan bir sürü ölü ceset olurdu."

Caleb annesinin sert bakışları karşısında saklamaya çalıştığı kahkahasını öksürerek attı ama Seth'in dudakları da eğlenerek kasıldı ve odadaki güç dinamiğine dair hissettiğim tedirginliğin bir kısmı değişti. Belki de çizgiler gördükleri kadar net çizilmemişti, gerçi Geraldine'in yanında oturup altısına birden bakarken kendimi sayıca az hissettiğimi itiraf etmeliydim - Xavier'den henüz emin değildim.

Tiberius dilini şaklattı ve kızgınlık hissi o kadar aniden kayboldu ki yanağıma soğuk bir su çarpmış gibi hissettim.

Melinda Altair bu konuşma boyunca sessiz kaldı ama lacivert gözlerinde eğlenceyi ima eden ve ona karşı yüzde bir daha az düşmanca hissetmemi sağlayan bir parıltı vardı.

"Üvey annem ve kız kardeşim Lionel'ın tarafını tuttular," dedi Max alçak sesle, babasının davranışını mazur göstermek ister gibiydi ve ben de anlayışla başımı salladım. Caleb bana bu gerçeği zaten anlatmıştı ve Tiberius'un hissettiği ihanetin ağırlığını düşünerek onu biraz rahat bırakabileceğimi tahmin ettim.

"Bu şekilde mi yakalandın?" Merakla sordum. "Seni sattılar mı?"

Tiberius başını sallamadan önce Konsey Üyeleri birbirlerine baktılar. "Sanırım öyle. Lionel'i kralımız olarak ilan etme ve isyana katılma kararını çoktan vermiştik, sadece Solaria vatandaşlarına pozisyonumuzu açıkça belirtmeden önce ailelerimizin güvenliğini sağlamaya çalışıyorduk. Onun gazabından kaçmak ve sizi bulmak amacıyla bir araya geldik, ancak Melinda size geldiğimizi bildiren bir mesaj gönderemedi. Acrux Malikânesi'ne çağrıldık, ailelerimiz bizi oraya çekmek için yem olarak kullanıldı. Bir tuzak olduğundan şüphelendik ama Lavinia gölgelerini kullanarak kendi bedenlerimizi bize karşı zehirledi ve oraya vardığımız anda ciğerlerimizdeki havayı boğdu. Kanımız ve büyümüz Lionel'in evinin dışındaki o lanet şeyin içine dökülürken uyandık."

"Başka bir yarık açmayı nasıl başardıklarını biliyor musun?" diye sordum. "Yarıkların doğal yollarla, diğer taraftan gelen bir gücün dünyaların dokusunu delip geçmesiyle oluştuğu izlenimine kapılmıştık. Hepsini kapatmıştık ve daha fazlasının yaratılabileceğini düşünmüyorduk."

Eski Meclis Üyeleri, sonunda cevap vermeden önce kendi aralarında cevap verip vermeme arzusunu sessizce iletiyor gibi görünen yüklü bakışları değiş tokuş ettiler.

"Stella Orion orada kara büyü yapıyordu," dedi Antonia. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir bıçağı vardı, ay ışığı ve gölgenin birleşiminden oluşuyordu. Bana böyle bir şeyi kullanmanın bedeli ağırmiş gibi geldi - Lionel'in dediğı gibi, dinlenmesi için götürüldüğünde kaltak yarı ölüydü. Belki de yıldızlar bizden yana olur ve o iğrenç şeyi yaratmanın bedelini ödemek için öldüğünü öğreniriz."

"Yıldızlar," diye alay ettim, nefret içimi yakıp kavuruyordu. "Kendi çarpık zalimliklerinden başka hiçbir şeyi desteklemiyorlar."

Geraldine yanımda soluk soluğa kaldı, bu küfür karşısında bir eli kalbine gitti ama ben onu duymazdan geldim. Onları sevdiğim adamın kanıyla lanetlediğimde yıldızların onlara karşı olan niyetimi anladıklarından emindim.

"Evet, yıldızların canı cehenneme," diye homurdandı Seth. "Kendi kaderimizi kendimiz çizebiliriz."

"Hangisi?" Antonia sordu, ancak onun ve diğer Konsey Üyelerinin bu konuda kendi fikirleri olduğunu zaten söyleyebilirdim.

Herkes beklentiyle bana baktı ve Geraldine'in gözleri inanç ve hayranlıkla parlarsa da, masanın karşısındaki üç kişinin bana ilk konuşma fırsatını vermelerinin tek nedeninin bu soruya verecek bir cevabım olmadığını çok iyi bilmeleri olduğunu biliyordum.

"Yani..." Başladım ama gerçekten elimde hiçbir şey yoktu. Bir plana ihtiyacımız vardı ama henüz aklımıza uygun bir şey gelmemişti. Hepimiz Lionel'e saldırmak için can atıyorduk ama isyancıları güvenli ve sürdürülebilir bir yere yerleştirmeden onları yeniden savaşa hazırlamaya başlayamazdık bile. O zaman asker toplamaya geri dönmemiz, yok olan ordumuzu yeniden kurmamız ve yapabileceğimiz başka ne varsa yapmamız gerekiyordu.

gücümüze güç katacak. Şu anda harekete geçmeyi planladığım sadece birkaç odak noktam olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. "Kardeşim-"

Kapılar şiddetle açıldı ve hepimiz şaşkınlıkla etrafımıza bakındık, yumruklarda büyü parladı ve silahlar bir saldırı beklentisiyle kılıflarından çekildi.

Ama orada duran Ejderha pullu yeşil bir bok çuvalı değildi, sadece derisinden elektrikler fışkıran ve gözlerinde öfke olan vahşi, siyah saçlı bir Faetalian'dı.

"Onu buldun mu?" O kadar hızlı ayağa kalktım ki, tahtasız sandalyem takırdayarak arkamdan yere düştü.

"Evet ve hayır," diye homurdandı Dante, arkasından bir adamı çekiştirerek.

Washer'ın neredeyse cırılçıplak, bir testisi yarı parçalanmış küçük Speedos'unun kenarından dışarı sarkmış, bana doğru tökezlerken gözlerinde dehşet dolu bir bakışla orada durduğunu görünce nefesimi tuttum.

Derisi açıkta kalan göğsünün sol tarafı boyunca kömürleşmiş ve pullarının yanardöner mavisi vücudunun üzerinde parlıyordu. Ela renkli saçları geriye doğru kaymış ve ıslaktı, geri kalanı savaşın pisliğiyle işaretlenmiş olmasına rağmen yüzü temizdi ve en azından bu kadarını temizlemek için büyüsunü kullandığını varsaymak zorundaydım.

İlk defa, zihinsel kalkanlarıma karşı koymaya çalışan yeteneklerinin tek bir titreşimini bile hissedemiyordum, duygularım aracılığıyla büyüümün bir kısmını ele geçirmeye çalıştığına dair hiçbir ipucu yoktu. Yaşayan en güçlü Fae'lerden biri olsam bile, benimki kadar çiğ bir acı muhtemelen arzu edilen bir şey değildi.

"Bize anlattıklarını ona da anlat," diye emretti Dante, Leon yanına yaklaşıp bana el sallayarak selam verdi.

"Kraliçem," diye soludu Washer, bir dizinin üzerine çöktü ve başını önüme eğdi, bu sırada heyecandan kemiklerim titriyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedim, kralcı saçmalıklara tahammülüm yoktu.

"Sahte kral Gabriel Nox'u yakaladı," diye yanıtladı. "Düſen taſın altına hapsedildim, büyüm her deliğimden tamamen yok olma noktasına kadar sıkıldı. Etrafımdaki toprakta ölmekte olan Fae'lerin acısıyla beslenmek zorundaydım ve her gün beslenebileceğim kadar su büyüsü yaratmayı baſardım. Ama sonunda tükendim, sularım fiſkırdı, ufacık bir ſey bile kalmadı-"

"Lionel onu nereye götürdü?" Hırlayarak masanın etrafından dolandım ve Washer'ın kolunu kavrayarak onu ayağa kaldırdım.

Çıplak teninde kan izleri vardı ve bana bakarken gözleri periliydi, devamıza olan bağılılığı için acı çekmekten fazlasını yaptığını bilmeme izin veriyordu, ama ſimdi burada önümde duruyordu ve sahip olduğu cevaba ihtiyacım vardı.

"Kesin olarak bilmiyorum. Ama yeni bir Kahin'e ihtiyacı olduğunu söyledi," diye nefes aldı Washer, yüz ifadesini dolduran acıma duygusu bana çarparken, zihnim bu kelimelerle dönüyor ve içime korku sızıyordu.

Uzaklaſmak için bir hamle yaptım ama Washer'ın yüzünde gizlenen travma ifadesiyle duraksadım.

"Teſekkür ederim," diye nefes aldım, kolunu kavrayışım güven verici bir sıkmaya dönüſtü. "Bunu bana anlattığın için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin ve... hayatta kalmana sevindim."

Washer'ın yüzü buruſtu ve kollarını bana atıp sıkıca sarılırken endişeli bir nefes aldım.

"Onların etrafımda öldüğünü hissettim," diye kulağıma nefes verdi. "Korkuyorlardı ve acı çekiyorlardı ama hepsi, her biri, senin ve kız kardeşin için bu mücadeleyi vermekten gurur duyuyordu. Daha iyi bir dünya için."

Sözleri, o savaſ alanında karſılaştığımız mutlak yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldığımdan beri ruhuma baskı yapan bir yükü hafifletti; benim ve Darcy'nin omuzlarına onca umut yüklemiş olan isyancılara her baktığımda hissettiğim utancı hafifletti.

Bu sözler için bana sarılmasına karşılık verirdim - eğer çıplak olmasına bir parça likra kaldığını hatırlamasaydım ve onun minicik bedenine bir an bile bu kadar yaklaşmak istemeseydim.

Washer'ı sertçe geri ittim, sözleri için minnettarlıkla başımı salladım ve gözlerimi açıkta kalan testislerden uzak tutarak ona biraz yiyecek, banyo ve kalın ve pütürlü bir giysi getirmesi için birini çağırdım.

"Gabriel onu neyle tehdit ederse etsin, Lionel Acrux'a asla bir kehanet vermez," dedi Dante kararlı bir şekilde ve masanın benim tarafıma otururken, Geraldine sandalyemi hızla düzeltip beni masaya geri çağırdı.

"Hayır," diye kabul ettim, bunu düşünürken kaşlarımı çattım, Lionel'ın da bunu anlayacağını biliyordum. Ve mide bulandırıcı bir farkındalık duygusuyla, kendimi onun bu sorunun üstesinden gelmek için ne yapacağını bilirken buldum. "Ama Gabriel imgelemlere erişimini kapatamaz, değil mi? Tam olarak değil."

"Bazı şeyleri görmemeye çalışıyor," diye onayladı Leon, Darcy için tasarlanan tahtta yanıma otururken, sanki onun için tasarlanmadığının farkında bile değilmiş gibi. "Mesela seks hayatımın görüntülerini görmekten hoşlanmıyor ama yine de zorla giriyorlar. Tabii bu onları gerçekten görmek istediği için değilse. Ama o zaman performans kaygısı yaşayacağını tahmin ediyorum, bu yüzden muhtemelen kaç kez yapabileceğimi bilmek istemiyor-"

"Alakası yok, Leone," diye homurdandı Dante, Leon'un bağırdığı masanın altına bir tekme atarak.

Devam eden küfürlerini duymazdan geldim ve kendimi Lionel Acrux'un esiri olarak geçirdiğim zamanı düşünmeye zorladım. Zihnime zorla girip zihinsel bariyerlerimi yok ettiği ve Vard'ın Cyclops istilasını kullanarak kafatasımdaki düşünceleri boş zamanlarında incelemesine ve onları kendi berbat tasarımlarına göre çarpıtmasına izin verdiği zamanları.

"Lionel onu Kraliyet Kahini koltuğuna oturtacak," dedim içimden. "Onu güçlü bir kâhin olmaya zorlayacak."

İstese de istemese de imgelemler görecek ve bunların gerçekliğini zihninden söküp almak için Vard'ı kullanacak."

Gerçeğin ağırlığı herkesin üzerine çökerken, Lionel'ın Gabriel'i aldığı anda eline geçirdiği silahın gerçekliği korkunç bir netlikle içimize işlerken, sözlerimi sessizlik izledi.

"Gabriel gerçekten o kadar yetenekli mi?" Melinda sordu, korku dolu gözleri Caleb'a, sonra da teyit için bana döndü.

Xavier umutsuzca, "O zamanımızın en güçlü Kahini," diye mırıldandı ve odadaki yenilgi karşısında çenem gerildi.

"Bu çok büyük bir iddia," diye alay etti Tiberius ve ben de doğruldum.

"Bu bir iddia değil. Gabriel benim kardeşim. Annemin oğlu. Annem babamla evlenmek için buraya geldiğinde onu da yanında saraya getirmiş ve meşru varisler çıkarana kadar onun kendi vasileri olduğunu iddia ederek kimliğini saklamışlar. Dünyaya onun mirası hakkındaki gerçeği söyleme şansları hiç olmadı ve öldürüldüklerinde annem onu Lionel'in gazabından saklaması için Ling Astrum'a emanet etti. Gabriel bizim neslimizin en büyük Kahini ve Lionel'ın bu gerçeği bir şekilde keşfettiğini ve kendi çıkarı için onu çalmaya karar verdiğini varsayabilirim," dedim açıkça, tüm yalanlardan ve sırlardan bıkmış bir şekilde. Gabriel'e kardeşim demekten gurur duyuyordum ve tüm dünyanın onun kim olduğunu tam olarak bilmesini istiyordum.

"Yıldızlar adına," diye nefes aldı Melinda, üç eski Meclis Üyesi bu açıklama üzerine endişeli bakışlar attılar.

"Ayrıca ailesini güvende tutmak için dişiyle tırnağıyla savaştık güçlü bir stronzo," dedi Dante kararlı bir şekilde. "Bu da o orospu çocuğunun kafasına kolayca girmesine izin vermeyeceği anlamına geliyor."

Antonia, "Günlerdir tutsak," diye cevap verdi. "Lionel savunmasını kırmaya kararlıysa, bu sadece bir zaman meselesi. En güçlü Fae bile sonsuza dek dayanamaz."

"O zaman gidip onu oradan çıkaracağım," dedim ve bir kez daha ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Geraldine bileğimi demir gibi kavradı ve beni yerimde tuttu.

"Tatlı tüylü adamınız size bir mesaj gönderdi, değil mi Kraliçem?" diye sordu ve başımı onaylarcasına sallamadan önce ne dediğini anlamam bir anımı aldı. "Bu bilmecenin anahtarı olabilecek bir mesaj. Göklerden gelen bir hediye." O lanet yıldızlardan bahsedince çenem gerildi ve o da aceleyle devam etti. "Belki de bu kelimelerin içinde bir cevap vardır? Yakalanmadan önceki son anlarında onları size göndermiş olmalı. Gerçekten önemli olmalılar."

Varisleri Lionel'in malikânesinden kurtardıktan sonra gerçeği anladığımı itiraf ederek, "Bunun bir kısmı çoktan gerçekleşti," dedim.

"Anlat bize," dedi Max ve ben de anlattım, kehanetin sözlerini hepsinin duyması için tekrarladım.

Geraldine anlayışla tekrarlarken gözleri yaşlarla dolmuştu: "Yarığın derinlere indiği yerde bir tazı intikam için körfeze çıkar." "Beni gördü. Küçük, yaşlı, hiçbir şey olmayan beni."

"Saçmalama Geraldine, tabii ki seni gördü. Sen bu lanet krallıktaki en önemli insanlardan birisin," diye cevap verdim ve gururla gülümsedi, her şeye rağmen dökülmeye başlayan gözyaşlarını koymak için gözlerini ovuşturdu.

"Ne gibi sözler verdin?" Tiberius bana sordu ve cevap verirken çenemi kaldırdım.

"İntikam, ölüm, ailemi bulmak ve bana ve kocama biçilen kaderi reddetmek için."

"Koca mı?" Antonia'nın nefesi kesildi ve Geraldine'in gurur çığlıkları bu haber karşısında acı dolu bir feryada dönüştü.

Ancak ben bu sorunun ağırlığı altında taşla döndüm, içimden buzlar fışkırdı, ancak serbest kalmakla tehdit eden duygu selini serbest bırakmayı reddettim.

"Darius savaşın sabahında Vega oldu," diye açıklama yaparken mırıldandı Xavier, kederinden sesi titriyordu. "Onu hiç o yeminleri ettiği zamanki kadar mutlu görmemiştim."

O sırada benim hakkımda, bana söylenen sözler vardı, emin bile değildim çünkü kafamın içinde gittikçe artan bir çınlamadan başka bir şey yoktu, bastırılmış duygulardan oluşan bir gelgit dalgası, etraflarına aceleyle inşa ettiğim barajı aşmaya çalışmak için yükseliyordu. Gözlerimi kapattım, burnumdan yavaş bir nefes alarak hepsini engelledim, barajdaki delikleri tıkamaya başladım ve gelgiti geri çekilmeye zorladım, bu inkarla sadece kaçınılmaz olanı ertelediğimi bildiğim halde yüzleşmeyi reddettim.

Kendimi kontrol etmek için mücadele ederken boynumda asılı olan yakut kolye tenimde ısınıyor gibiydi, parmaklarım ona dokunmak için hareket etti ve heybetli bir gölgenin üzerimde hareket ettiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Omurgamdan bir ürperti geçti, içime çektiğim duman ve sedir kokusu ciğerlerime doldu ve yemin ederim neredeyse hissedebiliyordum-

Kapı tekrar çarparak açıldı ve gözlerim sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla odaya giren Rosalie Oscura'ya kayınca tuttuğum nefesi dışarı attım. Başını bana doğru hafifçe eğdi ama Konsey Üyelerini tamamen görmezden gelerek toprak büyüsünden yontulmuş ağır bir ahşap kutuyu önümdeki masaya koydu.

"Bunların hepsini Burrows'un kalıntılarını ararken bulduk," diye açıkladı, gözleri kuzenine ve sonra tekrar bana kaydı. "Sürümden birinde Görme yetisi var - Ay'a yazacak kadar değil ama ona bu şeylerin önemli olduğunu söylemeye yetecek kadar. Bunun 'herkesin katılamayacağı kadar önemli' bu toplantıyı bölebileceğim anlamına geldiğini düşündüm."

Dante'den çıkan elektrik, onu buradan kimin uzak tutmaya çalıştığını yeterince açık bir şekilde bana bildirirken eğlenerek homurdandım.

Antonia Capella, gözleri odaya yeni katılanların üzerinde gezinirken, "Bu konuyu daha ayrıntılı tartışmalıyız," diye mırıldandı.

"Bu toplantılara katılmalarıyla ilgili bir sorunum yok," dedim kararlı bir şekilde. "Onlara olan güvenim tam."

Antonia çete üyelerine ve suçlulara kraliyet savaş konseyinde yer vermem konusunda tartışmaya meyilli görünüyordu ama Geraldine yoktan var ettiği tokmağı herkesin irkilmesine neden olan bir gürültüyle masaya vurdu.

"Kraliçem konuştu. Sarayının en yeni üyelerini ve bu büyük masadaki yerlerini teyit eden bir notu tutanaklara geçireceğim."

Meclis Üyeleri bunu tartışmak ister gibi göründüler, ancak Caleb onlara bırakmaları için tısladı ve şaşırtıcı bir şekilde geri adım attılar.

Rosalie, hiçbir kesinti olmamış gibi devam etmeden önce bana eğlenen bir kaşını kaldırdı.

"Darius'a ait bir sürü Ejderha hazinesi de var - onları senin için odana bıraktık."

Bu jest karşısında yüreğim burkuldu, bu davranışa ne kadar minnettar olduğumu ifade etmek için dudaklarımdan hiçbir kelime dökülmedi. Darius o lanet altını neredeyse beni sevdiği kadar çok sevmiştii ve sonsuza dek bir savaş alanının altında gömülü kalacağı düşüncesi, onu kendim geri almak için zaman ayıramayacağımı bilmeme rağmen, sürekli içimi kemiriyordu.

"Sana söyledim Rosa," diye homurdandı Dante bir Alfa'nın alçak ses tonuyla. "Bütün bunlara fazla karışmanı istemediğimi söyledim."

"Ben zaten isyanla birlikte kaçıyorum, Stronzo. Beni kraliçelerle olan toplantılardan uzak tutmanın, katıldığım takdirde olacağımdan daha güvende olmamı sağlayacağını sanmıyorum." Dikkati tekrar bana yöneldi ve soru sorarcasına başını eğdi. "Diğeri nerede bu arada? Tüm kamp onun nereye kaçtığını çok merak ediyor."

"Rosa, bu kadar yeter," diye bağırdı Dante ve ona gözlerini devirdi ama bir adım geri çekilerek kutuyu önümde bıraktı.

"Darcy yakında dönecek," dedim emredici bir ses tonuyla, sanki bu doğru olması için yeterliymiş gibi ve odadaki herkesin şerefine, hiçbiri beni bu konuda sorgulamadı.

"İşte. Cevabını aldın, şimdi git oğlumu benim için kontrol et ve annesine kısa süre içinde onları görmeye geleceğimi söyle." Dante, Rosalie'ye odadan çıkmasını işaret etti ve Rosalie alaycı bir selamla geri çekilerek beni teslim ettiği eşyaların olduğu kutuya bakmaya bıraktı.

Geraldine ben elimi uzattığımda ayağa fırladı ve onu benden uzaklaştırdı. "Ellerinizi bu hurda ve ıvır zıvırları ayıklamak gibi önemsiz bir işle kirletmemelisiniz leydim," diye soluk soluğa bağırdı ve kendi başına inceleme işini üstlendi, ben de dikkatimi diğerlerine verirken ona izin verdim.

"Eğer kehanet benim verdiğim sözlere atıfta bulunuyorsa, o zaman söyleyebileceğim tek şey, bunların hiçbirini unutmaya niyetim olmadığıdır. Bunun dışında, güvercinin neye atıfta bulunabileceğini bilmiyorum, ya siz?" diye sordum.

Kaşlar çatıldı ve mırıldanmalar yerini kafa sallamaya bıraktı ve hayal kırıklığı içinde iç çektim. Lanet olası kehanetler. Bilmecelelerini çözmek için çalışanların zihinlerine delilik tohumları ekmek amacıyla yaratıldıklarına yemin edebilirim. Gerçekleştikten sonra kelimelerin anlamını çözmenin bana ne faydası vardı?

Geraldine'in kutuda bulunduğu belli olan, Varisler'e ait Anka kuşu yapımı silahlar masanın ortasına düşerken büyük bir gümbürtü masadaki herkesin irkilmesine neden oldu.

Geraldine, "İnanmayanlar için bir avuç neşeli zampara," diye mırıldandı, dikkati hâlâ karıştırdığı kutudaydı.

"Oh, çok tatlı," diye mırıldandı Seth, pençeli eldivenlerini masadan kapıp takarken ve parmak eklemleri üzerinde kırmızı ve mavi alevler onun emriyle tutuşurken sırttı.

"Nedir onlar?" Melinda merakla sordu, Caleb ikiz hançerlerini eline alırken oğlunu izliyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı.

Geraldine küçümseyerek, "Gerçek Kraliçelerden, onların arkasında savaşanlara hediyeler," dedi.

"Sırtlarında mı?" Tiberius homurdanarak Max'in metal yayını ondan aldı ve inceledi.

Caleb, "Yanlarında," diye düzeltti ama bu, ebeveynlerinin yüzlerindeki şüphe dolu ifadeyi silmek için yeterli olmadı.

Melinda yavaşça, "Bu aylar boyunca çok şey kaçırmışız gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Ne zamandan beri yardım almadan kendi pençelerin yetmiyor, yavru?" Antonia işaret ederek Seth'e sordu ve o da dudak büktü.

"Yıldızlar adına, anne, törenimi mahvetme. Makyajını yapmak için o Medusa aynasını kullanmaktan hiç gocunmadın, peki neden benim alev pençelerimi yargılıyorsun?" Seth talep etti.

"Ben sadece, savaşta tahttaki rakiplerinizin alevlerinden dövülmüş silahlar kullandığınızı öğrenirlerse bunun basına nasıl yansıyacağını sorguluyorum. Eminim bunun nasıl bir zayıflık olarak gösterilebileceğini görebiliyorsunuzdur-"

Geraldine yüksek sesle, "Karşılaştırıldığında gerçekten de bir zayıflık," diye onayladı. "Bu can sıkıcı barakudaların şimdi kabul etmelerinin iyi olacağı bir şey. Onlar gerçeklerin ne gücüne ne de güzelliğine sahipler-"

"Sadece kehanete odaklanabilir miyiz?" Yüksek sesle sordum, bu konuşmanın inişini bir mil öteden görüyordum ve durmasını istiyordum.

Neyse ki, hepsi şu anda bunun daha önemli olduğunu anlamış görünüyordu, ancak silah konusunun Varisler ve onların mirasçıları arasında ele alınacağını söyleyebilirim.

daha sonra bulmacanın çözülmemiş son parçasına geçtiğimde.

"Kral, Hydra'nın kindar bir sarayda körüklediği gün düşebilir..."

Tiberius keskin bir nefes alıp elini masaya vurmadan önce birkaç dakika sessizlik oldu; yetenekleri bir kez daha tasmalarından kurtulunca hepimizi bir heyecan sarsıntısı sardı.

"Ruhlar Sarayı'nda yıllar önce eski krallardan biri tarafından başlatılan bir gelenek var... Hangisi olduğunu unuttum ama konumuz bu değil. Her yıl Hydrids meteor yağmuru sırasında, gök olayının doruk noktasında, sarayda hepimizin bir araya geldiği bir kutlama yapılırdı. Ancak Hail'in annenizi Voldrakia'dan getirdiği yıl, Merissa tahtı değiştirmek için büyüsünü kullandı çünkü meteor yağmuru onun Tarikat formuyla bağlantılıydı. Bu kocası için bir hediye idi. Meteor yağmuru en yoğun olduğu zaman, büyü uyanıyor ve tahtı yaratığın kendi sesiyle kükretiyor - hepimiz bunu ilk duyduğumuzda oldukça abartılı bir sürpriz olduğunu söylememe izin verin."

"Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı," diye onayladı Antonia bu anıyı hatırlayınca hafif bir gülümsemeyle.

Kalbim bu sözler ve sundukları olasılık karşısında dörtnala atmaya başladı. "Kral düşebilir," diye umutla tekrarladım. "Ruhlar Sarayı, Lionel'i kendine ait olduğunu iddia ettiğinden beri sayısız odadan dışarı atıyor. Bu bana oldukça kindarca geliyor."

"Meteor yağmurunun en yoğun olduğu zaman ne zaman?" Seth heyecanla sordu, Lionel'ın düşüşünü görme arzusu onu o kadar heyecanlandırmıştı ki neredeyse koltuğunda zıplıyordu.

"Şu andan itibaren on iki gün, on sekiz saat ve yedi dakika," diye bağırdı Geraldine. Bunu nasıl bu kadar doğru biliyordu bilmiyorum ama konu saçma sapan kraliyet gelenekleri olduğunda ona çok güveniyordum.

"Bu süre, orduyu yeni bir savaşa hazırlamak ve devamıza daha fazla isyancı kazandırmak için yeterli değil.

Sayılar," diye belirtti Antonia.

"Bir kralı öldürmek için bir ordu gerekmez," dedim soğuk bir sesle, içimde yükselen intikam ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, lanet olası kehaneti görmezden gelip onu öldürmek için saraya doğru yola çıkmayı fazlasıyla arzuluyordum.

"Gabriel'in sana bu mesajı göndermesinin bir nedeni var," dedi Dante, haklı olduğunu anladığımda bile içimdeki arzuyu görmüş gibiydi. "O zaman gerçek bir başarı şansına sahip olacağını biliyor, güzelim."

On iki gün daha. Bunu bitirmek için on iki gün nasıl bekleyebilirdim? Geciktiğim her an için Gabriel'in o canavarın ellerinde nelerle karşılaşacağını bilirken nasıl bekleyebilirdim? Ama kardeşime güveniyordum. Onun yeteneklerine güveniyordum ve eğer bu kehaneti takip etmem hayati önem taşımasaydı, son sihrini bana göndermek için harcamazdı. Yarıkla ilgili kısım gerçekleşmişti ve bu odadaki insanların yarısını bu sayede kurtarmıştık, bu yüzden bana söylediklerine güvenmek zorundaydım.

"On iki gün daha ne yapmamız gerekiyor?" Max sordu. "Gabriel bu süre içinde kırılabilir ve kırılırsa Lionel birkaç dakika içinde üzerimizde olacak. Kelimenin tam anlamıyla bir sonraki nefeste gelebilir ve biz burada oturup kışımızı kaşıyarak onun saldırmasını bekleriz."

"Vahşi doğanın yöntemleriyle hareket etmeliyiz," dedi Leon gizemli bir şekilde, başka kimse fikir beyan edemedi. "Deniz kadar öngörülemez, rüzgâr kadar hilekâr, mevsimler kadar değişken ve bir Aslan kadar kurnaz olmalıyız."

Xavier kaşlarını çattı. "Tilkiler genellikle-"

"Şşşt." Leon onu susturmak için bir parmağını ağzına bastırdı. "Gabriel bunu sorguladığını göreceksin ve Lionel'a söyleyecek. Çok açık konuşuyorsun, küçük Pego-dude."

"Ben nasıl-" Xavier söze başladı ama Leon, sanki herkesi Xavier'in sözlerini ondan önce duyduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi, onun sözlerini bir saniye kadar geriden yankıladı.

"Gördünüz mü?" Leon hepimizin arasına bakarak, "Gördün mü?" dedi. "Çok açık. Gabe'in yeteneklerini engelleme sanatında ustalaşmak için yıllarımı harcadım. Saldırı zamanını beklerken bizi onlardan koruyabilirim."

"Nasıl?" diye sordum, çünkü Max haklıydı, burada ördek gibi oturuyorduk ve bu durumu değiştirmek için bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

Leon sert bir baş hareketiyle, "Denize açılmalıyız," dedi.

"**D e n i z e** mi?" Melinda kaşlarını çattı. "Denizden kilometrelerce uzaktayız. sahil ve-"

"Bunu beklemez miydin? Biliyorum. Ama artık ben de biliyorum, sen de biliyorsun, Gabe de biliyor. Gördün mü, çoktan sıçtık. Ama öyle olmayacak çünkü denize ulaştığımızda karadan bir ada oyacağız. Bazıları adanın muhteşem ve kurnaz bir Aslan Değiştiren şeklinde oyulacağını söylüyor. Bazıları bu planın daha da iyi işleyeceğini söylüyor. Ama şimdi karar vermeyin yoksa o görür."

Caleb, "Bu pek de iyi bir plan gibi görünmüyor," diye mırıldandı ama Seth onu sertçe susturdu.

"Evet, öyle. Çok mantıklı. Hepimiz denize açılıyoruz ve sonra amaçsızca yüzüyoruz, bazen bizi hareket ettirmek için rastgele bir yöne büyü fırlatıyoruz, bazen de dalgaların kaprislerini takip ediyoruz-"

"Hiçbir şey su kadar vahşi ve öngörülemez değildir," diye gururla kabul etti Tiberius, sanki krallığımızdaki en güçlü su sahiplerinden biri olmak onu okyanustaki her damladan sorumlu kılıyormuş gibi.

"Majesteleri, bir şey söyleyebilir miyim!" Geraldine oturduğu yerden masanın üzerine sıçrayarak bağırdı ve konuşmasına izin vermem için bana baktı, ancak zaten tüm odanın dikkatini çekmişti.

"Benim iznime ihtiyacın yok," dedim, onun tiyatrallığı karşısında ağızım biraz kalktı.

"Evet leydim, sanırım bu Aslan gerçekten de kurnaz, belki de daha önce karşılaştığım tüm sadık kedilerden daha akıllı!" diye bağırdı ve Leon koltuğunda daha dik oturarak

Dante nefesinin altından homurdanırken kendini beğenmiş bir şekilde. "Bir o tarafa, bir bu tarafa gidebiliriz - yüce denizin bile tahmin edemeyeceği kadar uzak yerlere."

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, "Bu gerçekten işe yarayabilir," diye itiraf ettim ve masadaki tartışma bu fikre odaklandığında kendimi biraz rahatlamış buldum. İsyancılar için bir planımız vardı. En azından bir planın görünüşü. Ve omuzlarımda bu yük olmadan, sahte kralı öldürmek için Ruhlar Sarayı'na gitmeden önceki günlerde ne yapmam gerektiğine odaklanabiliyordum.

Geraldine tekrar yanımdaki koltuğuna atladı ve Rosalie'nin bana verdiği kutuyu boşaltma işlemine devam etti. Sürü üyesinin bizim için kurtardığı paha biçilmez hazinelere bakarken kalbim duracak gibi oldu.

Orion'un Zodyak Loncası için bulduğu taşlar ve onları araştırmak için kullandığı kitapların yanı sıra babasının ona bıraktığı günlük de oradaydı. Espial Haritası yanlarında duruyordu, korkunç gölge gözüyle gece demir dürbünü hâlâ yerinde kilitliydi ve birinin onu boş zamanlarında kullanmasını bekliyordu. Diego'nun iğrenç ruh şapkası da oradaydı, büyükannesi ve arkadaşları muhtemelen içindeydi, ancak kontrol etmek için o şeyi kafama takmayacaktım. Orion'un birkaç kitabı ve şu anda karıştırmak istemediğim başka ıvır zıvırlar da oradaydı.

"Her zaman rastgele hareket etmeliyiz," dedi Seth, plana kendini kaptırarak. "Bir sonraki hamlemizi kimsenin tahmin etmesine izin vermeyelim ki Gabriel bizi hiç göremesin. Sahte kral için görünmez olacağız." Sandalyesini duvara çarparak ayağa kalktı ve Leon bir çığlık atarak zıplayıp burpee yapmaya başladı. Antonia ve Tiberius onları sakinleştirmeye çalıştı ama kaos açıkça patlak veriyordu ve benim bunu durdurmaya niyetim yoktu.

Geraldine kutunun içindekileri incelemeye devam ederken ben haritaya uzandım, parmaklarım kutunun üzerinde geziniyordu.

Solaria'nın tamamı önümde uzanırken değişen detaylar.

"Bunu birini bulmak için kullanmanın bir yolu var mı?" Geraldine'e kısık bir sesle sordum, onlar planı hayata geçirebilmemiz için ordumuzu sahile taşımamızla ilgili ayrıntıları tartışmaya devam ederken diğerlerini görmezden geldim. Antonia hâlâ Leon ve Seth'i oturtmaya çalışıyordu ama onlar diğer herkesi kızdırmakla meşguldü.

Geraldine üzgün bir ifadeyle, "Ne yazık ki büyü işe yaramıyor," dedi ve parmaklarını büyülü mürekkebin üzerinde gezdirerek keşke öyle olmasaydı, dedi. "Sanırım daha önce basit bir yer bulma büyüğü denemişsinizdir?"

Başımı salladım, umudum azalırken haritaya bakarken kız kardeşim için duyduğum endişe beni tüketiyordu.

"Güçlü kalkanları olan birini bu şekilde bulmak imkânsız olurdu," dedi yumuşak bir sesle.

"Ya da esir tutulan ya da... ölen biri." Bu son tahminin doğru olabileceğine inanmıyordum ama uzun zamandır tek kelime etmemiştim ve geçen her saniye beni inkar etmesi gittikçe zorlaşan düğümlere bağlıyordu. Onu ruhumda hissediyordum, yaşadığından emindim, ama bu doğruysa, o zaman neredeydi? Neden hayatta ve iyi olduğunu kanıtlamak için bana bir mesaj ya da başka bir şey göndermiyordu? Bir yolu olmalıydı.

"Belki..." Geraldine endişeyle etrafına bakındı, sonra yaklaştı, bir elini ağzına götürmeden önce parmaklarının bir hareketiyle ikimizi çevreleyen bir susturma balonu oluşturdu, böylece benden başka kimsenin sözlerini fark etme şansı kalmadı - gerçi Seth'in Melinda'nın bu toplantı sırasında tuttuğu notları yırtıp attığını ve Leon'un da onları ateş elementiyile yakmakla tehdit ettiğini düşünürsek kimse bize dikkat etmiyordu. "Güçleri ne olursa olsun kalkan gibi şeyleri aşabilen güçlü büyü efsaneleri duydum."

"Ne büyüğü?" Anında sordum ve sanki bana söylemek için kendisiyle içsel bir savaş veriyormuş gibi büzüldü

Ama Geraldine'i tanırdım ve ne düşünürse düşünsün kraliçesinden gelen bir isteği asla reddetmezdi.

"Kara büyü," diye nefes aldı.

"Gölgeleri kullanma riskini göze alamayız," dedim içimdeki hayal kırıklığıyla ama başını salladı, komplocu bir tonla devam ederken beni daha yakına çağırdı.

"Kara büyü gölgelerle iletişim kurmaktan çok daha fazlasıdır. Eski yöntemler vardır. Fae'lerin uzun zaman önce, yıldızların kutsamasıyla güçlerini tam olarak nasıl uyandıracaklarını öğrenmeden önce kullandıkları yöntemler. Bir bedeli olduğu gerçeği dışında bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Ve böyle bir şeyi asla önermeyeceğimi biliyorsun, ama... ama... benim en mavi saçlı tatlı yaz çocuğum..."

Geraldine hıçkırıklarını bastırdı ve ben de onun elini sıkıca kavradım.

"Bu büyü hakkında daha fazla bilgiyi nereden bulabilirim?" Eski yöntemlerle ilgili başka neler öğrenebileceğimi merak ederek sordum. Yıldızların kutsamasından önce gelen bir güce sahip olmak, onları yok etme sözümü yerine getirirken işime yarayabilirdi.

Geraldine'in gözleri haritaya kaydı, parmağı kısa bir süre için Kayıp Kütüphane'nin üzerine bastıktan sonra haritayı sıkıca sarıp kutuya geri attı, susturucu balonu dağıttı ve sanki bana bunların hiçbirisi hakkında tek bir kelime bile söylememiş gibi davrandı.

Düşüncelerim bu bilgiyi işlerken, onun haklı olup olmadığını, o kütüphanedeki bilgileri kullanarak Darcy'nin yerini bulmanın bir yolunu bulup bulamayacağımı merak ediyordum.

Geraldine kutunun içindekileri paketlemeye devam ederken ben de diğerlerine baktım. Gece demir casus camını ışığa tutup ilgiyle inceleyen Leon'a şaşkınlıkla göz kırptım.

"Bunu nasıl aldın?" Avucunun içinde ucuna vurmaya başladığında ona sordum, gölge gözün içinde kaba bir şekilde zıplamasına neden oldu.

"Tüm Solaria'daki en iyi hırsız," dedi basitçe, avucundaki casus cama tekrar dokunmadan önce kendini işaret ederek. "Bu şey ne işe yarıyor ki?"

"Bunu Espial haritasındaki yarıkları görmek ve hepsini kapatmak için kullandık," diye açıkladım.

Geraldine öyle bir pterodaktil çılgılığı attı ki neredeyse oturduğum sandalyeden düşecektim, herkes telaşla ona bakarken odaya sessizlik çöktü ve o da açıklama yapmadan önce aceleyle ayağa kalktı.

"Aklıma bir fikir geldi. O ahmak Vard'ın yüzünden aldığımız gölge gözü kullansak nasıl olur?"

"Nasıl kullanacaksın?" Xavier sordu.

"Belki - ve emin olamıyorum - ama belki de birimiz kendi gözümüzü çıkarıp yerine gölge gözünü yüzümüze yerleştirirsek, onu gölgeleri görmek için kullanabiliriz, tıpkı o iğrenç yaratığın önceki sahibinin bir zamanlar sahte krala hizmet etmek için yaptığı gibi. Eğer öyleyse, Lavinia'nın gölgelerle ne yaptığını görebilir ve böylece öğrendiğimiz her şeyi rapor ederek kendimize her fırsatta düşmanımıza karşı büyük bir avantaj sağlayabiliriz!"

"Kim böyle bir şeyin suratına sokulmasına gönüllü olur ki?" Caleb masadan uzaklaşırken iğrenerek sordu.

"Ben gönüllüyüm!" Geraldine bağırdı, cebinden büyükannesinin göz kepeğini çıkardı ve gölge şeye yer açmak için kendi gözünü yüzünden çıkarmaya hazırlanırken başını çatıya doğru eğdi.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" Max ona doğru hamle yaparken kükredi ve ben de göz kepeğini ondan uzaklaştırmak için mücadele ederken ayağa fırladım.

"Hayır Geraldine!" diye bağırdım. "Hayatta olmaz!"

Haberi almaya çalıştığımızda bize karşı çıktı, ben istemediğimde ısrar ederken davamız için her şeyi feda etmeye hazır olduğunu söyledi ve Max kendini tamamen kaybetti.

Leon arkamdan soluk soluğa, "Ah, sümüksü," diye seslendi ve ona bakmak için etrafıma bakındığımda gölge gözün casus camından kurtulduğunu ve elinin üzerinde sürünerek yüzüne doğru yükselmeye başlarken koluna doğru ilerlediğini gördüm. "Ne yapıyor bu?"

"Gözünü arıyor, böylece onu yutup kafatasının içine yerleşebilir," diye yanıtladı Geraldine, sanki bu çok dehşet verici değilmiş gibi.

"Ah!" Leon elini çılgınca salladı ve göz elden fırlayarak masanın üzerinden uçtu ve doğruca Seth'in yüzüne çarparak yanağını kavradı ve anında onun yerine gözüne doğru kıvrılmaya başladı.

Seth dehşet içinde uluyarak öne fırladı ve Tiberius ona yardım etmek için ayağa kalkmaya çalışırken ona çarptı.

O şey elmacık kemiğinin üzerinden geçerken ve kollarını çılgınca sallaması onu düşürmek için hiçbir şey yapmazken bile Seth'e onu tutması için bağırdım.

"Kıpırdamadan dur!" Caleb kükredi ve Seth de Caleb'ın taşla kaplı yumruğuyla ona vurmasından yarım saniye önce öyle yaptı.

Seth yüzünde bir şey kırıldığı için acı içinde uludu ve Caleb yaklaşp onu tekrar ayağa kaldırmadan önce yere düştü.

Hasarları incelemek için diğerlerinin yanından geçerken Seth'in yanağındaki patlamış gölge göze ve Caleb'ın ona verdiği kırık göz çukuruna dikkatlice baktım.

"Geçti mi?" Seth yalvardı ve ben de onaylarcasına başımı salladım, elini tutup onu iyileştirirken o da benden yüzü şok ve rahatlama karışımı olan Caleb'e baktı.

"Görünüşe göre kimse gölge göz kullanmayacak," dedim, bu gerçeğe tek bir parçam bile üzülmedi.

"O halde bir sonraki hamlemizi planlamaya geri dönmeliyiz," dedi Melinda sakince, Seth'in yüzüne sıçrayan gölgeli gözün yarattığı kaostan etkilenmiş gibi bile görünmüyordu ve itiraf etmeliyim ki ondan oldukça hoşlanmıştım.

Toplantı nihayet sona erdiğinde herkes odadan çıktı ve ben de Caleb'e yetişmek için onun yoluna doğru sürüklendim.

Tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim ama kesinlikle bir şey söylemem gerekiyordu.

'Beni ürkütücü gölge gözden kurtardığın için teşekkür ederim' diye başlayabilirdim - gerçi cidden suratıma taştan bir elle yumruk atmak zorunda kalmış mıydı? Bu bok kişisel görünüyordu.

Aramızdaki gerilim dayanılmazdı ama bunu nasıl düzeltereceğimi bilmiyordum. Ona doğru yürüyüp, "Hey dostum, belki de geçen gece beni nasıl boşalttığın hakkında konuşmalıyız, neredeyse bayılıyordum" mu demeliydim?

Ya da, hey kardeşim, nasıl BFF BJ arkadaşları olduğumuzu söylediğimi hatırla, aslında sana o kadar aşığım ki adını sikime dövme yaptırmak istiyorum ve benim için asla böyle hissetmeyeceğini biliyorum, ama seninle takılmak yavaş yavaş kalbimi kırıyor çünkü sana asla gerçekten sahip olamayacağımı biliyorum.

Kahretsin, Darcy'nin bana ne söyleyeceğini söylemesine ihtiyacım vardı. O neredeydi ki? Tory, Darcy hakkında

o toplantıda. Ay hislerim bana bir şeyler olduğunu söylüyordu ve ne olduğunu öğrenecektim. Cal ile konuşur konuşmaz.

Gitmek üzereyken yoluna çıktım, ama orospu çocuğu beni omzumdan kontrol etti ve yanında Tory'yle yanımdan geçip gitti. Öfke göğsümde kaynadı, kalbimi lehimden en soğuk çeliğe çevirdi. İyi. Nasıl istersen öyle olsun, pislik.

Oda boşaldı ve parmaklarımı büktüm, yankılanan sessizlik etrafımı sararken parmaklarımın arasında bir hava fırtınası dönüyordu. Yalnızdım, o bendim. Dağda onu kucaklayacak kimsesi olmayan bir yavru.

Bir sandalyeye çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım, düşüncelerim Darius'a kaydı ve öfke kılığına soktuğum kederim uzun, kederli bir ulumayla içimden döküldü. Ağzımı koluma bastırdım, kimse duymasın diye sesi boğarak uzaklaştırdım. Max gelip beni teselli edecekti ve şu anda ne onunla ne de başka biriyle yüzleşebilirdim. Sadece Darius'a karşı öfkeli kalmak istiyordum, çünkü maskeyi düşürdüğüm an her şeyi hissetmek zorunda kalacaktım. Kaybı, acıyı, kederi. Bunu istemiyordum. Buna dayanacak kadar güçlü değildim. Ama ne kadar kaçmaya çalışsam da, yine de kaçabileceğimden şüphe duyduğum bir umutsuzluk uçurumuna düştüm.

"Seth? Ben hâlâ buradayım." Xavier'in sesi beni sıçrattı ve yumruğum sesin geldiği yöne doğru savrulurken darbeyi engellemek için yaptığı buzdan duvara çarptı. Parmak eklemlerim yüzeyinde parçalandı ve acının tadını çıkardım, ayağa kalktım ve ayaklarımın dibinde parçalanıp buz haline gelene kadar yumruklarımı tekrar tekrar savurdum.

Onun ötesinde Xavier ortaya çıktı, gözleri gölgelerle doluydu ve bir daha gülümseyip gülümsemeyeceğini merak etmeme neden olan kederli bir ifadesi vardı.

Buzda açtığım delikten içeri girdim ve kollarımı ona dolayarak onu göğsüme çektim. "Çok üzgünüm Xavier."

"Senin suçun değil," diye homurdandı, bana tekrar sarılmadı ama bu bırakacağım anlamına gelmiyordu. Herkesin ara sıra sarılmaya ihtiyacı olurdu. Ben bir sarılma ustasıydım ve insanların sarılmaya en çok reddettikleri zaman ihtiyaçları olurdu. Bu onların sarılmanın getirdiği duygulara direnme yoluydu, özellikle de bu kadar büyük bir kaybın ardından. Ama bu acı öyle ya da böyle ortaya çıkmalıydı, en iyisi sizi seven birinin kollarında paylaşılmalıydı.

Zaman ayaklarımızın altında kum tanelerine dönüşene kadar öylece durduk ve sonunda onu serbest bıraktım, yüz ifadesinde bir direnç belirtisi aradım ama kederden başka pek bir şey yoktu.

"Meclis Üyelerinin ne dediği umurumda değil, onun yerini asla bir Varis olarak almayacağım," dedi, gözleri kararmış ve ona uyguladıkları baskıyı açıkça ortaya koymuştu. Hâlâ ailesini kaybetmenin acısını yaşarken ona bunu yapmak tam bir şakaydı ama yine de şaşırmadım. Annemin ve diğer Varislerin ebeveynlerinin hayatım boyunca görev adına hareket ettiklerini görmüştüm ve siyaset nadiren duyguları dikkate alırdı.

"Biliyorum dostum," dedim nazikçe.

"Sadece birkaç dünya turu için gitti ve umursadıkları tek şey değerli güç dengelerinin yeniden kurulması, gelecek ve hala bir olasılık olduğunu düşündükleri tüm lanet olası at bokları." Ayağını yere vurdu. "Lionel'ı şimdi yenmemiz ve Konsey'in yeniden güç kazanması gibi küçük bir şans olsa bile, kardeşimin yerine geçmeden önce ölürdüm."

Babasına nasıl ismiyle hitap ettiğini fark ettim, sanki onunla olan tüm bağlarını reddediyor ve onları aile yapan kelimeyi reddediyordu. Bunu ruhumun derinliklerinde anladım. Gerçek aile, hayatınızdaki yerlerini hak eden insanlardı, sırf kan bağınız olduğu için sizden bir şeyler talep edenler değil.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa-" Başladım ama kapı açıldı ve Sofia'nın altın rengi kafası içeri süzüldü.

Ardından Tyler'inki geldi, ikisi de gözlerinde özlemle Xavier'e bakıyordu.

"Toplantınız bitti mi?" Sofia umutla sordu.

Xavier bana baktı ve ben de kapıya doğru başımı sallayarak geri çekildim.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandım, sahte gülümsemeler çizerek - bu konuda gerçekten yetenekliydim. İnsanların içimdeki acıyı görmelerine izin vermemek, şu anda dünyadaki her şeyden daha çok arkadaşaya ihtiyacım vardı.

Xavier kolumu sıktı, sonra tırısla Sofia ve Tyler'ın yanına gitti, iki sürü arkadaşısı onu kapıdan çekip sevgiyle etrafını sardılar, giderken usulca kişniyorlardı. Açık kapıdan geçişlerini izledim ve Xavier'in büyüğü onunla birlikte giderken duvarlardaki apliklerde yanan ateşlerin hepsi söndü.

Karanlıkta yalnızdım ve aniden dilimde kar tanelerinin tadını alabiliyor ve buz gibi bir mağaranın duvarlarının üzerime kapandığını hissedebiliyordum. Yavruyken katlanmak zorunda kaldığım Dövme geçmişte kalmıştı ama yine de böyle anlarda hep aklıma gelirdi. Korkutucu derecede yalnız hissettiğimde.

İsyancılar arasında bir sürüye sahip değildim, Oscura Kurtları kendi klanlarında çok derinlere dalmışlardı. Bana gelip benimle bir grup kurmayı teklif eden başka Kurtlar da olmuştu ama hepsini reddetmiştim çünkü zaten hayal edebileceğim en iyi sürüye sahiptim. Varislerim, Darcy, Tory, Orion, hatta çılgın Geraldine Grus bile vardı. Onlar benim ailemdi ve hayatımın en güzel zamanlarından bazıları Burrows'ta geçmişti. Bunu fark etmek için her şeyimi kaybetmem gerekmemeliydi.

Şimdi her şey çok berbat görünüyordu. Darius gitmişti, Tory'nin kalbi kırılmıştı, Orion ve Darcy kaybolmuştu ve Max umutsuzluk dolu bir dünyanın ortasında Geraldine'le yaşadığı bu yeni, tatlı şeyi şekillendirmeye çalışıyordu. Bir de Caleb vardı.

Günden güne yaşadığım her düşüncenin, her rüyanın, her kâbusun merkezi haline gelen adam.

Gerçek şu ki, Düzenim acı çektiğimde etrafımda bir sürünün yakınlığını talep ediyordu. Sevdiğim Fae'lerin kollarına sarılmaya ihtiyacım vardı ve açıkçası kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak her şeyi elde ediyorsam, birinin karnımı gıdıklamasını ve bana iyi çocuk demesini de istiyordum. Sorun şuydu ki, o kişi artık herhangi biri olamazdı. Beni rahatlatmasını istediğim kişi, sahip olamayacağım tek kişiydi. Ve ben onun kollarından başka kimsenin kollarına sürünmek istemiyordum. Bunun yerine dünyayı reddettim, Düzenimin tüm içgüdülerini reddettim ve bu acının içinde boğuldum. Bu böyle bir şeydi işte, karşılıksız duygulardan oluşan işkence dolu bir havuzun o kadar derinlerine batmak ki nefes alamıyordum.

King's Hollow'u özledim. Her şeyin basit olduğu zamanları özledim, ama daha çok var olmayan bir zamanı özledim. Sevdiğim tüm insanların güvende olduğu, birbirimizle ya da sahte bir kralla savaşmadığımız ve en iyi arkadaşımın benim ona aşık olduğum kadar bana aşık olduğu bir yeri. Evet, bencillik ettim. Cal ve benim aramda bunların hiçbirinin yaşanmamış olmasını, arkadaş olarak kalmayı ve bu arkadaşlığın suyunu hiç bulandırmamayı dilemeliydim. Ama şu gerçeği inkâr etmek mümkün değildi: Ay ve yıldızlar bana tek bir koşulsuz dilek sunsaydı, bu her zaman o olurdu. İçimi çektim, kapıya doğru ilerledim, gölgelerde oyalanırken Kalbimdeki kanlı delikleri Darius için tıkadım ve acımı öfkeyle gizledim.

Elim yumruk şeklinde kıvrıldı ve odadan dışarı çıktım, bir katliam çıkışına ihtiyacım vardı. Kendimi yine zalim bir Varis gibi hissediyordum, Zodyak Akademisi'nin koridorlarında oynayacak bir Vega arıyordum ve kafamın arkasındaki küçük bir ses bana bunun ne kadar iyi bittiğini hatırlattı. Darcy saçmalıklarımı yüzüme vurmak için burada değildi, Darius beni hizada tutmak için burada değildi, Profesör Orion beni cezaya sürüklemek için etrafta değildi ve başka hiç kimse beni durduramayacaktı.

Harabelerdeki keskin bir köşeyi döndüm ve doğruca Rosalie Oscura'ya çarptım. Havladım, ürkmesini ve üstün Alfa olarak bana boyun eğmesini bekliyordum ama çenesini kaldırdı ve meydan okurcasına boğazının altından hırladı. Belki de içimdeki enerjinin bir kısmını boşaltmak için onu gerçekten dövmek istiyordum.

"Oh hey, seni orada görmedim, cucciolo stupido." Kırpiklerini kırpıştırarak bana masum bir tavır takındı ama gözlerimdeki alaycı bakışlar dikkatimi çekti.

"Az önce bana ne dedin sen?" Homurdandım.

"Arkadaş demek." Omuz silkti, yanımdan geçmek için yana doğru adım attı ama ben onun yoluna çıktım.

"O zaman neden içinde aptal kelimesi vardı?" Türümden biriyle dövüşmeye aç bir şekilde bastırdım. Bu krallıktaki en güçlü Kurtadam olduğumu hatırlatmak işime yarayabilirdi.

"Öyle mi?" Hatırlayamıyormuş gibi kaşlarını çatı ve sonra koluma vurdu. "Caleb'i arıyorsan, Tory ile birlikte eski çan kulesine gitti."

"Caleb'i aradığımı kim söyledi?" Savunmaya geçerek söyledim. "Sen söyledin," dedi.

"Hayır, yapmadım," diye karşı çıktım.

"Kelimelerle değil tabii ki," dedi. "Senin aptal gözlerinle."

"Benim neyim?" diye sordum. Artık beni kızdırmaya başlamıştı.

"Bak." Koluma girerek beni dağın yamacından aşağıya doğru uzanan harabelere bakan camsız bir pencereye doğru çekti ve güneşin zirvesindeki çanın antik bronz metalinde parıldadığı çan kulesini işaret etti.

"Neye bakıyorum ben?" Mırıldandım.

"Bu." Pencere pervazına sıçradı ve oradan dışarı fırladı, toprak büyüünden sarmaşıklar fırlattı ve benden uzaklaşarak aşağıda yarı ufalanmış bir balkona indi. "Sonra görüşürüz, aptal köpekçik!"

Homurdandım, pencereden uzaklaştım ve çan kulesinin belirsiz yönünde ilerledim. Bu benim gibi değildi

Aslında oraya gideceğimi sanmıyordum. Yine de o yöne doğru yürüyebilirdim. İstedğim yere yürüyebilirdim. Caleb harabelerin kralı değildi. Belki de sadece çan kulesine çıkmak istemiştim. Belki de sadece oradaki manzarayı seviyordum. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç.

Dağın yamacını kaplayan çimenler uzundu ve sonsuz serin esintide sallanıyordu, yumuşak dalları dizlerimin etrafında sallanıyordu, her adımında bir Vampirin rahatlıkla duyabileceği kadar yüksek sesle yaklaşıyordum. Dağın daha yukarısında kar vardı ve tepesinden aşağı süzülen soğuk havanın kokusu burnumu yakıyor, bana vahşi doğadaki o günleri, beni bu noktaya getirmek için hayatta kaldığım şeyleri hatırlatıyordu. Bir bakıma çıldırtıcıydı, çok çaresiz ve çok yalnız olduğum anılar zihnim onlarla dönene ve göğsüm rahatlık ihtiyacıyla ağrıyana kadar baskı yapıyordu.

Çan kulesine vardığımda, rustik duvarlara baktım, eski kırmızımsı taş hala çoğunlukla sağlamdı, eski oymalar yıllarca rüzgârdan aşındıktan sonra neredeyse tanınmaz hale geldi.

İçeri girdim, sıkıca kıvrılmış merdivenlerden yukarı doğru yürüdüm, etrafımda bir susturma balonu oluşturdum. Caleb ve Tory'nin yaklaştığını fark etmelerini engellemeye çalıştığımdan falan değil...

Kulenin tepesine ulaştım ve orada asılı duran dev çanın altındaki verandaya çıkan son taş basamaklardan dışarı baktım.

Caleb ve Tory kol kola girmiş, dağın yamacına bakıyor ve kendi susturucu baloncuklarının içinde konuşuyorlardı. Benim geldiğim yönün tersine bakıyorlardı, bu yüzden muhtemelen burada olduğumdan haberleri yoktu. Burada herhangi birinin olduğunu. Caleb kolunu kızın omuzlarına atıp onu kendine doğru çekerken içimde bir şeyler düğüm düğüm oldu.

Tory sarılmayı sevmezdi. Bunu onu kucaklamaya çalıştığım ilk elden deneyimlerimden biliyordum, ama

Onun içinde eridi ve başını göğsüne yasladı, ciğerlerim çalışmayı reddediyordu.

Onunla yumuşak mırıltılarla konuştu, gözlerinden şefkat akıyordu. Dudaklarından ne dediğini okumaya çalıştım ve 'Seni yakaladım, tatlım' dediğine yemin edebilirdim.

Birlikte bir geçmişleri vardı ve şimdi Darius'un ölümüyle paramparça oluyorlardı ve düşecekleri bariz kollar birbirleriydi. Buraya getirdiği Max değildi, Gerry değildi, ben değildim. O'ydu. Daha önce defalarca aradığı adamdı, çünkü aralarında bir bağ vardı. Belki de şimdiye kadar hafife aldığım bir bağ.

Boğazımda bir yumru kalınlaştı ve nabzım kulaklarımda düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Dünyam çöküyordu, zemin ayaklarımdın altına çöküyordu. Tam bir aptalmışım. Caleb'in kırıldığı zamanlardaki kolay yatağı olmuştum, becerdiği Fae'lere karşı hiçbir şey hissetmeyen Kurt Adam. Yatağına aldığı herkese karşı duygusuz olabilen biriydim. Ben de onun merakının bariz cevabıydım. Bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu, o halde neden Seth Capella'yı seçmedi? Duygularını yakalamayacaktı, bunu garip hale getirmeyecekti, kimseye de söylemeyecekti çünkü o sadık bir arkadaşı. O sadece Seth'ti.

Tory başını kaldırdı, onunla konuşuyordu ve ben de mükemmel dudaklarından dökülen kelimeleri çözmeye çalışarak okudum. Benim dudaklarımdın asla rakip olamayacağı dudaklar. "Aletin çok sert, Caleb."

Tamam, belki söylediği bu değildi ama şu anda tek görebildiğim buydu. Onun kocaman, zonklayan, mükemmel aletini... Pantolonunun içinde mutlu bir şekilde uyuyup beni hayal etmediği sürece başka kimsenin yakınında olmasını istemiyordum.

Kıskançlık çukuruna düşmek istemiyordum, Darius tabuttayken ve her geçen saniye daha da soğurken buna odaklanmak istemiyordum. Bu aklımdaki son şey olmalıydı. Tory'nin kalbi kırılmıştı, Caleb'in de. Onları burada birlikte kırılırken görmeyi beklemiyordum.

Paramparça olmuş parçalarının arasında tutunacak bir şey. O da birbirleriydi.

Gözlerim dudaklarının onun için çizdiği sevgi dolu gülümsemeyi takip etti ve o anı zihnimde yakaladım, daha sonra onun yerinde ben varken yeniden yazacağımı biliyordum.

Kalbim sıkı bir yumruğun içindeki kâğıt gibi buruşurken bir adım geri çekildim ve yukarıdan gelen bir çığlık beni duraklattığında gitmeyi planlıyordum. Gözlerimi kısarak ilerideki dağın tepesindeki güneşe doğru baktım ve Caleb'in kafası da o yöne doğru kaydı, muhtemelen bu çığlığın içinde algılayamadığım bazı uzak kelimeler duyuyordu.

Dağın yamacında küçük bir gölge belirdi ve gökyüzünde gölgenin kaynağını gördüm; yapraklardan yapılmış bir paraşüte bağlı bir adam, bize doğru alçalırken bacakları havada dönüyordu.

Tory etraflarındaki susturucu balonu bıraktı, ben de benimkini bıraktım ve aceleyle verandaya çıkıp yukarıdaki devasa bronz çanın altından geçtim.

Caleb'in gözleri bir anda bana kaydı ve hissettiğim asitli kıskançlıktan hiçbir iz göstermeden çenemi kaldırdım. Sadece sakın, her zaman gülümseyen Seth Capella.

"Kim o?" Tekrar gökyüzüne bakarak sordum.

"Sanırım bu... Justin," dedi Tory şok içinde. "Kahretsin, savaştan beri o şeyin içinde sıkışıp kaldığını mı düşünüyorsun?"

"Neden o da bu işin içinde?" Ben sordum ve Tory yüzünü buruşturdu. "Hayatımı kurtardı ama sonra etrafımız Nimfler ve kazara onu cayır cayır yakma endişesi olmadan savaşabilmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden onun için bir çeşit paraşüt yaptım, onu havaya fırlattım ve şu ana kadar tamamen unuttum. Pisliğin teki olabilirim."

Şaşkınlığım Justin'in sesiyle bastırıldı ve yaklaşırken ona dönüp baktım.

"Çocukları saklayın!" diye bağırdı ve paraşütünün sarmaşıklarını çekerek bize doğru ilerledi. "Düşman ilerliyor!"

Verandanın kenarındaki alçak duvara tırmandım, gözlerimi kısarak ufka doğru baktım ama güneş kör ediyordu. "Hangi düşman?"

"Ne-ho!" Geraldine, Max'le birlikte aşağıdaki yıkık binalardan birinde belirdi ve çan kulesine doğru ilerleyen Justin'i gördü.

"Leydim!" Justin bağırdı. "Alçaklar karşıdan yaklaşıyor!"

"Orası mı?" diye soluk soluğa kaldı. "Nereden geldin, seni kuyruklu karabaş?"

"Çalılık tepelerin ve ıslık çalan ormanlık alanların üzerinden," diye seslendi Justin.

"Biri anladığımı bir dilde konuşup bana bir düşmanı gösterebilir mi, böylece onu öldürebilirim?" Bağırdım ve Tory elini gömleğimin arkasına sokarak kendini yanıma, duvara çekti.

Justin çan kulesine doğru süzülürken, "Bekle, ben yarı akıcı ASS konuşuyorum," dedi. Paraşütü çanın üstündeki direğe takıldı ve sarsılarak durdu, koşumundan yanımıza sarktı ve ondan kurtulmak için mücadele etti.

Caleb bir parmağını çıkarıp sihirle bağları kesti ve Justin'i kaldırıp ayaklarının üzerine sağlamca yerleştirmeden önce kışının üzerine düşmesine izin verdi.

"Düşman nerede?" diye sordu.

Justin titreyen parmağını kaldırarak dağın eteğindeki ormana doğru işaret etti ve ben de dönerek onun görüş açısını takip ettim, tam o sırada bir bulut güneşin üzerinden kayarak daha net görebilmemi sağladı. Nimfler. Sık ağaçların arasından fırlayıp dağa doğru koşan, tek bir hedef olarak bir araya gelmemek için birbirinden ayrılan ve farklı yollar izleyen nehirler.

"Lanet olsun," diye nefes aldım, adrenalin kanımda hızla dolaşıyor ve savaşa karşı bir açlık uyandırıyor.

İsyancıların kampı onlarla bizim aramıza yayılmıştı; topraktan yapılmış çadırlardan birkaç çığlık yükseliyordu.

Bazıları Nimfleri de gördü ve midem onlar için korkuyla sıkıştı.

"Avast!" Geraldine aşağıdan bağırdı.

"Silahları alacağız!" Max bağırdı. "Asilere haber verin!"

O ve Geraldine, çoğumuzun uyuduğu harabelerin orta kısmına doğru koşmaya başladılar ve ben etrafımda döndüm, gözlerim çana takıldı.

Güçlü bir rüzgâr estirdim, çana doğru fırlattım ve isyancıları hemen uyarmak için harabelerin her tarafına yayılan sağır edici bir sesle çalmasını sağladım.

"Gücüm yok, yeniden şarj olabilmek ve savaşa katılabilmek için bir Aconite deposu arayacağım. Yolda olabildiğince çok isyancıyı uyaracağım," dedi Justin ve başka bir şey söylemeden merdiven boşluğuna doğru koşmaya başladı ve o enerji rezervini bulduğu için ona hakkını vermeliydim çünkü zavallı piç bok gibi görünüyordu.

"Caleb, benimle güç paylaşımı yap!" Tory çanın gürültüsü arasında bağırdı. "Mümkün olduğunca çok sayıda Nymph'in asilere ulaşmasını engellemeliyiz." Caleb'a elini uzattı ve Caleb da elini onun elinin içine sokarak onun yanındaki duvara çıktı.

Çenemi sıktım, onları küçük güç paylaşımı savaş randevularıyla baş başa bırakmak için merdivenlere yöneldim ama Caleb bana seslenerek beni yolumda durdurdu.

"Sana ihtiyacımız var, Seth." Bana boştaki elini uzattı ve merdivenlerin yanında duraksadım, bir yanım inadına gitmek istiyordu ama bu düşünceden sıyrıldım ve burada gerçekten neyin önemli olduğunu hatırladım. Saldırı altındaydık. Dünyada hâlâ sahip olduğum insanları korumak zorundaydım ve buna o ve Tory de dâhildi.

Onlara katılmak için hareket ettim, duvara geri sıçradım ve elimi onunkine kenetledim. Parmakları parmaklarımın arasında kaydı ve onunla sadece bir nefes sürebilecek ama sanki bir ömür boyu sürecekmış gibi hissettiren bir bakışı paylaştım. Bu savaştan sağ çıktığımız bir kader gördüm ve her güne

Onu yanımda hissettim, canım ne zaman istese ağzını ağzımda hissettim ve her zaman yanımda durdu, dünyanın iki kralı.

Ama sonra gözümü kırptım ve gerçeklik kulağıma bir tokat gibi çarptı.

"Dikenlerden, sarmaşıklardan, ağaçlardan, yollarını kesmek için elinizden gelen her şeyden bir duvar oluşturun. Bunu sırayla yapabiliriz ve yaptığımız her hamlede birleşik gücümüzün tamamını kullanabiliriz," dedi Tory ve büyü Caleb'inkiyle birleşince nefesi kesildi.

Caleb, gücü onunkine akarken neredeyse cinsel bir ses çıkardı ve kıskançlık bedenimde alev alev yandı. Tüm gücümü Caleb'ın elinin benimkiyle birleştiği yere akıttım ve o da hepsini birden içine aldı. Ona o kadar öfkeli, fırtınalı bir güç gönderdim ki kelimenin tam anlamıyla inledi ve dudaklarımda bir sırıtma belirdi.

Kendi büyüsunü bana geri gönderdi, onu Tory'ninkinin ateşli gücü izledi ve ben nefes nefese kaldığımda sırıtma sırası ondaydı, gücünün topraksı öfkesi bir Vega'nın alevli ihtişamıyla birlikte bedenimde yuvarlanıyordu.

"Siktir," diye nefes verdim.

Caleb elini Tory'ninkinden çekerek, "Alçı yapmak için boş bir ele ihtiyacım var," dedi ve elini Tory'nin gömleğinin arkasına doğru iterek avucunu onun tenine bastırdı. Kolunu geriye kıvrıp koluna dokunabilirdi ama Trevor her neyse. Dokunma polisi ben değildim. Eğer dokunma polisi burada olsaydı, bu konuda söyleyecekleri bir iki şey olabilirdi ama bunun benimle bir ilgisi yoktu.

Dişlerimi sıktım, o daha mahrem noktadan aralarında akan büyüü düşünmedim. Bakışlarımı çektim ve isyancılar aşağıda toplanırken dağın yamacına doğru akan perilere döndüm; çocuklar harabelerin güvenliğine doğru koşarken en güçlüleri çadırların hemen ötesinde bir hat oluşturunuyordu. Boştaki elimi kaldırdım, bakışlarım düşmanlarımıza kilitlenirken öfkem göğsümde parçalanıyordu. İçimde öfkeli, acımasız bir canavar vardı.

ve kapımızı çalmak için yanlış günü seçmişlerdi.

Önden giderek dağın toprağını kullandım ve Nymph'leri kalın, dikenli sarmaşıklardan oluşan bir arapsaçına hapsederek büyümün pençesinde boğdum. Caleb ve Tory büyülerime güç verirken devasa, bükülmüş sarmaşık düğümü dağın yamacında hızla büyüdü ve onları yavaşlatmak için güçlü bir bariyer oluşturdu.

Ben boşlukları kapatamadan bir sıra Nimf araya girince dişlerimi sıktım ve altlarındaki zemine odaklandım, tüm dağ tanrısal gücümüzden dolayı sarsılmaya başladı. Harabelerin dibinden araba büyüklüğünde kayalar düşmeye başladı, Nimf yığınlarının arasına daldı ve saflarını parçaladı. Yeryüzünde cehennem gibiydi, çok iyi hissettiren görkemli bir yıkım yağmuru. Burada hiç merhametim olmayacaktı. Hepsinin düşüşünü izleyecek ve bu dünyadan göçüp giderken çığlık atmalarını sağlayacaktım.

Toparlanan isyancılar dağ üssüne doğru koşarken, Geraldine ve Max ileriye doğru yol alıyor ve bir Su Perisi harabelerin kenarına ulaştığı anda savaşmaya hazırlanıyordu.

Ama ben, Caleb ve Tory arasındaki felaket gücümüz onları uzak tutuyordu.

Kitlenin arasında Konsey Üyelerini gördüm, emirler yağıdırıyor ve kendi saldırı planlarını oluşturmaya çalışıyorlardı ama isyancılar Vega prensesinden bir işaret beklemek yerine bizim tarafa bakmaya devam ettiler.

Caleb'in parmakları benimkileri sıkıca kavradı, gücümden yararlandı ve ben de ona her şeyimi verdim, o kontrolü ele alınca dağda şiddetli bir deprem oldu, sarmaşıklarımızın arkasında büyük bir yarık açıldı ve Nymph'ler yarığın derinliklerine savruldu.

Kükredim, birleşik büyüü çekiştirdim ve dikkatimi havanın gücüne vererek hâlâ ayakta olan perilere şiddetli bir rüzgâr fırlattım ve onları o boşluğa ittim.

Daha sonra gücümüzü Tory'ye sunduk ve o da parmaklarını bükte, sarmaşıklar boyunca alevler fışkırdı ve Nimfler onun ateşinde yanarken çığlık attılar.

Max ve Geraldine isyancıların ön saflarında el ele tutuştular ve Max'in ellerinden dökülen sular önlerindeki dağdan aşağıya doğru akarken dağ aniden bambaşka bir nedenle titremeye başladı. Görkemli yıkım çenemin düşmesine neden oldu ve Elementlerimizi serbest bırakmamızı, inanılmaz derecede doğru hissettiren bir birlik içinde birlikte çalışmamızı hayranlıkla izledim, ancak diğerlerinin yokluğunu şimdi her zamankinden daha fazla hissedebiliyordum, burada olması gereken Fae'ler güçlerini bizimle birlikte yönlendiriyorlardı.

Dalga Nimflere çarparak onları sürükledi, yüzmeye çalışırken kabuklarla kaplı uzuvları sudan dışarı çıktı, ancak onları bütünüyle yuttuğu için şiddetli Element'te kayboldular.

Dalga sarmaşıklara çarptığı anda, Geraldine ve Max onu buza çevirdi ve hâlâ hayatta olan düşmanlarımızın her birini dondurarak aşılmaz bir bariyer oluşturdu.

"Evet," diye homurdandım, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Hepimiz büyü yapmayı bırakıp başka bir düşmanın ortaya çıkmasını beklerken birkaç sessizlik atışı geçti, ancak geriye kalan tek şey buzun içinde seğiren Nimflerdi. Bu güzel bir zaferdi, yenilgimizden sonra hepimizin çok ihtiyacı olan bir şeydi ve her şeyin büyük planında sadece küçük bir galibiyet olsa bile, yine de çok iyi hissettirdi.

İsyancılardan bir tezahürat yükseldi ve Konsey Üyeleri Max ve Geraldine'den çan kulesindeki bize baktılar. Annemin gözleri üzerime dikilince göğsüm kabardı ama orada gurur ya da minnettarlık bulamayınca kalbim sıkıştı. Çok kızgındı.

Bakışları benim ötemdeki Tory'ye kaydı, üçümüzün birbirimize nasıl tutunduğumuzu, gücü nasıl paylaştığımızı gördü.

Tiberius kaşlarını çatarak Melinda'ya bir şeyler mırıldanırken - içlerinde gülümseyen tek kişi oydu - annem bana sırtını dönerek Nymph'lerin olduğu yöne doğru ilerledi. Boğazımdan küçük bir sızlanma sesi çıktı ama annemin bana yönelttiği kovulma ve hayal kırıklığı duygularını reddederek yuttum.

Tiberius annemin peşinden, isyancılarla birlikte yamaçtan aşağıya doğru yürüdü; kılıçlarını çekmiş, hâlâ hayatta olan Nymphelerin işini bitirmek için harekete geçmişlerdi.

Melinda oğluna baktı ve Caleb elimi bir anda bıraktı, gücü aynı anda bedenimi terk etti ve ben bunu hemen özledim. Annesi parmaklarını öptü ve diğerlerinin peşinden gitmeden önce bir sevgi jestiyle ona doğru uzattı. Onun adına rahatlamıştım ve Melinda'nın ona bahsettiği gururu kıskansam da bunu ona asla çok görmezdim.

Max ve Geraldine kalabalığın arasından hızla geri döndüler ve Tory onları bir hava akımıyla havaya kaldırarak çan kulesinin tepesine kadar götürdü ve duvardan aşağı atlayarak onlara katıldı. Caleb onun peşinden aşağı atlarken ben ellerimi ceplerime sokarak olduğum yerde kaldım.

Geraldine kalçasına vurarak, "O zaman bir üzüm al ve buna randevu de," dedi. "Çok iyi bir gösteriydi. Leydim Tory, o şeytani danderkootların uçuruma yuvarlanışını gördünüz mü? Ne eğlenceliydi!"

"Gidip eğlenceyi bitirmeliyiz," dedi Tory karanlık bir sesle, omzunun üzerinden dağdan inen isyancılara bakarak. "Hâlâ hayatta olan çok kişi olacak."

"Ohhhh, vay canına, senin kadın sularında bir vahşet damarı var, değil mi Maxy?" Geraldine ona dirsek attı ama Max'in bakışlarının bana dikilmiş olduğunu fark ettim.

Daha dik durdum, içimdeki duyguları saklamadığımı ve bakışlarımın Caleb'e sabitlendiğini fark ettim. İçimdeki özlemi hızla bastırdım, öfkeyle örtbas ettim ve Max'e dişlerimi göstererek ondan uzak durması için uyardım.

kafamda. İhtiyacım olan son şey, en iyi arkadaşşıma umutsuzca aşık olduğumu anlaması ve Mirasçılar'ın son kalıntılarını da mahvetmesiydi.

"Ben de öldürmeye hazırım. Haydi, Tory." Döndüm ve duvardan çıktım, ayaklarımın altında bir hava köprüsü oluşturdum ve dağdan aşağıya doğru düz bir yol oluşturarak üzerinde ilerledim.

Tory beni takip etti, bunun yerine kanatlarını sırtında serbest bırakarak uçmayı tercih etti, bronz tüyleri güneş ışığında güzelce parlıyordu.

"Bunu yapmak zorunda mısın?" Onu tersledim. "Neyi yapmak?" diye mırıldandı.

"Çok... tüylü ol."

"Tüylü mü?" diye yankılandı kuru bir sesle. "Senin derdin ne, Seth?"

Omzumun üzerinden baktım, Caleb'i arkasında Geraldine ve Max'le birlikte hava köprümde takip ederken buldum. Eminim yüzünü okşayan, altın sarısı saçlarına dokunan tüyleri çok seviyordu. Kanatlarını ona sarıp yavru bir ördek yavrusu gibi kucaklarken Darius'la ilgili kederlerini gerçekten birbirlerine mi gömeceklerdi?

"Bir anlaşmam yok," diye homurdandım.

"Tamam. Her neyse," dedi, kapandı ve kendimi bir pislik gibi hissederek ona baktım. Yıldızlara bağlı eşini kaybetmişti, onun hayatını şu anda olduğundan daha da zorlaştıran bir pislik olmak istemedim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve özrümü ya da herhangi bir şeyi umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Darcy'yi bulacağız," dedim, şu anda Tory'ye herhangi bir şekilde ışık getirebilecek tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Ve lanet olsun, ben de küçük mavi saçlı kankam için endişeleniyordum.

Tory kaşlarını çattı, sonra biraz daha yaklaştı. "Caleb'e çan kulesinde söyledim ve Geraldine de Max'e daha önce söyledi, yani..."

"Ne?" Endişeyle sordum, söyleyeceği şeyi en son öğrenen kişi olmaktan hoşlanmıyordum.

Tory etrafımızda bir susturucu baloncuk patlattı ve korku kalbimi köşeye sıkıştırıp keskin bir sopayla dürttü.

"Sen

Herkesin sürekli b a h s e t t i ğ i savaştaki Gölge Canavar'ı tanıyor musun?"

"Evet..."

"Şey," diye yutkundu Tory, yüz hatlarını acı kaplamıştı. "Darcy yaptı."

Şaşkınlık kaşlarını birbirine geçirdi ve başını aptalca salladım. "Darcy neydi?"

"Gölge Canavar," diye bastırdı Tory.

"Anlamıyorum."

Tory kalın bir sesle, "Bu Lavinia'nın laneti," dedi. "Burrows'daki o insanları öldüren Darcy'ydı. Geceleri o canavara dönüşen ve insanları yiyen Darcy'ydı. Ve Darcy savaşta kendi halkına karşı dönmek zorunda kalan, saflarımızı yırtan ve tekrar tekrar öldüren kişiydi. O lanet Gölge Canavar şimdiye kadar gördüğüm en güçlü canavarlardan biriydi. Ve onu ele geçirdi."

Yürümeyi bıraktım, soğuk, korkunç bir şok omurgamdan aşağı kayarak beni orada tuttu. Tory kanatlarını çırparak önümde durup gözlerimin içine bakarken ben yine sessizce başımı salladım.

"Tek bir kişiye bile söyleyemezsin, Seth Capella. Grubumuz dışında kimseye. Asiler onun yaptığını öğrenirlerse, anlamayabilirler. Ve Konsey Üyeleri, onlar-"

"Ölmesini istiyorlar," diye bitirdim. "Bize karşı böyle bir tehdit oluştuyorsa ölmesini isteyeceklerdir."

Tory başını salladı, elini omzuma koyarken dehşetten yanakları solmuştu. "Sanırım kontrolünü yeniden kazandığında bizi korumak için kaçtı ve Orion da onunla birlikte onu güvende tutuyor. Ya öyle ya da onu savaştan uzak bir yere sürüklemeyi başardı."

"Yani onu aramaya gidemeyecek miyiz?" Üzüntülü bir iniltiyle sordum, neler yaşıyor olabileceği konusunda dehşete düşmüştüm.

"Onu bulacağız. Ama o lanet canavarı içinden nasıl çıkaracağımızı bulana kadar asilere geri dönemez."

"Orion nasıl yapılacağını bilir," dedim kararlılıkla. "O her şeyi bilir."

"Eğer hâlâ hayattaysa," dedi ciddiyetle ve dönüp uçarak yanımdan uzaklaştı, giderken susturucu baloncğunu da düşürdü. Kalbimde yeni bir yara açılmış ve Darcy'nin laneti karşısında tamamen çaresiz hissetmiş bir halde havada öylece kalakalmıştım. Tory'nin bu sırrı saklamam için bana bir yıldız yemini bile ettirmediyini fark ettim ve bana duyduğu güven karşısında kalbim göğsümde sıkıştı.

Başımı arkaya doğru eğdim, acı dolu bir feryat beni terk etti ve Caleb yanıma geldi.

"Sana o mu söyledi?" diye tahmin etti.

"Bir daha her şey yoluna girecek mi?" Fısıldadım, yıldızlar dinler ve bunu işleri daha da kötüleştirmek için bir meydan okuma olarak algılar diye çok yüksek sesle söylemek istemedim.

Caleb derin bir iç çekti, başı öne düştü ve birkaç buklesi gözlerine döküldü. "Bilmiyorum, Seth."

Benden uzaklaştı, Tory'ye yetişti ve onun yanında yürümek için hava yolumda yavaşladı.

"Endişelenme, Jimbob," dedi Geraldine bana yetişirken ve omzuma bir adım öne tökezlememe neden olacak kadar sert bir şaplak attı. "Sonunda her şey yoluna girecek." Kırılmış savaşçılar ve çoktan unutulmuş bir savaş hakkında bir şarkı söyleyerek devam etti, ancak sesinde kendi ısrarlı kederinden bahseden cızırtılı bir ton vardı.

Max bize katıldı ve ben ayaklarımı sürüyerek yürürken başımı öne eğdim, bedenim yavaş yavaş kullanılmış bir kömür yığınının dönüşüyormuş gibi hissediyordu.

"Bu konuda konuşacak mısın yoksa içine attığın tüm o duyguları hissetmiyormuşum gibi mi davranacaksın?" Max mırıldandı.

"Sadece tek bir duygu var. Öfkeliyim."

"Sen de çaresizce üzgünsün," dedi.

"Güzel. Biraz hüznün var. Ama hepsi bu." "Ve sen yalnızsın."

"Ben yalnız değilim," diye tısladım. "Ben yalnız değilim. Hepiniz varsınız."

"Evet, bu yüzden bunun kökenini tam olarak çözemiyorum. Ama sanırım anlamaya başlıyorum."

"Alınacak bir şey yok, Max." Omzumu sertçe onun omzuna vurduğum ve onu düşürmeye çalıştım. "Tabii ki duygularım berbat durumda, tüm bunları sindirmeye çalışıyorum."

"Hayır, değilsin, onu gömmeye çalışıyorsun. Kendinle ilgili gerçek olan her şeyden saklanmaya devam etmek için çok yaşlandığını düşünmüyor musun?"

"Oh, yani şimdi gerçek değilim," diye alay ettim. "Moral konuşması için teşekkürler Max. Neden gidip yeni kralcı kız arkadaşınla takılmıyorsun? Zaten şu anda gerçekten olmak istediğin yer orası." Önümden yürümesini işaret ettim ama hiçbir yere gitmedi, kara gözleri benimkilere dikilmişti.

"Onu seviyor olmam seni daha az sevdiğim anlamına gelmez. Onu isteyerek seni terk etmiyorum."

Köpekçe bir mızızlanma çıkardım, ona baktım ve ifadesinden bunu doğrulamaya çalıştım. "Söz mü?" Bir elimi başımın yanından geçen örgülerin üzerinde gezdirerek fısıldadım.

"Yemin ederim."

"Her şey değişiyor," dedim. "Bu savaş bittiğinde Mirasçılar olacak mıyız? Her zaman dört kişiydik, şimdi üç kişi olduk ve seni ve Cal'i daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi.

"Bunun sözünü veremezsin," diye hırladım. "Darius da bir keresinde aynı sözü vermişti. Ayrıca, eğer bu savaş kazanır ve gerçekten hayatta kalırsak, artık biz olmayacağız. Herkes kendi hayatını kurmaya, mutlu olacağı yeri bulmaya gidecek. Ve o senin mutluluğun. Evlenip çocuk sahibi olacaksınız ve Caleb da eninde sonunda bunu isteyecek. Sence kimi seçecek?"

Bakışlarım ona ve Tory'ye kaydı ve bunun sadece aşırı çalışan hayal gücümünden kaynaklandığını biliyordum ama bunun nasıl sonuçlanacağını görebiliyordum. Hepimiz Darius'un yasını aylar sonra, yıllar sonra tutarken, o teselli bulacaktı.

Caleb'da, o da Caleb'da teselli buluyordu. Sonunda, kayıplarının yıkıntılarından iyi bir şey yaratacaklardı ve belki de bunun içlerindeki boşlukları doldurmak için yeterli olduğuna karar vereceklerdi. Onu daha önce sevdiğinden ya da en azından yaklaştığından oldukça emindim; ya bu hiç kaybolmadıysa?

"Seth, lütfen konuş benimle," dedi Max, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Söyleyeceğin hiçbir şeyi yargılamayacağım. Her zaman arkanı kollayacağımı biliyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye mırıldandım, Caleb'a karşı hissettiğim duyguları kendimden uzak tutarak Max'in Siren yeteneklerinin onları ele geçirmesine izin vermedim. Bu sırrı asla öğrenemezdi, çünkü bunun hiçbir anlamı yoktu. Tekmelemeyi bırakana kadar bir yastıkla boğacağım karşılıksız aşk.

İsyancıların tuzağımızdaki canlı Nymph'leri öldürdüğü donmuş sarmaşıklara ulaştık ve hepimizi hava köprüsüyle yere indirdim, kayalık zemine atladım ve bakışlarımı kaplandığı buzdan kurtulmak üzere olan bir Nymph'e diktim.

Nimf, sarmaşıklardan oluşan tuzağı sondalarıyla kesti ve canavar boğazından nefret dolu bir çığlık kopararak önümü kesmek için koşarken buz bir parça yağmuru halinde yere düştü. Bir enerji dalgasıyla ellerimi kaldırdım, elime kaba metal bir kılıç aldım, bunu teke tek yapmayı tercih ettim. Kaslarımı germeye ve damarlarımda öldürmenin şarkısını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Su Perisi beni yakalamaya çalıştı ama sondalarından kurtuldum, kılıcımı savurdum ve kendimi bir hava akımıyla göğsüne doğru taşıdım. Kılıcımı derine sapladım ve Su Perisi gözlerimin önünde duman ve küle dönüştü.

Altımdaki havaya tutunmayı bıraktım, bir gümbürtüyle yere düştüm ve buzdan çıkan başka bir Nymph'in kafasına doğru koştum. Neredeyse ölmek üzereydi ama işi bitirmek için kafasını kopardım, Darius'u düşündüğümde içimden bir öfke uluması yükseldi.

Onun için öl, orospu çocuğu.

İsyancılar sonuncusunun işini bitiriyordu ve bakışlarım buzdan çıkardıkları bir Su Perisi'ne takıldı, Fae'ye benzer bir forma bürünmüştü, annemin ayaklarının dibinde yere atılırken çırılçıplaktı. Çelimsiz bir yüzü ve siyah, seyrelmiş saçları olan zayıf bir adamdı.

"Bekleyin - lütfen!" diye bağırdı, sesi aksanlıydı. "Vega Kraliçeleri ile konuşmak istiyorum. Ben sizin düşmanınız değilim."

Tory'nin gittiği yöne baktım ama o Geraldine'le birlikte kendi perilerinin işini bitirmekle meşguldü. Caleb göz göze geldik ve annem Nymph'i sonsuza dek susturmak için elini kaldırdığında Max kaşlarını çatarak öne doğru koştu.

"Sanırım doğruyu söylüyor," dedi Max, Su Perisi'nin duygularını hissederken.

"Bekle," diye seslendim anneme, öldürücü darbeyi indirmeden bir saniye önce.

İlerledim, kabaca dövülmüş kılıcımı uzattım ve bana korkuyla bakan Nymph'in çenesinin altına bastırdım. "Adın ne senin?"

"Miguel Polaris," dedi.

"Diego'yu tanıyor muydun?" Şaşkınlıkla sordum ve hızla başını salladı, keder gözlerini dolduruyordu.

"O benim oğlumdu," diye mırıldandı. "Lütfen merhamet edin. Davanızda size yardımcı olabilirim."

Kılıcı indirdim ve annem yaklaştı. "O bizim düşmanımız, yavrum," diye uyardı.

"Ben yavru değilim," diye homurdandım ve onu omuz silktim.

Kılıcı Miguel'in başının yanındaki toprağa sapladım ve o da korkuyla irkildi. Sonra gömleğimi çıkardım ve yapraklardan bir pantolon yapmadan önce ona sundum.

"Seth," diye tısladı annem, yaklaşıp bana fısıldadı. "Küçük pipinin büyüklüğünü kanıtlamaya çalışmanın zamanı değil-"

"Git," diye bağırdım ona, kelimenin içinde bir Alfa tonu cınlıyordu ve irkildi, neredeyse boyun eğecekti.

dişlerini gösterdi ve öfkeyle hırladı.

Ay, bu işe benim göz kırpmamı karıştırdığına inanamıyorum.

"Ben hâlâ senin Alfa'nım," diye tersledi. "Benimle sanki yetki sendeymiş gibi konuşma."

"Boyun eğmeyeceğim," dedim, çenemi kaldırdım ve birbirimize baktık, içimde yer değiştirme dürtüsü dolaşıyordu ve sonunda ona meydan okuyacağım günün gelip gelmediğini merak ediyordum.

Max bir elini koluma bastırarak içime sakinleştirici bir enerji akışı gönderdi ve ben de bir nefes aldım.

"Şimdi olmaz kardeşim," dedi sessizce. "Başını dik tut."

Gözlerinde sıcaklıkla bana bakan Caleb'e baktım, boğazını temizleyip Miguel'i ayağa kaldırmak için eğilmeden önce bakışları kısa bir süreliğine çıplak göğsüme düştü. Metal kelepçeler yarattı ve onları Nymph'in omurgasının dibine kilitledi.

"Tory'ye kalmaya değer olup olmadığını soracağız," dedi.

Annem dehşet içinde, "Bir Vega'dan akıl almanın uygun olduğunu gerçekten düşünüyor olamazsın, Caleb," dedi.

"Lanet olsun, bu kayan bir yıldız mı?" Caleb soluk soluğa gökyüzünü işaret edince annem dönüp baktı.

Caleb kucağında Miguel'le hızla uzaklaştı, ben de bir kahkaha attım ve Max'le karşılıklı sıırttık.

"Ah şu çocuk," dedi annem onun ne yaptığını anlayınca oflayarak. "Git onu topla, Seth."

Max'le birlikte ondan uzaklaştım, dediğini yapmaya hiç niyetim yoktu ama kaçma fırsatını değerlendirdiğim için mutluydum.

Caleb, Tory'ye ulaştığında Miguel'i ayaklarının dibine fırlattı ve Tory'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. Max ve ben onlara yetişmek için koşmaya başladık ve oraya vardığımızda Tory kaşlarını çatmıştı.

"Sana nasıl güvenebiliriz?" diye sordu Miguel'e.

"İzin verin kanıtlayayım. Oğlumun şapkası hâlâ sendeyse-"

"Seni oraya yaklaştırmam," dedi Tory. "Bir tür gölge ruh şapkası mesajı gönderecek ve Lavinia'ya nerede olduğumuzu söyleyeceksin."

"Lavinia," Miguel onun adını duyunca yere tükürdü. "O bir veba. Gölgeler onun tutsağı."

"Gragoria'nın gooladları adına!" Geraldine solumdaki bir yerden bağırdı ve ben onun sarmaşıkların arasından sopasıyla bir yol açtığını fark ettim. "Ben. Yapacağım. Vuracağım. Seni. Oh. Ghoulish. Düşman. Of. Benim." Sarmaşıklara her vuruşunda konuşuyor, dikenlere dolanmış bir Su Perisine doğru daha derine inmek için savaşıyordu. "Adımı duy ve iyi duy - çünkü seni sonsuz geceye kadar takip edecek!" Sopasını perinin göğsüne savurarak acımasız bir darbeye işini bitirdi ve peri ölüırken çığlık attı.

Geraldine koşarak yanımıza geldi, alnındaki ter çizgisini sildikten sonra savurma sopasının sapını omzuna dayadı.

Miguel şaşkınlık içinde yerden ona baktı. "Seni tanıyorum. Periler sana Sentina Laquorian diyor. Bu eski gölge dilinde Asillerin Nöbetçisi anlamına geliyor."

"Bu pisliğin içindeki domuz da kim?" Kılıcını kaldırdı. "Sizin için onun hain tuzakçısını geberteceğim, Kraliçem." Kılıcını indirdi ve Miguel irkildi, ama Tory bir sarmaşıkla Geraldine'in silahını yakalayarak Su Perisi'nin üzerine düşmesini engelledi.

Heyecan içinde bir o yana bir bu yana sıçradım, ölümün mü yoksa daha heyecan verici bir şeyin mi yaklaştığından emin değildim.

"O Diego'nun babası," diye açıkladı Tory.

Geraldine dramatik bir şekilde nefes alarak elinin tersini alnına götürdü. "Nazik, şapkaklı arkadaşımız. Onun için nasıl bir babaydın sen?" Miguel'den bunu talep etti. "Yüksek sesle ve net konuş, çünkü bundan sonra söyleyeceklerin cüzdanından düşen son kuruşlar olabilir."

Miguel sıkıca yutkundu. "Olmak istediğim kişi değildim, Sentina," diye boğuldu ve utanç içinde başını ona eğdi. "Gölgelelerin gücü beni esir aldı. Benim... karım

Drusilla beni kontrolü altında tuttu ve uzun yıllar boyunca onun ve kardeşinin yanında yürüyen bir piyon olarak zapt edildim. Gwendalina Vega onu yerle bir edip beni tutsağı olarak tutan karanlık büyüü bozana kadar Drusilla'nın kontrolü altındaydım. Beni özgür bıraktı. Ve bu borcu ödemek için her şeyi yaparım, oğluma, Diego'ma olanları telafi etmek için her şeyi yaparım."

Tory, "Onun adı Darcy," diye homurdandı ve Miguel bir dizi özür mırıldandı.

Geraldine tıslayarak, "Peki, söyle bakalım," dedi. "Bir düşman ordusunun kitleleri arasında ne işiniz var? Eğer iddia ettiğin kadar dindarsan, o zaman neden seni bu serserilerin ortasında bulduk?" Tory'nin önünde bir ileri bir geri volta atmaya başladı, ellerini arkasında kavuştururken sopasını Tory'nin sarmaşıklarından sarkıttı. Bunu izlemek oldukça eğlenceliydi ve Max, kızının sorgusu yüzünden Miguel'in gözünü aletiyle oyma tehlikesi geçiriyor gibi görünüyordu.

Miguel, "Onların arasında saklanıyordum, kaçmaya çalışıyordum beni öldürürlerdi," dedi.

"Oh - ho! Demek biz Nymph'lerle savaşıırken sen de oradaydın? Onlarla omuz omuza durdun mu, silahlanıp bize karşı dururken tek bir şikayet kelimesi bile etmedin mi, seni mürekkep balığı herif?"

"Savaşta dövüştüm, evet," diye ağzından kaçırdı. "Ama tek bir Fae bile öldürmedim. Aslında, o korkunç Nymph'leri elimden geldiğince ölüme götürdüm. Lavinia'nın gücüne kapılmışlar, ona karanlık bir tanrıça gibi göz dikmişler ama Lavinia öyle biri değil." Tekrar yere tükürdü. "Karanlıkta acı çekmemizin sebebi o. Gölgelerdeki tüm kaosun sebebi o. O-"

"Sessizlik!" Geraldine öttü ve ben kıkırdayarak yanımdaki Max'i dürttüm, ama o ağzı açık ve gözlerini kırpmadan onu izliyordu.

Caleb'e baktım, gözlerini yakalamaya çalışıyordum ama Geraldine'e bakabileceğini bildiğim halde kararlı bir şekilde ona bakıyordu.

gözlerimi onun üzerinde hissediyorum. Hmph.

Geraldine, Miguel'den Tory'ye işaret ederek, "Siz yunusun kapısındaki bir balinadan başka bir şey değilsiniz," dedi. "Bu saçma sapan masallara nasıl inanacağız?"

Gıdıklama kelimesine homurdandım ama başka kimse katılmadı.

Zor bir kalabalık.

"O savaş alanında bir babamı, bir annemi ve bir kardeşimi kaybettim," diye ağıt yakan Geraldine'in her sözüne acı karıştı ve karanlık bir pelerin gibi hepimizin üzerine çöktü.

Tory geri çekildi, sanki dünyadan kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu ve bir an havalanıp gökyüzüne uçmasını bekledim, ancak Caleb kolunu tuttu ve onu orada tuttu. Tabii ki öyle yaptı. Çünkü o artık onun çapasıydı. Fırtınalı bir denizde onun kayasıydı. Ve bu hiç acıtmadı. Azıcık bile.

"Ah," diye nefes aldı Max, acımı hissedince bana baktı, ben de tekrar elinden kaptım.

"Birini daha kaybedemem," diye mırıldandı Geraldine, yumruğunu ağzına götürüp gözlerini sımsıkı kapatırken kendini tutmak için bir an durdu.

"Gerry," dedi Max usulca, onun yanına doğru ilerleyerek.

İçini çekti ve Tory'ye dönmeden önce onun kolunu okşadı. "Bu iğrenç yaratığın kafasını keselim ve bu cilveleşmeyi bitirelim derim. Siz ne dersiniz Kraliçem?"

Tory kaşlarını çatarak Miguel'e baktı ve ne yapacağını düşündü. "Bize daha önce bir kez yardım etmişti. Diego'nun şapkası aracılığıyla bize Vard'ın gölge gözü hakkında bilgi vermişti."

"Bu onun masumiyetini kanıtlamak için yeterli değil leydim. Daha önce de bizi kandırmaya, ona güvenmemizi sağlamaya çalışmış olabilir. Kapımıza bir Nymph ordusu getirdi," dedi Geraldine tutkuyla.

Tory Max'e baktı. "Ne hissediyorsun?"

"Bana gerçekmiş gibi geliyor," dedi Max düşünceli bir ifadeyle. "Yine de bu onu doğrulamıyor. Emin olmak için daha derine bakmam gerekecek. Bu biraz zaman alabilir. Lionel'in ordusunda geçirdiği zaman hakkında daha fazla konuşmasını duymam gerekecek."

"Hareket etmeliyiz!" Leon'un sesiyle hepimiz döndük, silahlarımızı ve ellerimizi savunmaya kaldırdık. Sırtında çantasıyla dağın yamacından bize doğru koşuyor, çadırların arasında sağa sola yalpalayarak ilerliyordu. "Çok fazla tahmin edilebilir oluyoruz." Eline bir taş aldı, masum bir asiye fırlattı ve taş adamın kafasından sekti, acı çığlığı havayı kesti. "Çantalarınızı toplayın ya da yakın, yıldızlar aşkına, bana çantalarınızla ne yapacağınızı söylemeyin dostlar, sadece gitmemiz gerekiyor!"

"Lionel geliyor mu?" diye sordu bir kadın panik içinde ve Leon onu tutup sarsarak yüzüne doğru bağırdı.

"Eğer tahmin edilebilir şekilde davranmaya devam edersen, Mindy," diye bağırdı.

"Benim adım Mindy değil," dedi kız şaşkınlıkla ve adam onu omzunun üzerinden fırlatıp başka bir adamın suratına tokat atarak doğrudan Tory'yi işaret etti. "Planı biliyorsun. Gitmemiz gerekiyor. Emri ver ama bu konuda tahmin edilebilir olma."

Kalabalıktan biri "Nereye gideceğiz?" diye yakındı ve Tiberius Rigel kargaşanın ne olduğunu görmek için ilerledi.

"Elbette denize," dedi Leon, elindeki kadını Tiberius'un kollarına atarken. "Planladığımız gibi. Ama rastgele bir plaj seçmeliyiz."

Tiberius, "Sakin ol, paniğe neden oluyorsun," diye emretti.

Derme çatma kılıcımı fırlatıp attım, pantolonumun kemerini çözdüm. "Siktir et, gidelim."

"Leydim? Siz emir vermedikçe isyancılar harekete geçmeyecek," dedi Geraldine ve Tory omuz silkerek kanatlarının üzerinde gökyüzüne doğru havalandı. Bir elini boğazına bastırarak sesini dağın yamacına kadar taşıyan bir güçlendirme büyüü yaptı.

"Gidelim! Malzemeleri toplayın ve yola çıkmaya hazırlanın," diye seslendi ve asiler sonunda dinleyerek itaat etmek için acele ettiler.

"Düzen formlarınıza bürünün, denize doğru koşun!" Leon bağırdı ve Dante dikenlerden ve buzdan oluşan bariyerin üzerinde bir yerden beden değiştirip kaslı bir adam ve sırtında bir bebek taşıyan minyon bir kadınla gökyüzüne doğru havalanırken cevap niteliğinde bir kükreme duyuldu.

"Kraliçenizi takip edin!" Geraldine gömleğini ve sütyenini yırtıp çıkarmadan önce bağırdı, kocaman göğüsleri serbest kaldı ve Max lanet okuyarak onu örtmeye çalışırken kalçasını savurarak onu bir kenara itti. "Çok tahmin edilebilir davranıyorsun, seni kışkırtıcı alabalık."

"Evet, Maxy oğlum," diye alay ettim, Geraldine ileri atılıp Cerberus formuna geçerek Miguel'i üç ağzından biriyle kavrarken diğerine de savurma aletini geçirdi. Geraldine, Tory'nin peşinden tepeden aşağı inerken Miguel korkuyla feryat etti ve isyancılar tutku dolu haykırırlar, kükremeler, kişnemeler ve ulumalarla onları takip etti.

Meclis Üyeleri insanlara bağırarak düzeni sağlamaya çalışıyordu ama hiçbirisi onları dinlemiyordu; yarısı Leon'un peşinden giderken diğerleri Vega prensesinin peşinden koşuyordu.

"Gerry'nin peşinden gidiyorum," dedi Max ama kolunu yakaladım. "Bu tahmin edilebilir. Git Griffin'in sırtına dal ve

onunla birlikte uçun." Ön ayaklarındaki kartal pençeleriyle yeri tırmalayarak havalanmaya hazırlanan beyaz Griffin'i işaret ettim. Max'i o yöne doğru ittim ve etrafımıza çöken çılgınlığa teslim olup Griffin'in sırtına atlamadan önce sadece bir an tereddüt etti ve "yah!" diye bağırdı. Griffin öfkeyle sıçradı, ama Max kanatlarını esnetip gökyüzüne doğru süzülürken onu tuttu.

"Bu çılgınlık," diye nefes aldı Caleb ve kemerimi çekip çıkarırken ona doğru döndüm ve göğsüne sert bir darbe indirdim. "Ah, orospu çocuğu!"

"Rastgele olmalı Cal," diye alay ettim.

Bana doğru hamle yaptı ama o beni yakalayamadan hareket ettim ve kemerle kıcını kırbaçladım.

"Ver şunu bana," diye homurdandı, bir Vampir hızıyla ileri fırladı ve kemeri tuttu. Diğer ucunu bırakmadım, bileklerine doladım, sadece bir seks partisi profesyonelinin başarabileceği bir beceriyle sıkıca bağladım, onu yakalarken sııttım.

"Tahmin edilemez olma konusunda beni yenemezsin," diye meydan okudum.

"Bu bir oyun değil," dedi. "Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Bana en iyi oyun türü gibi geliyor." Onu kemerinden tutup yaklaştırdım, şimdiye kadar yakıp atmış olabileceğini biliyordum ama nedense yapmamıştı.

Etrafımızda ayak sesleri duyuluyordu ve kimse bize dikkat etmiyordu.

"Bahse girerim ne yapmak üzere olduğumu asla tahmin edemezsin," dedim. "Devam et. Şaşırt beni," dedi kuru bir sesle, aramızdaki öfke hala güçlü bir şey. "Gerçi şu anda beni gerçekten şaşırtacak tek şey Darius konusunda hıyarlık ettiğin için özür dilemek olurdu. Ama yapmayacaksın, çünkü hatalı olduğunu asla kabul edemiyorsun."

Sözleri beni haşladı ve kurt gibi bir hırıltı çıkardım. "Öyle mi Cal? Peki buna ne dersin?" Altımızdaki zemini oyarak büyük bir uçuruma dönüştürdüm, ikimiz de hızla düştük ve dipteki çamura çarptık. Bir saniye içinde üzerine atıldım, yan tarafına bir yumruk attım ve o da Vampir gücünü kullanarak kemeri ikiye ayırmak için bana tekme attı.

"O kemeri sevmiştim," diye homurdandım ve onu tekrar yumrukladım.

Ayağa fırladı, yan tarafıma tekme attı ve sırt üstü düşerken hırıldadım. Bir saniye sonra üstüme çıktı, çamur üzerimizi kaplarken beni boğuyordu ve gömleğinin yarısı yırtılana kadar tişörtünü yırttım.

"Ha-ppy şimdi mi?" Boğazımdaki baskıyı bastırmak için zorladım.

"Mutlu musun?" diye havladı, saçları gözlerinin içine düşerken ve güneş ışığını engellerken benimle burun buruna geldi.

çok yukarıda. "Şu anda, geleceğimle ilgili en ufak bir mutluluk ışığı bile göremiyorum."

Bu sözler üzerine dudaklarımdan bir inilti döküldü ve beni serbest bıraktı, ellerini başımın iki yanına koyarken nefesleri ağırlaşıyordu.

"Oh, parıltını bulacaksın. Tüylü küçük parıltını," dedim buz gibi, sonra onu üzerimden ittim. Ayağa kalktım, göğsünü ezdim ve kendimi bir hava akımıyla delikten dışarı fırlatmaya hazırlandım. Ama sağımdaki çamur duvarından bir el fırladı ve şaşkınlıkla irkildim, kırım yere çarptı, çünkü bir Nymph lanet bir zombi gibi topraktan pençeleriyle çıkmıştı, belli ki önceki saldırımız yüzünden buraya gömülmüştü. Ellerimi büyü yapmak ve o şeyi öldürmek için kaldırdım ama çingırağı havayı doldurarak gücümü göğsümde kilitledi.

Kurt formuma geçmek üzereyken lanet okudum ama Caleb bir hız patlamasıyla ileri fırladı ve Nimf'in kafasına tekrar tekrar tekme atarak onun şiddetli saldırısı altında ölmesini ve sonunda küle dönüşmesini sağladı. Caleb yanıma düştü, eli bileğime gitti ve Su Perisi'nin bana açtığını bile fark etmediğim kanlı kesiği iyileştirdi.

"Bendeydi," dedim, hırıltı olarak çıkmasını istiyordum ama gözlerindeki endişe kelimeleri zayıflattı.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama sana yaptıklarının intikamını almak istedim. Sen benim... Kaynağımsın. Bu beni korumacı yapıyor." Bana bakmadı, deriyi çoktan iyileştirmiş olmasına rağmen başparmağı yumuşak darbelerle ayak bileğimi oyuyordu. Hâlâ kendim yapabiliyorken kimsenin benimle böyle ilgilendiğinden emin değildim.

"Eğer hâlâ senin Kaynağınsam, neden günlerdir benden bir içki içmedin?" Caleb bileğimi bırakıp çenesi titreyerek bana bakarken sesim sertleşerek sordum.

"Çünkü bazen senin kanın beni..." Sözünü kesti ve ben de cümlemin sonunu zihinsel olarak doldurdum. Gerçek hisler besleyebileceğin biriyle zıplamadan önce en iyi arkadaşını rahatça becermek istiyorsun.

"Anladım." Ayağa kalktım ve ona karşı soğuk davrandım.

Altıma hava alarak kendimi delikten çıkardım ve her şeyi hissederek küçük esintimle dağın yamacından aşağı inmeye devam ettim. Çoğunlukla kötü şeyleri. Ama sonra bileğimdeki o kusursuz karıncalanma ve beni iyileştirirken bana baktığı o yakıcı bakış vardı.

Kahretsin, belki de kaderimde beni asla istemeyecek bir adama özlem duymak vardı. Ama böyle anlar bana çektiğim acıya değdiğini düşündürüyordu. Bu yüzden başka bir tane bulana kadar boğulmaya devam edecektim.

Arazinin güneyine doğru ilerlerken isyancılarn arasında koştum, sırtımda bir çanta vardı ve içinde

isyancılarn Burrows'dan kurtardığı birkaç malzeme.

"Vardiya, Xavier!" Sofia Tyler'ın arkasından bana seslendi,

Gümüş Pegasus formuna bürünmüş, kanatlarını sıkıca yanına sıkıştırmış. "Biz seninle kalacağız."

Diğer uçan Order'ler çoktan tepemden s z lmeye başlamıştı, gölgeleri hızla geçip gidiyor, tüyleri hışırdıyordu. Çenemi sıktım, onu duymamış gibi davrandım, sırtım karıncalandı ve bana bir daha asla uamayacağımı hatırlattı.

Savaştan beri yer değiştirmemiştim ve sadece Sofia'nın sırtında bulutların arasında uçarak sihrimi yeniden şarj edebilmiştim. Bunu bir kez yapmıştım, hayati bir parçam koparılmış gibi hissediyordum, daha fazlasını yapamayacak kadar utanıyordum. Artık bir Pegasus değildim, sadece boynuzlu bir attım ve Tarikat formundayken tüm asilerin bana acıyarak bakmasına ihtiyaım yoktu.

Vites değiştirme dürtüsü benim için en büyük zorluktu, derinlerde yatan ve kesilip atılamayan bir ihtiyaçtı. şimdi iki ayağımın üzerinde yere basıyordum, bu arzu

hiç olmadığı kadar güçlüydü, içimdeki hayvan dışarı çıkmayı talep ediyordu.

Sofia Tyler'ı bana doğru yaklaştırdı ve ben de onun sert yüz ifadesine, rüzgarın sarı pixie kesimli saçlarını yırtışına, Tyler'ınkiyle mükemmel bir uyum içinde hareket eden vücuduna baktım. Toprak Elementallerinin herkes için yaptığı sade haki tulumlardan birini giymiş, dar belini sıkıca saran bir kemer takmış ve sırtına pembe, ısıltılı bir Pegobag bağlamıştı.

"En azından benimle gel," dedi ve bana doğru uzandı, ama parmaklarına dişlerimi geçirdim ve suratını asarak elini geri çekti.

Tyler hayal kırıklığı içinde kişnedi ve ben inatla koşmaya devam ettim, onu geçmeye çalıştım ama o Pegasus formuyla beni kolayca geride bıraktı. Göğsümde alev alev yanan bir enerji vardı ve bunun bir çıkışa ihtiyacı vardı. Tyler'ı alt etmek ve en iyi Pegasus olduğumu kanıtlamak istiyordum ama kanatlarım olmadan, bir daha nasıl öyle olabilirdim ki?

Bir Harpy üzerimden o kadar alçaktan geçti ki kafama tekme attı ve ben de öfkeyle kişnedim, kahkahasının sesi bana geri dönerken arkasından kaşlarımı çattım. Yanaklarım sıcacık kızardı, içimde yer değiştirme, gökyüzüne çıkma ve bunu ona ödetme isteği vardı. Ama artık bunu yapamıyordum.

Seth devasa beyaz Kurt Adam formuyla yanımızdan hızla geçti, bir yandan çılgınca ulurken bir yandan da isyancıların arasından rastgele sağa sola savruluyordu. Caleb bir bulanıklık içinde onun peşinden fırladı, arkadaşının yanlarına yumruklar atıyordu, oyunları biraz gergin görünüyordu.

Max gökten düştü, bir Griffin'in sırtından sıçrayıp Seth'in sırtına konarak onu gafil avladı ve neredeyse deviriyordu. Max deli gibi uludu ve Seth de onu yankıladı, Caleb onun yanında koşarken hızını artırdı. Onların gidişini izledim, kardeşimi ve onun da bu grubun bir parçası olması gerektiğini düşündüm.

Onu kaybetmek beni ham bıraktı ve bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırmak için çok çalıştım, şimdi üzerinde durursam tekrar kırılacağımı biliyordum.

"Hey, Xavier!" Seth'in küçük kız kardeşi Athena, Hadley Altair'in sırtında, kollarını ve bacaklarını ona sarmış bir şekilde bana seslendi.

Hadley'nin Vampir dişleri dışarıdaydı ve bana bakarken gözlerinde heyecan dolu bir parıltı vardı. Bazı yönleriyle Caleb'a çok benziyordu ama karanlık yüz hatları ona kişiliğiyle birebir örtüşen düşünceli bir görünüm veriyordu. Athena'nın mor çizgili siyah saçları rüzgârda dalgalanırken Hadley'nin sırtından atlayıp onun yerine benim yanımda koşmaya başladı ve Hadley'yi peşinden bakakaldı.

"Bir yarış yapacağız," dedi. "Hadley'nin kasırga bacaklarını kullanmasına izin yok. Oynamak ister misiniz?"

"Kesinlikle evet!" Sofia seslendi ve Tyler da onaylarcasına kişnedi. "Ben iyiyim," diye kestirip attım.

Athena'nın ikiz kardeşi Grayson, tıpkı kız kardeşininki gibi dev bir husky'yi andıran Kurt formuyla koşarak ortaya çıktı. Hadley'nin kıkına şakacı bir şekilde vurdu, keskin dişlerinden kaçınmaya çalışırken küfretmesine neden oldu ve bize ayak uydurmak için ileri atıldı.

"Haydi Xavier," diye ısrar etti Athena. "Kazanan, kaybedene ne isterse yapması için meydan okuyacak." Bana yaklaştı ve sesini alçaltarak fısıldadı. "Kazanmak zorunda bile değilsin, sadece Hadley'i dövmek istiyorum, böylece onu tekrar orospu çocuğum yapabilirim."

"Seni duyabiliyorum Athena," diye hırladı Hadley.

"Seninle oynamayı neden kabul ettiğimi biliyorsun, sülük," diye karşılık verdi Athena. "Etkileşimlerimizin her biri tamamen senden her yönden üstün olduğumu kanıtlamaktan aldığım zevk için." Bu şakanın onu kızdırdığını, gözlerinin karanlık bir şekilde parladığını görünce sırtıttı.

"O zaman şimdiye kadar ne kadar yanıldığını öğrenmiş olman gerekirdi, Capella," diye ısırıldı.

Bazen bu ikisi birbirlerine takıntılı gibiydiler, bazen de birbirlerini öldürmek istiyor gibiydiler. Bunun bir güç meselesi olduğunu tahmin ettim. Ama Tyler'la oynadığım güç oyununun nasıl sonuçlandığını düşündüğümde, aralarında daha fazla bir şey olup olmadığını merak ettim.

Athena koluma yumruk attı ve ben de küfrettim. "Beni geri götür, hadi Xavier."

"Evet, yakala onu Xavier," diye tezahürat yaptı Sofia ve Tyler da onu cesaretlendirmek için kişnedi.

"Hayır," diye homurdandım.

"Peki," dedi Athena hafifçe, yanımdan geçip Sofia'nın bacağına yumruk atarak onun şaşkınlıkla kişnemesine neden oldu. "Kısrağını yumrukladım, bu konuda ne yapacaksın?" Ona bir arka toynak atan Tyler'ın arkasından fırladı ama Athena hızlıydı, Tyler'ın etrafından koşup darbeyi savuşturdu, kahkahası bana kadar ulaştı ve nabzımı hızlandırdı.

"Onu yakalayacağım." Sofia, Tyler'ın sırtında ayağa fırladı, gözlerinde intikam ateşi vardı ve bu çok ateşliydi ama ben onun Dom'uydum ve Athena'ya haddini bildiren kişi olmak istiyordum.

"Yarışıyorum," diye duyurdum. "Seni denize kadar yeneceğim, Athena!"

Güldü, öne doğru sıçrayıp siyah ve gri Kurt formuna geçmeden önce bana parmak salladı ve kardeşi Grayson'ın ona katılmak için koşarken ulumasına neden oldu.

"Hey - ben kullanamazsam sen de Tarikatını kullanamazsın," diye tersledi Hadley ama Athena çoktan gitmişti. Sövdü, koşmaya devam etti, hızını kullanmayı gerçekten istiyormuş gibi görünüyordu, ama onu dezavantajlı duruma düşürseler bile kurallara bağlı kalacak kadar inatçıydı.

Çantamı omuzlarımdan aldım ve Tyler'ın üzerine tekrar otururken Sofia'ya attım.

"Vites değiştirecek misin?" diye sordu, gülümsemesi onu aydınlatıyor ve kelimenin tam anlamıyla parlamasını sağlıyordu.

Bu karar onu mutlu ediyordu ve koşunun ortasında yer değiştirip kıyafetlerimin parçalanmasına izin verdiğimde bu kararımı pekiştirmeye yetti. Dört toynağım yere çarptı ve dudaklarımdan bir savaş çığlığı gibi bir kişneme sesi döküldü, ben ileri atılıp liderliği ele geçirirken Sofia ve Tyler tarafından yankılandı.

Yelemden leylak rengi parıltılar dökülüyor, rüzgâr üzerimden hızla geçiyor ve beni günlerdir hissetmediğim kadar canlı hissettiriyordu. Darius'un ölümü kalbimi uyuşturmuştu ama şu anda yeniden uyanmışım ve bir anlığına da olsa tüm bu trajedinin ötesinde iyi bir şeyler arıyordum.

İçgüdüsel olarak kanatlarımı esnetmeye çalıştım ve doldurmaları gereken boşluğu hissettiğimde kederli bir kişneme beni terk etti. Bakışlarımı Athena ve Grayson'ın ilerideki kabarık kuyruklarına dikerek dörtnala ilerledim ve hızımı artırdım.

Rüzgârdan daha hızlıydım, neslimin en güçlü Pegasus aygırıydım ve onları kolayca yakaladım ve kısa sürede Tyler'ı da geçtim.

Bir sıra Minotor ilerlememizi engelledi, hepsi de şekil değiştirmiş halleriyle, boğaların kafalarından boynuzları kıvrılıyor ve inekler gökyüzüne doğru böğürüyordu. Aralarından burnumu sokarak geçtim, üzerlerinden parıltılar saçtım, sonra da Teumessian Tilki Değiştiren ailesinin üzerinden atladım.

Yarışı önde götürüyordum ve asiler kayalık arazide ilerlerken uzakta denizin üzerinde dans eden bir güneş ışığı parıltısı gördüm.

Tory'nin kanatları ateşten bir fener gibiydi, yolumuzu işaretlemek ve hepimizin önündeki herkese rehberlik etmek için gökyüzünde korlar bırakıyordu. Sonunda bir şeyler yapıyor olmak, herkes için bir sığınak bulmak kadar basit olsa bile harekete geçmek çok iyi hissettirdi. Harabelerde oturup babamın bizi bulmasını beklemekten kesinlikle daha iyiydi.

Hepimizin hızla geçtiği zemin titriyordu ve aramızda savaş öncesinden beri hissetmediğim bir umut duygusu vardı.

Oscura Kurtlarının hepsi gökyüzüne doğru uludu, kürk ve keskin dişlerden oluşan bir nehir önümüzden akıyordu ve ben de doğruca onların arasına daldım, saflarını yara yara ilerledim ve ayak bileklerimden birkaç ısırık aldım.

Çenelerinden kaçma içgüdüğü tökezlememe neden oldu ve Tyler neredeyse bana çarpıyordu ki kendimi toparlayabildim, sıcaklık boynumdan taşı ve utanç üzerime çöktü. Artık sadece uçamayan bir attım. Boynuzu olan ama kanatları olmayan bir ata ne dendiğini bile bilmiyordum. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım.

Gökyüzüne baktım, orada havada bir o yana bir bu yana dönen diğer uçan Emirlere katılma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Dünyada bulunmayı en çok sevdiğim yerd ve artık bunu sadece ikinci elden deneyimleyebilecektim. Asla kanatlarımı çırpamayacak ve bir esintinin akıntısını takip edemeyecektim ve bunda asla hazırlıklı olamayacağım bir keder vardı.

Daha da kötüsü, Lionel'ın malikanesinde düzenimi saklamak için o kadar uzun zaman harcamıştım ki, uçabileceğim sayısız zamanı kaçırmıştım. Şimdi, beni ben yapan bir şeyi elimden almıştı ve bu hiç adil değildi. Ama bu gerçekten aldığı şeylerin en küçüğüydü. Annemin ve kardeşimin kaybını bile tam olarak sindirememiştim. Sürekli onların ortaya çıkmasını, en yakın kapıdan girip beni her zamanki gibi karşılamalarını bekliyordum.

Ama bunu bir daha asla yaşayamayacaktım. Onlar gitmişti. Ve onlar olmadan hayatıma devam edebileceğimi hiç sanmıyordum. Acı çok fazlaydı ve hafiflemektense daha da keskinleşiyor gibiydi.

Sofia ve Tyler beni teselli etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama beni doğuran adam tarafından verilen vahşi ölümlerin tesellisi yoktu. Benden alabileceği her şeyi almıştı ve geriye içimi ağzına kadar dolduran ve mutluluğu bir daha asla su yüzüne çıkmayacak uzun zaman önce unutulmuş bir anı gibi hissettiren bir nefret kalmıştı.

Acı bir kez daha ortaya dökülürken inledim, artık serbest bırakıldığı için kontrol altına almak imkânsızdı. Şaha kalktım, toynaklarım bir Oscura Kurdunun sırtına çarptı, o da bağırarak yolumdan çekildi. Tyler bana yetişmek için hızlı adımlarla ilerledi, Sofia sırtındayken bana ayak uydururken toynaklarının sesi benimkilerle yankılanıyordu.

Toynaklarımın izin verdiği kadar hızlı hareket ederek ve yoluma çıkmaya cüret eden herkesi kenara iterek ilerledim. Bana yaptıkları gibi Kurtların bacaklarına dişlerimi geçirdim ve onlar da benim için ayrıldılar, böylece dörtmala ortalarına doğru ilerleyebildim.

Dante'nin Fırtına Ejderhası formunun devasa gölgesi tepemizden geçti ve onunla birlikte şiddetli bir rüzgâr sırtımıza baskı yaparak ayaklarımızı daha da hızlı ilerletti. Dante'nin pullarından çıtırdarak yayılan statik hava, kanımdaki adrenalinin yükselmesine neden oldu.

Neredeyse yukarıdaki uçan Orders'lar kadar hızlı hareket ediyordum, toynaklarım ağırlıksız hissediyordu, sanki yerden kalkıp beni gökyüzüne fırlatabilirlerdi. Ama bu sadece bir seraptı, çünkü kürek kemiklerim kanatlarımın özlemiyle esnediğinde, hiçbir rüzgâr beni avucunun içine almadı.

İnledim ve Tyler özlemimi anlayan bir sesle yankılandı, Sofia'nın parmakları yanımdan ayrılmazken sırtımı okşadı.

Zemin toynaklarımın altından aşağı doğru eğilmeye başladı ve bakışlarım uzun, kumlu bir plajın ötesindeki pırıl pırıl denize yerleşti.

Sahile ilk varanlar arasındaydım, durduğumda nefes nefese kalmıştım ve Fae formuma geri dönmüştüm. Sofia bana çantasından birkaç kıyafet attı ve ben de tulumu giydim, ayaklarımı yapraklardan yapılmış, hiç de sağlam olmayan ve aptalca görünen terliklerin içine soktum. Ama neyse.

Athena ve Grayson kumsala varmayı başardılar, kayarak durdular ve birbirleriyle kavgaya tutuştular, her yere kum püskürtüp yüzüme çarptılar. I

Tory Vega, Geraldine olan devasa kızıl Cerberus'un omzuna tünemek için daireler çizerken iç çekerek denize baktı.

Geraldine'in kulağının arkasını kaşdı ve arka bacağını tekmelemeye başladı, kuyruğunu öfkeyle salladı ve yüzüne daha fazla kum fırlattı.

Oflayıp puflayarak onlardan uzaklaştım, kollarımı kavuşturdum ve asilerin geri kalanının gelmesini bekledim. Hadley ortaya çıktı, böğüren ve gevezelik eden Minotorları ite kaka geçmeye çalışıyordu, aralarından sıyrılıp bizimle buluşmak için koşarken hırıliyordu.

"Nasıl oluyor da hepiniz Tarikat formlarınızı kullanabiliyorsunuz da ben kullanamıyorum? Bu oyunu geçersiz kılıyor," diye Athena'ya çıkıştı ve Athena Kurt formuyla onun üzerine atılarak yere düşürmeye çalıştı. Adam Athena'yı sıkıştıramadan geri çekildi, etrafında döndü ve ensesinden tutup onu gevşetecek kadar sıktı.

"Yakaladım seni," diye güldü kızın ön pençeleri tekme atarken ama kız onun elinden kurtulamadı.

Hadley'nin eli ensesinde kilitliken birdenbire çırılçıplak kaldı, ama kurtulmak için öne doğru sarsıldığında Hadley onu bırakmadı.

"Kuralları kabul ettin, sülük. Xavier kazandı, peki Hadley için cesaret nedir?" diye seslendi bana.

Hadley'nin gözleri Athena'nın çıplak kıkına kaydđ, dikkati dağıldığı için onu tutuşu açıkça gevşedi, çünkü Athena kendini kurtardı, etrafında döndü ve giderken onu tokatladı.

"Orospu," diye homurdandı, onu tekrar yakalamak için ileri atıldı ve bir hava kalkanına çarptı.

Yüksek sesle güldü ve adam bariyeri aşmaya çalışırken iki orta parmağıyla onu tersledi.

"Athena'ya bir hafta boyunca iyi davranman için sana meydan okuyorum," dedim ve Hadley bana döndü.

"Ne?" diye tersledi.

"İkiniz bu kadar rekabetçi olmayı bırakırsanız iyi anlaşırsınız," dedim omuz silkerek, ilişkilerinde dünyaya gösterdiklerinden daha fazlası olduğunu biliyordum.

Kendim de görmüştüm. Ve uzun süre Tory Vega'dan nefret ediyormuş gibi davranmaya devam ettiğinde kardeşime ne olduğunu görmüştüm. Hayatında çok daha fazla mutluluğa sahip olabilirdi, eğer sadece... eğer...

Zihnim bir sefalet girdabına dönüştü ve onlardan uzaklaşarak Tory ve Geraldine'e doğru yürüdüm.

Tory zıplayarak önümdeki kuma indi ve bir bakışıyla aklımın nerede olduğunu anladığını söyleyebildim. Biraz başını salladı, ilerleyip botuyla ayağıma basmadan önce gözlerini hüznün dolduruyordu.

"Onu geride bırakmak konusunda iyi misin?" diye sordum, sesim sertti. Daha bu sabah Darius, annem ve Hamish için yapılan tapınağı ziyaret etmiş, etraflarına taze çiçekler bırakmış ve sanki beni duyabiliyorlarmış gibi hepsiyle konuşmuştum. Başka bir vedaya hazır değildim ama en azından dönmek güvenli olduğunda burayı bulabileceğimi biliyordum.

"Orada değil," dedi karanlık bir sesle, elini kalbine bastırmadan önce gözleri hepsini bıraktığımız dağa kayd1. "O burada."

Başımı salladım, boğazım kalınlaşıyor ve tüm oksijenin solunum yoluma girmesini engelliyordu.

"Benimle gelir misin?" diye teklif etti ve ben de başımı salladım, bu ıstırap dolu anın içinde kalmaktan başka bir şey yapamadığım için rahatlamıştım.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Bu topraklardan kendimize bir ada oyacağız ve denize açılacağız."

Bunun üzerine kulaklarım diken diken oldu ve geriye dönüp geçtiğimiz tepelik araziye ve yamaçlarını saran yeşil çimenlere baktım. Asi ordusu görebildiğim kadarıyla araziyi kaplamıştı, kalan binlercesi rengârenk tüyler, pullar, kürkler ve dişlerden oluşan bir yığın halinde bize doğru koşuyordu.

"Ne kadar büyük?" Ben sordum.

"Diyelim ki... tepesinde ağaç olan şu tepeye kadar." Uzakta, buradan birkaç mil ötedeki tepeyi işaret etti.

Atış yapmaya başladığında kaşları çatıldı, tepenin ardındaki toprak kırılmaya başlamadan önce altımızdaki zemin titriyordu. Vadiler ve tepeler boyunca devasa bir çatlak oluştu ve ellerimi kaldırarak tüm odağımı bu göreve verdim ve çatlağı daha da genişletmek için çalıştım. Sihrimi bu şekilde serbest bırakmak iyi, gerçekten çok iyi hissettirdi. Çıkışta bir rahatlama vardı, içimde yaşayan yüce gücü serbest bırakmak ve toprağı parçalara ayırmak için çalışmasını izlemek.

Giderek daha fazla toprak elementali bize yardıma koştı, Caleb ve Seth omuz omuza durarak birlikte büyü yaparken, Geraldine Cerberus formundan çıkıp Tory'nin yanında çıplak ve gururlu bir şekilde durarak bize katıldı.

Uçurum derinleştikçe derinleşti, toprağı parçalara ayırıp kendimize ait devasa bir ada yaratırken havayı kükreyen bir ses doldurdu.

Çatlak denizle ve manzaramızın uzak ucundaki kayalıklarla buluştuğunda, kumsal vahşi gücümüz altında parçalanmaya başladı, Max ve babası su hattına koştular ve deniz açtığımız yarığa doğru kabardı. Hızla içeri girdi ve dalgaların arasından yükselip yeni yaptığımız adanın üzerine çıktıkça zemin ayaklarımızın altından kaydı. Devasa bir dalga kumsalın kenarından yukarı doğru patlayıp hepimizin üzerinden geçerken herkes alkışladı, ada isyancıların alkışları ve destek çığlıklarıyla yelken açtı.

"Bundan böyle bu adayı İsyancıların Boyun Eğmezliği ilan ediyorum-" "Bekle," dedi Seth, aceleyle yanına giderken elini kaldırarak

yalınayak ve eşofmanlı, gözleri heyecandan parlıyor. "Bence isim konusunda oylama yapmalıyız-"

"Saçmalık," diye alay etti Geraldine.

"Beyler, bir düşünün, bu isim tarihe geçecek ve Geraldine'in kendisini

bir eşek - bilerek! Gerçekten risk almak istiyor muyuz-"

Geraldine, "Sen gerçek Kraliçelerin sarayının yeminli bir üyesi bile değilsin," diye azarladı. "Ve ben her şeye verdiğim harika ve en uygun isimlerle tanınırım."

Max, "Bırak yapsın Seth," diye mırıldandı ve Seth itiraz ederek mızızlandı, ama ben tartışmaya katılmaya zahmet etmedim - konu bu olduğunda hiçbirimiz Geraldine ile bir tartışmayı kazanamayacaktık, o halde ne anlamı vardı?

"Seçim sizin Kraliçem," dedi Geraldine, dinlemiyor gibi görünen Tory'ye bakarak.

"İsim meselesi hakkında mı?" diye sordu ve Seth ona yavru köpek gözleriyle bakmaya çalıştı ama o bunu fark etmemiş gibiydi. "Umurumda değil."

Geraldine, Seth tekrar itiraz etmeye çalıştığında sesini yükselterek, "O zaman sizin adınıza isim verme yükünü ben taşıyacağım, Majesteleri," diye bağırdı. "Bu adayı Asilerin Ölümsüz Kudretli Vilayeti ilan ediyorum!" diye gürledi ve yeni sığınağımız için talep ettiğimiz her tepede yankılanan bir büyüyle sesini yükseltti.

"R.U.M.P.?" Seth öfkeyle sordu. "Yani şimdi hepimiz kış üstü kış mıyız? Sana bunu yapacağını söylemiştim. Yapacağını söylemiştim-"

"Pish posh, Seth Capella, yeşil sana yakışmıyor. Belki bir kez bu güzel topraklarda diz çöktüğünde R.U.M.P. ve A.S.S.'nin gerçek bir üyesi olursanız, bu kadar bariz bir şekilde dikkat çekmeyi bırakacaksınız."

Eski Meclis Üyeleri de isme bir bakış attılar, ancak itiraz etmeye çalıştıklarında kimse dinlemedi, isyancılar zaten kimsenin durduramayacağı bir kutlamaya başladılar.

"Nereye?" Seth, annesinin onaylamayan bakışları arasında Tory'ye sordu.

"Her yerde ve her zaman," dedi. "Elimizden geldiğince rastgele tutacağız."

"Bu konuda yetenekliyimdir," dedi sırtarak ve ellerini kaldırıp muazzam bir rüzgâr estirerek

denizin çok uzağında bir ada.

Sahilin kenarından uzaklaştım, temiz ve tuzlu havayı içime çektim ve buranın Lionel'dan gerçekten gizli kalmasını umdum. Çünkü dünyada değer verdiğim insanların çoğu burada, bu yüzen kara parçasının üzerindeydi ve onlardan birini daha bu savaşta kaybetmeye niyetim yoktu.

Gabriel

Sonsuz sayıda sonuç gördüm, hepsi de kana bulanmış ve acı içindeydi. Uykusuzluk etkisini gösteriyordu.

üzerimde. İmgelemlerimin nereye gittiğini kontrol edemiyordum, onlara bakmamak için tüm gücümle çabalasam bile zihnim sevdiklerime çok yaklaşıyordu.

Gittikçe zayıflayan halimin en kötü yanı kendi geleceğimi görmemdi. Arkamda beliren ve üzerimde yükselen, beni gölgesinde yutan kaderi. Bundan kaçmanın hiçbir yolu yoktu, Lionel Acrux'un Tepegöz hizmetkârı Vard'ı kullanarak imgelemlerime erişmesini engelleyebilecek hiçbir yol algılayamıyordum. Zihinsel savunmam düştüğü anda kafamın içine girecek ve bu duvarların içinde öngördüğüm her imgeyi didik didik edecekti. Saklayabildiğim kadarını saklayacaktım ama hepsini saklamanın bir yolu yoktu ve imgelemlerime erişim sağlandığında Lionel'in planlarından sadece en kötüsü çıkabilirdi.

Sahip olduğum tek küçük merhamet Lionel Acrux'un Karanlık Zorlama ile kafama girememesiydi ve onun bu yüzden aklını kaybettiğini görmek büyük bir zevkti. Anka Kuşlarının gücünün onu bir kez daha engellemesi çok güzel bir şeydi ve bunun için yıldızlara şükrettim.

Yüzük parmağımı işaretleyen Anka öpücüğü, beni onun iradesine bağlı bir kaptan biraz daha fazlası olmaktan korudu.

Beni Kraliyet Kahin Odası'nın kalbindeki cam tahta bağlayan bağlara karşı direndim, bir saniyeliğine şimdiki ana geri dönmenin yolunu buldum, geçmiş yıllardan Kahinlerin portreleriyle kaplı duvarların bir anlık görüntüsü, kendi Görümümün yoğunluğu beni tekrar uzağa sürüklemekten önce, annemin boyayla dökülmüş gözleri bunun her anında acı çekmemi izliyordu, bu yer görmemi sağlamak için çok mükemmel tasarlanmıştı.

Bileklerimdeki kelepçeler, kullanacak gücüm kalmış olsaydı bile büyümü uzak tutuyordu, bu yüzden kullanabileceğim hiçbir savunmam yoktu, sadece Görme'nin kölesiydim.

Bu yeteneğim hayatta bir lanet olabilirdi. Sayısız ölüme tanıklık etmek zorunda kalmış, karımın ve ailemin kanlı kaderlerine defalarca yenik düştüğünü görmüş, bir yandan da bundan kaçınmanın bir yolunu bulacak kadar net düşünmeye çalışmışım. Ancak bu savaş başladığından beri, bu görüler önemli ölçüde artmış ve bu armağanın yükü daha önce hiç olmadığı kadar ağırlaşmıştı. Ailem ve isyancılar bana güveniyordu ve ben Lionel'ın yıkıcı planını çok geç olmadan göremeyerek onları hayal kırıklığına uğrattım. Ve şimdi burada kapana kısılmışım, onlara karşı bir silah olarak kullanılmak üzereydim.

Zihnimde kendi kafatasımı cam tahtın üzerine çöktürmeye çalıştığım, Lionel'in değer verdiğim herkesi ölüme götürmek için kullandığı bir araç olmaktan çıkana kadar kafamı tahtın üzerine attığım bir kader canlandı.

Bu girişimlerin başarısız olduğunu, ardından boynumun koltuğa sıkıca bağlandığını ve alnıma da bir zincir geçirildiğini gördüğümde nabzım hızlandı. Hareketsiz kaldım. Hayır, cevabım bu değildi. Ve bu beni rahatlatmış, henüz bu dünyadan ayrılmak istemiyordum; hepimiz için bir yol bulabilseydim yaşanacak çok hayat vardı. Zihnim o yöne doğru kayarken, imgelemleri zapt etmek için savaştım ama enerjim azaldı ve yıldızların bana sunduğu geleceğe daldım.

Okyanusta yüzen bir kara parçası gördüm ve sevdiğim insanların yüzlerini gördüğümde kalbim ihtiyaçla sıkıştı. Hâlâ hayattaydılar, gözlerinde yorgunluk vardı ama kararlılık da vardı. Kader gözlerimin önünde bir sağa bir sola dönüyor, yerlerini ya da gittikleri yönü algılayamıyordum ve rastgele hareket ettikleri için lanet yıldızlara şükreliyordum. Dünyanın okyanuslarında herhangi bir yerde olabilirlerdi ve hata yapmadıkları, sağlam planlar yapmadıkları sürece onları bulamazdım.

Şimdilik güvendeydiler.

Zihnim Orion'a kaydı ve Lavinia yüzünden kaderi biraz karanlıkta kalmış olsa da, taht odasında bir kafeste yatarken acısını hissettim ve vücudundaki kesikleri gördüm. İçindeki mücadeleyi hissedebiliyordum ve dostumun maruz kaldığı işkenceye dayanabileceğini biliyordum, ancak zihnimin gözünden geçen her geçen gün, daha boş, daha soğuk hale geldi. Görünüşe göre Lavinia onun etinden daha derin bir parçasına saldırıyordu ve onun solmaya başlamasını izlerken damarlarımda endişe yanıyordu. Kararlılığı önce kabullenmeye, sonra hissizliğe ve en sonunda da... hiçbir şeye dönüşüyordu. İçten içe oyulmuştu, varlığının ateşi titrek bir alevden daha fazla körelmişti ve bundan geri dönüş yolu göremiyordum.

"Kardeşim," diye iç geçirdim, çaresizce ona ulaşmaya çalışıyordum.

şimdiki zamanın ve geleceğin dokusu, ona umut vermek için gözlerindeki varlığın kaybolduğunu gördü.

Daha önce birçok kez yaptığım gibi bakışlarımı Darcy'ye çevirdim ama bana sadece karanlık sunulmuştu. Hiçbir şey değişmemişti. Ona her ne olduysa, gölgelerle dolu bir şeydi, cevabını göremediğim bir şey. Ve belki de bu kılık değiştirmiş bir lütuftu.

Bir el boğazımı sıkıca sardı ve buz gibi soğuk bir şey damarlarıma girmeden önce boynuma bir iğne saplandı. Şimdiki ana geri döndüm, Vard'ı daha önce buldum

Bana az önce enjekte ettiği şırıngayı cebine koydu ve beni serbest bıraktı.

"Merhaba Kahin," dedi ve bakışlarım Geraldine sayesinde boş olan sol göz çukuruna kaydı.

"Lionel'in keskin sesi onun ötesinden geliyordu ama Vard, omuzlarına kadar inen tüyler ürpertici siyah saçlarından, dudaklarındaki aç sırtışa kadar tüm görüş alanımı kapladı ve kendimi bir kurdun önündeki taze et gibi hissetmeme neden oldu. Ama ben onun yiyebileceği bir yemek değildim, kalan gücümle savaşıacaktım ama bunu düşünürken bile yorgunluk içime işliyor, daha da derine iniyordu.

"Bana ne verdin?" diye sordum ama Harpy Tarikatımla bağlantımı kaybettiğimde birden ne olduğunu fark ettim.

Vard, "Sadece küçük bir Emir bastırıcı," dedi.

"Sihrimi şarj etmeden daha fazla dayanamam," dedim nefes nefese, kaslarım bu kadar uzun süre Görümü kullanmanın verdiği eforla titriyordu. Gün doğumunda uzanıp gücümün yenilenmesine, zihnimin algıladığı her şeyden dinlenmesi için uykuya ihtiyacım vardı. Bu çok fazlaydı. Eğer bu yakında durmazsa beni öldürecekti.

"Yap şunu," diye emretti Lionel, sözlerimi duymazdan gelerek ve Vard'ın boş göz yuvası diğer gözüne doğru kaydı, ikisi ortada buluştu ve yüzünün ortasında büyük bir küre halinde birleşti. Yine de gölge gözünü kaybettiği tarafta hasar vardı. Kan çanağına dönmüştü ve gözlerini kırptırdıkça ona rahatsızlık veren çirkin kırmızı ve mavi damarlarla doluydu.

Bana doğru uzandı, avucunu alnımın ortasına bastırdı ve ben de içgüdüsel olarak ona karşı zihinsel bir blok uyguladım, ancak bu artık kırılğan bir şeydi, zaten onu kırmak için o kadar çok girişime maruz kalmıştı ki zamanımın dolduğunu fark ettim.

Dayanabildiğim kadar dayandım, gücünün acelesi zihinsel kalkanlarıma çarptı, vücudumdaki son enerji kırıntısını bu tek göreve verirken içimden bir kükreme çıktı.

Yine de işe yaramadı. Bir barajdan patlayan su gibi, duvarlarım yıkıldı ve Vard kafamın içine girdi, gücü açgözlülükle içimi süpürdü ve düşüncelerimin kontrolünü ele geçirirken ondan bir memnuniyet homurtusu çıktı.

Sevdiklerimi içeren imgelemleri saklamaya çalıştım, ama o benim için hazırды, bu girişimlerde bulunduğum her seferde onları yakaladı ve zihnimin ön saflarına itti. Dehşet içinde onları almasını, kendi zihnine çalmasını ve "Evet, evet, evet," diye mırıldanmasını izledim, çünkü öngördüğüm her şeyi almaya devam etti, kafamı oyan korkunç bir vakum gibi içine çekti.

"Dur," diye hırladım, kısıtlamalarım karşı savaştım ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Mide bulantısı üzerime çöktü ve o aldıkça, aldıkça ve aldıkça onun gücünün pençesinde titremeye başladım.

"Sonunda," dedi Lionel rahatlayarak, hevesli sesi öncekinden daha yakındı. "Her şeyi al, Vard. Geride hiçbir görüntü bırakma."

"Ama bu onu öldürebilir, efendim. Zaten zayıflıyor," dedi Vard, tam da bir nöbet beni ele geçirirken, uzuvlarım sertleşirken ve acı şok dalgaları uzuvlarımda patlarken.

"Hepsini al dedim," diye tersledi Lionel. "Eğer onu öldürürsen, ciğerini söker sana yediririm. Bu yeterli bir motivasyon mu?"

"Evet, efendim," diye kekeledi Vard korkuyla, gücü kafamın derinliklerine işliyordu.

Ölümün onunla birlikte geldiğini hissettim, yıldız ışığı çevremde parıldıyordu. Tek yapmam gereken ona doğru dönmekti ve Peçe'nin ötesine geçebilirdim. Bilincimi hızla kaybediyordum, yıldız ışığı parlıyordu ve beni yöneten göksel varlıkların fısıltıları yaklaşıyordu.

Cesaretini topla, kaderin oğlu.

Yıldızların sesi bana son enerjimle tutunduğum bir parça güçle birlikte hediye edilmişti, şimdi neden bana bir şey sunmayı umursadıklarını bilmiyordum. Ama ölümün kıyısında gezinirken bunu sorgulamayacaktım.

Acı ve karanlık arasında bir yerde yeniden hayat buldum. Gözlerimi açtım ve ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu, sadece Vard'ın dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu, şişkin Cyclops gözlerini kocaman açmış ve ağzı bir karış açık bir şekilde gördüklerimi izlediğini fark ettim. Lionel'ın eli omzumdaydı, iyileştirici büyü ondan bana doğru akıyordu ve umutsuzca ihtiyacım olmasına rağmen bir lanetle ondan uzaklaştım.

"Asilerin yerini görebiliyor musun?" Lionel hevesle sordu. "Bir adadalar efendim," dedi Vard heyecanla. "Ama... oh."

"Ne oldu?" Lionel tısladı.

"Rastgele hareket ediyorlar, tahminlerden kaçmak için adayı bir o tarafa bir bu tarafa gönderiyorlar," dedi Vard, gelmeyen bir saldırıya hazırlanırken irkilerek. "Belki de Gabriel zamanla daha fazlasını algılayacaktır."

Lionel dilini şaklatarak önümde durdu ve soğuk bir ifadeyle bana baktı. "Senin delirmene izin veremem, Gabriel. Bu yüzden bu sabah senin için bir fırsatım var. Güneş bir saatten az bir süre sonra doğacak. Neyse ki tam da o saatte basın için bir kutlama planladım."

Ne demek istediğini anladığımda "Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Evet." Dudakları acımasızca kıvrıldı. "Yakaladığımız isyancılardan bazıları kraliyet için oldukça yararsızdı. Zihinlerinde çok az yararlı anı vardı ve hain olarak onlar için sadece iki kader kaldı. Daha umut verici olanlar, üstlendiğimiz özel bir proje için seçildi. Kralınıza verdiğiniz hizmet için bir teşekkür olarak geri kalanların infazı için sizi amfitiyatroya getireceğim." Benden uzaklaştı, Vard'ın omzunu tuttu ve onu odadan dışarı sürükledi, kapı arkalarından kapandı.

Başım öne düştü, nefeslerim ağırlaştı ve kalbim göğsümde ağırlaştı. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım. Belki de Lionel beni almadan önce kendimi öldürmeliydim,

Çünkü imgelemlerimi aileme karşı kullanmanın bir yolunu bulabilirlerse, kendilerini erkenden mezarda bulmalarının nedeni bendim.

Acı dolu bir feryat kopardım, cinayet adımı söylerken kaslarım bağlarıma karşı şişkinleşti. Keşke o lanet olası canavar Ejderhayı öldürmenin bir yolunu görebilseydim. Keşke yıldızlar bana onu öldürecek bir cevap verse de o aynı hayali kafamdan söküp atamasa ve beni durdurmak için ölümünü zamanında öğrenebilse.

"Bana bir şans verin. Gerekirse bunun için ölürüm. Lanet olası bir şans," diye yıldızlardan talepte bulundum ama ölüm sessizliğine büründüler.

Kapı tekrar açıldı ve iki büyük Ejderha Değiştiren Fae formlarıyla kapıdan içeri daldı, beni çözmek ve sürüklemek için harekete geçti. Onlarla savaşmaya çalışmadım, bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm ama sonunda dışarı çıkana kadar beni sarayın lüks koridorlarında çekmelerine izin verdim.

Gökyüzü yaklaşan şafakla birlikte soluyordu ve gece gökyüzünden kaybolmaya başlayan yıldızlara baktım, karanlık yuvalarından sessizce izliyorlardı. Bir zamanlar bana yıldızların tarafsız olduğu, sadece gazaplarını çağırdığımızda bizi cezalandırdıkları söylenmişti ama bunu hak etmek için ne yaptığımı tam olarak kestiremiyordum. Sahip olduğum tek teselli, hayatımda her şeyin inanılmaz derecede umutsuz görüldüğü zamanlar olduğu ve bir şekilde yıldızların sonunda bana ışık sunduğu idi. Önümde hâlâ bize kurtuluş sunabilecek yollar var mıydı? Yoksa bana sunulan son yolda mıydım, etrafımdaki tüm ışıklar ben karanlıkta kalana kadar yanıp sönüyor muydu?

Amfitiyatroya götürüldüm, yüksek, kıvrımlı taş duvarları, tabanındaki ahşap bir kapıdan çekilmeden önce karanlığın içinden üzerimde yükseliyordu.

Soğuk üzerime çökmüştü, hava nemliydi ve ilerlediğim yol duvarlardaki ateşli meşalelerle aydınlatılmıştı. İçinde bulunduğum nemli geçidin ötesinde bir yerlerde mahkûmlar

Çığlık atıyor ve yıldızlara dua ediyorlardı, yaklaşma sesimiz onları uyandırıyor. Bir koridordan geçerken kalbim hızını üçe katladı ve hücrelere kapatılmış isyancıları, parmaklıkların arasından uzanan kelepçeli elleri ve benimkilerle buluşan vahşi, korku dolu gözleri yakaladım. Ama onlara sunacak hiçbir şeyim, verecek güvenli bir sığınağım yoktu.

"Karım nerede?" diye bağırdı bir adam. "Onun adı Mary! Onu aldılar - nereye götürdüler?"

Parlak ışıkların ve kötü büyüünün parıltısı zihnimden geçti, bir kadın masaya bağlanmış, merhamet için yalvarıyordu. Göründüğü kadar çabuk kayboldu, ardından dilimi safra kapladı ve görüntü kaybolurken uzuvlarım titriyordu.

Taş basamaklardan yukarı çıktım, sonra amfi tiyatronun ortasındaki geniş kum çemberine girdim, taş oturaklar çemberin etrafında dönüyordu.

Ejderhalar beni ringin bir tarafındaki gece demirinden bir kafese sürüklediler, kilidini açtılar ve beni içeri ittiler. Bacaklarım tutmadı ve kapı arkamdan kapanırken yere düştüm ve beni orada yalnız bıraktılar.

Altımdaki kum yatağı çok yumuşaktı ve zihnimi zayıflatmak için uyanık tutulduğum günler bir anda üzerime çöktü. Uykuya daldım, gümüş kanatların bana rehberlik etmesine izin verdim, bana o kadar tanıdık geliyordu ki sonsuza dek ipek tüylerine kıvrılmak istedim.

"Seni seviyorum, Gabriel. Sen benim küçük yıldızım, yol gösterici ışığımsın."

Sözcükler uzun zamandır unutulmuş bir anının zihnimin derinliklerinde canlanması gibiydi ve bana sevgi dolu bir Fae'nin kollarındaki bir çocuğun rahatlığını verdiler, çünkü bir parçam onların kime ait olduğunu biliyordu. Anneme.

Kan.

Şafak sökerken, Nimfler isyancıları kurutmuşlardı. Toplamda sekiz kişi. Erkekler ve kadınlar, kalabalığın ve her dakikasını kaydeden bir basın ekibinin alkışları arasında ölen cesur Fae'ler, krallıkta krallarına karşı gelmeye cüret edebilecek herkesin kalbine korku salmak için canlı yayın yapmışlardı.

İsyancılara acı çektirilmiş, Nymph'lerle göğüs göğüse savaşılmaya zorlanmış ve bazı uzuvları ölümden kurtulmadan önce koparılmıştı. Büyüleri Nimfler tarafından çalınmıştı, devasa yaratıklar aralarındaki en güçlü Fae'lerin kalplerini ele geçirmek için savaşıyordu ve ben kan banyosunun son anlarında gözlerim dolmuştu.

Her şeyi ringin kenarındaki kafesten izlemek zorunda kalmıştım ve Lionel'ın bana attığı kendini beğenmiş bakışlar, bana izletmekten zevk aldığını gösteriyordu.

Yeni doğan güneş sayesinde bana geri dönen akıl sağlığı hissinde sadece küçük bir rahatlama vardı, sihir sonunda göğsümde şişiyordu. Bileklerimdeki kelepçeler bana pek iyi gelmedi ama zihnimdeki çılgınlığı geri getirdi ve tekrar daha net düşünmemi sağladı.

Lionel tahtında dimdik oturuyordu, Lavinia da onun yanındaydı, etrafında avuçlarında tehditkâr bir şekilde büyü titreştiren birkaç iri Ejderha Değiştiren vardı. Mildred de onların arasındaydı, gümüş bir göğüs plakası takmıştı, çenesi yukarı doğru eğikti ve alttan kesilmiş çenesi tehditkâr bir şekilde gıcırdıyordu. Lionel artık işini şansa bırakmıyordu ve sağlam bir hava kalkanının ve pek çok başka savunma büyüünün içinde oturduğundan hiç şüphem yoktu.

Periler kavgalarını bitirip cesetleri amfitiyatronun yeraltı odalarına doğru sürüklemeye başladıklarında kalabalık alkışladı ve arkalarında kumda kanlı izler bıraktı.

Lionel ayağa kalktı ve konuşmadan önce bir güçlendirme büyüü yapmak için parmaklarını boğazında gezdirdi.

"Zaferimiz derinlere uzanıyor. Bugün, düşman isyancıların son kalıntıları korkuyla vahşi doğaya kaçarken biz kutlamalarımıza devam ediyoruz. Ama emin olun, ben, kudretli kralınız, onları avlayacağım. Son isyancı da ezilene ve Solaria bir kez daha güvende olana kadar uyumayacağım. Halkın serbest kalan hainlerden korunmasını sağlamak için yeni bir yasa çıkarıyorum. İsyancılar çoğunlukla Pegasuslardan Minotorlara, Tiberya Sıçanlarına, Sfenkslere, Heptian Kurbağalarına, Experian Geyik Değiştiricilerine ve diğerlerine kadar daha küçük Tarikatlardan oluşuyor. İsyancıların tehdidi ortadan kaldırılana kadar onların gücünü kısıtlamak benim görevim. Bu nedenle, daha küçük bir Düzen sınıflandırması altındaki tüm Fae'ler artık halk içinde Düzen hediyelerini değiştirmek veya kullanmak için bir izne ihtiyaç duyacaktır. Tarikat formlarını agresif bir şekilde kullandıkları tespit edilen tüm küçük Fae'ler sorgusuz sualsiz tutuklanacaktır."

İsyancıları daha fazla Fae'yi kontrol etmek, kendisinden daha az gördüğü insanların haklarını ellerinden almak için bir bahane olarak kullanması göğsümde bir korku düğümü oluşturdu. Bu beni hasta ediyordu. Ve o da lanet bir yalancıydı çünkü isyancılar her tür Tarikattan oluşuyordu ve hepsi birbirlerinin haklarını korumak için ölmeye hazırdı.

"Herkes Kral'ı selamlasın!" Lavinia ayağa kalkarak Lionel'in koluna sarıldı ve sözleri amfitiyatroda şiddetli bir gürültüyle yankılandı.

Lionel ve beraberindekiler tahtının arkasındaki kapıdan geçerek uzaklaştılar ve kapı kapanırken kimsenin takip edemeyeceğine dair bir işaret olarak büyü kıvılcımları çaktı.

Kalabalığın geri kalanı stadyumdan ayrılmaya başladı, bazıları yanımdan geçerken benimle alay ederken, diğerleri göz göze gelmeyi reddetti. Annesi onu kucağında taşıırken solgun yüzlü bir çocuk bakışlarımla karşılaştı ve böylesine kanlı bir olaya bir çocuk getirme fikri karşısında çenem düştü. Kendi çocuğumu tüm benliğimle özlüyordum ve onu bugün burada tanık olduğum vahşete asla maruz bırakamayacağımı biliyordum.

Kalabalık gittiğinde rahatlamıştım, sessizlik Kraliyet Kâhin Odası'nda o kadar uzun süre kaldıktan sonra bir lütuftu, aynı anda hiç görmediğim kadar çok görüye katlanmak zorunda kalmıştım. Görü'nün bu kadar derinlerindeyken, bazen artık kendim değilmişim gibi hissediyordum. Ben sadece yıldızların sürekli planlarını aktardıkları bir taşıyıcıydım, kaderin olasılıkları zihnimde dönüp duruyordu, çözmem gereken binlerce gizem vardı.

Tüm bunların sorumluluğu beni bitkin düşürdü. Kız kardeşlerimin bu savaşı kazanmasına yardımcı olabilecek hayati cevapları, potansiyel yolları elimde tutuyor olabileceğimi biliyordum. Hangi yolların onları avantaja götüreceğini bulma görevi omuzlarımdaydı. Ama şu anda tek yapmak istediğim gözlerimi kapatıp bir daha hiç görmemektir.

Alnımı parmaklıklara yasladım, ellerim parmaklıkların etrafında kıvrılırken sessizliğin içinde yıkandım ve bunun çok uzun sürmeyeceğinden emindim. Lionel'ın aileme ve Solaria'ya karşı kullanabileceği imgeler için bana işkence etmeyi bitirmeye yakın bile olmadığını tahmin etmek için yeteneklerime ihtiyacım yoktu.

Yaklaşan ayak sesleriyle gözlerimi kırptıştırarak açtım ve Orion'un lacivert cüppeli, elleri kelepçeli ve boynunda gölgeden bir yaka olan iki iri adam tarafından kumun üzerinde götürüldüğünü gördüm, ama beni fark ettiğinde bakışlarında rahatlamış bir ifade vardı. Göğsünde yeşim yeşili bir Ejderha sembolü olan dar beyaz bir tişört giymişti ve üzerinde 'Sadece Ejderha Kralını Seven Bir Adam' yazıyordu.

Adamlardan biri kafesimin kilidini açarak kapıyı sonuna kadar açtı ve hemen arkasını dönüp ağır metal kapıya yöneldi ve kapıyı arkalarından sıkıca kilitleyerek bizi yalnız bıraktı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, zihnimin hala ne kadar harap olduğunu hissetmeme rağmen Görü'yü çağırdım, ancak herhangi bir tehlike hissetmediğimde ileri atıldım ve Nebula Ally'mi kollarımla sardım.

Bana sıkıca sarıldı, ağır bir iç çekiş onu terk etti. "Hey Noxy."

"Yıldızlar adına, Orio, iyi misin?" Yüz ifadesini incelerken geri çekildim ama omuzlarını tutmaya devam ederek sordum.

Görü bana çarptı ve onu bir kafesin taş zemininde kanlar içinde ve yara bere içinde yatarken gördüğümde irkildim, bu saraya geldiğimden beri beni rahatsız eden bir görüntüydü. Onun için bundan daha fazlasını göremiyordum, buna kimin sebep olduğunu bile bilmiyordum, bu da beni Lavinia'nın sorumlu olduğu sonucuna götürdü.

"Şey, üzerimde bu amcık tişörtü var ve bedeni bile doğru değil. O yüzden daha iyi günler gördüğümü söyleyebilirim," dedi ve kaşlarını çatarken kolumu sıktı. "Sana ne teklif ediyorlar?"

"Elbette görülerimi istiyorlar," diye mırıldandım. "Gördüğüm her şeyi aldılar. Zihinsel kalkanlarımı olabildiğince uzun süre korudum ama ben..." Suçluluk duygusu içime işlerken bakışlarımı kaçırdım ve Orion kolumu daha sıkı kavradı.

"Elinden geleni yaptın."

Bunun doğru olduğunu bilerek belli belirsiz başımı sallarken boğazımda bir yumru oluştu ama göğsümdeki baskıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Kumlu halkayı çevreleyen yüksek duvarlara baktım ve bu şekilde kaçıp kaçamayacağımızı görmek için geleceğe baktığımda, araziye yerleştirilmiş Ejderha muhafızları tarafından yakalandığımızı gördüm. Vard bana Düzen bastırıcı enjekte ettiği için Düzenime erişimim yoktu, bu yüzden bizi dışarı uçuramazdım.

Zihnimde Orion'un bileğimi ısırıldığı bir görüntü belirdi ve kaşlarım kalktı.

"Benden beslenmek için buradasın," dedim farkına vararak.

"Bundan daha fazlası olmalı..." Kan lekeli zeminde etrafına bakındı, sessizlik çok baskıcıydı.

Yeteneklerimi tekrar çağırdım ve gördüğüm şeydeki gerçeği hissedince bir adım geri çekildim. "Lionel kaderini

daha iyi algılayabileceğime inanıyor.

Buradayken ona karşı komplo kurmak ya da kaçmak için onun engelleyebileceği herhangi bir planınız olabilir."

Orion'un omuzları düştü. "Sanırım bugün benim şanslı günüm," dedi kuru bir sesle. "Bende ikisi de yok." Gözleri bir şeyin farkına vararak parladı ve şok içinde bana baktı. "Bekle, Darcy'nin burada olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Onu göremiyorsun."

"O burada mı?" Nefes nefese ona yaklaştım. "Ona ne oldu?"

Orion'un yüzü ciddileşti ve laneti, Gölge Canavar'ın savaşta kız kardeşimi nasıl ele geçirdiğini ve onu kendi halkına karşı savaşmaya zorlayarak gidişatı bize karşı nasıl değiştirdiğini anlatmaya başladı. Darcy'nin bunları yaşadığını ve şimdi Orion'un onu bu iğrenç kaderden kurtarmak için kendini kurban olarak sunduğunu bilmek beni öldürüyordu.

"Üç ay döngüsü dolana kadar burada kalacağım," diye karanlık bir şekilde sözlerini tamamladı. "Bunun dışında bir planım yok ama her geçen gün Gölge Canavar'ın onun üzerinde daha derin bir hak iddia etmesinden korkuyorum. Büyüsü üzerinde de."

Bakışlarımı kardeşimin geleceğine çevirdim ama kavrayabileceğim hiçbir şey yoktu. Bulanıktı, gölgelerle örtülüydü. Eğer onun diğer tarafa geçme ihtimali varsa, bunu tahmin etmek için işe yaramazdım.

"Teşekkür ederim," dedim kalın bir sesle. "Bunu onun için yaptığın için."

Keşke başka bir yolu olsaydı."

"Ben de kardeşim," dedi ve kaderlerin en karanlığına zincirlenmiş bir şekilde birlikte dururken soğuk bir rüzgâr etrafımızı sardı.

"Darius için çok üzgünüm," dedim. Gerçeği gördüğüm anda kalbim Tory için kırılmış ve üzüntü beni sarmıştı.

Orion'un yüz hatları acıyla irkildi ve üzgün bir şekilde başını salladı, hiçbir şey söylemedi, ancak çaresiz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

"Diğerlerini gördün mü? Güvendeler mi?" diye sordu.

"Evet, onları gördüm. Birlikteler ama neyse ki ne yöne gittiklerini ne de planlarını görebiliyorum. Ailem istedikleri zaman hareketlerini tahmin etmemi nasıl engelleyeceklerini çok iyi biliyor, bu yüzden umarım tüm isyancılara her kararı rastgele tutmayı öğretiyorlardır."

"Leon bu konuda harika olacak," dedi Orion, yarım bir gülümsemeyle ve ben de onu yansıtarak eğlenceli bir nefes verdim. "O olmak Sürüş herkes deli ile onun eylemler .

rastgele," dedim.

"Bunu çok ileri götürecekt," diye onayladı Orion ve göğsüm biraz hafifledi.

"Umalım da hepsinin Lionel'a saldırmak için benim asla göremeyeceğim bir planı olsun. Kafasının aniden patladığını ya da bir mızrağın göğsünü deldiğini görerek şaşırmayı çok isterdim."

Amfitiyatronun diğer tarafında bir kapı açıldı ve Lionel tüm şıklığıyla ortaya çıktı; yeşim yeşili cübbesi vücudunu sararak bize doğru ilerliyordu, başı dikti ve belinde parıldayan altın bir kılıç vardı.

Vard onun peşinden koşturdu ve Fae formlarındaki üç devasa Ejderha Değiştiren onun arkasında yürüdü, onun üzerinde yükseldi ve sabah güneşinde uzun gölgeler oluşturdu.

Omurgam dikleşti ve Orion savunmak için yanımda durmaya başladı, gerçi büyümüz olmadan işler kötüye giderse boku yerdik.

"Gösteriyi beğendiniz mi?" Lionel önümüzde dururken kendini beğenmiş bir tavırla sordu.

İkimiz de cevap vermedik ve o da bize soğuk bir şekilde baktı.

"Peki o zaman, doğrudan konuya gireceğim. Lance, eşin şu kapıların hemen ötesinde, zincirlenmiş ve benim merhametime kalmış durumda." Lionel arenanın uzak ucundaki uzun ahşap kapıları işaret etti.

Orion tehditkâr bir tavırla ileri atıldı ve Lionel'ın eli fırlayıp göğsünün ortasına çarparak onu olduğu yerde durdurdu.

"Bırakın onu," diye hırladı Orion, dişlerini uyarırcasına göstererek. "Bir hareket daha yaparsa, onu öldürme emrini veririm.

öldürüldü." Lionel alay etti. "Ve benim elimde ölmeden önce onun Fae formuna geri döndüğünden, çıplak olduğundan ve dizlerinin üzerinde yalvardığından emin olacağım. Lavinia bu sefer beni durdurmak için burada değil."

Bu sözler onu çılgına çevirdi ve Orion boğazından kopan bir hırıltı ve gözlerindeki cinayet isteğiyle kendini Lionel'a doğru fırlattı. Orion bir hava kalkanına çarptı ve Lionel bir saniye sonra kılıcını çekti, sabah ışığı altın rengine vururken kılıcı arkadaşımın göğsünün ortasına sapladı.

Dehşet içinde bağırdım, Lionel bıçağı geri çekip arkasında kanlı bir delik bırakırken Orion'u yakalamak için öne atıldım.

"Yıldızlar adına," diye nefes verdi Lionel. "Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum."

Orion'un ağzından kan aktı, dizleri kuma çarptı ve ağırlığı beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Dizlerimin üzerine sırtüstü düştü ve ben de damarlarımda kullanamadığım sihir için çaresizce göğsündeki yarayı sıktım.

"Dayan," diye panik içinde nefes nefese kaldım, korku ve acı içimde dayanılmaz bir hızla büyüyordu.

"Özgür. Onu," demeyi başardı, gözleri öfkeli bir şekilde bana bakıyor ve kabul etmemi istiyordu. Başımı sallamaya başlamıştım bile, bu vedanın bana çok çabuk geldiğini hissediyordum, şoku beni ham bırakmıştı. Gözleri gökyüzüne çevrildi ve yıldızlar ruhunu ele geçirirken içlerinde parıldadı, ben daha veda etmeye fırsat bulamadan onu benden çaldılar...

Gözlerimi kırptım ve görüntü kayboldu, Orion'u tekrar önümde, sapasağlam, hâlâ hayatta buldum.

"Kahretsin," diye nefes aldım, az önce tanık olduğum görüntüden korkuyordum.

"Ne?" diye sordu, tam o sırada amfi tiyatronicin sonundaki kapı açıldı ve Lionel yeşim yeşili elbisesiyle göründü.

Bize doğru yürürken cübbesi vücudunu sarıyordu, kalçasındaki parıldayan altın kılıç, kaderin elini değiştiremezsem olacakların bir vaadiydi.

"Burada ve şimdi ölmek istemiyorsan dediğimi yap," diye tısladım arkadaşşıma ve o da hızla başını salladı, imgelemlerime ve gördüklerimi değıştirme yeteneğime güvenerek.

Vard, Lionel'ın ardından hızla ilerlerken üç Ejderha Değıştiren de onun arkasında yürüyordu.

Omurgam dikleştı ve Orion daha önce gördüğüm gibi savunmaya geçerek yanımda durdu.

"Gösteriyi beğendiniz mi?" Lionel önümüzde dururken kendini beğenmiş bir tavırla sordu.

İkimiz de cevap vermedik ve o da bize soğuk bir şekilde baktı.

"Peki o zaman, doğrudan konuya gireceğim. Lance, eşin şu kapıların hemen ötesinde, zincirlenmiş ve merhametime kalmış durumda." Lionel kum çukurunun uzak ucundaki uzun ahşap kapıları işaret etti ve ben de kendimi olacıklara hazırladım.

Orion tehditkâr bir tavırla ileri atıldı ve Lionel'ın eli fırlayıp göğsünün ortasına çarparak onu olduğu yerde durdurdu.

"Bırak onu," diye hırladı, dişleri parlıyordu.

"Bir hamle daha yaparsa öldürölmesi için emir veririm." Lionel alay etti. "Ve benim elimde ölmeden önce onun Fae formuna geri döndüğünden, çıplak olduğundan ve dizlerinin üzerinde yalvardığından emin olacağım. Lavinia bu kez beni durdurmak için burada değıl."

"Orio, geri çekil," diye bağırdım, onu uzaklaştırmak için kolundan tuttum ve saldırma dürtüsünden kendini alıkoyarken kasları gerildi. Bana baktı ve ben de ona dinlemezse onu bekleyen korkunç kaderi anlatan sert bir bakış attım.

Geri çekildi, yanıma döndü, büyü ve bugün ikimizin de elde edemeyeceğı bir av için can atarken parmakları bükölüyordu.

"Aferin oğlum," dedi Lionel alaycı bir şekilde, kader değışti ve Orion'un geleceğı ortaya dökölürken rahat bir

nefes aldım

bir kez daha önünde, artık burada ve şimdi kısa kesilmeyecek.

Lionel parmaklarını şıklattı ve arenanın uzak ucundaki bir çift yüksek ahşap kapı inleyerek açıldı. Bir gölge canavarı boğazındaki zincirlerle sürüklenerek dışarı çıkarıldı, dört Nymphe onu kumun üzerine çekerken o da zincirlerden kurtulmak için mücadele ediyordu.

Orion ileri atıldı, kız kardeşimin adını haykırdı ve bağlı olduğu canavarın bu olduğunu, bu canavarın o olduğunu anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu onun lanetiydi ve görülmesi gereken korkunç bir şeydi.

"Ne istersen yaparım, yeter ki bırak gitsin," diye ciddi ciddi yalvardı Orion, havadaki tehdidi fark etmişti.

"Öncelikle benim için diz çökmenizi istiyorum," dedi Lionel yavaşça, ayaklarının dibindeki yeri işaret ederken hepimiz üzerinde sahip olduğu gücün tadını çıkarıyordu.

Orion'un kasları gerildi ama ona hareket etmesini söyleyen bir bakış attım ve o da daha fazla tereddüt etmeden Lionel'in önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Darcy kükredi, bağlarına karşı çırpındı ve ben onun bakışlarıyla karşılaştım, ruhunu tam orada canavarın gözlerinde buldum. Orion'un savaş sırasında tarif ettiği gibi Gölge Canavar'ın içinde kaybolmamıştı, oradaydı. Belki bununla hâlâ savaşabilirdi.

Ona bir bakış attım, onu ve eşini korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı ifade etmeye çalıştım ve Orion'un arkasına yaklaştım.

Lionel, "Onun kaderlerini gözden geçireceksin, Gabriel," diye talimat verdi. "Ve sen bunu yaparken Vard senden imgelemlerini çekip alacak. Çevrilmemiş taş bırakmayacaksın; onun geleceğindeki her kaderi görmek istiyorum."

Orion ürperdi ve bir an için reddedersem neler olabileceğini düşündüm, kendimi bir kez daha kanayan, ölmekte olan bir Orion'u tutarken buldum ve bunu yapmaktan başka seçeneğim olmadığına karar verdim.

"Özür dilerim Orio," diye mırıldandım ve o da başını öne eğerek yapmam gerekeni yapmamı bekledi. Vard aceleyle

dilini dudaklarında gezdirerek iştahını kabartıyordu.

Tepegöz başımın arkasına dokundu ve ben de Orion'un zihninde Lionel'a savaşı için daha fazla cephane verebilecek bir şey bulmamak için dua ederek gözlerimi kapadım.

İlk hissettiğim şey arkadaşımın zihinsel kalkanlarıydı ama bükülmeye başladılar ve içeri girmeme izin verdiler. Ancak onun geleceğini görmeye başlayamadan, bir düşünce balonu görüş alanıma girdi. Kenarları neredeyse algılanamazdı ve hızla kendi zihnimde Vard'ın Tepegöz İstilas'ının dokunamayacağı bir yol yarattım. Bu hassas, karmaşık bir korumaydı ve ondan ayrı tutmak için çok iyi odaklanmam gerekiyordu. Dikkatlice, zihnimin bir kısmının bu düşünceye kaymasına izin verdim, geri kalanını Vard'ın pençelerinden uzak tuttum.

"Bize yardımcı olabilecek bir şey görürsem, onu buraya koyacağım ve Vard'dan sakla," diye zihinlerimiz arasındaki bağlantı aracılığıyla Orion'la konuştum.

Böylesine karmaşık bir büyü yapmanın baskısı yüksekti ve bunu başarabileceğimden emin değildim, sadece Orion ve benim bu konuda birlikte çalışmamıza yardımcı olacak yakın bir bağlantımız vardı.

Vard sabırsızca, "Devam edin," diye hırladı.

Saraya geldiğimden beri sayısız kez gördüğüm gibi, Orion'u korkunç bir işkencenin ardından acı çekerken gördüğüm ilk görüntünün içeri girmesine izin verdim. Vard'ın bunu görmesine izin verdim, Orion'un neler yaşadığını ve hâlâ neler yaşayacağını bildiğim için yüzümü buruşturdum. Sonraki görüşler de hemen hemen aynıydı ama pek çok gelecek karanlığa gömülmüştü ve görmem imkânsızdı. Sonra, acının, taht odasının soğuk ve sert zemininin ve Nebula Müttefikimin katlanmak zorunda kaldığı işkencenin arasında, farklı bir şeyin parıltısı zihnimin gözüne çarptı ve bir ışık parçasının önündeki bir kedi gibi ona doğru sıçradım.

Vard'ı kan ve dehşet görüntüleriyle beslemeye devam ettim, bir yandan da bu diğer görüntüyü oyarak Orion'un zihnini hissettim

Onu da koruyarak, arkamdaki aç Cyclops'a karşı ekstra koruma sağlıyordu.

Kafamdaki bir cepte güvende olduğunda, Orion'un sarayın duvarlarına doğru kaymasını ve gizli bir geçitten derinlere, çok derinlere inmesini izleyerek oynamasına izin verdim. Geçidin sonunda, ortasında devasa bir arma bulunan parlak gümüş bir kapı vardı; Vega arması asırlık bir sihirle parılıyordu.

Orion'u o kapının ardında gördüm ve içeride sayısız hazine, uzun zamandır unutulmuş bir taht ve kavrayamadığım ama sonsuz derecede önemli olan bir şeyin cevapları vardı. İmgelemlerdeki son anlarda Orion'u elinde bir kitapla gördüm, kapağı bronz tüylerden örülmüştü ve gözlerindeki umut dolu bakış bana haftalardır sahip olmadığım kadar umut verdi. Bu an ortaya çıktığında, kimse onu aramaya gelmeden önce o gizemli yere girip çıkmanın yolunu bulmak için sahip olacağı zamanı hissedebiliyordum. Saatler. En az üç saat.

İyice odaklandım ve imgelemi Orion'a aktardım, Vard'a Nebula'm Ally'nin dövülmüş ve kanlar içinde daha fazla imgelemine aktarmaya çalışırken zihninin tutuşu onu benden aldı. O tünellere girme konusundaki beklentisini, beni bulma ve serbest bırakma arzusunu görebiliyordum.

"Beni bu şekilde serbest bırakamazsınız. Tüneller bana çıkmıyor."

Bu sözcükleri ona kendi imgeleri olarak gönderdim, sonra zihnini kavrayışımı bıraktım ve bir sarsıntıyla geriye doğru adım attım, Vard'a çarptım ve onu bir lanetle kumlara çarptırdım.

"Benim hatam. Seni orada görmedim," diye mırıldandım.

Lionel sabırsızlıkla ona bakarken, "Çok komik," diye tükürerek ayağa kalktı.

"Eee?" diye sordu.

"Hiçbir şey efendim," diye mırıldandı Vard, dizlerindeki kumları temizlerken. "Lance Orion'un geleceğinde sadece acı var."

"Güzel." Lionel bir adım öne çıkarak Orion'un yanağına alaycı bir şekilde vurdu. "Sana şunu söyleyeyim, Lance... Lavinia Vega kızını öldürmem için bana bir açık kapı bıraktığı anda, onu öyle acımasızca infaz edeceğim ki, sonrasında seni öldürmem için bana yalvaracaksın. Ve bu isteğini yerine getireceğim, beni duyuyor musun?" Lionel parmağını kaldırıp Orion'un kalbine bastırdı ve arkadaşım hırladı, Lionel ateşle hedefi vurdu, tişörtünde bir delik açtı ve ardında kızarmış bir yanık bıraktı.

"Evet, ne dediğini gayet iyi anlıyorum," dedi Orion. "Sen Lavinia'nın küçük orospususun."

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" Lionel tıslayarak ona büyüyle vurmak için elini kaldırdı ve gözlerimin önünden bir anlığına dehşet içinde kalmama neden olan bir ölüm görüntüsü geçti.

"Ne yapıyorsun baba?" Lavinia amfityatronun yüksek duvarlarının üzerinden karanlık bir bulutun üzerinde uçarak geldi, gökyüzünden indi ve Lionel'in dikkatini üzerine çekerek onun yanına geldi. Lionel ondan uzaklaştı ve kaslarını savaşıma içgüdüleriyle gerildi. "Oyuncaklarımla bensiz oynamayacaksın, değil mi?"

Orion'un önüne indi, başını bir yana eğdi ve onu okşar gibi kolunu okşadı. Yerinde kaldı ama kasları kaskatı kesildi ve yanıt olarak boğazımdan bir hırıltı yuvarlanarak ölüm kararı gözlerini bana çevirdi.

"Merhaba, küçük Kahin. Güzel arkadaşının gördüğü ilgiyi kıskanıyor musun? Oyun odamda sana da her zaman yer açabilirim." Bana doğru uzandı ama Lionel öne atılarak beni sahiplenici bir tavırla yanına çekti.

"Lance'i al. Onunla ne istersen yap. Benim yapmam gereken işler var." Lionel beni Ejderha muhafızlarının kollarına attı.

Lavinia boğazındaki tasmaya bir gölge kırbacı indirirken korkuyla Orion'a baktım, sonra da Darcy'ye

bağlarına karşı savaşmaya devam ederken Gölge Canavar'ın

Vard peşimizden koştu ve Ejderhalar beni çıkışa doğru zorladı. Darcy ve Orion'dan uzaklaştırılırken, arkadaşşıma umarım biraz yardımcı olabilecek bir vizyon verdiğim bilgisine tutundum, ancak o geçitlere nasıl girme şansı olacağını henüz göremedim. Ama bu belki de cevapların Darcy'de olduğu anlamına geliyordu, çünkü onun kaderi gölgelerle örtölüydü ve belki de bu sefer içindeki karanlık biraz ışığa izin verecekti.

Geraldine gecenin yarısını toprak büyüsünü ve Max'in ona bağısladığı gücünü kullanarak geçirmişti.

Çünkü eğer onu doğru anlıyorsam, bir çeşit simit bazlı rüşvet vermişti. Bütün bir gece ve sabah, Solaria'nın kenarından kopardığımız adanın en ucundaki bir kayanın üzerinde oturup her yanımızı saran mürekkepli suyun derinliklerine bakmaktan başka bir şey yapmadan geçti.

Yanımda yanan bir alev, gücümün yeniden dolmasına izin verirken ve ara sıra yörüngemizi rastgele değiştirmek için denize bir büyü patlaması gönderirken yalnızlığıma her zaman eşlik eden bir arkadaşı. Ama ben orada oturup kız kardeşimle aramdaki mesafenin her geçen an daha da arttığını düşünürken, Geraldine harıl harıl çalışıyordu. Güneş ışığının en parlak ışınları güneşin yayının zirvesini işaret ederek üzerime döküldüğünde, Cerberus formunda bana doğru koşarak geldi, kuyruğunu çılgınca sallarken ona katılmam için bir komut havladı ve bana kabul etmekten başka seçenek bırakmadı.

Hatta beni buraya kadar getirmişti, devasa köpek formunun salına salına yürüyüşü bir kahkaha nefesi getirmişti

her şeye rağmen dudaklarıma yapıştı. Devasa adanın merkezine yakın bir tepeyi aştığımızda nefesim ciğerlerimde tılandı ve Geraldine sonunda hareketsiz kaldı.

"Ne... nasıl?" Nefes aldım, sırtından kaydım ve yanına indim, böylece yer değiştirebilir ve bana bu sorunun cevabını verebilirdi.

Geraldine Fae formuna geri döndü, çıplak ayaklarını çimlerin üzerine koyup yumruklarını kalçalarına yerleştirirken ağzında geniş bir gülümseme vardı.

"Leydim, R.U.M.P. Kalesi'ni, Solaria'nın başındaki taç mücevheri, gerçek kraliçelerin gezgin kalesini ve Gölgeler ve Kalp Ağrısı Savaşı sırasında isyana ev sahipliği yaparken oturacağınız koltuğu takdim edebilir miyim?"

"Buna Yeniden Doğanlar Savaşı dediğinizi sanıyordum?" Bu küçük gerçeği hatırlayarak mırıldandım ama Geraldine küstahça bir elini havada gezdirdi.

Önümdeki manzaraya odaklanmamı işaret ederek, "Bu devam etmekte olan bir çalışma," diye açıkladı ve ben de manzarayı gerçekten içime çekerken sustum.

Gecenin köründe yarattığı şato karşısında dudaklarım uçukladı; taş ve buzdan kuleler, akan suyla dolu bir hendeğin üzerinden geçen devasa bir asma köprüünün üzerine oyulmuştu ve daha önce orada olduğundan ciddi şekilde şüpheliydim.

Göz alıcı binanın kenarlarında koyu kırmızı ve gece mavisi renklerde çiçekler açmış, hissedemediğim bir esintiyle yaprakları yer değiştiriyor, hareketle dans ederken canlı alevler gibi görünüyordular.

Binanın Ruhlar Sarayı'nın büyüklüğüyle alakası yoktu, heybetli olmaktan çok sade görünüyordu, ancak yine de çok sayıda Fae'ye ev sahipliği yapacağını tahmin ediyordum.

Geraldine kolumdan tutup beni ileri doğru çekerek hızlı adımlarla yürürken kısık bir sesle, "Bunun için kelimeler yetersiz," dedim.

Asma köprüye yaklaştığımızda, Max ağaçların arasından çıktı, çenesi bir su duvarını yukarı fırlatırken tıkırdıyordu

Etrafımızı sararak görüşümüzü engelledi. Bir an sonra, az önce içinden geçtiği sele rağmen kupkuruydu ve Geraldine'e giymesi için bir elbise uzattı.

"Ah seni nibleberry nagfish," diye iç geçirdi Geraldine ondan elbiseyi alıp çekiştirirken. Beyazdı ve Geraldine'in şehvetli kıvrımları için biraz küçüktü, yani göğüsleri pratik olarak patlıyordu ve meme uçları hala malzemedен görünüyordu.

"Hayır," diye hırladı Max, ellerini kaldırıp onu tekrar örtmeye çalıştı ama kadın sabırsız bir hışımla onu kenara itti, gözlerini ona devirirken göğüslerini biraz daha iyi örtmek için üzerine iki buz kabuğu attı.

"Dürüst olmak gerekirse, Maxy oğlum, herkes bu şekilde devam edersen her an dingle dangler'ından kurtulacağım dan korktuğunu düşünebilir," diye iç geçirdi ve onu yolundan çekip beni de su duvarına doğru sürükledi.

Onunla birlikte yürürken suyun tenime değmesini engellemek için düşünmekten başka bir şey yapmam gerekmedi ve Darcy ile gücümüzü bu kadar basit bir şekilde kontrol etmeyi çok zor bulduğumuz ilk su büyüğü dersimizi düşünmeden edemedim.

Geraldine, asma köprüyü geçip şatonun girişine adım attığımızda, "Ayaktakımından gelen bir sürü gevezelikten sonra, sarayınızın bazı alt rütbeli üyeleri ve tuhaf müttefiklerimiz için burada ek bir uyku alanı yaratmaya zorlandım," diye açıkladı.

Max bizi içeri kadar takip etmeye çalıştı ama Geraldine ona orada kalması için havladı, o da bana yeni evimin etrafında eşlik etti ve asma köprünün mekanizmasına sihrini fırlatarak yüzüne çarpmasını sağladı, bu sırada Max köprünün ötesinden bize itirazlarını haykırdı.

Geraldine uzun süredir acı çeken bir eş gibi içini çekti, burnunun köprüsünü başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı, sonra sesi kesmek için bir susturucu baloncuk yaptı

Max'in bağırıları. Bana acıklı bir gülümseme verdi ve beni içeri çekmeden önce kolumu okşadı.

Mekânın güzelliği içeriye kadar uzanıyor, taş duvarları süsleyen Anka kuşlarının buzdan oymaları, Darcy ve beni savaş ve kan dökülmesinden kurtulduğumuzu hatırladığım sahnelerde tasvir ediyor, her şey o zamanlar hissettiğimden çok daha etkileyici görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, çoğu gün bu güç ve politika oyununda numara yapıyormuşum gibi hissediyordum ama Geraldine'in ikimiz için çizdiği resimlerde muhteşem, güzel, kendinden emin ve etkileyici görünüyorduk. Sanki gerçekten kraliçeymişiz gibi.

Geraldine bu yerde yaptığı işlere iltifat etmek için yaptığım her girişimi geri çevirdi, bana defalarca buranın üzerinde çiçek olan bir inek ahırından biraz daha fazlası olduğunu ve hala çok daha fazla çalışma gerektirdiğini söyledi. Ama eğer burası bir inek ahırıysa, o zaman ben kesinlikle bir domuz ağılında ya da belki bir fosseptik çukurunda büyümüştüm.

Beni orta giriş holünün solunda, büyük merdivenin altında yarı gizli olan kısa bir koridora doğru götürdü, bir kapıyı çaldı ve içeride sade, süssüz bir oda ortaya çıktı. Zodyak Akademisi'ndeki yatakhaneyle hemen hemen aynı büyüklükte görünüyordu, basit bir ahşap yatak ve şilte yerine saman serpiştirilmişti ve zemin sert bir topraktı. Sanki birkaç dakika önce girdiğimiz binanın bir parçası olamazmış gibi görünüyordu.

"Bu ne için?" Merakla sordum.

Geraldine omuz silkerek, "Burası Melinda Altair'in odası," diye açıkladı. "Burada utanç duyan ve kınanan eski Konsey Üyeleri ve onların aile üyeleri için birer tane var."

"Tüm aile üyeleri mi?" Çömelmış alana bakarak ve eğlenerek homurdanmamaya çalışarak sordum. "Varisleri bile mi?"

"Bu üç dongleberry artık tam olarak neyin varisi?" Geraldine merakla sordu, bizi döndürerek

ve beni şirketimizdeki kraliyet mensubu olmayanların kullanımı için hazırladığı karanlık ve unutulmuş koridordan uzaklaştırdı. Bu odalarda mutlu bir şekilde uyuyacaklarından şüpheliydim, muhtemelen kendi sihirlerini kullanarak bundan daha büyük bir karşı kale yaparlardı. "Artık bir Göksel Konsey yok, kan bağı ya da kendi güçlerinin ağırlığı yoluyla tahtta hak iddia edemiyorlar. Bazıları onların her türlü kınamanın ötesinde utanç içinde olduklarını, gerçek kraliçelerin ayaklarına kapanarak merhamet dilediklerini ve R.U.M.P.'a adım atmalarına izin verildiği için bile şanslı olduklarını söyleyebilir."

"Sen 'biraz' mısın?" Belli belirsiz bir eğlenceyle sordum ve o da bana göz kırptı.

"Belki de öyleyimdir. Gerçi belki de kendimi dışarıdaki skandal mühürle bu kadar utanç verici bir şekilde ilişkilendirdikten sonra ben de orada ayaktakımıyla yatmaya zorlanmalıyım," diye düşündü.

"Max?" diye sordum ve o da kaşları çatılmış bir şekilde ciddi ciddi başını salladı.

"Leydi Petunia'yı onun güzel hortumundan uzaklaştırmak için çok uğraştım. Ama ne yazık ki aklı onda ve... korkarım kalbim de onun peşinden gitmiş olabilir."

Onu donmuş devasa bir merdivenin dibinde durdurdum ve yüzümü ona döndüm, masmavi gözlerine bakarken ellerini ellerimin arasına aldım.

"Geraldine," dedim kararlılıkla. "Eğer Max senin için buysa, bırak öyle olsun. Bu savaş, içinde yaşadığımız bu şüphe ve belirsizlik bana tek bir şeyi doğruladı, o da hayatın ne kadar kısa olabileceği ve herhangi bir anda bizden ne kadar çabuk çalınabileceği. O yüzden Darcy ve benim için diz çökmedi diye daha fazla zamanınızı boşa harcamayın. Bu zaten umurumda değil." Sonraki kelimeleri dudaklarımdan zorla geçirirken boğazımdaki yumruya karşı yutkundum. "Darius da benim için hiç diz çökmedi ama ben onun diz çökmesini istemedim. Sonunda istemedim. Tek istediğim onun benim olmasıydı ve onun benim için ne olduğunu daha önce kabul etseydim sahip olabileceğimden çok daha azına sahiptim."

Geraldine'in alt dudağı titredi ve bana sarılacakmış gibi uzandı, ama başımı salladım, paramparça kalbimi çevreleyen buz ve ateşten duvarı sertleştirdim ve hiçbirini hissetmeyi reddettim.

"Merhamet istemiyorum," dedim sertçe, yıldızlara olan nefretim içimde lav gibi yükseliyordu. "Sadece oraya gidip o balık çocuğu taşaklarından yakalamanı ve ona senin olduğunu söylemeni istiyorum, politikadaki kötü seçimlere lanet olsun."

"I..." Geraldine tam da bunu yapacakmış gibi asma köprüye doğru baktı ama onun yerine çenesini kaldırıp bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Bunu yapabilirim leydim, ama sanırım yapmadan önce onun orada biraz daha debelenmesine izin vereceğim."

Homurdandım ve beni bütün geceyi inşa etmekle geçirdiği kaleye götürmesine izin verdim. Savaş konseyleri için düzenlenmiş bir oda vardı, harabelerde kullandığımızdan çok daha büyük yuvarlak bir masa, ortasında Solaria haritası ve her duvarda asılı parçalanmış yeşim yeşili bir Ejderha duvar resimleri ile hazırды. Sonra kocaman bir mutfak, ortaçağ ziyafetlerine uygun bir yemek salonu, diğerlerine başkanlık eden yüksek bir masa, ortasında benim ve Darcy'nin isimleriyle oyulmuş iki büyük sandalye vardı.

Üst katta, Geraldine'in sarayımızın üyeleri tarafından kullanılacağını söylediği çok daha büyük odalardan oluşan iki kat daha vardı; dört direkli yataklara ve lüks bir şekilde dekore edilmiş alanlara bakarken bana resmi olarak seçilmesi gereken bir grup olduğunu hatırlattı.

"Yakın çevremizin oldukça net olduğunu sanıyordum," diye belirttim o tura devam ederken. "Sen varsın-"

Geraldine ciyaktadı ve benim hazırlıksız sözlerim karşısında dizlerinin üzerine çöktü. Elimde lanet olası kılıcım ve bir avuç ateş vardı ki, onun kendinden geçtiğini ve önümde eğildiğini, çizmelerimin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağladığını ve kendisine bahsettiğim bu büyük onur için bana durmaksızın teşekkür ettiğini fark ettim.

"Kalk," diye yalvardım, kılıcımı kınına soktum ve onu ayağa kaldırırken kolundan tuttum. "Tüm bunlar olurken seni yanımızda isteyeceğimizden ciddi şüphe etmiş olamazsın, değil mi?" Gözyaşları ve sümükler yüzünden serbestçe akarken ve gerçekten nefes nefese kalma tehlikesiyle karşı karşıyayken inanamayarak sordum.

"Siz... küçük yaşlı beni... seçtiğiniz... en onurlu... en sevgili-"

"Evet, Geraldine," dedim, hıçkırıkları sözlerini anlamayı neredeyse imkânsız hale getirirken ona yardım ettim ve kendini bana attı, beni o kadar sıkı sıktı ki tamamen dağılırken göğüs kafesimin bütünlüğünden korktum.

"Sarayınızdaki yerlerini teyit etmek için başka kime resmi bir haber gönderebiliriz?" diye sormayı başardı, ancak hala o kadar şiddetli titriyordu ki onu serbest bırakmaya cesaret edemedim.

"Bilmiyorum," diye geçiştirdim ama aklım hemen Xavier'e gitti. Eski Konsey Üyelerinin onun Ateş Lordu olarak kendi çevrelerine katılması için planları olduğunu bildiğimden, benden böyle bir pozisyonu kabul etmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum ama o benim ailemdi. Elimde kalan birkaç üyeden biriydi ve kabul etmese bile bunu ona teklif etmem gerektiğini biliyordum. Yine de şimdilik bunu kendime saklamaya karar verdim. "Sanırım Sofia ve Tyler," dedim Geraldine'e bir cevap vererek.

"Ah evet!" diye bağırdı, beni o kadar hızlı bıraktı ki neredeyse düşüyordum.

Bir elini yanına götürdü ve orada bir parşömen ile ona uygun bir tüy kalem belirdi, hepsi büyüünden o kadar hızlı döküldü ki neredeyse havadan düşüyor gibiydiler.

"Atanması gereken pozisyonların bir listesini yapacağım," diye açıkladı. "Ordunuzu yönetmeye yardımcı olması için aklınızda özellikle biri var mı? Halkla irtibat kurma ve onların seslerinin duyulmasını sağlama rolünü üstlenecek gerçek ve sadık bir kız ya da erkeğe ihtiyacımız var.

duyuldu. Ben, elbette, tatlı babamın istediği gibi böyle bir rolde memnuniyetle yardımcı olacağım, ancak görevlerim savaşmak ve yanınızda kalmak olduğu için, bu role başka birini de eklemenin ihtiyatlı olabileceğini düşünüyorum. Otoriteyi yönetme deneyimi olan ve sadakati sarsılmaz ve sorgulanamaz biri. Halkınıza en iyi şekilde hizmet edebilmek için onların gerçek, dürüst ihtiyaç ve isteklerini ileteceğine güvenilebilecek biri. Böyle asil bir Fae düşünebiliyor musunuz?"

"Tarif ettiğin kişinin gerçekte var olmadığından eminim," dedim, kaşlarımı çatarak onun tarif ettiği şeyleri yapabilecek birini düşünmeye çalıştım, ancak aklıma bir isim geldi ve isteksiz bir kurbağaya yapışan ıslak bir yaprak gibi orada kaldı.

"Oh, bu olamaz leydim, yıldızların her zaman yol gösterici bir eli olmuştur..." yıldızlardan bahsederken yüz hatlarımı karartan bakışla sözünü kesti ve ben de iç çektim.

"İnsan gruplarını yönetmeye alışkın birine ihtiyacımız var, değil mi?"

"Gerçekten."

"Kolayca boyun eğmiş gibi davranıp bu savaşın dışında kalabilecekken Lionel'i alenen kınayan ve ona karşı savaşan biri mi?"

"En iyisi bu olurdu," diye kabul etti ve aklıma gelen tek isim bu olunca biraz irkildim.

"Şey... Sanırım Washer bu tanıma oldukça uyuyor."

Geraldine'in ağzı şok, dehşet ya da ikisinin bir kombinasyonu olabilecek bir şekilde aralandı, ama işin aslına bakılırsa, Speedos'u ve aşırı dokunaklı davranışları göz ardı edersek, Washer aslında yarı yarıya iyiydi. İşini kaybetmesi ve ilişkisinin bozulması anlamına gelmesine rağmen bize boyun eğmiş ve bizimle birlikte hareket etmişti. Asi öğrenci gruplarına komuta etmeye de alışkındı, bu yüzden insanları yönetme konusunda deneyimi vardı ve Siren'iyile

hediyeler sayesinde isyancıların herhangi bir ihtiyacını, sorunların kendisine iletilmesini beklemesine bile gerek kalmadan hissedebilecekti.

"Kıpır kıpır solucanın kendisine acilen bir emir göndereceğim," dedi kararlı bir şekilde. "Dediğiniz gibi, gerçekten de iyi ve değerli bir aday olduğunu kanıtladı - kıyafetleri çoğu zaman arzulanan çok şey bıraksa bile."

"Evet, belki de ona resmi bir üniforma almalıyız," diye önerdim. "Boynuna kadar düğmeli ve kıcı bol bir şey."

Geraldine'in gözleri bu fikirle parladı ve bunu yazdı, kelimeler sayfadan bana bakıyordu.

Washer için A.S.S. kostümü.

Bu kelimelerin zihnimde canlandığı görüntü karşısında bir ürpertiye bastırdım ve üniformanın kesinlikle mütevazı ve mantıklı olacağına dair kendime güvence verdim - görünürde bir meme ucu veya dolaşan bir taşak torbası yoktu.

"Tamam o zaman, şimdi başlıyoruz," dedi ve beni kalenin en üst katına çıkan bir sonraki merdivene tırmanmam için dürttü. "Başka kimlerin resmi olarak sarayınıza kaydedilmesini istersiniz?"

"Dante Oscura ve ailesi onlarla tanıştığımız andan itibaren bize sadık kaldılar," dedim düşünürken. "Bu savaşı kazanırsak uzun vadede kraliyete hizmet etmek isteyenlerinden şüpheliyim ama en azından savaş sürerken yanımızda olmalarını isteyecek kadar katkılarına değer veriyorum."

"Başka bir şey söylemeyin Kraliçem, ben halledeceğim."

Geraldine onların isimlerini yazdı, sonra parşömeni göğüs dekoltesinin içine tıktırdı ve son birkaç adımı aceleyle atarak tepede bizi bekleyen devasa kapılara ulaştı. Kapı kollarını kavradı ve kapıları bir anda ardına kadar açtı, Darcy ve benim için tasarlanmış özel odalardan oluşan devasa bir süitten içeriye ışık sızıyordu.

Yatak odaları ve çarpıcı banyolar arasında dolaşırken yarattığı güzelliği anlatacak kelime bulamadım.

alan, kalbim bunu bizim için yaptığı için minnettarlık ve yeteneğine hayranlıkla dolu.

"Geraldine, bu-"

"Ruhlar Sarayı'ndaki gerçek evinde terk ettiğin her şeyin yanında bunun hiçbir şey olduğunu biliyorum," diye sözümü kesti, benim için tasarladığı odaya girdiğimde birkaç eşyayı zaten orada bulmuştum ve ocakta bir ateş yanıyordu.

Oda büyüktü ama yine de rahattı, duvarlar kırmızı ve siyah güllerle süslenmişti ve bu güller yatağın üzerine kadar uzanıyor, sonra da yatağın üzerinden aşağı sarkıyor, havayı hoş bir koku kaplıyordu. Sağımda hafifçe yükseltilmiş bir alan üzerinde duran buzdan yapılmış bir pencerenin altında büyük bir bakır küvet ve oturmam için de bir masa vardı. Giysilerim mekanın solundaki gömme dolaba yerleştirilmişti ve Geraldine bana en kısa zamanda daha fazla giysi yaratma planlarını anlatmaya başladı.

Başımı sallayarak eşlik ettim, bir şekilde bu yeri, artık sahip olacağım odayı, paylaşmam gereken adama ait tek bir şey olmadan tek başıma işgal edeceğim yatağı gezdiren kızıdan kopmuş hissediyordum.

Geraldine, "Çatıda hedeflerin ve alıştırma mankenlerinin olduğu bir eğitim alanı var, istersen silahla ya da büyüyle çalışabileceğin her türlü şey var," diyordu ama onu duymakta zorlanıyordum.

Kınımı çıkardım ve kılıcımı masanın üzerine bıraktıktan sonra yatağın kenarına çöküp duvarları süsleyen güllere baktım. Geraldine bana Darcy'nin odasındaki çiçeklerin pembe ve mavi olduğunu açıklamıştı ve ben de önümdeki güllerin koyu kırmızısında kan görmemeye çalışarak boş boş başımı salladım.

"Darius'un hazinesi nerede?" Büyülü hedefler hakkında söylediği bir şeyi yarıda keserek ağızımdan kaçırdım, parmaklarım yatak çarşafının yumuşaklığını hem çok sıkı hem de yeterince sıkı olmayan bir tutuşla kavradı.

"Ben... bir Minotor sürüsü tarafından taşındığını düşünüyorum..." Geraldine çatlamak üzere olduğunu fark etmiş olacak ki cümlesinin ortasında durdu ve çenesini kaldırdı. "Şimdi getiririm, tatlı bayan aşkım. Affet beni, düşünmeliydim, dikkatim dağılmıştı ama burada olduğundan emin olmalıyım. Bugünkü başarısızlığımın kefareti olarak göğsümdeki deriyi memnuniyetle yüzeceğim. İki gözümü de kafatasımdan çıkarıp bir göle atacağım. Parmaklarımdaki deriyi haşlayacağım ve kalıntılarını bir farenin yemesine izin vereceğim."

"Bunların hiçbirini yapma," dedim elimden geldiğince kararlı bir şekilde, çığlıklar kafatasımın sınırlarında cınlarken bile başımı sallayarak. "Bu önemli değil. Unut gitsin. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Yatağı kavrayışım, tırnaklarımdan avuç içlerimin derisini delmeye çalıştığını hissedene kadar sıkılaştı. Geraldine burnu yere değecek kadar eğilmeden önce ağzını birkaç kez açıp kapadı, sonra odadan kaçtı.

Kapı kapandığı anda içimden bir susturucu baloncuk patladı ve öyle bir çığlık attım ki tüm binanın başıma yıkılmamasına şaşırdım.

Bunların hepsi yanlıştı. Kız kardeşim kayıpken burada, güzel şeylerle çevrili bir kalede oturmamalıyım. Darius unutulmuş bir dağın yamacında soğuk ve yalnız yatarken.

Diğerlerinin onu orada, Hamish ve Catalina'nın yanında dinlenmesi için bırakmam konusunda beni ikna etmelerine izin verdim. Beni buranın onun için doğru yer olduğuna ikna etmelerine izin verdim, açık gökyüzünün altında, o kadar güçlü bir büyüyle çevriliydi ki, büyüü yapan bizler dışında kimse onları tekrar bulamayacaktı.

Ama şimdi buradaydım ve yalnızdım, iki kişilik bir yatağın kenarında oturuyordum, parmağımdaki metal bant beni bir daha asla gözlerimin içine bakıp bana benim diyemeyecek bir adama bağlıyordu.

Yataktan kalkıp yere yığıldım, parmaklarım saçlarımı tutup koparıırken alnımı dizlerime koydum ve içimdeki derin boşluğa düştüm.

Çok güçlü bir şekilde inşa ettiğim duvarlar çatlıyordu, içlerinde tutmaya çalıştığım her şeyin ağırlığı çok güçlü bir şekilde bastırıyordu.

Bu acı yüzünden ölebilirdim. Yavaş ama emin adımlarla beni tüketecek ve kendime ait olduğunu iddia ettiğim iyi olan her şeyi çürütecekti. Ve artık bunu önemsediğimi bile söyleyemezdim.

Tekrar çılgılık attım, kanatlarım sırtımdan fırlayıp yatağı arkamdaki döşeme tahtalarının üzerine gıcırdatarak gönderirken vücudumda ateş tutuştu.

Alevlerin gücüne, bu güzel kaleyi yerle bir etmelerini engelleyecek kadar tutunmayı başardım ama beni ele geçirmesine izin verdim. Kendi bedenimden gelen parıltı çok fazla olana ve onun gücüne karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalana kadar daha sıcak ve daha sıcak alev aldım.

Öfkenin vücut bulmuş haliydim, ölümden ve her şeyin sona ermesinden başka bir şey istemeyen öfkeli bir boşluktum.

Lionel Acrux'un yüzü aklımdan geçti ve onu da yaktım, derisi kemiklerinden erirken çılgılık atmasını izledim ve içimdeki ateş, külden başka bir şey olmayana kadar onları da tüketti, sonra o bile olmadı. Bir zamanlar dimdik durduğu ve kendine kral deme cüretini gösterdiği dünya haritasında basit bir leke.

Boynumda asılı duran yakut kolye, alevlerin gücünün bile ötesinde ısıyor gibiydi, içinde sanki kalbi canlanmış gibi bir nabız atıyor, kendi nabzım kadar yakından tanıdığım bir ritimle atıyordu. Sanki oradaydı, göğsü benimkine bastırılmıştı, ruhlarımız birbirine bağlıydı, Peçe'nin bariyerinden bile birbirimize ulaşıyorduk.

Beni görebiliyor muydu? Bilen gözlerle onun için kırılmamı mı izliyordu, düştüğü kızın nerede olduğunu mu merak ediyordu?

sonunun ardından ne için gitmişti?

Kapı açıldığında duvara çarptı, yere çarpan altın ve mücevherlerin sesi, Caleb'in devasa hazine sandığını yere bırakıp parçaların etrafa saçılmasına izin vermesiyle kendi kişisel umutsuzluk çukurumdan başımı kaldırmama neden oldu.

Önümde yere oturmak için hareket ederken hiçbir şey söylemedi, içindeki canavarı görmeme izin verirken dişlerini çıkardı, kullandığım ateşin onu korkuttuğuna dair hiçbir işaret yoktu. Benim hissettiğim kadar kontrolümü kaybetmeye yakın olduğuma inandığına dair bir işaret yoktu.

"Hareket etmeye devam etmelisin," dedi alçak bir sesle, gözleri karanlıktı ve beni kör eden aynı acıyla doluydu. "Gerçek bir şeyler yapmalısın, bir kale kulesinde oturup dünyanın gelip seni bulmasını beklememelisin."

Bir kahkaha attım ya da belki de hıçkırarak ağlıyordum, ses o kadar umutsuzdu ki bunu anlamak imkânsızdı.

"Bir orduya liderlik edeceğimi sanıyordum?" İçi boş bir şekilde cevap verdim.

"Kimse bunu yapmak için burada oturman gerektiğini söylemedi. Verdiğin söz ne olacak? Darcy ne olacak?"

Kız kardeşimin adını duyunca içimi bir özlem dalgası kapladı ve saf bir irade gücüyle Anka Kuşu'nu kovdum.

Caleb bana bir kaşını kaldırdı ve bakışları yarım kalp atışı kadar vücuduma kaydı. Kıyafetlerimin olmadığını ve altımdaki ahşap zeminin alevlerimin sıcaklığıyla kavrulup karardığını gördüğümde, kontrolümü kaybetmeye düşündüğümünden daha da yakın olduğumu bir anlık kızgınlıkla fark ettim. Bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim ve en azından hayatta kaldığım için şükrettim.

"Şimdi bana kızarma, tatlı çocuk. Sanki hepsini daha önce görmemişsin gibi." Ayağa kalktım, kıcımı ona döndüm ve niyetle dolaba doğru yürüdüm. Çünkü o haklıydı. Etrafta oturmak zorunda değildim.

Bu süslü şato ve Geraldine bana başlamam için bir yer vermişti.

Rayların üzerinde asılı duran güzel elbiseleri görmezden geldim, onları bir kenara ittim ve ihtiyacım olan pratik kıyafetleri bulup siyah bir bluz ve ona uygun bir eşofman altı giydim. Bu lanet krallığa gelmeden önce olduğum sokak hırsızı kadar kraliçe gibi görünüyordum ve bu benim için gayet iyiydi.

Parmaklarımı boğazımda asılı duran iki kolyenin üzerinde gezdirdim. Darius'un yakutu hâlâ dokunulacak kadar sıcaktı ama içinde nabzın yankısı yoktu. Acaba orada olduğunu hayal etmiş miydim? Ama bunu düşünürken bile, onun kokusu etrafımı sarmış gibiydi, duman ve sedir dilimin arkasında yuvarlanıyor ve bana acımasızdan şefkate ve aradaki her şeye kadar paylaştığımız tüm öpücükleri düşündürüyordu. Parmaklarımı bana verdiği kolyeden, kız kardeşimin takması gereken İmparatorluk Yıldızı'na kaydırdım, o şey de gizli bir güçle titriyordu.

Şimdi, en çok ihtiyacım olduğu anda bana boyun eğip eğmeyeceğini merak ederek gücümü yıldızın içine ittim, ama büyüme cevap veren bir çağrı yoktu, orada olduğumu bildiğine dair hiçbir şey yoktu, inanılmaz gücünü içeren mühürlü kapıyı çalıyordu.

Burnumdan nefes verdim, kolyeleri tutmayı bıraktım ve karar verdiğim göreve odaklandım.

Bir çift spor ayakkabımı tekmeledim ve derin bir nefes alıp yatak odasına geri dönmeden önce saçlarımı yüksek bir at kuyruğu haline getirdim.

Caleb kapıya yaslanmış, yeni ve parlak bir Atlas'ın üzerinde bir şeyler karıştırıyordu ve bana bakarken kaşlarımı çattım.

"Tyler, güvenilir asilerin sahip olması için bunlardan bir demet üzerinde çalışmayı bitirdi," diye açıkladı, cebinden bir tane daha çıkarıp bana fırlatarak. "İzlerinin sürülemeyeceğinden emin olmak için büyü ile korundular, bu yüzden

Kullanmak için güvenlidirler. Sanırım buradan ayrılacağız, bu yüzden işimiz bittiğinde yıldız tozunun geri döneceği bir yer için birilerini arayabilmemiz gerekecek."

Atlas'ı cebime attım, yatağın yerine geri çekildiğini ve artık kararmış zemin parçasını büyük ölçüde kapladığını fark ettim, kendimi kaybettiğime dair kalan tüm kanıtları gizliyordu.

Hâlâ yere yayılmış olan hazinenin üzerinden geçtim, onu hareket ettirmek için herhangi bir girişimde bulunmadım, sadece onun olmasını isteyeceği gibi burada, güvende olduğu gerçeğinden emin oldum.

Her bir parçayı sayma dürtüsü beni çekti ve omzumun üzerinden keskin bir şekilde baktım, neredeyse onu orada görmeyi bekliyordum, zemine dağılmış altın biblolar hakkında şikayet ediyor ve hepsi dikkatlice sayılmaz ve hemen cilalanmazsa canavarlaşmakla tehdit ediyordu. Hayal ettiğim hayaleti uzaklaştırmak için başımı salladım, yakınımda gizlenen birini bulsam bile hiçbir ruhun içimdeki boşluğu doldurmaya yetmeyeceğini biliyordum.

Caleb bana bir kese yıldız tozu attı, sonra bana bir el uzattı ve ben de ona doğru ilerledim, beni kollarına almasına izin verdim ve bir kolumu boynuna doladım.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye onayladı beni sıkıca kavrarken.

"Evet," diye kabul ettim çünkü elimdeki tek zayıf plan buydu ve Geraldine'in önerdiği andan beri tek düşünebildiğim buydu. Bu adadaki insanlara karşı belli belirsiz bir sorumluluk duygusuyla kendimi geri çekmiştim ama sorumlu olmam gereken şey bu değildi. Herhangi bir zafer şansına sahip olmak için ihtiyacım olan şeylere odaklanmalıydım ve bu hedeflerden ilki açıktı. Darcy.

"Tamam o zaman." Caleb harekete geçti.

Bizi kaleden çıkarırken, hızımızdan tanıyamadığım bir grup Fae'nin yanından geçip açık arazide uzaklaşırken midem bulandı.

Solaria'dan ayırdığımız adanın merkezini oluşturan yeşil topraklar.

O rüzgârdan daha hızlı hareket ederken soğuk bizi acımasızca ısırdı ve o yıldızların pençesinde kaybolabileceğimiz koşuşların kenarına doğru koşarken dünya etrafımızda bir bulanıklığa dönüşürken kendimi ona can havliyle sarılırken buldum.

Kısa sürede adanın batı tarafındaki uçurumun tepesine ulaşmıştı; bir zamanlar Solaria'ya bağlı olan kara parçası artık aşağıdaki okyanusun derinliklerine doğru acımasız bir düşüşten başka bir şey değildi.

Caleb koşarken hiç yavaşlamadı, doğruca kenardan atlayıp ötesindeki boşluğa daldı.

Düşmeye başladık, su hızla bize doğru geliyordu, bu hareket bana uzun zaman önce aynı şeyi daha önce yaptığımız, sorunlarımızın çok büyük görüldüğü ama şimdi geriye dönüp baktığımda inanılmaz derecede küçük görüldüğü bir zamanı hatırlattı.

Bana verdiği çantadan bir tutam yıldız tozu aldım ve suya girmeden hemen önce başımızın üzerine attım.

Dünya etrafımızda dönüyordu, yıldızlar açgözlü gözleriyle bize bakıyorlardı ve ben gerçekten de hepsini tersleyip siktirip gitmelerini söylemek istiyordum. Ama bunu düşünürken bile bizi tekrar dışarı tükürdüler ve yemyeşil bir yamaçta belirdik, dağlık bir arazi sonsuz bir yeşil denizde etrafımızı süpürüyordu.

Göründüğümüz gibi düşmeye devam ediyorduk ama hava büyümenin bir rüzgârı bizi yakaladı ve Caleb'i ayağa kaldırdı, sonra beni de serbest bıraktı, ikimiz de şaşkınlıkla etrafımızı saran esneyen boşluğa baktık.

"Burada hiçbir şey yok," diye mırıldandı Caleb, kendimizi içinde bulduğumuz vahşi ve bozulmamış manzarayı seyretmek için dönerek.

Buradaki her şey derin ve canlı bir yeşildi, inişli çıkışlı dağlar bu renge boyanmıştı ve hava o kadar temizdi ki, onu solumak bana her zamankinden daha fazla uyanmak gibi geliyordu

haftalardır. Yol ya da patika yoktu, başımızın üstündeki alçak bulutların arasından süzülürken gördüğüm yalnız kartalın ötesinde yaşayanlara dair hiçbir işaret yoktu. Hava nemliydi, yağmur yağıyordu ya da yakın zamanda yağmıştı ve sessizlik, kalabalık bir şehirde büyürken hiç bilmediğim türden ağır ve amansızdı. Burada huzur vardı, bozulmamış ve kırılmamış, sadece vücudumu tamamen organik bir şekilde rahatlatan doğal, sonsuz bir huzur.

"İşte göl," diyerek Caleb'in dikkatini arkasındaki dağların arasında bir çanak gibi yayılan durgun suya çektim.

Caleb dönüp çelik grisi genişliğe baktı ve birlikte ona doğru yürümeye başladık, botlarımız yaylı yosunlara basarak inanılmaz yeşil yamacı takip ederek suyun kenarıyla buluştuğu yere kadar indik.

Dünya hala buradaydı, uyum çevredeki manzaranın her parçasını yabancı ve aynı zamanda çekici bir şekilde kuşatıyordu. Sanki burada yalnızlık ve vahşi doğanın ötesinde hiçbir şey yoktu, savaş ve acılarla dolu olduğunu bildiğim bir dünyanın içinde kaybolmuş bu sakin vaha.

Yosunlu zeminde attığımız yumuşak adımlar bile burada yüksek sesle duyuluyordu, keşfettiğimiz dinginliği gereksiz kelimelerle bozmak istemediğimiz için sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu.

Göl kıyısına vardığımızda hareketsiz kaldık, botlarımın parmakları suyun kenarını işaretleyen arduvaz rengi çakıllarda çıtırdıyordu.

Birkaç kalp atışı geçti ama hiçbir şey olmadı, Darcy'nin bana tarif ettiği gibi kimse bizi selamlamaya gelmedi, ne suyun ortasında bir ada vardı ne de o aynaya benzeyen cam bölmenin derinliklerinden bir şey çıktı.

"Belki de evde kimse yoktur," diye düşünen Caleb eğilip yerden bir parça arduvaz aldı ve göle attı.

Taş beş kez sıçradı, buzlu derinliklere batmadan ve kaybolmadan önce ardından dalgalar yayıldı.

Dalgaların yüzeye yayılmasını sessizce izledik, bu çok sakın yerde rahatsızlık ürkütücüydü ve yine de hiçbir şey olmadı.

"Ben Roxanya Vega," diye seslendim, sesimin yüksekliği huzuru sert bir şekilde bozdu. "Vahşi Kral'ın kızı ve kendi neslinin en büyük kahini. Kayıplar Kütüphanesi'ne girmek istiyorum."

Etrafımızı çevreleyen dağlardan yankılanan kendi sesimin yankıları dışında isteğime hiçbir yanıt gelmedi ve iç çektim.

"Geri dönelim mi?" Caleb kararsızca sordu ama ben başımı salladım.

"Buraya lanet olası bir kütüphaneyi ziyaret etmeye geldim. Ve birkaç kitap almadan gitmeyeceğim."

Elini tuttum ve onu benimle birlikte göle doğru çekerken itiraz etmedi, doğrudan suya doğru ilerlerken hava büyü bizi çevreledi, bizi çevreleyen ve yüzeyin altına inen havanın ok ucuyla bir yol açtık.

Parmaklarımın bir hareketiyle önümdeki suyun karanlığında yuvarlanan Anka ateşi fişekleri gönderdim ve kütüphanenin saklı olduğunu bildiğim gölün ortasına doğru ilerlerken yolu aydınlattım.

"Ya bulduğumuzda hâlâ kapıyı açmayı reddediyorlarsa?" Caleb merakla sordu, sesinde endişe yoktu.

"O zaman içeri girerim," diye cevap verdim omuz silkerek. "Nezaket göstermenin ötesindeyim. Darcy'nin bana ihtiyacı var ve onu bulmak için sahip olduğum tek umut onların değerli sığınaklarında kilitli. Eğer bu konuda bana yardım etmek istemiyorlarsa, bu onları düşmanım yapar. Ve düşmanlarımın sonu kurum olmak gibi kötü bir alışkanlıkları var."

"Vahşi," diye yorumladı, dudaklarının kenarı onaylarcasına seğiriyordu.

"Ne gerekiyorsa."

Gölün derinliklerine daldıkça daldık, üzerimizdeki suyun ağırlığı hava kalkanımın çatısına inanılmaz bir yoğunlukla baskı yapıyordu, ama ben duraksamadım, sadece ilerledikçe onu güçlendirmek için daha fazla güç ittim.

Önümüzde ateşlediğim işaret fişeklerinin ışığı, sualtı krallıklarının istilasından kaçan küçük balık sürülerini aydınlattı, kaçarken pulları gümüş renginde parlıyordu.

"Bak." Caleb dikkatimi sağ tarafımıza çekmek için çenesini salladı ve görüş alanımın hemen dışında dolaşan, gölün dibindeki alüvyonların hareket ettikçe vücutlarını gizlemek için kabardığı birkaç büyük, isimsiz gölgeyi gördüğümde hareketsiz kaldım.

Parmaklarımı onlara doğru salladım, Anka ateşi onları aydınlatmak için bizden uzağa yuvarlandı, ama ben bir pul parıltısından fazlasını göremeden karanlık alevleri yuttu.

"Bu şeylerin kütüphaneyi koruduğunu mu düşünüyorsun?" Devasa, kırmızı bir dokunaç bir saniyeliğine ortaya çıkıp çamur bulutuna karışarak gözden kaybolduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ya da sadece açlar," diye önerdi Caleb, kemerinden ikiz hançerlerini çıkardı ve metalin içine gömülü olan ateşi tutuşturarak saldırıya hazırlandı.

Onlardan uzaklaşıp gölün kalbine doğru ilerlemeden önce peşimizdeki canavarları düşünerek dudaklarımı büzdüm.

"Cesaretleri varsa bizim için gelsinler," diye meydan okudum. "İyi bir dövüş bana iyi gelir."

"Kana susamış hissediyor musun?" Caleb da yaratıklara sırtını dönüp benim hızıma ayak uydurarak yanımda ilerlerken sordu.

"Şu anda hissettiklerimin hemen hemen hepsi bu," diye kabul ettim.

Cevap vermeden önce bir duraklama oldu, hem sevdiğimiz hem de kaybettiğimiz adamı kabul ediyordu.

Gerçekliğimizde asla düzelmeyecek bir dalgalanma. "Güzel."

Yürürken canavarların bize yaklaştığını hissedebiliyordum, gözleri omurgamda geziniyor, beni ölçüp biçiyor, karanlıkta beni takip ediyorlardı ama yine de arkama bakmadım.

Ben avlanacak bir av değildim ve onların da bunu bildiğini düşünmek zorundaydım, yoksa şimdiye kadar saldırmış olurlardı.

Yine de duyularım bir pusu için yüksek alarmdaydı, damarlarımdaki ateş kalbimin çarpışıyla aynı anda atıyor, adrenalini içimde sıçırıyordu. Bu duygudan, hayatta kalma dürtüsünden, savaşma arzusundan zevk alıyordum. Artık yaşamak istediğimi bilmemi sağlayan tek şey buydu, içimde parçalanıyormuşum gibi hissetsem bile inatla savaşmaya devam etmeye kararlı olan bedenimin otomatik tepkileriydi.

Karanlıkta bizi avlayan canavarlara o kadar odaklanmıştım ki, göl yatağının taş ve alüvyonlarının botlarımdaki kayanın sertliğine yol açtığını neredeyse fark etmedim.

Kıpırdamadan durdum, etrafımızı çevreleyen taştan çembere baktım ve ortasında güneş sembolü olan antik görünümlü bir zodyak tekerleğine oyulmuş parıldayan takımyıldızlarını içime çekerken hafif bir nefes verdim.

"Bu o mu?" Caleb da aşağıya bakarken sordu. "Kapı mı?"

Dudaklarım cevap vermek için aralandı ama tam konuşmaya başlamıştım ki bir su dalgası hava kalkanımın arkasına çarptı, saldırı o kadar hızlı ve şiddetli geldi ki, o devasa dokunaçlar bizi çevreleyen sertleşmiş kabuğa çarparken büyüm neredeyse gücünün altında bükülüyordu.

"Kahretsin," diye küfrettim, sağımıza doğru fırlayıp devasa gövdesinin çoğunu gözden saklayan bir alüvyon sisi içinde yörüngemizde dönerken canavara doğru döndüm.

Kolumu geri çektim, toprak büyüm alevlenirken elimde bir mızrak oluştu ve onu bir çığlıkla canavara doğru fırlattım, keskin ucu hava kalkanımı deldi

En küçük deliğin sırf bu amaçla delinmesine izin verdiğim için.

Mızrak doğru uçtu, ama yaratık inanılmaz bir hızla hareket ederek bizden uzaklaştı ve tam arkamdan hava kalkanıma yankılanan bir başka çarpma çarptığında saldırımdan kaçtı.

Etrafımda döndüm, büyü merkezimde bir yol açıyordu. Hava büyüümün duvarlarına çarpan dev yeşil kısıkaçı görünce gözlerim büyüdü, ikinci bir canavar da bize saldırırken güç titreşiyor ve her keskin darbeye bükülme tehdidi oluşturunuyordu.

"Bu lanet şeyler de ne?" Tısladım, onları uzak tutmak için savaşırken kaslarım gerildi, kalkanıma daha fazla güç verdim ve kısıkaç tekrar saldırdığında destek aldım.

"Bu dünyanın köşelerinde gizlenen her türlü canavar var," diye cevap verdi Caleb, tam üçüncü bir yaratık solumuza doğru saldırıya geçerken başını çevirip baktı.

Faeroids'teki bir Pegasus'a aitmiş gibi görünen parıldayan altın bir boynuz kalkanıma saplandı ve köpekbalığı benzeri bir vücuda ve hain, keskin dişlerle dolu bir ağza sahip bir canavar bize vahşice saldırdı. "Çocukken Yusuf ile Uzun Boynuzlu Ergut masalını okumadın mı?"

"Joseph de kim?" Tısladım.

Uzun Boynuzlu Ergut olduğunu tahmin ettiğim şey dönerek bizden uzaklaştı ve suyun derinliklerine daldı. Yine de bizden vazgeçtiğini düşünecek kadar aptal değildim ve tam o ölümcül görünümlü boynuzun parıltısının bir kez daha bize doğru döndüğünü gördüğümde kalkanıma daha da fazla büyü akıttım.

"Joseph, ailesinin evinin ötesindeki karanlık havuzun derinliklerinde hazine arayan bir çocuktı," dedi Caleb, sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi gözlerini devirerek.

"Bu bir peri masalı mı?" diye sordum. "Kırmızı başlıklı kızını giyip bu şeyi yendi mi, çünkü eğer

O kısma geçip bana birkaç ipucu verirseniz memnun olurum."

"Kırmızı Başlıklı Kız, büyükannesinin inandığı gibi bir Medusa değil de Kurt Adam olduğunu öğrendiğinde onu öldüren Orderist bir katildi," dedi Caleb tiksiniş bir ifadeyle. "Biz de sizin küçük fani versiyonlarınızı biliyoruz, ama tüm Fae'ler hiçbir şeyin bir zamanlar olduğu kadar basit olmadığını bilir."

Her ölümlünün birlikte büyüdüğü hikâyenin bu tuhaf versiyonu karşısında konsantrasyonum bozuldu ama kısaçlı canavar pençelerini savunmama geçirdiğinde dikkatim tekrar dağıldı.

Kalkan dalgalandı ve saldırının gücü altında neredeyse çöküyordu ve ona daha fazla büyü akıtırken yüksek sesle yemin ettim, Anka ateşiyle yaldızlanmış bir mızrağı canavarın yoluna fırlattım ve acı dolu bir çığlıkla geri çekilmesini sağladım.

Uzun Boynuzlu Ergut yine de caymadı ve iki elimi de ona doğru fırlatmak zorunda kaldım; inanılmaz keskin boynuz, örse çarpan bir çekiç kuvvetiyle kalkanıma çarptı.

Kalkanımda örümcek ağı gibi çatlaklar vardı ve göl suyu bu çatlaklardan içeri sızıyordu. Nefes nefese kaldım ve delikleri tekrar kapatmak için mücadele ettim, Caleb'ın eli benimkini buldu ve bana kendi gücünü de sundu.

Zihinsel kalkanlarımı anında indirdim, büyüsünün kükreyen hücumu güçlü bir canavarın hücumu gibi içime yuvarlandı ve bizi koruyan kalkan güçlendikçe parıldadı.

"Tamam o zaman, bana Joseph'in Uzun Boynuzlu şeyi nasıl öldürdüğünü anlat," diye homurdandım, boştaki elimde bir mızrak daha şekillenirken başımı çevirip etrafımızı saran kasvetin içindeki diğer canavarları aradım.

"Çalmadı," dedi Caleb kaşlarını çatarak. "Mağarasını buldu, yumurtalarından birini çaldı ve Uzun Boynuzlu Ergut onu fark ettiğinde, onu parçaladı ve parçalarını yuttu. Ailesi ona ne olduğunu asla öğrenemedi.

Hikâyenin kıssadan hissesi de, bu dünyanın karanlık yerlerine, orada pusuya yatmış canavarlara karşı hazırlıklı olmadan asla girilmemesi gerektiğiydi."

Dokunaçlar arkadan kalkanıma çarparken büyüüm titreşerek ona baktım ve üçüncü canavar bize hâlâ burada olduğunu hatırlattı.

"Bu nasıl bir çocuk hikayesi böyle?"

"Önemli olan tek tür," diye cevap verdi omuz silkerek. "Ne bekliyordun ki? Mutlu bir son mu?"

"Evet, mutlu bir son bekliyordum," diye hırladım. "Canavarın yenildiği, hazinenin ele geçirildiği ve herkesin sonsuza dek mutlu yaşadığı bir masal bekliyordum."

Caleb acımasız bir kahkaha attı. "Böyle saçmalıklara inanmayı bırakmanızı öneririm, Prenses," dedi, sesi alçak ve sertti. "Peri masalları böyle değildir. Sonlar her zaman acımasız ve kanlıdır ve kimse onlardan yara almadan kurtulamaz. Özellikle de ana karakterler."

Gözlerim bir kez daha çevremizdeki canavarlara kaydı, gücüm her an çökme tehdidiyle karşı karşıyaydı, çökerse bizi acımasız bir kader bekliyordu.

"Sikerim öyle işi," diye tısladım. "Bir varmış bir yokmuş'un tarafında savaşıyorum ve tıpkı ölümlü hikâyelerinin vaat ettiği gibi bundan bir kahraman olarak çıkacağım."

"Bu konuda iyi şanslar," diye homurdandı Caleb ve ben de bunu bir meydan okuma olarak kabul edip sihrimi kullanarak ona tam olarak ne demek istediğimi göstermeye hazırlandım.

Göz ucuyla baktığımda, Uzun Boynuzlu Ergut tekrar üzerimize saldırırken, devasa dokunaçlar geri savruldu ve başka bir saldırıya hazırlandı.

Vurduğu anda hava büyüümü fırlatarak kalkanıma ikisini de içine alacak şekilde genişlettim, dev bir mürekkep balığına benzeyen şey susuz alana düşerken vahşi bir panik çığlığı attı, dokunaçları çılgınca sallanıyor ve neredeyse Caleb'i ayağından düşürüyordu.

Hızlı tepki verdi, kafasına doğru sıçramadan önce etrafından ateş etti, Uzun Boynuzlu Ergut tarafından odağım çalınırken, elindeki alev alev yanan hançerler öldürücü bir darbe için hazırды.

Göl yatağındaki alüvyonun örtüsü onu korumadığı için korkunçtu; devasa ağız vücudunu bana doğru savurup beni yutmaya çalışırken çılgınca gıcırıyordu.

Canavara vahşi bir sırtış attım, dev yengeç şeyinin kalkanımın uzak kenarına çarpmasını görmezden geldim ve ona doğru koşarken elime bir mızrak daha attım, bakışlarım boynuzlu kafasının bu tarafındaki tek, soğanlı göze sabitlendi.

Mızrağı tüm gücümle fırlatıp doğrudan o göze doğru fırlatırken ve beynini hedef alan bir ateş büyüğü patlamasıyla onu takip ederken ciğerlerimden bir kükreme çıktı.

Ama yaratığın göz küresinin etini delmek yerine, mızrağın temas etmesinden yarım kalp atışı önce gümüşü, opak bir göz kapağının gözün üzerinden kopmasını şok içinde izledim.

Silahımın sivri ucu bile o göz kapağı her neyden yapıldıysa ona karşı hiç şans tanımadı ve sekip giderken lanet ettim, peşinden gönderdiğim ateş topu pullu derisinde parlayıp söndü.

Saldırımın başardığı tek şey canavarı kızdırmak gibi görünüyordu ve ağırlığını bana doğru fırlattığında dönüp kaçmak zorunda kaldım, devasa gövdesi tam bulunduğum yerdeki çamurlu göl yatağına çarptı.

Koşmaya devam ederken ellerime buzdan bıçaklar aldım, onları birbiri ardına canavara fırlatarak onu oyalamayı umdum, ancak pullu derisinde açtıkları kesikler onu kızdırmaktan başka bir işe yaramamış gibi görünüyordu.

Bir enerji dalgasıyla kanatlarım sırtımdan kurtuldu, gölün altındaki hava cebimizin daha yüksek bölgelerine doğru havalandığımda vücudumdan ateş fışkırdı.

dokunaçlı mürekkep balığı, Caleb'ı yılanı benzeyen uzantılarından birine sarmayı başardığı anda.

Uzvuna bir Anka ateşi patlaması fırlattım ve mürekkep balığı onu serbest bırakmaya zorlanırken çığlık attı.

Caleb ona verdiğim şansı hemen değerlendirdi ve bir hız parıltısı ve alevli bıçaklarının fırıltısıyla yarattığın karnını yarıp açtı, yaratık acı içinde kükrerken mavimsi yeşil kan çamurlu göl yatağına sıçradı.

Kanatlarımı sertçe çırparak hava kalkanımın en tepesine doğru uçtum, Uzun Boynuzlu Ergut'un peşimden geldiğini hissettiğimde omzumun üzerinden geriye baktım, cüssesini yukarı doğru kaldırırken hava değişiyordu, tıpkı bir yemek arayışında kendini kıyıya vuran bir köpekbalığı gibi.

Kollarımı iki yana açtım, kanatlarımı sıkıca kavrayıp geriye doğru takla atarken başım arkaya düştü, canavarın sıcak nefesi omurgamı yaladı ve çenesi topuklarımın hemen yanında kapandı.

Aşağıya daldım, kılıcımı çekip canavarın sırtına doğru düşerken daha hızlı hareket etmemi sağlamak için hava arkamda hızla akıyordu.

Üzerine indiğimde Uzun Boynuzlu Ergut çığlık attı, ayaklarım ıslak pullarında kaydı ama ayağımı sabit tuttum ve kılıcımı bir böğürmeyle omurgasına sapladım.

Kılıcım kabzasına kadar gömülürken yaratık çırpındı ve kükredi, grimsi kanı ellerime sıçradı ve pozisyonumu korumamı daha da zorlaştırdı.

Dengemi sağlamak için alev alev yanan kanatlarımı çırpıttım, adrenalini içime hücum ederken nabzım gümbürdüyordu ve kendimi bu duyguya kaptırmıştım. Hayatım için verdiğim mücadele beni uyandırdı ve dünyanın patladığı ve bu yıldız lanetli hayatımda en çok sevdiğim insanları kaybettiğim andan beri her şeyin çok daha keskin görünmesini sağladı.

Dişlerimi sıktım ve kılıcımı sağa doğru çektim, canavar sağır edici bir sonla çığlık atarken vücudu

sertleşti, sonra altımda gevşedi.

Bir tarafa doğru düşmeye başladığında sıçradım, tekrar havalanmak için kanatlarımı çırpıtım ve kılıcımı kan püskürterek kurtardım. Gölün dibindeki alüvyona düştü ve sonunda sahip olduğu vahşi varoluş üzerindeki hakimiyetini bıraktı.

Hınzırca bir kahkaha attım, gözlerimdeki kanı temizlemek için elimi yüzümde gezdirdim ve Caleb'in dev mürekkep balığı karşısında ne durumda olduğunu görmek için döndüm.

Ama bakışlarım hâlâ yaratıkla amansız bir savaş veren ona takıldığında, devasa bir dokunacın bana doğru savrulduğunu, kenarındaki emicilerin havada bana doğru ilerlerken titreştiğini gördüm.

Keskin bir nefes aldım ve kendimi korumak için kollarımı kaldırdım ama yeterince hızlı değildim ve o korkunç uzvun tüm gücü ciğerlerimdeki rüzgârı savuracak ve beni uçuracak kadar sert bir şekilde bana çarptı.

Açık alana fırlatıldım ve kanatlarımı yasakladım, hava kalkanımın kenarı önümde bir tuğla duvar kadar sağlam bir şekilde belirirken gözlerim korkuyla açıldı.

Dehşet içinde çığlık attım, elimi uzattım ve kalkan bir saniyeden daha kısa bir süre içinde yok oldu.

Gölün bulanık suyuna düştüm, çığlığım kabarcıklardan oluşan bir akıntıya dönüşerek uzaktaki yüzeye doğru hızla uzaklaştı.

Tüm yön duygumu kaybetmişken kendimi döndürmeye çalışarak sertçe tekmeledim ve duyabildiğim tek ses kendi nabzımın kulak zarıma çarpmasıydı.

Parmaklarımı genişçe açtım ve onlardan kıvılcımlar fışkırarak önümdeki karanlık suyu aydınlattı. Yengeç yarattığı bana doğru hamle yaptı, gagalı ağzı açıktı ve jilet gibi keskin dişleri parlıyordu.

Dehşet benim için geldi, o ağız beni bütünüyle yutacak kadar genişti, o kadar hızlı hareket ediyordu ki

O dişler etrafımda kapanmadan önce irkildim ve canavarın çenelerinin içine çekildim.

Korkunç üç saniye boyunca donup kaldım, ellerim başımın etrafında kıvrıldı, uzuvlarım göğsüme sıkıca yapıştı ve henüz tam olarak gelmediğini fark etmeden önce sonumun beni almasını bekledim.

Kalın, pütürlü bir dilin üzerine çömelmişim, sıra sıra sonsuz dişler beni çevreliyordu, boğazından çalkalayıcı, takırdayan bir gıcırdama sesi yükseliyordu. O an için nefes alıyor olabilirdim ama kendimi ağzının kafesi içinde hapsolmuş bulduğum için ölümün hızla yaklaştığı gibi dehşet verici bir hisse kapıldım.

Anka Kuşumun şarkısı damarlarımda mırıldanıyor, ruhumun derinliklerinde ateş yanıyor ve bedenim onun gücüyle parlamaya başlayana kadar içimde yanıyordu, büyümenin ve Emir yeteneklerimin her damlası bana yardım etmek için koşuyordu. Yengecin ağzındaki dişler ve dil etrafımda parlıyordu, canavar beni o çalkalanan dişlere doğru iterken çiğnemeye başladı.

Benden kör edici bir ışık parlaması fışkırdı ve ona karşı gözlerimi kapatmaktan başka çarem yoktu, gücümün her damlasının bir anda benden patlamasına izin verdiğimde kırmızı ve mavi bir patlamayla ateş açtı.

Bir an için su çözüldü, sessizlik hüküm sürerken gözlerimi araladım ve ateşimin yoğunluğu altında ayrılmaya zorlanan su duvarları arasında gördüğüm gökyüzüne doğru baktım.

Çaresiz bir nefes aldım, kanlı yengeç eti topaklarının bana doğru geri savrulduğunu gördüğümde gözlerim irileşti, tıpkı göl suyunun ateşimin yarattığı boşluğu doldurmak için geri aktığı gibi.

Su benimle çarpıştı, beni derinliklerine doğru o kadar hızlı savurdu ki, hangi yönün yukarı olduğunu bulma umudumu kaybettim ve donmuş bir yüzme havuzunun anıları birkaç umutsuz saniye boyunca zihnimden geçti.

Onu düşündüm, düşünmeme izin verilmeyen adamı, çok ama çok nefret ettiğim ve sonunda o kadar derinden sevdiğim adamı, onu kaybetmenin beni tamamen mahvettiğini düşündüm. Onun anısı iyileşmeyen bir yanık gibiydi, acısı sürekli ve çok az bir provokasyonla ya da hiç provokasyon olmadan alevleniyordu. Nefesimi çaldı, devam etme kapasitemi çaldı ve alevlerin içine girip beni de bitirmeleri için yalvarmadan önce buna neden olan ateşi söndürme arzusundan başka hiçbir şey bırakmadı.

Belki de kaderim buydu, daha önce birçok kez yapabileceğim gibi burada donmuş suda ölmek, önce o araba beni içine hapsederek kaza yaptığında, sonra da beni o havuza hapsettiğinde. Şimdi bu kadere boyun eğseydim her şey çok daha kolay olmaz mıydı?

Sırtım sert ve pürüzlü bir şeye çarptı, elim içgüdüsel olarak göl yatağında duran taş yığınına kavramak için uzandı, düşüncelerimin umutsuz, ürkütücü dönüşüne rağmen küçük bir parçam hala savaşıyordu.

Taşa tutunduğumda bir titreşim yankılandı, başımı çevirip baktım, tam o sırada taş ayrıldı, içinde bir kapı belirdi ve tanıdığım bir adam uzanıp kolumu tuttu.

Caleb'in sarı bukleleri kafa derisine yapışmıştı, yüzünden sular damlıyordu ve beni toprak büyüyle gölün dibine hapsetmeyi başardığı bir hava cebine çekerken kaşları çatıktı.

Bizi bir kez daha küçük alana kapatırken dizlerimin üzerine çöktüm, ben öksürüp ayaklarının dibinde titrerken su ellerime vuruyordu.

"Kıçımın sonsuza dek mutluluğu," diye mırıldandı ve bu o kadar komikti ki güldüm.

İşte buradaydım, bu kırık, acımasız şey, tacı olmayan bir prenses, dünyanın bir ucunda kayıp bir kızı ararken, canavarlar beni yemeye çalışırken ve tüm umutlar gerçekten kaybolmuşken, yine de bir gün daha yaşamak için savaştım. Ebediyen

Savaşıyor, acı çekiyor ve bunun sadece yoldaki bir tümsek, sondan önce katlanmam gereken bir ıstırap olmasını umuyordum. Ama şimdi bana ışık tutabilecek nasıl bir son olabilirdi ki?

Altımdaki zemin titriyordu ve Caleb'in görmemiz için yarattığı alevin loş ışığında gözlerimi kısıtım. Diz çöktüğüm suyun altında, tepesinde zodyak taşlarının kümелendiğı batık ada etrafımda uzanıyordu.

Yer yükselmeye başladığında midem alçaldı, bu his bir asansörün içinde olmaktan farksızdı. Gölün yüzeyini aştık ve altımızdaki zodyak tekerleğı bir adanın ortasındaki yerine kilitlendi, soğuk hava etrafımızı sardı ve ben hava kalkanımı serbest bırakarak bulutlu gökyüzüne baktım.

Caleb bana kılıcımı uzattı ve ben de o kaosun ortasında kılıcı nasıl bulduğunu soracak enerjiyi toplamayı başaramadan kılıcı ondan aldım.

"Dev mürekkep balığını öldürdüm," dedi kısık bir sesle. "Ama sanırım bir canavara karşı iki canavarla beni yenebilirsin, tatlım."

Ayaklarımın üzerine oturup kalbimin çılgınca atışını yavaşlatmaya çalışırken, "Eğer bir hikâye duyduysam, kulağa oldukça iyi bir son gibi geliyor," dedim. "Tabii altımızdaki zemini hareket ettiren şey tarafından yenmek üzere değ ilsek."

"Hayır," diye cevap verdi Caleb, yeteneklerini benim duyma alanımın ötesindeki bir şeyi dinlemek için kullanırken başını iki yana eğerek. "İnsanların konuştuğunu duyabiliyorum. Sanırım sonunda kütüphanenin kapısını bulduk."

Rain, R.U.M.P. Kalesi'ndeki odanın penceresine vurdu ve ben de damlacıkların aşağıya yuvarlanışını izledim. sırtım duvara dönük bir pencere koltuğunda oturuyordum. Zihinsel olarak camın dibine doğru yarışacak iki damlacık seçtim, gözlerim kazanacağına inandığım damlayı takip ediyordu. Ama tabii ki en son o geldi ve iç çektim. Bu sessiz oyunu kaç kez oynamış olursam olayım, bir şekilde hep kaybedeni seçiyordum.

Geraldine bize sarayın ikinci katındaki en güzel odalardan birini vermişti ve her sabah kapımızın önünde ondan gelen el yazısı notlarla birlikte bir sepet simit bekliyordu. Her zaman 'benim tatlı Pega-kardeşime' diye hitap ederdi. Kendimi bir pislik gibi hissediyordum çünkü birincisi, bana, Sofia'ya ve Tyler'a bıraktığı yiyeceklerden nadiren yiyordum ve ikincisi... Ona üzüntüsüne yardımcı olacak hiçbir şey teklif etmemiştim.

O simitleri taze taze pişirmek ve her gün bana getirmek için sadece yıldızların bildiği saatte kalkıyordu, kederimi atlatmama yardımcı olmak için küçük sempati notları bırakıyordu ve ben ona karşılığında ne vermiştim? Hiçbir şey. Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi hiçbir şey yapabilecek durumda hissetmiyordum. Günün saatleri tekrar ediyordu,

Her biri bir sonrakine doğru sürükleniyordu. Geçen dakikalar içinde acım hiç hafiflemedi ya da değişmedi, ağırlığı hiç ağırlaşmadı ya da hafiflemedi. Sadece öyleydi. Sanki kederli bir yaratık göğsümün içine girmiş ve orada bir yuva kurmuştu.

Kederin bundan daha gürültülü olacağını düşünmüştüm. İnsanların çılgık atması, binlerce yumruğun duvarları dövmesi, gök gürültüsünün gökyüzünü çatlatması gerekirmiş gibi hissediyordum. Ama her şey daha sessizdi. Daha sakin.

Toprak Elementalleri tarafından inşa edilen eğitim alanlarından birine baktım ve çiseleyen yağmurda isyancıların çalışmasını izledim.

Adadaki atmosfer karanlık ve acıyla doluydu, insanlar zombiler gibi bir iş yerinden diğerine hareket ediyordu, gözleri uykusuzluktan ve gözyaşlarını kaybetmekten kızarmıştı, yüzleri zayıftı, sanki hayati bir şey merkezlerinden oyulmuş gibiydi. Ben onlardım, onlar da bendim. Bizi ayırt eden hiçbir şey yoktu. Bizim şanslı olanlar, savaştan sağ çıkanlar olmamız gerekiyordu. Ama içimde ölülerin bizden daha şanslı olduğuna dair bir his vardı. Ailelerimizin ve arkadaşlarımızın üyeleri sonsuza dek göçüp giderken geride kalmak, bitmek bilmeyen bir acı lanetiydi.

"Xavier?" Sofia yanımdaki pencere kenarındaki koltuğa tüneyip dizlerini göğsüne çekerek nazikçe konuştu.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ona bakmak için başımı çeviremiyordum, aklım yine yarışan yağmur damlalarına takılmıştı. Seçtiğim yağmur damlası dibe bile ulaşamadı, rüzgârla sürüklenip gitti, diğeri ise kazancını garantilemek için usulca aşağı kaydı. Bir kayıp daha. Rakamlar.

"Tyler Atlas'ından sinyal alıp dışarıdaki haberlere ulaşmanın bir yolunu bulmuş," dedi Sofia, sanki ben dikkatle dinliyormuşum gibi devam ederek.

"Ben bir hayaletim," diye seslendi Tyler odanın karşısındaki yataktan heyecanla. "Dünyadaki her şeyi görebiliyorum, ama hiç kimse

beni görebilir. Zodiac Akademisi'nden bir sürü şey geliyor. Orada savaşılan öğrenciler var!"

"Bu harika," dedim, sesim duygudan yoksundu, ancak savaştan bu yana The Daily Solaria'yı devam ettirebildiği için gerçekten memnundum. Krallık halkının gerçeği bilmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Sofia daha da yaklaştı, dikkatimi çekmeye çalışırken parmakları benimkilere değiyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye fısıldadı ve kalbim burkuldu.

Pisliğin tekiydim. Ona hiçbir şey veremiyordum, sadece en ufak bir şefkat gösteremiyordum. İstedim ama yapmadım da. Çünkü kaybımın acısı dışında bir şey hissetmek bana yanlış geliyordu. Anneme, Darius'a ya da Hamish'e bu şekilde saygısızlık etmek istemedim. Onlar, insanların ölümlerinin ardından oturup acı çekmelerini, hayatlarına devam etmemelerini ve sanki dünya onlar olmadan da mutlu bir şekilde dönmeye devam edebilirmiş gibi davranmalarını hak ediyorlardı. Dönebilse bile, ben dönmesini istemiyordum.

Sofia ve Tyler'ı ne zaman öpsem ya da uzun süre kucaklasam, suçluluk duygusu beni rahatsız ediyordu çünkü bu şeyler kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ve daha iyi hissetmeye hakkım yoktu. Tekrar gülümsemek istemiyordum, çünkü gülümsemek artık üzgün olmadığım anlamına geliyordu ve mümkün olduğunca uzun ve derin bir şekilde acı çekmeliydim. Yine de hiçbir kederin dünyanın dengesini yeniden kuramayacağından emindim. Geri gelmeyeceklerdi ve içimde benim de gelmeyeceğime dair korkunç bir his vardı.

"Hayır." Sofia'ya cevap vermeyi hatırladım, bu soruyu ne kadar süre askıda bıraktığımdan emin değildim, sadece penceredeki üç yağmur damlası yarışını daha kaybetmişim.

Sofia usulca kişnedi, bu sese acı karışıyordu ve öne doğru ilerleyerek başını omzuma yasladı. Elma şekeri ve şeker kamışı gibi çok tatlı kokuyordu ve bana baktığında gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü gördüm, pembe parıltılar yanaklarında parlıyordu.

Onun acısı düşüncelerimi keskinleştirdi ve
sersemliğimin derinliklerinden yüzerek onu silmek
için uzandım.

Başparmağımla gözyaşlarımı siliyorum.

"Ağlama, küçük kısrak," dedim.

"Yardım etmek istiyorum," diye yalvardı. "Bırak yardım edeyim."

Başparmağımlı alt dudağına götürdüm, gözyaşlarının parıltısı ağızını boyadı ve kaşlarımı çatarak kızıma baktım, keşke tekrar gülümsediğini görebilseydim. En yalnız olduğum zamanlarda, Acrux Malikânesi'nin kâbusunda kapana kısıldığımda, Sofia benim kaçışım olmuştu. Duvarlar bana çok yakın göründüğünde ve babamın ayak sesleri kalbime bir parça korku saldığında yanımda olmuştu. O benim parlayan hayalim olmuştu ve onu daha tanışmadan önce sevmiştim. Onu şimdi burada, benim için ağlarken görmek, onun için çabalamak istememe neden oldu. Eğer bu güzel yaratık bir zombiyi sevmekle lanetlenmişse, o zaman kalbimi yeniden çalıştırmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Pislik herif," diye homurdandı Tyler ve ona baktığımda kaşlarının çatık, gözlerinin dizlerinin üzerinde duran Atlas'a dikilmiş olduğunu gördüm.

"Ne oldu?" Sofia sordu.

Tyler bize baktı, çenesi titriyordu ve eli açık kahverengi saçlarına gitti, sıkıca yumruk yaptı. "O pislik Gus Vulpecula isyancılar hakkında her türlü yalanı yazıyor. Savaşla ilgili bir makale daha yazmış."

"Görelim o zaman," diye mırıldandım ayağı kalkarken.

Tyler Atlas'ını aldı ve başını sallayarak kışının altına soktu. "Hayır, dostum. Boku yedi. Bunun için endişelenme."

Onun bu kurnazca saçmalığı beni onu görmeye daha da kararlı hale getirdi ve üç kişi düşünülerek yapılmış, üzerine gökkuşağı oyulmuş bir yatak başlığına sahip geniş yatağı doğru yürüdüm.

"Ver şunu," diye emrederek Dom kartını ona uzattım, ama yine de direndi, vermedi. "Tyler."

"Hayır," dedi, ayağı kalktı ve Atlas'ın beklediğı yatağı giden yolumu kesti. "Bırak onu, Xavier."

Göğsüm onunkine çarptı ve ayağımlı uyarırcasına yere vurdum. "Çekil."

Tyler elini uzattı, gözleri benimkilere kilitlenmişti ve kalbinin öfkeyle çarpışı vücudunda yankılanarak benimkilere ulaşıyordu.

"Seni korumaya çalışıyorum," dedi alçak bir sesle.

"Vulpecula'nın propagandasıyla başa çıkabilirim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Tyler gözleri düşmeden ve başı boyun eğmeden önce bir saniye daha dayandı. O kenara çekildi ve ben de öne doğru ilerleyerek Atlas'ı aldım ve ekrandaki The Celestial Times haberine baktım.

Kral'ın isyancılara karşı kazandığı muhteşem zaferle ilgili yeni bilgiler ortaya çıkıyor!

Kral Lionel'in yanında savaşan asil Ejderhaların raporları, isyancıların kraliyete karşı savaş çağrısı yapmasının ardından harikulade bir zafer tablosu çiziyor.

Kralımız, nazik ve alçakgönüllü bir şekilde, isyancıların kötü gündemi nedeniyle krallıkta yaygınlaşan şiddete barışçıl bir çözüm bulmak amacıyla savaş alanına geldi. Ancak gelişi anlık bir saldırıyla karşılandı ve kralımız düşmanlarıyla göğüs göğüse çarpışmak zorunda kaldı. Görgü tanıkları, kendi oğlu Darius Acrux'un babasına arkadan saldırdığını gördüklerini ve eğer eski Varisinden iki kat daha güçlü olmasaydı, kralın neredeyse sonunu getirebilecek vahşi ve Fae'lere yakışmayan bir hareket yaptığını belirtmişlerdir.

Darius Acrux'un dul eşi ve çok saygıdeğer Ejderha Mildred Canopus konuyla ilgili olarak şunları söyledi

"Darius karanlık tarafa geçti, Vega fahişesi tarafından yozlaştırıldı ve babasının iktidara yükselişini kışkırttı, onu büyük kralımızdan ele geçirmek için kendi ailesine karşı döndü. Şiddetinin sonu yoktu ve Vega ikizleri yanında, gözlerinde kötülükle hain orduya liderlik edişini izledim. Kıskançlığı izleyen herkes tarafından açıkça görülüyordu ve ona hayranlık duyan babası onu ikna etmeye çalışsa bile Darius buna kulak asmadı. Aslında, 'Tahtını istiyorum ve krallığın benim emirlerimi yerine getirmesini istiyorum' dediğini duydum, sonra Kral Lionel kendi eti ve kanıyla savaşmaya zorlandı, onu öldürmekten başka seçeneği yoktu. Kral için korkunç bir fedakârlık olmalı, ama sonunda büyük Fae olarak gücünü gösterdi ve Solaria adına yapılması gerekeni yaptı."

Darius Acrux'un, Roxanya ve Gwendalina Vega tarafından diğer eski Varislerle birlikte karanlık tarafa çekilmesinin ardından deliliğe sürüklenişinin resmini çizen daha fazla tanık ortaya çıktı. Ünlü tarihçi Norman Gimplight, Zümrüdüanka Yoldaşlığı hakkında yeni bulgular ortaya çıkararak, korkudan titremenize neden olacak manipülasyon ve yolsuzluk yeteneklerini doğruladı.

Darius'un bu tür güçlerin kurbanı olduğu ve babasının büyüklüğüne olan takıntısının, bir zamanlar tanıdığımız ve sevdiğimiz adam kaybolana kadar derinleşmesine neden olduğu açıktır.

Görünüşe göre son zamanlarda, bir zamanların Ateş Varisi'nin hiçbirimizin varlığından haberdar olmadığı çok daha karanlık bir tarafı vardı ve bu Vegas'ın Fae alemine dönüşüyle aynı zamana denk geldi. Bu konuda tesadüf olamaz, onların etkisi ilk günden beri onun ve diğer eski Varislerin üzerinde derin bir şekilde devam ediyordu,

ve Gimplight güçlerinin lekesine karşı bir tedavi olmadığını doğruladı.

Darius Acrux'un ölümünün ardından, artık onun gazabından korkmadıkları için tanıklar sürüler halinde ortaya çıkmaya başladı. Zodyak Akademisi'ndeki birçok öğrenciyi kendisi hakkında karanlık sırlar saklamaları için tehdit ettiği açıktır ve maskenin ardındaki gerçek gerçekten korkutucu bir şeydir.

Zodiac Akademisi'nde Kardinal Büyüsü profesörü olan Honey Highspell onun davranışları hakkında şunları söyledi

"Darius Acrux sınıfta küstahtı, genellikle kıyafetlerinde kan lekeleriyle gelirdi ve öğrencilerimin çoğunu korkutan bir öfkesi vardı. Sınıf arkadaşlarını korkuttuğuna dair şüphelerim olmasına rağmen, bunu doğrulamak için etrafıma sorduğumda, öğrencilerim arasında beni derinden endişelendiren bir korku duygusu vardı ve kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Zaman zaman kendi hayatımdan endişe ediyordum, geceleri uyandığımda öğretmen evindeki odamın penceresinden bana bakan altın gözlerle karşılaşıyordum. Beni anlayamadığım bir şekilde istiyordu, belki cinsel olarak, belki de daha fazlasını."

Zodiac Akademisi'nde öğrenci olan Mildred Canopus'un eklemek istedikleri var:

"Darius Acrux'un kurbanlarını okul arazisinde bir yere getirdiği kan halkası denen bir Şeyin söylentilerini duydum. Bir gece gizlice odamdan çıktım ve Darius'u Ağlayan Orman'a kadar takip ettim. Ve onları o zaman gördüm. Seth Capella, Caleb Altair ve Max Rigel, elebaşları Darius'la birlikte bir Fae'ye karşı birlik olmuşlardı. Bu kadar Fae'ye yakışmayan bir durum karşısında neredeyse kusacaktım."

Çok çaba sarf ederek, Varislerin vahşetinin düzenli olarak kurbanı olan ve bu açıklamayı yapacak kadar cesur olan bir Fae'nin izini bulmayı başardım. Gelincik Şekil Değiştiren, kendisini korumak için isminin gizli kalmasını istiyor.

"Gecenin bir yarısı Darius Acrux tarafından yatağımdan sürüklenerek ormana götürüldüm ve orada o ve diğer Varisler beni dövmeye başladılar. Bunu yaparken gülüyorlardı. Ve Darius sürekli gerçek kralın kendisi olduğunu söylüyordu - gerçekten çok garipti. Ayrıca Kral Lionel uyurken onu bıçaklamak için tüm arkadaşlarını saraya getireceğini söyledi. Hiç Fae'ye yakışmayan bir Şeydi. Bunu çok düşünüyorum."

Sonuç olarak, kralın en büyük oğlunun inandığımızdan çok daha kötücül bir karakter olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyorum ve bu karanlığın doğrudan Phoenix ikizlerinden gelmiş olma ihtimali gerçekten rahatsız edici. lmnn ardından sevgili, sadık hayranlarının bu haberi öğreneceğini düşünmek beni üzüyor, ancak sizi gerçeklerden daha fazla koruyamam. Gerçekleri ortaya çıkardıkça size ulaştırmak benim görevimdir ve Ateş Varisi'nin gerçek doğası karşısında yaşadığım yıkımın sesimi kısmasına izin vermeyeceğim. Birlikte bu vahim haberin üstesinden geleceğiz ve daha

iyi bir dünyaya doğru ilerleyeceğiz.

Krala selam olsun.
-Gus Vulpecula

Harika bir haber! Değerli koreograf Janobee Moonbeam, savaşa ve Kral Lionel'in zaferine dayanan bir bale yaratmak için muhteşem besteci Danith Aquanti ile yakın bir şekilde çalışıyor. Biletler ilkbaharda satışa sunulacak - bültenimize şimdi kaydolun ve yüzde on indirim kazanın!

Yorumlar:

Seliene Ardon: Ben kendi adıma sonunda gerçeğin ortaya çıkmasına sevindim. O varisler bana hep tuhaf gelmiştir. Çürük elmayı bir mil öteden hissedebilirim ve her zaman bir şeyler biliyordum. gibi Bu olur olur #dingdongtheDragonsdead #hoorah #iknewit #toldyouso

Kass Bruinier: Aferin sana Gus! Sen harika ve cesur bir adamsın. Gerçeği yayarak yaptığın tüm iyilikler için teşekkür ederim. #Gusforagoldengibbonaward #thefoxyfoxdoesitagain #thetruthwillout

Kirsteen Oliver: Bu tamamen saçmalık! Darius UnFae değildi ve Varisler de değil. Vega ikizlerinin yozlaşma güçleri yok, hepsi propaganda! #justiceforDarius #longlivetheVegaqueens #SavageQueens

Kylie Gibbons: Balenin Sunshine Tiyatrosu'nda yapılıp yapılmayacağını bilen var mı? Umarım olmaz çünkü oraya son gittiğimde koltuklar yapış yapıştı ve yemeklerin tadı öğütülmüş un kurdu gibiydi. Ağaçkakan Değiştiren iseniz sorun yok ama ben sağlam bir Manticore'um. Bu konudaki e-postama da hiç cevap vermediler.
#terribleservice #sturdyManticore
#letspetitionfortheballettobeheldatthepalace

Oriane Steiner: Varisleri toplayın ve yakın derim! Benim zamanımda isyancılarla baş etmenin yolu Ejderha yakmaktı. Şimdiki çocukların işi çok kolay, sonuçların ne anlama geldiğini bilmiyorlar. #burnthmall
#Iloveagoodburning
#nothingwrongwithabitofaburning #burningislearning

Alo? Oğlum Peter'a ulaşmaya çalışıyorum. Peter mı?
Burada mısın?

Kenna Red: Burası bir gazetenin yorum başlığı, burada Peter diye biri yok.

Merhaba, benim adım Peter. Beni mi aramıştınız?

Hayır. Oğlumu arıyorum. Peter'ı mı?

Alo???

Kate Gaetano: Bir zamanlar Darius adında bir adam tanıyordum, o da bir pislikti - rakamlar
#dicksofafeathercocktogether

Josh Medley: İki Sandra tanıyorum, biri aziz, diğeri tam bir pislik - tüm Dariusları aynı hain fırçayla katranlayamazsınız #insanity #notallDariusesarethesame

Kate Gaetano: Beni tanıımıyorsun bile, neden bu başlıktasın??? #allDariusesareevil #fact

Josh Medley: Bu başlıkta olmak istersem olurum ve Darren adında gerçekten iyi bir adam tanıyorum
#notallDisequal

Kate Gaetano: Herkes Darren'ların iyi olduğunu bilir! Bu hiç tartışma konusu bile olmadı #Darrensforlife
#DeathtoallDariuses

Darius Cumcount: Bir Darius olarak, aslında çok neşeli bir adam olduğumu bilmenizi isterim
#noneedtospreadlies

Yönetici: Bu başlık tamamen saçmalıktan dolayı kapatılmıştır

Kahverengi İnek: Bu krallıkta senin yazdığın saçmalıklara inanan akli başında bir Fae bile yok. Darius Acrux hayatını korumaya adanmış Fae'lerin hakları için savaşıırken öldü. O gerçek ve dürüst bir adamdı ve bir tiranı devirmek için savaştı. Hepimiz bu yalanların altında yatan gerçeği biliyoruz ve bu krallığın vatandaşları sadece ayağa kalkmak ve bu tiranlık saltanatını sonsuza dek sona erdirmek için söz bekliyor.
#longlivethetruequeens #Dariusdiedahero
#noFaeislesser #thepeoplearewaiting
#deathtoLionelAcrux
#dontbealiaraboutPhoenixfire #dontblametheVegaflame

Makaleye baktım, Tyler'ın Atlas'ını kavrayışım sıkılaştı, dudaklarımı büktüm, Kahverengi İnek'ten gelen yorum gözümün önünde kayboldu, çünkü bazı yönetici pislikler onu silmişti. Öfkeli bir kişneme sesi çıkardım, Atlas'ı yatağa fırlattım ve öfkeyle ayağımı yere vurdum.

"Onu öldüreceğim," diye ilan ettim. "Kuyruğunu koparacağım ve onunla boğacağım."

"Vay canına," dedi Tyler Sofia'ya. "Xavier karanlığa gömüldü.
Çok sıcak."

Sofia usulca kişneyerek yanıma geldi ve beni kendisine bakmam için çekti. Ufacık bir şeydi ama kendi çapında güçlüydü ve tüm bu güç şu anda dikkatimi ondan almamı gerektiriyordu.

"Gus Vulpecula'nın yalanlarını herkes yutmayacak. Tyler hala The Daily Solaria'ya makaleler gönderiyor. Gerçeği isteyen insanlar onu bulacaktır."

"Buna karşı bir tane yazacağım," dedi Tyler ve ona bakıp teşekkür ederek başımı salladım, ancak kalbim hala kardeşim hakkında yazılan o saçmalığı okumaktan dolayı çarpıyordu.

Kaşlarımı indirerek Sofia'ya döndüm. "Bu kadar çok insanın bunu gerçek olarak kabul edeceği düşüncesine dayanamıyorum. Darius'un bir canavar olduğunu düşünecekler."

"Canavar Lionel," dedi Sofia kararlılıkla. "Darius ve Varislerin masum olduğunu kanıtlayacağız, Darcy ve Tory'nin de."

Babamın adı göğsümde mide bulandırıcı bir sızıya neden oldu ve Sofia'dan hızla uzaklaşarak komodinden yanardöner cam lambayı alıp duvara fırlattım. Parıltılı parçalara ayrıldı ve kırıldığını görünce kalbim şiddetle çarptı. Bu bana çok ihtiyacım olan bir çıkış yolu sağlamıştı ama yeterli değildi, yakınından bile geçmiyordu.

"Bir şeyleri yok etmek istiyorum," dedim, ellerim sıkıca yumruk olmuş ve sihir derimin kenarlarına doğru yükseliyordu. "Dünyanın kafamın içinde görüldüğü gibi görünmesini istiyorum."

"Neden öyle demedin?" Tyler, sesinde bir entrika notası olduğunu söyledi. "On dakika içinde döneceğim." Atlas'ını kaptığı gibi odadan çıktı ve beni kaşlarımı çatarak peşinden sürükledi.

"Ben duşa gireceğim." Sofia elimi sıktı ve yanımdan kayarak uzaklaştı, tamamen çıplak olana kadar kıyafetlerini çıkardı ve banyoda kayboldu.

Aletim dikkat kesildi ve onun peşinden gitme dürtüsüyle savaştım. Savaş öncesinden beri seks yapmamıştık ve ilk kez aklımın yarısını bile kaybetmiştim.

Kendimi dünyadaki en sevdiğim kıza adadım. Ama bencilce de hissettirdi. Kendim için iyi bir şey talep etmek için kederimi bir kenara bırakmak gibi.

Yatağa uzandım, ayaklarımı yukarı kaldırdım ve ciğerlerimin derinliklerinden gelen ağır bir nefes bıraktım. Sofia döndüğünde, yosundan örülmüş kabarık bir havluya sarınmış, kısa sarı saçları çenesine kadar ıslak bir şekilde sarkıyordu.

Dolaba doğru yürüdü ve gözlerim yol boyunca onu takip etti. Yalınayakken hep parmak uçlarında hareket ederdi, küçük bir peri gibi. Görünüşe göre annesi ona küçük bir çocukken Tiptoe adını takmıştı. Umarım bir gün ailesiyle tanışma şansım olur; Solaria'da bir yerlerde saklanıyorlardı ve Sofia onlara sadece birkaç mesaj ulaştırabilmişti.

Onları isyancılara katılmaya davet etmişti ama onlar, korunması gereken bir grup genç tayın olduğu, büyümekte olan bir sürünün yanındaydılar. Savaş bitene kadar uzak durmaları en iyisiydi. Tabii sona ererse.

Sofia havlusunu bıraktı ve asilerden bazılarının bize verdiği pantolon ve düz beyaz bir tişörtü seçerken boğazımda bir düğüm oluştu. Toprak Elementalleri kitleler için giyecek ve yiyecek üretmek için çok çalışıyordu ve Burrows'tan kurtarılan eşyaları bölmek için hala çalışmalar devam ediyordu. Tyler'a haber yapmaya devam edebilmesi için bir Atlas verilmişti ama ben henüz bir tane edinmemiştim.

Sofia iç çamaşırlarını karıştırırken kendimi ayaklarımın üzerinde buldum, gözlerim teninin pürüzsüz parlaklığına ve ensesindeki ıslak saçlarından omurgasına kadar uzanan damlacıklara takılmıştı. Arkasından yaklaştım, zihnimde o damlacıklardan birini seçtim ve bu yarışı kazanırsam, içimdeki bu arzuya teslim olacağıma karar verdim. Kaosu yatıştırmak için kendimi bırakacak ve Sofia'ya onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlatacaktım.

Damlacık omurgasının yumuşak çıkıntıları boyunca bir yol çizdi ve ona karşı yarışmak için seçtiğim damlanın hızı yavaşladı. İnanılmaz bir şekilde, damlacığım önce omurgasının dibine ulaştı ve parmaklarımı tam o noktanın üzerinde dolaştırmak için uzandım, Sofia'nın şaşkınlıkla nefesini kesmesine neden oldum.

"Xavier," dedi nefes nefese.

"Tüm bu vedalaşmalar arasında seni sevdiğimi hatırlatmayı unuttum," dedim sessizce ve sözlerimle teni parıldamaya başladı. "Bu kadar uzak kaldığım için özür dilerim."

Parmağımı omurgasında gezdirdim, titremesine neden olduktan sonra boynunun arkasını kavradım ve yüzünü bana çevirip bir adım daha yaklaştım.

"Özür dilemene gerek yok," dedi, ben onun kişisel alanına girmeye devam ederken göğsü kabarıyor ve sadece benim için parıldamasına hayran kalıyordum. "Cehennemden geçtin."

"Ve sen yapmadın mı?" diye sordum. "Senin gibi değil," dedi.

Kıyafetleri parmaklarının arasından alıp bir kenara fırlattım. "Ben senin için orada değilken sen benim için oradaydın. Bektan bir Dom oldum."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Sen ve Tyler daha iyisini hak ediyorsunuz," diye bastırdım. "Sürümüzün dağılmasına izin vermeyeceğim, küçük kısrak. Söz veriyorum."

Kapı açıldı ve Tyler'ın gözlerinde bir komplo parıltısıyla geri döndüğünü görerek doğruldum. Bakışları üzerimize düştü ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı, ifadesi çok daha ateşli bir hal aldı.

"Neler yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir dakika içinde sana göstereceğim. Şu anda meşgulsün gibi görünüyor," dedi ve durup bana bakmadan önce yaklaştı. "Beni burada mı istiyorsun?"

"Her zaman. Sen bizim bir parçamızsın," dedim, kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı. "İkinizden biri başka bir sürü bulmak istemediği sürece, ki bunu anlarım. Ben artık

kanatsız bir Dom'um, artık sizin için en iyi seçenek olmadığını biliyorum."

"Öyle söyleme," diye hırladı Sofia.

Tyler öfkeyle homurdandı, neredeyse bize doğru koşarak geldi ve kolumu tuttu. "Sen bizim Dom'umuzsun. Bu asla değişmeyecek; yemin ederim Xavier."

Nabzım daha düzenli atmaya başladı ve rahat bir nefes aldım. "Pekâlâ. İyi bir Sub ol Tyler ve kızımız için dizlerinin üzerine çök."

"Evet patron," dedi sırtarak, aşağı indi ve ben de toprak elementimle sarmaşıklar yaptım, onları kalçalarının arkasına doladım ve onun için yaydım, kışının altında bir ağaç kütüğü oluşturdum, böylece oraya tüneyebilirdi. Aminin etrafındaki deriyi yaldızlayan değerli taşlara hayranlıkla baktım, ışıldamalarına bayıldım.

Tyler klitorisini yalayarak ve dudaklarından bir inilti çıkararak içeri girdi ve elimi başının arkasına indirdim, onu cesaretlendirmek için baskı uygularken onunla göz temasını sürdürdüm. Dünyamızı kaplayan karanlıkla hiçbir ilgisi olmayan iyi bir şey hissetmeyi hak ediyordu. İkisi de hak ediyordu.

Eğildim, dilimi yumuşak dudaklarının arasına sokup onu yavaşça ve derinlemesine öperken bir sonraki iniltisini yuttum. Tadı şekerden daha tatlıydı ve çok daha iştah açıcıydı.

Sarmaşıklarımınla bacaklarını daha da açtım, dizlerimin üzerine çöktüm ve Tyler'ın yanına sokuldum, onun daha fazla tadına bakmaya ihtiyacım vardı. Başını bir tarafa çevirerek amına erişmemi sağladı ve ben de eğilerek onunla birlikte yalamaya başladım. Tat tomurcuklarımı yıkayan şekerli tatlılıktan inledim, Tyler'ın dili benimkiyle buluştuğunda daha fazlasını istedim ve onu memnun ederken birbirimizi öptük.

Çok geçmeden kalçalarını sallamaya başladı, elleri saçlarımıza gömüldü ve kalçaları titreyerek bizim için boşalırken saf bir coşku iniltisi onu terk etti.

Onu sarmaşıklarımdan kurtardım, kendine gelmesi için bir an verdim ve dikkatimi Tyler'a çevirdim, gömleğini tutup başından aşağı çektim. O da benim gömleğimi kavradı,

İzin isterken gözlerinde bir soru vardı ve başımı sallayarak üzerimden çekmesine izin verdim. Öne çıktı, boynumu öptü ve kulağımı ısırdı, cüssesi bana baskı yaparken zevkle küfretmeme neden oldu.

Kendimi ona kaptırmadan önce onu geri ittim, ayağa kalktım ve Sofia'yı kollarıma aldım. Dudağını ısırdı, onu yatağa yatırdığımda bana aç görünüyordu, parmakları kumaşa düğümlenirken kollarını çarşafın içine doğru bastırdı.

"Tyler," diye seslendim ve yanıma doğru koşmaya başladı, siki kot pantolonunu zorluyordu.

Ona döndüm, onun için düğmelerini açtım ve ağzımı kulağına götürdüm. "Onları çıkar ve kızımızı becermeye başla. Onun parlamasını istiyorum, Ty. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet, Dom." Bana doğru döndü, pantolonunu hevesle indirmeden önce beni sertçe öptü, ayakkabılarıyla birlikte tekmeleyerek çıkardı ve yatağa tırmandı. Parmaklarımı sikinin tepesinde duran elmasın üzerinde gezdirmek istiyordum ve ondan cazip bir desenle yayılan tüm yapay elmasları, ama bundan daha fazlası, o taşların her birinin kızımızın tenine baskı yapmasını izlemek istiyordum.

Adam onu yatağa bastırırken Sofia kollarını ona doladı, kaygan göbeğiyle aynı hizaya geldi, gözleri kilitlendi ve ağızlarının kenarında gülümsemeler dans etti. Kahretsin, onları böyle gülümserken görmek çok iyi hissettiriyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Onlara bundan önce birbirlerine sahip çıkmalarını söylemeliydim ama benim onayım olmadan bunu yapmazlardı ve şimdi onların ihtiyaçlarını daha önce düşünmediğim için kendimi affettirmek istiyordum.

Yatağın ucuna doğru ilerledim ve Sofia'nın parmakları Tyler'ın sırtına saplandı.

"İzliyor musun?" Tyler sırtışını daha da genişleterek bana sordu. "Hı hı. Onu bekletmeyi bırak," diye mırıldandım ve o da

cezalandırıcı bir hamleyle kendini onun içine soktu.

Kadın haykırdı, boynu geriye doğru eğildi ve bacakları adamın etrafında dolanırken adam onu sikmeye başladı.

İşkence edercesine yavaş bir ritim. Gözlerimi kapattığımda sanki müzik havada uğulduyor gibiydi ve onların aralarındaki o işkence gibi yavaş ritmi bulmalarını izledim, vücutlarının birleşmesiyle hipnotize oldum ve tenlerinin sürtünmesi arasında çok saf bir şey buldum.

Kendi sikim dikkat çekmek için yalvarıyordu ama kendimi hiçbir şeyden mahrum bırakmadım, ikisinin birbirini sahiplenmesini ve gözlerindeki ışığın geri dönüşünü izledim. Bu, acımın bir kısmını alıp götürdü ve onlara karşı ne kadar mesafeli olduğum için kendimi yüzde bir daha az pislik gibi hissetmemi sağladı. Daha iyi olmalıydım. Daha iyi olmama ihtiyaçları vardı. Ve onlar için her şeyi yapabileceğimden emindim.

Onlara daha fazla karşı koyamadığımda "Yuvarlan," diye emrettim ve Tyler sırt üstü yattı, Sofia'yı da yanına alarak ona bindi.

Sofia parlamaya başladı, kalçaları Tyler'inkilerle aynı anda dönüyordu, aralarında bir kez daha güzel bir ritim yaratmışlardı, birbirlerine duydukları aşk gökyüzündeki gökkuşağı kadar berraktı. Yatağın etrafında yürüdüm, pantolonumu indirdim, Sofia'nın arkasındaki yatağa geçtim ve bir elimi sırtına bastırdım, böylece Tyler'ın üzerine eğildi, vücutları birbirine yaklaştı.

"Senin için yeterince parlıyor mu?" Tyler omzunun üzerinden sordu ve onun da teninin sadece bizim türümüzün mutluluğu gösterebileceği şekilde parladığını fark ettim.

"İkiniz de beni çok memnun ediyorsunuz," dedim ve övgülerimden memnun bir şekilde hep bir ağızdan inlediler. Neredeyse gülümseyecektim ama gülümsemek için gereken kaslar donmuş ve ağır hissediyordu, bu yüzden denemekten vazgeçtim ve dizlerimi Tyler'inkilerin arasına kaydırdım.

Sert uzunluğumu su elementimle kayganlaştırdım, başparmağımı gökkuşağının renklerinde delinmiş değerli taşların üzerinde gezdirdim. Sonra Sofia'nın yanaklarının arasına uzandım ve onu benim için hazırladım, parmaklarım sihrimle yaptığım kalın bir kayganlaştırıcıyla ıslanmıştı.

Arkasındaki pozisyona geçtim ve Tyler hızını yavaşlatırken kendimi içine bıraktım, onu bu şekilde doldurmamın hissine alışmasına izin verdim. Her santimimi içine alırken inledi ve onu daha önce hareket ettikleri aynı baş döndürücü ritimle becermeye başlamadan önce boynunun arkasını öptüm.

Tyler hızımı o kadar doğal karşıladı ki, sanki bunun için yaratılmışız gibiydi. Belki de öyleydik. Üçümüzün kaderinde bir araya gelmek vardı, evrenin bir yerlerinde göksel bir varlık tarafından seçilmiştik. Ya da belki de yıldızlarla, güneşlerle ya da aylarla hiçbir ilgisi olmayan mutlu bir kazaydık. Sadece öyleydik.

Tyler'ı Sofia'nın omzunun üzerinden öptüm ve Sofia da öpücüğe katılabilmek için başını çevirdi, ben gözlerimi kapatıp kendimi onların coşkusuna kaptırırken dillerimiz buluştu. Zamanın varlığı sona erdi ve ben bir zevk nehrine düştüm, bedenlerimizin cinsel hareketleri tarafından büyülendim, beni sardıkları transa teslim olmayı kolay buldum. Yavaş, yoğun ve yıldızlarla lanetlenmiş bir büyüleyicilikteydi, aşktan başka hiçbir şeyden oluşmuyordu. Ve hiç bitmesini istemedim.

Sofia, Tyler ve benim içimde yankılanan bir ürpertiyle bir kez daha boşaldı, bedenlerimiz birbirine sımsıkı sarıldı ve onu aramıza sıkıştırdı. Tenlerinin sıcaklığı başlı başına bir zevkti, bedenim sanki ailemi saran o buzdan tabutlardan biriymişim gibi her şeyden yoksun hissediyordu. Bu düşünce kafamı işgal ettiğinde irkildim, tekrar odaklandım ve kederin bir kez daha içime girmesini engellemek için savaştım.

"Dayanamıyorum," diye homurdandı Tyler, boşalmak için izin ister gibi bakıyordu bana.

"Bekle," diye emrettim, ellerimi her ikisinin iki yanına bastırdım ve ileri doğru ittim, Sofia'nın sıkı vücudu beni ulaşmak için çaresiz olduğum doruğa doğru inşa ediyordu.

"Bizim için parla, Dom," diye soludu Sofia ve ben o dürtünün yükseldiğini hissettim. Ben de istedim. Onlar için. O coşku hissini üzerimden akıp gitmesini ve onların ışığını paylaşmayı istedim, ama ben

yapabileceğimi bilmiyordum. Kederin soğuk eli tekrar üzerime geliyordu ve düşüncelerim dağılmaya başlamıştı.

"Lanet olsun," dedi Tyler sözlerini bitirmeyi erteleyerek.

Onlara geri dönmenin yolunu buldum ve diğer her şeyi bloke ettim, zamanımı onlardan zevk almaya devam ettim, biter bitmez karanlığın geri döneceğini biliyordum. Bir kez daha onlara odaklanmıştım ve başka hiçbir şeye odaklanmıyordum ama bedenim hala bitirmeme ve onlarla birlikte güneşlenmeme izin verecek kadar gevşemiyordu.

"Xavier," diye yalvardı Tyler, çenesi gergindi ve beklemesi için ona dişlerimi sıktım.

Kalçalarımı Sofia'nın yuvarlak kışına bastırdım, bir kez daha derinlere indim ve zihnim istenmeyen düşüncelerle yanıp sönmeye başladı, savaş, kan, ölüm.

Gözlerimi zorla kapattım, şimdiki ana tutunmaya çalıştım ama sanki sel kapıları açılıyordu ve hepsini dışarıda tutacak kadar güçlü değildim.

Tyler'ın tırnakları kolumu ısırduğında lanet ettim ve bunu bitiremeyeceğimi anladığımda içimden bir yenilgi nefesi geçti.

"Gel," dedim ona ve Sofia'nın içine sertçe girdi, bir iniltiyle doruğa ulaştı.

Ondan ayrıldım, hızlı bir şekilde onlardan uzaklaştım ve onları yatakta coşku içinde parlarken bıraktım.

"Xavier?" Sofia arkamdan seslendi ama ben banyonun kapısını çarparak kilitledim ve duşa girdim.

Suyu açtım, üzerime buz gibi soğuk akmasına izin verdim ve dişlerimi birbirine geçirerek taş duvara baktım. Göğsüm daralmıştı, sanki pitonlar kaburgalarımın arasına dolanıyor, nefes alamayana kadar ciğerlerimi sıkıyorlardı.

Tyler ve Sofia bana seslendiler ve ben de onları daha fazla duymamak için bir susturma balonu yaptım, kendi kendime unutulmaya ihtiyacım vardı. Çatladığımı görmelerini istemiyordum, acıma sözlerini duymak istemiyordum.

Zaman bulanıklaşana ve iliklerime kadar donana kadar orada durdum, parmaklarım mosmor oldu ve her yerim

beni uyuşturuyor.

Duştan çıktım, belime bir havlu sararak susturucu baloncuğu attım ve kapıyı açtım. Kapının dibinde oturuyorlardı, Sofia benim tişörtümü giymiş, Tyler ise eşofmanlarını çekmişti.

"Sen o-" Sofia başladı ama ben konuştum.

"Temizlenin," diye emrederek onları banyoya götürdüm ve kapıyı arkalarından kapattım.

Havlumu çekerek kurtardım, ıslanmış saçlarımı ovmak için kullandım ve kıyafet almak için dolaba yöneldim. Çabucak giyindim ve yatağa oturup dönmelerini bekledim. Döndüklerinde cevap olarak sadece homurdandım ve ikisi de kıyafetlerini çıkardılar, benimle ilgili endişeli bakışlarını paylaştılar.

"Senin için bir sürprizim var Xavier," dedi Tyler. "Bizimle gel, sana göstereceğim."

Omuz silktim, ayağa kalktım, onları odadan çıkarken takip ederken bakışlarına karşılık vermedim ama Sofia'nın elimi tutmasına izin verdim.

Tyler bizi saraydan çıkardı ve adanın çiseleyen arazisinde yeni döşenmiş yollardan birine yönlendirdi. Kabaca inşa edilmiş bir kulübenin önünde yavaşladı ve beni içeri götürdü, umutlu bir sırtışla bana baktı.

Etrafında düz ahşap mobilyalar olan bir odaya girdim ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Bu da ne böyle?" Mırıldandım.

Tyler ilerledi, toprak elementiyile kocaman bir balyozu avucunun içine aldı ve bana uzattı. "Bir şeyi yok etmek mi istiyorsun? Çıldır. Ben onu mahvedilmek için yaptım."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ve elimdeki balyoza baktım, buradaki her şeyi parçalama fırsatı cidden cazipti.

"Hepsini kırabilir miyim?" Ben onayladım ve Tyler başını salladı.

"Son parçasına kadar. İstersen duvarları bile, kardeşim," dedi. "Siktir e t." Bir sandalyeye doğru ilerledim.

iki kez söyledi, ama Sofia aceleyle önüme geçti.

"Bekle." Bir elini kaldırdı, parmaklarını gözlerimin üzerinde gezdirdi ve bir illüzyon yarattı. Kulübenin içi babamın ofisini yansıtacak şekilde değişince keskin bir nefes aldım. Ona telefonumdan buranın fotoğraflarını göstermişim ve beni doğuran pisliğin birebir kopyası olan masanın üzerindeki küçük yeşil Ejderha kağıt ağırlığını eklemeyi bile unutmamıştı.

Sofia kenara çekildi ve ben intikam hırsıyla ilerledim. Balyozu kaldırdım ve içimden çıkan nefret dolu bir kükremeyle kâğıt ağırlığına doğru savurdum. Gücümün altında parçalandı ve masa ikiye bölündü.

Ağzımda vahşi bir gülümseme belirdi ve çekici Lionel'ın duvarlardaki fotoğraflarına ve dolaplarda sakladığı en sevdiği hazinelere doğru salladım. Hepsini kırdım, etrafımda parçalara ayrılışını izledim, dışarısı sonunda kafamın içinde nasıl hissettirdiğine bakıyordu.

Yıkım ve harabeden oluşan bir dünyaydı, etrafımdaki her şeyin kırıldığı, parçalandığı, bir zamanlar olduğunun yarısı olduğu bir yerdi. Bu, zihnimin dışa vurması ve nihayet içimdeki çıldırtıcı acı için bir çıkış yolu bulmasıydı. En saf haliyle yıkımdı. Parçalanmış gerçekliğim. Ve sonunda, zihnimin ötesinde de var oldu.

"Onu sandalyesinde hayal et Sofia," diye teşvik ettim ve parmaklarını oynatarak babamı tam karşımda gösterdi, savaştan yeni dönmüş, zaferlerini sayıyormuş gibi kendini beğenmiş bir ifadesi vardı.

İçimden hayvani bir çığlık yükseldi ve balyozumu ona doğru savurarak tam gözlerinin ortasına vurdum. Sofia, akan kanı, soğuk ve duygusuz bakışlarında sönen ışığı ve yıldızların kanatları gibi akan ölümü görmemi sağlayarak çok güzel bir iş çıkarmıştı.

Gerçek olmayabilirdi ama bir an için gerçekmiş gibi hissettim. Ve kalbim onun ölümünün şiddetinden dolayı şarkı söyledi. Havada neredeyse kanının kokusunu alabiliyordum ve bu adamı avım yapmak için bu dünyaya yerleştirilmiş bir etobur gibi açlık çekiyordum.

"Bir gün," diye fısıldadım kanlı cesedinin görüntüsüne.
"Senin üzerinde duracağım ve sen benim sunmayacağım bir
merhamet için yalvaracaksın. Aileme sunduğun acıyı
senden bi eceğim ve kalbinin atmayı bıraktığı anın tadını
 ıkaracağım. Saat i liyor, ya lı adam."

Ben olsam aradı kendim ve usta . dramatik bir şekilde geldiler, ama itiraf etmeliyim ki Dizlerimin üzerinde göl suyu, kan ve kanla kaplı, yorgunluktan nefes nefese kalmış ve sanki bu dünyada beni dik tutabilecek tek şeymiş gibi bir kılıca yapışmış olmam muhtemelen tüm zamanların en düşük seviyesiydi.

Altımızdaki taş zodyak tekerleği yeraltında yana doğru kayarken ve yerine başka bir taş platform yükselirken yoldan çekilmek zorunda kalmıştık.

Tepesinde duran insanlar beni içlerine çekerken yüz ifadelerini kontrol etmekte zorlanıyorlardı ve ben de bu işin en başından beri pek de iyi gitmeyeceğinin kaçınılmazlığına teslim olarak bir nefes verdim.

Kılıcımın ucunu yanımdaki ıslak zemine bastırıp ayağa kalkmak için kullanırken, büyük bir gayretle kendimi biraz enerji toplamaya zorladım.

Caleb'e doğru attığım tek bir bakış, o pisliğin hızını ve ateş büyüsunü sadece kurulanmak için değil, aynı zamanda silahlarını yerleştirmek ve kıyafetlerini düzeltmek için de kullandığını anlamamı sağladı.

"Piç," diye tısladım, bir Vampirden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle ve dudaklarının köşesi en ufak bir şekilde seğirdi, tam o sırada canavar bağırsaklarından bir topak saçlarımdan düşüp ıslak bir tokatla çizmelerimin üzerine indi.

"Kapıyı çalabilirdiniz," dedi karşıımızda duran kız, başını bir yana eğerek saç örgülerinin bir omzunun üzerine düşmesine neden oldu ve bizi dikkatle inceledi.

"Bir fotoğraf çek, daha uzun süre dayanır," diye takıldım, arkasındaki adamlardan biri gerçekten çekince kalbim yerinden fırladı ve kamerasındaki lanet flaş yüzünden yarı kör oldum.

"Kayıplar Kütüphanesi sadece bir tatil yeri değildir," dedi sulu gözlü bir adam, dört kişilik grubun arkasından titrek ama inatçı bir ses tonuyla. "Baş kütüphaneci olarak bilmenizi isterim ki, soyunuz ya da benzeri bir şey ne olursa olsun, bilgi armağanı sadece doğuştan gelen bir hak değildir. Buraya öylece gelip kitaplarımıza erişim talep edemezsiniz. Sadece layık olanlar sayfalarımızı incelemeye davet edilir ve bu nedenle, böyle kabul edildiğiniz veya yıldızların sizi kaderin kanatlarında kapımıza yönlendirdiği bir zamana kadar, korkarım gitmeniz gerekecek."

"Gitmek mi?" Caleb şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak sordu, sanki bu kelime onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu ve daha önce hiç duymamıştı.

Kılıcımı kınına soktum; bu hareket dostça görünebilirdi, ancak ağır bakışlarımı onlara diktiğimde gözlerimden geçen şiddet dolu bakış hariç.

"Bakın," diye başladım, kolumdan bir dokunaç parçası koparıp kütüphanecilerin ayaklarının hemen önünden yere attım. "Son zamanlarda çok kötü zamanlar geçirdim. Yakalandım ve işkence gördüm, vahşileştirildim ve travma geçirdim. Evlendim ve dul kaldım, savaştım ve yenildim. Ve tüm bunların üstüne, bir haftadan uzun bir süredir ruhumun diğer yarısından yoksunum. Hafifçe söylemek gerekirse, sınıırma ulaştım. Bu yüzden bu yeri ve sahip olduğunuz bilgiyi aramak için uzun bir yol kat ettim.

Buradayım. Bu yolculuğu yaptım - ve bu arada gölünüzdeki hatırı sayılır canavar istilasını konusunda size yardımcı oldum - ve şimdi burada karşınızda duruyorum, kim bilir neyle kaplıyım, gücüm tükendi ve sinirlerimdeki bağ tehlikeli bir şekilde azalıyor. O kapıyı suratıma kapatmanıza kesinlikle izin vermeye niyetim yok. Bu yüzden, bu davet konusunu bir kez daha düşünmeniz gerektiğini belirtiyorum."

Kütüphanecilerin hepsi solgunlaştı, önlerinde duran kız yaşlı adama sert bir bakış attı ve "Gördünüz mü?" gibi bir şey tısladı, ancak kulaklarımda hala bulunan su miktarı nedeniyle bundan emin değildim.

"O canavarlar, sizin deyiminizle, buranın üç kadim koruyucusuydu," diye mırıldandı grubun arkasındaki şekil değiştirmiş Minotor, ayağını öfkeyle yere vurarak.

Dev mürekkep balığının kesik başının, kanı yavaşça etrafındaki suya renk veren Uzun Boynuzlu Ergut'un ters dönmüş karnının yanında yavaş bir daire çizerek döndüğü suya doğru bakarken kaşlarımı kaldırdım. Şeytan yengecinden geriye beden denebilecek kadar parça kalmamıştı ama yarım pençesi yanımdaki Başak takımyıldızı taşının üzerine tünemişti.

"Ah," dedi Caleb, ikimizin de orada biraz çuvallamış olabileceğimizi sessizce kabul ettiğimiz bir bakışı benimle paylaşarak. "Hay aksi."

"Bizi yemeye çalıştılar," diye açıkladım yarım bir omuz silkmeye. "Yani bu durum biraz da onların suçu. Eğer iddia ettiğiniz kadar iyi eğitilmiş olsalardı, o zaman-"

"Onlar eğitilmedi," diye araya girdi kız. "Onlar sadece kütüphaneyi davet edilmeyenlerden korumak için buraya getirildiler. Gölde dolaşan kana susamış canavarlar oldukça rahatsız edici... En azından çoğu insan için."

"Bunun için teşekkürler. Bir an için evcil hayvanlarınızı öldürdüğümü sandım," dedim dişlerimi onlara gülümseme denemeyecek bir şekilde göstererek. "Efsane canavarları kimse evcilleştiremez," dedi Kameraman.

borusu çaldı.

"Göründüğünüz kadar aptal olmadığınızı bilmek güzel o zaman. Çünkü ben de o sözde canavarlardan biriyim, bu yüzden sanırım asıl soru bana bu daveti teklif edip etmeyeceğiniz, çünkü B seçeneği Anka kuşu ateşiyle içimi yakmamı gerektiriyor."

Kütüphanecilerin hepsi sözlerim karşısında dehşetle geri çekilirken Caleb, "Harika bir politikacı olacaksın," dedi.

"Bayan Vega-" diye başladı yaşlı kütüphaneci ama ben sözünü kestim.

"Bugünlerde kraliyet unvanlarımı kullanma eğilimindeyim. Krallığınızda yürütülen savaşla ilgili raporları duymuyor musunuz?"

Caleb araya girdi. "Vahşi Kral'ın kızı hepinizi öyle bir aşağılamadan önce sözünü kesmek için iyi bir an olabilir, öyle ki hissetmeye ikna olmuş olabileceğiniz herhangi bir sempati çoktan unutulmuş olabilir. Size söylediği şeyler doğru, herhangi bir Fae'nin yaşamı boyunca yüzleşmesi gerekenin ötesinde kayıp ve acıyla yüzleştik ve hala savaşmaya devam ediyoruz, zaman içinde bunlardan çok daha fazlasıyla karşılaşabileceğimizi biliyoruz. Savaşıyoruz çünkü sizin de kabul edeceğinizi umduğum gibi, alternatif çok daha kötü. Lionel Acrux zorbalık ve zulümle yönetmeye, gündemine uymayan tüm bilgileri yok etmeye ve bu krallığın insanlarını sayılan her şekilde boyun eğmeye zorlamaya kararlı. Bizler özgürlük ve eşitlikten yanayız ve buraya umutsuzca ihtiyaç duyarak, sonunda bu savaşı kazanmamıza yardımcı olabileceği umuduyla kütüphanenize erişmek için geldik. Bu yüzden size yalvarıyoruz, aslında size yalvarıyoruz, kapılarınızı bize açmanız ve bize bu küçük şansı sunmanız için." Caleb bir elini kalbine bastırdı ve kahretsin, tüm bu politik saçmalıkları bildiğini kabul etmek zorundaydım, özellikle de karşımadaki öfkeli yüzler düşünceli ve pragmatik hale gelirken.

"Pekâlâ," dedi yaşlı adam sonunda, ama saçımdan bir parça daha balık bağırsağı dökülürken bana attığı etkilenmemiş bakışını kaçırmadım. "Yine de metinlere yaklaşmanıza izin vermeden önce temizlenmenizi istemek zorundayım. Burada binlerce yıl öncesine dayanan ciltler var, modern dünyada kaybolmuş bilgiler parşömen ve mürekkepte saklanıyor, ihtiyaç ve arayış zamanlarında kaderin tekrar sunması için burada korunuyor. Burada koruduklarımız başka hiçbir hazinenin sahip olamayacağı kadar değerlidir."

"Anladım," diye onayladım, parmaklarımı şıklattım ve vücudumun üzerine bir su büyüğü seli gönderdim, göl pisliğinin ve ölü canavarın her sağlıksız parçasını vücudumdan çıkarmak için bunun ve toprağın bir kombinasyonunu kullandım. Elimin bir başka hareketiyle ateş büyüğü içimi yırttı ve birkaç dakika içinde kuru ve temizdim, ancak üstümün yan tarafındaki büyük yırtık için yapılacak çok az şey vardı.

Vücudum yara bere içindeydi ama hiçbir yerimin kanamadığından emin olmanın ötesinde kendimi iyileştirmedim, fiziksel acıyı içimi yiyip bitiren duygusal boşluğa tercih ettim.

Yaşlı adam bana baktı, gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir kir parçasını arıyordu, ama bir ıslık kadar temizdim ve sonunda Minotaur'a bir çeşit onaylama anlamında başını salladı çünkü bir sonraki saniye, ayaklarımızın altındaki ada tekrar alçalmaya başladı.

Ancak bu sefer ada suya batmadı. Bunun yerine, taş zodyak tekerleğine geçtik ve kristal berraklığındaki büyülü bir tüpün içine indik.

Gölün içinden aşağıya doğru ilerledik ve daha da derine indik, altımızda mağaramsı ve her yöne uzanan kütüphanenin görüntüsü ortaya çıktı. Yüz ifademi gözlemleyen bir grup kızgın kütüphaneciden etkilenmek istemiyordum ama lanet olsun, etkilenmemek elde değildi.

Etrafımızdaki dört büyük duvarın her birinde, Elementleri temsil eden güzel kadın yüzlerinin devasa oyma büstleri vardı. Toprak için olanın üzeri kaplıydı.

Yosun içinde, göz alıcı çiçekler ve kirpiklerinin çimen yaprakları boyunca dans eden narin büyümlü kelebekler; ateşten oyma mavi gözleri ve yüz hatlarını vurgulamak için kayanın içinde dönen magma nehirleri; hava anıtının etrafında yüzen beyaz bulutlar vardı, saçları açıkça taştan oyulmuş olmasına rağmen hareket ediyormuş gibi görünüyordu; son olarak, su Elemental yüzünün elmacık kemikleri ve dudaklarında buz parlıyordu ve öfkeli bir şelale çok aşağıdaki bir nehre dökülüyordu. Camdan, taştan ve ahşaptan köprüler kıvrıla kıvrıla nehrin üzerinden geçiyor, altımızdaki neredeyse her boşlukta kitap raflarından oluşan karmakarışık bir labirent duruyordu.

Caleb bunu anlayınca doğruldu, ağzı gevşeyip gözleri göz alabildiğine her yöne istiflenmiş ve dizilmiş kitapların üzerinde gezinirken o kibirli kamburu yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Burası... Söyleyecek söz bulamıyorum," diye nefes aldı ve kütüphanecilerin hepsi bu övgüye gülümserken ben sadece sonsuz sıralardaki tomarlara ve parşömenlere baktım ve bu bilgi sarayında ihtiyacım olan şeyi nasıl bulacağımı merak ettim.

Sorunun beni tükettiğini hissetmiş gibi kız bir adım daha yaklaştı, dolgun dudaklarında tereddütlü bir gülümseme vardı.

"Ben Laini," dedi yumuşak bir sesle. "Kız kardeşiniz bizi ziyaret ettiğinde onu karşılamıştım."

Yaşlı adam bizden uzaklaşıp altın basamaklardan aşağı inerek şelalenin nehre döküldüğü yerde bulunan devasa bir masaya doğru ilerlerken, "Duyduğuma göre bu daha terbiyeliymiş," diye mırıldandı.

"Önemli olan her konuda benden daha iyi," diye ona katıldım, ama benden duyamayacak kadar uzaktaydı.

Fotoğraf makinesinin flaşı tekrar patladı ve ben de fotoğrafı çeken adama kaşlarımı çatarak baktım ve gözlerimdeki alevlerle ona defolup gitmesini ima ettim.

Laini, "Dave için üzgünüm," diyerek onu ve kamerasını uzaklaştırırken yüzünü buruşturdu. "Tarihi olduğu gibi kaydetmek onun görevi.

olur. Temelde her şeyi belgeliyor, ancak kız kardeşiniz bizi ziyaret ettiğinde penis çürümesi nedeniyle yatağa bağlıydı, bu yüzden onu özledi."

"Dick rot?" Şaşkınlıktan boğazım düğümlendi ve Dave dönüp bizden hızla uzaklaşmadan önce Laini'ye ters ters baktı.

"Evet. Sık çürümesi olduğuna eminim." Ciddi bir şekilde başını salladı. "Her neyse, bin yıl sonra ortaya çıkan ilk Anka kuşlarından birinin ziyaretini belgeleme şansını kaçırdığı için çenesini kapatmadı, bu yüzden sanırım ikinci kez kaçırmamaya kararlı."

Dick Rot Dave'in beni duyabileceğini çok iyi bildiğim halde umursamadan, "Söyle ona, eğer o kamerayı bir kez daha yüzüme tutarsa, meraklı pirzolarını eriteceğim," dedim.

"Belki de bize yardım etmeyi kabul eden insanları tehdit etmemeyi denemelisin, değil mi tatlım?" Caleb bana bir adım daha yaklaşırken yumuşak bir sesle önerdi ve ben de başımı sallamadan önce sert bir nefes aldım.

O anladı. İçimin ne kadar berbat olduğunu ve şu anda her zaman uçurumun kenarına ne kadar yakın olduğumu biliyordu. Öfke benim tercih ettiğim başa çıkma yöntemiymiş, ama içimdeki kargaşanın kaosu değişken bir şeydi ve başa çıkılamayacak kadar büyüdüğünde benden ne şekilde fırlayacağından emin olamıyordum.

Laini, sanki az önce birinin yüzünü erimiş plastikte tehdit etmemişim gibi devam etti: "Belirli bir şey arıyorsanız, Arnold burada bulmanıza yardımcı olabilir," dedi.

Eliyle işaret ettiği Minotor'a döndüm, başını gururla eğmiş, ondan bir ricada bulunmamı bekliyordu. Başı bir boğaninkine benziyordu; büyük, kıvrık boynuzları ve geniş bir sığır burnu vardı. Vücudunun geri kalanı daha insansı olsa da kahverengi kürkle kaplıydı ve bacakları ayak yerine toynaklarla bitiyordu.

"Eski büyüleri kullanarak birini takip etmenin bir yolunu bulmalıyım. "Eski büyü kullanan birini izlemenin bir yoluna ihtiyacım var.

Zihinsel duvarlar ya da kimlik gizleme büyülerı gibi kendilerini koruyan ya da benim onları bulmamı engelleyen büyüler. Bana bu şekilde kullanılabilecek kara büyüler olduğu söylendi."

Arnold alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla, "Kara büyü güçlü bir şeydir," dedi ama ben sadece omuz silktim.

"Bu konuda fikrini sormadım, sadece söz konusu büyü için sordum."

"Gölgelerle uğraşmak tehlikelidir-"

"Hayır," diye araya girdim. "Gölge yok. Tek bir lanet gölge bile. Eski büyüye ihtiyacım var, gölgelerden ve hatta muhtemelen Elementlerin kullanılmasından önceki büyüye. Artık kimsenin kullanmadığı ya da kendini korumadığı türden. Burada öyle bir şey var mı?"

Laini ve Arnold birbirlerine temkinli bir bakış attılar, ama ben emin bir şekilde çenemi kaldırdım.

"Uyanış yıldızlar tarafından türümüze armağan edilmeden önce, atalarımız arasında büyü türleri vardı," dedi Laini yumuşak bir sesle. "Ama bunların bir bedeli vardı. Kanla ve ruhunuzun bir kısmıyla ödenen türden. Uyanış yoluyla Elementleri kullanmak uğruna bir kenara atılmalarının ve unutulmalarının bir nedeni var."

"Bunu anlıyorum ama yine de o güç hakkında bilgi istiyorum. Onu burada tutuyor musunuz, tutmuyor musunuz?" Etrafımızda uzanan kitap raflarından oluşan uçsuz bucaksız duvarlara baktım, eğer o bilgi burada yoksa hiçbir yerde bulamayacağımı içten içe biliyordum.

Arnold basitçe, "Seni oraya götüreceğim," dedi. "Beni takip edin."

Minotor'un peşinden kütüphanenin derinliklerine doğru ilerleyen loş bir geçide doğru yürürken Laini el sallayarak veda etti, gözleri dikkatle kararmıştı.

Küçük bir derenin üzerinden geçen bir köprüden geçerek kocaman bir kapıya doğru yürüdük, kapının rengi o kadar siyahtı ki odanın geri kalanındaki ışığı emiyor, buradaki her gölgeyi kendine çekiyor ve onları yakınında tutuyor gibiydi.

Arnold elini büyülu olduğunu tahmin ettiğim kilitlerin üzerinde gezdirdi, kapıyı açmadan önce koyu metal avucunun altında parlıyordu.

"Labirentlerde kara büyüyle ilgili her şeyi saklıyoruz. Yıldız tozuna ya da dış etkilere karşı çok sıkı korunurlar," dedi alçak bir sesle ve sığır dudakları kelimelerin etrafında kıvrılırken neredeyse bir böğürmeye yol açtı. "Her zaman benimle kalmalısın; bu yolları sadece Minotorlar bilir, burada dolaşan başka biri alttaki labirentte sonsuza dek kaybolur. Benim yanımdan ayrılmak ölümdür."

Darcy'nin burada geçirdiği zamanı anlattığı için bunu zaten bildiğimden başımı salladım ve Arnold'u karanlıkta takip ederken Caleb yanımda yürümeye başladı.

Kapılar arkamızda gümbürdeyerek kapandı, ışığı çaldı ve Caleb görebilmek için başımızın üzerine bir Faelight attı. Arnold hızlı bir tırıs geçti, arkasına bakıp hâlâ onunla olup olmadığımızı kontrol etme zahmetine girmedi. Anlaşılan onu burada kaybetmemek bizim elimizdeydi ve bunu bizim için kolaylaştıracak hiçbir girişimde bulunmayacaktı.

Arnold cezalandırıcı bir tempo tutturdu ve birkaç dakika sonra Caleb beni taşımayı teklif etti, böylece onun hızıyla hareket edebilecektik, o karanlıkta ilerlerken sırtına atlamama izin verdi ve Minotaur'u daha da hızlı hareket etmeye teşvik etti.

Etrafımızda karanlık geçitler belirliyordu, tünellerde o kadar çok kıvrım ve dönüş vardı ki nerede olduğumuzu veya nereye gittiğimizi takip etmek imkansızdı. Bazen uzaklardan gelen çan sesleri duyuyordum ve bir keresinde geçtiğimiz bir merdivenden çığlıkların yankılandığına yemin edebilirdim ama Arnold bunların hiçbirine tepki vermedi.

"Burada kaybolan insanlar var mı?" Bir başka geçitte koşarken ona sordum, hücum ederken başı eğikti, burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. "Ya da tutsaklar?"

"Burada gördüğün ya da duyduğun hiçbir şeye güvenemezsin."

Arnold ciddiyetle cevap verdi. "Yazılı kelimedenden başka bir şey yok ve

O zaman bile dikkatli olmalısınız. Bu karanlık geçitlerde gizlenen kötücül şeyler var, her zaman aç olan ve sizi kendi kapılarına götürmekten başka bir şey istemeyen zalim ve kurnaz yaratıklar."

"Kulağa rahat geliyor," diye mırıldandım ve Caleb eğlenerek homurdandı.

Sonunda Arnold bir tünele dönüştü ve bu tünel genişleyerek toprağın derinliklerine doğru inen, havası nemli ve sevimsiz bir merdivene dönüştü.

Arnold, toynaklı ayağıyla taş zemini kazıyarak, "Birileri bu derinliklere inmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Ve bunun da iyi bir nedeni var. Aradığınız bilgi orada ve sadece orada. Ona erişmek için alttaki odadan başka bir yol yok."

"Bizimle gelmiyor musun?" Caleb beni yere indirirken sordu ve Arnold başını salladı.

"Sen dönene kadar burada kalacağım. Ya da içeride sonunun geldiği belli olana kadar."

"Bu harika," diye mırıldandım, merdivenlerden aşağı bakarken Anka kuşumu çağırdım.

Orada bizi bekleyen karanlıkla ilgili kutsal olmayan bir şey vardı, bana duyulmamış bir sesle şarkı söyleyen ve beni o kadar tatlı bir ölüm vaatleriyle yaklaştıran bir şey vardı ki, sadece girmeme izin verilirse unutulmanın kollarına isteyerek adım atabilirdim.

Caleb'ın lacivert gözleriyle karşılaştım ama ikimiz de burada ne halt ettiğimizi sorgulamak gibi anlamsız duygulara kapılmadık. İkimiz de Darcy'yi bulmak için ne gerekiyorsa o eşikten geçeceğimizi biliyorduk. Ve şimdi burada olduğuma göre, bu yerde unutulmuş bir büyüü keşfetmekten daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Belki de eski büyü için düşünmediğimiz başka kullanım alanları da olabilirdi. Ve eğer iş bir maliyet meselesine geldiyse, Lionel'ın hükümdarlığının sonunu görmek için ne gerekiyorsa ödeyeceğimi zaten biliyordum. Zaten neredeyse her şeyimi kaybetmiştim.

Eşikten hep birlikte adım attık, aşağı, aşağı, aşağı inerken hareketlerimiz senkronize oldu. Havanın bayatlığı, aşağı indikçe yerini inanılmaz derecede eski bir şeyin kokusuna bıraktı, hem küflü hem de güçlü, kelimelerin ötesinde eski.

Biz ilerledikçe karanlık etrafımızda büyüyor, üzerimizdeki Faelight gittikçe küçülüyor, aydınlığı her taraftan bastırmaya çalışan zifiri karanlığı delmekte zorlanıyordu. İçgüdüsel olarak birbirimize yaklaştık, adımlarımızda en ufak bir sarsıntı olmadan ilerlerken kollarımız birbirine sürtündü. Artık bu yoldaydık ve bu yoldan dönmemiz söz konusu olamazdı.

Sonunda merdivenlerin dibine ulaştığımda botlarım kaldırım taşlarında yankılandı, ayaklarımın dibinde küçük bir su birikintisinde kıpırdayan su kaşlarımı çatmama neden oldu. Ne tür kitaplar kim bilir ne kadar süre rutubette kalabilirdi?

Gözlerimi kısarak karanlığa baktım, yumuşak bir çağrı dilini ismimin etrafına dolamış ve beni çekiştiriyor gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla gerçek olup olmadığından bile emin değildim ama yine de çekiciliğine karşı koyamadım.

Karanlığın bizi ileriye çağırmasına izin verdiğimizde botlarım zemini kaplayan su birikintisinde usulca sıçradı ve elimde olmadan elimi kılıcımın kabzasına koydum, bu kadar uhrevi tuhaflıkla çevriliyken çeliğin gerçekliğini hissetmek istedim.

Aniden durdum, başım planlamadığım bir şekilde sola döndü ve orada bir oyuk bulduğumda göz kırptım, duvara yerleştirilmiş taş bir kemerin altında asılı eski bir metin, kelimeler onları içeren kalın malzemeye damgalanmış gibi görünüyordu.

Yaklaştım ve Caleb benimle kaldı, onun varlığı bana hala burada olduğumuzu, etten ve kemikten olduğumuzu ve yaşam ile ölüm arasında bir yerdeymiş gibi hissettiren bu gerçek dışı alanın bir parçası olmadığımızı hatırlatan tek şeydi. Orada yazılı olan kelimeler daha önce gördüğüm hiçbir dilde ya da alfabede değildi ve merak etmeye zorlandığımda kaşlarımı çattım

Burada her şey böyle kelimelerle mi yazılacaktı? Eğer öyleyse, o zaman bu yolculuk başarısız olmaya mahkumdu çünkü bu dilde tek bir sembolü bile nasıl okuyacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Bunlar rünler," diye işaret etti Caleb, parmağıyla kahverengi malzemenin kenarında kelimelerin yanında işaretlenmiş olan yeri gösterdi.

"Geri kalanını okuyabilme şansın var mı?" Ben sordum, o da metni incelerken başını eğdi.

"Bunun bir dil olduğunu bile sanmıyorum," dedi yardımcı olmadan. "Daha çok bir... kod gibi. Sadece anahtarı olan biri için anlam taşıyabilecek bir şey."

Muhtemelen binlerce yıl önce yazılmış bir şifrenin anahtarını nerede bulacağımı merak ederek sinirli bir nefes aldım.

Yazının altındaki duvara ince, dikdörtgen şeklinde, safir mavisi bir taş yerleştirilmişti ve dikkatimi çeken bir şey ona daha yakından bakmamı sağladı.

Bunun içgüdü mü, sezgi mi yoksa aptalca bir fikir mi olduğundan emin değildim ama taşa uzandım, parmaklarım ona sürtündü ve içinde bulunan doğal olmayan sıcaklığı hissettim.

Parmaklarımın dokunuşuyla taş duvardaki yerinden kurtuldu ve ben de onu otomatik olarak yakaladım, avucumun içinde çevirerek yukarıdaki kumaşa tuttum ve oradaki şifreli kelimelere bakmaya çalıştım.

Metni çözmek yerine, taştaki sıcaklık alevlendi ve uzun zamandır unutulmuş Fae'lerin tanınmaz bir yerdeki görüntüleri kafatasımı delerken nefesim kesildi. Kara büyü adına tapınıyor ve kurban veriyorlar, tarifsiz eylemler ve çiğ vahşet yoluyla anlatılmamış bir güç talep ediyorlardı.

Göğsüne bıçak saplanmış bir adam.

Üç kadın kan şişelerini içerken arkalarından biri çığlık atıyordu.

Bir Medusa, acı dolu bir çığlıkla kendi yılanlarından birinin kafasını kesiyor.

Çocuğunun hayatı için yalvaran bir anne.

Bir Ejderha taş bir masaya zincirlenirken kör edici bir güç parlaması oldu, boğazı kesilirken korku içinde böğürdü, kanı her damlasını toplamak için altındaki taşa oyulmuş kanallara döküldü.

Sanki aralarındaki duvarlar buhardan başka bir şey değilmiş gibi diyarlar arasında dolaşan, daha fazla güç elde etmek adına kurban etmek için ölümlüleri çalan bir adam.

Maskeli Fae'lerden oluşan bir kalabalık onay çığlıkları atarken ve acı dolu ulumaları havayı parçalara ayırırken iki Kurtadam alev alev yanan bir ateşe atlıyor.

Taşı tutuşum gevşedi, burada unutulmuş bir zamanın anılarından başka bir şey bulamayacağımızı düşünmeye başladığımda onu benden uzağa fırlatma dürtüsü güçlü bir şeydi. Ama tam parmaklarımdan düşecekken görüntü tekrar değişti ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Derisi kendisine ait olmayan kanla boyanmış, etine o derin ve kavurucu kırmızıyla işaretler çizilmiş diyar gezgini, hiçbir canlının geçememesi gereken diyarlar arasındaki geçitte ilerliyordu. Adımını atarken Peçe etrafındaki yağ gibi ayrıldı, çenesi gıcırdadı ve kasları acıyla gerildi, hala atan kalbine rağmen bilinmeyen alemini girişine izin vermeye zorladı. Bölünmeyi onun için ayırmaya zorlarken yıldızların gücü onu yiyip bitirdi, gücünü parçaladı ve iradesine karşı savaştı, ama duraksamadı, son bir adımla ve neredeyse beni ayaklarımdan düşüren bir güç halkasıyla öteye geçene kadar kararlılık onu yaktı.

Nefes nefese kalmıştı, kanaması vardı ve gözlerinde bunu yapmanın hiç de kolay olmadığını açıkça belli eden boş bir bakış vardı, kanlı izler artık derisine işlemişti, ama yine de başarmıştı. Diğer tarafta onu bekleyen bir kadın ve bir çocuk vardı, onu kucaklamak için koşarken yüzleri sevinç doluydu ve kollarına yığıldı

onları tekrar kucaklarken. Ailesini. Yıldızların onlar için koyduğu kurallara rağmen kara büyüyle yeniden bir araya gelmişlerdi.

Mavi taş parmaklarımdan yuvarlanarak yere düştü ve ayağımın dibindeki su birikintisine battı, içindeki o kutsal ışık yanıp söndü.

"Bunu gördün mü?" Nefes aldım, görmemiş olma ihtimaline karşı gözlerimi Caleb'inkilerle buluşturmak için kaldıramadım ve bu anıların her bir parçasını tek başıma sorgulamak zorunda kalacaktım.

"Evet," diye kabaca cevap verdi, elinin tersi benimkine sürtünüyordu, sanki beni rahatlatıp rahatlatmayacağından emin değilmiş gibiydi.

"Perde'nin ötesine geçti," diye fısıldadım, yıldızlar dinliyordur ve kırık kalbimde tuttuğum her imkânsız dileği görüp beni onlardan uzak tutmak için daha da çok savaşırılar diye yüksek sesle konuşmaktan korktum.

"Bunu yapmak için neredeyse her şeyini harcamış gibi görünüyordu," diye yanıtladı Caleb. "Ve bu yolculuğu bir kez daha tersten yapmak için gerekenlere sahip olduğundan şüpheliyim. Görünüşe göre ölüm, ailesine ulaşmak için daha basit bir yol olurdu."

Yavaşça başımı salladım, bu sözlerin doğruluğunu kabul ettim ve kendilerini bu şekilde diğer tarafa hapsedmiş yaşayan bir ruha ne olacağını merak ettim. Hoş bir şey olacağından şüpheliydim. Yine de bunu yapmıştı. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, o Fae bunu yapmak için ölüm köprüsünü kullanmadan karşıya geçmişti.

"Onunla son bir kez konuşmak için her şeyimi verirdim, Tory," dedi Caleb, aklımın vaktinden önce diğer tarafa sürüklenen, babasının ellerinde çok uzun süre sefalet çektikten sonra kendisi için daha yeni talep ettiği hayatı terk etmeye zorlanan o ruhta olduğunu biliyordu. "Ama bunu yapmanın yolunun bu olduğunu sanmıyorum. O âleme erişemememizin bir nedeni var ve bence bu yaşayanlarla ölüleri ayrı tutmaktan çok daha fazlası. Ayrıca o diyar gezgininin geri döndüğünden de şüpheliyim."

Bunu bilmesine imkân yoktu ama başımı salladım çünkü ben de bu gerçeği hissediyordum. Geçmesi çok zaman almıştı, gücü orayı ve burayı bölen her neyse onun tarafından yutulmuştu. Geri dönmüş olabileceği herhangi bir yol hayal edemiyordum. Ama o zaman da neden gittiği sorusu aklımda kaldı, çünkü eğer tek arzusu sevdiklerine kavuşmaksa, o zaman ölüm, kalbi atmaya devam ederken onlara ulaşmak için katlandığı her şeyden çok daha basit bir cevap olurdu.

Bu kodlanmış anıları taşıyan kahverengi kumaşa uzandım, parmaklarım kenarları boyunca işaretlenmiş rünlerin üzerinde gezinirken onları ezberlemeye çalıştım. Rünlerin en eski kehanet ve büyü araçları arasında yer aldığını zaten biliyordum ve yıldızları lanetlediğimden beri onların gücüne doğru çekiliyordum, netlik sağlamak için tamamen onların iyiliğine dayanmayan kehanet biçimlerine odaklanmak istiyordum. Onlardan pek bir şey öğrendiğimi söyleyemem. Annemin yetenekleri bu konuda beni tamamen atlamıştı.

"Bir not olarak," diye ekledi Caleb, bir sonraki rune'u incelerken parmaklarımı mumlu kahverengi kumaşın kenarından aşağıya doğru boyamamı izleyerek. "Bu işaretlerin deri üzerine yapıldığından yaklaşık yüzde doksan eminim. Muhtemelen öldürülmüş bir Fae'nin deri değiştirmiş hali."

Bir tiksinti çılgılığıyla elimi mumlu kumaştan çektim ve dehşet içinde ona döndüm. "Neden böyle düşündün ki?" Tısladım.

"Çünkü tam şurada öyle yazan bir levha var." İğrenç deri parşömeninin muhtemelen Vampir kanı çağlarından kalma iki bin yıldan daha eski olduğunu iddia eden metal parçasını işaret etti.

Caleb'e bir bakış attım, bakışlarım şu anda dişlerinin saklı olduğu ağzına kaydı, güzel çocuk görünümü ve cilalı görünüşü, tüm krallığa dehşet saçan ve onu korku ve kan dökerek yöneten bir Fae ırkıyla evlenmek için zordu.

"Annen tüm bu cadılar meclisi olayı yüzünden kendini kaybetti mi?" Oyuktan uzaklaşıp geçitten bir kez daha aşağı dönerken alçak sesle sordum. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Caleb bir omzunu silkerek, "Hem evet hem hayır," dedi. "Bu konuda çok kızgın. Babam da öyle. Ama beni dinlediler ve bunun tam olarak kasıtlı olmadığını anladılar. Eğer geri dönerse Orion'dan uzak durmam gerektiğini düşünüyorlar."

"Ne kadar süre için?" Ben sordum.

"Sonsuza kadar." Caleb bir nefes verdi ve başını salladı. "İtiraz etmedim ama bunun olmayacağını da biliyorum. Onun ve benim hayatımız sizinkilerle bu kadar iç içe geçmiş olmasaydı bile, ona karşı hissettiğim bağ bu kadar kolay göz ardı edilemezdi. Yine de dikkatli olmalıyız, özellikle de konu avlanmaya geldiğinde. Birlikte ava çıkmadığımız sürece herhangi bir sorun çıkmayacaktır. İkimiz de Solaria'yı kan ve katliam hükümdarlığına geri döndürmek istemiyoruz."

"Sanırım annen ve diğer Konsey Üyelerinin artık sorumlu olmadıkları fikrine alışmaları gerekiyor," dedim ama Caleb cevap veremeden bir rüzgâr ikimizi de sol tarafımızdaki dar bir açıklığa doğru döndürdü, ya havanın hareketinden ya da başka bir şeyden kaynaklanan bir inilti geçti.

"Neden oraya girmek istediğin hissine kapılıyorum?" Ben dar aralığa bir adım daha yaklaşırken Caleb sordu.

"Çünkü ben korkusuz bir baş belasıyım ve bunu sen de biliyorsun," dedim ama o sadece homurdandı.

"Daha çok aptallık derecesinde pervasızca, ama elbette, herhangi bir şeyin bizi bir daha asla görülmemek üzere bu yerin derinliklerine sürüklemek için bekleyebileceği bir duvardaki ürkütücü bir boşluktan geçelim."

"İşte ruh bu." Koluna bir tokat attıktan sonra boşluğa yaklaştım, bir Faelight'ı boşluğa yönlendirdim ve gözlerim alışana kadar parlaklığa karşı gözlerimi kısıtım.

Caleb, "Buraya gelirken herhangi bir g l canavarıyla savaşmak zorunda kalmadığımız ve b y m z n yarısı tükenmiş halde buraya düştüğümüz için mutluyum," diye ekledi ve ben de kılıcımı çekip alevlerin kılıcın uzunluğu boyunca tutuşmasına izin verirken omuz silktim, Anka kuşum onların sıcaklığıyla ürperdi ve gücüm anında şişmeye başladı.

"İyiyim," diye yorumladım, vücudumu soğuk taş duvarlar arasındaki boşluğa itmeye ve içinden geçmeye başlarken kendimi yana doğru döndürdüm. "Yine de emmek berbat."

"Bu boktan bir vampir şakası mıydı?" Caleb sordu ve ben neredeyse gülümsedim.

"Hayır."

İlerlemeye devam ettik, ben sallana sallana ilerlerken duvarlar hem sırtıma hem de göğsüme doğru gittikçe sıkılaştı, klostrofobi nefeslerimi sığlaştırdı. Diğer tarafa geçip ge emeyeceğimi bile merak etmeye başlamıştım.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve devam ettim, kılıcımın ateşi bana yol gösteriyor, her adımda bana g c veriyordu.

Sonunda, kendimi başka bir odada bulduğumda bir adım tökezleyerek boşluktan çıkmaya zorladım, bu oda genişti ve odanın etrafına rastgele bir düzende yerleştirilmiş taş kaideler üzerinde beş antik kitapla döşenmişti. Odanın etrafını aydınlatması için birkaç Faelight daha gönderdim, fısıltılar havayı karıştırıyor gibiydi ve omurgamdan aşağı bir ürperti izlendi.

Burada bir kapı yoktu, içeri girmenin resmi bir yolu yoktu ve zorlayarak geçtiğim çatlak, orijinalinde burada olamayacak kadar doğal görünüyordu, sanki burada büyük bir g c patlamış ve bu açıklığı var olmaya zorlamıştı. Ve eğer durum buysa, o zaman uzun zaman önce birileri bu kitapları ve içindeki bilgiyi bu odaya m h rlemiş, onları kimsenin bulamayacağı bir yerde saklamak istemişti.

Arkamdan bir gıcırtı sesi gelince neredeyse yerimden sıçrayacaktım ve Caleb'e ters ters bakmaya başladım. Toprak elementini kullanarak az önce kendimi zorlayarak geçtiğim dar boşluğun taşlarını oyuyor, geçidi genişletiyor ve sonra da yüzünde onu yumruklamak istediğim onca zamanı hatırlatan kendini beğenmiş bir ifadeyle geçitten geçiyordu.

"Bunu yapabilecekken kendimi o küçük yarıktan geçirmeye zorlamak biraz aptalca geldi," diye açıkladı masum bir omuz silkmeye ve ben de aynısını yapmayı düşünmediğim gerçeği hakkında yorum yapmamaya karar verdim.

Odanın içine doğru bir adım daha attım, zemin tozdan ağırlaşmıştı, Caleb'in genişletmesine rağmen arkamızdaki boşluktan su geçmiyordu.

"Burası yaşlı hissettiriyor," diye nefes aldım, bu kelimenin burada etrafımızda yayıldığını hissettiğim zamanın muazzamlığına yaklaşıp yaklaşamayacağından bile emin değildim.

Faelight'lar hissedemediğim bir rüzgârdan etkilenmiş gibi titriyordu ve bakışlarım tuğlaların arasında ufalanarak duran oymaların bulunduğu duvarlara kaydı.

İleriye doğru adım attım, görünmez bir eşikten geçerken tüylerim diken diken oldu, tenimde sihirli bir nefes hissettim.

En yakın kitaba doğru ilerledim, kapağı koyu, kan kırmızısıydı, malzemesi kalındı ve üzerine rünler, alevler ve ateşin üçgen sembolü işlenmişti. Ön yüzünde yakutlarla üç burç takımyıldızı işaretlenmişti. Aslan, Koç ve Yay, ateş burçları.

Caleb arkamdaki boşluğa geçti ve ben kitaba bakmaktan dönüp onun koyu orman yeşili bir malzemeye ciltlenmiş benzer bir kitaba yaklaştığını gördüm, Boğa, Başak ve Oğlak burçları zümrütlerle işaretlenmişti, ayrıca bitki ve rün resimleri de vardı.

"Bunlar... canlı hissettiriyor," diye nefes aldı Caleb, eli kitabın sırtında gezinirken sanki içsel bir şeyler hissediyormuş gibi

Nabız, sayfaların arasından ona sesleniyordu.

"Onları açmalı mıyız?" Bunca yolu bilgi aramak için geldikten sonra bunu sorgulamanın delilik olduğunu bilerek sordum, ama beş kitapta dişlerimi diken diken eden bir şey vardı, sayfalarını açmakla ilgili çok nihai görünen bir şey. Bunu bir kez yaptığımızda, bir daha asla geri alamazdık.

Caleb cevap vermedi, dikkati koyu gri ciltli, elmaslarla işaretlenmiş hava kitabına, sonra da gece mavisini, safir kakmalı su kitabına kayd. "Neden beş tane var?" diye sordu.

Son kitaba bakmak için yavaşça döndüm, odanın en uzak noktasında duran kaidenin üzerindeki kitaba, onu bağlayan zifiri karanlık kapağa, ışığı içine çekip onu karanlığa gömüyor gibi görünüyordu.

"Gölgeler mi?" Ona doğru bir adım atarak sordum ama Caleb yoluma çıktı ve elini kaldırarak beni durdurdu.

"Yerdeki işaretlere bak," diye mırıldandı ve dikkatimi orada biriken tozun arasında gece yarısı damarlarına benzeyen çizgilere çekti. Gözlerimi kırıştırdım ve nefesimi içime çektim, bu şekli sayısız yerden tanıyordum ama Zodyak Akademisi'ndeki hiçbir öğretmenin ondan gerçek bir güce sahipmiş gibi bahsettiğini duymamıştım.

"Bir pentagram," dedim botumla en yakın çizginin kenarına basarak. "Her köşesinde bir kitap var. Ama neden?"

Caleb, "Efsaneler var, çoğunlukla unutulmuş ama zaman zaman çocuk hikâyelerinde bahsedilen türden şeyler," dedi. "Ama insanların uzun zaman önce Elementlerin hep böyle bir pentagram üzerinde resmedildiğini, dümeninde kayıp bir gücün oturduğunu söylediklerini duymuştum, kimsenin tekrar uyandırma korkusuyla sözünü etmediği bir güç."

"Sahte bir kralı devirmek için kullanabileceğimiz türden bir güç mü?" Sözlerinin içimde korku uyandırmayı amaçladığını bildiğim halde, bunun yerine kendimi umutla dolu bulduğum için sordum.

"Tehlikeli olabilir, Tory," diye uyardı Caleb ama ben omuz silktim.

"Tehlikenin bununla hiçbir ilgisi yok. Kız kardeşimin bana ihtiyacı var; Solaria'nın bize ihtiyacı var. Karanlıkta unutulmuş ürkütücü bir kitaptan ürkmeyeceğim."

Caleb bakışlarımı birkaç saniye boyunca tuttu, tereddütü bu sözlerle eriyip gitti ve yerini bana onun tüm krallıktaki en güçlü Fae'lerden biri olduğunu hatırlatan bir vahşet aldı.

"Ne pahasına olursa olsun," dedi alçak bir sesle ve yemin ederim avucumdaki şimşek izi bu sözler üzerine karıncalandı.

"Bedeli ne olursa olsun," diye kabul ettim ve birlikte son kitaba doğru ilerledik.

Ona yaklaşırken boğazımda bir yumru oluştu, havayı dolduran bir ağırlık dilimin arkasında garip bir tat bıraktı.

O kısa mesafeyi kapatırken binlerce kayıp ruhun dikkatli gözleri sırtıma düşmüş gibiydi, dikkatimin kenarında alçak bir tıklama sesi kaydedildi. Bu odanın ötesindeki karanlıkta bir şey kıpırdadı ama hiçbir dikkatimi beşinci kitabı çevreleyen iğrenç karanlıktan uzaklaştırmadı.

Kitap bizi uyarıyor gibiydi, havada enerji vızıldıyor ve uzun zamandır ölmüş çığlıkların yankıları kulağımın ucunda çınlıyordu ama yavaşlamadım. Bunu göze alamazdım. Kız kardeşim kayıpken, Lionel tahttayken ve halkımız kaçarken, her an onun avı olma riskiyle karşı karşıyayken olmazdı. O savaşta çok büyük bir darbe almıştık ve bu savaşın gidişatını değiştirebilmemiz için ona karşı kullanabileceğimiz bir silaha ihtiyacımız vardı.

Parmaklarım boğazımdaki İmparatorluk Yıldızı'na sürtündü, ağırlığı içerdiği sonsuz olasılıklarla benimle alay ediyordu.

yok etmeye hazırlandığımız canavar dışında onu kullanabilecek kimse yoktu.

İmparatorluk Yıldızı'nın içindeki gücün derin gümbürtüsü parmak uçlarıma çarpıyor, beni daha yakına çağırıyor, yerine getiremeyeceği vaatlerde bulunuyordu. Bize kurtuluş vermeyi reddederken bizimle alay ettiği için yıldızlarla birlikte onu da lanetlemek istedim.

Çenemi sıktım ve elimi İmparatorluk Yıldızı'ndan Darius'un bana hediye ettiği yakut kolyenin ağırlığına doğru kaydurdum, taş gizli bir ateşle ısınıyordu ve uzun bir nefes aldım. Bir nefes boynuma değiyor gibiydi, omzumla birleştiği o kıvrıma, tam da sabahları uyandığında beni öpmeye başladığı yere, beni ağına çekerken vücudunun omurgama baskı yaptığı yere. Kaçmaya çalıştığımdan değil. Sonunda birbirimizi seçtiğimizde de. Boynumun kenarından yukarı doğru bir karıncalanma hissi yükseliyor, bir türlü tam olarak tıraş edemediğı kirli sakalının izini sürdüğüne yemin edebileceğim kelebek yumuşaklığında öpücüklerle tenimi işaretliyordu. Onun hayaleti bir kez daha kaybolurken, niyeti belirsizleşirken, özlem ve kalp ağrısı birleşerek bir iç çekiş kaçtı benden.

Bana bunu yapmamamı söylerdi. Sonu kötü bitebilecek ya da hayatımı riske atacak bir şey yapmamamı söylerdi. Ama sonra o pislik herif bunu kendisi yapar, başarısız olursa onu kaybetmenin geride bıraktığı herkese yükleyeceği maliyeti umursamadan riskleri üstlenirdi.

"Sence o savaş alanında öleceğini biliyor muydu?" Ben sordum.

Kitabın önünde durduk ve Caleb sadece Vampirlerin başarabildiğı o doğal olmayan şekilde sustu, sanki ölümü ikimizi de yok eden adamdan bahsedilince taşa dönmüş gibiydi.

"Kendisine kalan tek seçenek bu olmasaydı hiçbirimizi isteyerek terk edeceğini sanmıyorum. Ve sevdiklerini kurtaracak olan da buydu," dedi yavaşça.

"Bu beni kurtarmış gibi hissettirmiyor," diye cevap verdim. tutun üzerinde ve YAKUT kolye ucu Acı bir şekilde, KESME Darius'un ruhuyla hissettiğim herhangi bir hayali bağlantıyı onun aracılığıyla hissediyor ve beni tüketmekle tehdit eden acıyı daha fazla hissedemedim. O duvarları kalbimin etrafına geri çarpıyordum. "Sanki beni son bir kez yok etmiş gibi hissediyorum. Sanki Bu oldu hepsi bazı büyük Şaka, lider yukarı için Olduğum ve olabileceğim her şeyin yok oluşu."

"Sen hâlâ sensin, Tory," dedi Caleb, elime uzanarak Ama ben temastan vazgeçtim ve onun yerine kitaba uzandım.

"Hayır. Değilim. Ben sadece geride bırakılmış bir yankıyım, intikam peşinde koşan kötücül bir ruhum ve kurtuluş noktasının çok ötesindeyim. Bu da demek oluyor ki, bana ve bana karşı yapılan yanlışları düzeltmek için ne gerekiyorsa bu kitapta kullanmayacağım hiçbir şey yok. Anlıyor musunuz?"

Orada bir tehdit vardı, o çizgiyi çizerken, şimdi burada bulduğumuz hiçbir şeyden geri adım atmayacağımı bilmesini sağlarken kendi başına bir söz vardı. Beni sınırlayan bir sınır yoktu, intikam ihtiyacımı dizginleyen bir tasma yoktu. Bu kitapta ne bulursak bulalım, sevdiğim adamın kanında diz çökerken ve yıldızlara lanet okurken verdiğim sözleri tutmak için bunu yapabileceksem, onu kullanma fikrinden dönmeyecektim.

Caleb'in bakışları bana bakarken sabitti ve o anda kurtuluş noktasının ötesine geçen tek kişinin ben olmadığımı anladım. Darius'u kaybetmek ikimizin de telafi etmeden taşıyamayacağı bir yükü ve artık bizi geri tutabilecek hiçbir ahlak ya da korku olmayacaktı.

Bu kitapta, bu yerde ne bulursak bulalım, onu kullanacak ve sonuçlarına katlanacaktık.

Üzerimizdeki Faelight'ın gittikçe daha parlak olmasını diledim, pentagramın tepesinde duran kitabın siyah derisini işaretleyen tek kelimeyi aydınlatacak kadar büyümeden önce alev gözlerimi acıttı.

Eter.

"Beşinci Element," diye nefes aldım, gözlerim daha önce benzerlerini görmediğim karanlık ve bükülmüş rünlerin üzerinde geziniyordu. Elemental imgeler yerine, kitap neredeyse bir yol ya da bulmaca gibi görünen kıvrımlı desenlerle kaplıydı, bakışlarım otomatik olarak birini diğerine takip ediyordu, hiç bitmeyen, kalbi olmayan bir iz.

Kitaba uzandım, arkamdaki kayaların üzerinde kayan bir şeyin sesi neredeyse dönmeme neden oluyordu ama gözlerimi önümdeki karanlık güçten ayıramıyordum. Daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen bir bilgi ve güç hazinesiydi.

Cevaplarımız o sayfalarda yatıyordu, bunu ruhumun derinliklerine kadar biliyordum, ama aynı zamanda lanetimizi de barındırıyor olabilirlerdi.

Çenemi kaldırdım ve kız kardeşimi düşündüm, bu dünyanın çorak topraklarında bir yerlerde kaybolmuştu. Bana ihtiyacı vardı ve şimdi geri adım atamazdım, bu yüzden başka bir şey düşünmeden Eter Kitabı'nın kapağına uzandım ve onu açtım.

Kitap açıldığında soğuk bir rüzgâr omurgama çarptı, boğazımda bir çığlık yükseldi, sonra damarlarımdaki güç sökülüp alınırken boğuldum, beni tamamen tükenmiş bırakan bir flaş ateşinde yandı. Her şey o kadar çabuk oldu ki, yıkımın acımasızlığı yüzünden neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim.

Önümdeki kürsüye yapıştım, Caleb aynı şey ona da olduğu için yanımda ağır ağır nefes alıyordu. Elimde olmadan arkamıza baktım, duvarları ve arkamızdaki açık geçidi tarayarak yeni savunmasız durumumuzda bize doğru gelen bir şey olup olmadığını kontrol ettim.

"Bu da neydi böyle?" Caleb, Düzen formu serbest bırakıldığında dişleri soluk ışıktaki parlamaya sordu.

"Bilmiyorum. Ama bu kitap onu açmak kadar basit bir şeyle bu kadar güce hükmedebiliyorsa, o zaman doğru yere baktığımızı düşünmek zorundayım."

Caleb yavaşça başını salladı, gözleri odanın içinde geziniyordu ve tekrar kitaba döndüğünde içim rahatlardı. Vampir duyuları endişelenecek bir şey ortaya çıkarmadıysa, dikkatimi Eter Kitabı'na çevirebileceğimden ve sırlarını açığa çıkarabileceğimden emindim.

İlk sayfada pentagram sembolünden başka bir şey yoktu, sayfayı dikkatle tekrar çevirdiğimde uğursuz şekilden yayılan güç içimde bir ürperti yarattı.

Eter tüm büyülerin özüdür. Gücü büyük ve etkisi çok geniştir. Büyünün bu en saf halinin çağrısına kulak vermeye cesaret edenler bu uyarıya kulak vermelidir:

Hiçbir ödül bedelsiz gelmez. Kan dökülecek, ruhlar parçalanacak ve herkes sondan önce kaderin tek gözlü şeytanını görecek.

"Kulağa umut verici geliyor," diye mırıldandım, sayfayı tekrar çevirdim ve kehanetlerden kan akıtmaya, ruh yürüyüşünden gerçek ismin gücüne, lanetlere, büyülere, kemik büyüüne, kan büyüüne, kaosun gücüne ve kaderin yozlaşmasına kadar her şeyin listelendiği bir içindekiler tablosu buldum. Çoğunu daha önce hiç duymadığım pek çok büyü ve ötesi.

'Kayıp bir ruhu bulmak' başlıklı bir bölüm buldum ve bulmak için sayfaları hızla çevirdim.

Kitap açıldı ama aradığım bölümü bulamadım. Bunun yerine, bir cam bölme ya da aynaya benzeyen bir şeyin iki yanında duran iki Fae'nin görüntüsü bana bakıyordu, birbirlerine uzanırken yüzleri kederle parçalanmıştı. İkinci resimde, soldaki Fae kolunu kesip açıyor, kanı rune işaretli kemikler ve çizimde tanınması zor olan diğer nesnelerin üzerine dökülüyordu. Ama içinde

Üçüncü görüntüde, iki Fae'yi ayıran şey çatlamıştı, kırılmamıştı, seslerinden başka bir şeyin geçmesine yetecek kadar değildi, ama bu kadarı yeterliydi ve yüzlerindeki rahatlama ifadesi kalbimi hızlandırdı.

Bir sayfa geriye gittim ve oradaki başlığa baktım.
Ölülerle konuşmak.

Okumaya devam ederken dudaklarım aralandı, Caleb yanımda ölümcül bir şekilde hareketsiz dururken gözlerim her bir kelimeyi içime çekti.

Havada garip bir gıcırtı, çingirak sesi duyuldu.

Ölülerle konuşma gücü, ölü çağırmanın en çok aranan biçimlerinden biridir; bu yetenek hem en derin arzulardan hem de en güçlü kederlerden biridir, ancak pek çok Fae'nin tamamlayabileceği bir eylem değildir.

Böyle bir armağanı elde etmenin yolu genellikle bir ruh çağırma seansıdır, ancak böyle bir gücün hafife alınmaması gerektiği de unutulmamalıdır.

Öncelikle, Perde'nin ötesindekilerin sözlerini tercüme etmeye yardımcı olması için bir ruh tahtasına ihtiyaç duyulacaktır. Böyle bir eşya en iyi şekilde bir Necrolis Ağacının odunundan yapılır, odununun gücü bir köprü oluşturmaya yardımcı olmak için döküm Fae'sinden gelen eter ile aşılanır.

Okudukça kalbim vahşi bir aygırın dörtmala koşan toynakları gibi gümbürdüyordu ama ilerledikçe batmaya başladı, kitap tahtanın evet ya da hayır gibi basit cevapları en etkili şekilde almak için nasıl kullanılabileceğini açıklıyordu, harf harf hecelenecek tam kelimelere erişmek için daha fazla güce ve kan büyüsünün eklenmesine ihtiyaç vardı. Tam bir cümleye ulaşma şansı çok düşüktü ve bu tür tuzaklardan çokça bahsediliyordu

büyü. Birincisi, büyüü kullanan Fae'nin bağlantı kurulduğu süre boyunca kanaması gerekiyordu ve bundan daha da kötüsü, kötü huylu ruhlar çoğu zaman diğer taraftaki amaçlanan Fae'nin yerini alıyordu. Büyüü kullanan Fae'yi çok uzun süre oyalamak ve büyüü yaparken kanını akıtmak için oyunlar oynar ve umut ya da umutsuzluk mesajları gönderirlerdi.

Ölen kişinin ruhuyla bir bağlantı kurulsa bile bu uygulamanın evet ya da hayır cevaplarından fazlasını vermeyeceği açıktı. Onun sesini bile duyamayacaktım.

Hayal kırıklığı ve hüsrana içimi kemirirken yumruğum kitabın yanındaki kaideye çarptı ve Caleb de benimle aynı sonuca varınca iç çekti. Ruh tahtaları Darius'u herhangi bir şekilde tekrar bulmamız için bir çözüm değildi. Eğer öte dünyada onunla iletişim kurmanın bir yolu varsa bile, o da bu değildi.

"Siktir," diye tısladım, en başta aradığım kitabı bulmak için sayfaları agresif bir şekilde çevirdim.

Kayıp Bir Ruh Bulmak.

Bu büyüyle ilk kez karşılaşıldığında, ruh yürüyüşünün içerdiği tuzakların farkında olunmalıdır. Bu büyü kalbi zayıf olanlar için değildir ve ilk bakışta görüldüğünden daha tehlikeli olabilir.

Öncelikle, kayıp bir ruhu bulmak için, büyüü yapan Fae'nin aradığı kişi hakkında derin ve samimi bir bilgiye sahip olması gerekir. Bir kan bağı ya da eş en iyi ve tek gerçek seçenektir, eğer kişi arada kalmanın tehlikelerini göze almak istemiyorsa.

Büyünün nasıl işleyeceğini daha derinlemesine anlatan birkaç paragraf daha taradım. İlk olarak, düşmanımın bir kemiğini bulmam ve onu aradığım Fae'nin gerçek adıyla oymam gerekecekti. Sonra yaşam gücümü taşınmaz değerde bir nesneye bağlamakla ilgili bir kısım vardı, böylece tekrar yolumu bulabilirdim çünkü bu büyüyü başarmak için ruhum kelimenin tam anlamıyla lanet bedenimden çıkacak ve avladığım kişiyi aramak için dünyanın dört bir yanına kayacaktı. Bunun da ötesinde, günün en yüksek noktasında güneşin enerjisini kullanmam gerekecekti.

Karmaşık ve çok zor görünüyordu, ayrıca bedenimin sınırları dışında kalmamam ve gerçek ölümü aramadığım sürece asla Perde'nin ötesine geçmeye çalışmamam konusunda bir sürü uyarı vardı.

Sonuç olarak, kulağa oldukça dolu ve korkunç geliyordu, ama en ufak bir şekilde caymadım. Eğer bu gücü kız kardeşimi bulmak için kullanabilirsem, o zaman bu dünyada beni bundan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Caleb ona bunu söylediğimde itiraz etmedi, sadece büyü için düşmanlarımızın kemiklerini toplamak üzere eve dönerken savaş alanına uğramamızı önerdi. Bu konuyu burada bırakmam gerektiğini, kitabın buraya gelme sebebimiz olan bilgiyi bize zaten verdiğini bilerek başımı salladım ama sayfaları birbiri ardına çevirmeye, kelimeleri içime çekmeye başlarken kendime engel olamadım. sihir beni orada bekliyor.

Bazıları ölü bedenleri diriltmeye atıfta bulunsa da, ruh tahtasının ötesinde, neredeyse hepsi ölülerle konuşmayı amaçlayan başka büyücülük türleri de vardı. Bu bölümlerde hissettiğim anlık heyecan, daha fazla okudukça gerçekler tarafından çabucak bastırıldı. Kitabın diriltmekten bahsettiği şeyler kabuktan öte bir şey değildi, bir zamanlar içlerinde ikamet eden Fae'nin hiçbir parçası kalmamıştı. Onlar sadece, kemiklerinde bir miktar sihir kalmış ve bu sihirle bir şeyler yapmak için kullanılabilecek akılsız iskeletlerdi.

Tıpkı Everhill Mezarlığı'nda gecenin köründe izinsiz gittiğimizde uyandırılan ölümler gibi, belirli eşyaları korumak ya da istenmeyen izinsiz girişlere karşı koruma sağlamak gibi basit şeyler.

Tam da gerçeğe dönüşmeye yakın olmayan olasılıklarla benimle dalga geçtiği için tüm lanet dünyaya bağlamak isterken, bir sayfa daha çevirdim ve gözlerim kaderin bozulmasıyla ilgili bir büyü'nün tanımının altındaki bir dipnota takıldı.

Yıldızlar tarafından çizilen ve zamanın kendisi tarafından gerçeğe dönüştürülen bir kader bile çoğu zaman değiştirilebilir. Kader bu dünyanın efendisi değildir. Sadece eter gerçek güce sahiptir ve onun çağrısında ustalaşmayı öğrenenler dünyanın kendisine ve içinde var olan herkese hakim olmayı öğrenebilirler.

Cümleyi işaret ederken dudaklarım Caleb'in adıyla aralandı ama bir sonraki kalp atışında doğal olmayan bir güç dalgası tekrar içimize girdi ve Faelight'ların hepsi söndü.

Sırtımızdaki taşlara sürtünen, tırmalayan o sesle ona doğru döndüm, karanlık o kadar yoğun bir şekilde bastırıyordu ki bırakın başka bir şeyi, elimi bile göremiyordum.

Kitabın arkamdan çarparak kapanma sesi içime kadar işleyen bir yankı yarattı. Her şeyin elimden alındığını bilmeme rağmen büyüyü emrimde toplamaya çalıştım ve gücümün boş bağırsaklarını hissettiğimde içime bir korku çukuru yerleşti.

"Bizler Kayıp Bilginin Bekçileriyiz," diye konuştu kabusların sesi karanlıktan, her kelimeyi noktalayan korkunç bir takırdama sesiyle. "Ve hoş karşılanmadığınız bir yere izinsiz girdiniz."

Gözlerimi karanlığa diktiğimde azı dişlerim ortaya çıktı.
vizyon zar zor yönetmek için seç ayrı ve
Sonsuz gecenin hüküm sürdüğü bu yerde hiç gölge yoktu
ama karanlıkta bir şey vardı, doğal olmayan bir şekilde
kıvranan bir bedenle duvarın üzerinde kayan bir şey.

"Ne oldu?" Tory yanımda tısladı, o da bir bok göremese
de kılıcını çekti, ama Anka ateşi kılıcın uzunluğu boyunca
canlandığında, oda ani ve fazlasıyla gerçek bir odağa
dönüştü.

Duvardaki şey yalnız değildi, bu unutulmuş odanın
kenarlarında karanlık gölgelerden başka bir şey gibi
görünmeyen ama şimdi bu dünyada yürüdüğünü bildiğim
hiçbir yaratığa benzemeyen şeyler için tasarlanmış kapılar
olduklarını kanıtlayan çatlaklardan daha fazlası
sürünüyordu.

Vücutları mat siyahtı, üst üste binen zırhlı plakalar
boylarını kaplıyordu, bu şeyler doğal olmayan açılarla
bükülen aşırı uzun bacaklarıyla duvarlara ve tavanlara
tutunurken kırkayak gibi hareket ediyorlardı, dizleri kendi
üzerlerine dönüyordu. Ancak yüzleri herhangi bir böceğe
benzemiyordu, koyu yeşil gözleri zekâyla parlıyor ve

Neredeyse Fae. Çeneleri çarpık bir fanteziden doğmuş gibiydi; keskin ve çürüyen dişlerden oluşan ağızları gevşekti, yemeklerini incelerken salyaları karanlık zemine damlıyordu.

"Ne istiyorsunuz?" İkiz hançerlerimi çekip emrimle üzerlerindeki alevleri tutuştururken gözlerimi etrafımızı saran canavarlardan ayırmamaya çalışarak talepte bulundum.

Büyümüz olmadan çok dezavantajlıydık ama dikkatlerini biraz daha dağıtabilirsek Tory silahlarımızdan çıkan ateşi kullanarak gücünün en azından bir kısmını yeniden şarj edebilirdi.

"Anne'nin bize bıraktığı görevi yerine getirmek için," diye tısladı solumdan biri ve salyaları dişlerinden yere doğru kayarken tiksintimi gizlemek için mücadele ettim. "Buradaki bilgiyi, bencil çıkarları için kötüye kullanmak isteyen Fae'lerden korumak için."

"Hiçbir şeyi suiistimal etmeye çalışmıyoruz," dedi Tory kararlı bir şekilde, tam karşımızdakinin canavar gözleriyle karşılaştığında çenesini dik tutarak. "Ben bir Vega prensesiyim ve Caleb de Göksel Konsey'in bir varisi. Solaria'nın bu kitapların içinde saklı olan büyüye çok ihtiyacı var."

Yaratıkların hepsi dişlerini gıcırdatmaya başladı ve birbirleriyle konuştuklarını fark etmem bir anımı aldı, hareketleri kendilerini kızdırdıkça hızlanıyordu. Bizi çevreleyen duvarlar boyunca sürünmeye devam ettikleri yere, aralarına baktım.

Zayıf bir parıltı dikkatimi içinde durduğumuz pentagrama çekti, canavarlar etrafımızda dönerken çizgileri kadim bir güçle canlanıyordu.

"Bu çizgileri geçemezler," diye sadece Tory'nin duyması için nefes aldım ve yaratıklardan biri parıldayan bir çizgiye yaklaşıp sonra acı dolu bir tıslamayla tekrar uzaklaşırken anlayışla başını salladı.

"Anne bu bilgiyi sizin türünüzden sakladı," dedi canavarlardan biri aniden ve sağ tarafımızdaki canavara doğru dönmemi sağladı. "Onu defalarca kötüye kullananlardan sakladı. Kayıp olarak kalacak."

"Peki ya onu burada bırakmayı reddedersek?" Tory, yaratıklar öfkeyle tıslayıp hırlarken o çürümüş dişlerin birbirine çarpmasına neden olacak şekilde talepte bulundu.

"O zaman size ne kadar aç olduğumuzu göstereceğiz," diye homurdandı biri.

"Kitaplarla ilgili seçimlerimizden bağımsız olarak bize bunu göstermeye niyetli olduğunuz hissine kapılıyorum," diye belirttim ve kahkahaya benzer bir şey havayı doldurdu.

"Kitapların varlığından haberdarsınız," diye nefes aldı biri tam başımızın üstündeki tavandan. "Bu bilgi burayı terk edemez."

Tory mırıldanarak, "Bu konuşmayı biraz anlamsız kılıyor," dedi ve parmaklarını ikimizin üzerine susturucu bir baloncuk fırlatmak için hafifçe bükte. "Ne kadar hızlı hissediyorsun?" diye sordu, etrafımızı saran canavarlara odaklanmıştı.

"Yıldırım," diye cevap verdim, yaratıklar etrafımızda dönerken onlara bakıyordum, pentagramın sınırları içinde uzun süre saklanamayacağımızı onlar kadar iyi biliyordum. Çizgileri boyunca titreşen büyü çoktan titremeye başlamıştı ve birkaç bin yıl sonra gücünün azaldığına bahse girmeye hazırdım. "Pentagram düşmeden önce muhtemelen en iyi ihtimalle bir dakikamız daha var."

"Kitaplar için bir çanta yapacağım, sonra sırtına atlayacağım, sen hepsini içine atacaksın ve ben de onları ateşle patlatıp bizi vurman için çıkışa giden bir yol açacağım," dedi Tory, kalın yapraklardan büyük bir çanta yaparken eli çoktan hareket etmeye başlamıştı, canavarlar onun ne yaptığını gördükçe takırdayıp miyavlıyorlardı.

"Umarım Minotor hızlı koşabiliyordur," diye mırıldandım, tekrar üst kata çıktığımızda Labirent'ten çıkış yolunu bulmak için onun yardımına ihtiyacımız olacağını biliyordum.

Tory, "Önce bu odada ölmemeye odaklanalım, sonra da ona geri dönmeden önce ölmezsek toynaklarının ne kadar hızlı hareket edebileceği konusunda endişelenelim," diye önerdi.

Bu çukurda öleceğimiz düşüncesi onun kara gözlerini heyecanla parlatıyordu.

"Sen lanet olası bir psikopatsın, bunu biliyor muydun?" diye mırıldandım ve o da bana savaşmak için yanıp tutuşan bir sırtış fırlattı.

"Bunu en yırtıcı hayvan söylüyor."

Tory çantayı bana fırlattı ve ben de hançerlerimden birini çantaya yerleştirdikten sonra, o kılıcını kınına sokarken çantayı havada kaptım ve sırtıma atladım.

Yaratıklar dehşet içinde çılgık atarken harekete geçtim, ne yaptığımızı anladılar ama yine de bizi pentagramın yarattığı büyülü bariyerin ötesinden durduracak güçleri yoktu.

Önce eter kitabını elime aldım, ağırlığı o lanet şeyin büyüklüğüne rağmen beklediğimin çok ötesindeydi. Onu çantaya attım, ne kadar kabaca tuttuğum için biraz ürperdim ve dünyanın bir yerinde Orion'un dehşet içinde titrediğini biliyordum. Sırada ateş kitabı vardı, sonra su ve hava... Torba sanki lanet olası kayalarla ağırlaştırılmış gibiydi ve yapımında kullanılan yapraklar onları tutmanın zorluğundan inliyordu.

Parmaklarım toprak kitabın kenarına dokundu, tam o sırada odada bir güç titremesi gümbürdedi ve pentagramdan parlayan ışık doğal olmayan bir rüzgârla dağıldı.

Yaratıklar bize doğru saldırırken çılgık attılar, koyu siyah gölgeler duvarların üzerinde dans ederken tek hançerimin ışığı görebildiğimiz tek şeydi.

Bana doğru hamle yaptıklarında kenara kaçmak zorunda kaldım, birinin üzerinden atladım, sonra neredeyse bir diğerine takılıyordum ki içlerinden biri jilet gibi keskin kısıkaçlarıyla bana saldırmayı başardığında sıcak bir acı dilimi uyluğumu kesti.

Yüksek sesle küfrettim ve Tory büyüsünü serbest bıraktığında omzumun üzerinden bir alev patlaması oldu, yaratık ateşe yakalandığında çılgık attı, vücudu kıvrıldı

Sırtındaki zırhlı plakalar onu alevlerden korumak için birbirine kilitlenirken.

Diğer canavarlar, ışığın parlaması onları bir anlığına kör ettiği için, fena halde bükülmüş uzuvlarını gözlerine siper ederek kaçıştılar.

Toprak kitabına doğru hamle yaptım, onu çantaya fırlattım ve yaratıklar toparlanıp tekrar üzerimize gelirken çıkışa doğru ateş ettim.

İçlerinden biri kiskacını bize doğru savurduğunda Tory acı içinde bağırdı ve yanağıma sıçrayan sıcak kan, kiskacın eti bulduğunu gösterdi.

"Kahretsin, çok acıyor," diye tıslayarak ölümcül bir yara almadığını belli etti ve ben çıkışa doğru ilerlerken o hâlâ sırtıma sıkıca tutunuyordu.

Yeraltı kütüphanesine giden geçidi hedeflediğinde avucundan ateş fişkırdı, yaratıklar kendilerini kenara attı ya da alevlere karşı savunmak için kendi vücutlarının üzerine kıvrıldı.

Aralarından geçip nemli odaya doğru fırladım, bir köşeyi dönerken başımın dönmesiyle tökezledim ve aşırı hızla neredeyse bir duvara çarpıyordum.

Yaratıklar peşimize düşerken arkamızdan uludular ve ayaklarım yavaşlamaya başladığında nabzım göğsümde çılgınca çarptı.

"Anka Kuşum soluyor!" Ben koşmaya devam ederken Tory ağladı, yetenekli hızım bir gelip bir gidiyordu, öyle ki bir an geçitlerde yarışırken bir an sonra Fae hızında tökezliyordum.

"Kıskaçlarında bir tür Emir bastırıcı olmalı," diye küfrettim, önümüzde ihtiyacımız olan merdivenleri fark ettim ve sendeleyerek ilerledim, bizi birkaç kat yukarı fırlatan bir başka hız patlamasını başardım, sonra neredeyse yüzüstü duvara düşüyordum ki yeteneklerim tekrar elimden kayıp gitti.

"Bırak beni," diye emretti Tory, ama başımı salladım ve kendimi odaklanmaya zorladım, dişlerimi gösterip

Bir kez daha.

Bizi kovalayan o şeylerin sesi yeterince uzakta değildi ve normal Fae hızımızda koşmak zorunda kalırsak bizi hemen yakalayacaklarını biliyordum.

"Biraz daha dayanabilirim," diye homurdandım, acı ağzıma yayılırken ve dişlerim geri çekilmeye başlarken bile.

Merdivenleri bir kez daha hızla çıktık ama sonuncusunda ayağım takıldı, ikimiz de yere çakıldık ve Labirent'e yeniden katıldığımız taş zeminde yuvarlandık, hançerim ve kitap çantam taş zeminde kayarak uzaklaştı.

"O orospu çocuğu sıgır amcığı!" Kükreyerek ayağa kalktım ve karanlık geçitte Arnold'dan, bizi burada bekleyeceğine söz veren ve görünüşe göre ilk fırsatta bu sözünden vazgeçen o pislikten bir iz aramaya başladım.

Tory de ayağa kalktı, gözleri Minotor'u aramak için sağa sola dönüyordu ama bir süredir ortalıkta olmadığı belliydi. Karanlıktaki canavarların çığlıkları onu korkutmuş muydu yoksa o merdivenlerden indiğimiz anda bizi terk mi etmişti bilmiyordum ama artık bir önemi yoktu. Boku yemiştik.

"Minotor'un labirentinden kaçış yok, Tory," dedim elini merdivenlere doğru uzatıp kayadan bir duvarla önlerini kapatırken, duvarın ötesindeki canavarların çığlıkları aniden kesildi.

"Beni ısırman gerek," diye tersledi, bana doğru döndü ve söylediklerimi tamamen görmezden geldi.

"Hayır," diye bağırdım, onu en son ısırduğımda ona ne yaptığımı hatırladığımda içimde bir anı şimşeği çaktı. King's Hollow'un çatısından düşerken omurgasının kırılma sesi, ne yaptığımı anlayan ve bir daha asla dişlerimle ona yaklaşmamamı emreden Darius'un gözlerindeki mutlak öfke ve ihanet. Onu ısıramazdım. Isıramazdım.

"Bana öyle bakmayı kes ve Vampir'inle iletişimini tamamen kaybetmeden önce beni ısır. Tarikat formuna erişimin ve savaşıacak büyüün yoksa ikimizin de işine yaramazsın."

"Tory, yapamam. Seni daha önce incittikten sonra Darius'a yemin ettim. Yapamayacağımı biliyorsun-"

Bana o kadar sert yumruk attı ki, lanet kafam bir tarafa döndü ve kendi kanımın tadını aldım.

"Bana onun adını verip ona verdiği sözlerden bahsetme. Benim için savaşacağına söz verdi. Gitmeyeceğine söz verdi. Ve bak ne yaptı. Bu yüzden, o lanet savaş alanında ölürek ve beni tek başıma bırakarak ettiği tüm yeminleri bozmuşken, o pisliğe ikimizin de ölümüne neden olacak sözler verme."

Yeşil gözlerindeki çığ acı ve kalp ağrısı içimde bir şeyleri parçaladı, ancak birkaç devasa bedenın ağırlığı yanımdaki kaya duvarına çarparken, bunun üzerinde durmanın zamanı olmadığını biliyordum. Az önce söylediklerinin yarısına inanmasam da, hatta bunları kendisinin kastettiğine bile inanmasam da, bildiğim bir şey vardı. Darius önümde duran kadını korumam için bana bu yemini ettirmişti. Ve şimdi de onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmamı istiyordu. Bu da savaşabilmem gerektiği anlamına geliyordu.

Dişlerim tekrar acıyla zonkladı ve zamanımızın tükenmek üzere olduğunu biliyordum, o lanet kısıkaçlardan gelen zehir derimin altına girip onu kovarken Vampirim zihnimin karanlık girintilerine çekiliyordu.

Hayal kırıklığıyla hırlayarak ona doğru hamle yaptım, başı boyun eğerek geriye düşerken parmaklarım saçlarında düğümlendi ve dişlerim bastırmam gereken bir şiddetle boğazının yumuşak derisini parçaladı.

Ben ondan içerken Tory tısladı, bu ısırık bir zamanlar paylaştıklarımıza hiç benzemiyordu, bedenlerimizi ayıran ve ikimizin de kapatma isteği duymadığı bir boşluk vardı. Onun gücü

Kan beni her zaman olduğu gibi hâlâ etkiliyordu ama bir zamanlar onun tadıyla hissettiğim sarhoşluk eksikti, gücümü yenilemek için ihtiyacım olanı alırken ay ışığına batırılmış bir şeye duyduğum acı göğsümü yakıyordu.

Onları geri çekilmeye zorlamaya çalışan zehre karşı savaşırken dişlerim zonkladı ve bastırıcı galip gelip dişlerim sürgün edilmeden önce alabildiğim kadarını alarak açgözlülükle kanını yuttum.

Onu anında bıraktım ve Tory bir elini kaldırarak yanımızdaki duvara daha fazla taş yığdı, duvar bir kez daha şiddetle sarsıldı.

"Bu taraftan," diye emretti ve ben kitaplarla dolu çantayı sırtıma atıp hançerimi alarak peşinden koşmaya başladığımda, bu tünel labirentinde nasıl bir yol izleyeceğimi bilemiyordum.

Önümde hızla ilerlerken Tory'nin ellerini alevler kapladı, tünelden tünele koşarken hem yolu aydınlatıyor hem de gücünü yeniliyordu.

Uzaktan gelen bir gümbürtü, yaratıkların barikatı zorlayarak geçtiklerini açıkça ortaya koydu ve o yöne doğru bakarken nabzım hızlandı, avuçlarımda büyü oluştu.

Birkaç dönüşten sonra bir çıkmaz sokakla karşılaşmadan önce bir kat merdiven çıktık ve tekrar geri dönmek zorunda kaldık.

Merdivenlerin dibine tekrar ulaştığımızda, taş duvarların üzerinde yarışan yaratıkların takırdama ve gıcırdama sesi o kadar yakındı ki, her an üzerimize gelmelerini bekliyordum.

Tory arkamıza bir taş duvar daha fırlattı ve ben de kendi gücümü onunkine ekleyerek hücumla geçmeden önce duvarı güçlendirdim ama ne kadar kıvrılıp dönersek dönelim, hiçbir çıkış görünmüyordu.

"Sahip olduğumuz her şeyden kurtulduktan sonra lanet bir labirentte kaybolduğumuza ve bir grup mutasyona uğramış insan tarafından yenildiğimize inanamıyorum.

Kırkayaklar," diye yemin ettim ve takip sesleri yeniden yaklaştı, ne kadar hızlı koşarsak koşalım sonumuz yaklaşıyordu.

"Siktir et," diye homurdandı Tory, başka bir dönemeçten koşarak geçerken öyle yüksek sesle küfretti ki daha dönemeci dönmeden çıkmaz sokak olduğunu anladım.

"Kahretsin," diye onayladım, sırtımı onun yanındaki duvara dayadım ve canavarların ilki köşeden kendilerini fırlatırken tünelin her duvarından büyümeleri için tahta ve taştan mızraklar fırlattım.

Canavarlara dişlerini gösteren Tory'ye baktım, yanımda ölümüne dövüşmeye hazırlanırken yumruklarından dikenli sarmaşıklardan kırbaçlar sarkıyordu, arkamızda yanan ateş boğazındaki ısıriktan akan kanın en koyu kırmızı renkte parlamasına neden oluyordu.

"Burada ölmeyiz," dedi, bir kraliçenin emriydi ve ilk kez bu emre uymakta bir sorun yaşamadım.

"Anlaştık."

Kayıp Bilginin Muhafızları tüm güçleriyle bize saldırırken etrafımızda kaos patlak verdi, sayısız böcek vücudu üzerimize atladı, o grotesk dişler ölümümüzü arzulayarak çığlık atarken boğazlarımıza doğru uzandı.

Tory kırbaçlarını şaklattı, sarmaşıklar canavarlardan ikisini sıkıca bağladı, dikenler yanmadan önce pullu ete battı ve acı içinde çığlık atmalarına neden oldu.

Duvarlardan fırlattığım mızrakları onlara fırlattım, mızraklara saplandıklarında tuğlalara koyu mavi kan sıçradı, acı çığlıkları havayı renklendirdi ve dar alanda kulaklarımı çınlattı.

Tory ellerini uzattı ve üzerlerine ateş ve hava büyüsünden oluşan bir kasırga gönderdi, acı dolu feryatları alevlerden ne kadar nefret ettiklerini gösteriyordu ve ben de gücümü ateşe çevirdim.

Canavarlar bizden kaçmaya çalışırken daha yüksek sesle çığlık attılar ama yumruğumu kıvırdım ve duvara vurarak toprak büyüsünün duvarlardan sekmesini sağladım, canavarlar kaçarken onları aradım

onları bu tünele hapsedmek için çelikten bir duvar örmeden önce.

"Buna bir son verelim," diye hırladım, tüm gücümü tekrar alevlere akıttım, ısı bizi de canlı canlı yakmakla tehdit ederken tüm geçidi alevlerle doldurdum.

Tory dişlerini gıcırdattı ve sırtımızda buz büyüdü, hava yukarı ve üzerimizde dönerek buzun yanından defalarca geçti, bizi alevlerden korudu ve önümüzde tüm dünyayı ateşe verdik, o canavarların çığlıkları hiçlie düşene kadar en kısa anlarda bile durmadık.

ılıkların sonuncusu da duyulup alevler uzaklaştığında gücüm tükendi ve kurumdan başka bir şey olmayan bir tüneldeki canavarların kömürleşmiş, iskelet halindeki bedenleri ortaya ıktı.

İkimiz uzun dakikalar boyunca orada durduk, nefes nefese kaldık ve muhtemelen uzun bir süre boyunca içinde kaybolacağımız Minotaur labirentinde kaybolduğumuz pozisyonumuzdan ölü yaratıkların cesetlerine baktık.

"Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" Başımızın üzerinde kıvrılan taş çatıya, yukarıda bizi bekleyen dünyaya doğru bakarak sordum.

"Kim bilir ne kadar süre lanet olası bir tünelde kalmayacağım," diye cevap verdi Tory ve ellerini kaldırıp tam başımızın üstündeki lanet olası çatıyı parçalamaya başlayınca eğlenerek homurdandım.

Dişlerini gıcırdatırken tüm dünya etrafımızda sarsılıyor ve takırdıyor gibiydi, alevler daha yükseklerle inşa ederken gücünü arttırmak için daha sıcak yanıyordu, labirentin büyüsu yapmaya çalıştığı şeyi durdurmak için ona karşı savaşıyordu. Burası, içinden kurtulmaya çalışacak kadar aptal olan herhangi bir Fae'nin gücüne dayanacak şekilde inşa edilmişti. Ama Tory sıradan bir Fae değildi. O bir Vega'ydı, bilinen tarihteki en güçlü soydan geliyordu ve aynı zamanda bir Anka kuşuydu, o ateş sırtında yanarken büyüsu sonsuzdu

Büyü ve doğa kanunlarını kendi iradesine boyun eğmeye zorlarken iradesi de demir gibiydi.

Başımızın üzerindeki çatı büyük bir gürültüyle parçalandı, enkaz üzerimize yuvarlandı ve bizi korumak için çoktan açtığı kalkanla çarpıştı.

Bizi hava büyüyle kaldırdığında sırtımdaki çantanın ağırlığını ayarladım ve üzerimizde oyduğu tünele doğru yükseldik, daha da yükseldik ve sonunda bozulmamış kütüphanenin altın koridorlarını ortaya çıkarmak için biraz ışık yayıldı.

Dünya onun gücünü protesto etmek için inlemeye ve titremeye devam etti ve ben de kadim büyülerle inşa edilmiş bir labirenti kendi isteğiyle parçalanmaya zorlarken inanılmaz büyüye duyduğum hayranlığı gizlemeye çalıştım.

Tory bizi kütüphaneden yukarı fırlatıp altın kitap raflarıyla dolu devasa bir odanın ortasındaki krem rengi güzel bir halının üzerine kanlı, pis ve kim bilir ne damlayan bir şekilde bıraktığında bizi en saf dehşet çığlıkları karşıladı.

Bizi buraya sokmak istemeyen kütüphaneci orada durmuş, bir eli göğsünde, dudaklarında sessiz bir çığlıkla Arnold adında utanç dolu bir Minotor'a yaslanmıştı.

"Misafirperverliğiniz için çok teşekkürler," dedi Tory parlak bir sesle, yanlarından geçerek çıkışa doğru ilerledi ve şaşkınlık içindeki Laini'ye bir selam vererek bizi nihayet yer seviyesine indirecek olan asansörün çağrı düğmesine bastı. "Yakında tekrar ziyaret edeceğimizden emin olabilirsiniz."

"Gittikçe küçülen ayın ışığında," diye nefes aldı kütüphaneci ve Arnold onu dik tutmaya çalışmaya devam ederken ona hınzırca bir sırıtış attım.

"Oh, ve Arnold?" Tory arkamızdan gelen asansöre doğru geri geri giderken ekledi. "O korkak, terk edilmiş yüzünü bir daha görürsem boynuzlarını kesip kıçına sokacağım. Anladın mı?"

Arnold zayıf bir sesle böğürdü ve tam kapılar kapanıp da kütüphanecinin kitap dolu bir çantayla çıkmamızı protesto eden sesiyle karşılaştığımda bu sözünü tutması için ona dişlerimi gıcırdattım.

"Isır beni," diye meydan okudum ama tekrar cevap verdiğinde, asansör gölün içinden yukarıdaki temiz havaya doğru yükselirken cevap kayboldu.

Asansörden çıkıp kendimizi gölün ortasındaki adada bulduğumuzda, ölü göl canavarının parçaları hâlâ etrafımızı saran karanlık suda yüzerken Tory'ye yalvardım: "Bana Atlas'ını o çılgınlık içinde tuttuğunu söyle ki asilere geri dönebilelim." "Çünkü hâlâ Tarikat formlarımızı kullanamıyoruz ve siz o canavarlara saldırdığınızda benimkini bir yerlerde kaybetmiş gibiyim-"

"Bunun için beni suçlama dostum, bu tamamen yengeç şeyinin hatasıydı."

"Her iki durumda da, yakın gelecekte kamp gezisine çıkmış bir çift ölümlü gibi görünüyoruz, tabii sizinkiler hâlâ sizde değilse?" Birinin bize yüzen adanın şu anki yerini söylemesi gerekiyordu, yoksa yola çıktığımızdan beri sayısız saat geçmesine rağmen burada mahsur kalacaktık.

"Yürümeye başlayabiliriz?" diye gönülsüzce önerdi ve ben de içimi çektim, hiçliğin ortasında kamp yapma fikri, suda yüzen canavar topaklarına bir kez daha bakarken o gölde banyo yapmak kadar cazipti. "Ya da bir yer arayabiliriz?" Tory Atlas'ını alaycı bir bakışla bana doğru çevirdi ve Geraldine'in numarasını tuşlarken ona lanet ettim.

"Dönüş yolunda düşmanın bir kemiği için durmamız gerektiğini unutma," dedim bu güzel fikir karşısında yüzümü buruşturarak.

"Son zamanlarda randevuların çok iyi gidiyor, biliyorsun değil mi?" dedi tatlı bir sesle ve başarısızlıkla sonuçlanan randevumuzun anısı aklımdan geçerek yüzümün buruşmasına neden oldu.

"Mezar soymayı ve o canavarlarla savaşmayı karaoke ve suşiye tercih ederdin, değil mi?" diye sordum ve omuz silkerken gözleri bir an için eğlenceye benzer bir ifadeyle parladı.

"Kesinlikle."

Geraldine telefona cevap verdiğinde gözlerimi devirdim, bu ifadenin gerçekliği içime yerleşirken hoparlörden fişkırان sesi beni eğlendirmekten başka bir şey yapmadı. Tory Vega bir gece dışarı çıkmak için harika bir arkadaşı ama kaderimiz hiçbir zaman bir zamanlar düşündüğüm şekilde birleşmemiştir ve artık bu gerçeğin hiçbir acısı, kalıcı bir incinme ya da kızgınlık kalmadığını fark ettim. Ben ve o bir çift olarak gerçekleşmeyi bekleyen bir tren enkazıydık, ama arkadaş olarak oldukça iyi çalıştık.

Tory, Geraldine ile yaptığı görüşmeyi oldukça hızlı bir şekilde bitirmeyi başardı ve cebinden yıldız tozunu çıkarırken beklentiyle ona baktım.

"Xavier ile görünüşe göre bekleyemeyecekleri bir şey yapıyorlar. Koğuşların arasında bizim için bir iniş noktası belirlediğinde bize haber verecek," diye açıkladı ve ben de başımı salladım, gözlerim etrafımızı saran sessiz, pitoresk manzarada geziniyordu.

"Oturup manzaranın tadını çıkarmak ister misin?" Ben teklif ettim.

Tory'nin gözleri canlı yeşil manzarayı izledi ama başını iki yana salladı.

"Sessizlik şu anda benim için iyi değil."

Ona sarılma dürtüsüne direndim, bunu istemediğini biliyordum, burada değil, tüm bunlar boyunca kırılmadan kalmak için bu kadar çok savaşırken değil.

"O zaman gidip düşmanlarınızın kemiklerini bulmak ister misiniz?"

Dudakları eğlenerek kıpırdadı ama cebinden bir kemik parçası çıkarıp bana uzattı.

"Bizi orada öldürmeye çalışan o şeylerden aldım. Bizi kesinlikle kendilerinden sanıyorlardı.

düşmanlar, yani..."

"Vahşi," diye homurdandım ve o da omuz silkerek kemiği cebine geri koydu.

"Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim."

"Ne yazık ki Geraldine'den haber alana kadar geri dönemeyiz, o yüzden ya oturup beklerken benimle manzaranın tadını çıkarın ya da hareket etmeniz gerekiyorsa yürümeye başlayın. Seçim hanımefendinin."

Tory yürümeye başlamaya meyilli görünüyordu, ama bunun anlamsızlığını gördüğünü ve bunun yerine nemli çimlere oturmak için aşağı indiğini varsaymak zorundaydım, muhteşem manzaraya bakarken çenesini kaldırdı.

Yerde ona katıldım, çalınan kitaplardan oluşan çanta aramızda duruyordu ve ikimizin de üzerinde konuşmadığı bir güç havası yayılıyordu.

Sessizlik uzadı ve dağların arasından serin bir rüzgâr esti, kederimize bir kez daha ayağa kalkıp kendi yoluna gitmesi için bir an verdi.

"Sanki bir uzvumu kaybetmişim gibi hissediyorum," diye mırıldandım, dağlık araziye bakarken boğazım düğümlendi, altın bir Ejderha'nın gökyüzünü yırtıp bulutların arasından geçtiğini hayal ettim.

Tory cevap vermedi ama bana yaklaştı, elimi avucunun içine alırken başı omzuma düştü. Teninin benimkine değdiği yerde avucunu kesen yara izinin çıkıntısını hissedebiliyordum ve tenine kazıdığı yeminden bir güç yayıldığına yemin edebilirdim.

"Bu başarısızlığa son vermek için yıldızlara bir söz verdim," dedi alçak bir sesle, sözlerindeki soğuk kesinlik ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Ve bunu tutmaya niyetliyim."

Sessizlik bir kez daha bizden uzaklaştı ve sözlerinin yankılarının gökyüzüne ve ötesine yayıldığını hissedebiliyordum, ettiği yeminin kesinliğini ve gücünü ve yerine getirildiğini görene kadar durmayacağını biliyordum. Eğer Solaria'da bunu yapabilecek tek bir Fae varsa

Yıldızlar öfkelerinden titriyordu, o zaman Tory Vega olduğunu anladım. Ve o zaman geldiğinde göklerin gücü bile onları kurtaramayacaktı.

"Bundan emin değilim," dedi Xavier, ateş çukurunun yanında otururken, dumanlar alacakaranlık gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Geraldine, Sofia ve Tyler'ın Xavier'in göğsüne ısıltılı, lila rengi bir kayış geçirmelerine yardım ederken, "Saçmalama, seni geri zekâlı," diye bağırdı. Xavier'i boxer'ına kadar soyunmaya ikna etmişlerdi ve Sofia ile Tyler da iç çamaşırlarıyla, Xavier'inkine dört kalın kayışla tutturulmuş kendi koşum takımlarını takıyorlardı.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandı Xavier.

"Oraya çıktığımızda her şey yoluna girecek," dedi Tyler kararlı bir şekilde. "Sadece bir dene."

Xavier kızgınlıkla ayağını yere vurdu ama daha fazla itiraz etmedi.

"Bu boktan bir gösteri olacak," diye mırıldandı Max sağımdan.

Buradaki kütük koltukları yapmak için biraz zaman harcamıştım, bu yüzden üzerlerinde yosun astarıyla cehennem gibi rahatları ve ayaklarımı küçük bir kütük pufun üzerine koymuştum. Ama ne kadar rahat olsam da keyfim pek yerinde değildi. Caleb ve Tory hâlâ dönmemişt i ve zihnim hayaller peşinde koşuyordu.

O derin, karanlık kütüphanede birlikte, birbirlerinin kollarında teselli arıyorlardı. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Geraldine kısa bir süre önce bir telefon almış, ama o zamandan beri susturucu bir baloncuk oluşturmuş ve Justin'le diğer birkaç kıcı kafasında bir işle göndererek bu konuda tamamen gizlenmişti. Her zaman böyle şeyler yapar, sanki ben, Caleb ve Max kudretli bir adamın planlarını duymaya layık değilmişiz gibi davranırdı.

A.S.S. Ve bu beni çok kızdırdı.

"Pekâlâ, hazır mısın benim yiğit aygırım?" Geraldine Xavier'in koluna vurdu ve Xavier bir nefes aldıktan sonra başını salladı.

Sofia sütyenini çıkardı, içinden sıyrıldı ve iki Pega erkeği iç çamaşırlarını indirmeden önce fırlatıp attı ve D'lerinde ve P'sinde bir dizi parıltılı taş ve parlak kabuk ortaya çıktı.

Dijazzle fikrini her zaman çok sevmişimdir ve sikimin biraz makyajdan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etmişimdir. Acaba Cal'in Pegasuslardan hoşlandığına dair söylentiler doğru muydu?

Üçü de yer değiştirdi ve koşumlar yeni boyutlarına uyum sağlamak için vücutlarının etrafında gerildi. Sofia'nın aklına Tempa Pego-çantalarıyla aynı sihri kullanarak koşum takımını takarken Tarikat formlarına girip çıkmalarını kolaylaştırmak gelmişti. Yere indiklerinde kullanabilmeleri için hızlı açılan tokaları da vardı. Sağlam bir fikir gibi görünüyordu ama Xavier sanki biri krep karışımına işlemiş gibi surat asıyordu. Pegasus formundayken bile dudakları büzülmüş ve gözleri kızgın bir ifadeye bürünmüştü.

"Devam et, Xavier," diye cesaretlendirdi Max, hepimizi heyecanlandıran bir vızıltıyla doldu hava.

Xavier, Max'in hediyelerini özümserken biraz daha parlak görünüyordu ve Geraldine onun kıcına şaplak atmak için etrafından dolaştı.

"Evet!" diye bağırdı ve Xavier arka ayaklarını ona doğru tekmeleyerek kızın yoldan çekilmesini ve şık bir şekilde ayağa kalkmadan önce öne doğru yuvarlanmasını sağladı.

Bu bana onun kendine özgü Pitball hareketlerini düşündürdü ve o oyunu ve bir daha asla tüm arkadaşlarımla oynayamayacağımı düşündüğümde boğazımdan bir sızlanma çıktı.

Max uzanıp parmaklarını kolumda gezdirdi ve ben de içime biraz mutluluk bastırmadan önce acımın bir kısmını çalmasına izin verdim.

"Sağ ol dostum," diye mırıldandım.

"Ne zaman istersen," dedi. "İstersen biraz daha derine inebilirim?" "Hayır," dedim hemen. Biraz daha derine inersem sırrımı bulacaktı.

Caleb'a karşı bir şeyler hissediyordum ama arkadaşımın sanki ondan bir şeyler sakladığımı biliyormuş gibi bana kaşlarını çatmasından nefret ediyordum.

"Seni seviyorum kardeşim," diye ekledim ve yüzü yumuşadı. "Ben de seni seviyorum, göt herif," dedi.

Pegasuslar ileriye doğru yürüdüler, ateş çukurundan aşağıya doğru bakana kadar geniş bir daire çizerek döndüler, kuyrukları sallanıyor ve kasları uçuş beklentisiyle seğiriyordu.

"Devam et Xavier," diye bağırdı Geraldine. "Sonsuzluğa ve ötesine uç!"

Xavier kişnedi, şaha kalktı ve güzel leylak yelesi rüzgârda dalgalansın diye başını salladı, sonra öne atılarak yolu açtı. Tyler ve Sofia da onun yanında hızla ilerliyor, kanatlarını iki yana açarak kalkışa hazırlanmak için çırpıyorlardı.

"Hadi, Xavier!" Heyecan içinde uludum.

Gökyüzüne doğru yükselmeye başladılar, Tyler ve Sofia hızla yükselirken, Xavier'e bağlı koşum takımı aralarında gerildi ve at bacaklarıyla gökyüzünde dönerek yerden kaldırıldı.

Sofia mutlu bir şekilde Xavier'e kişnedi ama Darius'un küçük kardeşi yavaşça bacaklarını tekmelemeyi bıraktı, onun yerine başının üzerinde süzülürken gevşek bir penis gibi orada asılı kaldı.

"Biraz gusto ver, sevgili kardeşim!" Geraldine ona seslendi, ama Xavier'in yüz hatları düzleşmişti, uzun yüzü

Sofia ve Tyler gökyüzünde bir ileri bir geri uçarken suratları asıktı.

"Bir T-rex'e yem olmak üzereymiş gibi görünüyor," dedim Max'e. Xavier yine tepemizde uçarken kahkahayı patlattı, at gibi suratı daha da asılmıştı.

"Bu da ne..." Annem Tiberius Rigel ile birlikte ortaya çıktı, ikisi de şaşkınlık içinde garip gösteriyi izliyordu.

Geraldine telaşla onlara doğru ilerledi ve Tiberius'un elini tutup onu kendine doğru çekti.

"Sana ve horozlarına iyi günler, Tiberius. Bak, bir iki gündür sana bunu söylemek istiyordum ama son zamanlarda savaş ve siyasetle ilgili çok şey konuşuluyor ve bu da arabamızın ön koltuğunu işgal ediyor. Şimdi beni dinle. Sen ve babamın ıssız bir denizi çevreleyen ayrı kayalıklarda durduğunuzu biliyorum, ancak iyi bir somon balığı yetiştirdiğini söylemeliyim ve seninle bir tür alabalık ateşkesi yapmaya karar verdim. Benim ve Maxy'nin pezevenkliği uğruna alabalıklarımızı bir kenara bırakabiliriz, en azından savaş konseyleri falan dışında, ne dersin?"

Tiberius kaşlarını çattı, önce Max'e sonra tekrar Geraldine'e baktı. "Çok özür dilerim canım, ama az önce ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh-ho! Karahindibayla dans eden şeytan gibisin," diye güldü Geraldine ve Tiberius'un göğsüne bir tokat attı. "Savaş deliğin hakkında çok zekisin. Bu akşam birlikte yemek yiyelim mi? Ya da bu gece uygun olmazsa belki yarın? Birbirimize olan düşmanlığımızın ötesine geçebilecek bir bağ kurmak için birbirimizi daha kişisel bir düzeyde tanımamız en iyisi olacaktır. Elbette sadakatim söz konusu olduğunda tripper tuzağımı kapatacağıma söz vermeyeceğim ve bir tartışma çıktığında dilinizin bana doğru dinglehop dansı yapacağından şüphem yok, ancak Maxy ve ben tarafsız begonyalarımızı dikmek için verimli bir zemin bulduk ve bunun için herhangi bir neden göremiyorum.

aynı şeyi yapamaz. Ne dersiniz, bir akşam yemeği uygun mu yoksa bir tiffin karnınızı daha mı doyurur?"

"Ben, şey..." Tiberius ne diyeceğini bilemez haldeydi ve Max onu iterek ayağa kaldırdı.

"Bizimle yemek yemek istiyor baba," diye açıkladı Max, kolunu Geraldine'in beline dolayarak. Annem, arkadaşımın bir kralcı ile olan yeni ilişkisinden endişe duyduğunu belirten bir yüz ifadesi takındı.

Tepemin taşı atmıştı, çünkü tüm bu 'biz ve onlar' saçmalığından bıkmıştım. Kraliyet ailesi varislere karşı. Tahtı ele geçirme şansımız olursa tüm bunların bir gün tekrar gündeme gelebileceğini biliyordum, ancak savaşlardan bıkmıştım ve kesinlikle Vegas ve arkadaşlarıyla savaşa geri dönmek istemiyordum. Ve evet, tamam, belki de geçmişte ikizlerden kurtulmak için yaptığım onca şeyi düşününce bu beni ikiyüzlü yapıyordu, ama neden şimdi herkes iyi geçinemiyordu ki? İttifakları her zamankinden daha önemli kılan bir şey varsa o da savaştı. Eğer kertenkele kralı öldürürsek varis şapkalarımızı geri takacaktık. Bu kadar basit.

Tiberius, Geraldine'e nazıkçe gülümseyerek, "Elbette," dedi. "Yarın akşam yemeğine ne dersin?"

Xavier tekrar başımızın üzerinden geçti, Sofia ve Tyler ona hayatının gezintisini yaşatmak için çok çalışıyor olsalar da gözleri kısık ve ifadesi düzdü.

Annem bana doğru yürüdü ve sandalyemde nasıl yığıldığımı görünce başını eğdi.

"Gidip isyancılardan bazılarıyla konuşabilirsin, onlarla konuşmaya başlayabilirsin ve aralarında biraz iyilik kazanabilirsin," diye önerdi.

"Peki bunu neden yapayım?" Kollarımı kavuşturarak sordum. "Politika, Seth," diye kestirip attı. "Unuttun mu Sana öğrettiğim her şeyi? Bu insanlar arasında bir lider olman gerekiyor. Yüzünüzü göstermeniz ve yeni şantiyelere yardım ederken görülmeniz önemli. Bir kreş inşaatında çalışıyordum.

Adanın doğu tarafı, belki oraya gidip yardım edebilirsiniz?"

"Yani sahte bir gülümseme takın ve cazibemle bağlılık kazanmaya git demek istiyorsun," diye düzelttim kuru bir sesle, ona bakmıyordum ama görüş alanıma doğru sert bir adım attı.

"Hâlâ yas tuttuğunu biliyorum, yavrum," dedi nazikçe. "Ama geleceği yeniden düşünmeye başlamanın zamanı geldi. Kaybedilenleri yeniden inşa etmeliyiz. Eğer bugün halkla ilişkilere karışmak istemiyorsan, o zaman belki de Xavier o aşağılayıcı koşumdan kurtulduğunda onunla konuşmak için biraz zaman harcarsın?"

Xavier tam o anda tekrar üzerimizden uçtu, annemin o sözleri söylediğini duyunca başı utançla öne eğildi.

Gökyüzündeki üzgün küçük Xavier'i işaret ederek, "Şimdi ne yaptığına bir bak," diye tısladım. "Elbette, utanç verici. Hatta aşağılayıcı-"

Xavier üzüntüyle kişnedi, görünüşe göre tekrar yanımdan geçerken bunu söylediğimi duymuştu. Kahretsin, atların kulakları sandığımdan daha hassasmış.

"Ama adam yukarıda istediği kadar uçmayı, küçük toynaklarını tekmelemeyi ve kanatlarını kaybetmeden önce bulutların arasında süzölmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamayı hak ediyor," diye devam ettim, ayağa kalktım ve anneme baktım. O uzun boyluydu ama ben daha uzun boyluydum. "Belki de hepimiz güzel zamanları hatırlamayı hak ediyoruz. Belki ben de o koşum takımına binmek istiyorumdur."

"Buna cesaret edemezsin," diye soluk soluğa kaldı.

"Yapardım. O koşum takımıyla yukarı çıkardım ve bunun ne kadar utanç verici, küçük düşürücü, utanç verici ve itibar sarsıcı göründüğünü umursamazdım," dedim gururla ve Xavier'in sözlerime karşılık olarak yine kederli bir şekilde kişnediğini duydum.

Xavier kurtulmak için koşum takımını ısırmaya başladı, Sofia ve Tyler'a öfkeyle kişnedi ama onu duymuyor gibiydiler. Sanki onu serbest bırakacağını düşünmüş gibi Fae formuna geri döndü, ama bunun yerine

Koşum takımının içinde baş aşağı, yeni doğmuş bir bebek gibi çırılçıplak, kolları sallanıyor ve mücevherlerle süslü siki rüzgârda sallanıyordu.

"Argh!" diye bağırdı, Tyler ve Sofia havada kalmaya odaklanırken altlarında meydana gelen katliamı fark etmeden büyük daireler çizerek uçmaya devam ederken sağa sola dönüyordu.

Xavier koşum takımıyla boğuştu, bir tarafını çözmeyi başardı ama bu onu sadece daha garip bir şekilde asılı bıraktı, her şey kışının etrafına takılmak için aşağı kaydı. Öne doğru yuvarlandı, kışı artık havadaydı ve elleri omurgasının dibine oturmak üzere dönmüş olan diğer tokaya umutsuzca uzanıyordu.

"Biri ona yardım etmeli," dedim üzüntüyle başımı sallayarak.

"Ona yardım etmelisin," diye ısrar etti annem ve haklı olduğunu anladım, elimi kaldırdım ve onu tekrar dik konuma getirmek için bir hava akımı gönderdim. Vay be. Kesinlikle daha önce yardım edebilirdim. Beynim bugün çok karıştı. Calaria diye uydurduğum, Caleb'in bana vurulduğu, beni öptüğü ve taşaklarımı okşarken bana iyi bir köpek yavrusu dediği küçük dünyada takılıp duruyordu.

Düşüncelerim dikkatimi dağıttığı için büyümü biraz fazla güçlü yaptım ve Xavier'i sabitlemek yerine vahşi bir kuyruk dönüşüne gönderdim ve kafamın yanından bir hortum gibi geçerken öfkeyle bağırdı.

Büyüyü çabucak düzelttim, onu hareketsiz tuttum ve havanın gücüyle onu serbest bırakmak için tokayı açtım. İçinden yuvarlandı ve onu küçük bir bulutun üzerinde yakaladım, yanıma inmesi için aşağı taşıdım ve kabarık bulutu aletini örtmesi için yerinde bıraktım. Yanakları kıpkırmızıydı ve kendine bir çukur kazıp ortadan kaybolmaya ya da yüzüme yumruk atmaya hazır görünüyordu, tam emin değildim.

"Al bakalım dostum," dedim omzunu sıvazlayarak ve bir öfke homurtusuyla beni omuz silkti.

"Seni pislik," diye tersledi.

"Evet, bunun suçunu kesinlikle ben üstlenmeliyim," dedim ona suçlu bir bakış atarak. "Ama iyi tarafından bakarsak, orada harika görünüyordun. Gerçekten harikaydın."

Bana bunun şimdiye kadar söylediğim en bariz yalan olduğunu bildiğini söyleyen düz bir bakış attı ve haklıydı.

"Xavier, bu oldukça... bir şeydi," dedi annem, sesi sahte bir coşkuyla kaplanmış, parlak bir şekilde gülümseyerek.

Ona baktım, tavırlarında kendimden çok şey görüyordum. Yapmacık gülümsemeler o kadar kalın bir şekilde boyanmıştı ki, içlerini göremiyordunuz. Bunu yapabilmemin tek nedeni bana bu beceriyi öğretmiş olmasıydı ve onu ne zaman sahte davrandığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Her zaman her şey mükemmelmış gibi davranmak zorunda kalmaktan, insanların kendi morallerini yüksek tutmak için güvendikleri cesur, mutlu, her zaman iyimser bir figür gibi davranmaktan bıkmıştım. Peki ya benim moralim ne olacaktı? Ya onlar yok olduğunda ve yanaklarıma sıkıştırdığım her zoraki gülümseme ruhumdan taze, sulu bir parça kopardığında?

Hayatım boyunca yaptığım her hareket dikkatle izlendi, haberlerden aldığım tepkiler kişiliğimden az ya da çok şey talep etti, öyle ki dünya sahnesinde dururken kim olduğumu bile bilmediğim zamanlar oldu. Bundan kurtulduğum tek zaman Mirasçılarının ve son zamanlarda da Vegas'ın ve yeni arkadaşlarımla yanında olduğum zamanlardı. Kitleleri kızdırabilecek her hareketimi düzeltmeye geri dönmeye hazır değildim. Siktir et kitleleri. Ben yas tutmayı bitirene kadar bekleyebilirlerdi.

Xavier arkasını döndü, giysilerini kaptığı gibi R.U.M.P. şatosuna giden yola saptı, bulut hâlâ kıçının etrafında dolaşıyordu.

"Peşinden git," diye teşvik etti annem. "Ve onunla Darius'un yerini alması ve Ateş Lordu pozisyonuna yükselmesi için konuşmaya çalış. Zor olduğunu biliyorum ama savaştayız. Onun da bu savaşdaki rolünü üstlenmesinin zamanı geldi."

Öfke göğsümü delip geçti ve içimdeki Alfa'yı göstererek ona hırladım.

"Darius'un yerini istemiyor. Boş bırak, kimin umurunda?" Şakayla karışık söyledim.

"Sen kendinde değilsin," diye hırladı ve meraklı bir asinin bizi duyabilecek kadar yakınımızda olma ihtimaline karşı etrafımıza bir susturma balonu gönderdi. Sanki artık umurumdaydı. "Bugün Linda Rigel'in Lionel'in kurduğu yeni mahkemede 'Yüksek Konsey Üyesi' olarak görevlendirildiği haberini aldık."

Bu küçük bilgi kırıntısıyla irkildim ve Max ile babasına baktım, ikisi de susturucu bir balonun içinde ciddi ciddi konuşuyor gibiydiler, şüphesiz bunun ne anlama geldiğini de tartışıyorlardı. Max'in üvey annesi tam bir orospuydu ve bunu hepimiz biliyorduk, bu yüzden ek ihanet karşısında çok şaşırdığını sanmıyordum ama özellikle babası için acı verici olmalıydı.

"Bunu ne zaman duyurdular?" Merakımı kendime rağmen yenemeyerek sordum.

"Daha bu sabah - bak." Annem kendisine verilen Atlas'ı cebinden çıkardı ve The Celestial Times'tan bir makaleyi açarken görmem için bana doğru uzattı, ama ben daha okuyamadan bir pop-up ekranı kapattı.

Size iyi günler ve ıslak bir Çarşamba, Terazı burcu,
yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Bugün, son zamanlarda içinizi kederle dolduran köşe ve bucakları temizlemek için harika bir gün. Ruhunuzun derin uçurumlarına dalın ve o endişe verici düşünceleri içinizden atın. Denize dalmak tam size göre

seni bir kez daha kaygan ve müstehcen görmek için

Yükünüz ağırlaştığında her zaman bir arkadaşınıza yüklenebileceğinizi unutmayın. Yakışıklı bir Balık burcu

Eğer rahatlamaya ihtiyacınız varsa üzerlerine sıçmaktan mutluluk duyarsınız - ufacık bir sıçrama bile sizi bir çocuk kadar ıslak hissettirebilir.

Tam da en çok ihtiyaç duyduğunuz anda ıslık çalın. Ama unutmayın, en iyi sırlar kalbinize en yakın olanlardır, çünkü bir hain hala saflarımızda pusuda bekliyor ve hepimiz o pusuda yatanı yalamak için en kurnaz halimizi takınmalıyız!

"Bu ne biçim bir burç falı böyle?" Tekrar okuduğumda burnum kırışarak sordum ve annem onu reddederken boğazının arkasından kısık bir sesle homurdandı.

"O Vega denen kız Brian Washer'a ordusunda general olmasını teklif etti," diye mırıldandı annem sinirli bir şekilde. "Ve yeni unvanıyla yapmayı düşündüğü ilk şey, isyancılar için günlük bir yıldız falı başlatmak oldu. Bütün gün tarot falı baktı ve böyle saçma sapan şeyler gönderdi. Onu bir sonraki görüşümde bu konuda onunla sert bir konuşma yapmak niyetindeyim."

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandım, çünkü eğer Washer ve ufacık tefecik çocuğu bunu yapmaya karar verdiyse, annemin onu durmaya ikna etme şansının, Lionel'in bir sonraki basın açıklamasında gizli bir Solucan Değiştiren olduğunu açıklaması kadar fazla olduğunu biliyordum.

Falı kapattım ve onun yerine dikkatimi annemin açtığı makaleye verdim.

Göksel Konsey için Yeni Bir Şafak.

Bugün, yüce kralımızın bilge ve güçlü yönetimi altında yeni yükselen Solaria Krallığı'nda yeni bir başarı şafağı daha doğdu. Birçoğumuz kralımızın yükselişine sevinirken

Solaria'daki en güçlü Fae'ler ve sonunda bir kralın yönetimine geri dönüşle birlikte, nihayet bu yeni ve müreffeh saltanatın önümüzdeki yıllarda nasıl görüneceğini görmeye başlıyoruz.

Linda Rigel bugün Yüksek Konsey Üyesi olarak ilan edildi - eski Yüksek Konsey Üyeleri - artık ayrı yaşadığı kocası ve cinsel sapkın olduğundan şüphelenilen Tiberius Rigel ile birlikte Melinda Altair - bodrumunda bulunan işkence odası hakkında daha fazla bilgi için altıncı sayfaya bakın - ve Antonia Capella - sürüsü olarak adlandırdığı tarikat ve gizlice gerçekleştirdikleri aşağılık faaliyetler hakkında bir ifşa için on ikinci sayfaya bakın - tarafından planlanmakta olan ihaneti krala bildirdiği cesur ve özverili bir bağlılık eyleminden sonra kendisine verilen pozisyon.

Kendi evinde yaşanan zulümden kaçma şansını yakalayan Linda Rigel, Tiberius'un düzenli olarak kendisine getirdiği kadınlardan cesurca bahsetti; oğlu Max, Tiberius'un yıllar boyunca doğurduğu pek çok piçten biriydi, ancak Tiberius'un gebe kaldıktan sonra yaşamasına izin verdiği tek kadındı.

Bu acımasız haneden sağ kurtulan ve kraliyetin kararlı bir destekçisi olan Linda, yıllardır kocasının kontrolünden kaçmaya çalışıyordu ve güçlü ve yardımsever kralımızın yardımıyla sonunda bunu başardı. Kaderin bir cilvesi olarak Lionel Acrux, Linda'nın yıllarca kendisine gösterdiği sessiz sadakati, yeni Konsey'inin başkanı olarak en şerefli pozisyonla ödüllendirdi.

Lionel gelenekleri değiştirerek, başka Yüksek Konsey yesi atanmamasına karar verdi; bunun yerine Linda Rigel sarayına başkanlık edecek ve bir krallığın gerektirdiği günlük işlerin yürütülmesine yardımcı olacak, böylece adil ve sağlam bir el ile yönetmeye devam edebilecek, her fırsatta onu zayıflatmaya çalışan isyancıları arayacak ve Solaria'yı hepimizin bildiği ve geri getirebileceğine inandığımız büyük krallığa dönüştürecek.

Krala selam olsun.
-Gus Vulpecula

Skye Marie: Tiberius Rigel'in kurnaz olduğunu hep biliyordum - bir keresinde turta yeme yarışmasındaydı ve kendisine bir parça ikram edildiğinde tüm odaya turta sevmediğini söyledi #shiftynopieguy
#canttrustaFaewhowonteatpie
#ibetheeatsquiche

BigGriff99: Ben kendi adıma siyasette yeni bir yüz gördüğüm için çok mutluyum. Masaya ne getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum ve sokak pisliği vergilendirmesi konusu bir sonraki Konsey'de gündeme geldiğinde Griffin'ler için vergi planlarını duymak için heyecanlıyım #dontpersecuteusforneedingtopoop
#whyshouldipaymoreforevacuatingmybackdoor
#freedomtodump #itsalsoaratdeterrent

Brandy May: @BigGriff99 Geri kalanımızın adını kötüye çıkaran sizin gibi Griffin'lerdir - asla halka açık bir yere sımadım ve asla sımayacağım ve ben sadece Griffin bok vergisini ödemek zorunda kalma ihtimalinden değil, aynı zamanda Tarikatımın Fae'lerinin bu kadar sık halka sımaya başlamasından dehşete düşüyorum.

şimdi bunu gerçekten bir seçenek olarak tartışmak
gerekiyor #forshame #imallforonthespotfines
#notallGriffinsdoit

BigGriff99: @Brandy May Türümüzün altı bin yıldan
fazla bir süredir halka açık yerlere sıçtığını bilmenizi
isterim - bu bizim kültürümüzün ve mirasımızın bir
parçasıdır ve bunu anlamıyorsanız saf kan olmadığınızı
varsayabilirim #poopingrights #illploptilidrop

Telisha Mortensen: LINDA RIGEL BİR TWUNT
bir yönetici bu yorumu kaldırdı

Kristen Cannell: Linda Rigel'in iyi bir Yüksek Konsey
Üyesi olacağına eminim! Kralımızın daha küçük Fae'lerin
toplum içinde yer değiştirmek için izin almaları
gerektiğine dair yeni yasasından sonra, komşum Bay
Grunnet'in ne zaman yağmur yağsa iğrenç Heptian
Kurbağası formuna bürünüp güzel verandamın
karşısındaki olukta sümüksü bir bok gibi oturmasını
izlemek zorunda kalmayacağım için çok mutluyum. Bu
benim güzel dişi aslanımın tüylerini diken diken ediyor.
#nomoretoadintheroad #anti-amphibian

Jeremy Grunnet: Lanet olsun sana, Kristen! Beni
yetkililere ihbar eden sendin, değil mi? #fuckyourporch
#lowlyLion

BigGriff99: Oluktaki sümüklü bir bokta yanlış bir şey
yok #itsmyrighttoshite

Lejla Asoli: Bir Yüksek Konsey Üyemiz olmasına sevindim
ama Linda Rigel olmak zorunda mıydı? Güldüğünde sesi
keçinin sincabı boğması gibi çıkıyor. Ben bilirim. Sevgili
Chippy'mi böyle kaybettim. Bu korkunç anıları
canlandırıyor ama onun onuruna bir heykel dikilmesi
konusundaki e-postalarımın cevap verecek mi? Tabii ki
hayır. #insensistiveSiren #buildastatueforChippy

Kahverengi İnek: Solaria, Vega tahtında oturan o önyargılı, Tarikatçı, pislik tarafından yerle bir ediliyor! Bu saçmalıkta yazılan yalanlara kulak asmayın. Gerçekler için The Daily Solaria'yı okuyun! #jointherebellion #thisbrowncowwillshowyouhow

#themooooovementiscoming #allhailtheVegaqueens

bir yönetici bu yorumu kaldırdı

"Linda'nın her zaman bir pislik olduğunu söyledin, sanırım şimdi bu düşüncende haklı olduğunu hissediyorsundur," dedim ve annemin Atlas'ını ona geri verdim.

"Seth Capella, bana karşı o pis ağzını kullanma," diye tersledi ve kulağımın etrafına öyle hızlı bir hava büyü darbesi indirdi ki, onu engellemek için zamanında geldiğini göremedim. "Böyle bir haberin ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Lionel krallık içinde bir dayanak noktası oluşturuyor, sarayını kuruyor ve insanların, onları daha iyi bir seçenek olduğumuza ikna etme şansımız varsa, bizim de buna karşılık olarak kendi dayanağımızı sağlamlaştırdığımızı görmeleri gerekiyor. Ve biz derken sadece bunu kastediyorum - Xavier'in Ateş Lordu olarak yerini almasıyla olması gerektiği gibi Göksel Konsey. Vegaslılar iyi niyetli, ancak bizden bu pozisyonu talep edebilseler bile - ki ben bunu yapabileceklerine inanmıyorum - yönetme görevi için ciddi şekilde hazırlıksızlar. Kendimizi bu ordunun gücü olarak yeniden tesis etmemiz hayati önem taşıyor. Asker toplamalıyız. Solaria'nın dört bir yanına haber yaymaya başlamalıyız."

"Sana iyi şanslar. Ben çıkıyorum." Ondan uzaklaştım, Xavier'in gittiği yöne doğru ilerledim, üzerime ağır bir ruh hali çökmüştü. Tek istediğim sevdiğim insanların son kalıntılarının da güvende olmasıydı. Lionel'ın gitmesini istiyordum elbette ama bir başka savaşa daha hazırlıksız girmek istemiyordum. Sevdiğim bir insanın daha ölümünü izlemeyi reddediyordum,

ve tekrar savaşı hazır olmadan önce daha fazla insanı kanlı bir sona götürmek için birlikleri toplamaya başlamayacaktım. Hayatta olmaz.

Kalenin önündeki hava parıldarken ve Caleb ile Tory, yapraklardan yapılmış büyük bir çanta ve gözlerinde umut dolu bir şeyle yıldız tozundan cisimleşirken durakladım.

Onları güvende bulduğum için rahatladım ve koşmaya başladım, oraya varır varmaz onlarla çarpıştım ve ikisini de kucaklayıp boğarcasına çektim.

"Ayağıma basıyorsun, Seth," diye küfretti Tory, ben Cal'ı tutmaya çalışırken elimden kurtuldu ama o da beni iterek geri çekildi.

Boğazımda bir iniltiyle aralarına baktım, o küçük sarılmadan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Büyük bir sarılmaya ihtiyacım vardı. Battaniyeler, filmler, mumlar, her şey. Ama gözleri bunu yakın zamanda elde edemeyeceğimi söylüyordu.

"Ee? Ne buldun?" diye sordum.

"Darcy'nin yerini bulmanın bir yolunu bulduk ama büyüü yarın öğlene kadar yapamam," dedi Tory ve göğsümde bir umut kabardı. "Ailen onları görüp sorular sormaya başlamadan önce gidip bu kitapları saklamak istiyorum."

"Onları odanıza götüreceğim. Sanırım Düzenimin uyanmaya başladığını hissedebiliyorum, umarım fazla uzun sürmez." Caleb tüm kitapları kucağına aldı ve koşarak şatoya doğru uzaklaştı.

Tory'ye bir dizi soru sormak için ağzımı açtım ama sonra bakışlarım boynundaki iki kanlı iğne izine takıldı. Bir ısırık. Bir vampir ısırığı. Bir Caleb ısırığı.

Tory elini kaldırdığında donakaldım, soğukluk omurgamdan aşağı akıyordu, neye baktığımı fark ettiğinde parmakları o izin üzerinde gezindi ve onu iyileştirdi. Ama ben onu görmüştüm. Artık kafatasımın içine, göz çukurlarımın tam arkasına damgalanmıştı.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım, döndüm ve çimlerin üzerinde yürümeye başladım.

Darius, Caleb'a onu avladıktan ve King's Hollow'un çatısından aşağı attıktan sonra bir daha ondan beslenmeyeceğine dair söz verdirmişti. Ona verdiği sözü tutmamıştı. Onu ısırmişti. Onun kanını içmişti, peki ne zaman? Ne için? Tozlu, eski bir kütüphanedeydiler, ondan içmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Sikişiyorlardı.

Kırmızı gördüm. Kör edici, yakıcı kırmızı.

Özlem duymaktan, sızlanmaktan ve her geceyi soğuk bir yatakta tek başıma en iyi arkadaşımı düşünerek geçirmekten bıkmıştım. Dünyaya Seth Capella'nın neler yapabileceğini, onun Fae bedenine bürünmüş bir fırtına olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

Justin Masters'ı patikada gezinirken gördüm ve onu ilk kurbanım olarak kabul ederken dişlerimi gösterdim. Sırtına bir yaylım ateşi gönderdim ve onu bir metre toprağa gömüp sadece kafasını dışarıda bırakmadan önce korku dolu bir çığlık atarak patikadan uçurdum.

"Neden?!" diye feryat etti, ben ona cevap vermeden yanından geçip giderken.

Çünkü Zodiac'ta geçirdiğim süre boyunca kimse neden bir bok yaptığımı sorgulamamıştı. Akademideki en güçlü Fae'lerden biriydim, Uranüs gibi kaotik güçler tarafından yönetilen uçucu bir Kova burcuydum, ama beni mahveden yükselen burcum Terazî'ydi. Beni asla sevmeyecek bir adamı sevmem için beni lanetleyen, kurnaz yöntemleriyle lanet Venüs tarafından yönetiliyordu.

Ellerimi ceplerime sokup yürümeye devam ettim, gözlerim Leon, Dante ve adının Carson olduğundan emin olduğum dövme bir adam tarafından devasa bir yuvanın inşa edildiği ilerideki bir tepeye takıldı. Orada başka insanlar da vardı, toprak elementalleri güzel sopalar fırlatıp Leon'a sunuyor, o da ya başını sallayarak onaylıyor ya da başını şiddetle sallayıp fırlatıp atıyordu - ya da bazen sopayı yapanın kafasına vuruyordu.

Yuva çok güzeldi, bir şahin şeklinde bükülmüştü, kanatları içeri girebilmek için arkadan ayrılmıştı.

"Hey dostum," diye seslendi Leon bana. "Bize yardım etmek ister misin? Burada iyi bir Toprak Elementalı daha işimize yarayabilir."

"Bir boka ihtiyacımız yok. Önüne gelen her pisliği işe almayı bırak," diye homurdandı Carson, uzun saçlarını tepeden toplayıp bana hoş olmayan bir kaş çatarak. Elinde tuttuğu uzun bir sopayı yıldız ışığı gibi parlayan mücevherlerle kapladı. Dante sopayı ondan aldı, başını merakla eğdi, içindeki Ejderha gözlerinin sahiplenici bir şekilde parlamasına neden oldu.

"Yaptığım her sopa için seninle kavga etmeyeceğim, Infer-" Az önce bir böceği içine çekmiş gibi sertçe öksürdü. "-son göt herif." Dante'nin derisi elektrikle çatırdarken Carson sopayı onun elinden çekip aldı ve şahinin bacağına sabitlemek için harekete geçti.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, omuz silkip yürümeye devam ettim ama Leon tepeden aşağı koşarak yoluma çıktı.

"Yaptığımız şey hepinizin ilgisini çekmedi mi dostum?" diye sordu umutla, altın rengi gözleri ışıdayarak. "Çok kurnazca. Şimdiye kadar aklıma gelen en kurnazca fikir."

"Bu benim fikrimdi, stronzo," diye seslendi Dante.

"Ortak bir fikirdi," dedi Leon, ona bir el sallayıp bana döndü. "Çoğunlukla benim fikrimdi," diye fısıldadı.

"Tek yaptığın bize emir yağdırmak ve başımıza bela olmak," dedi Carson, yeni bir çubuğu yuvanın alt tarafına sabitlemeyi bitirdiğinde ayağa kalkarak.

Leon adam şaka yapıyormuş gibi güldü ve ben de tekrar yanından geçmek için hamle yaptım. İri cüssesine rağmen bir kedi çevikliğiyle önüme atladı.

"Gabe'in dikkatini dağıtmak için," diye açıkladı. "Çünkü onun Harpy beyni yuvalara takıntılı, harika değil mi? Bizi görmeye çalıştığında tek göreceği bu muhteşem yuva olacak ve güvercin beyniyle yuvanın her bir parçasını incelerken mutlu bir şekilde ötecek. İçine her türlü süslü çubuğu sakladık, böylece dikkati çok dağılacak ve savaş planlarımızı çok fazla göremeyecek."

"Bu çok aptalca. Hiçbir şekilde işe yaramaz," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Pfft. İşe yarayacak. Bu yuva şimdiye kadar yapılmış en iyi Harpy pornosu gibi. Buna ne kadar direnmeye çalışırsa çalışsın, beyni bir elinde kayganlaştırıcı, diğerinde mendil ile bakmak için buraya geri dönecek. Ayrıca kafasını çevirmek istemeyecek - en kurnaz planımın kurnazlığını anlayacak ve buna bakmaya devam edecek, böylece Lionel geleceğimize bir göz atmak için kafasına gizlice girerse alacağı tek şey yuva olacak. Bu saf bir deha."

"O zaman sana iyi şanslar," diye homurdandım ve o beni tekrar durduramadan yanından hızla geçip patikada ilerlemeye başladım.

Bir sonraki tepenin eteğinden döndüm ve bakışlarım gümüş Kurt formundaki Rosalie Oscura'ya takıldı; sırt üstü uzanmış, güneşin son ışıklarını içine çekiyordu. Acımasız bir gülümseme dudaklarımı büktü ve tişörtümü başımın üzerinden çekip attıktan sonra eşofman altımı indirip çoraplarımı ve ayakkabılarımı da çıkardım. Bir kavga için ölüyordum. Ve cevap oydu.

Vardiyanın içimde dalgalanmasına izin vererek ileri doğru koştum ve dört kocaman beyaz pençem yere çarpıp yamaçta bir sarsıntı yaratırken uludum. Rosalie, beni fark ettiğinde dikilen sarkık bir kulağının altından tembel tembel bakarak yoluma çıktı.

Dudaklarımı hırıldayarak geriye doğru sıyırıp ilerlediğimde gözleri kısıldı.

Dövüş benimle.

Boğazından bir hırıltı yuvarlandı ve kendini dikleştirerek bana doğru yaklaştı. Tehdidi değerlendirmek için birbirimizin etrafında dönmeye başladık. O şimdiye kadar karşılaştığım en büyük Alfa Kurt'tu, cüssesi neredeyse benimkiyle eşleşiyordu ve onu yenmek tam da bugün ihtiyacım olan türden bir zaferdi.

Bir grup isyancı etkileşimimizi fark etti, izlemek için toplandılar ama ben dikkatimin ondan uzaklaşmasına izin vermedim. O zamandan beri

Kendimi bir Alfa olarak ortaya koymayalı çok uzun zaman olmuştı. Dünyaya gücümü hatırlatacak ve bunun bedelini Rosalie'nin ödemesine izin verecektim. Bilen gözleri ve ne zaman yakınımaya gelse bana doğru küçük bakışları olan bu kız. Sanki asla anlayamayacağım bir bilgiye sahipti ve beni kızdırmamayı öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Hırlayarak öne atıldım, pençelerimi ona doğru uzattım ve o da beni sertçe yan tarafımdan savurarak yere düşürdü. Yine de pençelerimi onun böğrüne de geçirmiştım ve saniyeler içinde pençelerimin üzerine geri dönüp boğazına yapıştım. Saldırımdan kaçmaya çalışarak geriye doğru hamle yaptı ama ben ileri doğru bastırdım, pençelerim göğsüne çarptı ve onu yere düşürdü.

Bir saniye sonra üzerine atıldım, tekrar boğazına saldırırken öfkeyle havlıyordum ama bacakları beni geri itti ve kıvrılarak kurtulmayı ve bir kez daha ayağa kalkmayı başardı. Rosalie kaçmak zorunda kaldı ve dişlerim kuyruğunun ucuna kapandığında bir ağız dolusu tüye sahip oldum.

Öfkeyle uludu, dönüp başka bir saldırı için geri geldi ama pençelerini gözlerime geçirdiğinde hazırdım, eğildim ve kendimi ileri attım.

Dişlerim sonunda boynuna dolandı ve onu yere yatırdım, pençelerim onu yerinde tutmak için omzuna çarptı. Vahşi bir şey gibi çırpınıyordu ve ben de onu sıkıca kavradım, bana boyun eğmesini söylerken boğazımda bir uyarı hırıltısı vardı. Kalbim adrenalınle çarpıyor, bir avcının çağrısı damarlarımda dolaşıyor ve beni zaferime doğru teşvik ediyordu.

Hırlayarak dişlerini gıcırdattı ve ısırığım o inleyene kadar derinleşti.

Hadi ama. Vazgeç. Bana boyun eğ.

Rosalie bir pençesini aramıza sokmayı başardı, pençelerini yüzüme geçirdi ve çenelerimin kilidi açıldı, saldırının acısı onu bir sızlanmayla serbest bırakmama neden oldu.

Kan yanağımdan aşağı aktı ve tekrar benden uzaklaşarak beni tepeye doğru kovalamaya zorladı. Onu takip ettim.

Yüzümde açtığı yarıkların bedelini ona ödetmek istiyordum.

Yine de beklediğim gibi bir yavru gibi kaçmaya devam etmedi, dik tepenin zirvesinde geri döndü, havaya zıpladı ve bir ton tuğla gibi üzerime geldi, dişleri ve pençeleri kürkü ve eti parçaladı.

Çarpışmanın etkisiyle tepeden aşağı yuvarlandık ve gümüş ve beyaz tüylerden oluşan bir kasırganın içinde dönerken, saldırılarımın nereye indiğini göremiyordum, sadece kanın havayı kirletmeye başladığını görebiliyordum.

Bir zafer dalgasıyla dişlerimi onun kabarık kuyruğunun ucuna kenetledim. Artık elimdesin, Rosalie.

Daha sert ısırdım ve tuttuğum şeyin kendi kuyruğum olduğunu fark ettiğimde bir çığlık attım ve kimse fark etmeden hızla bıraktım.

Tepenin dibine muazzam bir gümbürtüyle indik ve ben Rosalie'nin üzerine uzanıp pençelerimizi birbirine geçirirken kalabalığın nefesi kesildi. Hareket etmedi, gözleri kapalı ve vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsizdi.

Onu uyandırmak için yanağını okşarken kalbim çarpmaya başladı ama hâlâ hareket etmiyordu.

Panik bir gelgit dalgası halinde üzerime çöktü ve korkuyla inledim, ayağa kalkıp onun üzerine çıktım ve yan tarafına burnumu soktum. Kalk, Rosalie. Lütfen, ayağa kalk.

Daha fazla ölümle yüzleşemezdim. Ben ne yapmıştım? Onu gerçekten sırf kendime anlamsız bir galibiyet sağlamak için mi öldürmüştüm?

Dehşete kapılmış bir köpek yavrusu gibi havladım, onu tekrar burnuma çektim ve kalabalık endişeli mırıltılara boğuldu. Karanlık kafamın derinliklerine gömüldü, ölüm bugünlerde beni her yerde takip ediyor gibiydi ve şimdi yine benim için gelmişti çünkü öfkemi boşaltmak için bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Fae formuma geri döndüm, onun yanında diz çöktüm ve derisini bulana kadar parmaklarımı kürküne bastırdım, iyileştirme büyüsünü olabildiğince çabuk hazırladım.

Ama ben daha onu iyileştirmeye başlayamadan, kuyruğunu sallayarak ve boğazından bir eğlence havlaması kopararak ayağa fırladı. Dilinin ucunu kanlı yüzümün tam ortasında gezdirdi, sonra kuyruğunu dik tutarak tırıs tırıs uzaklaştı, kalabalığı yararak beni çimlerin üzerinde, dizlerimin üzerinde çırılçıplak bıraktı. Lanet bir aptal gibi.

"Tanrım, ne eğlenceli," diye seslendi Washer kalabalığın içinden, Speedos'uyla kalabalığın önüne çıktı, elleri kalçalarında ve kösele gibi göğsü yeni cilalanmış gibi görünüyordu.

Koşarak yanıma geldi ve Siren armağanları ben kaçamadan beni ele geçirdi. İçimdeki öfkeye yapıştı, sonra aşağılanmayı parçalara ayırdı ve onun altında yatan en kötü duyguya, diğer tüm duyguların ateşine dökülen jet yakıtına giden yolu bulmaya başladı. Aşk.

Onu hızla engelledim, zihinsel bariyerlerim yerine oturdu ve suratını asmasına neden oldu.

"İçindeki tüm o düğümlere yardım edebilirim, oğlum. Düğümleri çözmek için oraya girmeme izin ver. Birazcık itip çekmem, itip kakmam gerekecek ama en karanlık bölgelerine tam erişim sağlamama izin verirsen seni çok rahatlatacağım, seni temin ederim."

"Senin yardımını istemiyorum," diye tısladım, ayağa kalktım ve kıyafetlerimi almak için çimlere doğru ilerledim.

Vücudumdaki yaralardan derime kan yapışıyordu ve hepsini iyileştirmek için bir elimi göğsüme bastırdım.

"Vay anasını," dedi isyancılar arasındaki bir genç kız, vücuduma hayran hayran bakan arkadaşlarına bakarak. "O bir vahşi."

Kıyafetlerimi çekiştirerek tekrar giyindim, arkamı döndüm ve Washer'ın tam arkamda durduğunu gördüm, göğüslerimiz birbirine çarpıyordu.

Omuzlarımı geriye doğru bastırdım, dişlerimi gösterdim. "Çekil yolumdan."

"Gerçekten nefes almanız gerekiyor Bay Capella," dedi alçak ve endişeli bir sesle. "Haydi, şimdi benimle birlikte nefes alın. Al ve ver, al ve ver." Önümde çömelmeye başladı, aldığı her nefeste kollarını kaldırıp indiriyordu. "İstersen arkanda durabilirim ve kalçadan kalçaya hareketler boyunca sana rehberlik edebilirim."

Dudaklarımdan bir havlama döküldüğü anda ellerimden hava püskürdü ve Washer bir alarm çığlığıyla gökyüzüne gönderildi. Onlara doğru sinsice ilerlerken kalabalık daha fazla mırıldanmaya başladı, çoğu kenara kaçtı, ama ben kaçmayanların içine daldım.

Genç kızlardan biri heyecanla "Bana dokundu," diye bağırdı. "Bakın, kulağımın her yerinde onun kanı var!"

Yıkayıcı aniden altına attığı bir buz kütesinin üzerinde gökyüzünden hızla geldi ve bazı Su Elementallerinin yarattığı bir gölete sıçradı, içinden bir sevinç çığlığı yükseldi.

Bakışlarımı derme çatma bir gözlemevi olarak inşa edilmiş olan ve elimizde kalan gizemli malzemelerin getirildiği taş binaya diktim. Ne yapacağımı biliyordum. Yıldızlardan cevaplar isteyecek, bu aşkı göğsümden söküp atmanın bir yolunu bulacaktım ki artık bana eziyet etmesin. O zaman kendime dönecektim ve Caleb'ı arkadaşım olarak kaybetmeyecektim. Ay'la, Güneş'le ya da belki Venüs'ün kendisiyle bir anlaşma yapardım. Bu göksel varlıklardan biri bugün kendini cömert hissediyor olmalıydı ve ben de onlardan yararlanacaktım.

Ahşap kapıyı kırarak açtım ve yukarıda cam bir çatıya yükselen karanlık, dairesel odaya adım attım. Odanın kenarlarındaki raflarda son tarot destelerimiz, kristaller, scrying kaseleri, kolyeler ve ilahi sanatlarla ilgili kitaplar duruyordu. Mekânın ortasındaki masada birkaç Fae vardı ve kapıyı işaret etmeden önce dikkatlerini çekmek için parmaklarımı şıklattım.

"Aslında bir okumanın ortasındayım," diye ciyaktı adamlardan biri.

"Ve ben de senin yüzünü parçalayıp ondan bir şapka yapmak üzereydim," diye tısladım.

Elindeki tarot kartını yere bıraktı, kartta 'Ölüm' yazıyordu ve hızla başını sallayarak arkadaşıyla birlikte kapıya doğru koşmaya başladı. Masanın üzerinde paylaştıkları bir şişe burbon vardı ve bir zamanlar Orion'a ait olduğundan emin olduğum için homurdandım. Bu onun en sevdiği markaydı. Gümüş Çember.

Kapıyı iterek kapattım ve şişeyi kaptığım gibi uzun bir yudumda boynundan içtim. Yanık boğazımdan mideme doğru ilerledi ve kaygılarımın bir kısmını eritmesinden keyif aldım ama bana ay arkadaşımı hatırlatmasından nefret ettim. Neredeydi o? Hâlâ hayatta mıydı, hâlâ aldığı her nefeste Darcy'yi koruyor muydu?

Olmak zorundaydı. Onun olayı buydu. Onu asla terk etmeyecekti ve onları ne kadar özlesem de, bir gün bize geri döneceklerine inanmaya devam etmeliydim. Sadece çok ama çok yakında olsun, çocuklar.

Onu yere bıraktım, raflara yöneldim ve gezegen astrolojisi üzerine bir kitap alıp bir kalem ve kağıtla birlikte masanın üzerine bıraktım.

Bir koltuğa çöktüm, masanın üzerine dağılmış tarot kartlarını topladım ve onları yeni bir desteye karıştırdım.

"Hadi o zaman yıldızlar. Hadi konuşalım. Geleceğimde ne var, ha? Daha fazla saçmalık mı?" Desteden agresif bir şekilde rastgele kartlar çektim, onları önüme koydum ve gördüğüm manzara karşısında alay ettim. Aşıklar, Savaş Arabası'nın hemen yanında duruyordu ve her ikisi de ters çevrilmişti, bu da aşkta bir uyumsuzluğa ve kontrol eksikliğine işaret ediyordu.

"Öyle mi dersin?" Bir sonraki kartı çekerek havladım ve Ermiş'i ters dönmüş olan masanın üzerine çarparak indirirken mizahsızca güldüm.

"Yalnızlık," diye acı acı tükürdüm. "Cevaplar bunun neresinde? Bu sadece benim lanet olası günlük hayatımı anlatıyor. Neden bana bir kez olsun faydalı bir şey vermiyorsun?"

Bir sonraki kartı çektiğimde Asılmış Adam'ın bana baktığını gördüm. "Kurban," diye mırıldandım, kartı yere bıraktım ve uğursuz bir atmosferin etrafımı sardığını hissettim.

Burbon şişesini elime aldım, derin bir yudum daha aldım ve tekrar Orion ve Darcy'yi düşündüm. Onlar iyi miydi? Darcy lanetini kontrol altına alabilmiş miydi? Ama eğer öyleyse, neden bizi bulmaya gelmemiştii?

Ağır ağır yutkundum, şişede tortudan başka bir şey kalmayınca ve başım dönünceye kadar içmeye devam ettim ve gezegenlerle ilgili kitabı okudum.

Üzerinde büyük bir Venüs resmi olan bir sayfaya döndüm ve parmağımı yüzüne çarptım.

"Sen. Buna sebep olan sensin. Buna hakkın yoktu. Sen beni ona aşık etmeden önce gayet iyiydim. Neden gidip bu konuda böyle bir kaltak olmak zorundaydın? Neden beni sevebilecek birine aşık olmama izin vermedin? Ya da daha iyisi, neden onun da beni sevmesine izin vermedin?"

Masanın üzerindeki kalemi kaptım ve sayfanın karşısına, onun aptal Venüs suratına yazdım.

Venüs, karşılıksız aşkı icat eden ve istediği zaman Fae duygularıyla oynamanın komik olduğunu düşünen pis, işbirlikçi, sürtük bir orospudur.

"Oraya geleceğim," diye mırıldandım, yukarıdaki cam çatıdan kararan gökyüzüne baktım, Venüs gökyüzündeki konumundan bana sırtıyordu, parıltısı olumlu bir şekilde alaycıydı. Fahişe. "Ay'ı da yanımda getireceğim ve seni becereceğiz."

Ayağa kalktım ve bana yardım edecek bir şey bulmak için raflara yöneldim. Bu acıyı dindirmek için yapabileceğim bir büyü olmalıydı. Bunun olmadığını biliyordum.

Sadece Caleb'e duyduğum bu acı dolu özlem de değildi, hepsiydi. Keder beni delirtiyordu ve zihnim Darius'a her fazla yaklaştığında, çocukluk anılarımın, yapılan ve teslim edilen anlaşmaların, evrendeki en derin aşktan doğan dostluğun milyonlarca parçasına ayrılacağımdan emindim.

"Evet!" Ölü yaprakların arasında bulduğum müthiş tahta sopayla Darius'a saldırdım.

Omzuna çarptı ve ikiye bölündü. Gittikçe büyüyordu, o kollar on yaşındaki bedenine çok büyük geliyordu. Ama neye dönüşmekte olduğu açıktı. Her tarafı dolduğunda, babasının sahip olduğu o vahşi Ejderha görünümüne sahip olacaktı.

Babası bazen tüylerimi diken diken ederdi. Her zaman huysuzdu, bize sanki çok fazla zamanını alıyormuşuz gibi bakardı. Küçükken yavru halimle onun süslü merdivenlerine tırmanmıştım, her tarafım çamur içindeydi, Max beni gölete ittikten sonra beyaz paltom tamamen pislik içindeydi ve dik, çamurlu bir kıydan tırmanarak çıkmıştım. Lionel Amca kığımın üstüne çıldırmıştı, sonra Darius peşimden koşarak geldi ve durumla ilgilenebilmek için eve gitmemi istedi. Havada korkunç bir gerginlik vardı ve Lionel Darius'a yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenmek istediğinden emin olup olmadığını sormuştu. Darius beni kapıdan dışarı itti ve bunu onaylarken çenesini dik tuttu.

O olaydan sonra babasının yanında kendimi hep garip hissetmiştim, gerçi Darius ben gittikten sonra olanlarla ilgili sorularımı geçiştirmiş ve endişelenmemem gerektiğini söylemişti. Neyse ki Lionel her zaman çalışıyordu ve Acrux Malikânesi'nde takıldığımız zamanlarda bile onu nadiren görüyorduk.

Özellikle de çoğunlukla dışarıda, ormanda oynamayı sevdiğimiz için.

Darius gülerek üzerime atılıp beni yere serdi ve bir saniye sonra Max ve Caleb de toplanarak beni yığının dibinde ezdiler. Çok geçmeden hepimiz oyun oynamaya, gülmeye ve yaprakların arasında yuvarlanmaya başladık, bu sırada kar taneleri düşmeye başladı, kışın vaadi kalbimin teklemesine neden oldu. Dövme sırasında ailemin beni bıraktığı dağı düşündüm ve kendimi dik oturmaya zorladım, içimden bir sızlanma yükseldi.

Darius yanıma oturdu ve genellikle çok dokunaklı olmamasına rağmen bir kolunu omuzlarıma doladı.

"Dağı unut," dedi, sanki biliyormuş gibi. Her zaman biliyordu.

Gülümsedim, ona baktım ve yüzünü okşadım.

"Bir daha asla yalnız kalmayacaksın," diye yemin etti ve gülümsemem ay kadar yükseğe ulaştı.

O gün bu sözlere nasıl inandığımı, dördümüzü hiçbir şeyin ayıramayacağından nasıl emin olduğumu hatırlayarak irkildim. O zamanlar çok ölümsüz görünüyorduk. Onların olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum ve aptalca bir şekilde onların var olmadığı bir zamanın gelmeyeceğini varsaymışım. Şimdi Darius'u kaybetmişim, bu yanılsamayı yıkmış ve beni onlardan daha fazlasını kaybedebileceğim ihtimalini düşünmeye zorlamıştı. Buna katlanmak mümkün değildi.

Bir şişe ay şarjlı su buldum ve kapağını çekip çıkardım, hepsini içtim. İksir içindi ama umurumda değildi, sadece acımın dinmesini istiyordum. Ayın her zaman cevapları vardı ve damarlarımda hissettiğim anlık vızıltı yaralarımın bir kısmını uyuşturmak için harika bir iş çıkardı.

Taşınabilir bir hoparlörün içinde bir Atlas buldum ve kaşlarım çatıldı. Beceriksizce ekrana dokundum, acaba sahibi olan orospu çocuğunun

iyi müzikler vardı. Neyse ki biraz zevkleri varmış gibi görünüyordu ve Imagine Dragons'dan Bones'a bastım, müzik havada gürledi ve ruhumu doldurdu.

İhtiyaçlarım için bir büyü bulmaya çalışmaktan vazgeçtim ve kendim bir tane icat etmeye karar verdim, birkaç ateş kristali, siyah fitilli bir mum, bir sürgün taşı ve biraz öğütülmüş lilarock aldım.

Mumun bir kısmını ateş kristaliyle erittim, sıcak mumu taşla karıştırarak koyu, mürekkep gibi bir sıvı elde ettim. Sonra tişörtümü çıkardım, Boğa takımyıldızını kalbimin üzerine boyadım ve tenimde sihirli bir öpücük hissettim. Bu harika olacaktı. Kesinlikle işe yarayacaktı.

Caleb'i temsil eden takımyıldızı kalbimi sızlattı ve müziğin ağır sesi içimi doldururken defetme taşını kaldırdım, sonra da doğrudan tenimde sertleşen işarete bastırdım. Bunda kesinlikle iyi bir mantık vardı. Taşı Caleb'a olan aşkımı kovmak için kullanacak, onu bana sürekli işkence ettiği kalbimden başka bir yere gnderecektim. Belki de onu bir patatesin içine gönderecek, sonra o patatesi bir çekikle parçalayacak ve parçalarını denize atacaktım. Bu işe yarayabilir.

Sürgün taşı tenimle buluştu ve göğsümde bir acı patladı. İşaret taş tarafından yutuldu ve büyüünün gücü bedenime, daha da derinlere işlerken nefesim kesildi. Ne olacağını bilmiyordum ve bunun beni ldrebileceğinin yarı yarıya farkındaydım ama artık çok geçti.

Göğüs ucumda bir yırtılma hissi oluştu ve aşağı baktım, aklım başıma geldi ve taşı derimden çekip aldım. Meme ucum da onunla birlikte taşın üzerine tneyerek gitti, cildim ise olduğu yerde pürüzsüz kaldı.

"Ah!" diye bağırdım panik içinde, taşı tekrar tenime bastırarak. "Geri ver onu, seni meme ucu çalan kıyamet taşı!"

Kapı açıldı ve Caleb, lanet olası Caleb, içeri girdi, beni orada bir eksik meme ucuyla, meme ucu çalma büyümü yaparken yaptığım dağınıklığın arasında dururken buldu.

"Çık dışarı," diye mırıldandım ama o sadece kapıyı tekmeleyerek kapattı ve endişeyle bana doğru ateş etti.

Elimdeki taşa ve onun benden aldığı meme ucuna baktı, dudaklarından bir lanet çıktı.

"Sarhoş musun sen?" diye tersledi ve taşı elimden kaptı.

Cevap vermedim, benden uzaklaşıp raflara yöneldi, bir bağlayıcı kristal ve biraz kiffer tuzu alıp aynı hızla bana döndü. Eli göğsüme çarptı, beni sırtüstü masaya yatırdı ve üzerime eğilerek sürgün taşını göğüs ucumun olması gereken yerde tuttu.

Neden son zamanlarda yaptığım her şey işleri daha da kötüleştirdi?

Nefesinin altında bir büyü mırıldandı, parmaklarını kiffer tuzuna daldırıp üzerine sürmeden önce meme ucumu tekrar tenime örmek için bağlama taşını kullandı. Dokunuşu içimde şimşekler çakmasına neden oldu ve meme ucum parmaklarının altında sertleşti, elini hızla geri çekmeme neden oldu, dokunuşu tenimde dalgalanan artçı şoklar gönderdi.

Masanın kenarına oturmak için kendimi dikleştirdim, kenara çekilmeyince onunla burun buruna geldim. Nefesi ağzıma sıcak geliyordu ve tadı işlemek istediğim bir günah gibiydi.

"Ne yapıyorsun, Seth?" Caleb alçak bir ses tonuyla sordu, sanki bana kızgındı ya da belki benim için endişeleniyordu. Zihnim alkolle doluyken ve bedenim ona bu kadar yakın olmanın çılgınlığına kapılmışken bunu söylemek zordu.

"Yeni bir büyü deniyordum," diye mırıldandım. "Ne büyü?"

"Fark etmez," diye hırladım.

"Neden bana sürekli kızılıyorsun? Eskiden her şeyi konuşurduk," dedi.

"Çünkü beni kızdırmaya devam ediyorsun." Ayağa kalkmaya çalıştım ama kolumu kavradı ve beni yerimde tutmak için Vampir gücünü kullandı.

"Konuş benimle," diye emretti.

"Tory'yi ısırdın," diye tükürdüm, gerçekler sanki kendimi tutmaya hiç fırsatım olmamış gibi ortaya döküldü.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen... kıskanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye hemen yalan söyledim, damarlarımda sıcaklık yükseliyordu. "Tabii ki kıskanmıyorum. Neden kıskanayım ki? Bu sadece prensip meselesi."

"Ne prensibi?" diye sordu.

"Darius'a verdiğin sözü tutmadın," dedim öfkeyle, daha dik oturarak. "Onu bir daha asla ısırmayacağına yemin ettin ve şimdi o bir tabutun içinde ölü ve soğuk ve sen ikinizin arasında geçen herhangi bir sözü göz ardı etmenin senin için iyi olduğunu düşünüyorsun."

Caleb'in gözleri kapandı ve utanç içinde başını öne eğerek geri çekildi. "Öyle bir şey değildi. Başımız beladaydı. Büyüye ihtiyacım vardı ve o da ısrar etti... Yapmak zorundaydım."

"Evet, her neyse." Masadan aşağı indim, ona sırtımı döndüm ve o meme ucumu tekrar vücuduma yapıştırırken üzerine oturmaya zorlandığım tarot kartlarını aldım. Bir tanesini sıkıştığı yerden kurnazca çıkardım, kartı desteye koyup karıştırırken Aşıklar bana gülüyordu.

"Bu sözü bozmak istemedim," diye devam etti.

"Hı hı," dedim küçümseyerek.

"Seth," diye hırladı.

"Bir okuma yapmak ister misin? Gerçeğini öğrenelim Cal," dedim soğuk bir şekilde, masanın diğer tarafına geçip bir koltuğa çökerek. Bana kısık gözlerle baktı ve ben de devam etme cüretini gösterdim.

Bir kart çıkardım, ters çevirdim ve ters çevrilmiş Adalet'i buldum.

"Sahtekârlık," diye ilan ettim ve kartı bir hava akımıyla yüzüne çarpacak şekilde ona fırlattım. "Bir konuda yalan söylüyorsun gibi görünüyor, Cal. Belki de en iyi arkadaşına yalan söylüyorsun. Kim bilebilir ki? Belki de bir şeyler saklıyorsun, bilmiyorum - kartlara soralım."

Bir tane daha çıkardım ve sürpriz, sürpriz Aşıklar vardı. Onu kendimden uzağa fırlattım, bu yüzden yüzüne tekrar tokat attı ve öfkeyle küfretti. "Belki de gizli bir aşk ilişkisi. Bu büyük bir skandal olurdu. Kim olabilir acaba?"

"Böyle sonuçlar çıkaramazsın, kartları kendim çekmeme bile izin vermiyorsun ve onlara dayanarak rastgele tahminlerde bulunuyorsun," diye tısladı ama ben devam ettim.

"Sorun ben değilim, Caleb. Kartlar yüzünden. Bunların hiçbirini ben söylemiyorum. Bak, Ölüm," diye anons ettim, tekrar ona doğru uçurdum, ama bu sefer eli onu engellemek için kalktı, ama hızlıydım, onun yerine kulağına tokat atmasını sağladım. "Eski bir ilişkinin ölümü belki de? Bir kenara atılmış ömürlük bir arkadaş? Kesinlikle bu olabilir."

"Neden bahsediyorsun?" diye homurdandı.

"Sen söyle," diye havladım.

Bir kart daha çekecektim ama Caleb öne doğru eğildi, kartları avucumdan kaptı ve havaya fırlattı, biz birbirimize bakarken üzerimize bir kader ve alın yazısı yağmuru yağdı.

Çarkifelek kanat çırparak gelip omzuna kondu ve boğazımda bir yumruyla onu aldım.

"Kaçınılmazlık," diye fısıldadım.

"Sarhoşsun ve saçmalıyorsun," dedi Caleb, bir elini saçlarının arasından geçirdi ve Savaş Arabası'nı buklelerinden ayırdı, dik durduğu yerde kontrol hissini simgeliyordu, ama aşağıya inip önüme düştüğünde baş aşağı duruyordu. Kontrolü kaybetmek, kaos, iradenin parçalanması.

Oturduğum yerden ona baktım, içimdeki kargaşa derimin yüzeyine yükseliyor, dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

"Konuş benimle," dedi alçak bir sesle, eğildi ve bir elini çıplak omzuma koydu. Onunla ten tene temas bir uyuşturucu gibiydi ve ben onun umutsuz bağımlısıydım. Alkolün etkisiyle dilim çözüldü ve içimdeki gerçeklerin bir kısmını dışarı çıkardım.

"Bazen rüyamda uyandığımda herkesin gitmiş olduğunu görüyorum. Karanlıktayım ve hava soğuk, çok soğuk. Damarlarımda don var ve hepinizin kaybını hissedebiliyorum. Ama ya bir gün uyandığımda bunun artık bir kabus olmadığını fark edersem? Bu gerçek." Caleb'i tuttum, hâlâ orada olduğundan emin olmak için sertliğini hissettim ve beni ayağa kaldırarak kendine çekti. Tekrar konuştuğumda, sesim çaresizlik fısıltısı gibiydi: "Eğer gitmen gerekiyorsa, lütfen son kişi sen ol. Lütfen sonuna kadar kal. Seni kaybedemem. Seni değil."

"Hiçbir yere gitmiyorum Seth," diye yemin etti, gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakarken. "Gitmiyorum. Gitmiyorum. Hiçbir yere."

Ona doğru sarktım, onu iliklerime kadar seviyordum. Verdiği söz bağlayıcı değildi; hayat kesinlik için fazla değişkendi, ama yine de bunu dile getirmesi çok şey ifade ediyordu, çünkü Caleb Altair'in kalbini biliyordum ve beni şimdiye kadar hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Bu hiç adil değil," diye nefes verdim, ellerim gömleğinin içinde yumruk olmuş ve yüz ifademi okuyamasın diye başımı eğmiştim.

"Adil olmayan ne?" diye sordu, nefesi saçlarımı karıştırıyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

"Hepsi," diye küfrettim, parmaklarım daha sıkı kıvrıldı. Geri çekilmiyordu ama ben de bırakmıyordum. Sadece bir saniyeliğine ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Tenim temasa hasretti ve düzen ihtiyaçlarım, bu ihtiyaçları karşılayacak olanların onun elleri olması arzumla kirlenmişti. "İşin bu noktaya geleceğini hiç düşünmüş müydün? Çünkü ben düşünmemiştim. Aptalca bir iyimserlik içindeydim. Gerçekten bu savaşı kazanacağımızı

düşünmüştüm. Bunu yapmalıydım.

daha iyi biliyordum. Olaylara hep kör bir pozitiflikle baktım ama artık cahil numarası yapmak için nedenlerim tükeniyor."

"Seth..."

Ona doğru bir bakış attım, boğazım düğümlenmişti ve tek bir nefes bile alamıyordum.

"Bu savaşın seni değiştirmesine izin verme," dedi. "İyimserliğin seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

"Biri mi?" Bu ilgi kırıntısına takıldım. Bunun için acınacak haldeydim ama umurumda bile değildi. Caleb daha fazlası olduğunu ima etmişti, bu yüzden eğer yapabilirsem onu alacaktım.

"Acını öfkeyle gizlemeye çalıştığında bile her şeyi bu kadar keskin bir şekilde hissetmeni kıskanıyorum" dedi.

"Ama bu beni zayıf yapmıyor mu Cal? Zayıf hissediyorum. Bu acıyı zapt edemiyorum. Sanki deliklerle doluymuşum gibi içimden akıyor. Ama sen her zaman çok güçlüsün. Bırak delikleri, çatlakların bile yok."

"Senin acın tanıdığım en takdire şayan güç. Ben acımı içimde tutuyorum çünkü kelimeler dışında nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama sen tam tersisin. Eylemlerinle kanıyorsun ve ben dünyada senin öfkeni ve nefretini gerçekte ne olduğunu okuyabilen birkaç kişiden biriyim."

"Ne oldu?" Sordum, çünkü bir bilsem.

"Aşk."

Bu kelime ruhum için bir lanetti ve ondan ürkerek uzaklaştım, geri çekildim. "Bunu daha fazla yapamam," diye fısıldadım kendi kendime, bir elimi yüzümde gezdirerek. "Bana yalan söyle Cal. Duvarlar yıkılırken ve yeryüzü ayaklarımızın altında paramparça olurken bile bana her şeyin yoluna gireceğini söyle. Bana öyle güzel yalan söyle ki dünyamız yerle bir olduğunda bunu hissetmeyeyim."

Kaşları çatıldı ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti, bu basit dokunuş benim için her şeyi ifade ediyordu. "Her şey yoluna girecek."

Bunu o kadar emin bir şekilde söyledi ki, bir an için gerçekten inandım, bunun gerçekten bir yalan mı yoksa sadece güvendiği bir gerçek mi olduğundan emin olamadım. Her iki şekilde de yardımcı oldu.

"Ama kendini Düzen ihtiyaçlarından mahrum bırakmaya devam edersen olmaz," dedi karanlık bir sesle. "Neden ailene dönmüyorsun?" "Onlar için güçlü olmam gerekiyor. Onları istemiyorum

Beni böyle görünce," diye utançla nefes aldım.

"Yalnız uyumaya ve insanlardan uzak durmaya devam edemezsin. Diğer Fae'lerin dokunuşuna ihtiyacın var," diye ısrar etti, elini omurgama bastırdı ve ben arzuyla titredim.

"Yapma Cal," diye yalvarışım zayıftı, sanki tam tersi için yalvarıyormuşum gibi geliyordu.

"Buna ihtiyacın var," dedi kararlı bir şekilde. "Ve sen benim Kaynağımsın. Kaynağımı her zaman korurum."

Parmak eklemleri omurgamın uzunluğunu takip etti ve kararlılığımın çatırdadığını ve yıkıma uğradığını hissettim. Venüs'ün bana güldüğünü ve benim için yaratılmamış bu adamı özlememe neden olduğunu duyabiliyordum.

"Hadi gel. Bu gece benimle kalacaksın," dedi ve ben bu yerde kaybolmuşken gecenin bir süre önce çökmüş olması gerektiğini fark ettim.

Elimi tuttu, beni kapıya doğru yönlendirdi ama kapı açılır açılmaz parmaklarımız ayrıldı, sanki ikimiz de bunun olması gerekenden daha fazla şey ifade ettiğini ve kimsenin buna tanık olmasına izin verilmediğini sessizce kabul ediyorduk.

"Buradan nefret ediyorum," diye iç geçirdim. "King's Hollow'u özlüyorum."

Caleb kaşlarını çatarak bana baktı, sonra bir hareket bulanıklığı içinde beni kollarına aldı, Tarikat yeteneklerinin tüm kapasitesiyle adayı hızla geçerek ciğerlerimdeki nefesi çaldı. Beni yere bıraktı ve başım dönerek tökezledim, o sırtıırken gırtlaktan gelen bir kahkaha göğsümü terk etti.

Adanın kenarındaki büyük bir meşe ağacının dibindeydik, deniz sol tarafımızdaki kıyıya çarpıyordu. Caleb toprak elementini kullanmaya başladı ve King's Hollow'un küçük bir versiyonu gibi, küçük kemerli bir kapıya çıkan tek bir merdiveni olan bir ağaç ev inşa etti.

İşini bitirdiğinde başını sallayarak bir teklifte bulundu ve ben de aceleyle ilerledim, merdiveni tırmandım ve inşa ettiği güzel odaya adım attım. Büyük ahşap bir yatak ve

kalın bir

Taş şöminenin bir yanında yayvan yosun şilteler uzanıyordu ve Caleb arkamdan içeri girdiğinde bir elini kaldırarak ocağa bir ateş attı. Isı hızla mekâna yayıldı ve Caleb'ın kapıyı kilitleyip gömleğini çıkardığını görmek için arkama baktım. Vücudu bu dünyadan olmayan bir yaratığa aitti, bildiğim tüm büyülerin ötesine geçen ve beni yıldızların sahip olduğu tüm güçlerden daha derinden büyüleyen bir yaratığa.

"Uzan," diye emretti ve ben de başımı bir yana eğdim.

"Bazen benim de bir Alfa olduğumu unuttuğunu düşünüyorum," dedim ve sırtarak bana yaklaştı.

"Sanırım sana patronluk taslanmasından hoşlanıyorsun," diyerek bir elini göğsüme bastırdı ve beni yatağa itti. "Ön tarafına."

Yatağa doğru ilerledim ve yüzüstü uzandım, kafam çok karışıkta ama ondan bu muameleyi gördüğüm için sarhoş gibi de mutluydum. Kafamın arkasında küçük bir kuş ciyak ciyak ötüyor, sabah yine bok gibi hissedeceğimi söylüyordu. Ama sabah, şu anda bana sorun çıkaramayacak kadar uzakta, başıboş bir kıyametti ve gece... tüm dünyam Caleb Altair'in güçlü varlığıyla dolup taşarken, gece bana inkar etmeye bile çalışamayacağım sözler veriyordu.

Caleb sırtıma oturdu, parmakları omuzlarımı yoğuruyor, sert darbelerle tenime masaj yapıyordu. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inledim, elleri her santimimde çalışıyor ve Emrimin taleplerini besliyordu.

Saçlarımı ensemden uzaklaştırdı, başparmakları omurgamın üstünde mükemmel bir şekilde yuvarlandı. Gücünü kullanmaktan geri durmadı, kaslarımın derinliklerine indi ve bulduğu tüm kıvrımları ve düğümleri dışarı çıkardı.

Parmakları kürek kemiklerimin etrafındaki kasları sıyırarak aşağıya doğru indi ve bir

Aralarındaki hilal, sikimi hemen sertleştirdi. Kahretsin, o bunu görmeden bu yataktan nasıl kalkacaktım?

"Hâlâ buraya dövme yaptırmayı düşünüyor musun?" diye sordu ve bir süre sonra ağzını tam da o noktaya dayadı.

"Cal," dedim nefes nefese, kalçalarımı yatağa bastırarak.

"Cevap ver bana," diye ısrar etti ve ben hırlayarak ona küfrettim. "Evet," dedim ve ağzı tekrar tenimin üzerinde gezindi

Sanki ona itaat ettiğim için beni  d llendiriyordu. "şimdi bana bir cevap ver."

"Sor bakalım," diye fısıldadı, sırtımdaki nefesi beni çılgına çeviriyordu.

Ağzı daha aşağlara indi ve elleri yanlarımda gezindi, başparmakları masaj yapıyor ve içime bir zevk titremesi gönderiyordu.

"Kimin kanını tercih edersin, benimkini mi yoksa Tory'ninkini mi?" diye sordum ve tenime karşı güldü, dişleri aniden beni sıyırdı.

"Onun kanı kesinlikle baş döndürücü," diye itiraf etti ve ben kıskanç bir hırıltıyı yutarak sessiz kaldım. "Ama seninki..."  zerimde şaha kalktı, avuçları başımın yanındaki şilteye bastırdı ve vücudu beni yatağa bastırdı. Onun ağrılığını, bana karşı gücünü asla esirgememesini, ikimizin o kadar mükemmel, eşit g  te eşleşmesini seviyordum ki, her zaman diğerinin sunduğu her şeyin üstesinden gelebilirdik.

Ağzı boynumda gezindi ve hassas tenimde gezinen dişlerine karşılık olarak parmaklarım sıkıca kıvrıldı.

"Tadın yeryüzü ve gökyüzünün çarpışması gibi, ama bundan daha fazlası. Sende ay ışığı var ve gecenin içinde bir şarkı gibi beni çağırıyor. Sen benim Kaynağımsın ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Başka kimseyi sahiplenmek istemiyorum, bu benim ve tek arzum bu." Dişlerini boynuma geçirdi ve sırtım kavislendi, acı öpücüğü beni daha da sertleştirdi ve düşüncelerimi rüzgâra savurdu.

Ben ve o, aramızdaki bu şey, kaldırılabileceğimden daha fazla olmaya başlamıştı. Ama onu arzulamaktan başka seçeneğim yoksa, belki de buna teslim olmam ve akışına bırakmam gerekiyordu. Akıntıya karşı yüzmeyi bırakacak ve bu her şeyi yutan aşkın nehrinin beni akıntılarına almasına izin verecektim. Kayalara çarpmamla son bulacaktı ama o kaçınılmaz sona ulaşmadan önce yolculuğun tadını çıkaracaktım.

Derinden beslendi, beni sıkıştırdı ve altında her kayışımda hırladı. Kıcımda sertleştiğini hissettim, aleti eşofmanının kumaşından bana doğru ilerliyordu ve nefeslerim ağırlaştı. Bu sadece kanıma olan takıntısıydı ya da belki de beni tekrar bir çıkış noktası olarak kullanmak istiyordu. Ama o zaman Tory ona bunu vermemiş miydi?

Dişlerini benden kurtardı, hızlıca arkasına yaslandı ve bana daha agresif bir şekilde masaj yapmaya başladı, vücudu artık onun uyarılmışlığını hissedemeyeceğim şekilde eğildi, ama ikimiz de gerçeği biliyorduk, ikimiz de bunu dile getirmesek bile.

Kaslarım jöle gibi olana ve uzun zamandır hissetmediğim türden bir huzur gelene kadar bana masaj yaptı.

Caleb yanıma uzanmak için yuvarlandı, üzerimize yapraklardan dokunmuş bir örtü serdi ve ben yan döndüm, örtünün beni ne kadar ateşlendirdiğini belli etmediği için minnettarım.

"Ne istiyorsun?" diye sordu usulca. "Emriniz ne istiyorsa onu yapın."

Çıplak göğsüne baktım, sonra öne doğru kaydım, ona doğru kıvrıldım ve onu kendime doğru çektim. Kolları beni sardı ve yanağına sokuldum, kirli sakallarımız birbirine değiyordu ve kendimi o kadar iyi hissediyordum ki tek yapmak istediğim başımı çevirip ağzından aç bir öpücük çalmaktı. Ama onu yakınımda tutmak ve kaslarının etrafımda gerildiğini hissetmek bu gece için yeterli bir hediye idi ve onun buradan kaçmasına neden olabilecek aptalca bir şey yapmayacaktım.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve keskin, erkeksi kokusunu içime çektim, ona neden bu kadar umutsuzca aşık olduğuma biraz olsun açıklık getirdim. O Caleb Altair'di. Benim her parçamı bilen ve bundan asla çekinmeyen en koruyucu, en sadık Fae. Tabii ki ona aşık olmuştum. Tıpkı Çarkifelek kartının öngördüğü gibi. Bu kaçınılmazdı.

Bana verilen küçük yatak odası, evin arka köşesindeydi.

R.U.M.P. Şatosu benimkinden biraz daha fazlası için yeterince büyüktü.

Gerry bu lanet şeyi yaratırken sihrimin her damlasını ona verdiğim için bu daha da aşağılayıcı görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, sihriyle ne yaptığına odaklanmaktan çok onunla güç paylaşımı hissine kapılmıştım, bu yüzden en azından biraz suçluydum, ama bu bok benim için işe yaramayacaktı.

Onu yakalamak ve daha iyi bir oda talep etmek niyetiyle yatak odamın kapısını kırarak açtım, ancak kapı yatağımın kenarına çarptı ve kullandığım güçle oraya sıkıştı.

Küfrettim, şeyi çekiştirdim ama bir şekilde daha da sıkıştırmayı başardım, tekrar çekiştirdiğimde ahşap protesto ederek inledi.

Bir ayağımı yatağa dayadım ve ağırlığımı harekete vererek üzerine yükledim. Kapı yerinden fırladı ve ben de geriye, koridora doğru uçtum ve bir küfür sağanağıyla kırımın üstüne düştüm.

Justin Masters tepemde bir yerden, "Soğanı soymanın bir yolu da bu," dedi ve ben ayağa kalkıp ona doğru dönerken daha yüksek sesle küfrettim.

"Ne dedin sen?" Hırladım, hediyelerim benden fırladı ve ona doğru güçlü bir dehşet dozu fırlattım, ama zihinsel duvarları sağlamdı ve bekliyordu, bu yüzden saldırı onu ürkütmekten başka bir şey yapmadı.

"Her gün ayaklarımın dibine bir sersem düşmüyor, hepsi bu," diye cevap verdi omuz silkerek ve sanki her şey çoktan bitmiş gibi dönüp yanımdan uzaklaştı.

"Gerry ile konuştun mu?" Davet edilmeden ona doğru adım atarken talep ettim.

"Bu seni ne ilgilendirir?" Justin göz ucuyla bana bakıp göğsünü biraz kabartarak sordu. Kıçımın üzerinde iyi bir ayağım ve en az elli kilo kasım vardı, bu yüzden tam olarak korkutucu değildi.

"Çünkü onunla aramızda iyi bir ilişki var ve onunla yaşadığınızı düşündüğünüz her şeyin artık bittiğinden emin olmanızı istiyorum."

Justin hafifçe alay etti ama hızını artırmaya çalışarak, taze pişmiş simit kokusunun bir çağrı gibi bizi çağırdığı ziyafet salonuna doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye homurdandım, yakasından tutup yüzüme bakmaya zorladım.

Justin ayağa kalktı, bir köpek hırıltısı dudaklarını aralarken ben de ona bir kedi gibi tıslayarak karşılık verdim. Bu, her zaman çok dikkatli bir şekilde kontrol ettiği kişiliği üzerindeki hakimiyetini kaybettiğini fark etmesini sağlamış gibi görünüyordu ve ağzını ince bir çizgi halinde kapattı.

Sessizliğe meyilli görüldüğünde "Söyle," diye ısrar ettim. "Kelimelerin o kafatasının içinde dönüp durduğunu görebiliyorum ve küçümsemeni havadaki osuruk kokusu gibi hissedebiliyorum, bu yüzden kendini tutmanın bir anlamı yok."

"Peki," dedi Justin kibirle, elimi yakasından çekip orada bıraktığım kırıksıklığı düzelttikten sonra çenesini kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Sen, Max Rigel, Geraldine'in gençlik sularında yüzen bir cilvesin," dedi ve beni incelerken duyduğu öfke karşısında ondan bir acıma hissi duydum. "Kstah ve grgszsn, domuz kafalısın, kibirlisin ve kendini beğenmişliğinde son derece tereddtszsn. Yine de uzun boylu ve kaslısın ve kadınları memnun etme konusunda yetenekli olduğuna şüphe yok, bu yüzden tatlı ieğim şimdilik seni bu amaçlar için kullanmak adına başını bu daha az arzu edilen özelliklerden çevirmesine izin verdi. Sen hariç herkes için bu çok açık. A.S.S.'in her iyi yesi, kızışmış bir köpek gibi onun üzerinde nefes nefese kalmanı izliyor ve biz de kendini dokunulmaz sanan bir adam üzerinde böylesine küstahça kullandığı güce gülümsüyoruz. Benimle evlenmek için yaptığı anlaşmayı artık yerine getirmek istemeyebilir ve bu utanç verici olsa da, ailem her zaman kraliyete hizmet etti ve edecek. Evliliğim yle ya da böyle sadece Vegas'ın yararına olacak ve gelinim kim olursa olsun ben bundan fazlasıyla memnunum. Geraldine de hayatını onların hizmetine adamıştır ve benimle olan nişanını bozmuş olabilir ama bu, tüm krallıktaki hiç kimsenin, artık bir koca almaya hazır olduğuna karar verdiğinde size döneceğine bir an bile inanacağı anlamına gelmez. Kendisi ve küçük dostları dışında herkesin çoktan bildiği taht üzerindeki unvanına ve gösterişli iddiasına dört elle sarılan görgüsüz su varisi, tahtın üzerine inen dolgun kalçalarının gölgesini asla göremeyecek. Bunu da göremiyor olmanız gerçekten üzücü. Ama yine de eğlenceli."

Kaslarım o kadar sıkı kilitlenmiş ve çenem o kadar şiddetli bir şekilde gıcırdıyordu ki Justin dönüp benden uzaklaşarak Geraldine'in yeni kurulan Vega sarayını kraliyeti saçmalıklarla yönettiğine şüphe olmayan ziyafet salonuna doğru ilerlerken hiçbir şey yapmadım.

Gözlerimi kapatırken dikkatimi içime çevirdim, burnumdan uzun bir nefes verdim ve bitirmeden önce hissettiğim öfkenin çoğunu bastırmak için kendi yeteneklerimi kullandım

Justin'in peşine düştü ve bakımlı kafasını yeni inşa edilen kale duvarlarına yapıştırdı.

Kendimi tekrar kontrol edebileceğimden emin olduğumda gözlerimi açtım ve ziyafet salonunun kapısına doğru sürüklendim, giderken büyü etrafımda kıvrılıyor, beni gölgelerin içinde saklıyor ve varlığımı yoluma çıkabilecek herkesten gizliyordu.

Omzumu kapının yeni oyulmuş tahtasına yasladım ve içeriye baktım.

Salon, benim durduğum kapıya doğru uzanan beş uzun masa ve devasa odanın en ucunda hepsine başkanlık eden bir kürsünün üzerindeki en üstteki masa ile düzenlenmişti. Vegaslıların kraliyet kıçlarını oturtmaları için özel olarak hazırlanmış taht benzeri iki sandalyenin arkasındaki ızgarada harlı bir ateş vardı ama Tory kendi sandalyesine oturmak için orada değildi ve Darcy de... Darcy'nin nerede olduğunu biliyordum. Onun için endişeleniyordum, o kadarını biliyordum.

Geraldine en üst masaya yakın bir yerde duruyor, kurnaz ifadesiyle toplanan isyancıları süzüyordu. Bunlar onun en yakın müttefikleri, Vega soyunun en büyük savunucuları ve Tory ile Darcy'nin tahtı geri almasının en hevesli destekçileriydi. Sofia ve Tyler Atlas'ında bir şeye işaret ediyorlardı, şüphesiz basına göndermeye hazırlandığı başka bir makale, Solaria'ya hepimizin hala burada olduğumuzu, hala savaştığımızı hatırlatıyordu, her ne kadar bir zamanlar evimiz dediğimiz yerlerden uzakta, denizin üzerinde rastgele süzülürken unutulmuş hissetmek kolay olsa da.

Bana ya da diğer Varislere ayrılmış bir yer yoktu. Babam, Seth ve Caleb'in anneleri bile beş masadan birinde oturmak zorunda bırakılmışlardı ama onları izlerken güçlerini yeniden ele geçirmek için planlar yaptıklarını görebiliyordum. Bu kralcı grupla çevrili değilken burada ne yaptıklarının bir önemi olduğunu düşünmüyordum. Hiçbiri Vegas'tan uzaklaşmayacaktı, hiçbirinin taht iddiamızı desteklemek gibi bir niyeti yoktu.

"Chip chop!" Geraldine bağırdı ve dikkatimi ona yönelttim, ona doğru bir güçlendirme büyüsü yaptım ve etrafındaki Fae'lere söylediği her şeye odaklandım. "Ordu kendi kendine organize olmaz. Yeni kışlalar ve bu kader adasına yelken açtığımızdan beri ortaya çıkan sorunlar hakkında raporlara ihtiyacım var."

Ona en yakın olan Fae grubu, isyancıların taşınma işlemlerinin nasıl gittiğine dair raporlar sunmaya başladı ve adanın her yerinde stratejik konumlarda inşa edilen konutlar hakkında gerçekler ve rakamlar verdi. Daha fazlası yeni kalemizi korumak ve muhafaza etmek için yapılan ilerleme hakkında raporlar sunmaya başladı, diğerleri ona yiyecek üretimi, giysi üretimi vb. ile ilgili çalışmaların nasıl gittiğini bildirdi.

Aralarında en çok sesi çıkanlardan biri Washer'dı, söylenen her şeyi not ederken ve adanın bir haritasını çizerken önünde bir kalem çiziktiriyordu. Geraldine onun omzunun üzerinden bakıyor, iyileştirmelerle ilgili notlar veriyor ve her şey gemiye uygun hale geldiğinde onay için gerçek kraliçelere getireceğini söylüyordu.

Hediyelerimi onu çevreleyen Fae'lerin üzerinde gezdirdim, herhangi bir aldatma ya da ihanet belirtisi aradım ama hiçbir şey yoktu. Burrows'a saldırdığında Lionel'a yerimizi bildiren kişiyi aramaktan bir sonuç çıkmamıştı ve şimdi hepimiz aramızda hâlâ bir hain olup olmadığını ya da her kimse savaş sırasında ölüp ölmediğini veya kaçıp kaçmadığını merak ediyorduk. Bilmiyordum ve bu düşünce aklımdan hiç çıkmıyordu ama önlem alıyorduk. Artık isyancılar arasında daha serbestçe dağıtılan Atlasların hepsine giden mesajları tarayan ve dış dünyaya erişimi kısıtlayan donanımlar verilmişti. Buna ek olarak, sadece çok az sayıda, özel olarak seçilmiş Fae'nin temel malzemeleri toplamak için anakaraya seyahat etmesine izin verilmişti, saklandığımız yeri çevreleyen koşullar kimsenin izinsiz ayrılmasını hem yıldız tozu hem de fiziksel olarak engelliyordu.

Kendimizi korumak için elimizden geleni yapıyorduk ve bunun yeterli olacağını ummak zorundaydım. Yeniden toparlanmak, sayımızı artırmak ve Lionel'e karşı misillememizi mümkün olan en kısa sürede planlamak için zamana ihtiyacımız vardı.

Geraldine tüm gördüklerinden tatmin olmuş görüldüğünde yan masaya geçti, Justin denen şerefsiz şimdi kucağında peçetesiyle düzgün bir şekilde oturmuş, lanet bir dinsiz gibi çatal ve bıçakla simidini ısırık büyüklüğünde parçalara ayırıyordu.

Geraldine etrafını saran Fae'lere, hepsine açıkça yaptırdığı keşif görevleri hakkında sorular sormaya başladı, krallıktaki olası isyancı kaleleri hakkındaki raporlarını çapraz referansla inceledi ve Nebular Engizisyon Merkezlerini ve yerlerini not etti.

Justin paraşütün içinde sıkışmış haldeyken geçtiği topraklar hakkında bir sürü bilgi verdi ve benim tiksintime rağmen etrafını saran Fae'ler onun efsanevi kaçış ve cesaret mücadelesinde doğa koşullarına katlanırken gösterdiği azme hayranlıklarını gizleyemediler. Bana öyle geliyordu ki bu salak, Tory'nin savaş alanında yoluna çıktığında cılız kıcını kurtarmak için kullandığı yapraklardan yapılmış bir bezle yukarıda dolaşırken ölmediği için şanslıydı. Kimse ona onca gün nereye sıçtığını sormuyordu, değil mi? Hayır, kimse oraya kaç kez işemek zorunda kaldığını merak etmiyordu. Ama şimdi Geraldine onun onuruna bir heykel dikilmesinden ya da kraliyet sarayı için onun cesur maceralarını anlatan bir duvar halısı örülmesinden bahsediyordu.

Justin'e olan kızgınlığım bir yana, burada neler olup bittiğini anlamadan edemiyordum. Ben ve diğer Varisler, yaralarımızı sararken ve kaybettığımız kardeşimiz için keder içinde kıvranırken bunu göz göre göre ihmal etmiştik.

Savaş hâlâ devam ediyordu. Geraldine ve A.S.S. kendi kayıpları ve acılarıyla yüzleşmelerine rağmen tek bir anı bile boşa harcamamışlardı. İstihbarat topluyor, bir sonraki saldırı için toparlanıyorlardı. Bu... aşağılayıcıydı. Tüm lanet olası

Hayatım boyunca sorumluluk almak için eğitildim, nasıl liderlik edeceğimi öğrendim ve her türlü olasılığa karşı hazırlandım. Yine de halkımızın bize en çok ihtiyaç duyduğu, liderliğe, rehberliğe ve dik durup onlara yıkılmayacağımızı söyleyecek birine ihtiyaç duyduğu zamanlarda hiçbir şey yapmamıştım.

Bunu Geraldine düzenlemişti ve Tory de devreye girmişti, yenilgilerinden sonra isyancıları bir araya getirmişti ve Gerry onları harekete geçirirken açıkça tüm bu planları denetliyordu. Lionel'ın neyin peşinde olduğunu anlamak için başka savaş konseyleri de düzenlediklerine şüphe yoktu.

Tory'nin o kütüphaneye gidip unutulmuş büyülerle ilgili birkaç kitapla döndüğü gerçeğinden bahsetmiyorum bile, kaybettiği her şey için parçalanırken bile yeşil gözlerinde daha fazla plan yanıyordu.

Sikeyim.

Ziyafet salonundan bir adım uzaklaştım, midemin ihtiyaçla guruldamasına neden olan simit bolluğuna rağmen orada istenmediğimi hissettim. Öylece kıcımın üstüne oturup yemek yemeyecektim. Gerçek bir şeyler yapmam gerekiyordu. Savaş çabalarına yardım etmem ve Justin'in açıkça benim olduğumu düşündüğü küçük sürtük gibi debelenmeyi bırakmam gerekiyordu. Öne çıkmalı ve Geraldine'e uzun vadede seçeceği erkek olabileceğimi, gençliğinden kalma bir kaçamak, kullanıp unutacağı önemsiz bir hata olmadığımı göstermeliydim.

Aniden döndüm ve nefis yemek kokusundan uzaklaşarak kalenin ortasındaki etkileyici merdivene yöneldim ve hızlı adımlarla yukarı çıktım.

En üst kata çıkan bir sonraki merdivene dönene kadar kimse bana pek aldırış etmedi, özel kraliyet sütleri, bahse girerim ki bu yerin çöplüğünde bana verilen odadan yaklaşık bir milyon kat daha güzeldi. Geraldine odamın büyüklüğü konusunda beni uyarma nezaketini bile göstermemiş, beni oraya götürmesi için düşük seviyeli bir yardımcı görevlendirmiş ve gerçek kraliçelerin evinde ağırlandığım için kutsanmış olduğumu söylemişti. Bu saçmalıktı. Ve ben de bunun hesabını soracaktım.

Justin denen takım elbiseli, peçeteli bir dangalaktan daha değerli olduğumu ona kanıtladığım anda.

Kraliyet odalarına giden merdivenlerin dibinde nöbet tutan muhafızları geçmek için hamle yaptım ama anında harekete geçtiler, dördü de savunma pozisyonuna geçerken buzdan bir duvar yolumu kesti.

"Gerçek kraliçeye serbestçe erişemezsiniz," dedi içlerinden biri kararlı bir şekilde, gözlerinde yumruk atmam için yalvaran bir cüret vardı ama kendimi kontrol altında tuttum.

"Beni görmek isteyecektir," diye bağırdım, içlerinden birinin bu iddiayı doğrulamasını bekliyordum ama hiçbir kıpırdamadı.

"Şu ana kadar Majestelerinin uyandığına dair hiçbir işaret duymadık. O uyanana kadar burada beklemekte özgürsünüz. Bunun dışında, uykusunu bölmememiz için kesin emir aldık."

Gözlerimi onlara diktim, sonra bir güçlendirme büyüsü yaptım ve Tory'nin adını avazım çıktığı kadar bağıırken başımı geriye eğdim. Dört muhafız da haykırdı ve ellerini kulaklarına götürdü ama hiçbir benimle dövüşmek gibi aptalca bir fikre kapılamadan yukarıdan bir cevap geldi.

"Bırakın geçsin," dedi Tory. "Geçmesine izin vermezseniz gözyaşlarına boğulacak ve tüm binayı su basacak."

Muhafızlar isteksizce kenara çekildi ve ben de ölüm bakışları atarak ve gerçek bir dövüş istiyorlarsa daha sonra beni aramaları için hepsine açık bir meydan okuyarak yanlarından geçip gittim. Gözlerini kaçırmaları ve başlarını hafifçe eğmeleri, hiçbirinin bu teklifimi kabul etmeyeceğini anlamamı sağladı ve sonunda merdivenlerden yukarı çıkarken bu küçük ego artışını kabul ettim.

Tory'nin odasının kapısını iterek açtım ve onu yerde bağdaş kurmuş, üzerinde büyük boy siyah bir tişört ve külotundan başka bir şey yokken, siyah saçlarını başının üstünde dağınık bir düğümle bağlamış halde bulduğumda kaşlarımı kaldırdım.

Kapının yanında dün akşamki yemeğe benzeyen el değmemiş bir tabak yemek ve yanında neredeyse boş bir tekila şişesi vardı, bunun onun yerine tercih ettiği seçenek olduğunu varsaydım.

Darius'un hazinesinden bir yığın sikke ve mücevherden oturmak için bir tür yuva yapmıştı ve etrafında çeşitli sayfaları açık beş antik görünümlü kitap vardı.

"Şey," dedim yavaşça, yere saçılmış buruşuk kâğıt parçalarının üzerine aceleyle karalanmış ve üzeri çizilmiş notlara bakarak. "Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi alaycı bir tavırla, bir yandan tekila şişesinden bir yudum alırken, bir yandan da bunu söylemem için gözümü tutuyordu. "Sen de kendi çapında trajik bir şekilde perişan görünüyorsun. Oturmak ister misin?"

Yanındaki bozuk para yığını gösterdi ve hiç de rahat görünmemesine rağmen, Darius'u hatırlatmasını beklemediğim bir şekilde rahatlatıcı buldum ve teklif ettiği yeri almak için dikkatlice kitapların yanından geçtim.

Ben rahatlarırken Tory önümden bir kitap kaldırdı, koyu mavi kapağı elinde çevirirken ilgimi uyandırdı, sonra kucağıma bıraktı.

"Al, kendine bir kitap ereksiyonu yap. Bu sana Orion'u düşündürür."

Şüpheyle kaşlarımı kaldırdım, ama kitabın ön yüzündeki en güçlü Elementimi tüm şekilleriyle tasvir eden güzel dekorasyona baktığımda, içimi bir ürperti kapladığını itiraf etmek zorundaydım.

Kitabı dikkatle, neredeyse yaşını hissettiğim bir saygıyla açtım ve giriş bölümünü ilgiyle okudum.

Her şey su elementi ile başlar ve biter; o, ölüm, güç ve saflık olduğu kadar yaşamdır da. Hem ikircikli hem de fedakârdır. Ruhunuzu onun buzlu derinliklerinde temizlemenin gücünden sakının, çünkü bir kez su yaşamına daldığınızda, bir daha asla aynı olmayacaksınız.

Bu sözlerin doğruluğunu kavradığımda kaşlarımı çattım, birkaç sayfa daha çevirdim ve suyun gücünden nasıl yararlanılacağını anlatan, daha önce öğrendiğim hiçbir şeye benzemeyen büyüler ve efsunlar buldum. Eğer doğru okuyorsam, hangi burca sahip olduğunuzun bile bir önemi yoktu. Elementi kullanmak istiyorsanız ve bunun bedelini ödemeye hazırsanız, burada bunu gerçekleştirebilecek yollar vardı - etkileri kısa süreli ve tek bir amaca hizmet edecek olsa bile.

"Bu... Uyanış keşfedilmeden önce büyüünün nasıl evcilleştirildiğine dair tuhaf şeyler duymuştum ama bu kadar çok şey yapabildiklerini hiç bilmiyordum," dedim, daha önce hiç düşünmediklerim de dahil olmak üzere tüm su büyüü biçimlerine ilişkin talimatların sıralandığı sayfaları çevirirken. "Hayat vermek için..." Yüksek sesle okudum ve Tory ben devam edemedi kitabı elimden kaptı.

Gözleri sayfayı taradı, içinden bir umut dalgası aktı ve duyularıma dokunarak gücümü besledi, ama sayfayı gözden geçirdikçe, sonunda kitabı kucağına bırakana kadar yerini umutsuzluk aldı.

"Bu, toprağı kendi kendini yenileyen suyla aşlamak için, böylece ekinler kuraklık boyunca büyüyebilir," diye homurdandı, tekrar dizginlemeden önce bir öfke parıltısı bana çarptı. Hayır... dizginlemedi, benden sakladı, acıyı ve umutsuzluğu hissetmeme izin verdi ama öfkesini korudu, sanki şu anda yaşadığı en güçlü ve etkili duygunun bu olduğunu biliyordu ve bunu ondan çalmamı istemiyordu.

Uzanıp elini tuttum, bu teması sürdürdükçe hediyelerimin gücü artıyor ve onu bana bakmaya zorluyordum.

"Başa çıkamıyorsun," dedim ona, ama bunu zaten bildiği açıktı.

"Bununla başa çıkmanın bir yolu yok," diye cevap verdi, yine bir öfke patlaması yaşadım ve bu sefer bunu gizleme zahmetine girmedim. "Sahip olduğum tek şey içimdeki bu öfke. Kız kardeşimi bulmam, o Ejderha orospu çocuğunu öldürmem ve sonra... o zaman benim için geriye hiçbir şey kalmıyor..."

Gözleri etrafımızı saran eski kitapların üzerinde gezindi ve umutsuz bir ihtiyaç havayı kirletti, elini sıkıca tutmamı ve ona biraz güvence vermemi sağladı.

"Onu geri getirmenin bir yolunu mu bulmaya çalışıyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum, ruhumun derinliklerinde bunun imkânsız olduğunu bilmeme rağmen böyle bir şeyi yapmanın bir yolu olmasını tüm kalbimle diliyordum. "Tory, dünyamızın tüm tarihinde, geçen onca yılda ve Fae'lerin yaşadığı onca kayıpta, hiç kimse ölümleri bize geri getirmenin bir yolunu bulamadı."

"Yapma," diye tısladı. "Büyünün nasıl çalıştığını anlamaya çalışan aptal bir ölümlüymüşüm gibi bana bunu açıklamaya çalışma. Ne dediğini biliyorum, anlıyorum. Ama bu ondan vazgeçtiğim anlamına gelmiyor. Ondan vazgeçemem, anlamıyor musun? O benim her şeyim ve yıldızlar onu benden çaldı. İsteselerdi onu geri getiremeyeceklerine bir an bile inanmıyorum. Ama getirmeyecekler, çünkü hayatlarımıza sadece onları eğlendirdiği zaman müdahale ediyorlar. Sadece aşk ya da nefret söz konusu olduğunda ve en başta üzerinde hakimiyet kurmamaları gereken her şeye karışırlar. Fae'lere bu sihri, iplerimizi çeken kukla ustaları gibi kullanabilsinler, bizi yukarıdaki göklerde onlara tapmaya zorlasınlar ve yine de en çok ihtiyacımız olduğunda bize yardım etmek için hiçbir şey yapmasınlar diye verdiler. Karşılığında ona ölümü teklif ettiler.

benim hayatım için. Bu, kaderleri benim için ölümü seçmişken bana hayat verdikleri anlamına geliyor. Bu yüzden ya ona da hayatını geri verebilirler ya da bu fedakârlığın bedeli olarak onlara ne yapacağımı öğrenebilirler."

Tory arkasındaki oniks siyahı kitaba uzandı, kapağında hem yabancı hem de başka bir yaşamdan beni selamlayan eski bir dost gibi içimde yankılanan bir kelime kazınmıştı. Eter.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Yıldızlar türümüzü Uyandırmaya başladığında bu güçten vazgeçtik. Bize hediye ettikleri güç değil. Kontrol edebildikleri güç değil. Bu vahşi, özgür ve onlar ya da onların kader fikirleri tarafından dokunulmamış bir güç. Bu gerçek beşinci element ve üzerinde hiçbir hakimiyetleri yok. Ve benden çok şey almaya çalışan herkesi ve her şeyi yok etmek için kullanacağım şey de bu."

Neredeyse kitaba uzanacaktım, ama içimde bir şey buna karşı uyardı, kemiklerimin derinliklerine yerleşmiş bir sezgi ya da bilgi.

"Gölgelerin beşinci element olduğunu sanıyordum?" İçindeki kesinliği, eline kazınmış vaadi kavrarken ona ihtiyatla bakarak sordum.

"Hayır," diye alay etti. "Zaman içinde kasıtlı olarak ya da kötü çeviri yoluyla aktarılan daha fazla yalan. Gölgelerin hiçbir zaman bu dünyanın bir parçası olmaması gerekiyordu, bizim diyarımız ve gölge diyarı tıpkı ölümlü dediğiniz insanlardan ayrıldığımız gibi - Fae türünde ölümsüzlüğü ima eden başka bir yarı gerçek ve sadece bizim diyarımızla onlarınki arasında ilk yarıklar yaratıldığında insanları korkutmak için kullanıldı, biz onlara bizi unutturmak için büyü kullanmadan ya da bizi artık inanmadıkları masallardaki karakterler olarak göstermeden önce. Eğer durum buysa, o zaman gölgelerin hiçbir zaman beşinci element olmadığını ve bunun -" kitabın başlığına dokundu, "- gerçek adının bu olduğunu düşünüyorum. Gölgeleri yakalamak ve onları istedikleri arzuya bağlamak için kullandıkları şey buydu,

Bu, en başta onları kullanmayı mümkün kılan gct."

"Gölgelerin bu dünyanın bir parçası olmaması gerektiğini sana kim söyledi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Kraliçe Avalon onunla eğitim yaparken bize bunun gibi bir sürü hikaye anlattı. Dürüst olmak gerekirse tam bir kaltaktı. En az Lionel kadar Düzen'in üstünlüğü samalığıyla doluydu ve kendi zamanında tam bir zorbaydı. Elbette kendini iyiliksever bir yaratık gibi gösteriyordu, ancak zamanla hikayelerinin satır aralarını gördük, konuştuğu önyargıları fark ettik. Yaşamaya kendisinden daha az layık grdğu herkese, en çok da Nymph'lere zulmetti."

"Halkımız ve Nimfler, herkesin hatırlayabildiği kadar uzun süredir savaş halindeler. Fae'ler onlar için bir av. Bu gerçeği değiştirecek bir şey yok ve eski bir Fae kraliçesinin onları yok etmek istemesi mantıklı," diye belirttim.

Tory alt dudağını çiğniyor, sözlerimi düşünürken parmakları kitabın kapağında geziniyordu.

"Darcy onların hepimizi avlamaya kararlı ruhsuz canavarlar olduğuna inanmıyor. Miguel bizim tarafımızda olduğunu iddia ediyor ama yakalandığından beri kimse ondan bundan daha fazlasını öğrenemedi. Yalanlara ve aldatmacalara rağmen Diego sonunda kız kardeşimi kurtarmak için öldü. Mükemmel olmadığını biliyorum ama..."

"Ama ne?" Bastırdım.

"Bilmiyorum. Ama burada bir şeyi kaçırdığımızı biliyorum, hayati bir şeyi, Darcy'nin düşünmemi isteyeceği bir şeyi. Bu yüzden kimsenin Miguel'i idam etmesine izin vermeyeceğim, çok fazla "ya olursa" var. Bence Darcy de onunla konuşmak isteyecektir ve bence tüm bu olaylardaki gerçeği ortaya çıkarabilecek kişi o olabilir. Yıldızların rehberliğini kr körüne takip etmek istemiyorum ve geçmiş kraliyet mensuplarının çizdiği yolu da kr körüne takip etmek istemiyorum.

Geçmiş hatalarımızdan ders aldığımız yer olmalıdır, gelecek ise tüm yeni olasılıklara açıktır."

Dikkati tekrar kucağındaki Eter Kitabı'na yöneldi ve ondaki kararlılığı fark ettiğimde gerildim.

"Bence bununla oynamamalısın, Tory," diye mırıldandım, ama o sadece mizahsız bir kahkaha attı.

"Oynamak tam olarak şu ana kadar yaptığım şeydi. Bana sundukları Elementlerle oynamak ve Düzenimin alevleriyle oynamak. Ama işte tam burada işler gerçek olacak. Ve ben geri adım atmayacağım. Bu yüzden yoluma çıkmamanızı öneririm."

Bakışlarımı kırılmaz bir iradeyle tuttu ve bu işi sonuna kadar götürme kararının havada Anka Kuşu kadar parlak bir şekilde yandığını hissedebiliyordum. Bu yoldan dönmeyecekti. Bundan geri dönüş yoktu ve açıkçası, onu durdurabilecek kadar güçlü bir Fae'nin hayatta olduğundan da emin değildim.

"Tamam," diye ağır ağır kabul ettim, tutmak için bu kadar çaresiz olduğu yemini kabul ederek başımı salladım. "Ben seninleyim. Eğer bu kaderi değiştirmenin bir yolu olduğunu düşünüyorsan, bunun doğru olması için her şeyimi vereceğimi biliyorsun. Yani neye ihtiyacın varsa, ne gerekiyorsa, ben varım."

"Güzel."

Kitaplara bakarak bir saat daha geçirdik, ben Fae'lerin güç kullanmak için kullandıkları çok farklı yöntemleri anlamaya çalışırken Tory dikkatini daha çok eter üzerine olan kitaba verdi. Kitapların hiçbirinde basit olan tek bir büyü bile yoktu, hepsinin işe yaraması için çeşitli eşyalar, kurbanlar, büyüler veya benzerleri gerekiyordu ve o zaman bile güç kısa ömürlüydü. Ancak buna rağmen, çeşitli büyülere eşlik eden sayısız uyarı ve çoğu zaman korkunç tasvirlerden anlaşıldığı kadarıyla

Bu çağırma biçiminde büyük bir güç vardı. Yine de riskler bana çoğunlukla faydalarından daha ağır basıyor gibi görünüyordu ve kitapları karıştırmaya devam ederken, sayfa sayfa okurken, Tory'nin umut verici gibi görünen her şeyi not almasına yardım ederken bile, kendimi bu tür bir güçten kaçınmak isterken buldum.

Tory aniden, "Burada gölgelerle ilgili notlar var ama sanki bu tür bir güç kullanımdayken kara büyüyle pek alakaları yokmuş gibi," dedi ve Eter Kitabı'nı kapattı. "Anlamıyorum. Orion kan ve kemik büyüü kullanıyordu ama onu ne zaman karanlık güçleri kullanırken görsem çoğunlukla gölgeleri kullanırdı. Şimdi bu kadar yaygın olan bir şey o zamanlar nasıl bu kadar önemsiz olabilir?"

"Belki de bu kitaplar yazıldığında gölgeleri nasıl kullanacaklarını henüz çözememişlerdi?" Hava kitabını da kapatarak önerdim.

"Onlardan hiç bahsedilmeseydi buna inanırdım, ancak zaman zaman neredeyse küçümseyici bir şekilde gündeme geliyorlar. Bir satır vardı..." Etrafımızdaki yerlere saçılmış notları karıştırmaya başladı ve muzaffer bir edayla bir tanesini kapıp almam için havaya kaldırdı.

Kopyalanan cümleyi anlamaya çalışırken kaşlarımı çatarak okudum.

Gölgeler kendi başlarına güçlüdür, ancak başka bir âlemdendirler ve Unemph'in büyüüdürler, bu yüzden sadece kendi türleri tarafından en iyi şekilde kullanılırlar.

"Yani, bu kelime bana biraz Nymph gibi geliyor. Sence bahsettikleri kişi bu mu? Gölgeleri kullanan periler mi? Diego'nun büyükannesi kendine gölge şapkası falan örmemiş miydi? Görünüşe göre

Ben." Omuz silktim ama Tory'nin olası cevaptan duyduğu heyecanla birlikte kendisine duyduğu kızgınlık da bana ulaşınca dudaklarımın kenarındaki kendini beğenmiş sırtışa engel olamadım.

Tory ayağa kalktı ve bir eşofman altı buldu, onu giydi ve büyük boy gömleğini beyaz bir bluzla değiştirirken bana sırtını döndü, ardından bir çift spor ayakkabı giydi. Ben de ayağa kalktım ve kapının yanındaki masadan küçük bir çanta almasını, ardından ölümcül görünümlü bir hançer alıp her ikisini de cebine atmasını izledim.

"Bugünlerde sadece gizli silah taşıyorsun, değil mi?" Ona takıldım ve omzunun üzerinden bana baktı, yeşil gözlerinde karanlık bir şey titreşiyordu.

Kısa bir an için onun kafasının içindeydim, Lionel'ın merhametine hapsolmuş, Emri bastırılmış, büyüşü ona zorla uyguladığı Koruyucu bağı tarafından kontrol altında tutulmuştu. Anılar geldikleri gibi hızla kayboldular, ikimiz de ondan uzaklaştıkça onunla olan bağlantım koptu ve o omuz silkti.

"Kendimi her zaman savunmak için çok sayıda yol olmasını istemek için bir sürü nedenim var," dedi. "Ama bu hançerin daha sonrası için kendi amacı var."

Bana bunun ne olduğuna dair bir açıklama yapmadı ve kapıdan çıkarken onun hızına yetişmek için acele etmek zorunda kaldım.

Kraliyet odasından çıktık, kaçırdığım kahvaltı yüzünden midem gurulduyordu ve Justin'i ve onun aptal suratını düşündükçe çenem titriyordu. Onu bir daha gördüğümde o suratı tokatlayacaktım. O zaman hâlâ o kadar kendini beğenmiş olup olmadığını görecektik.

"Bu benim leydim mi?" diye bir çığlık dikkatimi çekti ve Geraldine'e bakmak için yarım döndüm, ama Tory kolumu yakaladı ve çekiştirdi, asma köprüye doğru ilerlerken beni daha hızlı hareket etmeye zorladı.

"Gerry'yi seviyorum, ama bir kez daha yeme alışkanlıklarımı kontrol ederse çığlık atacağım," diye tısladı, muhafızlar bizi dışarı çıkarmak için kenara çekilirken ve asma köprüden geçerken hızı neredeyse tırısı dönüştü.

Tory'ye baktım, elmacık kemiklerinin keskinliğini ve vahşi bakışlarındaki tekinsiz ifadeyi fark ettim. Geraldine'in neden telaşlandığını anlayabiliyordum.

"Belki biraz daha yemelisin," diye önerdim. "Çok aç kalmak asla iyi bir fikir değildir."

"Bir kelime daha edersen Max Rigel, taşaklarını tekmeler ve ben Miguel'le yalnız konuşurken seni yerde hırıltılı bir şekilde bırakırım," dedi, tırnakları kolumu acıyla ısıyor ve onu koparmak istememe neden oluyordu.

Bunun yerine ona yatıştırıcı bir büyü yönelttim, duygularıma biraz da açlık kattım ama o sadece dilini şaklattı ve beni susturdu, kolumu bıraktı ve adanın uzak tarafındaki yeni inşa edilmiş hapishaneye doğru uzaklaştı.

Daha fazla tartışmayı deneyebilirdim ama bunun beni bir yere götürmeyeceğini şimdiden söyleyebilirdim. Ayrıca, yer değiştirip önümden uçup gitmemiş olması, aslında beni geride bırakmak istemediğini gösteriyordu. Beni aklından uzak tutmak için ördüğü duvarlara rağmen, ne kadar yalnız hissettiğini biliyordum.

"Coowee!" Geraldine arkamızdan seslendi ve Tory'ye yetişmek için koşarken ona doğru dönme dürtüsüne direndim.

"Vazgeçmeyeceğinin farkındasın, değil mi?" Tekrar onunla birlikte adım atarken sordum ve Tory'nin dudaklarının köşesi eğlenerek seğirdi.

"Biliyorum."

Bir Tarzan çılgılığı kulaklarıma ulaşmadan önce on adım kadar daha yürüdük ve dönüp beline doladığı bir asma ve uzanmış elinin üzerinde dengede duran tereyağlı simitlerle dolu bir tabakla arazide sallanan Geraldine'e bakmak zorunda kaldım.

"Leydim!" Geraldine seslendi ve biz Geraldine'in inmesini beklerken Tory de dönüp kollarını kavuşturarak sinirli görünmeye çalışarak alaycı bir sırıtış attı.

Sarmaşıklar onu serbest bırakmadan önce gökyüzüne doğru çekti ve ters döndü, önümüze sağlam bir şekilde inmeden ve Tory'yi selamlamadan önce o tabaktaki her bir simidi bir şekilde tuttu.

"Güzel, sizi yakaladım," diye nefes nefese kalan Geraldine'in göğsü hızla inip kalkıyor ve dikkatimi fazlasıyla çekiyordu. Kıpırmızı saçları alnına yapışmış, bizi yakalamak için giriştiği kovalamacadan dolayı boncuk boncuk terler alnını kaplamıştı.

"Beni mi arıyordun?" Tory masumca sordu ve tüm bu süre boyunca onunla birlikte olmasaydım, yemin ederim hiçbir fikri olmadığına inanırdım. Bu kızın ölümlüler âleminde hiçbir şeyle suçlanmamış olmasına şaşmamalı.

"Geraldine gülerek boştaki elini kalçasına koydu ve Tory'ye tabağı uzattı. "Keder bulutları etrafını sarmışken açlık acısı çekmediğini biliyorum ama böyle güzel bir sabahta seni tereyağlı bir şeyle baştan çıkarmaya çalışmazsam görevimi yerine getirmemiş olurum. Gücünü korumak için yemek yemen gerektiğini biliyorsun ve bu savaş, çekişme ve ihtiyaç zamanında seninle ilgilenmezsem bir arkadaştan çok daha dar biri olurum."

"Peki," dedi Tory, simide uzanıp büyük bir ısırık aldı ve Geraldine rahat bir nefes aldı.

Geraldine bana üstünkörü bir bakış atarken ben simitlere bakarak, "Bu sabah da bir şey yemedim," dedim.

"Sen ne geveliyorsun, seni tembel deniz hayvanı?" diye sordu, sanki Marsça konuşmuşum gibi kaşlarını çatarak.

"Ben sadece... bir simit istiyorum. Lütfen," dedim, midem bu isteğimi hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle hırlayarak noktaladı.

Geraldine şaka yapıyormuşum gibi gülererek, "Bunlar kraliyet simitleri," diyerek beni uzaklaştırdı. "Kraliyet mideleri düşünülerek pişirilmiş, türünün en kabarık ve en yağlısı. Sizin gibi birine daha uygun olan balık yahnisi değil."

"Gerry," diye mırıldandım, dağ gibi simitler bana fısıldıyordu. "Orada yaklaşık elli simit var. Tory istese bile hepsini yiyemez. Başka kimse yiyemeyecekse onun yemediklerini ne yapmayı planlıyorsun?"

Geraldine o büyüleyici mavi gözleriyle bana baktı, bir kez göz kırptı, simitlere baktı ve sonra tekrar kahkahayı bastı.

Bunun bir tane almam için bir işaret olduğunu düşündüm ve ona uzandım, ama çiğneme oyuncağını koruyan bir köpek gibi lanet parmaklarıma yapıştı ve onları tekrar kapmak zorunda kaldım.

Tory bir kahkaha atarak bir kez daha hapishaneye doğru döndü, önümüzde ilerledi ve beni Geraldine'le hazinesi olan bir Ejderha gibi istiflediği lanet olası unlu mamullerin akıbeti konusunda tartışmaya başlamam için yalnız bıraktı.

Derme çatma ahşap binaya vardığımızda kafama bir simit yemiş, en az on sekiz farklı türde balık temelli hakarete maruz kalmıştım ve bu gece de biriyle yatacağımdan oldukça emindim. Her şey çok kafa karıştırıcıydı ve Tory ilk simidi yedikten sonra ikinci bir simit alma zahmetine bile girmemişken ben hâlâ aç olduğum için homurdanıyordum.

Ahşap hapishanenin dışında görev yapan gardiyanların hepsi Tory'yi gördüklerinde dikkat kesildiler, beşi de Tory onlara yapmamalarını söylediği halde eğildiler.

"Geraldine, onlara söyleyebilir misin?" Kendisinden izin almadan ayağa kalkmayı reddettiklerinde Tory öfkeyle sordu. Tory de onlara ayağa kalkma izni vermeyi reddetti, çünkü onlara böyle bir şey yapmalarını söyleyecek güce sahip olmak istemiyordu.

"Şey, leydim, bu biraz muamma. Sizi eğilerek onurlandırmak istiyorlar, ama siz eğilmeyi bir tür hakaret olarak algılıyorsunuz, bu da onların sizi daha fazla yatıştırmak ve onurlandırmak istemelerine neden oluyor, bu yüzden daha alçaktan eğiliyorlar, ama sonra siz bundan hoşnut görünmüyorsunuz, bu yüzden daha da alçaktan eğilmekten başka seçenekleri yok ve-"

Tory onun sözünü keserek, "Ben içeri girip bu boktan gösteriyi bensiz oynamaya bırakacağım," dedi. "Ama ileride bu tür şeylerden kaçınabilirsek harika olur."

Bu noktada neredeyse çamura yatmış olan muhafızlara gözlerini devirdi, şaşkınlıkları ve onu memnun etmek için duydukları umutsuz arzu havayı dolduruyordu. Tory tabaktan birkaç simit daha aldı ve Geraldine'e yerden kalkmayı başardıklarında geri kalanını muhafızlara ikram etmesini söyledi, çenesini bana doğru sallayarak onu içeri kadar takip etmemi emretti.

"Benim kraliçem olmadığını biliyorsun, değil mi?" Tory'nin peşinden giderken homurdandım. "Ve az önce ayaktakımına dağıttığın o simitlerden biraz istedim-"

"Şşş." Tory az önce aldığı simitlerden birini ağzıma atıp lafımı kestikten sonra diğerini bana uzattı. "Acıktığında çok şirret oluyorsun."

Bu konuda onunla tartışabilirdim ama midemin taleplerine boyun eğdim ve onun yerine çiğnedim, Geraldine'in kafası karışmış isyancıları teselli eden sesi bizi küçük binanın karanlığına kadar takip etti.

Burayı konforlu hale getirmek için gerçek bir çaba sarf edilmemişti; içeriye az miktarda ışık girmesini sağlayan tek bir penceresi olan ahşap bir kutuydu sadece. Binanın içindeki tek şey, harabelere yapılan saldırıdan sonra esir aldığımız tek Su Perisi'nin içinde bulunduğu devasa gece demir kafesiydi.

Tory toprak büyüleriyle bir meşale yarattı, ateş kıvılcımıyla yaktı ve diğer ucunu yanımızdaki toprağa daldırdı, titreyen alevler kafesindeki Miguel'i aydınlatırken toprak onu destekledi.

Su Perisi'ni anlamaya, motivasyonlarını ve gizliyor olabileceği entrikaları çözmeye çalışırken yeteneklerim alevlendi ama ondan algılayabildiğim tek şey sonsuz bir rahatlama, bolca hüznün ve ziyaretçilerine baktıkça daha da parlayan bir umut kıvılcımıydı.

"Geldin," dedi yattığı topraktan ayağa kalkarken. Giysilerini fırçaladı ve başındaki seyrelmiş siyah saçlarını düzleştirmeye çalıştı, Tory'den bana bakarken utancı yüzünden akıyordu.

"Sorularımız var," dedi Tory basitçe, gözleri soğuk kafesin üzerinde geziniyor ve dudakları geriliyordu. "Oturun."

Parmaklarının bir hareketiyle yerden üç tabure çıktı; ikisi parmaklıkların bizim tarafımızda, biri de onun kullanması için içerideydi.

Miguel iç çekerek tabureye çöktü, konuşma arzusuyla savaşıırken ellerini kucağında sıkıyordu, ondan hissedebildiğim duygu karışımına saygı ve alçakgönüllülük de ekleniyordu. Bunları benden saklamak için hiçbir girişimde bulunmuyordu ve bunu yapabilecek kapasitede olup olmadığından bile emin değildim. Her iki durumda da, burada hiçbir tehdit ya da aldatma belirtisi sezmediğim için rahatlardım.

"Kara büyüü araştırıyordum," dedi Tory, her zamanki gibi bir boğa gibi kurnazca. "Eski büyü. Türümüzün Uyanışı'ndan önce gelen türden."

"Evet. Nimfler uzun zamandır karanlığın hizmetkârlarıdır," dedi Miguel başını sallayarak. "Gerçi buna sadece sizin türünüz karanlık diyordu. En azından gölgeler lekelenmeden önce öyleydi."

"Nasıl lekelenmiş?"

"La Princesa de las Sombras."

"İngilizce lütfen," diye homurdandım ve gözleri bana kaydı, duyguları bir kez daha değişirken dilimi bir korku ürpertisi kapladı.

"Özür dilerim." Miguel başını eğdi. "Gölge Prenses tarafından lekелendiler. Lavinia. O sürgüne gönderildiğinde

ve onun laneti bu diyara da bulaştı."

"Yani gölge âlemine girmeden önce her şeyin farklı olduğunu mu söylüyorsunuz? Nasıl?" Ben sordum.

Miguel tereddüt etti, korku ve belirsizlik ipek bir eldiven gibi etrafımı sararak yanağımdan aşağıya doğru iniyordu.

"Size karşı dürüst olmak istiyorum," dedi. "Ama... burada söz konusu olan sadece benim hayatım değil. Korumam gereken başkaları da var."

"Lavinia'yı takip etmek istemeyen diğerleri mi?" Tory taburesinde öne doğru eğilerek sordu ve Miguel'in duygularındaki değişimden doğru tahmin ettiğini anlayabiliyordum.

Başını salladı. "Onlara zarar vermeyeceğine yemin eder misin? Onlar asla Fae avlamadılar, asla büyü çalmadılar. İçlerinde senin gücüne sahip olan çok azı, tıpkı eski günlerde bizim türümüzün sahip olduğu gibi bu güce sahip. Halihazırda ölümün kapısında olan, Perde'nin ötesine geçmeyi bekleyen ve güçlerinden ayrılmaya hazır olan istekli Fae'ler tarafından."

Ölmek üzere olan bir Fae'nin bile bir Nimf'in sihrini elinden almasını neden kabul ettiğini merak ederek kaşlarımı çattım ama Tory benden önce konuştu.

"Önce bana ya da bu krallığa saldırmayan hiç kimseye saldırmayacağım," diye yemin etti, bu sözlerde bir otorite çınlaması vardı. "Kız kardeşim ve ben, herkesin tiranlıktan hak ettiği özgürlük için savaşmanın ötesinde savaştan ya da ölümden zevk almıyoruz."

Miguel ellerini tekrar sıktı, bir karara varırken duyguları çalkalanıyordu ve ayağa kalktı, gece demir parmaklıklara sanki ona hiç rahatsızlık vermiyorlarmış gibi yapıştı. Ve belki de gölgeleri kullanmadığına dair iddiaları doğruysa, o zaman yapmamışlardı.

"Oğlum sana güvendi. Seni sevdi. O evde bir aile bulamazken sen ona bir aile verdin." Sesi çatallaştı ve Tory'nin rahatsızlığını hissedebildim. Diego'ya Darcy kadar yakın olmamıştı ama dostluklarının birazcık da olsa yeterince gerçek olduğunu biliyordum.

zaman zaman gergin. "Ve sanırım bunu sana söylememi isterdi. O da sana güvenmemi isterdi."

"Bana ne konuda güveneceksin?" Tory sordu ve bu açıklamanın öneminin odada arttığını hissettiğimde daha da yaklaştım.

"Krallığın gözlerden uzak bir yerinde doğdum, yıllarca süren dikkatli ve gayretli bir çalışmayla tüm yabancılardan gizlendim. La Princesa de las Sombras'ın çağrısına direnmeye karar verdiğimizde türümüzün diğer üyeleriyle olan bağlılığımızı bozduk. Döndürdüğü yalanları gördük ve bir zamanlar çok sevdiğimiz ve kullandığımız gölgelere yerleştirdiği lekeyi anlamaya başladık. Bu yüzden onları terk ettik, altı Nymph kabilesinin tamamı ayrıldı ve kendimizi onun yolunda devam etmek isteyenlerden sakladık. Gölgelemin küçük bir kısmını onun iğrenç yozlaşmasından temizlemek için çalıştık, böylece onları onun katkısı olmadan kullanabilecektik, böylece onun arzularıyla kirlenmeyecek ve Fae'lerden büyü çalma ihtiyacıyla çıldırmayacaktık. Aramızda barış içinde yaşayan Fae'ler bile var. Bizim türümüzle evlendiler ve bizimle birlikte dolu dolu yaşıyorlar, güçlerinden sadece ölüm kapılarına dayandığında vazgeçiyorlar ve o zaman bile bunu sadece kendileri isterlerse yapıyorlar."

Tory, "Sahip olduğun büyü hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor," dedi. "Lionel'ı alt etmek için elimden gelen her şeyi kullanmam gerekiyor. Bana öğretebilir misin?"

"Tory," diye alçak sesle uyardım onu, ama bana karanlık bir bakış fırlatarak geri çekilmemi açıkça söyledi ve Miguel'in cevabını beklerken dişlerimi sıktım.

"Eski büyüler hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama gölgelerle başa çıkma konusunda sana biraz rehberlik edebilirim - her ne kadar senin türün onları bizim gibi kullanamasa da."

"Eski Fae büyü yöntemi hakkında daha fazla bilgisi olan biri var mı? Gizli köyünüzde sorabileceğim biri var mı?" diye sordu.

Miguel dondu kaldı, gözleri ikimiz arasında temkinli bir şekilde dolaştı. "Bulundukları yer bir sır olarak saklanıyor."

neredeyse bin yıldır-"

"Ama diyelim ki öyle değildi. Diyelim ki halkınız şu anda burada bizimle birlikte. Diyelim ki Lavinia ile gerçekten uğraşmak ve gölgeleri ondan geri almak istediler. Aralarında aradığım cevaplara sahip olabilecek biri var mı? Geri kalanların bu savaşta bizim tarafımızda savaşmak için bir ordu oluşturma şansı var mı?"

"Tory," diye bağırdım, bu düşünce içimi tiksintiyle doldururken ayağa kalktım. "Cidden bazı Nymph'lerle ittifak yapmayı öneriyor olamazsın?"

Kara gözlerini bana çevirdi, gözlerinde bir uyarı parlıyordu ama bu çılgınlığı sürdürmesine izin vermeyi reddettim.

"Aslında bir kraliçe olmadığını unutuyorsun," diye homurdandım. "Bırakın ezeli düşmanlarımızı, hiç kimseyle ittifak teklif edemezsiniz."

"Sadece bir soru soruyorum," diye cevap verdi buz gibi bir sesle ve Miguel'e bakmak için geri döndü. "Bir şans var mı?"

Miguel varlığının her zerresine işlenmiş bir tereddütle ondan bana baktı. Korkusu duvarlara yapışmış ve görmezden gelinmesi imkânsız olan kalın ve iğrenç bir sis halinde duvarlardan aşağı yuvarlanıyordu, ama bu dehşeti delip geçen tek bir duygu ışını dikkatimi çekti. Umut.

"Belki de," diye nefes aldı ve yemin ederim ki yıldızlar o tek, imkânsız kelimeyi dinlemek için daha yakından bakarken tüm dünya kendi ekseninde döndü.

Hepimizin arasında gerginlik, güvensizlik ve acı veren bir umutla dolu bir sessizlik vardı.

Tory aniden, "Gitmemiz gerek," dedi ve başını kaldırıp pencereden gökyüzüne baktı.

Bakışlarını takip ettiğimde güneşin tepe noktasına yaklaştığını, gün ortası ışığının gökyüzünü mavinin çarpıcı bir tonuyla aydınlattığını gördüm.

Miguel'e, "Bu teklifi düşünmen için seni yalnız bırakayım ve daha sonra görüşmek üzere geri döneyim," dedi ve parmaklarının bir hareketiyle onun için sıcak battaniyelerle yumuşak yosunlardan bir yatak hazırladı,

Sonra da sıçma kovaasına biraz mahremiyet katmak için küçük, ahşap bir barınak. Son olarak, içinde yıkanması için ısıtılmış suyla dolu taş bir tas ve içmesi için soğutulmuş suyla dolu daha küçük bir tas döktü.

Birinin size yiyecek getirmesini sağlayacağım," diye ekledi ve Miguel'in gözleri bu nezaket karşısında şaşkınlık ve minnettarlıkla açıldı. Yine de bu beni şaşırtmadı; Vegas açlık ve soğukta acı çekmişti. Düşmanı bile olsalar başka hiç kimsenin aynı acıları çekmesini istemezdi.

Tory onu gerçekten takip edip etmediğini kontrol etme zahmetine girmeden odadan çıktı ve ben de Justin'in daha önce bana fırlattığı sözler kafamda çınlarken onun peşinden koştum.

Vegas'ın yükselişinde sadece bir yan parça değildim. Ama itiraf etmeliyim ki Tory hükümdarlık rolüne en ufak bir tereddüt göstermeden adım atıyordu, kaybettiklerinin ardından sertlikle dokunmuş olsalar bile eylemleri güçlü ve kararlıydı.

Hapishaneden çıkıp açık düzlüğe doğru ilerledik, gardiyanlar tekrar eğilirken onları görmezden geldik, Gerry'den hiçbir yerde iz yoktu, hayal kırıklığına uğradım.

Adımlarım uzadı, böylece birlikte yürüdük ve artık arkadan gelmiyordum, ama Tory aradaki farkı fark ettiğine dair hiçbir belirti göstermedi.

Adanın güneyinde bir tepe vardı ve Seth, Caleb ve Geraldine'in çoktan toplanmış olduğu tepeye varana kadar dik kenarlarından yukarı çıktık.

"Her şeyi aldın mı?" Caleb ona bakarak sordu ve Tory başını salladı, gözleri ondan neredeyse en yüksek noktasına ulaşmış olan güneşe kaydı.

"Acele etmeliyiz," dedi.

"Bunu bana açıklayacak biri var mı?" Seth başını bir köpek yavrusu gibi eğerek sordu ve Geraldine acı çeken bir anne gibi iç çekti.

"Sevgili ve yüce gönüllü leydimiz, güneşin en tepede olduğu saatlerde eski güçlerini kullanarak gezgin ruhunu diğer yarısının bulunduğu yere taşıyacak, yaşam ve ölüm arasındaki yolda tek bir titrek aleve bağlı olarak yürüyecek. Güneş battığında ve kukla söndüğünde, burada kendine dönecek ve sonunda sevgili Darcy'mizin yerini öğrenmiş olacağız."

Tory cebinden küçük çantayı çıkarıp yere, hançerin yanına koyarken Seth, "Tamam, yani bunun yüzde sekseni hiçbir anlam ifade etmiyor," dedi. "Ama sanırım gezgin bir ruhtan bahsediliyordu ki bu bana ölüm gibi geliyor."

İçimi ürperten soğukluğun etrafımızda esen soğuk rüzgârla hiçbir ilgisi yoktu, her şey onun sözlerindeki gerçekle ilgiliydi. Ona katılmadan edemedim.

"Bu şeylerle uğraşmak konusunda gerçekten emin misin, Tory?" Parmaklarını yere vurup tepenin tam zirvesindeki çimenlere mükemmel bir pentagram çizerken ona dikkatle bakarak sordum. "Darius'un seni riske atmak isteyeceğini sanmıyorum-"

"Ölmekle ilgili olan da bu," diye tısladı Tory zehirli bir sesle. "Herhangi bir şeyi isteme şansından vazgeçiyorsun."

"Bunu yapmana engel olabiliriz," diye söze girdi Seth, bu konudaki hislerime katılıyor gibi görünerek bana yaklaştı. Buradaki riskleri görmezden gelmek ve eşinin, ruhunun bedeninden ayrılmasına neden olacak, denenmemiş bir büyüye katılmasına izin vermek Darius'un mezarına tükürmek gibi geliyordu.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Tory meydan okudu, aramızdaki havada hafif bir parıltı, oraya bir kalkan yerleştirdiğini açıkça ortaya koyuyordu, o kadar hızlıydı ki, onu yaptığını fark etmemiştim bile.

"Evet," diye homurdandı Seth, meydan okumaya kalktı ve bir adım daha yaklaştı. "Sanırım yapabiliriz. Ve başka bir şey için-"

"Bırak onu," diye homurdandı Caleb, Tory'yle aramıza girmek için arkasını dönerken dişleri ışıktaki parlayarak bize doğru uzandı.

Kalbim şok içinde durdu, sonra göğsümün içinde serbestçe düşerek kanlı bir karmaşa içinde yere saçıldı, çünkü kendimi onun karşısında öylece dururken buldum, arkadaşım kardeşlerine karşı bir Vega'yı savunuyordu.

"Caleb, ne oluyor lan?" Hırladım ama o geri adım atmadı ve yeteneklerimle duygularına ulaştığımda, bize karşı bu şekilde durmak ona da zarar veriyor olsa bile, onu kararlı ve boyun eğmez buldum.

"Bu büyüü çözmeye gerekiyor. Ve bunu yapmasına yardım edeceğime dair yemin ettim. Yapabileceğine inanıyorum ve Darius konusunda ona katılıyorum. Eğer kızın yaptıklarında söz sahibi olmak istiyorsa, kendi fikrini söylemek için burada kalmalıydı."

Bu sözler bana bir darbe gibi çarptı ve eğer bunları söylemesinin onu ne kadar incittiğini hissedemeseydim, muhtemelen bu sözler için onun kafasını patlatırdım.

Geraldine'e baktım, bir elindeki savurma silahını gelişi güzel sallayarak Caleb'in yanında durdu, yarı kalkık kaşlarıyla bizi bu meydan okumaya devam etmeye davet etti.

"Bunun gerçekten doğru bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Seth başını yerde bağdaş kurmuş, toprak büyüünün rehberliğinde etrafındaki topraktan çeşitli otlar filizlenen Tory'ye doğru eğerken boğazının arkasında bir inilti duyarak sordu.

"Bence şu anda elimizde olan ve bize avantaj sağlayabilecek tek şey bu. Bu da boktan kaderimizi değiştirebilir," dedi Caleb ve bu sözlerle onun gerçekliğini hissettim. Tory'nin bu denenmemiş güç hakkındaki düşünce tarzını benimsemişti. Tory'nin zaten gerçekleşmiş olanı değiştirmeye, bize ve hepimizin kaybettiği adama farklı bir kader dayatmaya yönelik anlamsız arayışına inanmıştı.

"Caleb," dedim yavaşça, kendi kaybımın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettiğimde duruşumdaki saldırganlık azaldı. "İnanmıyorum..."

Başımı salladım, bir nefes vermeden önce tekrar Tory'ye baktım. O kendine has bir kadındı. Bu kadim gücü kullanarak yapmaya çalıştığı şeyin risklerinin farkındaydı ve bu çılgın planı hayata geçirme konusunda ne kadar kararlı olduğunu hissedebiliyordum. Başkalarının bu konuda söyleyeceği her şeye aldırmadan kendini eter kullanımına adayacaktı. Ve haklıydı, onu durduramazdık.

Şimdi başarsak bile, onu gece gündüz zapt etmeden bu yoldan alıkoyamazdık ve Lionel'in ellerinde çektiği onca acıdan sonra ona böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu, Darius'un bundan nefret edeceğini bilsem bile.

"Tamam," diye kabul ettim sonunda. "Size karşı durmayacağız."

Onay için Seth'e baktım ve o da başını sallayarak onaylamadan önce rahatsızlığını dile getiren alçak bir hırıltı çıkardı.

"Çok iyi." Geraldine sanki benimle karşı karşıya gelmek onun için günün büyük planında hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi zıplayarak uzaklaştı ve ben de Tory'nin hareketlerine dikkatimi verirken surat asma dürtüsüne direndim.

Şimdi elinde kabaca şekillendirilmiş bir mısır bebeği tutuyordu, her yere yapışan dolgusuna rağmen garip bir şekilde kadınsı görünüyordu. Göğsü açıktı ve Tory bir dal mine çiçeğini dikkatle seçip bebeğin içine itti. Ardından papatya ve biraz da mercanköşk ekledikten sonra hançeri aldı ve tüyler ürpertici görünümlü şeyin göğsüne bastırmak için kendi saçından küçük bir tutam kesti.

Geraldine, Tory'nin çalıştığı pentagramın kenarında yavaş bir daire çizerek yürümeye başlarken, "Astral çalışmalara yardımcı olmak için mine çiçeği," diye nefes aldı. "Ve kişinin ruhunu bedeninden ayırma psişik yeteneğini tetiklemek için. Papatya, güneşin armağanlarını yakalamak ve en yüksek zirvesindeyken onun yüce gücünü ödünç almak için. Tatlı mercanköşk

onun tek gerçek aşkı - çünkü iki kız kardeşin aşkından daha büyük bir aşk olabilir mi?"

"Bütün bunları çok romantikmiş gibi anlatıyorsun," diye mırıldandım, Tory çantasından lapis lazuli kristali çıkarırken ona dikkatle baktım, masmavi taş nefesimi kesen saf altın kıvrımlarla doluydu. Paha biçilmez bir parçaydı, Darius'un hazinesinden aldığına şüphe yoktu ve onun bu yüzden kendini kaybedeceği düşüncesi beni hem eğlendirdi hem de ruhumda bir hüzün yarattı.

Geraldine o ürpertici ses tonuyla, "Lapis lazuli bilgeliğin, sezginin ve berraklığın timsalidir, aradığı cevabı bulması için gezgin ruhunu yolda tutmaya yardımcı olacaktır," dedi ve omurgamdan aşağı bir ürperti akarken kendimi bu ritüelin tam gün ışığında gerçekleşiyor olmasına sevinirken buldum.

Seth, "Bu işi tuhaflaştırmayı bırak, Geraldine," diye yakındı. "Zaten hoşuma gitmiyor, bir de sen işi iyice tuhaflaştırıyorsun."

Tory hançerini aldı ve taşın üzerine kaldırdı, taşın kusursuz yüzüne iki rün kazırken kaşları konsantrasyonla çatıldı.

Geraldine gizemli bir şekilde, "Şans için Fehu ve farkındalık için Dagaz," diye mırıldandı ve Seth itiraz ederek inlerken ona uzandım, Geraldine'in dramatiklik konusundaki ısrarıyla mücadele etmesine yardımcı olmak için ona biraz güven verici enerji verdim.

Tory lapis lazuli'yi mısır bebeğinin göğsüne itti, ardından açıklığı sıkıştırarak kapattı ve kendini pentagramın ortasına yerleştirirken içindeki her şeyi mühürledi.

Bıçağı çevirip parmağını keserek açtığında nefesimi tuttum, kanı bebeğinin üzerine döküldü ve büyü etkisini göstermeye başladığında cızırdadı.

Yere kazınmış olan pentagram parlamaya başladı, Tory başını gökyüzüne doğru eğip garip ve asi bir dizi kelime söylediğinde havanın kendisinden ışık emiyor gibi görünüyordu, bu kelimelerin gücü havanın kendisine çarpıyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu.

Durduğu anda, elinde tuttuğu bebek alevler içinde kaldı, içindeki her şey yanaklarımı yakacak kadar sıcak bir ateş parıltısı içinde ateş tarafından tüketilirken bir çığlık attı.

O şey külden başka bir şeye dönüşmeden parçalanırken ondan bir güç patlaması oldu ve Tory ona çarptığında nefesi kesildi, vücudu yerden kalktı, omurgası doğal olmayan bir şekilde geriye doğru yaylandı.

"Tory!" Ona yaklaşmaya çalışarak bağırdım ama pentagramı çevreleyen güçlü bir enerji vardı ve onu geçemiyordum, denediğimde gücü derimde acı verici bir şekilde çatırdıyordu.

"İşe yarıyor!" Tory'nin gözleri fal taşı gibi açılıp, görmeyen bakışları gökyüzüne dikilince Geraldine'in nefesi kesildi.

Onu tutan güç aniden yok oldu ve bir gümbürtüyle yere düştü, vücudu tamamen hareketsizdi, geniş açık gözleri hiçbir şeye bakmıyordu ve etrafımızdaki her şeyde onun kaybını hissettim.

"Hayır," diye yalvardım, pentagramın gücünü aşmaya çalıştım ama büyümü ona doğru fırlattığımda bile onu aşılmaz buldum.

Seth bana yardım etmeye çalışırken uludu, Caleb'ın yüzü nefes bile almadan geçen her saniye soluyordu.

O gitmişti. Tamamen gitmişti. Birinin eksikliğini böylesine hissettiğim tek an ölüm anıydı. Duygularını benden saklayan bir Fae bile okuyabildiğim bir imza yayardı, orada olduklarını bilmemi sağlayan bir benlik titreşimi. Ama Tory öyle değildi. Çizdiği pentagram tarafından yardımımızdan korunan boş bedeninin ötesinde, burada bizimle birlikte ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Seth ona ulaşmak için mücadele etti, grubumuzun bir üyesini daha kaybetme fikri onu açıkça kırmanın eşiğindeydi.

Caleb başını sallayarak bunu reddetti, sanki hala onun bize dönebileceğine dair belirsiz bir umuda tutunuyordu, ama ya yanılıyorsa?

"Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum!" Yumruğumu bir kez daha güç duvarına çarparken bağırdım, buz erimeden önce kenarı boyunca parçalandı ve sonra tamamen buharlaştı, suyum sanki hiçbir şey değilmiş gibi yok oldu.

Titreyen bir nefes beni hareketsiz kalmaya zorladı ve beni geride tutan güç sanki hiç var olmamış gibi kayboldu.

Geraldine o kadar yüksek bir perdeden çılgılık attı ki kulak zarımı parçaladığından emin oldum. Ellerimi kulaklarıma siper etmekten vazgeçtiğimde, onu yerde, şaşkın bakışlarla hepimize gözlerini kırkıştıran Tory'nin önünde secde ederken buldum.

"Onu buldun mu?" Geraldine gerçek kraliçelerin inkâr edilemez gücünden bahsederken Seth yalvardı.

"Evet," diye nefes nefese kaldı Tory ve yüzündeki dehşet ifadesi daha o söylemeden cevabı vermişti bana; elleri yumruk olmuş, gözlerinde korku dans ediyordu. "Ve Orion da onunla birlikteydi. Lionel'ın elinde."

Milton

Tedirginlik duruşumun her santimini kaplamıştı, dik oturup gözlerimi diktiğimde şakağımdan aşağı bir ter damlası süzülüyordu.

Önümüzde ölü var.

Tüm okul hazır olda beklerken Küre ölüm sessizliğine bürünmüştü, beklerken üzerimize bir endişe uğultusu çökmüştü, tek ses duvarda asılı büyük saatin tik taklarıydı. Saate, özellikle de altı dakikayı henüz geçmiş olan yelkovana baktım, hepimiz hâlâ bekliyorduk ve kimse bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

Gözlerim odanın öbür ucundaki Gary'ninkilerle buluştu, aramızda bir endişe ve kararlılık titreşimi geçti. Artık geri adım atmak için çok geçti. Her şey yerli yerindeydi, Gizli A.S.S.'nin olaya karıştığını gizlemek için sihir yapılmıştı ve şu an ile saldırı inişimiz arasında geçen zamandan başka bir şey kalmamıştı.

Lionel Acrux buradaydı. Dün akşamki yemekte, saygıdeğer kralımızın bizimle konuşmak, bu tedirgin dönemde bizi toparlamak ve isyancıların oluşturduğu tehdit konusunda bize güven vermek için geleceği söylenmişti.

Bugün yaptığı uzun basın randevuları listesinin sadece bir durağıydık.

Herkesi onun krallığının vatandaşları için endişelenen nazik, yüce gönüllü bir lider olduğuna inandırmak. Bu sabah bir hastaneyi ziyaret ettiği, bebekleri başından öptüğü ve onları kutsadığını iddia ettiği canlı yayından birkaç dakika yakalamıştım bile. Öpmeye geldiği bebek benim bebeğim olsaydı, zehirli ağzını bebeğe yaklaştırmadan önce kendimi ve çocuğu pencereden dışarı fırlatırdım.

Onu yedi dakika geçiyor.

Eğer bu durum daha fazla devam ederse, planımız o daha etkilerini hissetmeye başlamadan kendini gerçekleştirebilir.

Bernice benden biraz uzaktaki koltuğunda kıpırdandı ve dikkatimin üzerinde olduğunu hissedince alt dudağını ısırırdı.

Birlikte oturmamıştık. Hiçbirimiz birbirimize çok yakın değildik, aramızdaki mesafeyi koruyor ve Tarikat ayırımımıza sadık kalıyormuşuz gibi davranıyorduk. Ben odanın en arkasında, sahte kralın gecikmeli gelişini beklerken diğer Minotorlar tarafından çevrelenmiş bir şekilde oturuyordum. Tiberian Sıçanları sağımızda oturuyordu; bizim koltuklarımızla onlarınkiler arasında bir ayırım çizgisi vardı ve biz sessiz bekleyişimizi sürdürürken kimse ona bakmaya bile cesaret edemiyordu.

Sekiz dakika geçti.

Terli avuçlarımı pantolonuma silme isteğime karşı koydum, bakışlarım Lionel'ın bu odaya giriş noktası olması en muhtemel olan kapıya yöneldiğinde tamamen hareketsiz kaldım ve Marguerite Helebor'un kapının yanında durarak beni sert bir ilgiyle izlediğini gördüm.

Yakasinda parlak bir K.U.N.T. rozeti vardı, kızıl saçları her zaman tercih ettiği o abartılı tarzda yüzünün etrafına dökülüyordu ve üniforması vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyordu. Öğrenci dindarlığının timsali ve krala sadık bir hizmetkâr.

Ama öyle değildi. Bizi kaçmamız için uyardığında peşimizden hiçbir şey gelmemişti. K.U.N.T.'un buluşma yerimize baskın yapmasına neden olan her ne oluyorsa, bizi keşfedilmekten saklamıştı. Ona soracak o kadar çok sorum

vardı ki.

Sayamayacağım kadar çok. Kıçımızı kurtardığı o kısacık andan beri geceleri uykuvarımı kaçıırıyordu.

Mesela orada olduğumu nereden biliyordu? Biri onlara yerimizi bildirmiş miydi, yoksa diğerlerinden biri Mildred gibi K.U.N.T.'lar bunu anlayıp peşimizden gelmeye karar veren kişi miydi?

O geceden beri bir araya gelmemiştik, riske giremeyecek kadar ürkmüştük, bunun yerine bilgi alışverişinde bulunuyor ve tek tek planlar yapıyor, koridorlarda notlar iletiyor ya da sadece dayanışma bakışları atıyorduk.

Yine de bana verdiği telefonu kullanarak Portia'ya görüntü ve bilgi göndermeyi başarmıştım. Şimdiye kadar şüphelerden de kurtulmuştuk, K.U.N.T'ler akademinin her yerinde peşimizdeydi ama bir kez bile kim olduğumuzu keşfetmeye yaklaşmamışlardı.

Hâlâ buradaydık. Hala savaşıyorduk.

Ve şimdi kucağımıza gerçek bir fırsat düşmüştü ve bunun gerçekleştiğini görmek için lanet olası hayatlarımızı riske atıyorduk - sadece Ejderha pisliği odadayken bunu yapmayı umuyordum çünkü bir dakika içinde ortaya çıkmazsa, her şey onsuz devam edecekti.

Bunun için ölebiliriz. Bunu biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Eğer yakalanırsak, onun Nebular Engizisyon Merkezlerinden birine götürölüp işkence görecektik ya da idam edilecektik ya da en azından orada çürümeye terk edilecektik. Ve aslında bir araya gelmeyi başaramayan bir plan için hayatımı riske atmak istemiyordum.

Marguerite bana bakmaya devam etti, güzel yüz hatları ifadesiz, durgun bir göl gibiydi ama gözleri yanıyordu. O sabahki yıldız falımı düşündüm ve falın ona atıfta bulunup bulunmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Günaydın, Yay.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!
Kaderiniz bugün bıçak sırtında dengede duruyor,
planlarınız tam olarak bilinemeyecek kadar bulanık olan
kaderin dalgalı denizinde kayboluyor.
aydınlanmak. Ama yüreğinizi ferah tutun, çünkü başarı
imkansız değildir ve eğer beklenmedik bir müttefike
güvenme cesaretini kendinizde bulabilirsiniz, o zaman
birçok gerçek size açıklanabilir.

Marguerite Helebor hiç de beklenmedik bir müttefik değildi.

Dokuz dakika geçti.

Birkaç öğrenci fısıltıyla konuşmaya cüret edince
boğazımdaki yumruyu yuttum, Profesör Highspell odanın
ortasındaki açık alana doğru ilerledi ve cezaları dağıtırken
suçlulara ters ters baktı ve hepsi onaylamadıklarını
tısladılar.

Bakışlarım tekrar saate yöneldiğinde kalbim sıkışmaya
başladı, saniyeler çok hızlı geçiyordu, özenle hazırladığımız
tuzak patlamak üzereydi ve sadece iğrenç Kardinal Büyü
öğretmenimiz saldırıyı üstlenecekti.

Honey Highspell'in bir ya da iki basamak aşağı
indirilmesini izlemekten kötü hissetmezdim. Ama onun
başına gelen hiçbir şey tüm krallıkta canlı olarak
yayınlanmayacak, bu zulümle karşı karşıya kalan ve Lionel
Acrux'a vurmak gibi karşılık veremeyen diğerleriyle
dayanışmayı gösteren bir fener olmayacaktı.

Bugünkü etkileşimlerimi kimsenin fark etmesini
istemediğim için Gary'ye tekrar bakma dürtüsüyle
savaştım. Kimseye bunun için bana bakması için bir sebep
veremezdim. İzlerimizi kapatmıştık, büyülü imzalarımız
yaptıklarımızdan silinmişti ve hepimiz güçlü
mazeretlerimizi korumuştuk. Bu işe yarayabilirdi. İşe
yarayacaktı. Şimdi kendine kral diyen adamın-

İçimi bir rahatlama kapladı, hemen ardından kapılar
açılıp da içeri girdiğimde sinirden kusma isteği geldi.

Lionel Acrux, yanında bir kamera ekibi ve Müdür Nova olduğu halde Küre'ye girdi. Deneklerine bakarken yüzünde kameraya hazır bir gülümseme vardı ve hepimiz sandalyelerimizden düşüp dizlerimizin üzerine çökerek onun önünde eğildik.

Türümün geri kalanı arasında başımı eğdiğimde boğazımın arkasından bir öfke yuvarlandı; akademideki her öğrenci, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giren bu dinsiz bok parçasına boyun eğdiğini gösteriyor ya da en azından öyle davranıyordu.

Lionel iki parmağıyla iplerimizi çekiştiren bir kukla ustası gibi işaret ederek, "Kalkın," dedi ve odadaki herkes kendini yerden kaldırarak koltuklarına döndü.

Lionel'ın orada duraklamasını, sakın sakın gülümsemesini, kameramanlar etrafını sararken neredeyse nefes bile almıyor gibi görünmesini ve devam etmeden önce pozisyon almalarını beklemesini tiksintiyle izledim. Onunla ilgili her şey o kadar sahteydi ki; gülümsemesi, cazibesi, krallığımızı sevmediğı emirlerden koruyacağına dair verdiği sözler ve hakkımızda uydurduğu yalanlar. Saçmalıktı. Ve dünyaya hepimizin buna inanmadığını hatırlatmayı planlıyorduk.

"Eğitim," diye söze başladı Lionel, yumruğunu kalbine bastırarak odaya bakarken. "Modern dünyanın özüdür. Bir Fae'nin ardında bırakabileceğı en büyük miras ve gerçek ve istekli kalplere sahip olanların her zaman kendilerini beklerken bulacakları tek şey. Ben kendim, eğitime, gerçeklerin ortaya çıkarılmasına ve dünyanın bu gerçeklerden en iyi şekilde faydalanacak şekilde düzenlenmesine inanan biriyim."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim; odanın diğer tarafındaki sözüm ona yüksek rütbelilere hitap ederken, bakışları arka tarafta ayrılmış olan bizlere doğru kaymayı reddediyordu.

Parmaklarımı kucağımda yumruk yaptım ve saate bir kez daha bakmaya cesaret ettiğimde içimden geçen küçük titremeyi gizledim.

Otuz saniye kaldı.

"En iyinin zirveye yükseleceğine inanan biri olarak, bugün buraya bu en prestijli akademiye, bir-"

Sahte kralın durduğu odanın orta kısmında hem yerden hem de tavandan bir dizi patlama sesi duyuldu; tutkal ve Pegasus simleriyle dolu balonlar, kendilerini saklayan gizleme büyülerinin içinden ortaya çıktıkça patladı.

Lionel kendini korumak için bir kolunu kaldırdı ama çok geç kalmıştı; kalın beyaz tutkal tepeden tırnağa üzerine sıçradı, öfkeli bir kükreme koparırken yanardöner parıltılar ışıklarda parıldıyordu.

Odanın arka tarafındaki bir ekranda Lionel'in şekil değiştirmiş haliyle bir Pegasus kızını becerdiği seks kaseti oynamaya başladı; kız inlerken Lionel'in zevkle inleme sesi, odadaki herkes şaşkınlıkla haykırırken bir döngü halinde ileri geri zıplıyordu. Lionel'in Solaria Sarayı'nın dışında basına yaptığı konuşmayı gösteren bir başka video kesildi; Lionel'in sözleri yıllar boyunca yaptığı konuşmalardan bir araya getirilerek bir şarkı oluşturulmuştu. Ritim de çok iyiydi ve umarım bu şarkı herkese bunun bir isyan değil bir başkaldırı olduğunu ve Lionel'in saçmalıklarını kabul etmeyeceğimizi hatırlatmak için görevini yerine getirmiştir.

Gülümsemeye ya da suçluluğu kabul edebilecek herhangi bir ifadeye karşı koyarak ve Gary'yi remiks becerileri ve annesinin geçen Noel'de ona aldığı DJ yazılımı için överek kafamın içinde şarkı söyledim. Her bir kelime farklı bir konuşmadan kırpılmıştı ama Gary bunları ritme uygun bir şekilde bir araya getirmişti.

"Buraya seni kurtarmaya

gelmedim, hayır, seni

kırmaya geldim.

Ben sadece her şeyi isteyen bir kertenkeleyim.

Yalan söyledim ve bir sürü
saçmalık saçtım, kimsenin
bunları yuttuğuna
inanamıyorum.
Şimdi ayağa kalkma ve bir duruş sergileme zamanı."

Video, Hail Vega'nın Meclis Üyeleriyle birlikte Lionel'in kardeşi Radcliff'in yanında gülümseyip kahkahalar attığı eski görüntülerle kesiliyordu. Vega ikizlerinin de birbirlerine sarıldıkları, birbirlerine duydukları sevginin gözlerinden okunduğu görüntüler vardı.

Bernice ve ben tüm videoları toplamak için çok zaman harcadık ve müttefiklerimizin videolarını da eklemek onun fikriydi. Gary, bir Anka kuşunun etrafta uçtuğu ve arkasında alevler içinde "isyana katılın!" yazan alevli bir iz bıraktığı bir grafik yaparak güzel bir iş çıkarmıştı.

"Ben eziğim ve arkadaşlarımin hepsi bunu biliyor.
Tarikatçı saçmalıklarımı yutmayın.
Vega ikizleri çok geçmeden geri döneceklerdir."

Varislerin görüntüleri gösterildi, dördü de bir arada duruyordu, insanlar onları alkışlıyordu ve Vegas hayran kalabalığa el sallıyordu. Anka Kuşu'nun alev alev yanan grafiği, yerini kanatlarını açmış parlayan bir kuş sembolüne bıraktı ve altında Yaşasın Vega Kraliçeleri yazısı parladı.

Kahkahalar havayı yararak geçti, ama sonra bir başka patlama, şarkı sona ererken insanların çığlık atmasına neden oldu, bazıları çılgınca bir özgürlük çabasıyla kapılara koştu. Son balon tam o orospu çocuğunun önünde patladı,

ve Lionel tam da beklediğimiz gibi önüne bir hava kalkanı fırlattı.

Balonun içindeki kan kırmızısı boya kalkanına çarptı, içine işlenmiş büyü sertleştirilmiş hava kabuğuna karşı kelimeler oluşturmalarını sağladı.

Saltanatı başlamadan çok önce sözde daha küçük Emirleri kışından beceren hayvanlık kralına selam olsun.

"Tutuklayın onları!" Lionel kalkanının içinden bağırdı, onu ve şimdi üzerinde yazılı olan kelimeleri kovmaya çalışıyordu. Ama onun yerini yeni bir hava büyüünün aldığını gördü; bu büyü Bernice'in kendi tasarladığı büyüünün bir taklidiydi. Büyü onun kendi gücünü kullanmasıyla tetiklenmişti ve içindeki hiçbir şey orijinal büyüü yapan Fae'yi ortaya çıkarmayacaktı ama onu da kovamadı ve sayısız kamera her anı yakalarken o kelimeleri önünde asılı bıraktı.

Mildred öfkeli bir haykırıyla öne çıktı, boncuk gibi gözleri odanın arka tarafındaki Fae'leri tarayarak aramızda av arıyordu ve daha fazla öğrenci ayağa fırlayıp koşmaya başladı.

Birkaç saniye daha yerimde durdum, heyecanımı göğsümde bastırarak kalabalığın bütünüyle dağılmasını bekledim. Ve bir Ejderha'nın kükremesi tavanı çınlattığında dileğim gerçekleşti.

Tüm Tarikatlardan Fae'ler ayağa fırladı, herkes dönüp kaçarken katliam ortaya çıktı, kameralar hala kayıttaydı ve bu son aşağılama ve isyanın her saniyesi tüm krallığa canlı olarak yayınlandı.

Sonunda kalabalığın kabarmasına teslim oldum, ayağa kalktım ve diğer herkesle birlikte kaçmak için döndüm.

Adrenalin vücudumda bir baraj gibi patladı, Bernice'e doğru koşarken boğazımda vahşi bir kahkaha zorlukla bastırıldı, elini elime aldım ve onunla birlikte koştum.

Kapıya doğru koşarken dudaklarımdan neşeli bir böğürme döküldü, koşarken yaşadığımız izdiham içimdeki canavarı uyandırdı.

Küre'den hızla uzaklaşırken birbirimize bakmaya bile cesaret edemiyorduk, buradan uzaklaşıp yalnız kalana kadar ilişkimize dair en ufak bir işaret vermeyi reddediyorduk. Sonra o öpücüğü ondan çalacaktım. Sonuçlarını siktir et. Bu oyunda yer aldığımız için ölebilirdik. Elimizden geldiğince kendimizi korumuştuk ama yine de bunun için ölebilirdik. Hiçbir şeyin garantisi yoktu ve bugünden korktuğum için yarını ertelemenin artık benim için hiçbir anlamı yoktu.

Patikadan aşağıya doğru koştuk, bir çift K.U.N.T. yolumuza çıkınca ayaklarım birbirine takıldı, Kylie Major ellerini uyarmak için kaldırırken zalimce gülümsüyordu.

"Neden kaçıyorsunuz?" diye sordu ve öğrenci grubu tacın iki hizmetkârı karşısında ne yapacaklarını bilemeyerek tökezledi ve sendeledi.

"Kim söyledi bunu?" diye seslendi biri ve Kylie'nin yüzü öfkeden mosmor olurken gülmemek için kendimi zor tuttum. Şu anda bile çoğumuz hâlâ o yokmuş gibi davranıyorduk.

"Çünkü orada bombalar patlıyordu!" Grubun ön tarafına yakın bir kız dramatik bir şekilde feryat etti ve kendisi gibi hıçkırmaya başlayan arkadaşına sarıldı.

İki pislik bu yoldan gitmeye çalışan Fae sürüsünü durdurmak için tam olarak yeterli değildi, ama hepimiz bir K.U.N.T.'a saldırmaktan daha iyisini biliyorduk.

Birkaç öğrenci daha geçmek için yalvarmaya başlayınca Bernice'in elini çekiştirdim ve bizi daha fazla ürkmüş Fae'nin Küre'den koşarak uzaklaştığı Jüpiter Salonu'na doğru döndürdüm.

Kylie durmamız için bağırdı ama biz bir hareket dalgası başlatmıştık ve ben de diğer öğrencilerin süpürmesine izin verdim.

Biz de ondan kaçarken onlarla birlikte kaçtık. Sahte kral gidene ve yordakçıları soru sormayı bırakana kadar dikkat çekmememiz, gözden kaybolmamız ve uzak durmamız gerekiyordu.

Şüphesiz bir soruşturma olacaktı, ama ben onun yakınında olmayı planlamıyordum.

Bernice bana korkuyla baktı, ama ben karşılığında sadece gülümsedim.

Başardık. Özgürlüklerimizi ve sivil özgürlüklerimizi elimizden alan zorbaya karşı bir darbe indirmiştik. Bu onun sonu olmayabilirdi ama Lionel Acrux yüzünden baskı altında tutulan diğerlerine onları unutmadığımızı gösteren bir işaretti. Bizim de zamanımız gelecekti.

Bernice'i ana yoldan sürükleyerek Jüpiter Salonu'nu oluşturan devasa gotik binaya açılan bir yan kapıya yöneldim.

İçeri daldık ve en alt kat boyunca koşarak arka çıkışlardan birini ve ötesindeki kaçışı hedefledik.

Ama tam köşeyi döndüğümüzde ve uzun koridorun en ucundaki kapılardan birini gördüğümde, arkamızda bir patlama sesi duyuldu ve Lionel Acrux'un öfkeli hırıltıları boşluğu doldurdu. "Ne kadar özür dilesem azdır Kralım," diyordu Müdür Nova ve bize doğru geldiklerini fark ettiğimde kalbim serbestçe kırımın içine düştü.

Ö f k e d e n kudurmuş bir tiran, iki alçak Minotor'la yüz yüze gelmek üzereydi. I

hiç hoşuma gitmedi.

Çarpan ayak sesleri yaklaştı ve en yakın kapıya koşarken üzerimize bir susturucu balon fırlattım, kilitli bulduğumda kalbim alarmla çarpıyordu.

Daha fazla ayak sesi bize yaklaştı ve uzun koridor boyunca Nova'nın ofisine doğru baktım, onlar köşeyi dönmeden önce ulaşabileceğimiz kadar yakın olan diğer tek kapı ve şüphesiz onların lanet olası hedefi.

"Kahretsin," diye tısladım Bernice'i ona doğru sürüklerken, kaçabilmemiz için içeride açık bir pencere olmasını ummaktan başka seçeneğim kalmamıştı.

"Bu eylemden sorumlu olan Fae'yi bana getireceksin," diye hırladı Lionel, kapıyı çekip açtığımda sesi omurgamdan aşağı korku salıyordu ve Nova'nın geniş ofisine döküldük.

Pencereye doğru koştum ama üzerindeki parmaklıkları gördüğümde kalbim umutsuzlukla çarptı, şüphesiz dışarıdan herhangi bir küçük pisliğin içeri girmesini ve notlarını değiştirmeye çalışmasını engellemek için oraya konmuştu, ama bu bizi lanet olası bir kürek olmadan bok gıcirtısına bıraktı.

"İşte," diye tısladı Bernice, ayak sesleri dışarıdaki kapıya yaklaşırken ve bir dolabı açarken ona doğru döndüm, içindeki alan bırakın iki kişiyi, birimize bile zor yetiyordu. Aynı zamanda tüm odadaki tek uygun saklanma yeriydi.

"Siktir," diye ısırdım ve ona doğru koştum, onu Nova'nın paltoları ve pelerinleri arasındaki loş boşluğa ittim ve kendimi hemen arkasından içeri soktum.

Odanın kapısı arkamızda açılmadan yarım nefes önce kapıyı çekiştirerek kapattım ve ayak sesleri odaya girerken bizi koruyan susturucu baloncuğa rağmen nefesimi tuttum.

"Ara onu," diye bağırdı Lionel. "Bugün ikinci kez gafil avlanmayacağım."

"Evet, Kralım," diye cevap verdi Mildred'in hırıltılı sesi.

Bir gizleme büyüyle uğraşırken Bernice'i arkamdan ittim, gölgeler etrafımızda büyüyor, bizi gözden saklamak için daha fazla palto ortaya çıkıyor gibi görünüyordu.

Korku, atmam gerekenden daha yavaş atmama neden oldu ve daha da yaklaşan ayak seslerini duyduğumda kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı, ölümlerimiz o kapının hemen ötesinde bekliyordu, aptallığımın sadece bana değil Bernice'e de getirdiği acımasız ve kanlı bir son. Bundan konuşarak kurtulamazdık. Muhtemelen masumiyetimizi savunmak için hiç şansımız olmayacaktı.

Birisi dolap kapısının tokmağını diğer taraftan kavrarken, aileme sessiz bir veda ettim, umarım

Onları ne kadar çok sevdiğimi biliyor ve artık benim sonum olacak adama karşı neden savaşmak zorunda kaldığımı anlıyordu, sadece küçük bir şekilde bile olsa.

Kapı ardına kadar çekilmişti ve kaderimin mühürlendiğini, zaten umutsuz olduğunu bildiğimden gücümü çağırmadım bile.

Ama saklandığımız yeri kontrol etmeye gelen kızın şaşkın yüzüne gözlerimi kırıştırdığımda ne bir bıyık ne de kesik bir çene, ne de Ejderha Loncası'nın iri yarı, Faeroid bağımlısı bir savaşçısıyla karşılaştım. Onun yerine, kızıl saçlı güzel kız tam bir şok içinde bana göz kırptı, gözleri Bernice'e kayarken yüzü soldu ve etrafımdaki her şeyi bir saniyede kavradı.

Marguerite'in omzunun üzerinden Lionel'in odanın ortasında sırtı bana dönük durduğunu görebiliyordum, duman kokusu burnumun dibinde kıvrılırken havada zehirli bir tını oluşturunuyordu.

Marguerite'in şoku bir göz kırpmasından fazla sürmedi, yüzü o kırılmaz maskeye geri döndü ve yanımdaki paltolardan bazılarını yıkar gibi yapıp geri çekildi.

Kapıyı bir kez daha üzerimize kapatmadan önce kayıtsızca "Her şey yolunda," dedi, ikinci kez kışımı kurtardı ve bu hain yalanla kendi hayatını riske attı.

Bernice kolumu sıkıca kavradı, sessizliği koruyup beklerken onun şoku da benimki kadar açıktı.

"Perdelerin arkası ve masanın altı da temiz, Majesteleri," diye ekledi Mildred huysuzca.

"Güzel. O zaman git buradan. Akademideki personel şefimle özel olarak konuşmam gerekiyor," diye hırladı Lionel.

K.U.N.T.'ların ayrılma sesini kapının keskin bir şekilde kırılması izledi ve bir susturma baloncuğunun üzerimizden kaydığını hissettiğimde kendi uzuvlarımın titremesine karşı savaşmak zorunda kaldım, Nova sessiz kalırken Lionel'ın büyüğü odayı kapladı.

"Buraya son geldiğimde senden ne istediğimi söylemiştim?" Lionel sordu, sesi ölümcül bir mırıltıya dönüşmüştü ve

Tüm sağduyuma rağmen öne doğru eğildim ve dışarı bakabilmek için gözümü kapının kenarı boyunca uzanan küçük çatlağa dayadım.

Sahte kral geniş maun masanın arkasındaki sandalyeye çöktü, etrafını saran rüzgâr yüzeyde özenle istiflenmiş evrakları odanın dört bir köşesine savurdu.

"Öğrenciler arasında senin kurallarını uygulayacak, daha küçük Tarikatlara karşı önlemler alacak ve öğrencileri yeni rejim içinde beslerken ve onları içinde yaşamaları için inşa ettiğin yeni, daha büyük dünyaya hazırlarken mirasınla gurur duyacaktım," diye neredeyse robotik bir şekilde cevap verdi Nova ve ben de başımı eğerek onun önünde durduğu yerden ona baktım.

"Öyleyse neden," diye hırladı Lionel. "Madem emirlerim bu kadar açıktı, o zaman kendimi buraya başarmak için geldiğim her şeyi baltalamak üzere hazırlanmış bir şakanın, bir eşek şakasının hedefi olarak mı buldum?"

Nova özür dilemeye başladı ama Lionel bir Ejderha hırıltısı çıkararak aniden ayağa fırladı ve otoriter varlığı tüm odayı kapladı.

Bakışları ölümcül, öfkesi güçlü bir şeye dönüşürken Bernice'in elini kendi elime aldım.

Bir elini kaldırdı ve bir an için müdürümüzü tamamen yok edebileceğini, saldırımızı başlamadan durduramadığı için onu yakıp kül edebileceğini düşündüm. Ama ona saldırmak yerine masanın etrafında sinsice dolaştı ve gözlerinin içine bakmasını sağlarken kollarının üst kısmını kavradı.

"Bu okulda saklanan isyancıları avlayacaksın," diye emretti ve ses tonuna kattığı zorlama kalınlığın ötesindeydi, içindeki güç kaba ve acımasızdı, inkar edilemezdi. Neredeyse bu emri kendim yerine getirme arzusuna yenik düşecektim ve emri verdiği kişi ben bile değildim.

"Kutsal Kahretsin." Bernice nefes aldı, onu ses benim susturucu baloncuğumun içine gizlenmiş.
"Karanlık Zorlama mı kullanıyor?"

Hikayeleri biliyorduk, Catalina Acrux'un tacizci kocasının onun üzerinde kurduğu güç hakkında yazdığı makaleleri okumuştuk. Ama bunu şimdi ve burada görmek, Nova'nın ona boyun eğmeye zorlanışını, başını sallarken aklının kendisinde bile olmayışını izlemek midemi bulandırdı.

"Yapacağım," diye kabul etti.

"Ne yapacaksın?" Lionel tıslayarak onu öyle sert salladı ki, topuzunun içindeki siyah saçlarından birkaç tel serbest kaldı.

"Yapacağım, Kralım." Kadın boyun eğerek başını eğdi ve Kral sonunda memnuniyetle başını salladı, onu kavradığı gibi aniden serbest bıraktı, elleri kadının giysilerinde yapışkan bir tutkal ve sim izi bıraktı.

"Bir daha senin bu okulunda herhangi bir isyan duyarsam, buranın duvarlarına cehennemi kuracağım ve bana karşı gelen herkesin yanışını izleyeceğim," diye mırıldandı hınzırca, parmağını çenesinin çizgisinde gezdirirken, önünde emir bekleyen bir kap gibi duruyordu.

Bu da onun krala ve sadece ona olan bağlılığı konusundaki ani ve katı tutumunu kesinlikle açıklıyordu. Bir keresinde Vegas'a biraz daha fazla ilgi göstermişti. Tory'ye, kontrol etmeyi öğrendiklerinde güçleriyle neler yapabileceklerini görmekten heyecan duyduğunu ima ettiğinde ben de oradaydım. Şimdi her şey anlam kazanmıştı, neden bu değişim, neden bu krallığın insanlarıyla oynamaktan ve onları uymaya zorlamaktan başka bir şey istemeyen bir zorbaya bu ani hayranlık.

Nova, "Faillerin peşine düşüp cezalandırılmalarını sağlayacağım," diye yemin etti ama Lionel sadece dilini şaklattı.

"Hayır. Onları avlayıp bana teslim edeceksin. Bununla bizzat ben ilgileneceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Kralım," diye hemen kabul etti ve onu kendisinden uzaklaştırıp kapıya doğru adım atmadan önce bir kez başını salladı.

Duvara fırlatırken çıkardığı ses vücudumun her parçasında bir ürperti yarattı, ama yapmadım.

Nova orada bir süre daha oyalanırken hareket etmeye cesaret edemedi.

Neyse ki sadece bir saniye daha bekledi, eli yan tarafındaydı, gözlerinde bana doğru bakarken tam olarak çözemediğim bir duygu parladı ve dolabı açabileceğinden korkmama neden oldu. Ama onun yerine döndü ve gitti, biz orada beklerken ayak sesleri uzakta kayboldu, dehşete düşmüş, öfkeli ve bir şekilde de muzaffer.

Dolaptan çıkıp hızla ofisten çıkmadan önce Bernice ile bakiştık.

"Yani Nova yozlaşmış, Marguerite bizim tarafımızda ve... bundan paçayı sıyırdık mı?" Koridorun en ucundaki kapıya doğru koşarken Bernice inanamayarak nefes aldı.

Neredeyse robotik bir şekilde başımı salladım, her şeyin boka sarma ihtimaline karşı omzumun üzerinden baktım. Ama orada kimse görünmedi, hiçbir Ejderha bizi yutmak için fırlamadı ve hiçbir K.U.N.T. bizi götürmek için ortaya çıkmadı.

Başarmıştık. Ama içimde bunun bir son olmadığı hissi vardı, çünkü Nova gerçekten Lionel'in kontrolü altındaysa, bu oyun çok daha tehlikeli bir hal almıştı ve henüz güvende değildik.

Geraldine

"Kazlar doğuya gidiyor, kazlar doğuya gidiyor," diye mırıldandım, dudaklarım iki kaz kadar ağırdı.

inek çanları yüzüme tünedi.

"Gerry, saçmalıyorsun," dedi Maxy oğlum nazikçe. "Sen iyi misin?"

Ondan bir şifa büyüsü cızırtısı iliklerime kadar işledi ve ben gözlerimi açıp ötesindeki kederli dünyayla yüzleşemeyerek feryat ettim. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda beni leydimden uzak bir yere götürüyordu ama Tory'nin onu bu şekilde cesaretlendirdiğini duymuştum, o halde ben kim oluyordum da kraliçelerimden birinin sözüne karşı çıkıyordum?

"Olamaz," diye inledim, bir kolumu gözlerimin üzerine atarak kollarında bir lamprey kadar gevşek asılı kaldım. "Zavallı, tatlı, neşeli Darcy o iğrenç yaratıklarla birlikte kapana kısıldı. Ve onun dikkatli, sadık, dişlek efendisi de."

"Bunu çözeceğiz," diye söz verdi bana, Siren armağanlarını içime bastırmaya çalışarak, ama ben yuvarlanan bir fok balığı gibi çırpınıp durdum.

"Gece vakti bir hırsız gibi göğsüme girip dertlerimi kapmaya cüret etme. Gerekirse onları tüm doluluklarıyla hisseder ve değersiz çukurlarına yuvarlanırım!" Övündüm.

Kaygan somonum içini çekti ve görmek istemediğim bir yere girdiğimizde havanın ısındığını hissettim.

Güzel şatonun üst katlarına çıkmasını engellemeye çalışan muhafızların sesi, onlara bir kol sallamama neden oldu.

"O benim atım. Geçmesine izin verin," diye emrettim ve Max ileriye doğru giderken yakalayamadığım bir şeyler homurdandı.

"Bana yolu söylemen gerekecek. Beni daha önce odana hiç davet etmedin," dedi, sözlerinde acı bir yan vardı.

"Ah, benim sevgili, melek hamsim, bazen ne kadar narin bir papatya olduğunu unutuyorum."

Kolumu yüzümden çektim, sonunda gözlerimi açtım ve kapımın dibine gelene kadar onu bir oraya bir buraya yönlendirdim.

"Ben narin değilim," diye homurdandı Leydi Petunia'yı çılgına çeviren o huysuz ses tonuyla.

Kollarından sıyrılıp kapıyı araladım ve çoğunlukla unlu mamullerime ayrılmış mütevazı odama adım attım. Duvara dayalı uzun ahşap bir masa, alanı boydan boya kaplıyordu ve tek kişilik yatağım da masanın arkasında, üzerine beyaz çarşaflar serilmiş bir şekilde duruyordu. Masanın büyük bir bölümünü simitler kaplıyordu ama hamur işleri ve kraliçelerin ağzına layık diğer unlu mamuller de vardı.

"Biliyor musun, bu kadar çok yiyeceğin varken beni yemekten mahrum etmek biraz aptalca bir hareket." Kilerden yatak odasına dönüşen odama girmedi, omzunu kapının pervazına yasladı ve bana huysuz bir ifade verdi.

"Oh pish-posh." Onun homurdanmalarına elimi sallayarak, bu sabah hazırladığım ve pamuğuna somon balığı dikilmiş bir kumaşla kapladığım küçük hasır sepete doğru ilerledim. Toprak elementimle yaratabildiğim en iyi gümüşten yapılmış bir iğne kullanarak kendi elimle dikmiştim. Bezi açtım ve ona

En sevdiği deniz canlıları şeklinde pişirdiğim çeşitli kruvasanları ve pain au chocolat'ları ortaya çıkararak sepeti bir güzel süsledi.

Ağzı açık kaldı, çekicini kaybetmiş bir çekiç başlı köpekbalığı gibi çenesi düştü. "Bunlar benim için mi?"

"Peki başka kim olacak? Morina balığı mı?" Öne doğru yürüdüm ve onları kollarına attım, gözlerinde ağgözlü bir parıltı vardı. Görünüşe göre güzel ıstakozum askıya takılmıştı ve bundan böyle bunu unutmayacaktım.

"Bunlar en sevdiklerim," dedi, sepetten bir pain au chocolat koparıırken evcil bir deniz aslanı gibi sakinleşmişti.

"Elbette öyleler. Bu iki çeşit hamur işine nasıl saldırdığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Tırabzanlı bir fladdywhack gibisin." Biraz güldüm ama sonra leydim Darcy'nin topal kertenkele ve onun gölge cadalogunun esiri olduğunu hatırladım. Sonra Angelica'nın o çirkin kurtçuk Mildred tarafından kesilen görkemli halini hatırladım ve intikam, gezgin bir vasiyet gibi adımları çağırırdı.

Oh, vay halime, vay halime.

Hıçkırarak ağladım, mutsuzluğumun havayı doldurmasına izin verdim ve gözlerimden süzülen tuzlu yaşları komodinin üzerindeki fincana döktüm.

"Gerry..." Max üzgün bir ifadeyle kapının kapanmasına izin vererek odaya girdi ve değerli hamur işlerini bırakıp yerine beni seçti. Oh ne seçim ama, çünkü ben bir pain au chocolat kadar ne ufalanabilir ne de tatlıydım.

Yatağa sırtüstü uzandı ve ben ondan uzaklaştım, ikimiz yatağa zar zor sığıyorduk, ama beni o devasa kaslarının içine çekerek öyle olmasını sağladı. O gerçekten ama gerçekten muhteşem bir Fae örneğiydi. Bir öküz kadar büyük ve muhtemelen bir o kadar da erkeksiydi. Ah, yukarıdaki büyük yıldızlar, neden bir Varis olmak zorundaydı?

Kokladım, kokladım, kollarına doğru kıvrıldım ve boynuna sarılmak için arkama uzandım.

"Her biri çürüme ve kurtlarla dolu, özlemini çektiğimiz tatlı nektar yerine aşağı yuvarlanan korkunç kaderlerden oluşan cömert bir elma ağacının altında oturuyormuşuz gibi vahim kaderler başımıza geliyor. Sonumuz geldi mi, Maxy? Bu çürüyen ağaçtan kaçıp, elmaların dolgunlaşıp olgunlaştığı, güneşin yapraklarında parladığı ve bizi iç açıcı ışıyla yıkadığı başka bir ağaç bulabilir miyiz?"

"Umarım öyledir," dedi karanlık bir sesle. "Yine de bunu görmek zor.

Sanki yıldızlar bize kızgın."

"Ama biz onların gazabını çekecek ne yaptık?" Göleti olmayan susuz bir kurbağa gibi vırakladım. "Bir zamanlar, yıldızların olaylarında önyargılı olmadıklarına inanırdım. Ama öyle değillerse, neden Solaria'ya ve onun tüm erdemli Fae'lerine korku salmaya çalışan iğrenç bir kertenkeleye büyük bir servet bahşetsinler ki?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi tatlı semenderim. "Belki de yıldızların tek önemsedığı şey güçtür."

"Ama eğer öyle olsaydı, o zaman benim hanımlarım kesinlikle onların lütuflarının nesnesi olurdu," dedim, cevap bir teknenin gövdesindeki bir midyenin tabanına yapışmış gibi gizlenmişti.

Max, "Babama bugün akşam yemeği için onunla buluşamayacağımızı söyleyebilirim," diye önerdi.

"Hayır, bütün öğleden sonra ve akşamüstü burada yatan bir erik gibi yatamam, kalkıp sizi doğuran Konsey Üyesi ile görüşmeliyim. Ama önce leydimin yanına dönmeli ve onu en ihtiyaç duyduğu anda terk ettiğim için af dilemeliyim. Bugün iğrenç bir hizmetkâr oldum ve beceriksizliğimin bedelini hemen şimdi ödemeliyim." Yataktan fırladım, elime bir asma kırbağı aldım, gömleğimi parçaladım ve çıplak sırtımı kırbaçladım.

"Gerry!" Max havladı, ayağa fırladı ve beni yakalamaya çalıştı ama ben kasırgada savrulan bir yaprak gibi kıpır kıpırdım, bir o yana bir bu yana dans ediyor, sırtıma vurarak ondan kaçıyordum.

Bir hava fırlattı, beni içine aldı ve kollarımı iki yanıma sıkıştırarak bana doğru yaklaştı.

Ragoon'un efsanevi savaşısı.

Yanağımı avucunun içine aldı, gözleri okyanusta fırtına gibi dönüyordu ve beni ağdaki bir yengeç gibi yakalarken sırtım duvara çarptı. Ah onun kabuklusu olmak...

Leydi Petunya'm Haziran'da aan bir iek gibi açmıştı ve gözleri bir çiğ böeğinin ipeğinden ördüğüm koyu yeşil korsenin içinde gerilen kocaman göğüslerime kaydı.

"Bana böyle bakıp da kadın sularımın derinliklerine dalmayı bekleyemezsin," diye nefes nefese kaldım. "Ya gözlerini kaçır ya da adını aldığın yıldız Max Rigel gibi içinde parlayan yeminleri yerine getir."

"Bu 'lütfen beni becer' demenin şifresi mi?" Sırıttı ve bu gülümseme, tırmanmak, bayrağımı zirvesine gömmek ve benim olduğunu ilan etmek istediğim bir dağdı.

"Daha açık konuşamazdım," diye nefes nefese kaldım. "Beni Davy Jones'un Dolabı'na götür ve deniz hıyarınla hazine sandığımı yağmala."

Korsemin bağlarını ustalıkla çözdü, iri göğüslerim serbest kaldı ve meme uçlarımdan birini tatlı dudaklarının arasına almak için ağızını indirdi. Keman çalan bir incir gibi haykırdım, ellerim sırtının çizgisini tırmıklamadan önce o koyu, kısa saçlarını itti. Bu adamın bana hissettirdiklerini kelimelere dökemiyordum, çünkü sanki bu tür duygulara isim koyacak kelimeler henüz yoktu.

Saçlarını sıkıca çekerek ağızını gül tomurcuğumdan ayırmaya zorladım ve gözlerinde bir teklifle bana baktı, Leydi Petunia'ma sunulmasını hayal edebileceğim her şeyi içeren bir teklif.

"Beni Esterburn ordusunun bir şövalyesi gibi yağmala. Beni Norington Kalesi gibi ele geçirin ve silahınızı hendeğime saplayın," diye haykırdım.

Max beni bir düğün çiçeğinden daha ağır değilmışim gibi kucağına aldı, her yerim kas ve kıvrımlarla dolu olmasına rağmen, beni yatağa fırlattı ve külotumu Leydi Petunya'mdan yırttı. Onun için çırılçıplak uzandım ve gözleri

Üzerimde sürünürken, sanki çay tepsisindeki bir çay kaşığımıymışım gibi beni sıkıştırmaya çalışıyordu. Ama bu oyunda çay ustası bendim ve bunu bir an önce öğrense iyi olacaktı.

Bir "Hi-yah!" ile Bir bacağımı kalçasının üzerinden geçirdim ve onu altımda yuvarlanmaya zorladım, bileklerini yakalayıp belime doladım. Onları kendi omurgamın tabanına buzla kaynaştırdım, sonra ayak bileklerini de yatağa dondurdum.

"Gerry," diye nefes nefese kaldı, kuyruğu sıkışmış bir kaplumbağa gibi çırpınıyordu.

Pantolonunu indirdim ve Uzun Sherman'ının üzerine çöktüm, şikayetlerini susturdum, inlemeleri havayı doldurdu ve benimkilerle bir kokteyl gibi karıştı, petunyamın zevklerine teslim oldu. Elimi su elementimle ıslattım, sonra yanaklarına bir o yana bir bu yana vurarak bir gunderghoul gibi hırlamasını sağladım.

Sonra onu öptüm, dilim dudaklarının arasındaydı ve anlamını çözemediğim bir şeyler geveledi. Evet, kendisi bilmeseydi bile onu en çok neyin memnun ettiğini biliyordum ama Maxy oğlum kırbaç ve şamar kadar kayma ve tokattan da hoşlanıyordu.

"Yıldızlar adına, beni deli ediyorsun. Seni seviyorum Gerry," diye soluk soluğa söylenirken ben de kalçamı oynatıyor ve ardından bir jangle jive yapıyordum.

"Aşk!" Sanki iletmem gereken acil bir mesaj varmış ve bacaklarımın arasında sadece basit bir midilli varmış gibi başımı arkaya atıp ona bindim. "Doğru, ben de seni seviyorum, mirasçı kusurlarına, kraliyet karşıtlarının ulu ağacından gelen köklerine ve pis soyuna rağmen."

"Hepsinin canı cehenneme," dedi ciddi bir ifadeyle, gözlerindeki taç mücevherlerinin tüm ışıltılarıyla bana bakarak. "Ciddiyim Gerry. Bunların hepsini halledeceğiz. Ben seni istiyorum. Sadece seni. Diğer şeyler sadece politika."

"Evet," diye kabul ettim. "Ve siyaset bir zamanlar nehirlerime hükmetmiş olabilir, ama ben topraktan yeni pınarlar filizlendirdim. Sana direnmeye çalıştım sevgili yunusum, ama ne yazık ki kader beni tekrar tekrar senin

sularına sürüklüyor. Benimle yüz, Maxy oğlum."

Kalçalarımı daha hızlı salladım ve pazıları iki ince balon balığı gibi şişti, başı öne eğilerek onu izledi

Altımdan yukarı doğru itti ve cüretkâr Daniel'inin tüm boyutlarını petunyama gösterdi. Şimdiye kadar gördüğüm en iri cüsseye sahipti, ancak kafasının çok fazla büyümesine izin vermemek için bu gerçeği henüz kulaklarına söylememiştim. Ama vay, vay, kalçalarının arasında bir deniz canavarına sahipti ve ben onu mercan kayalığının derinliklerinde karşıladım, boynumu yuvarladım ve daha fazlası için haykırdım, ancak belki ben bile onun verdiğinden daha fazlasını alamazdım.

Bir dalganın tepesine çıktım ve bir vızıltıyla düştüm, beni coşku bahçesine gönderirken onun için bir ardıc kuşu gibi şarkı söyledim. Ve sersemlemiş bir halde, buğulu gözlerle ona baktığımda, işimizin bitmediğini biliyordum. Yakın bile değildik. Bildircinlarım titriyor, horozlarım ötüyordu.

Kendimi ona verdim, dünya bu kapıların ardında parçalanırken bunun bencilce olduğunu biliyordum ama şu anda zayıf, güçsüz bir kimsesizdim ve tek istediğim günle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalmadan önce sevgilimin kollarında geçireceğim bir andı.

Orion'a her işkence yapıldığında, bana geri dönmesi gittikçe daha uzun sürüyordu ve bu beni çok üzüyordu. Kalbini. Lavinia'nın onu incitmek için kullandığı o korkunç silahlarda bir şey vardı, gölge ve zalimlikten oluşan bir leke ve ruhunda bir iz bırakıyordu.

"Lance?" Lavinia'nın Horace'ın Orion'u iyileştirmesine izin verdiği kısa süreden beri çıplak göğsündeki yaralar yarı yarıya iyileşmiş halde duvara yaslanmış otururken dikkatini bana çekmeye çalıştım. Çürükler hâlâ çiçek açarken ve kesikler zar zor kabuk bağlarken onu her zaman durdurur, verdiği acıdan tam olarak kurtulmasına asla izin vermezdi. Horace'ın umurunda bile değildi, tek istediği bir an önce benden ve Orion'dan uzaklaşmak, biz yokmuşuz gibi davranmaya çalışmaktı.

Şimdi Orion'un gözleri kafesin parmaklıklarına sabitlenmişti, ifadesi boştu.

"Konuş benimle," diye ısrar ettim, yaklaşıp elini tuttum ama parmakları benimkilere tepki vermedi.

Bu süreçte güçlü kalmaya çalışıyordum ama Lavinia'nın kendisini bu duruma sokmasına duyduğum öfke Gölge Canavar'ı her zaman harekete geçiriyordu. Bazen bu

Kadın vücudunu kesti, kontrolümü kaybettim. Canavar derimi yırttı ve zihnindeki karanlık çukurlara atıldım, bir öfke girdabına hapsoldum.

Geçen her gün, canavarı zapt etme yeteneğim zayıflıyor gibiydi ve beni tamamen ele geçirene kadar ne kadar zaman geçeceğini bilmiyordum. Bu, dile getirmeye cesaret edemediğim bir korkuydu. Orion'un fedakârlığı Gölge Canavar'ı durdurmadaki yetersizliğim yüzünden boşa çıkarsa, kendimi asla affetmezdim. Bu gerçeği düşünmeye bile değmezdi. Tek bir görevim vardı ve Orion bana güveniyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Orion'un elini tekrar sıktım ama yanıt alamadım. Gözlerimin önünde parçalandığını görmenin acısı kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı ve cesur olmaya çalışsam da tek hissettiğim zihnimi bölen, intikam ve ölümle dolu bir uçurumdu. Eşimin üzerinde bıraktığı izleri sayıyor, Lavinia'ya sunabileceğim tüm işkenceleri on katıyla geri vereceğime söz veriyordum ama bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu çünkü burada ve şimdi hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Orion ona karşı tek bir darbe bile almadı, her biriyle beni gururlandıran bir dirençle yüzleşti. Ve eğer onu daha da derinden sevmek mümkün olsaydı, severdim. Sadece tüm kalbimle, gelmiş geçmiş ve gelecek tüm yıldızlar adına, lanetimden kurtulmanın yolunun bu olmamasını diledim. Onun dışında her şey.

"Lance?" Tekrar denedim, kucağına süründüm ve yanağını avucumun içine aldım.

Yavaşça gözlerini kırptırdı, sonunda bana odaklanırken bakışlarında karanlık bir fırtına dolaşıyordu ama hâlâ konuşmuyordu.

"Lütfen bana geri dön," diye fısıldadım çaresizlik içinde, gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu. "Kaderimiz bu olduğu için çok üzgünüm. Hepsi benim hatam. Asilerden uzak durmalıydım, bana neler olduğunu daha önce fark etmeliydim. Bu lanetin bedelini ödemek zorunda olmamalıydın. Bu adil değil." Dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Aramızda keder ve tuz vardı. Ağzı benimkine karşı hareket etmedi, beni daha yakına çekmedi, orada değildi. O değildi.

"Lance," diye yalvardım, sesim dehşetin keskin kayalıklarında paramparça oldu. Onu burada, bu soğuk odada, hâlâ kalpsiz bir kral tarafından sahiplenilen bir tahtın önünde kaybedemezdim.

"Yardım edebilirim," diyen bir kadın sesi dudaklarımda bir hırıltıyla dönmeme neden oldu ve Stella Orion'u taht odasının kapısını sessizce kapatırken buldum. Üzerinde kot pantolon ve siyah bir tişört vardı, kraliyet ailesi için inşa edilmiş bu büyük odaya yakışmıyordu.

"Bizden uzak dur," diye uyardım, ayağa kalktım ve yanaklarımdaki gözyaşlarını aceleyle sildim.

Stella beni görmezden geldi, yaklaştı ve yanımdan geçip Orion'a bakmaya çalıştı.

"Onun üzerinde kullandığı silahlar yüzünden," dedi duygu yüklü bir sesle. "Onu her kestiğinde, gölgeler vücuduna giriyor. O çok güçlü. Onların cazibesine kapılmadan bu kadar uzun süre dayanması bir mucize. Ama onları çekip çıkarabilirim."

Kafesin parmaklıklarını kavradım, gözlerim ona kilitlenmişti, dişi bir aslanın avını izlediği gibi onu izliyordum. Kırılma noktasında olmalıydım, çünkü sözlerinin bana sunduğu umuda tutunmaktan kendimi alamıyordum. Ama tüm yaptıklarından sonra bu kadına nasıl güvenebilirdim?

"Neden ona yardım ediyorsun?" diye sordum. "Onu evlatlıktan reddettin."

"O her zaman benim oğlum olacak. Aramızda hangi kelimelerin geçtiği önemli değil," dedi ciddiyetle, gözleri üzerimde gezinirken. "Belki bir gün senin de bir çocuğun olursa anlarsın." Bana doğru yaklaşıırken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun... Seninle olan ilişkisinin bana karşı zavallı bir isyan olduğunu düşünmüştüm."

"Her şey seninle ilgili değil, Stella," dedim soğuk bir sesle. "Oğlunu senin anlayabileceğinden çok daha fazla seviyorum."

"Bunu şimdi anlıyorum. Gümüş yüzüklerini gördüm."

"Yüzükler, yıldızlar onları bize sunmadan önce birbirimiz için hissettiklerimizi değıştirme," diye tısladım. "Dünya aşkımızı çiftleştığımız anda onaylamaya karar verdi ama biz birbirimizi ondan çok önce sevdik. Bizi gerçekten önemseyen insanlar, yıldızlar sözlerini söylemeden çok önce bunu kabul ettiler," dedim tutkuyla. "Sen o insanlardan biri değilsin."

Bana yaklaşırken ağzı keskin bir çizgi halinde düzleşti. Boyu benden uzundu ama bir kafesin içinde bana tepeden bakıyor olsa bile kendimi ondan daha güçsüz hissetmiyordum. Normal şartlar altında ondan çok daha güçlüydüm ve şu anda damarlarımda büyü olsun ya da olmasın, onunla oğlu arasında her zaman duracaktım.

"Seni neden sevdiğini biliyorum," dedi alt dudağı titreyerek.

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşı çıktım ama sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti.

"Bu senin içindeki isyan. Onda da var. Neden mükemmel bir eş olduğunuzu görebiliyorum."

Parmaklıkların diğer tarafına yaklaştığında parmaklarım parmaklıklara daha sıkı kenetlendi. Gerekirse onunla lanet bir ölümlü gibi sadece yumruklarım ve dişlerimle dövüşürdüm.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve artık onu da tanımıyorsun," dedim. "Oğlunuz tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en inanılmaz Fae ve mutluluğu ve huzuru hak ediyor. Ona bunları vereceğime ve bunları ondan alan herkesi yok edeceğime tüm varlığım üzerine yemin ederim. Buna sen de dahilsin Stella. Artık uzun bir düşman listem var ve senin adın bu listenin en başında yer alıyor."

"Beni affet," diye hıçkırarak ağladı ve beni şaşkınlık içinde bırakarak öne doğru atıldı ve ellerini parmaklıklardaki ellerime doladı. "Lionel onu Darius'a bağladığında onun yanında olmalıydım. Clara bizden alındığında daha fazla yanında olmalıydım. Asla yapmamalıydım

işlerin bu noktaya gelmesine izin vermemeliydim. Seni eve getirebileceği bir anne olmalıydım."

Ellerimi ondan kurtarmaya çalıştım ama o bana yapıştı, çaresizlik güzel yüz hatlarını gölgeliyordu.

"Yapabileceğin hiçbir şey benim affımı kazanmanı sağlayamaz," dedim ve ellerimi ondan çekip geri çekildim. "Onu incitmek benim gazabımı kışkırtmak demektir. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda ona sırtını döndün ve onu dünyada yalnız bıraktın. Bunu geri alabilecek hiçbir şey yok."

Dizlerinin üzerine çöktü ve Orion'a ulaşmaya çalışmak için parmaklıkların arasından bacaklarına uzandı.

"Ona yardım edebilirim. Lütfen. Onu yaklaştır. Ona yardım etmeme izin ver. Onu sana geri getireceğim."

Kenara çekildim, kalbim ikiye bölünerek sevdiğim adama baktım. O hiç orada değildi. Gözlerinde, bana asla geri dönmeyeceğinden korkmama neden olan sertleşmiş bir buzluluk vardı. Stella'nın yüzündeki ıstırap ifadesi, kalbinde ona karşı gerçekten bir sevgi besleyip beslemediğini merak etmeme neden oldu. Ama Orion annesinin ne kadar iyi yalan söyleyebileceği konusunda beni uyarmıştı...

"Küçük oğlum, bana gel," diye denedi, uzanabildiği kadar uzandı ve bacağını kavradı.

Kıpırdamadı ve ben ne yapacağıma karar vermekte zorlandım. Stella'ya güvenmek istemiyordum ama Orion'un gözlerindeki boşluk beni korkutuyordu ve başka ne seçeneğim olduğunu bilmiyordum. Ona yardım edebilmesi için küçük bir şans bile varsa, bunu kullanmam gerekmez miydi?

Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum, Elysian Eşime baktım ve irademin sarsıldığını hissettim. Gölgelelerin pençesinde o kadar derindi ki, ona daha ne yapabilirdi ki?

"Ona zarar vermeyeceğine yemin et," diye tısladım, kararımı verirken doğrudan ona bakıyordum.

"Yemin ederim." Anlaşma yapmak için bana elini uzattı ama ben elini kenara ittim. Zaten sihriime erişimim yoktu ve

artık yıldızlara güvenmiyordu.

Solaria'ya ilk geldiğimde dünyadaki tüm sihirlerle çok açıktım ve bir şekilde her şeyin bizim için yoluna gireceğine dair sarsılmaz bir inancım vardı. Göklerin bize karşı olmadığına, ama her şeyden sonra artık buna inanmak imkansızdı.

Orion'un yanına indim, onu Stella'ya doğru sürüklemeye çalıştım, ama cüssesi bunu neredeyse imkânsız kılıyordu.

Kolunu daha sert çektim ve ona yalvarırcasına "Hareket etmelisin" dedim.

Belli belirsiz öne doğru kaydı, koluna ulaşabilecek kadar ve göğsümde bir rahatlama ve ardından bir endişe dalgası yayıldı. Gerçekten pişman olmayacağımı umuyordum.

Stella parmaklarını Orion'un bileğine bastırırken gözlerini kapadı ve nefesinin altında karanlık bir büyü mırıldanmaya başladı. Ona yakın diz çöktüm, Stella'nın bunu yapmasına izin verirken kaygı içimi kemiriyordu, bana herhangi bir neden verirse onu itmeye hazırdım.

Orion inledi, yüzünü buruşturdu ve sanki çektiği acıya bir cevap verecekmiş gibi Stella'ya uzandı. Parmaklıklara yaslanırken parmaklarını şakağına dokundurdu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı ve ben aralarına girme içgüdüleriyle savaştım.

Derisinin kenarlarında karanlık birikti ve kadın onu kendi içine çekti, bu kara büyü her neyse onu kullanırken sözleri yoğunlaştı. Orion yavaşça gözlerini açtı ve gözlerinin derinliklerinde sevdiğim adamı bir kez daha gördüm, gümüş yüzükleri bir an için neredeyse parlıyor gibiydi. Bir sevinç çılgılığıyla ona doğru atıldım, onu kollarımın arasına alıp ağzının kenarından öperken sırtını yere çarpacak şekilde yana doğru savurdum. Sonra yanağında saklanan gamzeyi ve çenesindeki kirli sakalı.

"Geri döndün," diye fısıldadım, içimi bir rahatlama kapladı ve bana sarılırken parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

"Her zaman sana geri döneceğim Mavi," diye söz verdi ve kalbimdeki korkuyu yok etti.

"Karanlık derin," diye soludu Stella, bu büyüünün verdiği yorgunlukla topuklarının üzerinde geriye yaslanarak. "Ama onu uzakta tutabilirim. En azından bir süre için."

Ayağa kalktım ve Orion'un da oturmasına izin vererek bize bu yardımı sunan annesine baktık, ancak bu ona karşı olan hislerimi değıştirmedi. Bir iyilik sayısız kötülüğü silip atmıyordu.

Stella yemeğe muhtaç bir sokak kedisi gibi bize bakarken, "Eğer bir teşekkür bekliyorsan, sadece benden bir teşekkür alacaksın," dedim. "Bu adamı dünyaya getirdiğin için teşekkür ederim. O şimdiye kadar yaptığın en iyi şey."

Stella zorlukla yutkundu, dudakları büzülmüş ve gözleri sulanmış bir halde ayağa kalktı ve başını tekrar tekrar salladı, sonra döndü ve aceleyle kapıdan çıkarak odanın öbür ucuna doğru koşmaya başladı.

Orion beni yüzüne çevirdi, ağzı nabzımı hızlandıran ve tüm düşüncelerimi dağıtan bir öpücükle sertçe benimkine indi. Beni göğsüne çekti ve kalbinin vahşı atışı etinin dokusunda benimkiyle eşleşti. O anda tek bir varlıktık, sanki yıldız ışığından yapılmışız gibi karanlığa direnen öfke ve umuttan oluşan bir yaratık.

Arkamızda bir taş gıcirtısı duyuldu ve bir anda dönüp arkamızdaki duvarda açılan bir kapı bulduk. Orion saldırıya hazırlanmak için ayağa fırladığında dişleri parladı, karanlık geçide şöyle bir baktı, yaklaşan herhangi bir işaret olup olmadığını dinlerken kaşları çatıldı.

Geçidin arka tarafındaki duvarda parıldayan bir çift gümüş kanat gözüme çarptı ve ayağa kalkıp onları Orion'a gösterirken dudaklarım aralandı. Onların yanında

Hydra'nın işareti, her şey tekrar kararmadan önce kısa bir saniyeliğine üzerinde koyu bir mor parladı.

"Bu Gabriel'in imgeleminde gördüğüm geçit," dedi Orion ve içimi bir heyecan kapladı. Kardeşimin gördüğünü söylediğinden beri o şeyi arıyorduk ama bulamamıştık. "Bana taht odasına kimse gelmeden önce üç saatim olduğunu gösterdi."

"Gabriel'e ulaşmak için bu geçidi kullanabilir miyiz?" Umutla sordum.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Bu tünel ona çıkmıyor. Bana o kadarını gösterdi. Ama Blue, bu bizi bize yardımcı olacak bir cevaba götürecek, bunu biliyorum."

Geçide dalmak için ileri atıldım ama Orion beni belimden yakaladı ve kollarının arasında döndürdü.

"Sakin ol, canavar," dedi, sesinde bir sırtış vardı. "Kimse sana Beansprout Jacabee'nin hikâyesini anlatmadı mı?"

"Hayır. Kimse bana yatmadan önce masal anlatmadı," dedim ve kaşlarını çattı.

"Babam bana yüzlercesini anlattı."

"Hepsini bilmek istiyorum," diye karar verdim. "Yürürken bana fasulye filizinden bahset." Ondan uzaklaştım ve uzun zamandır kaybettiğim umut duygusuyla tünele doğru koşmaya başladım.

Orion bir vampir hızıyla önüme fırladı, devasa formu yolumu kapattı.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve içime arzu dolu bir ürperti gönderdi. "İtaatkr olmanıza ne oldu Bayan Vega? Burası tehlikeli olabilir."

Gülümsedim, yaklaştım ve parmak ularımla burnuna dokunana kadar çıplak göğsünde gezindim. "Sanırım bunun suçlusu sizsiniz Profesör. Bana kötü olmanın cezasının çok, çok... iyi olduğunu ğrettiniz." Tekrar etrafından dolandım ve kahaahaları beni takip ederken çıplak ayaklarla karanlığa doğru koşmaya başladım. Bu ses içimi aydınlattı ve bu duyguya tutundum, hemen kaybolmasına izin vermedim.

Beni tekrar yakaladı, bu sefer elini enseme bastırarak beni yüzüstü duvara yapıştırdı. "Dayak yemek istiyorsun, Blue."

Diğer eli kığımın kıvrımlarında gezindi ve sırtım onun dokunuşuyla bir kedi gibi dikleşti. "Hayır, senden bana fasulyeci adamı anlatmanı istiyorum."

Elini sertçe kığıma vurdu ve nefis acıyla nefesim kesildi, tenimde cızırdadı ve bana hala burada olduğumu, hala başka bir gün için savaştığımı hatırlattı.

"O zaman kibarca sor," diye emretti, ensemdeki baskı artıyordu ve kutsal cehennem, onun merhametine tutulmayı özlemiştim.

Dudağımı ısırdım, ağzımda nadir bir gülümsemenin tadını aldım ve bu küçük vahşilik anının tadını çıkaracağımı düşündüm. Kendimi Zodiac Akademisi'ne geri döndüğümüze, beni her zaman güzel bir tür deliliğe sürükleyen itme ve çekme oyununu oynadığımıza inandırdım.

"Lütfen efendim," dedim, sesim şehvetle doluydu ve o da bunu onaylayarak hıhladı.

Kolu belime dolandı ve beni ayağa kaldırdı, ikimiz birlikte karanlığın içinde sanki son derece normal bir günmüş ve son derece normal bir yerdeymişiz gibi yürüyorduk.

"Kahretsin," diye küfrettim, bir basamak aşağı tökezlerken, karanlığa yuvarlanmamak için Orion'un koluna tutundum.

Bana daha sıkı sarıldı, içinden bir eğlence gümbürtüsü çıktı. "Sana rehberlik edeceğim. Vampir yeteneklerimle gayet iyi görebiliyorum," dedi ve kolunu omuzlarıma koyup beni kendine çekti. "İstersen küçük bir koala ayısı gibi sırtıma atlayabilirsin, ben de hızımla bizi oraya götürürüm." "Ama o zaman hikâyelere ayıracak vaktimiz olmaz," dedim.

Taht odasının ışığı artık çok gerimizde kalmıştı ve neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

"Pekala, sana Jacabee'den bahsedeceğim..."

Orion bana bir hikaye anlatırken tünellerin derinliklerine daldık, sarayın derinliklerine doğru indik.

Jack ve Fasulye Sırığı'ndan farklı değildi, tek farkı Jacobee'nin fasulye sırığından bulutlara çıkıp devin şatosuna gizlice girmesi ve sonunda canlı canlı derisinin yüzölüp korkunç bir şekilde yenmesiydi.

"İşte bu yüzden asla bilinmeyen yerlere gizlice girmemelisin," diye sertçe sözlerini bitirdi Orion, ben ürperirken.

"Bu korkunçtu," diye nefes aldım. "Neden bir insan çocuklara böyle bir hikâye anlatır ki?"

"Onları korkutup pervasızca bir şey yapmamalarını sağlamak için. Fae çocuklarının ne kadar pervasız olduğu hakkında bir fikrin var mı? Beş yaşındayken Clara ile gizlice uçurumdan atlamaya gitmiştim. Babam bizi sudan çıkardı ve bir hafta ceza verdi. Eğer çocuğumuz olursa, onları asla gözümün önünden ayırmayacağım."

Bu görüntü karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Cidden koruyucu bir baba olurdun."

"Pislik ebeveyn olurdum ama bu konuda iyiyim," dedi ve gülümsememi daha da artırdı. "Nefes almaya devam ettikleri sürece benden nefret edebilirler."

"Bunları gerçekten düşünüyor musun?" Bunların mümkün olduğu bir geleceği hayal etmeye çalışarak sordum. Hepsi çok uzaktı, sadece hayal gücümüzün diktiği güzel rüyalardı.

"Sadece senden beri," dedi sessizce. "İstediğin bu mu? Evlilik, çocuklar, peri masalı gibi bir ev? Öyle görünmek zorunda değil, resmimizi istediğin fırçayla boyayabilirim ve hayal ettiğin gibi görünmesini sağlayabilirim."

Özlem dolu bir nefes bıraktım. "Sadece ailem ve dostlarımla birlikte olmak istiyorum, tercihen duvara monte edilmiş yeşim yeşili bir Ejderha kafasının yanında çirkin bir şapka ve gölge orospusundan yapılmış botlarla."

Bir kahkaha attı. "Bu benim güvendiğim bir gelecek, güzelim."

Sessizlik bir fırtına bulutu gibi üzerimize çöktü, o gelecek her şeye rağmen o kadar ulaşılmazdı ki.

"Sana işkence etmesini daha fazla izleyemem," dedim, ona yaptıkları zihnimde canlanıyor ve beni rehin alıyordu. Bir mucize eseri buradan çıksak ve lanet kırılrsa bile, gerçekten bir daha eskisi gibi olabilecek miydik?

"Bu sadece kan."

"Öyle deyip duruyorsun," diye homurdandım. "Ama o benim için dünyadaki en değerli kan. Ve onun işkencesi sırasında acı çekmeni izlemek zorunda kalmak sadece - sadece-" Gölge Canavar içimde yükseldi, bir hırıltı boğazımın dibini zorluyordu ama Orion hızlı hareket etti, beni göğsüne doğru çekerken elini ağzımın üzerine indirdi ve ben çırpınırken beni tuttu.

Gölge Canavar umutsuzca ortaya çıkmak istiyordu ve zihnim tüm kontrolümü kaybedeceğim bir yere, savaş sırasında bulunduğum yere doğru dönüyordu. Umursamadan öldürecektim. Ölümü rızkımış gibi arardım.

"Kim olduğunu unutma Mavi," dedi Orion, beni sabit tutarken pazuları geriliyordu. "Tory'yi düşün, bu duvarların ötesinde seni nasıl beklediğini. Seni ne kadar sevdiğini düşün."

Düşüncelerim ikizime kaydı ve Gölge Canavar içimde daha yüksek sesle kükredi, sanki onun kanını diğerlerinden daha çok istiyordu. Vardiya beni ele geçirecekti, o kadar hızlı ve kaçınılmaz bir şekilde geliyordu ki.

"Senin iraden demirden daha güçlü," dedi kararlılıkla. "Bununla savaşabilirsin. Bunu kız kardeşin için, erkek kardeşin için, kendin için, bizim için yap."

Gözlerim sulandı ve acıdı, yaratığı geri tutmanın acısı beni kör etti. Ama Orion için burada kalmalıydım, ona zarar veremezdim. Ve bana kancasını takmış olan bu laneti kontrol edebileceğimi kanıtlamaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Yavaşça, Gölge Canavar'ı tutmayı başardım, onu daha derine zorladım ve zihnimi kavradım. Orion'un kollarında tekrar eridim ve o da elini

Parmakları yaka kemiğıme kadar uzanıyor ve üzerinde geziniyor, tenimdeki gölgeler onun dokunuşuyla geri çekiliyor ve beni kendime getiriyor. İçimde kana susamış dev bir canavar yaşarken ne kadar kendim olabilirim o kadar.

"İşte benim kızım," diye nefes verdi ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Bu iş sende."

"**K e n d i m i** tutmam gittikçe zorlaşıyor," diye nefes nefese kaldım. "Ya aklımı tamamen alırsa?"

"Olmayacak," diye ısrar etti. "Zamanımız var. Sadece Lavinia'yla geçirdiğim zamanın geri kalanında dayanmamız gerekiyor."

"Daha bir ay bile olmadı," dedim kalın bir sesle.

"Bunu yapabiliriz, Mavi."

"Hapishaneye gönderilmiş, iktidardan utandırılmış ve şimdi burada cehennemde sıkışıp kalmış huysuz bir profesöre göre bugünlerde çok iyimsersin," dedim, daha önce bulduğumuz ışığı aramaya çalışırken sesimde alaycı bir hayalet vardı. Zordu ama onunla Lavinia, Lionel ya da gölgeler tarafından kirletilmemiş bir an geçirmeye kararlıydım.

Beni tutuşu hafifledi ve yürümeye devam ettik, ellerimiz birbirini buldu ve parmaklarımız birbirine bağlandı.

"Bu dünyada tüm kalbimle iyimser olduğum tek şey sensin Darcy Vega, çünkü seni elimde tutmak için ölümüne ve ötesine kadar savaşağımı biliyorum. Ve senin de benim için aynı şeyi yapabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Düşünmeye mi başladın?" Dudaklarımı ağırlıksız hale getiren bir gülümsemeyle söyledim. "Krallıkta senin için yüzleşmeyeceğim bir düşman yok."

"Peki ya krallığın ötesi?" diye alay etti.

"Bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Akademideki haritaların çoğu sadece Solaria'ya aitti. Ve gördüğüm birkaç dünya haritasında da Avrupa'nın ölümlüler aleminde bulunduğu yerlerde boşluklar var gibiydi."

"Azalan Topraklar'da manzara sürekli değişiyor. Orada Elementaller arasında şiddetli bir savaş yaşanıyor. Her grup araziye değiştirmeye eğilimli

İhtiyaçlarına uygun yeni bölgeler ele geçirdikçe. Bazıları bir ay su altındayken, bir sonraki ay gökyüzünde yüzüyor" dedi ve merakım arttı.

"Bana daha fazlasını anlat," diye ısrar ettim.

"Daha fazlasını bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yüzyıllardır dış krallıklardan kimse oraya gitmedi. Orası çok tehlikeli." "Vay anasını. Peki o krallığın ötesinde ne var?" Üsteledim.

"Bugün meraklı küçük bir faresin," dedi.

"Ya da belki bir cadaloz," dedim kaşlarımı çatarak. "Darius bana böyle derdi."

"Bir cadaloz mu?" diye kıkırdadı.

"Garip bir şekilde hoşuma gitti," dedim, kalbim bir ton ağırlığında olsa da gülümsemeye çalışarak. Onunla ilgili güzel anılar biriktirmeye başlamak için çok erken olduğunu hissediyordum. Ruhunda bu kadar büyük bir ateş olan birinin dünyadan gitmiş olması bana gerçek gelmiyordu. Bir parçam buna hiç inanmıyordu.

Karanlığın derinliklerine indik ve Orion dar geçit boyunca bana rehberlik ederken soğuk tenimi karıncalandırdı. Aklım Gabriel'e döndü ve bu tünelin ona çıkmadığını bilsem de çıkmasını diledim. Kardeşimi çok özliyordum ve onun tek başına nelere katlandığını düşünmekten nefret ediyordum.

İleride gümüşü bir ışık belirdi ve Orion'un elini bıraktım, ona doğru adımlarımı hızlandırdım, arkamda beni yakından takip ettiğini hissettim. Her zamanki bekçi köpeği.

Bir sonraki köşeyi döndüğümde karşımda, ortasında Vega Arması'nın yer aldığı, tepemde yükselen gümüş renkli güzel bir kapı duruyordu. Elimi kaldırdım, soluduğum havada titreşen kadim büyüü hissediyordum ve kapıyı açmak için tek yapmam gerekenin ona dokunmak olduğunu kesinlikle biliyordum.

Parmaklarımı armaya bastırdım, Vega isminin üzerinde gezdirdim ve babamın bunu daha önce kaç kez yaptığını merak ettim. Kapılar yüksek sesle gümlledi, sonra içeri doğru sallanmaya başladı ve ötesinde imkânsız bir manzara ortaya çıktı.

Gece gökyüzüydü, Samanyolu galaksisinin içinde parıldayan yıldızlardı. İstesem içine adım atabilirdim. Renkler göz kamaştırıcıydı, her bir gezegen ve yıldız sanki göklerden koparılmış ve bu odaya sığacak kadar küçültülmüş gibi mükemmel ayrıntılarla orada asılı duruyordu.

"Yıldızlar adına," diye nefes aldı Orion. "Bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Nedir bu?" Mekânın gerektirdiği gibi fısıldayarak sordum ve kendimi doğrudan derinliklerine doğru yürürken buldum. Kapının kenarından bakınca sanki unutulmaya doğru adım atacakmışım gibi geldi ama zemini dikkatlice kontrol ettim ve ayaklarımın dibinde sıvı bir ayna gibi sağlam olduğunu gördüm.

"Amantium Caelum - Aşıkların Gökyüzü. Eski bir Vega kraliçesine verilen bir hediye idi. Kraliçe, kendisine en güzel büyü hediye hazırlayan Fae ile evleneceğini krallığa duyurmuştu. Yıllar boyunca Solaria'nın dört bir yanından Fae'ler kapısına her türlü hediye getirmiş ama hiçbirini onu etkileyecek kadar güzel değilmiş. Bir gün, Alestria'dan genç bir kadın kucağında basit bir tahta kutuyla saraya geldi ve kraliçe için açtığında içinden bu çıktı. Ve tam o gece, yıldızlar tarafından çiftleştirildiler."

Ona bakarken dudaklarım aralandı, atalarımın hikâyesini içime çektim. "Bu doğru mu?"

"Bu gökyüzünün var olmasına yetecek kadar," dedi ve minyatür evrenin derinliklerine doğru yürüdüm, güneşin gerçek bir sıcaklıkla yandığı ve yaklaştıkça yanaklarımı ısıttığı güneş sistemimize yaklaştım. Büyü büyüleyiciydi, o kadar güçlüydü ki kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor ve nabzımı hızlandırıyordu.

Orion onu takip etti ve kapılar arkasından kapandı, bizi yıldızların ışıltılı genişliğinde bıraktı.

Gezegen sistemimize yaklaştım, her biri istesem tutabileceğim kadar küçüktü.

"Onlara dokunabilir miyim?"

"Benden izin mi istiyorsun?" Ben dudağımı ısırarak ona bakarken Orion sesinde bir sırtışla sordu.

"Hayır, efendim." Elimini uzattım ve parmaklarımı yaklaşık bir tenis topu büyüklüğündeki Jüpiter'in üzerinde gezdirdim. Avucumun içine yuvarlandı ve onu göz hizama kadar kaldırarak büyüünün karmaşıklığına hayran kaldım. Atmosferinde dönen fırtına tam oradaydı, sanki bu gezegen de gökyüzündeki kadar gerçekmiş gibi yavaşça dönüyordu.

Onu yerine koymaya çalıştım ve elimden usulca doğru yerine süzüldü.

Ona bir soru sormak için Orion'a döndüğümde, elinde parıldayan bir yıldız tuttuğunu ve onu Orion takımıyıldızının arasına yerleştirmeye çalıştığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum ve bana yaramazlık yaparken yakalanmış bir okul çocuğu gibi baktı.

"Vega yıldızını buraya taşıyorum," dedi. "Burası iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Güldüm, tekrar başının üstüne uzanıp Vega yıldızını Orion'un yanına oturtmaya çalışırken koşarak yanına gittim.

"Asırlık büyüyle mi uğraşıyorsun?" Sertçe sordum. "Bu hiç de profesörce bir davranış değil."

"Bir öğrencimi yatağıma aldığımda da pek profesörce davranmamıştım, değil mi?" dedi. "Ya da seni masama yatırdığımda, Peri Fuarı'nda, arşivlerde-"

"Arşivler hakkında konuşmuyoruz," diye şaka yaptım ve o da ciddi bir şekilde başını salladı.

"Harika bir geceydi, boktan bir sabahtı," dedi ciddiyetle. "Yine de sonunda her şey yoluna girdi, değil mi?"

"Evet, şimdi Lavinia'nın tutsaklarıyız ve tüm dünyanın sonu geldi."

"Aynen öyle. Her şey bir araya geliyor, güzelim," dedi sahte bir coşkuyla ve ben de gülümsememin düşmesine izin vermedim, bu güvendeymiş gibi yapma oyununu oynayabildiğim kadar oynamak istiyordum.

Yıldızı istediği yere getirdiğinde bıraktı ama yıldız gökyüzünde geri dönerek Lyra'ya yerleşti.

ait olduğu takımyıldızı.

Orion bana baktı, yırtıcı bir hayvan gibi sırtırken gözleri benimkilerle kilitlendi. "Oh iyi, nasıl olsa kendime bir Vega aldım." Bana doğru koşmaya başladı, ben de arkamı döndüm ve odanın içinde adımlarımı hızlandırırken onu kovalamaya başladım.

Güneşi geçtim ve evrenin uzak diyarlarına doğru yürüdüm, orada gökyüzünün dokusuna gizlenmiş, sadece durduğum yerden görülebilen bir kapı buldum.

Elimi uzatıp bir kulp bulmaya çalıştım ama kapı ilkinde olduğu gibi dokunmamla açıldı. Başka bir oda ortaya çıktığında nefesim kesildi ve her yerde kemerler ve süslü taş sütunlarla dolu mağara gibi gotik bir odaya girdim. Ama nefesimi kesen şey bu değildi, etrafımdaki hazinelerdi, dağ gibi altın yığınları, mücevherlerle dolup taşan karmaşık kutular ve tam önümde oniks bir taht vardı, cilalı siyah taş, kemerli sırtından yükselen sivri tüylerle heybetli bir koltuğa oyulmuştu. Her şey tonozlu tavandan sarkan kafeslerde dans eden alevlerle aydınlanıyordu ve neredeyse onları atan atalarımın dokunuşunu hissedebiliyordum.

Tahta doğru yürüdüm, Orion bir adım arkamdaydı, ikimiz de Kraliyet Hazinesi'ni sessiz bir huşu içinde inceliyorduk.

"Darius burayı çok severdi," dedi, onun adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Onu buradan asla çıkaramazdık," diye onayladım ve yüzeyine Hydra işlenmiş altın bir sikkeyi almak için eğildim. Babamın mirasının yankısı etrafımda dolaşıyordu ve kendimi dev bir tavşan kovuğundaymışım gibi hissederek muazzam hazinenin içinde ilerlemeye devam ederken sikkeyi parmaklarımın arasında yuvarladım.

"Lionel'in buraya girmek istemesine şaşmamalı," dedim tahtı geçip hazinenin derinliklerine doğru ilerlerken.

"Bu senin mirasın," dedi Orion kararlılıkla. "Umalım da saray onu dışarıda tutmaya devam etsin."

"Bu benim ve Tory'nin sahip olamayacağı kadar çok altın gibi görünüyor," dedim. "Yapabileceği onca iyiliği bir düşünün."

"Kraliçe olduğunuzda bunu daha iyi yapabileceksiniz."

Mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Sence bu hâlâ mümkün mü?" Parayı en yakın altın yığınının arasına geri attım ve Orion buna cevap vermeden yoluma devam ettim. "Altının bu dünyada nasıl bir değeri olabilir ki? Toprak Elementalleri ondan sonsuz miktarda yapamaz mı?"

"Altının işlenmesi özellikle zordur. Sadece çok güçlü bir Toprak Elementalı yapabilir ve Solaria Bankası tarafından onaylanmadığı sürece bu altınla aynı değere sahip olmayacaktır. FIB'nin sahte paraları toplayıp yok etmeye adanmış koca bir bölümü de var. Her auranın içinde güvenlik büyüğü vardır. Kendi kendinize yapabileceğiniz kolay bir test, size nasıl yapılacağını göstereceğim." Bir madeni para aldı, ama ben ona boş bir bakışla döndüm.

"Artık sihrim yok, Lance." Bu sözler kalbimi parçaladı ve üzerimdeki alevlerin hüznle titrediğine yemin edebilirdim.

Kaşları çatıldı ve parayı tekrar yere bıraktı, sihrimin geri geleceğine beni ikna edecekmiş gibi görünüyordu ama ben bunu duymak istemiyordum. Geleceğimde ne olduğunu bilmiyorduk ve şimdi bu konuda spekülasyon yapmanın bir anlamı yoktu.

Taş kemerlerden birinden döndüğümde, tıpalı şişelerdeki iksirlerle dolu sıra sıra ahşap dolapları keşfettim. Dolapların dolambaçlı sıralarının sonunda, parıldayan gümüş bir çerçeve içinde yanan bir yumurta duruyordu. Parmaklarım tıpkı bunlar gibi kırmızı ve mavi alevler çıkarmanın anısıyla karıncalandı, onları içgüdüsel olarak tanıyordum, sanki benim bir parçam gibiydiler. Sanırım bir bakıma öyleydiler.

Tabanında büyük bir altın plaket duruyordu ve göğsümde yükselen beklentiyle üzerine kazınmış kelimeleri okudum.

Dokunulmaz Yumurta.

Başımı kaldırdım, içgüdüsel olarak yumurtaya uzandım ama Orion öne fırladı ve bileğimi mengene gibi kavradı, bana sert bir kaş kaldırdı.

"Mavi," diye hırladı. "Dokunulmaz Yumurta'ya dokunmak üzere miydin?"

"Tabii ki hayır. Bu çılgınlık olurdu," dedim sırtıtarak ve diğer elimi kaldırıp onunla uzandım.

O bileği de yakaladı ve bana huysuz bir öğretmen gibi davrandı. "Bu bir oyun değil. Neler olabileceğini bilmiyorsun. Lanetli olabilir."

"Ben zaten lanetliyim. Çifte lanetlenemem."

"Ay adına, yıldızlara fikir vermeye mi çalışıyorsun?" diye tısladı.

"Lance, bu Phoenix ateşi. Ona kesinlikle dokunabilirim. Kenara çekil." Bileklerimi geri çektim ama o bırakmadı, çenesi titreyerek bana baktı.

"Artık Phoenix'in yok," dedi ve bu sözlerin ne kadar acı verdiğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Biliyorum," dedim sıkıca. "Ama sanki ona dokunabilirmişim gibi hissediyorum. Eminim yapabilirim."

"Bu bir tuzak olabilir," dedi endişeyle.

"'Kraliçene itaat et' kartını kullanmamı ister misin, çünkü şu anda bunu kullanmaktan çekinmiyorum."

Çatık kaşları biraz kalktı. "Bana emir verdiğinde sertleştiğini biliyorsun."

"Burada, Dokunulmaz Yumurta'n ı n önünde ereksiyon olmak istemezsin, değil mi?"

Eğlencesini gizlemeye çalışırken dilini yanağına bastırdı, beni bıraktı ama kenara çekilmedi.

"Avucunuza karşı herhangi bir büyü hissederseniz, elinizi hızla geri çekin. Yavaşça."

"Anladım. Karıncalanma büyüğü kötü." Onu sahte bir şekilde selamladım ve isteksizce yolumdan çekildi, sanki her an üzerime çullanıp beni yumurtadan olabildiğince uzağa götürecekmış gibi bir şahin gibi beni izliyordu.

"Daha yavaş," dedi sert bir ses tonuyla, ama ellerim sanki sonsuza dek beni bekliyormuş gibi o ateşe dokunmak için kaşınıyordu.

Göğsümde beni sürükleyen bir çekiş vardı ve tek görebildiğim o güzel ateşti, oda etrafımda soluyordu. Bu bana, Kraliçe Avalon bizi Anka savaşçıları olarak eğitirken kız kardeşimle birlikte Alevler Sarayı'nda hissettiklerimi hatırlattı. Gölgeler oradaki güç tarafından çok derinlere gömülmüştü ve Tarikat formum tüm bu süre boyunca benimle birlikteydi.

İnanılmaz bir şekilde göğsümde tek bir alevin kıvılcımlandığını hissettim, tıpkı Gölge Canavar onu yuttuğunda Anka Kuşumun geride bıraktığı yanan bir tüy gibi. Alevin sıcaklığının tadını çıkardım, Düzen formumun gücü uzuvlarıma yayıldıkça nefeslerim ağırlaştı, parmaklarım alevlere battıkça beni alevlerden korumaya yetti.

Onlar vardı sıcak ve öptü benim el içinde selamlıyor, parmaklarımı sarıyor ve beni daha yakına çekiyordu. Avucumu yumurtanın üzerine koydum, yüzeyi bana dostlarımız için yaptığımız silahları hatırlatan o güzel metalden yapılmıştı. Diğer elimi kaldırdım, yumurtayı standından aldım ve parlak bir gülümsemeyle Orion'a döndüm, onu gözlerinin arasında endişeli bir kırıksıklıkla bana bakarken buldum. "Tamam, Dokunulmaz Yumurta'yı tutuyorsun. Sen Şimdi mutlu musun?" diye sordu, yüz ifadesinden onu yerine koymamı gerçekten istediği anlaşılıyordu.

Yumurtayı incelemek için elimde çevirirken hafifçe "Çok," dedim. "İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

"İyi bir şey değil," dedi karanlık bir sesle. "Kadim Anka kuşu artefasına bulaşmaman gerektiğini düşünüyorum."

Yumurtayı yere attım ve elli parçaya bölündü.

"Darcy!" diye bağırdı, yumurta kabuğunun yanan parçalarından dönen, parıldayan kırmızı ve mavi bir duman bobini yükselirken.

Parçalanmış yumurtanın arasında parıldayan beyaz bir kristal fark ettim ve yere düşüp onu aldım ve zaferle Orion'a doğru salladım. "Gördün mü?"

"Beni 'görmüyor' musun? Bugün bela arıyorsun." "Biz Gölge Prenses'in tutsağıyız.

Her gün sana işkence etmesini izliyorum, sevdiğim diğer herkesin iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve muhtemelen bizi kesin bir kıyamete götürecek önceden belirlenmiş bir yoldayız. Yıldızlar önümüze başka ne çıkarabilir ki?"

"Yeter," diye hırladı, öne atıldı ve bir eliyle ağzımı kapattı, gözleri iki gazap çukuru gibiydi. "Sen benim için bu dünyadaki en değerli şeysin. Gelip seni çalması için kaderi kışkırtmayı bırak. Yıldızlar işleri daha da kötüleştirebileceklerini çoktan kanıtladılar, kötü şansın sınırına geldiğimize inandığımda bile yanıldığımı kanıtlıyorlar. Bu yüzden sözlerine dikkat edeceksin."

Elini ağzımdan çektim ve bu adam kalbimi ne kadar çarptırmış olursa olsun kararlı bir şekilde ona baktım. "İstediğimi yaparım."

"Sırf bana karşı gelmiş olmak için inatçılık ediyorsun."

"Hayır, sana karşı geliyorum çünkü sen bir pislik gibi davranıyorsun ve çünkü ben senin emrin altında değilim."

"Sana hükmetmeye çalışmıyorum. Seni korumaya çalışıyorum. Sen benim eşimsin."

"Bu beni senin malın yapmaz," diye tersledim.

Bana doğru baktı ve onun tehditkâr varlığı tarafından yutulduğum, gücü ciğerlerimi sardığını ve sıkıldığını hissedebildiğim bir auraydı. "Bir sahiplenme değil, hayır. Ama sen benimsin. Tanışmadan önce de benimdi, göz göze geldiğimiz anda da benimdi. Bu hayatta ve bu noktadan sonra yaşayabileceğimiz her hayatta benimsin.

İleri. Var olduğun her gerçeklikte benimsin, var olmadığın her gerçeklikte de benimsin. Ben de aynı Şekilde, hayal edebileceğin her Şekilde seninim. Memnuniyetle senin sahibin olacağım, ama aynı zamanda senin koruyucun, senin bekin, senin koruyucun olacağım. Ve seni tehlikeden uzaklaştırmak için elimden geleni yapacağım, çünkü yapmamam mümkün değil."

"Lanet olsun sana ve güzel sözlerine," diye fısıldadım, her zamanki gibi ona kendimi kaptırmıştım.

Ağzı bir sırtıőtla eğildi ve başparmağını yumuşak bir okŐayıőtla çenemde gezdirmek için uzandı.

"Eski eserlerle oynamayı ve yıldıztarı kızdırmayı bırakmanı sağlayacak kadar güzeller miydi?"

Kristali parmaklarımın arasında döndürdüm.

"UzlaŐacađım. Yıldıztarı kızdırmayı bırakacağım ama eserlerle iőtım bitmedi." Kristali gözlerinin önünde havaya kaldırdım. "Nedir bu?"

Ona odaklandığında kaşlarını çattı, yüz ifadesini merak renklendirdi. "Bu bir Heart of Memoriae kristali. Anıları tutar."

"Onlara nasıl eriŐebilirim?" Heyecanla sordum.

"Eğer onlar sizin içinse, onlara kanla erişebilirsiniz, ama-

" "Fang lütfen." Başparmağımı ağzına doğru kaldırdım ve

İfadesi yeniden sinirlenirken dudaklarının arasından "Mavi," diye uyardı.

"Haydi, burada bizi bekleyen kadim Anka anıları olabilir," diye ısrar ettim, köpek diőtini dürttüm ve diőtlerinin uzamasını sağladım.

Ağzını biraz daha açtı ve başparmağımı diőtinin üzerinde kesmeme izin verdi. Kristalin zerine bir damla kan sürmek için elimi indirdim ve bir anda gemiőtin uzun zamandır kayıp olan anılarına dalıp gittim.

"Yeni Solaria Krallığı'nın ilk kraliçesi, Kraliçe Elvia Vega'yı selamlayın!" diye bağırdı bir adam ve ben de ellerim üzerinde oturduğum yakut tahtta kıvrılırken, söz konusu kraliçenin gözlerinin içine baktım.

Kalabalık tezahürat yaptı ve kalbim zaferimle kabardı. Bir toprak fethedilmiş, sınırlar çizilmiş ve nihayet ödülümü almıştım. Bu benim mirasım olacaktı ve bakışlarım sayısız savaşta yanımda savaşmış olan Anka kuşu savaşçısı Santiago Antares'e kilitlendiğinde, onu kocam olarak alma zamanının geldiğini biliyordum. Layık olduğunu kanıtlamıştı ve artık zihnimin savaştan emeklerimizin meyvelerine kaymasına izin verebileceğime göre, onu uzun zamandır unuttuğum bir açlıkla arzuladığımı fark ettim.

Kraliçesinin altındaki konumunun sınırlarını her zaman zorlayan o çapkın, aşırı tanıdık tarzıyla bana gülümsedi, ama ona ait olduğu yeri hatırlatmaktan zevk alacaktım.

Alevler Sarayı yeni inşa edilmişti ve türümün gücüyle parıldıyordu, sarayımdaki Anka kuşları burayı bedenlerinde yaşayan ateşle aşılamışlardı. Kutlamalar bittiğinde kendimden bir parçayı da oraya sunacaktım ama artık zaferimizin meyvelerini toplamanın vakti gelmişti.

Anı değişti ve zihnim bir kez daha Elvia'nın zihnine kaydı; Elvia küçülen ayın altında, vücudunu saran gümüş rengi geceliğiyle duruyordu.

Havanın yoğun olduğu ve Faeflies'in ağaçların arasında dans ettiği karanlık ormanda yolumu seçtim. Ağaçların seyreltiği ve Samanyolu'nun pembe ve maviden oluşan kristal bir sis içinde gökyüzünü boylu boyunca uzattığı uçsuz bucaksız cenneti görmeme izin verdiği tepeye doğru yalınayak yürüdüm. Bu gece kalbim vahşiydi ve çaresizlik beni buraya, bir Nox çiçeğinin tek sapının durduğu bu tepenin zirvesine çekmişti. Her gece buraya gelir, içindeki değerli polenleri toplamak için taç yapraklarının açılmasını beklerdim. Bir kez çiçek açtığında, sadece şafağa kadar dayanır ve sonra yıllarca geri dönmezdi.

Polenleri anlatılamaz bir güce sahipti ve treckwit tozu ve dunebark iksiriyle karıştırıldığında bir iksir yaratıyordu

bir Fae'yi Nymph'lerin bizi büyülerimizden uzak tutma yeteneğine karşı geçici olarak dirençli hale getirebilir. Bu yeni topraklarda hak iddia ettiğimde savaşımızın bittiğini düşünmüştüm, ama bitmekten çok uzaktı. Periler krallığı elimizden almaya çalışmak için bize karşı ayaklandılar ve tahmin etmediğim kanlı bir vahşetle bizimle savaştılar.

Kahinlerim onların hareketlerini göremiyordu ve bizim sahip olduğumuz silahların ve eğitimin çok azına sahip olsalar da, sayıları ve kehanet yoluyla bize görünmezlikleriyle bunu telafi ediyorlardı. Bu polen yardımcı olabilirdi ama içten içe bunun yeterli olmadığını biliyordum. Ne kadar çok Nimf yok edersek edelim, yerlerine daha fazlası geliyor, bu toprakların sadece ve sadece kendilerine ait olduğunu iddia ediyorlardı. Bize savaşta sundukları vahşeti gördükten sonra teslim olmayacak, barış yapmaya çalışmayacaktım. Nimfler binlerce yıl önce aynı kökten doğan Fae'lerle kardeş bir ırk olabilirdi ama ben onları eşit olarak görmüyordum.

Çiçek soluk mavi renkte parlamaya başladı ve nefesim kesildi, aceleyle ilerledim, dizlerimin üzerine çöktüm ve polen toplamak için getirdiğim kavanozu kaldırdım. Taç yaprakları açıldı ve o ruhani ışıktan daha fazlası döküldü, ay da ona hayranlıkla bakmak için bu tarafa bakıyor gibiydi ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Kavanozu kaldırdım, içindeki değerli tozu toplamaya hazırdım ama yaklaştıkça yapraklar dökülmeye ve ışık solmaya başladı.

"Hayır," diye nefes nefese çiçeğe uzandım, ama nefesim bile çiçeği solduruyor gibiydi, yaprakları esintiyle buhara dönüşüyordu.

Bir anda yok oldu, ne polen, ne ışık, hiçbir şey yoktu. Bu olasılığı duymuştum, çiçek o kadar narindi ki çok sıcak bir esinti ya da çok soğuk bir gece bile solmasına neden olabilirdi.

Kavanozu bıraktım ve yere çarparak benden uzaklaştı, acı dolu bir ses çıkardım, yıldızlara baktım ve dualarıma cevap verip vermeyeceklerini merak ettim.

"Lütfen bize yardım edin. Düşmanı ezmemize izin ver. Bana bu toprakları hediye edin, ben de onu bilinen en iyi krallığa dönüştüreyim," diye yalvardım ama yıldızlar sadece sessizce parıldadı.

Orada diz çöktüm, Santiago'yu dönmem umuduyla uyanık yatarken bulacağım ve ona bir başarısızlığı daha dile getirmek zorunda kalacağım kaçınılmaz dönüşü erteledim. Belki de düşündüğüm gibi bir kraliçe değildim, çünkü geçen her gün, bizim için iddia ettiğim tüm bu güç üzerindeki hakimiyetimi kaybetmeye daha da yaklaşıyor gibiydim. Anka Kuşları ve müttefiklerimiz için.

Ayağa kalktım, istifa etmiş bir şekilde ormana dönüyordum ki yukarıda bir ışık dikkatimi çekti.

Kayan bir yıldız gökyüzünde hızla ilerlerken dudaklarım huşu içinde aralandı, ardından ateşten bir kuyruk geliyordu. Gökyüzünde tam üstümde hızla ilerliyordu ve hiç düşünmeden kanatlarımı serbest bıraktım ve peşinden gitmek için havalandım.

Ormanın üzerinde hızla uçtum, kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru ilerlerken bakışlarım o güzel yanan varlıktan hiç ayrılmadı.

Kalbim gittiği yöne doğru titriyordu, yıldız sarayımla çarpışma rotasında görünüyordu. Panik kalbimi ikiye böldü ve Santiago'yu ve içimde sakladığım sırrı düşünerek hızlandım. Ona söylemek için bekliyordum, zamanın yanlış olduğunu biliyordum, ama ne zaman gerçekten doğru olacaktı ki? Bir Kahin hamile olduğumu görmüştü ve eğer tahtı güvence altına almanın bir yolunu bulabilirsem, küçük oğlum bir gün kudretli bir hükümdar olacaktı.

Kanatlarımın izin verdiği kadar hızlı uçtum, halkıma seslenirken sesimi yükseltmek için bir elimi boğazıma bastırdım, "Kalkın! Tehlike yukarıdan geliyor! Kendinizi koruyun!"

Yıldız, doğu kulesinin çatısına çarparak onu parçaladı ve yere çarptığında yankılanan bir patlama sesi duyulmadan önce ötesindeki ormanda kayboldu.

Üzerime öyle bir şok dalgası çarptı ki, gücüne karşı gözlerimi kısmak zorunda kaldım ve buna karşı koymak için kanatlarımı daha sert çıırttım.

Üzerinden uçarken saraydan çığılıklar yükseldi, aşağıdaki ormandan ateş kıvrılarak yere derin bir yarık açtı, düşen yıldız içinde parıldıyor, canlı bir kalp gibi atıyordu.

Kanatlarımı çıırttım ve gökyüzünden aşağı düştüm, alevlerin içine indiğimde ateş tenimi yaladı ve önümdeki düşen yıldızın devasa şekline baktım.

Bilinmeyen bir enerji dalgası üzerimden geçerek kemiklerimin derinliklerine işledi ve ben bu gücün yoğunluğu karşısında neredeyse inleyerek uzun ve yavaş bir nefes aldım. Çok fazlaydı, çok baştan çıkarıcıydı ama çok ama çok güçlüydü. Ona bu kadar yakın olmaya dayanamıyordum ama yine de daha da yaklaştım, dualarıma cevap vermeye gelen bu ilahi varlığın büyüklüğüne kapıldım.

Her şey görüş alanımın sınırlarının ötesinde bulanıklaştı ve tek görebildiğim, yüzeyinde milyonlarca elmas gömülüymüş gibi parıldayan yıldızdı. Bu güç, her şeyin cevabıydı. Savaşı sona erdirebilir, her çabayı lehime çevirebilirdi. Ve bir anlık çılgınlıkla elime keskin metal bir hançer aldım ve avucumu açarak ilerledim ve onu yıldızın yüzeyine yerleştirdim.

Bu güç içime dalga dalga yayılırken, ruhumu ararken ve onun ağırlığını hissederken nefesim kesildi.

"Vega," diye konuştu zihnimin içinde, sanki doğduğum andan şu ana kadar oradaymış gibi beni tanıyor, beni izliyor, hatta belki de bana tapıyordu. Ya da belki de hissettiğim sevgi değil, acımaydı.

"Alevlerin ve savaşın Fae'si," bu sözlerle benimle alay ediyor gibiydi ve bu güç daha derine kaydı, damarlarıma tırmandı ve kalbime sıçradı.

Tek bir kaprisle beni varoluşumdan silebilirdi ve içimde büyüyen hayat için korktum, onu çekmek istedim.

ama şimdi buradaydım, hiç hareket edemiyordum.

Düşüncelerim doğmamış çocuğuma döndüğünde, yıldızın gücü o yöne kaydı, o küçük varlığın etrafında dönerek beni dehşet içinde inletti.

"Lütfen bize zarar vermeyin," diye yalvardım. "Sana saygı duyuyoruz. Bu kan sana sadık bir hizmetkârın olduğumu göstermek için bir adak. Ama sizden bir şey rica etmeliyim."

"Her hediyenin bir bedeli vardır."

"İstediğin bedel neyse ödeyeceğim," diye yemin ettim ve yıldız sessizleşti, ışığı hâlâ bedenimin her köşesinde uğuldayan bir enerjiyle titreşiyordu.

"O zaman seçim şu olacak..." Bu güç içimde daha da derinleşti, doğmamış çocuğumun etrafını sardı ve beni dehşet içinde titretti. "İlk çocuğun ya da ilk aşkın. Bana birini teklif et, ben de sana savaşını kazanman için gereken gücü vereyim."

Kıpırdamadan durdum, kalbim ödediğim bedel karşısında paramparça oldu ve donup kaldım. İçimdeki o küçük hayat, her an sönebileceğini biliyormuş gibi titredi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Sonra aklım Santiago'ya, varlığımın derinliklerine ve ötesine kadar sevdiğim adama, sadakatine akıl sır erdiremediğim adama döndü. Başka çocuklar da olacaktı, onları da o sağlayacaktı, bunu biliyordum. Ve yine de... Kahin'in bana sunduğu imgelemde bunu görmüştüm. Onun bir erkeğe dönüştüğünü görmüştüm ve o anda ona aşık olmuştum. Oğlum benim için Santiago kadar gerçektir, bu yüzden nasıl böyle bir seçim yapabilirdim?

"Başka bir şey," diye homurdandım. "Onları değil. Lütfen onları almayın."

"İşte bedel bu. Başka bir şey olmayacak," diye konuştu yıldız gözyaşlarım çenemden damlarken. "Zaman azalıyor. Eğer seçim yapamazsan gücümü serbest bırakacağım."

"Bekle, sadece bir dakika bekle," diye mırıldandım, çaresizlik beni pençeliyordu. Neden bu olmak zorundaydı?

Santiago'nun bana söylediği sözleri, bu savaşı kazanma sözünü, bunun hayattaki tek gerçek amacı olduğunu ilan edişini düşündüm. Ve daha sözleri söylemeden önce bunun o olması gerektiğini biliyordum, çünkü burada benim yerimde dursa o da bu seçimi yapardı.

"Kocam," kelimeleri dudaklarımdan zorla geçirdim ve gök gürültüsü gibi havayı parçalayan bir çatırtıyla anlaşma yapıldı.

Gücün korkunç etkisiyle neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum ve avuç içim hâlâ yıldızın üzerinde durduğu yerde acıyla karıncalandı. Parlayan yüzey beni irkiltti ve geri çekildim, gözlerim acıyordu ve kulaklarımda bir cınlama büyüyordu. Cınlama şiddetlendikçe çığlık attım, bağışlanmak için yalvardım, onu bir şekilde kızdırıp kızdırmadığımdan emin değildim. Ama sonra ışık kayboldu ve avucumun içinde hayal edilemeyecek bir güçle mırıldanan kaba ve yontulmamış bir değerli taş buldum, o kadar güzeldi ki nutkum tutuldu.

"Bunu kullan ve savaşını kazan."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım ve dudaklarımdan dökülen bu sözler yeryüzünü titretti ve gökyüzünü şarkıya boğdu.

Hayır, şarkı söylemiyordu, işitme duyumun sınırlarında gezinen o güzel, unutulmaz ses çığlık atıyordu, yukarıdaki yıldızlar yapılanlara meydan okumaya çalışıyordu, bu yıldızın bana sunduğu şey onun ve benim türümün tüm doğasına aykırıydı. Ama anlaşma yapılmıştı.

Görüntü değişti ve zihnim gördüklerimle sarsıldı, anılara geri dönmeden önce bilgiler kafamın içinde şiddetle dönüyordu, bu anılar nabzımı hızlandıran öfkeli bir dalga halinde geliyordu. İlk olarak, yine Elvia'ydım, yanan kanatlarla savaşa uçuyordum ve İmparatorluk Yıldızı çarpıcı bir kılıcın kabzasına gömülmüştü. Zihninde ona fısıldıyor, onu kullanması için gereken güç sözcüklerini söylüyordu. Ona söylediği bir kelimeyle, bir patlama altındaki Nymph ordusuna çarptı, saflarını kesti ve onları parçalara ayırdı.

Geceleri, İmparatorluk Yıldızı ona daha çok fısıldadı, kara büyüden, kaybolan güçlerden ve keşfedilmemiş güçlerden bahsetti. Elvia tüm bunları oğluna öğretti, o da her geçen görüntüde gözlerimin önünde büyüdü, ta ki bir gün yakut kırmızısı bir mezarın önünde durup annesinin kılıcını eline alana kadar.

Ama yine de savaş devam etti ve İmparatorluk Yıldızı'nı hayal edilemeyecek kadar güçlü bir hükümdar olmak için kullandı. Krallıktaki hakimiyetine rağmen, o ve sarayı düşman kazanıyordu; Ejderhalar kendi ordularını kuruyor ve Fae grupları Phoenix kralını yok etmeye çalışmak için Nymph'lere katılıyordu.

Bir nesil daha geçti, sonra bir diğeri, her yeni hükümdar İmparatorluk Yıldızı'nı bir sonrakine devretti, ta ki sonunda annesinin ölüm döşeğinde duran Avalon'un eline geçene kadar.

"Verdiğin sözü tut," diye konuştu annesi ve ben Avalon olarak ellerimi kılıcın kabzasına sımsıkı doladım; İmparatorluk Yıldızı'nı başparmağımla okşarken bu anı çok uzun zamandır bekliyordum. "Vakit geldi, Avalon."

"Savaş kazanılmadı," dedim kararlılıkla ve annem de elime bir Memoriae kristali tutuşturdu. Geçmiş kral ve kraliçelerin edindiği yıldızın tüm bilgisini barındırıyordu, her biri yeni bir güç sözcüğü öğrendiğinde buna daha fazlasını ekliyordu. Sadece bir aptal bu güçten vazgeçebilirdi. Ona her zaman göz diyecek ve torunlarımın da sahip olmasını sağlayacaktım. Bu bizi gelmiş geçmiş en büyük Tarikat yapan şeyin bir parçasıydı.

"Türümüzün nesli tükeniyor, her yıl daha az Anka doğuyor," diye homurdandı annem, ölüm dalgası üzerine doğru geliyordu. "İmparatorluk Yıldızı bir lanet, bir hediye değil. Sonu gelmeyecek..." Son nefesi göğsünde takırdayarak ölmüştü, eğilip yanağına bir öpücük kondurdum ve hizmetkârları onu defnetmeye hazırlamaları için yalnız bıraktım.

Koridorda kuzenim Romina'nın yanından geçtim, her şeyin bittiğini haber vermek için başımı salladım ve o hıçkırarak sevgilisi Tomás'ın kollarına düştü. O bir Anka kuşu değildi ve bu konudaki hislerimi biliyordu. Artık türümüzden çok az kişi kalmıştı ve soyumuzun güçlü kalmasını sağlamamız gerekiyordu. Vicente'yle yapmasını emrettiğim evliliği reddetmişti ve annem de onu bu evliliğe zorlayacak kadar omurgalı değildi ama artık kraliçe olduğum için bir Hydra'yla olan bu kaçamağa göz yumacağımı düşündüyse fena halde yanılmıştı.

Duyurular yapılmadan önce onlara bir gece daha vereceğim. Şu anda yapacak daha iyi işlerim vardı, tahtımda oturup İmparatorluk Yıldızı'na dünyayı bana vermesi için emir vermek gibi.

Gördüklerimin şaşkınlığı içinde oturmak için sadece bir anım vardı. Tutulmayan söz neydi? Bu anılar bana neyi göstermiyordu? Ve annesi İmparatorluk Yıldızı'nın bir lanet olduğu konusunda ne demek istemişti?

İmgelem bir kez daha değişti ve Kraliçe Avalon'un Lavinia'yla yaptığı savaşı, İmparatorluk Yıldızı'nı kullanarak Nimflerden gölgeleri nasıl çaldığını ve düşmanını, türünün hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu tüm gölgelerin bulunduğu bir diyara nasıl attığını gördüm. Bunu tekrar izlemek çok acımasızcaydı ve o anda Lavinia'ya duyduğum sempati, Kraliçe Avalon'un onu unutulmaya göndermesine ve türünün sonsuza dek değişmesine tanık olmak içimi burktu.

Sonra zihnim Romina'ya ait bir anıya kaydı ve kendimi karanlık bir tünelde son sürat koşarken bulduğumda kalbim tekledi.

İnsanlar çığlık atıyordu ve karanlıkta alevlerimiz etrafımızda kıvrılırken Anka Kuşları ile birlikte koşarken dehşet beni tüketti. Arkamdan daha fazla çığlık sesi geldi ve geriye dönüp baktığımda kuzenlerimin dizlerinin üzerine çöktüğünü, yere düşmeden önce etlerinin kemiklerinden eridiğini gördüm.

Ne olduğunu bilmiyordum, sadece başka hiçbir Emir ölmüyordu. Bir lanet, bir lanet olmalıydı, ama neden?

Tomás elimi tuttu ve beni hızla sürüklemeye devam etti.

"Sakin yer değıştirme," diye bana karşılık verdi, ben de başımı sallayarak söz verdim. Kanatlarını açtığını gördüğümüz tüm Anka kuşları hemen mahvoldu. Bu tünellerden çıkana kadar tek bir alevın bile tenimi öpmesine izin vermeyecektim, belki o zaman bile.

"Bu taraftan!" Kraliçe Avalon ileriden seslendi ve biz de onun sesini takip ederek geçitlerden geçtik, bir o tarafa bir bu tarafa döndük, ta ki Tomás ve ben aniden bir çıkmaz sokağa girene kadar.

Avalon karşımızda duruyordu, tacı başının üzerinde tünemişti ve gözleri ateşle parlıyordu. İmparatorluk Yıldızı'nı kılıcının kabzasından çıkarmış ve şimdi manik bir bakışla önünde tutuyordu.

"Bir Kahin bana kaderimizi gösterdi. Bugün pek çok Anka kuşu ölecek ve biz de sevgili sarayımızı geride bırakmak zorunda kalacağız. Ama bir ruh burada bağlı kalmalı, çünkü bir gün türümüz buraya geri dönecek ve döndüklerinde gözcünün ruhu onları uyandıracak ve olacıklara hazırlayacak. Geri kalanımız kaçacak ve o zamanı beklerken daha kuzeyde bir gelecek kuracağız."

Arkamızdaki geçitten daha fazla çığlık sesi gelirken Tomás'la gergin bir bakış paylaştık.

"Ne yaptın sen?" Uzun zaman önce nefret etmeyi öğrendiğim bu kraliçeden talepte bulundum.

"Romina," diye homurdandı kuzenim ve nişanlım Vicente, Avalon'un yanına yaklaşarak. Onunla bu ay evlenmem gerekiyordu ama ne onun ne de Avalon'un Tomás'tan uzak durmam konusundaki uyarılarına kulak asmıştım. Onu seviyordum ve kimse beni bir başkasıyla evlenmeye zorlayamazdı. Hele de benimle kan bağı olan ve aylardır Avalon'u becerdiği belli olan bir adamla. Ama yatağına kimi alırsa alsın,

İçinde hiçbir tohum büyümedi. Çok arzuladığı Anka kuşu varisini üretemedi, yine de denemekten asla vazgeçmedi.

Tomás'ın elini sıkıca kavradım ve Vicente kılıcını ona doğru kaldırırken önüne geçtim.

"Buraya gel," diye bağırdı Vicente. "Harekete geçmek için çok az zamanımız var."

"Onunla bu şekilde konuşmaya cüret etme," diye hırladı Tomás, kendi kılıcını kaldırırken gözlerinde mor ateş parlıyordu.

"Hain," diye tükürdü Vicente, Avalon'a bakarak. "Bir soyluya karşı kılıç kaldırıyor, Majesteleri."

"Evet, görüyorum," diye tısladı, gözleri Tomás'a kaydı ve benim korumacı bir şekilde hırlamama neden oldu.

"Gidiyoruz ve bizi durduramayacaksın," dedim ve Tomás'ı tekrar sıkıştırarak tek çıkışa doğru geri çekilmesini sağladım.

Başka hiçbir Fae buraya kadar gelememişti ve o tünellerde yatan şeylerden dehşete düşmüş olsam da, daha kötü bir kader burada bu canavarlarla kalmaktı.

Avalon elinde bir iksir tutuyordu, cam şişede sihirle parlayan siyahımsı bir sıvı vardı.

"Yakala onu Vicente."

Vicente bana doğru geldi ve ben de yeteneklerimi kullanmak yerine kılıcımı çektim, ileri atıldım ve o bana elini sürmeye cesaret edemedi ona doğru savurdum. Kolunu kestim ve kan aktı, geri çekilirken küfretmesine neden oldu.

"Bu hayatta işe yaramadın ama belki bir sonraki hayatta işe yararsın." Tekrar bana doğru hamle yaptı ve ben de öfkeyle kılıcımı savurdum, ucu bu kez göğsüne saplandı. Karşılık olarak derisinden alevler fışkırdı ve Avalon "Hayır!" diye bağırdı ama artık çok geçti.

Vicente bu tünellerde her ne kadar korkunç bir büyü varsa onun kurbanı oldu; derisi eriyip zifiri çığlıkları havayı doldurduktan sonra yere yığıldı, hançeri yanında şakırdayan bir kemik yığınının başka bir şey değildi.

Avalon bana doğru döndü, İmparatorluk Yıldızı'nı dudaklarına götürdü ve taşla karşı yakalayamadığım tek bir kelime söyledi. Ama bir sonraki saniyede uzuvlarım kaskatı kesildi ve kılıç parmaklarımdan kaydı, gücüm başka dünyalara ait bir büyü tarafından hareketsiz hale getirildi.

Tomás öfkeyle kükredi ve vücudundan bir Hydra ateşi patlaması koparak Avalon'a çarptı ve onu ayaklarından yere düşürdü. İmparatorluk Yıldızı onun elinden uçarak yere yuvarlandı ve yuvarlanırken öfkeli sözler fısıldadı. Bugünden itibaren tüm Anka kuşları benim düşmanım olacak ve kaderlerini öyle bir değiştireceğim ki tüm çabalarında başarısız olacaklar, hayatları kederle dolu olacak ve söz tutulana kadar hiçbir çıkış yolu olmayacak. Ya bu olacak ya da Düzenleri yıkılacak ve bir daha asla bu dünyada yürüyemeyecekler."

Tomás kılıcını kaldırdı, kraliçenin kellesini uçurmak için hamle yaparken dudakları sıyrıldı ama Avalon'un kanatları kürek kemiklerinden fırlayarak kollarını yaktı ve kılıcını tuttuğu yerde eritti. Sendeleyerek uzaklaşırken haykırdı ve Avalon derisi erimeye başlarken çığlık attı.

İksiri bir ağıtla dudaklarına götürdü ve lanet onu tamamen tüketmeden önce derin yudumlarla yuttu. Öyle de oldu, derisi sıvılaştı ve gözlerinin akları da kaybolmadan önce parlak bir şekilde yandı ve kemiğe dönüştü, ateşi onunla birlikte öldü.

Memoriae kristali kılıcıyla birlikte yere düştü ve İmparatorluk Yıldızı'nın büyüğü aniden beni serbest bırakarak ileri doğru tökezlememe neden oldu.

Tomás'ın yanına koştum, kollarındaki yaraları iyileştirdim ve iyi olup olmadığını kontrol ettim.

"Gitmeliyiz," diye ısrar etti. "Buradan olabildiğince uzağa gitmeli ve asla geri dönmemeliyiz."

Başımı salladım, onu hızla öptüm ve ardından İmparatorluk Yıldızı'nı, kristali ve Avalon'un kılıcını toplamak için koşmaya başladım. Sonra döndük ve karanlık tünellere geri koştuk, düşmüş Anka kuşlarının kemiklerinin yanından geçtik.

Bir köşeyi döndüğümüzde, bakışlarım annem ve babamı buldu, kanatları sırtlarında parlak bir şekilde yanarken bir oyukta birbirlerine tutunuyorlardı. Anka kuşlarını atmaları için bağılıyor olsam da artık çok geçti. Ama büyü onları ele geçirdi ve taşıdıkları hazine yığınının içinde yere yığıldılar, kolları hala birbirlerini tutuyordu.

Acı dolu bir ses beni terk etti ve sadece Tomás beni sürüklediği için ilerlemeye devam edebildim, beni karanlığa götürürken görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaştı ve bizi dışarı çıkarması için ona güvendim.

Bir şekilde yeryüzüne çıkmayı başardık ve aklımızda tek bir düşünceyle ormana doğru kaçtık. Kuzeye. Kendimizi bir kez daha güvende hissedene kadar gidebildiğimiz kadar uzağa. Ve biz koşarken, son insanlarımız da bizimle birlikte koştu, arkamda sıraya girdiler, son Vega ve Phoenix de onların arasındaydı. Göğsümde bir ağırlıkla, eğer bu doğruysa, az önce onların kraliçesi olduğumu fark ettim.

Orion'un elini koluma sıkıca sarılmış, gözlerinde aciliyetle bulduğumda anıdan fırladım.

"Ne gördün?" diye sordu ve ben de ona her şeyi anlattım, o her şeyi özümserken tek bir ayrıntıyı bile unutmamaya çalıştım ve ağzımdan çılgınca kelimeler döküldü.

İşim bittiğinde "Siktir," diye nefes aldı.

İmparatorluk Yıldızı'nın boğazımda asılı kaldığı yeri okşamak için bir elimi kaldırdım, endişe göğsümde bir çizgi oluşturdu. "İmparatorluk Yıldızı onları lanetledi. Bu yüzden tüm Anka kuşları öldü. Tory ve benim bu savaşta defalarca başarısız olmamızın nedeni de bu. O eski lanet hâlâ yerinde duruyor. Boku yedik, Lance. Tutulmayan sözün ne olduğunu bulamazsak, yıldızın gazabından asla kurtulamayacağız."

Bir elimi saçlarımdan arasında gezdirdim, tüm bunları anlamaya çalışıyordum, kalbim kafesteki bir hayvan gibi çırpınıyordu.

"Bu... her şeyi açıklıyor," dedi şok içinde ve ondan ayrıldım, düşünmeden yürümeye başladım.

Zihnim gördüklerimiz üzerinde çalıştı.

"Romina da tutulmayan sözün ne olduğunu bilmiyordu," dedim kaşlarımı çatarak. "Ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Orion.

"İmparatorluk Yıldızı'nın hâlâ savaş alanında olduğunu mu düşünüyorsun?" Ani bir korkuyla kalbimde bir delik açarak sordum.

"Eğer öyleyse, en azından onu nerede arayacağımızı biliyoruz," dedi Orion, yüz ifadesi asık olsa da.

"Peki burada kilitliken bunu nasıl yapacağız?" Bıkkınlık içinde söyledim. "Başka biri bulmadan önce onu geri alabilmeleri için diğerlerine bir mesaj iletmeliyiz. Ve Tory'ye de tutulmayan sözün ne olduğunu öğrenmesini söylemeliyiz ki sözümüzü tutabilelim."

Orion'un sessizliği bana bunun nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi ve ben de aynı şekilde bilgisizdim.

"Savaştan sonra o dağa çıktığımda, tıpkı o anılardaki gibi düşmüş bir yıldız gördüm. Onunla konuştum ve gücünü dünyaya saldığını gördüm. Tüm bunları bilseydim, ondan cevaplar isteyebilirdim. Belki de tutulmayan sözün ne olduğunu biliyordu."

"Bunu bana neden söylemedin?" Orion bir hız bulanıklığıyla önüme fırladı.

"Her şeyden sonra aklımdaki son şeydi," dedim omuz silkerek ama o omuzlarımı kavradı, yüz hatları gergindi.

"Bunun ne kadar nadir bir olay olduğu hakkında bir fikrin var mı, Mavi? Dünyada bunu gören sadece bir avuç Fae var. Türümüzün çoğu bir Donum Magicae'ye tanık olmak için her şeyini verirdi. Ben kendi adıma sayısız kitapta okudum ama hiçbir zaman göksel yaratıcılardan birinin gücüne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak hayal edemedim. Nasıl bir şeydi?"

"Parlaktı..." diye mırıldandım, zihnim hâlâ anılarla meşguldü.

"Parlak," diye kestirip attı, gözleri kısıldı ve ben homurdandım, omuzlarım düşerken uzuvlarımdaki gerginliği bıraktım.

"Oldukça havalıydı, sanırım."

"Oldukça havalı. Tahmin edersin," diye yineledi ve ben de küçük bir kahkaha attım.

"Vard'dan anıyı kafamdan çıkarmasını isteyeceğim, böylece sen de izleyebilirsin," dedim ve ondan uzaklaşarak bir dizi kitap rafına doğru döndüm ve parmaklarımı eski sırtların üzerinde gezdirdim, içlerinden herhangi birinin aradığımız cevabı barındırıp barındırmadığını merak ediyordum.

"Bu hiç komik değil," diye homurdandı takip ederken.

"Gözyaşlarımı durdurmak için gülmem gerek," dedim, düşüncelerim gördüklerimize dönüyordu. "Romina'nın benim atam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Kraliçe Romina Ruhlar Sarayı'nda hüküm süren ilk kraliçeydi. Burayı o inşa etti," dedi ve ona bakarken dudaklarım aralandı.

"Başka ne biliyorsun?"

Başını eğdi. "Yani bilgimi istiyorsun ama Donum Magicae'yi bana tarif etmiyorsun."

"Tamam, deneyeceğim." Sırıttım. "Çok, çok, çok parlak bir taş hayal edin."

Orion bana boş bir bakış attı.

"Sen hiç Darius'la birlikte yıldız tozu için sönmüş bir yıldızı eritmeye gitmedin mi ve yıldızın parıldayarak yok oluşunu görme şansın olmadı mı?" Ben sordum.

"Meteoritler yıldız tozu yaratır, gerçek düşen yıldızları değil" dedi.

"Bu kafa karıştırıcı," diye belirttim. "O zaman neden meteor tozu denmiyor?"

Cevap vermeden önce dikkati benden kaçtı ve öne doğru fırlayarak raftan elmas kaplı bir kutu aldı.

"Şimdi kim eski eserlere dokunuyor?" Alay ettim.

Dairesel kutuyu ve yüzeyinde işaretlenmiş bir çift tartıyı incelerken dudakları yukarı doğru çekildi. "Eğer onları yenemiyorsan..."

Kapağı açtı ve minyatür bir balo salonunu andıran küçük gümüş bir platform üzerinde minik, mekanik bir terazi seti yükseldi. Terazinin bir tarafında tahtadan yapılmış minik bir kız duruyordu ve narin bir sihirle hareket ediyor, sıçrayarak diğer çanağa konuyor, sonra birinden diğerine gidip geliyor, dans ederken terazinin aşağı yukarı sallanmasını sağlıyordu. Büyüleyiciydi ve kutunun içinde müzik çalmaya başladığında, o tahta kız dışında her şeye odaklanmayı kaybettim.

Derinliklerinden bir şarkı kıvrıldı, yumuşak ve kadınsı bir ses, yatıştırıcı bir ninni söylüyordu.

"Dans etme zamanı, şansla zar atma zamanı, teraziler yükseliyor ve şimdi düşüyorlar. Gel bana, oyna benimle, burada yalnız balo salonumda..."

Altımdaki zemin yükseliyor gibiydi ve ayaklarımın üzerinde başım dönerek sallandım, müzik kutusuna ve bir o yana bir bu yana sıçrayan büyüleyici ahşap dansçıya uzandım. Orion da ona uzanıyordu ve ona dokunduğumuzda parmaklarımız sıyrıldı, çağrısına karşı koyamadık. Temas ettiğimiz anda dünya tersine döndü ve sanki kaygan bir tepeden aşağıya doğru düşüyordum, tepetaklak yuvarlanırken duramıyordum, küçük tahta kız dışında her şeyi göremiyordum.

Orion'un yanında, müzik kutusunun içindeki küçük balo salonunda sert, gümüş bir zemine çarptım. Duvarlar da gümüş rengindeydi ve duvarlar boyunca uzanan pencereler güneşin aydınlattığı bir çayırın açık hava manzarasıyla boyanmıştı.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda tepemde yükselen bir dizi terazi buldum, kız şimdi iki terazinin arasında duruyor, ürktücü bir şekilde gülümseyerek dengede duruyordu. Şu anda bizden beş kat daha büyüktü ve sağa doğru zıpladığında ayakları üstümüzde duran çanağa çarptı ve hareket eden metalin iniltisiyle bize doğru düşmesine neden oldu.

Orion bana çarptı ve çanağın tabanının çarpmasından kaçarak yerde yuvarlandık ve dansçı gülerek tekrar diğer çanağın içine atladı.

"Dans et benimle, oyna benimle," diye şarkı söyledi terazi bir kez daha eğilirken.

Orion'un elini tuttum, ikimiz de ayağa fırladık ve balo salonunun diğer tarafına koştuk, sol tabağın alt kısmı tam bulunduğumuz yere düştü.

"Ona dokunmamalıydın," dedim.

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?" Orion homurdandı, dansçı alçaltılmış tabakta bir pirouette yaparken elimi sıkıca tuttu. "Emrime erişemiyorum."

"Dans et benimle, oyna benimle," diye tekrar şarkı söyleyen kız sıçrayarak diğer tabağa doğru ilerledi.

"Dışarı çıkmalıyız," dedi Orion kararlı bir şekilde, odanın karşı tarafına doğru tekrar koşarken ve zemin, üzerine bir kez daha çarpan terazinin ağırlığıyla sarsılırken, kalbimin tökezlemesine neden oldu.

Ben yukarıdaki kıza bakarken duvara tırmanmaya başladı, şarkısı içinde bir yalvarışla havada dönüyordu. Ve ne istediğini anladım.

"Hayır, bence onun dediğini yapmak zorundayız. Onun oyununu oynamak zorundayız," dedim kalın bir sesle.

"Siktir et." Orion dışarı çıkmaya çalışmaya devam etti ve kız tekrar diğer çanağa doğru sıçrayıp damarlarıma bir adrenalın dalgası gönderirken hızla etrafıma bakındım. Yerde birbiri içinde dört garip daire vardı ve odanın ortasında en küçüğü bulunuyordu. Ama bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Oyun ne?" Tahta kıza seslendim ve odanın kenarındaki en büyük halka beyaz bir ışıkla aydınlandı. Ayakları çanağa çarptı ama Orion ve ben yoldan kaçmaya hazırlanırken çanak sarsılarak durdu.

Kız yan taraftan baktı, boyalı yüzü gülümsemeyle kıvrılmış bir halde bize bakıyordu. Müzik çalmaya devam ediyordu, sesi artık güzelden çok ürkütücüydü

Tuhaf, büyölü bir kibrit çöpü kaltağıyla küçük bir müzik kutusunun içine hapsolduğumu ve ağzını açarak melodiye yeni sözler söylediğini.

"Işık beyaz olduğunda dans etme zamanıdır, ama mavi olduğunda hareket etmeseniz iyi olur. Çünkü tehlikede olacaksın. Eğer oynarsan, günümü güzelleştirirsin ve ben de seni değerli eşyalarımın serbest bırakırım."

"Tamam, yani... sadece dans etmeliyiz. Dans edebilme şansın var mı?" Orion'a mırıldandım.

"Sayısız saçma Acrux partisine katıldım, maalesef dans edebilirim ama dövüşmeyi tercih ederim." Sanki ona karşı şansını değerlendiriyormuş gibi kıza baktı.

"Hayır." Elini tuttum. "Lanetli balerini alıp sonsuza dek bir müzik kutusunda sıkışıp kalmayacağız. Ne diyorsa onu yapalım."

"Tamam, ama senin yöntemin işe yaramazsa, benim yöntemimi deneyeceğiz," dedi.

"Anlaştık." Onu çembere doğru çektim, merkeze doğru gidenlerin giderek zayıfladığını ve dans edecek daha az alan kaldığını fark ettim. Oyunun tehlike kısmı kulağa pek hoş gelmiyordu ama artık buradaydık, yani başka seçeneğimiz yoktu.

Orion elini belime bastırdı ve elimi tutup omzuna koyarken diğer elimi de kavradı.

"Beni takip et," diye emretti ve ben de bunu seve seve yaparak başımı salladım çünkü balo salonu dansı benim hayattaki yeteneğim değildi.

Oyunun başladığını duyuran müzik daha da yükseldi ve Orion beni parlayan beyaz ışık çemberinin etrafında yavaş hareketlerle yönlendirerek onunla birlikte ritmi bulmam için bana bir şans verdi. Tam alışmaya başlamıştım ki altımızdaki ışık maviye döndü ve Orion beni kendine doğru çekti, müzik durduğunda ikimiz de heykel gibi hareketsiz kaldık.

Tahta kız boğazında çınlayan bir sesle tezahürat yaptı ve balo salonunun sonundaki boyalı kapı açıldı. "Seni göremez ama hareket edersen seni duyar, o yüzden bir adımını bile yanlış atma yoksa iyi ziyafet çeker," diye şarkı söyledi.

Kapının ardındaki karanlıkta kemiklerin yer değiştirdiğini gördüm. Bir Fae kafatası yuvarlanarak dans pistine uzandı ve ben nefesimi tutarak kendimi hareket etmemeye zorladım. Bir yaratık, uzun süredir sahiplenilen kurbanların kemikleri arasında hareket ediyordu ve onun dikkatini çekmek istemiyordum.

Orion yüz ifademi izlerken parmaklarını içime soktu, başını çevirip kendisi de o tarafa bakamadı.

Fildişi beyazı bir peygamber devesi belirdi, balo salonuna adım attı, böcek şüphesiz gerçekte küçüktü ama burada, bu müzik kutusunun içinde dev bir canavara dönüşmüştü. Gözleri sanki bir iğneyle delinmiş gibiydi, bu da kör olduğunu kanıtlıyordu ve bu küçük, cep boyutundaki cehennemi hangi psikopat Fae'nin uydurduğunu ve içinde ölmesi için buraya kimi yerleştirdiklerini merak etmek zorundaydım.

Ama bu korku gösterisinin sonu değildi, çünkü yüzüğümüz ayaklarımızın altındaki çimenlere dönüştü, etrafımızda büyüdü, yapraklar bize ulaştı ve bulabildiği açıkta kalan her deriyi gıdıkladı. Çenemi sıktım, otlar bize eziyet ederken, bizi ürkütmeye çalışırken bile kaskatı kesildim.

Peygamberdevesi sürünerek bize doğru geldi, ağzının iki yanındaki keskin görünümlü uzantılar birbirine çarpıyor ve antenleri vücudunun etrafında dönerek bizi avlıyordu. Ama ne Orion ne de ben hareket ettik.

Yanımızdan geçip gitti, etrafı araştırdı ama bizi bulamadı, yine de bizi tesadüfen keşfetse ne olurdu bilmiyordum. Belki de bunun bir parçasıydı, o Terazi terazileri kaderimizin ne kadar çabuk dengesizleşebileceğini temsil ediyordu.

Bir dakika sonra tahta kız bir melodi mırıldanarak peygamberdevesini inine geri çekti ve kapılar kapandı

arkasında. Müzik tekrar başladı ve bir önceki halkadaki çimenler yok olurken bir sonraki halka beyaz renkte aydınlandı. Aceleyle yeni halkaya geçtik ve Orion beni yakınında tutarak etrafından dolaştırmaya başladı.

"Bu çok boktan," diye fısıldadı.

"Bu da dahil olmak üzere sadece üç yüzüğümüz daha var. Sadece ortasına kadar gitmeliyiz ve o da bizi bırakacak. Bu her şeyin sonu olmalı," dedim, kendimi de onun kadar ikna ederek.

Altımızdaki ışık aniden maviye döndü ve müzik kesildi, ikimiz de birbirimize sıkıca sarıldık ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldık. Peygamberdevesi kapılardan koşarak geri döndü ve bizi aramaya başladığı anda, içinde bulunduğumuz çemberin etrafına hava üfledi ve sırtımıza bir yaylın ateşi gönderdi.

Kımıldamamak için kendimi zor tuttum, Orion'un kaslı gövdesi beni yere sabitlerken peygamberdevesi balo salonunda bizi arıyordu, kıskaçları yerde tıkırdıyor ve ağzı şaklıyordu. Bir şekilde yerimizde kalmayı başardık ve tahta kız peygamberdevesini bir kez daha inine geri çekti.

Derin bir nefes aldım, Orion'un bakışlarıyla buluştum, aramızdan kararlılık geçti.

"Sadece iki tane daha," dedim.

"Evet, sadece iki ölüm halkası daha. Mükemmel," dedi kuru bir sesle.

Müzik yeniden başladı ve beyaz ışıklar içinde bir sonraki ringe geçtik.

Yavaş daireler çizerek ilerlerken Orion ağzını kulağıma yaklaştırdı, ben onun adımlarını yansıtırken vücudu neredeyse benimkini kontrol ediyordu. "Karşılaştığımız onca ölüm arasında, müzik kutusundaki bir peygamberdevesiyle tehdit edileceğimizi asla tahmin edemezdim."

"Ya da şarkı söyleyen bir kibrit çöpü." Terazinin tepesinde dönüp duran yukarıdaki kıza baktım, içime soğukluk damlıyordu.

"Sen de içinde olduğun için hayat gerçekten çok daha ilginç," dedi hayalet gibi bir sırıtışla ama sonra ayaklarımızın altındaki ışık maviye döndü ve kalbim taşa döndü. Tamamen hareketsiz kaldık ve kapı tekrar açılarak aç peygamberdevesini serbest bıraktı. Bu sefer daha hızlı koşarak geldi, kör gözleri seğiriyor ve sümüksü siyah dili ağzının keskin kenarlarını yalıyordu.

Bir böceğin pençesinde ölmeyeceğiz.

Altımızdaki zemin buza dönüştü, oyunda ortaya çıkan üçüncü Element'ti ve ayaklarım geriye doğru kayarken bir nefesimi yuttum. Orion ayağını tamamen kaybetti ve düşerken dizi yere çarptı, mantis arkasından uçarak gelirken tiz bir ses çıkardı.

Kıskaçları onu sarıp sarmaladı, balo salonundaki inine doğru fırlattı ve o kadar hızlı hareket etti ki, peygamberdevesi onu kapıdan fırlatıp peşinden kaybolmadan önce Orion'un ayağa kalkacak vakti olmadı.

Bir dehşet çılgılığıyla peşinden koştum, ama kapılar yüzüme kapandı ve ben onlara çarparken, sıkıca kapandılar, sahte bir duvardaki resimden başka bir şey olmadılar.

"Bırakın onu!" Yukarıdaki tahta kıza doğru bağırdım.

"Kapı ancak bir sonraki turda tekrar açılacak," diye seslendi bana ve ben de sonuncusu beyaza dönen halkalara baktım.

Ürperdim, aceleyle ona doğru ilerledim, o kapılardan geçeceksem oynamaya devam etmem gerektiğini biliyordum. Onun bir böceğin elinde ölmesine izin veremezdim.

Müzik tekrar başladı ve çemberin etrafında dans ettim, minimum çaba göstererek ve ruhumdaki öfkeyle tahta kıza baktım.

"Hadi," diye homurdandım, endişe kalbimi sıkıştırıyordu.

Yüzük maviye döndü ve ben hareketsiz kaldım, koşmaya hazırlanırken bacaklarım neredeyse titriyordu. Kapılar uçarak açıldı ve peygamberdevesi sırtında Orion'la tökezleyerek dışarı çıktı, çılgılık atıp çırpınırken can çekişiyordu. Ayaklarımın dibinde ateş patladı ve ben de

ileri doğru koşarak peygamberdevesi mezarlığından eski bir kol kemiğini avucuma aldım ve öfke dolu bir çığlıkla salladım.

"Arkadaşımdan uzak dur, seni ürpertici sürünge orospu çocuğu!" diye bağırdım.

Kemiği böceğin yüzüne çarptım ve böcek yere düştü, Orion da böceğin boynunu tutup tüm gücüyle çekti. Öfkeli bir çekişle böceğin kafasını gövdesinden ayırdı ve yeşilimsi kan yere sıçrarken onu fırlatıp attı.

"Hayır!" diye mırıldandı tahta kız, yukarıdaki teraziden atlayıp tam arkama kondu.

Dişlerimi sıktım, kaldırdığım kol kemiğiyle ona doğru hamle yaptım ve bacaklarına doğru sertçe savurdum. Bacakları ikiye ayrıldı ve geriye doğru uçarak orta halkada yanmaya devam eden ateşin içine düştü, vücudu çıra gibi kurudu ve bir anda alevler içinde kaldı.

Yardıma koşacakmışım gibi bana uzandı ve Orion yanıma gelip kolunu omuzlarımdan geçirerek onun da benimle birlikte yanmasını izlerken ona buz gibi baktım.

"İyi bir şenlik ateşine bayılırım," diye mırıldandı Orion ve karanlık bir gülümseme ağzımı çekti.

Kibrit çöpü kız haykırdı, bir is yığınının dönüşmeden önce ondan son bir şarkı döküldü ve müzik onunla birlikte öldü. Ateş söndü ve büyü etrafımızda dönmeye başladı, Orion ve ben müzik kutusundan dışarı fırlayıp hazinenin zeminine bir yığın halinde düşerken her şeyi gözden kaybetmememe neden oldu. Yanağında peygamberdevesinin yeşil kanından küçük bir leke vardı ve elimdeki kol kemiği artık tamamen büyümüştü. Onu kendimden uzağa fırlattım, müzik kutusu yerde dönmeye başladığında alarmla ona baktım, etrafımızdaki altın yığınlarına düşerken normal boyutlarına dönen kemikleri tükürdüm.

Dik durmaya çalıştık, ondan uzaklaştık, son kemikler de çıkana kadar sihir onu çılgına çevirdi.

fırladı ve her şey parçalandı, metal parçaları ve çarklar yere saçıldı. Tüm bunların arasında güzel bir opal vardı ve lanetli müzik kutusunun enkazının içinden bize göz kırptıyordu.

"Demek sen bunun için varmışsın. Bunu güvende tutuyordun." Orion ilerledi, onu aldı ve avucunun içinde hayranlıkla inceledi.

Hazineye bakmak için ilerledim ve değerli taşın içinden akan renk nehirlerini inceledim.

"Bu bir Lonca Taşı mı?" Umutla sordum.

"Öyle hissettiriyor," dedi başparmağını üzerinde gezdirerek ve kolundaki Lonca Ustası işareti aniden canlandı, güzel kılıç bu yeni taşı bulmaya yanıt verirken ön kolunda parlıyordu. "Terazi için Opal."

"Sence o ürkütücü müzik kutusuna kim sakladı?" Ben sordum.

"Kimsenin hazinesini çalmasını istemeyen uzun zaman önce ölmüş bir Fae," diye omuz silkerek tahmin etti ve yanağındaki iğrenç peygamber devesi kanını silmek için eğildim.

Dikkati benim yanımdan geçti ve kaşlarını çatarak öne doğru fırladı ve arkamdaki raftan bir kitap aldı. Bronz tüylerle örülmüş güzel kapağına kaşlarımı kaldırdım.

"Gabriel bana bir imgelemde bunu gösterdi. Bence bu önemli," dedi heyecanla, az önceki kavgadan dolayı gözleri hâlâ parlıyordu.

Sarayın çok yukarısında bir yerde bir Ejderha kükremesi duyuldu ve bu sesin sarsıntıları duvarlarda yankılanırken ikimiz de hareketsiz kaldık.

"Geri dönmeliyiz," dedim, müzik kutusuna girdiğimde düşürmüş olduğum Memoriae kristalini alarak.

Orion opal ile birlikte kitabı da ellerime bıraktı, sonra beni kucaklayıp hızla hazineden dışarı fırladı.

Aşağıda ne kadar kaldığımızı söylemek zordu, müzik kutusunda geçirdiğimiz süreyi ölçmek imkansızdı, ama

Gerçekten üç saat olmuş muydu? O kafese dönme düşüncesinden nefret ediyordum.

Duvarı aştığımız anda gizli geçit arkamızdan kapanmaya başladı ve bu tarafa doğru gelen ayak sesleri üzerine kitabı, opali ve kristali tam kapanmadan önce geçide geri fırlattım.

Taht odasının kapıları açıldı ve Lionel, arkasında Vard ve Gabriel'i arkalarından sürükleyen iki büyük Ejderha muhafızıyla içeri girerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İçlerinden biri Mildred'dı, bıyığı köşelerden yukarı kıvrılmıştı ve göz kapaklarını şiddetli bir pembe far tonu kaplıyordu. Lavinia onların ardından süzülüyor, karanlık bulutunun üzerinde süzülürken neredeyse yarı saydam görünüyordu. Tahtın gizli kapağında bulduğum hançer kalçasına bağlıydı ve vücudunun etrafında sürünen gölgeler arasında çok parlak görünüyordu.

Lionel tahtın üzerine çöktü, uşağı Horace onların ardından koşup ayakkabılarını cilalamak için önünde diz çökerken bizi tamamen görmezden geldi.

Lionel ona, "Acele et," diye çıkıştı.

Horace daha hızlı ve daha hızlı çalışıyor, hayatı buna bağlıymış gibi ayakkabıları parlatıyordu. Lionel'ı tanıyorsam, muhtemelen öyleydi.

Gözümü kırpmadığımı fark ettim, bakışlarım kardeşime kilitlenmişti, o da bana doğru bakıyordu, kaşları çatılmıştı ve alnında stres çizgileri vardı. Ona ulaşmak, etrafındaki her orospu çocuğunu öldürmek ve dostumla birlikte onu da buradan çıkarmak için yanıp tutuşuyordum. Ama tabii ki böyle bir şansım yoktu. Bunun yerine, aramızda binlerce söylenmemiş kelime geçerken birbirimize baktık.

Seni seviyorum. Özür dilerim. Umarım iyisindir.

Taht odasının kapıları bir kez daha açıldı, bu sefer iki Su Perisi şekil değiştirmiş halleriyle kapıları araladı. Ardından Lionel'ın Ejderhalarından dördü geldi ve altın Elemental sembollerle işlenmiş devasa bir ahşap sandık taşıdılar.

"Nedir bu?" Lionel sordu.

Adamlardan biri ona, "Bu, gelen Voldrakian arabasıydı, efendim," dedi.

"Voldrakian kraliyet ailesi nerede? Varlıklarını talep etmişim," diye bağırdı Lionel, tahtından kalkıp Horace'ın ayaklarına tekme atarak.

"Belki de bu bir adaktır, efendim?" Vard açıkça onu yatıştırmaya çalışarak önerdi.

Lionel'in ağzından dumanlar çıkıyordu ve başını sertçe sallayarak adamlara sandığı kendisine getirmelerini işaret etti. "Onu yere koyun. Bakalım bana ne gibi güzel hediyeler sunmak istiyorlar."

Ağır altın tokalar sandığın kapağını sabitliyordu ve Ejderhalar onu kaldırım taşlarının üzerine koyduklarında her birini açmaya çalıştılar. Son mandal serbest bırakıldığında bir çıt sesi duyuldu, ardından hafif bir tıslama sesi geldi ve ağabeyimin Mildred'in arkasından usulca adım attığını fark ettiğimde gerildim. Orion ve ben de geri çekildik.

Ejderhalar kapağı açtılar ve o güne kadar gördüğüm en büyük yılan içinden fırladı, sivri dişlerle dolu ağzı en yakındaki adamın başının üzerine kapandı. Adam çığlık atarak yere yığıldı ve su elementini kullanarak eline bir buz bıçağı alıp yılanın böğrüne sapladı. Ancak bıçak sanki dumandan yapılmış gibi yaratığın içinden geçti ve bir sonraki saniyede yılan eriyerek kalın mor bir buhara dönüştü ve adamın etrafını sararak vücudunu yere çarparak sıvılaştırmaya başladı. Diğer Ejderhalar çılgına dönmüş bir halde adama büyüyle yardım etmeye çalışıyorlardı ama yaptıkları hiçbir şey işe yaramadı.

Lionel geri çekilip hava kalkanına güç eklerken Gölge Prenses adamın ölümünü izlemek için yaklaştı, merak gözlerini aydınlatıyordu.

Buhar yok oldu ve ardında sadece kan ve kemik kaldı, hepsi de bir gücün altında kıvrılıp bükülerek kaldırım taşları üzerinde tek bir kelime oluşturdu.

FOE.

Lionel öfkeyle kükreyerek Vard'ı boğazından yakaladı, Tarikat formunu korumak için mücadele ederken derisini yaktı ve Kahin'in inlemesine neden oldu. "Bunu neden görmedin?!"

Vard başını salladı, ağzı açılıp kapandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Horace Kahin'in arkasına geçti, Ejderha Şekil Değiştiren'in parçalanmış bedeninden başka bir yere bakmıyor, sanki öyle bir şey yokmuş gibi davranıyor ve Lionel'ın öfkesini üzerine çekmemek için elinden geleni yapıyordu.

Gabriel bana baktı, ağzının kenarı kalktı ve ben de gülümsedim. Eğer Voldrakyalılar Solaria ile müttefik kalmamaya karar verdilerse, Lionel'e karşı savaşa girme ihtimalleri var mıydı?

"Özür dilerim Kralım," diye kekeledi Vard ve Lionel hırlayarak onu itti ve Gabriel'in üzerine yürüdü. "Bunu sen de gördün."

Gabriel çenesini kaldırarak, "Evet," dedi ve Mildred ona baktı, onu kalkan olarak kullandığını anlayınca çenesinin altı düştü.

Lionel'ın üst dudağı geriye doğru sıyrıldı ve alev alev yanan yumruğunu kaldırdı.

"Dur!" Orion endişeyle bana yaklaşırken bağırdım ama Lionel'ın hedefi Gabriel değildi.

Etrafında dönerek yumruğunu Vard'ın suratına indirdi ve acı dolu bir çığlık atarak onu yere fırlattı.

Lavinia gülerek Lionel'a yaklaştı. "Tekrar baba," diye ısrar etti ve Vard'ın peşinden giderek bu kez gölge yumruğunu ona indirdi.

Dayak devam etti ve Lionel'in tüm denekleri izlerken, Gabriel'e tekrar baktım. Gözleri buğulanmıştı ve bir şeyler gördüğünü anlayabiliyordum ama iyi mi yoksa kötü bir şey mi gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sizin gibi sümüklü yaratıkların bana ne faydası var?" Lionel tükürdü. "Kralları için her şeyi yapabilecek sadık Fae'lerle dolu bir saraya ihtiyacım var. Benim için her türlü şüphenin ötesinde yararlı olanlara."

Dik durdu, bir elini sarı saçlarına daldırıp kanla işaretlerken gözlerine vahşi bir parıltı girdi, sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibiydi.

Gabriel gözlerini kırptırdı ve yüz hatlarını kaplayan dehşetle bir kez daha bana odaklandı.

Midem bulandı ve çaresizlik içinde ona "Ne oldu?" diye bağırdım.

"Bağlanmış adamlardan korkun!" diye bağırdı bana. "Hydra'nın körüklediği gece yaklaşıyor ve kader değişti! Diğerlerine haber vermeliyiz, onlara şunu söylemeliyiz-"

Lionel hava büyüyle onu susturdu ve alay ederken ciğerlerindeki tüm oksijeni çaldı.

"Sessizlik!" diye gürledi ve yerde seğirmekte olan Vard'a sırtını döndü. "Mildred, onu Kahin'in odasına götür ve ben tekrar konuşmasına izin verene kadar dudaklarını mühürle."

Mildred eğilerek, "Elbette Kralım," dedi.

"Gabriel!" Parmaklıkları tutarak ve ellerime büyü yapmaya çalışarak bağırdım ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kardeşim Mildred tarafından sürüklenerek götürüldü ve Lionel kapının dışına çıkana kadar tekrar nefes almasına izin vermedi.

Ağabeyimin bir keresinde bize söylediği kehanet zihnimde dönüyor, kelimeler kafamın içinde evrilip çevriliyordu.

Ateşten doğan iki Anka kuşu, geçmişin küllerinden yükseliyor. Kaderin çarkı dönüyor ve Ejderha saldırmaya hazırlanıyor. Ama aldatanların kanı kaderi değiştirebilir.

kaderin. Yanından ayrılmayan boyalı gülüşlü adama dikkat et. Küçümsenenleri döndür. Köleleştirilmişleri serbest bırakın. Bağlanmış adamlardan korkun. Birinin yükselmesi için birçoğu düşecek. Lanetin acısını çek. Avcı bedelini ödeyecek. Geçmişin hatalarını tekrarlamayın. Tutulmayan sözü tutun. Yarığı onarın. Gölgelelerde saklanan her şey karanlık değildir. Kan ortaya çıkacak. Kaderini mühürle. Kaderini seç.

Bağlanmış adamlara odaklandım, kim olabileceklerini ve Gabriel'in onlardan neden bu kadar korktuğunu merak ediyordum. Belki Tory kehanetin bir kısmını çözmekte daha şanslıydı ama en azından bazı kısımları şimdi netleşiyordu.

İlk satır bana ve kız kardeşime, ikinci satır Lionel'a gönderme yapıyor olmalıydı. O zaman aldatan kişinin kanı... Bu Darius olabilir. Avalon'a karşı yapılan savaşta Lavinia'yı kandıran adamın soyundan geliyordu. Yani hepsi bir araya geldi. Lanet olası yıldızlar.

Bir de boyalı gülüşlü adamla ilgili ebedi soru vardı. Bu konuda hâlâ bir fikrim yoktu ama Tor'un bunu çözmüş olmasını umuyordum.

Birinin yükselmesi için birçok kişi düşecek. Sanırım bu biraz açıklayıcıydı ama o kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Lionel'in kanlı bir savaştan sonra kral olarak yerini koruduğu anlamına da gelebilirdi. Yine de başka bir hükümdarın onun yerini alabileceğini umuyordum.

Lanetin acısını çek. Evet, sanırım bunu çözmüştüm. Teşekkürler Gölge Canavar.

Avcı bedelini ödeyecek. Orion...kahretsin. Bu benim lanetimin bedelini ödemesiyle ilgili olmalı.

Yarığı onarın....Kaşlarımı çattım. Kapattığımız gölge yarıklarından bahsediyor olabilir miydi? Ama o zaman neden çoğul değildi? Belki de daha mecazi bir anlamı vardı...

Başımı salladım, son satırlar üzerinde düşündüm ama içimde yeni fikirler uyandıramayacak kadar belirsizdiler.

Hücremizde kapana kısılmış bir halde bırakıldığımız için Orion ve ben birbirimize umutsuzca baktık; Gabriel'in uyarısı, bunu anlayacak ve karşı koyacak kimse olmadan dünyaya yayılıyordu.

Lionel'ın hazırladığı kötü planlar her neyse. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kaderi değiştirmemize yardımcı olması için bu kehaneti kullanmanın bir yolu olmalıydı, ama ne anlama geldiğini bile keşfedemezsek, nasıl yapabileceğimizi göremiyordum.

Lionel, Horace'a öldürülen adamın bağırsaklarını temizlemesini söyledi, sonra Lavinia ve Ejderhaları peşinden koşarken odadan çıktı. Horace başını öne eğerek kana bakıp iç çekti.

"Keşke bu işe hiç başvurmasaydım," diye mırıldandı kendi kendine. "Şunu yıka, bunu yıka. Ayakkabılarımı cilala, iç çamaşırlarımı elle fırçala... Kraliçemin yarı yarıya yediği tüm cesetleri temizle. Ve yılda kaç gün izin alıyorum biliyor musun? Hiç." Dilini gıdıklayarak başını salladı. "Jim'i dinlemeliydim. Böyle olacağını söylemişti; pişman olacağımı söylemişti. Ve şimdi bak. Jim Sunshine Körfezi'nde en iyi hayatını yaşıyor ve ben burada bağırsakları temizliyorum."

"Hey," diye seslendi Orion ona ve Horace başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Lionel'dan da işin kadar nefret ediyor olabilir misin?"

"Benimle konuşup başımı belaya sokma dostum. Hiçbir şeye karışmak istemiyorum. Sadece kolay bir hayat istiyorum," dedi Horace, Orion'un gözlerinin içine bakmadan. "Geçen hafta kralın yemeği fazla pişmişti ve Bob'u mutfakta yaktı. Ben kimse için yakılmayacağım."

"Bize yardım edersen, buradan çıktığımızda seni kraldan koruruz," dedim, arkadaşlarımıza bir mesaj iletip iletemeyeceğini merak ederek. Ama Horace başını salladı, bir elini kaldırdı ve artık bizi duyamaması için bir susturma balonu yaptı. Sanki bizi ve buradaki tüm dehşeti görmezden gelmek onu bir şekilde daha az sorumlu kılıyormuş gibi. Ama kabul etseniz de etmeseniz de zalimlik yine de oluyordu. Böyle bir şey yokmuş gibi davranmak, bu dünyanın canavarlarına canavarlıklarına devam etme ruhsatı vermek değil miydi?

"Lanet olası korkak," diye mırıldandı Orion, ona sırtını dönüp parmaklıklara yaslanarak.

Horace'ın ölü Fae'nin kalıntılarını temizlemeyi bitirmesini bekledik ve o gittiğinde ikimiz aceleyle arka duvara yöneldik. Ellerimi duvara bastırarak açılmasını istedim ve taş dokunuşumla yerinden oynadı. Orion içeriden kitabı aldı ve gizli kapı bir kez daha kapanırken ben de onun yanına, duvara yaslanarak oturdum ve eğilip kucağındaki kitaba baktım.

"Sence Gabriel iyi olacak mı?" Fısıldadım, aklım hala onda ve tüm yaşadıklarında takılı kalmıştı.

"Gabriel tanıdığım en güçlü Fae'lerden biri. Dirençlidir. Tıpkı senin gibi." Parmaklarını dizimin üzerinde gezdirdi ve ben biraz rahatladım, kitaba odaklandım ve onun bizim için bu savaşın gidişatını değiştirebilecek bir hediyesi olmasını umdum.

"Şuna bak..." Kitabı incelerken eli tekrar kitaba gitti, ters çevirdi ve parmaklarını kitabın sırtında gezdirdi. Yüzündeki hayranlık ifadesi karşısında gülümsedim ve kitabın cildi üzerindeki karmaşık incelemesine devam ederken onu izledim.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun," diye mırıldandı, ağzı köşede birleşip gamzesini ortaya çıkardı.

"Bu kadar tatlı görünürken bakmamak zor," dedim ve kuru bir bakışla bana baktı.

"Sevimli mi? Köpekler sevimlidir, senin küçük kucak köpeğin Seth gibi, ama ben-"

"Ohmagod," diye soluk soluğa kaldım. "Az önce Seth'in sevimli olduğunu söyledin."

Gözleri dehşet içinde açıldı. "Hayır," diye tıslayarak uyardı, sanki ağzından çıkan sözlerin suçlusu benmişim gibi, ama kesinlikle ben değildim. "Bunu objektif olarak söyledim. Elbette o itin sevimli olduğunu düşünmüyorum. Ama sanırım uzaktan bakınca, tamamen başka biri olsaydım, o kişinin onu sevimli bulabileceğini görebiliyorum.

sinir bozucu değil. Ama bana göre o her zaman tamamen sinir bozucu. Ve bu asla değişmeyecek."

"Mmhmm," diye alaycı bir şekilde mırıldandım ve bakışları daraldı.

Çenemi kavradı ve başparmağını alt dudağıma sürttü. "Bana sanki daha iyisini biliyormuşsun gibi bakma."

"Ben her zaman daha iyisini bilirim." Sırıttım, sonra başparmağını dudaklarımın arasına aldım, ısırdım ve teninin tuzunu tattım.

Homurdandı, sanki şu anda hiç dikkatini çekmiyormuş gibi kitabı bir kenara itti, onun yerine bana doğru geldi. Ama bu her ne kadar cazip olsa da, Lavinia geri dönüp kitabı okuma fırsatımızı elimizden almadan önce ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum. Tutulmayan söz hakkında bir cevap içeriyor olabilirdi ama Romina'nın da ne olduğunu bilmediğini düşünürsek, böyle bir sırrın bu kadar basit bir şekilde yazılacağından şüpheliydim. Yine de muhtemelen bundan daha verimli bir şeyler yapıyor olmalıydık.

Başparmağını ağızımdan çıkardım, ondan bir öpücük kopardım ve kitabı yerden almak için eğildim.

"Kitabı unut. Tutulmayan sözün cevabı orada ayrıntılı bir şekilde yer almayacak, yoksa kadim bir Anka kuşu bunu çoktan halletmiş olurdu," diyerek düşüncelerimi yineledi.

Parmakları saçlarımın arasına girdi, sıkıca kavradı ve tekrar dik oturup gözlerindeki kaosa bakana kadar çekti. Beni sıkıca tuttu, tekrar öpmek için hamle yaptı ama onu engellemek için kitabı yüzümün önüne getirdim ve o da kitabın arkasından hırladı.

"Bir Vampirle saklambaç oynamamalısn, Mavi," diye uyardı. "Sonun Harriet Hidey-Hole gibi olur."

"Kim o?" Kitabın üstünden bakarak güldüm ama yüz ifadesinden son derece ciddi olduğu anlaşılıyordu.

"Yine bir ocuk hikyesi," dedi ve kitabı kaptığı gibi arkasına, ulaşamayacağı bir yere koydu.

Parmakları hâlâ saçlarımda kilitli olduğu için kaçışım yoktu ve üzerime doğru yükselip göğsünü göğsüme bastırarak beni yere düşmeye zorladığında, altında sıkışıp kaldım.

Bacaklarımı onun etrafında kıvırdım, ona olan aşkım bana dokunduğu her yerde kalmalarını zorlaştırdığı için gölgeler bedenimden uzaklaştı. Onun katı ağırlığı ve bana doğru bastıran sikiinin sert çıkıntısı arasında, boyun eğmek çok kolay olurdu. Ama o kitaba gerçekten bakmamız gerekiyordu.

Bir bacağıımı uzattım, ayak parmaklarım örtünün yumuşak tüylerine değdi ve sağ elimle ona uzanarak yaklaştım.

Orion'un ağızı çenemde gezindi ve sakalının hafif dokunuşuyla nefesim kesildi. Artık uzamaya başlamıştı ve eğer başka koşullar altında olsaydık, ondaki bu çapkın bakış hoşuma giderdi.

"Harriet Hidey-Hole saklambaç oynamayı okuldaki diğer tüm çocuklardan daha çok severdi." Orion, tenimi yakan en hafif öpücüklerle bana eziyet etmeye devam ederken bana hikâyeyi anlattı. Başımı yana doğru çekip boynumu ona göstermek için saçlarımdan çekiştirdi ve iniltiyle sarmalanmış bir küfür savurmama neden oldu.

Onun için acı ve zevk, günahların en tatlısından yaptığı silahlardı ve ben bunları bana karşı kullanmasına izin vermekten çok mutluydum. Nabzım hızlandı ve öpücükleri köprücük kemiğime doğru ilerlerken ayağıımın altındaki kitabı yarı yarıya unuttum ve dişlerinin sıyrıkları omurgamı soğuk zemine doğru eğdi. Saçlarıımı serbest bıraktı, elini altımdan vücudumla fayanslar arasında yarattığım oyuğa kaydırđı, parmaklarını omurgamın tabanına doğru kıvırdı ve eşofmanının içinden kocaman sikini klitorisime sürttü.

Adını inledim, bana verdiğinden çok daha fazlasını istiyordum, ama sanki sonsuza kadar zamanımız varmış gibi acele etmiyordu, oysa bunun tam tersinin doğru olması çok daha muhtemeldi.

"Ağaçlara ve tahta sandıklara saklanırdı; tavan aralarına ve ahırlara saklanırdı ve hiçbir arkadaşı onu asla bulamazdı," Orion hikayeye devam ederken ben kalçalarımı yuvarladım ve ondan ihtiyacım olanı almaya çalıştım, ama beni merakta bıraktı. "Kendini dünyanın en iyi saklambacı ilan etti ve bunu kanıtlayabilmek için tanıştığı herkese onunla oynaması için meydan okudu. Bir gün bir Vampirle karşılaşana kadar kimse onu bulamadı. 'Ben dünyanın en iyi saklambacısıyım' dedi."

"Lance," diye inledim hayal kırıklığı içinde, bu hikâyeyle işim bitmişti. Parmaklarımı sırtında gezdirdim, o beni çılgına çevirirken ben de ona sürtünüyordum.

"Vampir ona yanıldığını ve aslında en iyi saklanıp arayanın kendisi olduğunu söyledi. Kadın ona güldü ve bir oyun için meydan okudu. Vampir kabul etti ve onu aramaya başlamadan önce saklanmak için tam on dakikası olabileceğini söyledi. Böylece Harriet kaçtı ve kimsenin onu bulamadığı yerel ahırda en sevdiği saklanma yerlerinden birini seçti. Bir saman yığınının içine tırmandı ve Vampir'in onu aramaya gelmesini beklerken sessizce oturdu, asla bulunamayacağından emindi."

"Anladım," dedim sabırsızlıkla. "Vampir onu saklandığı delikte buldu."

"Evet," dedi karanlık bir sesle, dişlerini göğsümün üzerinde gezdirirken ve dilinin ucunu meme ucumun üzerinde gezdirirken beni ürpertti. "Avin etkisiyle o kadar uçmuştu ki onu parçalara ayırdı."

"Lanet olsun," diye yarı güldüm. "Psikopat çocuk hikayelerin de neyin nesi?"

"Bunlar uyarılar. Dikkate alman gerekenler." Meme ucumu ağzına aldı ve dişlerinin arasında oynattıkça sertleşip tomurcuk haline geldi. Parmaklarım saçlarını itti, pantolonunu aşağı indirmek için aramıza uzandığında başım geriye eğildi, ama oraya varmadan önce taht odasının kapısı açıldı.

Orion bir anda ayağa fırladı, bedenini benimkini gözden gizlemek için kullanırken bir hayvan gibi hırıliyordu. Kimin geldiğini göremiyordum ve kendimi dizlerimin üzerine doğru ittiğimde düşüncelerim tamamen karıştı, gölgeler derimden geri döküldü ve etrafımı sıkıca sararak sergilenen her parçamı kapladı.

Kitabı çabucak kaptım, ayağa kalktım ve Orion'un arkasına yaklaşarak eşofmanının arkasına soktum ve tişörtünü üzerine çektim. Sonra yanına gittim, Horace'ı yine orada, parmağında bir anahtar çevirirken buldum, birkaç Nymph de arkasında duruyordu. "Duş alma vaktin geldi. Hadi, çabuk ol. Bütün gün bekleyemem."

"Kapı açık değil," diye kestirip attı Orion.

"Evet, evet, daha az tavır dostum," diye tersledi Horace, bizi kafesin dışına yönlendirmeden önce öne doğru yürüyüp kapının kilidini açtı. "Bugün gerçek bir muamele göreceksiniz, aşağıdaki hizmetçi odaları kendilerini bir Duck Shifter'ın kıcı kadar sıkı kapatmaya karar verdiler. Artık kimse aşağıdaki duşlara giremiyor. Burası perili, yemin ederim." Horace dönüp bize yol gösterirken iki Su Perisi de yanımıza doğru ilerledi.

"Buradaki hayaletleri gördüm Horace," diye seslendim ona ve omuzları sertleşti. "Onlar aç, yalnız ruhlar ve kraliçelerinin sarayında yaşayan hainlerle ziyafet çekmek istiyorlar."

"Ah, ne kraliçeler varmış, ha?" diye güldü ama sesinde hayaletlerden gerçekten korktuğunu gösteren bir titreme vardı.

"Ben ve kız kardeşim," dedim kararlılıkla. "Bu saray ve hayaletleri bize sadıktır ve duvarları arasında sahte krallara hizmet eden küçük sürüngenlerden hoşlanmazlar. Geceleri arkanı kollasan iyi edersin. Tek bir sözümle, sen uyurken gelip seni bulabilirler ve etini kemiklerinden sıyrabilirler."

"Kapa o pis çeneni," diye omzunun üzerinden tersledi ve Orion ona saldıracakmış gibi ileri atıldı, ama kolunu yakaladım, onu durdurmak için sıktım.

Bu değersiz yarattığın ölümü uğruna onun cezalandırılmasını istemiyordum. Ayrıca Horace ölürse yerine başkası geçecekti ve o kişi de en azından bizi çoğu zaman rahat bırakan bu adamdan çok daha kötü olabilirdi.

Bizi gösterişli salonlardan geçirdi ve hayal edilebilecek her türlü düzenle dolu güzel bahçelerin ve vadilerin abartılı duvar resimlerinin neredeyse hala ıslakmış gibi görünen parlak mürekkeple boyandığı bir misafir odasına götürdü.

Horace bir kapıdan geçmemizi işaret etti ve her şeyden çok kapalı bir havuz evine benzeyen bir banyoya girdik. Tropikal bir teması vardı, ortasındaki yeşil-mavi havuzdan tükler halinde yükselen sisle yoğun bir hava vardı, su havuzun kalbinde duran devasa bir ağacın dallarından aşağı akıyordu. Sarmaşıklar duvarlara yapışmıştı ve bir an için Alevler Sarayı'na geri döndüm, kendimi bir kez daha havanın yoğun ve sıcaklığın bastırdığı ormanda duruyormuş gibi hissettim.

"On dakika," diye bağırdı Horace, sonra da kapıyı suratımıza çarparak kapattı.

Orion için temiz giysiler bırakılmıştı ama her zamanki gibi benim için hiç yoktu. Orion birçok kez onun gömleklerini giymem için ısrar etmişti ama gölgeler giydiğim her şeyi bir süre sonra küle çeviriyordu, bu yüzden artık onları reddediyordum. Ayrıca, üzerlerinde her zaman yeşil Ejderhalar ya da Lionel'ın ne kadar harika olduğuna dair sloganlar olurdu ve ben bu saçmalıkların hiçbirinin bana dokunmasını istemezdim. Orion da çoğu zaman bu nedenle tişörtlerini çıkarmazdı.

Suya girdim ve Orion soyundu, beni suya sokmadan önce kitabı yeni kıyafetlerinin kıvrımları arasına sakladı. Lezzetli bir şekilde sıcaktı, ama bu sıcaklık Orion'un beni suya sokarken midemde hissettiğim sıcaklığın yanında hiçbir şeydi.

Bronz teninde parlayan sisle, çıplak bir halde peşimden koştu.

Neredeyse tamamen suya batana kadar havuzun derinliklerine doğru ilerledim, sonra suyun altından kaydım ve arkasından yüzerek bir kez daha yükseldim. Beni yakalamak için döndü, su beline vuruyordu, karın kasları sımsıkıydı, göbeğinin altından aşağıya doğru uzanan ve havuz yüzeyinin altında kaybolan koyu renkli saçları vardı.

Dudağımı ısırdım, ona hayranlıkla baktım ve gölgelerin tekrar geri çekildiğini hissettim, baskıları göğsümden kalkarken biraz daha rahat nefes alabildim. Bir an için sanki Gölge Canavar burada değilmiş gibiydi, derimin altında sihrin dokunuşu yoktu ve onun önünde dururken kendimi korkunç derecede ölümlü hissediyordum. Ama en azından hâlâ bendim.

Yaklaştı, gölge lekeli saçlarımdan bir tutamı parmağının etrafında kıvırdı ve aşağı baktım, bir kez daha en derin maviyi buldum. Onun dokunuşuyla eski bir parçamın yeniden canlandığını görmek nabzımı hızlandırdı. Geçici olsa bile.

"İşte buradasın," dedi, daha da yaklaşarak. "Gölgeler seni benden saklamaya çalışıyor ama benim bir Vampir olduğumu unutuyorlar."

"Ve Vampirler saklambaçta en iyileridir," dedim gülümseyerek.

"Demek dinliyordun," dedi.

"Ben çok dikkatli bir öğrenciyim." Ben sıırttım, o da bana sıırttı.

Meme uçlarım hala sertti ve su damlacıkları çıplak bedenimden aşağı akıyordu, gözleri her birinin hareketini izliyordu, bana olan susuzluğu açıktı.

Nefesimi kesecek kadar yaklaştı ve içime bir sıcaklık hançeri saplandı. O benim başlangıcım ve sonumdu, yaratılışım ve yıkılışım uyum içindeydi ve ona aşık olmayı bitireceğim bir zamanın geleceğini düşünmüyordum.

"O zaman ona kadar say ve gelip beni bul," dedim.

Ağız eğlenerek seğirdi ve başını salladı. Elini kaldırıp gözlerini kapattım. "Hile yapma."

"Hile yapmama gerek yok," dedi boğazından çıkan kısık bir kıkırdamayla ve içime bir arzu dalgası daha gönderdi.

Saymaya başladı ve ben suyun altına kaydım, havuz boyunca ve ortasındaki büyük ağacın arkasından yüzerek uzaklaştım. Gözlerimi açtım ve suyun içinde gözlerimi kısarak ağacın gövdesinde içine yüzmemi sağlayacak bir delik gördüm.

Sırıttım, sert bir tekme attım ve suyun içinde yeniden yüzeye çıkmadan önce kendimi suyun içinden çektim. Ayağa kalkabildim, su belime vuruyordu ve dudaklarım içeride oraya buraya serpiştirilmiş mavi ışıklar karşısında aralandı, su ağaç kabuğuna yansıyor, dalgalanıyor ve dans ediyordu. Oldukça genişti, isterlerse birkaç kişinin burada durabileceği kadar büyüktü.

Orion aniden yanımda belirdi ve ne kadar çabuk kazandığına şaşırarak nefesim kesildi, sırtışı 'sana söylemiştim' diyordu. Hızla üzerime geldi, beni duvara yapıştırdı ve bacağıma kalçasına geçirdi.

"Hm, bu tanıdık geliyor..." Dalgalanan ışığa baktı ve yanaklarım beni Acrux havuzunun dibine götürdüğü anı ile kızardı.

"Hafızam bulanık, bana hatırlatman gerekecek," dedim nefes nefese ve bana baktı, gözleri gölgeliydi ve içlerinde şeytan gizleniyordu.

"Elbisende tam şurada bir yırtık vardı." Parmaklarını o gece yaptığı gibi uyluğumun üzerinde gezdirdi ve dokunuşunu yakıcı bir ateş izi takip etti. "Ve seni şimdi istediğim kadar şiddetle istedim." Ben öpücüğe doğru eğilmeye ve birlikte karşılaştığımız tek tehlikenin bunu yaparken yakalanmak olduğu zamanları hatırlamaya çalışırken ağız benimkinin üzerinde kayarak beni kızdırdı.

Parmakları uyluğumda daha da ilerledi ve o gece durduğu anı hatırladım, daha ileri gidemeyeceğimizi, yoksa ilişkimizi sonsuza dek değiştireceğimizi biliyordum.

O zaman bunu durdurmanın mümkün olmadığını anlamalıydım. Kaderinde birleşmek olan iki güçtük ve bu evrendeki hiçbir şey bizi birbirimizden alıkoyamazdı.

"Bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki, Blue." Elini bacaklarımın arasına soktu ve parmakları içime kayarken beni hazır buldu. "Sana böyle sahip olmayı kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin."

"Benim üzerimden mi boşaldın?" Nefes nefese omuzlarına yapıştım, elini yavaş hareketlerle pompalarken etimde bir ateş yuvarlanıyordu. Parmakları çok kalındı, içime giriyor ve içimdeki o hassas noktayı okşamak için mükemmel bir şekilde kıvrılıyordu. Cennet gibiydi ve daha yeni başlamıştı.

"Sürekli," diye yarı güldü, yarı homurdandı, sonra dilini dudaklarımın arasına soktu ve beni o havuzda öpen adamın tüm vahşi tutkusuyla öptü. Bunun ne kadar yasak olduğunu hatırladım ve onu daha da yakınımaya çektim, her şey dağılmış olsa bile, dünya bize yapamayacağımızı söylediğinde birlikte olduğumuzun bilgisiyle yıkandım.

Onun dokunuşuyla çoktan çözülmüştüm, kollarında titriyordum, avucunun topuğunu klitorisime bastırıp parmaklarını içimde daha derine sokarken inlemelerim çaresizliğe dönüşüyordu. Sertçe boşaldım, ağzının içine doğru nefes alırken amım sıkılaştı, omurgamda bir deprem titredi.

"Aferin kızıma," dedi hırıltılı bir sesle ve zevk tenimde daha hızlı gezinmeye başladı, beline doladığı bacaklarım karıncalanıyordu. Biraz geri çekildi ve horozunun kalın uzunluğunu yumrukladı, elini yukarı ve aşağı çekerken beni kızdırdı, ucunu hassas klitorisime sürterken beni merakta tuttu.

Kıpırdandım, kalçalarımı kaldırdım ve tırnaklarımı boynunun arkasına geçirdim. "Daha fazla," diye ısrar ettim ve dilini yanağına bastırdı, beni bu şekilde merhametine bırakmaktan açıkça zevk alıyordu.

"Lütfen demedin," dedi, sikini açıklığıma doğru sürükledi ve içime girmeden ucunu oraya sürttü.

Dilimi ısırdım, inatçılığım yükseliyordu. Yalvarmamı istiyorsa, bu konuda daha katı olması gerekecekti. "Yap beni."

Adem elması titredi ve bir elini kaldırarak boğazıma doladı ve nabzımı hızlandıracak kadar sıkı.

"Söyle," diye hırladı.

O kadar tahrik olmuşum ki çoktan başımı sallayarak ona teslim olmuşum ve bana konuşma şansı vermek için boğazımı serbest bıraktı. "Lütfen."

Bir sonraki anda içime girdi, tüm uzunluğu beni ağzına kadar doldurdu ve çığlık atmama neden oldu. Kendinden geçerek inledi ve ben de karşılık olarak titredim; ten tene olma hissi, sıcaklık, etrafımızı saran su ve dudaklarından dökülen erkeksi sesler beni çılgına çevirdi.

Beni derin ve yavaş bir şekilde becerdi, ağızlarımız birbirine yaklaştı ve bu odanın ötesinde bizi bekleyen dehşeti unutup sadece birbirimize olan aşkımıza dalarken bedenlerimiz iç içe geçti. Nefesler arasında öpüştük, bu duvarlar arasında karşılaştığımız tüm yıkımı aşan bir şekilde birleştik. Sadece biz vardık. Kayan binlerce yıldızın tüm felaketiyle birbirini arzulayan iki ruh.

Yeniden yaratılana kadar seviştik ve ben nerede bittiğimi, o nerede başladığını unuttu. Onun için bir kez daha parçalandım ve o da boşalırken kasları etrafımda gerildi, birbirimizde serbest bırakılmamızın ardından nefes nefese kaldığımızda vücudum mümkün olan her şekilde onunkini kavradı. Gözleri doğrudan ruhumu yakıyordu ve ben bir kez bile gözümü kırpmadım, bakışlarının galaksisinde ve onu benim olarak damgalayan gümüş halkalarda boğuldum.

Bedeninin benden ayrılmasını istemiyordum, geri çekildiği anda gölgelerin geri döneceğini biliyordum, tıpkı kışın yazı çalması gibi. Horace bize acele etmemiz için bağırmaya başladığında, güneşimizin yeniden battığını ve buz tutmuş ayın yeniden doğduğunu biliyordum.

Kafesimize döndükten sonra Orion'un omzuna yaslanarak biraz uyumayı başardım. Uyandığımda onu burnunu hazinede bulduğumuz kuş tüyü kaplı kitaba daldırmış halde buldum.

"Bir şey bulabildin mi?" Esneyerek sordum, ona daha da sokuldum ve kolu bana daha sıkı sarıldı.

Kitabı dizine indirdi ve ben de sayfada ne olduğunu görmek için eğildim.

"Kraliçe Avalon'un Nymph'lere karşı yürüttüğü savaşla ilgili bir tarih kitabı," dedi, gözleri yeni bilgilerle parlıyordu.

"Ne öğrendin?"

"Acımasız bir savaştı. Her iki tarafta da iğrenç suçlar işlenmiş, tutsaklar tanınmayacak şekilde sakatlanmış ve işkence görmüş. Bu bölüm Anka Kuşları'nın zayıflıklarını bulmak için ele geçirdikleri periler üzerinde nasıl deneyler yaptıklarını anlatıyor." Kaşlarını çatarak kitabı bana yaklaştırdı ve ben de yüzünde korkunç bir acı ifadesi olan, yarı parçalanmış bir Nimf'in detaylı çizimine baktım.

"Bu berbat bir şey," diye fısıldadım, sayfayı çevirdim ve orada Gölge Bağı adında ayrıntılı bir büyü buldum.

Daha fazla çağrılmayı önlemek için öznenin içindeki gölgeleri bağlayan bir büyü.

Lavinia'ya böyle bir şey yaptığımı hayal ettiğimde kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ve şaşkınlıkla büyüü okudum. "Bir saniye... Bu büyüü biliyorum; Kraliçe Avalon bana ve Tory'ye öğretmişti. Anka ateşini kullanarak aşılmaz bir bariyer oluşturmanın bir yolu. Ama bu son parça farklı. Bunu tanımıyorum."

"Bu kara büyü," dedi Orion, kaşlarını indirerek parmağını sayfanın üzerine koydu ve talimatların bir 'kan ilahisi' gerektiğini söyleyen kısmını işaret etti. "Bu ilahi sadece ölmeyi seçen birinin kanını kullanarak işe yarayacaktır," dedi. Altında listelenen ilahiyi kaşlarımı çatarak okudum.

"Sence Horace da oynar mı?" Kıkırdayarak ona baktım, o da sırttı.

"Onu öldürmeden önce vücudundaki her kemiği kırmakla tehdit edersem, sanırım kendi isteğiyle gidebilir," diye düşündü.

Sayfaya tekrar baktım ve büyüü tekrar okudum.

"Bu büyü Lavinia'nın içindeki gölgeleri bağlayabilir," dedi Orion farkına vararak. "Bir daha kendisine başka bir şey çağıramaz. Sadece içinde kilitli olan gölgeler kadar güçlü olabilir. Belki de bu onun gençleşmesini durduracaktı. Belki de öldürülebilir."

"Ama bunun için ihtiyacımız olan şeylerin hiçbirine sahip değiliz," dedim, parmaklarımı kaldırdım ve Anka ateşini onlara çekmeye çalıştım, hiçbir şey olmayınca üzüntü üzerime çöktü. "Ve bunun için kimsenin ölmesini istemiyorum. Zaten çok fazla insan kaybettik."

Kitabı kapattım ama dizlerimin üzerine çöküp Orion'un bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerinde aynı kararı göremedim. Onu düşünürken gördüm, sanki bunun kullanılabileceği bir yol bulmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Başka kimse ölmeyecek."

"Merak etme güzelim. Ben sadece düşmanlarımızdan birinin kendi isteğiyle ölmesini sağlamanın yollarını düşünüyorum. Lanet seni serbest bırakır bırakmaz, güçlerin ve Düzen'in geri gelir gelmez."

dedi ve ben de rahatladım, ancak içimdeki bir his bu büyüünün gerçekleşmesi için gerekenler konusunda beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Göğsümdeki ani bir çekilme ve zihnimdeki bir çağrı kalbimin düzensiz bir şekilde çarpmasına neden oldu. Bir saniye sonra vücudum dumana dönüşmüştü ve sarayda yüksek bir hızla Orion'dan uzaklaşıp bana sahip olan canavara doğru ilerliyordum.

Gölge Canavar derimin içini tırmalıyordu, dışarı çıkmak için savaşıırken acı içime işliyordu ve hayal edilemez gücü beni ele geçiriyordu. Onu uzak tutmak için savaştım, korku göğsümde çok sıcak bir tavada ışığı yakalayan yağ gibi yanıp sönüyordu, ama Gölge Canavar çoktan kazanmıştı.

Temiz hava etrafımı sardı ve saray arazisindeki karanlık bir tepede Lavinia'nın yanına indiğimde Gölge Canavar'a dönüştüm; dört kocaman pençem toprağa çarpıyor ve pençelerim toprağı kazıyordu. Dudaklarımdan bir kükreme döküldü ve Lavinia kükreyerek omzuma tırmandı ve sırtıma yerleşti, parmakları kürküne sıkıca sarıldı ve çekiştirdi. Boğazımda şimdiye kadar farkında olmadığım bir tasmanın sıkıldığını hissettim ve gölgeler beni dik kıydan aşağıya, sık ağaç kümesine doğru yönlendirirken onun kaprislerini takip etmekten başka bir şey yapamadım.

İleride bir ateşin parıltısının yandığı ormana doğru yürürken yanık kokusu havada asılı kaldı ve tenim huzursuzca karıncalandı. Lavinia beni teşvik etmek için yanlarımı tekmelerken, rüzgârda kan ve kor kokusu alarak ona doğru ilerledim.

"Kralın yardımımıza ihtiyacı var. Bazı Tiberya Sıçanları kafeslerinden kaçmış," diye fısıldadı, kulağıma konuşmak için öne doğru eğilerek. "Bulduklarının hepsini yakıyor."

Korkuyla ürperdim ve o da gülerek ağaçların arasındaki karanlığa doğru ilerlememi istedi. Sağ tarafımda bir Ejderha ateşi püskürmesi irkilmeme neden oldu ve bir sıçan Lionel'dan kaçarken bir ciyıklama sesi duyuldu, küçük tüylü beyaz

Kuyruğundan dumanlar çıkan yaratık karanlık ormanlık alana doğru yanıımızdan hızla geçti.

Lavinia beni onun peşinden gitmeye zorlarken acı kalbimi parçaladı ve kükredim, emrini reddetmeye çalıştım ama sadece gölgelerin iradesinin derinleştğini gördüm. Zihnimin kontrolünü kaybetmeye başlamıştım ve şimdi bilincimi bırakırsam ne gibi gaddarlıklar yapacağımdan korkarak elimden geldiğince sıkı tutundum.

Dişlerimi sıktım, beni tüketmeye çalışan güçle savaştım ve burada kalmayı başardım.

"Yah!" Lavinia bana bir gölge kırbacıyla vurarak bağırdı ve derim yarılrken homurdandım.

Küçük beyaz sıçan hızla koştu, kütüklerin altından geçti ve ağaçların arasından sağa sola kıvrıldı, ben daha uzun bir yol izlemek zorunda kaldığım için küçük boyutunu avantaj olarak kullandı.

"Yakala, pişir, öldür!" Lavinia bağırdı ve arkamızdan gelen bir başka Ejderha ateşi patlaması üzerime bir ısı dalgası gönderdi.

Alevlerin arasında fare kalmaması için dua ediyordum ama Lionel'ın gürleyen kükremesi kalbimi titreten bir zafer sesiydi.

Küçük beyaz sıçan tekrar yoluma fırladı, korku içinde ciyakladı ve saklanmak için oyuk bir kütüğün içine atladı. Kayarak durdum, Gölge Canavar üzerindeki gücümün bir kısmını geri kazandım ve geri çekilmeye başladım, en azından Lavinia'yı geride tutarken fareye kaçması için zaman tanıyabileceğimi umuyordum.

Lavinia bana tekrar vurdu ve ben de kükreyerek kafamı çevirip bacağına nişan aldım. Dişlerim derine battı ve çığlık attı, gölge kırbacı fırladı ve yanağımı kesti. Onu sırtımdan çekmeye çalıştım, dilimde onun iğrenç kanının tadı varken bırakmadım ama bir emir vermeden önce bana tekrar tekrar vurdu. "Bırak beni!"

Bu kelimelerdeki güç, dişlerimi onun serbest kalmasına ve çenemin etrafında bir gölge ağzı oluşturmaya yetecek kadar gevşetmişti.

Ellerini boynumun arkasındaki kürkün derinliklerine daldırdı ve deriyi bulup tırnaklarıyla çizerek açtı, gölgeler ondan bir dalga halinde içime aktı. Güç hayal edilemezdi ve aniden beni tekrar kontrol altına aldı, beni kütüğe doğru zorladı. Pençelerim kütüğü parçaladı ve küçük sıçan, kabuğu kırıp onu ortaya çıkardığımda dehşet içinde ciyakladı.

Ölümü gördüm. Dilimde tadına baktım ve tekrar o savaş alanına dönmüş, müttefiklerimi parçalıyormuşum gibi hissettim. Panik beni sardı ve göğsümdeki küçük bir ateş kıvılcımı düşüncelerimi keskinleştirdi.

Hayır.

Şaha kalktım, Lavinia'yı sırtımdan fırlatarak ağaçlara doğru uçurdum ve bir sonraki kalp atışında bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirerek Fae formuma geri döndüm. Ağızlık hala ağzımın etrafında sıkıca kilitlenmişti ve derimin üzerinde dans eden gölgeler uyluğumdaki ve yanağımdaki kanlı yaraların üzerinde kayıyordu, ama acıyı görmezden geldim ve kütüğün üzerine düşerek içinde saklanan fareyi yakaladım.

Öfkeyle gıcırdayarak parmağımı ısırды ve ben lanet ettim. "Sorun yok. Ben Darcy Vega'yım. Seni koruyacağım."

Yüzümü daha iyi görebilmesi için fareyi havaya kaldırdım ve küçük gözleri tanıyarak genişledi. Koşmaya başladım, ağaçların arasına daldım ve gölgelerin vücudumdan taşarak bizi karanlıkta bırakmasına izin verdim.

Büyük yeşil bir Ejderha tepemden geçti ve Lionel'ın görüş alanından uzak durmak için kendimi bir ağacın yanına sıkıştırdım.

"Buraya gel, canavar!" Lavinia bağırdı. "O düşüş boynumu kırdı, seni küçük cadı. Belki bu gece sevgili sevgilinin boynunu kırarım ve kemikler çatır çatır kırılırken sana seyrettiririm."

Bu sözler üzerine hırladım, tekrar havalandım ve ağaçların arasından koşarak çalılıklarda saklanan başka fareler olup olmadığına baktım. Burada közden başka bir şey yoktu, ağaçlar küle dönmüştü ve ayaklarımın altındaki toprak sıcaktı. I

Nereye gittiğimden emin olmadan ilerlemeye devam ettim, tek istediğim bu Fae'yi güvenli bir yere götürmenin bir yolunu bulmaktı.

Göğsümdeki şiddetli bir çekiş beni olduğum yerde durdurdu ve Lavinia'dan gelen çağrının içimi parçaladığını hissederek soluk soluğa kaldım. Dişlerimi sıktım, onunla savaşmak için çaresizdim, içimdeki Gölge Canavar çağrısına cevap vermek için böğürüyordu.

"Hayır," diye tıslayarak reddettim, bir ayağımı ileri atmaya zorladım, sonra diğerini.

Beni Lavinia'ya bağlayan o her şeye kadir büyüü reddederken zihnim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum ve ondan uzaklaşmak için kaydettiğim küçük ilerleme yüzünden nefesim kesilmişti.

Fare ciyakladı, bıyıkları seğirdi ve küçük yüzü koşmam için beni cesaretlendirmek üzere elime sokuldu. Tıslayarak küfürler savurdum ve ilerlemeye devam ettim. Çağırma büyüü göğsümden kopan bir bıçak gibi kırıldı ve nefesim kesildi, tökezledim ve bir kez daha düz bir koşuya düştüm.

Ormanlık alanın kenarına vardığımda Lionel'ın gece gökyüzünde saraya doğru döndüğünü, kulelerden birinin çatısına konduğunu ve zaferini gökyüzüne kükreyerek ilan ettiğini gördüm.

Lavinia bana çok yakın bir yerde, "Öldü, öldü, öldü, tüm küçük fareler toza dönüştü," diye şarkı söyledi.

Koşmaya devam ettim, ağaçların arasından sıyrıldım ve gidecek başka yerim olmadığı için saraya doğru koşarken gölgeleri kendime çektim. Fareyi koğuşların ötesine götüremezdim ve onu saklayabileceğimi düşündüğüm tek yer taht odasıydı.

"Darcy Vega!" Lavinia bağırdı. "Bana gel!"

İlk kopardığım bağın en derini olması gibi, bu sefer çağrıyı savuşturmak daha kolaydı ve ona karşı gelmenin acısıyla koşmaya devam edebildim.

Hizmetkârların girişine ulaştım, içeriye doğru ilerledim ve kıvrımlı koridorlarda koşmaya başladım. Artık taht odasından çok uzakta değildim ve Lavinia'nın peşimde olduğunu biliyordum, bu yüzden damarlarımdaki tüm enerjiyle koştum,

Fareye tutunuyor ve başka kimseyi kurtaramadığım için nefret ediyordum.

Taht odasına ulaştım, kapıyı omuzlayarak açtım ve çıplak ayakla kafese doğru koştum.

"Darcy," diye soluk soluğa bağırdı Orion, çoktan ayağa kalkmıştı ve paniklemiş görünüyordu. "Yaralanmışsın."

Cevap vermedim, kafesin kenarına koştum ve fareyi Orion'un ellerine ittim. Bedenimin dumana dönüşmesini diledim, bir şekilde bunu başardım ve parmaklıkların içinde yeniden maddeleştim. Bir sonraki nefeste duvardaydım, gizli geçidi açtım ve fareyi yakalayıp içeri fırlattım, fare şaşkınlıkla ciyakladı.

"Orada güvende olacaksın," diye söz verdim ona ve geçidi elimden geldiğince hızlı bir şekilde tekrar kapattım.

Kapı kapandığı anda Orion ellerini üzerime koymuş, yaralarımı bakıyordu.

"Bir şey yok," diye nefes nefese kaldım.

"Bir köpek gibi ağzın bağlanmış ve kanıyorsun," diye çıkıştı, gözlerinde ıstırap parlıyordu. "Bu hiçbir şey değil, Mavi!"

Kapılar açıldı, Lavinia bize doğru yaklaşırken etrafına gölgeler yayıldı, içinden zehirli bir öfke akıyordu.

"Dışarı," diye bağırdı ve kapının kilidini açıp ardına kadar açan bir gölge kırbacı fırlattı. Ardından boğazıma dolandı, beni kafesten dışarı sürükledi ve yere uçurdu. Daha fazla gölge etrafımı sardı, ayaklarının dibinde hareketsiz kalana kadar bağladı ve bağladı, ama yanımdan geçerken bana bakmadı. Gözleri Orion'daydı.

"Ondan uzak dur!" Çığlık attım ama beni bağladığı güçten kurtulamadım. Kollarım yanlarıma sıkıca bağlanmıştı ve Orion'u tutup defalarca acı çekmesini izlemek zorunda kaldığım o korkunç odaya doğru çekerken, çığlıklarım zifiri, umutsuz yakarışlara dönüştü.

Duvarlar sanki saray acımı hissedebiliyormuş gibi titredi ve Lavinia beni peşlerinden o kâbus gibi yere sürükleyip eşimin bir kez daha kanının akmasını izlerken tuğlalar inledi.

Orion

Zihnim boş ve karanlıktı; tüm iyi düşünceler, onları daha da karanlık bir nehre sürükleyen bir karanlığın içinde kayboluyordu.

daha siyah bir deniz. Akıntıya kapılmış bir adamdım, bu renksiz ıssızlık diyarında bulamadığım bir şeyi arıyordum.

Eğer onu bulabilirsem, güneşi tekrar göreceğimi, yukarıdaki aşılmaz bulutları yaracağını ve sonunda aradığım şeyi hatırlayacağımı biliyordum.

Gözlerimi kırptım, yarı buradaydım, yarı burada değildim.

Gölgeler çağırıyordu ve ruhumla oynuyor, onu aralarında savurup ısıyorlardı. Keşke onu bu iblislerden geri almak için neden savaşmam gerektiğini hatırlayabilseydim...

Bir el yanağımdaydı ve biri bir isim söyledi, belki de benim ismim, bana uymuyor gibi görünse de.

Orion bir avcıydı ama o ben olamazdım. Ben düşmüş bir yaratıktım, karanlık tarafından yok edilmişim. Avcılar karanlıkta ölmez, karanlıkta gelişirlerdi. Peki kiminle konuşuyorlardı?

Gölgelerle dolu saçları rüzgâra kapılmış gibi hareket eden güzel bir kız görüş alanıma girdi. Teni en koyu bronz rengindeydi, sanki güneş sıcaklığını içine bırakmış gibiydi ve parmaklarım ona dokunma dürtüsüyle seğirdi ve

İçimdeki bu soğuşu alabilir mi diye. Buzdan yapılmıştım, damar damar inşa edilmişim, canlanan bir don heykeli ya da belki de tam tersiydi. Taşa dönüşen bir adam.

"Lance Orion," dedi kız ateş dolu bir ses tonuyla. Umduğum kadar sıcaktı, parmakları şakağıma değdi ve göğsümün donmuş çorak topraklarında küçük bir alev tutuşturdu.

"Bana geri dön," diye emretti, gözleri düşmesine izin vermediğı yaşlarla doluydu ve iki yeşil havuzun içinden gümüşün bana parladığına yemin edebilirdim. "Sen onun içine koyduğu karanlıktan daha güçlüsün. Geri gel ve benimle kal. Olman gereken yer burası."

Daha da yaklaştı, gözlerini kırıştırarak gözyaşlarının düşmesini sağladı ve gözleri yeşil, gümüş ya da herhangi bir renk değildi. İçimdeki uçsuz bucaksız boşluk kadar siyahtı.

Gözlerim kapandı ve bir kez daha kayboldum, düştüm, düştüm, düştüm, sonu olmayan bir uçuşuma düştüm. Bana ziyafet çekiyordu, dişleriyle büyük parçalar koparıyordu ve benim onu durdurmaya hiç niyetim yoktu. Çünkü burada aramayı unuttuğum bir şeyden başka ne vardı?

Kaybolmuştum... Kaybolmuştum. Ve tüm parçalarım şiddetli bir esintiyle dağılıyordu. İlk giden isimim olmuştu ama birkaç parçamı bir arada tutan isimimden daha önemli bir şey vardı.

Kız.

Evet, işte buydu. Kız önemliydi. O evrenin merkeziydi, beni yöneten bir tanrıçaydı ve ben de bu yönetime memnuniyetle boyun eğdim. O öfke ve ışıktı ve asla unutamayacağım kadar tatlı bir tadı vardı.

"Mavi," diye fısıldadım ya da belki de sadece zihnimde söyledim. Şimdi hatırladım. Aradığım oydu, her zaman oydu. Asla ayrılmayacağımıza söz vermiştik ve ben bu sözü bozamazdım. Taşa dönüşsem bile yürümenin, nereye giderse gitsin onu takip etmenin bir yolunu bulacaktım.

"Evet," diye mırıldandı, yakın ve uzak bir yerde.

Kucağıma emeklediğini hissettim ve ağırlaşan göz kapaklarım bir kez daha açılmanın yolunu buldu. Bana doğru kıvrıldı, beni usulca öptü, gözyaşları kalbimi ağırlaştırdı.

"Ağlama," diye nefes aldım, onun acısı katlanılması en zor lanetti. "Taştan yapılmış bir adam için gözyaşı dökme."

"Sen taştan yapılmadın," dedi ve beni tekrar öptü. "Atan bir kalbin var ve beni seviyor, hatırladın mı?" Avucumu kaldırıp göğsüme bastırdı ve orada yavaş ama sert atan bir kalp buldum.

"Tabii ki seni seviyor," dedim. "Nasıl sevmesin ki?"

"Eğer beni seviyorsan bundan kurtulacaksın. Gölgelerle savaşırsın," diye buyurdu.

Başımı salladım, çünkü savaşmaktan başka seçeneğim yoktu. Bunu onun için her zaman yapacaktım. Ama sonra çenem göğsüme çarptı ve gözlerim kapandı, karanlık bir kez daha içeri girdi.

Şimdi daha derindi, daha kalındı, bu gölgeleri buraya yerleştiren şeyin anılarıyla lekelenmişti. Onları etimin derinliklerine sokmak için tasarlanmış silahlar, siniri ve kasları kesen bıçaklar, tüm o keskin kenarlar kanımla ıslanmıştı.

Başarısızlık üzerime çökmüştü ama bunun nedenini ya da gerekçesini hatırlayamıyordum. Bir kez bir söz vermişim ve işte burada ölmeye gelmişim, kendi yıkımımın hapisanesinde harabeye dönmüştüm.

Onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum ama yine de 'onun' kim olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Çatlaklar oluşuyor, sanki bir şimşek beni tam ortamdan vurmuş gibi içimde parçalanıyordu. Önce kırılacaktım, sonra düşecektim, tüm parçalar kaybolacak ve tekrar bir araya getirmek imkansız olacaktı. Keşke sonsuza dek kaybolmadan önce onu bir kez daha bulabilseydim...

Sıcak ve tanıdık bir el benimkine sıkıca sarıldı. İçimde derinlerde bir şeyleri çekiştiriyor, içimde cinler gibi dans eden gölgeleri çekiştiriyordu. Büyü bu kişiyle benim aramdan geçiyordu, o karanlığı sürüklüyor, alçak bir ilahi kulaklarımı okşarken onu benden çekip alıyordu.

Parçalanmış benliğimin tüm parçaları bir şekilde bir araya gelmenin yolunu buldu ve ilk tutarlı düşüncem o oldu. Uğruna burada olduğum kız. Ama onun ve varlığında o ateş ve ışıktan yaratığa duyduğum sevginin ötesinde, beni bekleyen soğuk ve acı bir gerçeklik vardı. Bir lanetin eşimi esir aldığı, bir canavarla yemin ettiğim ve en iyi arkadaşımın ölü yattığı bir dünya. Pek çok açıdan dayanılmaz bir dünyaydı ama o orada kaldığı sürece ben de orada kalacaktım.

Onu kollarımın arasında buldum, yüzü boynuma gömülmüştü ve tatlı çilek kokusu ciğerlerimin çalışmasını kolaylaştırıyordu.

Beni ona geri getiren kadının elinden elimi çektim, Stella'yı görmezden gelerek Darcy'ye sıkıca sarıldım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bir daha gitmeyeceğim." "Geçen sefer de böyle demiştin," diye mırıldandı.

"Daha iyisini yapacağım."

"Bu senin hatan değil," dedi. "Keşke seni koruyabilseydim."

Darcy tekrar ortadan kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sarıldı ve suçluluk duygusu kalbimi ikiye böldü.

Stella'ya baktım, onu kafesin hemen ötesinde otururken gözlerinin altındaki yaşları aceleyle silerken buldum.

"Neden?" Mırıldandım, neden bana bir şeyler teklif etmeye çalıştığını anlamıyordum. Suçluluk duygusundan belki. Ama aşktan değil. O kadar saf bir duyguya sahip olamazdı.

"Çünkü sen benim oğlumsun," dedi kalın bir sesle, sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı, bizi burada yalnız, birbirimizin kollarına dolanmış halde bıraktı.

Darcy kızarmış gözleriyle bana baktı ve ben de ona olan sevgim içimde alev alev yanarken alnından öptüm. Gölgeler onu neredeyse benden nasıl çalmıştı?

Stella beni karanlıktan bir kez daha geri getirmeseydi bana ne olurdu? Gerçekten unuttur muydum

Eşim mi? Bu bedenin içinde kaybolacak mıydım, ruhum gölgeler tarafından alınıp toza mı dönüşecekti?

Eğer gölgeler beni ben yapan parçalarımı tüketirse, o zaman ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta ona asla geri dönecektim. Perde'nin ötesine geçebilecek bir ruhum olmazdı. Bir hiç olurum, hiç kimse. Kaybolurdum.

Darcy'ye daha sıkı sarıldım, bu gerçeğin dehşeti bana bahsedilebilecek herhangi bir ölümden daha korkunçtu. Darcy'nin lanetini bozmanın bedeli bu mu olacaktı?

Lavinia hâlâ anlaşılmamızın sınırları içinde çalışıyordu, bu yüzden üç ay döngüsü dolduğunda nefes almaya devam ettiğim sürece ölecek gibi değildi. Ama ruhum... Ruhum için asla pazarlık yapmamıştım.

Bunların hiçbirini Darcy'ye söylemedim, sadece onu korkutacağını biliyordum, ama bu beni bir çıkmaza soktu. Lavinia'nın işkencesinden sonra Stella'nın bana gelmeye devam etmesine ihtiyacım vardı, çünkü gelmezse boku yemiştım. Bu kez onun yardımıyla bile zar zor geri dönmüştüm ve birkaç saat daha geçseydi, belki de karanlığa yenik düşecektim, ruhum onarılamayacak kadar harap olacaktı.

Kızımın kokusunu içime çektim, ona sarıldım ve bunu sağ salım atlatmamıza izin vermeleri için yıldızlara dua ettim.

Arkamdaki duvarın ötesinden bir tırmalama sesi geldi ve Darcy kucağımdan kayarken ben de gizli kapıyı açmasına izin vermek için kenara çekildim. Duvar onun dokunuşuyla yarıldı ve kurtardığı beyaz sıçan arka ayakları üzerinde doğrulup bize baktı. Bileklerinde iki küçük sihirli engelleme kelepçesi vardı, bir Fae'nin Düzen formunda aldığı boyuta geçmek için büyülenmiş şeyler.

"Merhaba," diye fısıldadı Darcy. "İyi misin?"

Sıçan başını salladı, sonra biraz geriye kaçtı ve Fae formuna geçti. Önümüzde ince, inanılmaz derecede solgun bir adam oturuyordu, beyaz saçları parlak gözlerine dökülüyordu ve onu Gabriel'in Aurora'daki arkadaşlarından biri olarak tanıdım

Akademi. Onu en son gördüğümüzde Kayıplar Kütüphanesi'nde yeraltında çalışıyordu.

"Eugene," diye nefes nefese kaldı Darcy.

"H-hi," diye kekeleydi, çıplaklığını örtmek için dizlerini göğsüne çekti. "Yaptığınız şey için teşekkür ederim."

Gözlerinde bir parıltıyla Darcy'ye baktı.

"Önemli değil," dedi. "Sadece diğerlerine yardım edemediğim için üzgünüm. Onlar senin arkadaşların mıydı?"

"Onları tanımıyordum," dedi üzgün bir şekilde, başını öne eğerek. "Geçen hafta Tucana'da bazı Sfenkslerle buluşup onlardan kütüphane için bazı nadir kitaplar toplarken yakalandım. Bir FIB birimi hepimizi yakaladı ve buraya getirdi. Sıçan formuma geçmeye zorlandım ve Vard'ın korkunç laboratuvarında diğer tüm Sıçanlarla birlikte küçük bir kafese konuldum. Bize Fae formumuza geri dönemememize neden olan bir serum enjekte ettiler."

"Nasıl dışarı çıktın?" Ben sordum.

"Bu gece erken saatlerde aşağıda büyük bir kafuffle vardı; bir Pegasus serbest kaldı ve yer değiştirdiğinde kafeslerimizi tekmeledi ve birçoğu kırıldı. Borulardan dışarı çıktık ama sonra..." Kalın kalın yutkundu. "Lionel peşimizden geldi."

"Vard'ın aşağıda ne yaptığını görmeyi başardın mı?" Ben sordum.

"O..." Eugene yüzünü buruşturdu, ötemizdeki boş taht odasına bakarken nedense daha da solgunlaştı ve devam ederken sesini alçalttı. "Pek bir şey görecektik kadar yakın tutulmadık. Ama çığlıkları duydum, bir sürü çığlık. Aşağıda tutulan Fae'ler üzerinde deneyler yapıyor."

"Nasıl deneyler?" Halkımızın yakınlarda bir yerde Vard'ın berbat deneylerine katlandığı düşüncesiyle içim burkularak sordum.

"Çok fazla şey göremiyor olabilirdim ama konuşmalarına dikkat ettim, her kelimeyi, her şeyi dinledim.

çığlık at." Eugene yutkundu ama devam etti. "Düzen değiştirme üzerine birçok deney yapıyordu - hem bir Fae'nin doğasında var olan Düzen formunun özünü çıkarıyor hem de varlıklarının bu içsel parçasını bir başkasına naklediyordu."

"Yani insanların emirlerini değiştirmeye mi çalışıyor?" Darcy sordu, yüzü bu fikir karşısında dehşetle buruşmuştu. "Ama bunu nasıl yapabilir? Nasıl olur da birinden bu kadar hayati bir şeyi alıp, sanki değiştirilebilir bir böbrekten başka bir şey değilmiş gibi bir bedenden diğerine geçirebilir?"

"Tüm Fae'lerin göğsünün derinliklerinde, kalplerimizin hemen yanında bulunan büyülmüş bir kuyu vardır," diye mırıldandım, eski biyoloji derslerini düşünürken aklımda oynuyordu. "Bazen bunu hissedebilirsiniz; Düzen formunuz içinizde uykudayken ve onun uyandığını ve özgür kalmak için can attığını hissettiğinizde."

"Yer değiştirme dürtüsünü mü kastediyorsun?" diye nefes aldı ve ben de başımı salladım.

"Bu oda her birimizin içinde mevcuttur, ancak basitçe nakledilebilecek bir organ değildir, varlığımızın dokusuna dokunmuştur. Bu bizim hayati bir parçamızdır, ruhumuzla bağlantılıdır ve öldüğümüzde, Düzen formumuz bizimle birlikte Perde'nin ötesine geçerken o da yok olur."

Eugene karanlık bir sesle, "İşte bu yüzden Vard Fae'leri henüz yaşarken kesip çıkarıyor," dedi. "Düzen formları Düzen bastırıcı kullanılarak o odanın içinde tutulurken ve Fae bedenleri onları parçaladığı masaya bağlıyken. Duyduğum kadarıyla, hiç kimse Düzen formu çıkarıldıktan ya da içine yabancı bir Düzen formu yerleştirildikten sonra birkaç dakikadan fazla hayatta kalamadı. Ama o bu işi başarmak için çok kararlı. Durmayacak. Ve sahte kral da, deneylerin başarılı olması için onun da istekli olduğunu bana bildirecek kadar çok kez ilerlemesini denetlemek için ziyaret etti."

Bunu düşününce ürperdim. "Hiç şüphe yok ki, daha aşağı olarak adlandırdıklarını ortadan kaldırma planlarında tüm Fae'leri en layık gördüğü Emirler olmaya zorlamayı planlıyor," diye homurdandım ve Darcy buna karşı çıkararak elimi sıkıca kavradı.

"Ayrıca Fae'lerin herhangi bir Düzen formu olmadan hayatta kalıp kalamayacaklarını görmek istiyor gibi görünüyor ve korkarım ki..." Eugene başını iki yana salladı, kolları sanki kendini gerçeklerden saklamaya çalışıyormuş gibi dizlerinin etrafında daha sıkı kıvrılmıştı.

"Ne oldu?" Darcy nazikçe ısrar ederek onu devam etmeye teşvik etti.

"Korkarım bunu küçüklere de yapmayı planlıyor. Eğer prosedürden sağ çıkmamız için bir yol bulabilirse, o zaman Düzen formlarımızı bedenlerimizden kesip çıkarabilir, tamamen ortadan kaldırabilir ve hoşlanmadığı bizlerle ilgili algıladığı sorunu sona erdirebilir."

"Bu... kesinlikle bu kadar korkunç bir şey planlıyor olamaz?" Darcy soluk soluğa kaldı, ama ona attığım karanlık bakıştan Lionel'ın elinden gelse bunu yapacağını bildiğini anladım, zalim bir orospu çocuğuydu.

"Vard'ın birden fazla deney yaptığını mı söylemiştin?" Bakışlarımı Eugene'in solgun yüzüne sabitleyerek sordum ve o da yavaşça başını salladı.

"Yaptığı diğer işin tam olarak ne olduğunu anlamak zordu ama... o deneklerden öyle çığlıklar geliyordu ki. Dehşet ve ıstırabın çok ötesine geçen ve başka bir şeye dönüşen çığlıklar."

"Onlara işkence mi ediyordu?" Darcy sordu ama Eugene başını salladı.

"Onları olduklarından daha fazla bir şeye dönüştürdüğünü söylediğini duydum. Genetik mühendisliğinden ve ordusu için yeni askerler yaratmak amacıyla vahşi doğadaki yaratıkların DNA'larını kullanmaktan bahsediyordu. O Fae'lere her ne yapıyorsa, artık kendileri olduklarını sanmıyorum. Bence bir zamanlar oldukları kişinin özünü alıyor ve onları yeni ve korkunç bir şeye dönüştürüyordu.

Küf. Çıgıllıkları kükremeye dönüşmeden önce ölüm için yalvarıyorlardı... Sanırım onlara yaptığı şeyde de daha başarılı oluyordu."

"Yıldızlar adına," diye nefes aldım ve Lionel'in şimdiden katıldığı zulümleri düşünürken bir elimi yüzümde gezdirdim. Bu savaşı kazanıp Solaria üzerindeki egemenliğini sonsuza dek sürdürmeyi başarırsa neler başarabilirdi? Sadece bu düşünce bile boğazımda safra birikmesine yetti.

"Seni buradan çıkaracağız," diye söz verdi Darcy. "Belki denemek için güvenli olduğunda borulardan tekrar kaçabilirsin."

Eugene başını salladı. "Lavinia siz oraya varmadan önce ormanda hepimizle alay ediyordu. Boruların artık gölgelerle dolu olduğunu, ne geri dönüş ne de çıkış yolu olduğunu söyledi."

"Bir yolunu bulacağız. Ve o zamana kadar seni saklı tutacağız," diye yemin etti Darcy.

"Teşekkür ederim," diye ciyakladı Eugene. "Umarım kızmazsınız ama eşyalarınızdan küçük bir yuva yaptım." Kitabı, Lonca Taşı'nı ve Lavinia'nın üzerimden yarıya kadar çıkardığı eski bir 'Yaşasın Lionel Acrux' tişörtünün birkaç şeridini işaret etti. "Hazinelerinizi güzel ve güvende tutacağım. Bana güvenebilirsiniz."

Tekrar bir fareye dönüştü ve eşyaların üzerine atlayarak orada dikkatle oturdu ve kapıyı kapatırken Darcy'ye baktım.

"Onu Lionel ve Lavinia'dan nasıl uzaklaştırdın?" Ben sordum.

"Lavinia'nın çağrısını savuşturdum," diye açıkladı ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Öyle mi?" Umutla sordum, elini tuttum ve onu daha yakına çektim.

Başını sallarken gülümsedi. "Ve sanırım bunu tekrar yapabilirim."

"Bunu tekrar yapacaksın. Ve yine, ve yine, ve yine." Onu sertçe öptüm ve o da güldü, bu ses bugünlerde o kadar nadir çıkıyor ki duymak neredeyse acı veriyordu. "Şimdi sadece Phoenix'inin uyanmasına ihtiyacımız var." Yüzümü göğsüne bastırdım. "Çık dışarı, seni küçük pislik."

"Neden günün motive edici sözlerinden birini onun üzerinde denemiyorsun?" Darcy alay etti.

"Sen orman yangını çıkarmak şöyle dursun, bir kibrit bile yakamayan işe yaramaz bir kuşsun," diye homurdandım, onu yanından dürtükledim ve o yine güldü. "Senin Anka kuşun da neredeyse senin kadar inatçı bir öğrenci."

"Hey, öğretmek benim için bir zevkti," dedi sırtarak.

"Cezalandırmaktan zevk alıyordun," diye düzelttim karanlık bir şekilde ve o da alt dudağını ısırıldı.

"Bir zevk yine de bir zevktir," dedi havalı bir şekilde ve ben de güldüm, onu kucağıma sürükledim ve boğazını ısırdım.

"Ciddiymişsin gibi ısır beni," diye teşvik etti nefes nefese.

"Sadece içindeki ateşi tatmak istediğim için," dedim dişlerimi serbest bırakıp ona batırmadan önce tenine karşı. Ve işte oradaydı, gücü derinlerde ve saklıydı ama hâlâ yanıyordu.

Kraliçemin savaşı henüz bitmemişti.

Darcy'nin Ruhlar Sarayı'nda tutulduğunu bilmek a
özel nazik . işkence tasarlanmış
tamamen için

Beni sadece korkuyla yok edebilirdi. O dehşeti yaşamış, Lionel'ın zalimliğine ve ahlaksızlığına aylarca ilk elden katlanmışım. Beni ben yapan şeyleri elimden almış, beni yalanlardan, dehşetten ve sahte bağlılıktan oluşan bir zırhla kaplamıştı.

Hayatta kalmışım. Ama zar zor. Ve şimdi kendimi burada kalmaya zorlamak zorundaydım, lanet olası Hydrids meteor yağmurunun yağacağı günü beklerken günlerce hiçbir şey yapmadan duracaktım.

Bu beni öldürüyordu. Bu sefil dünyada en çok değer verdiğim üç kişinin o canavarlarla sıkışıp kaldığını bilmek ruhumda gerçek bir acıya neden oluyordu. Ve daha da kötüsü, bu kararın görülmesinden korktuğum için onlara karşı herhangi bir kurtarma girişimi ya da saldırı planlamamak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Battaniyeleri üzerimden attım ve yataktan kalktım. Şafak uzak ufukta parıldıyordu ama dünya çoğunlukla karanlık ve huzurluydu.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ve bu şey bütün gece beni dönüp durmama neden olan şey olamayacağına göre, huzursuz enerjimi bize yardımcı olabilecek başka bir işe harcayacaktım.

Dolaba doğru yürüdüm ve bir çift tayta uzandım, Geraldine'in benim için aldığı en son gülünç derecede abartılı elbiseyi fark ettiğimde tereddüt ettim. Bana anlattığına göre, boş zamanlarını gerçek kraliçeler için elbiseler yaratmaya adanmış ciddi anlamda yetenekli bazı toprak elementalleri vardı ve gece gökyüzünün bir görüntüsünden dikilmiş gibi görünen siyah elbiseye bakarken, parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirmek için uzanmaktan kendimi alamadım.

İhtişam ve şenlik, kraliçe gibi görünmek ve halkın sevgisini kazanmanın içerdiği politikalarla oynamak pek umurumda değildi, ama buna duyulan ihtiyacı anlıyordum. Sembolizmin gücünü yeterince iyi anlayabiliyordum ve gittiğim yerde tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Elimi kumaşın üzerinde gezdirirken, kumaşın içine dikilmiş minik gümüş taşların zayıf ışığı yakalayışını izledim, sanki gerçekten de teselli dolu bir gece yarısında parıldayan yıldızlarmış gibi.

Saçmalıktı, ama güçlü bir saçmalıktı.

İç çekerek, uyurken giydiğim büyük boy gömleği çıkardım ve elbiseyi giydim. Siyah kumaş ipek kadar yumuşaktı, sırtımı kanatlarım için çıplak bırakırken gövdeyi sarıyordu. Yere kadar uzanan eteğin her iki yanında yırtmaçlar vardı, bu da içinde hareket etmeyi kolaylaştırdığı kadar rahat olmasını da sağlıyordu. Ellerimi elbisenin kenarlarında gezdirdim, birkaç gizli cep bulduğumda dudaklarım havaya kalktı, sonra belimde kıvrılma şeklinin, kılıç kınımı malzemeye dolanmadan ve elbisenin görünümünü bozmadan asabilmem için mükemmel bir alan bıraktığını fark ettim. Bu sadece halkın karşısına çıkmak için giyilmiş bir kıyafet değildi; savaşçı bir kraliçe için özel olarak dikilmiş bir elbiseydi ve eğer ben

Tüm bunların sonunda bir ta takmayı gerçekten düşünecektim, o zaman bunun olmayı düşüneceğim tek kraliçe türü olduğundan kesinlikle emindim.

Kınımı yerine bağladım, her zaman yakınımda tuttuğum zulamdan bir kese yıldız tozu alıp gizli ceplerden birine attım, ardından çok sevdiğim küçük, hınzır bir hançer aldım, sonra da bir çift çizme giydim.

Aynanın önünde durup su ve hava büyüsü karışımıyla saçlarımı yıkadım ve gevşek buklelerden oluşan mürekkep gibi bir şelale oluşturacak şekilde şekillendirdim, sonra da yüzümü boyamak için kendimi zorladım. Bu toplantı önemliydi, bu da son zamanlardaki kişisel bakım eksikliğimin bir kenara itilmesi gerektiğı anlamına geliyordu. Kendimi gösteriş ya da herhangi bir şekilde iyileştirmek için giyinmiyordum - bu bir savaşı. Ve artık adım atıp kendi rolümü oynamaya başlamamın zamanı gelmişti.

Sürmeli gözlerim ve kıpkırmızı dudaklarımla neredeyse eski halime dönmüştüm; güzel elbiseler giymiş bir kıza... Elimde bir kılıç ve etle kemiğı kesecek kadar keskin bir kaş çatmayla.

"Bana yalan söyledin," dedim kendi yansımama, ama bu sözler onun içindi. "Kalacağına söz vermiştin."

Hiçbir şey.

Sonsuz, umutsuz, hiçbir şey. Boğazımda asılı duran yakut kolye bile tenime karşı soğuk duruyordu, sanki bugün her zamankinden daha uzaktaydı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum ama beni bütünüyle yutmaya çalışan umutsuz yalnızlığa yardımcı olmuyordu.

Üzerime çöken doğal olmayan durgunluğa rağmen hâlâ hayatta olduğumu kendime kanıtlamak için yansımama göz kırptım.

Yakında yıkılacaktım. Duvarlarım gittikçe zayıflıyordu, o kadar zayıftı ki onları daha fazla koruyamayacağımı biliyordum. Ama bugün değıl. Şimdi değıl.

Kapıya yöneldim ama yanındaki Darius'un hazinesi yığınının arasından parıldayan bir taş görünce duraksadım. Onu yığından aldım ve ellerimde çevirdim.

"Beni asla kraliçen olarak görmeyeceğine de yemin etmiştin," diye mırıldandım burada olmayan adama. "Bu yüzden bunun seni çok kızdıracığına bahse girerim."

Parıldayan gümüş ve mavi tacı başıma yerleştirdim ve onu bir kez olsun kızdırmayı başaramayan o iğrenç şekilde sırtırken havada bir şeylerin kıpırdadığını hissettim, bir anının hayaleti parmak uçlarım gibi omurgamdan aşağı iniyordu.

Gerçek değildi. Ama öyle olmasını ne kadar isterdim.

Onu daha yakına çağırmaya çalışırken gözlerimi kapattım, sadece birkaç saniyeliğine gerçekten yanımda olduğuna inanmaya çalıştım. Ama bunu denediğimde bile, hayali his kayboldu, rüzgar tüm zaman boyunca olduğu gibi durgunlaştı ve kalbim o tepede cesedini bulduğumdan beri olduğu gibi geri dönülmez bir şekilde kırıldı.

Eter Kitabı'nı avuçlarımın arasına aldım ve odamdan çıkarken merdivenlerin dibinde nöbet tutan muhafızlara neredeyse hiç aldırış etmeden, adımlarımı ikişer ikişer atarak, kimsenin yanında bir an bile oyalanmadan odadan çıktım.

Beklenmedik görünüşüm karşısında eğilmek için çırpındılar, ama ben onlara sadece beni aramaya gelene kadar gördüklerini kimseye söylememelerini söyledim. Artık insanların benim için eğilip bükülmesinden hoşlanmıyor olabilirdim ama bunu yapan Fae'ler hakkında hayati derecede faydalı bir bilgi edinmiştim; kraliçelerinden birinin emrine itaatsizlik etmezlerdi. Bu da Geraldine sabah dörtte gelmeye karar vermediği sürece keşfedilmekten kurtulduğum anlamına geliyordu.

Bunu düşününce hiç de ihtimal dışı olmadığını fark ettim ve bir sonraki merdivenlerden koşarak inip kapılardan çıkarken, asma köprüden geçerken ve beni fark eden herkese emirlerimi tekrarlarken hızımı artırdım.

Saraydan uzaklaşır uzaklaşmaz yer değiştirdim, alevlerimi söndürdüm ve ihtiyacım olan mesafeyi daha hızlı kat edebilmek için bronz kanatlarımı omurgamdan çektim.

Kanatlarımı sertçe çırparak adanın arazisinde hızla ilerledim ve birkaç dakika içinde hapishanenin yerini tespit ettim, ardından gökyüzünden savruldu ve orada görevli gardiyanların tam önüne sertçe indim.

Beşi de silahlarını çekmiş ve bir anda ellerinde büyü tutuşmuştu; bir saniyeden az bir süre kala fırlatmayı başardığım bir ateş topu hava kalkanıma çarptı.

Beni tanıdıklarında ve ateşi atan adam korku dolu bir feryatla yere yığıldığında özür dileyerek, "Herhalde kendimi duyurmalıydım," dedim.

"Bağışlayın beni Kraliçem!" diye yalvardı. "İşe yaramaz kafamı boynumdan ayırın. İç organlarımı çıkarın ve onları tüm ailemi lanetlemek için kullanın. Gözlerimi alın ve dilediğiniz kemirgene yedin. Beni doğrayın-"

"Ahbap, dur," dedim, bu önerilere karşı burnumu kırıştırarak. "İyi iş çıkardın. Krallığı falan koruyordun. Sadece mahkûmla konuşmam gerekiyor, o kadar. Ama hücrelerinin anahtarlarını alabilir miyim?"

Adam bana bakakaldı, sonra da benim yüce gönüllülüğüm ve bağışlamamın ailesine bahsettiği nezaket hakkında hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Anahtarları almak için elimi uzatırken onu engellemeye çalıştım ama bir solucan gibi yerde sürünerek botlarımı öpmeye başlayınca işim daha da zorlaştı.

Rahatsızlığım arttıkça "Yıldızlar beni şimdi götürün," diye inledim ve diğer muhafızlardan biri nihayet şok halinden kurtulup anahtarları bana uzatmayı başardı.

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve ağlayan muhafızın yanından hızla uzaklaştım.

Botlarımın baskısıyla kutsandığını iddia ederken durduğum çimen.

Darius'a, "Fae'ler sana hayatın boyunca böyle davrandıysa, bu kadar kibirli olmana şaşmamalı," diye mırıldandım ama bir kez daha herhangi bir yanıt gelmedi.

Miguel'in hâlâ tutulduğu devasa gece demir kafesinin bulunduğu bodur hapisane binasına doğru ilerledim ve onu yatağında otururken buldum, şüphesiz tüm bu ağlamanın nedenini anlamaya çalıştığı için duruşu sertti.

"Sana söylediklerim hakkında düşündün mü?" Her türlü nezaketi ve saçmalığı bir kenara bırakarak ona sordum. "Halkınız bir ittifak kurmayı düşünür mü?"

"Belki," dedi Miguel yavaşça, beni tüm asil ihtişamımla süzerken ayağa kalktı. Gözleri, olabileceğim şeyi daha yeni görüyormuş gibi biraz açıldı ve ben de çenemi kaldırdım.

"Ama her şey güvenle ilgili, değil mi? Bizim türümüz ve sizinki o kadar uzun süredir savaş halinde ki, Fae'lerin size sırt çevirmeyeceğini hayal etmek sizin için çok zor. Buna karşılık, Fae'ler için de hiçbirinizin yer değiştirmeyeceğine ve probey parmaklarınızla bizi kalbimizden bıçaklamaya çalışmayacağınıza güvenmek şüphesiz zor olacaktır."

Miguel alaycı bir tavırla homurdanarak başını salladı. "Her iki türün de bu korkuları ve önyargıları tamamen bir kenara bırakabileceği bir gelecek hayal etmek zor."

"Yine de bana aranızda tam olarak bunu kabul etmiş bazı Fae'lerin yaşadığını söylemişsiniz," diye üsteledim.

"Birkaç tane var." Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ancak topluluklarımıza girişleri çoğunlukla umutsuz koşulların bir karışımı yoluyla oldu. Onlar biraz güven riskini göze alacak kadar önceki hayatlarından kaçmaya ihtiyaç duyan Fae türleridir. Ayrıca, bir ya da ikisini sürekli insanlık ve nezaket eylemleriyle ikna etmek, tüm bir Fae ırkını sadece sözlerle ikna etmekten farklıdır."

"Savaşta bizimle birlikte savaşmış olsaydınız, bunun birçoğuna niyetinizi kanıtlamak için yeterli bir eylem olacağını söyleyebilirim."

karşı çıktı.

"Belki de. Ama diğerleri yine de bunu sadece kendi amaçlarımıza ulaşmak için yaptığımızı düşünecek ve iş bittikten sonra size sırtımızı dönmemizi bekleyeceklerdi."

Bu korkuyu anlayarak başımı salladım.

"O halde sonsuza dek saklı kalmak mı istiyorsun? Küçük gizli sığınacağının ötesindeki dünyanın acısını görmezden gelerek mi?" diye sordum ve Miguel kılandı.

"Yıllar önce kendi türümden olduğumu iddia eden insanlar tarafından o sığınaktan çıkarıldım. Ruhumu hapsettiler ve gücümü kendi amaçları için kullandılar, sonra da çocuğumu, tatlı Diego'mu öldürdüler, onu olması gerektiği gibi sevmeme bir kez bile izin vermeden. Bana karşı yapılan bu tür saldırıları görmezden gelmek çok zor."

"Kişisel olarak, evet. Ama bizim tarafımızda savaşacak bir su perisi aramıyorum. Seninle açık konuşacağım: daha fazla müttefike ihtiyacımız var. Lionel ve Lavinia'nın zulmüne karşı isyan edecek daha fazla Fae'ye ihtiyacımız var, ama bundan daha fazlasına ihtiyacımız var. Tekrar kaybedilen bir savaşta daha savaşmayacağım. En iyisini umduğumuz için bana ve kız kardeşime umut ve güven bağlamış olan Fae'lerin katledilmesini izlemeyeceğim. Elde edebileceğimiz kadar güce ihtiyacımız var. Müttefiklere ihtiyacımız var. Ya da en azından bu konuda yardıma ihtiyacım var." Bakması için Eter Kitabı'nı uzattım ve Miguel kapaktaki oymaları incelerken gözleri karardı.

"Hâlâ seni eski yöntemlerle yönetebilecek birini mi bulmak istiyorsun?" diye sordu yaklaşarak. "Böyle bir gücün tehlikelerini anlıyorsun, değil mi?"

"Her türlü tehlikeli şeyi, her türlü düzenliliği diliyorum," diyerek omuz silktim, kitabı geri çektim ve onun yerine hücresinin anahtarını tuttum. "Bir güven egzersizine katılabileceğimizi düşünüyorum," dedim, anahtarı ayartıcı bir şekilde salladım ve gözlerinin hareketi takip edişini izledim.

"Ne tür bir egzersiz?" Miguel temkinli bir şekilde sordu.

"Seni kafesinden çıkaracağım ve sen de beni şu gizli köye ya da her ne haltsa oraya götüreceksin. Atabilirsin

Eğer yardımı olacaksa, gözlerimi bile kapatacağım - önemli olan beni nereye götürdüğün hakkında hiçbir fikrim olmayacak, bu yüzden sırrını veremeyeceğim."

"Oraya yıldız tozuyla gidip kendi gözlerinizle gördükten sonra, bunu tekrar yapabileceksiniz. Haritada nerede olduğunu bilseniz de bilmeseniz de fark etmez."

İçimi çektim, elimi uzatmadan önce bu konudaki endişelerini nasıl giderebileceğimi düşündüm.

"Bunu yapmayacağıma yıldızlar üzerine yemin ederim," dedim, gerçi gökyüzündeki ışıltılı puştları küçümsediğimi bilseydi, onların şerefine verdiğim herhangi bir söze ne kadar az bağlı kalacağımı fark edebilirdi. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü bu sözü bozmak gibi bir planım yoktu. Barışçıl bir yerleşimin kalbinde bir soykırıma öncülük etmeyecektim. Hiçbir parçam bunu yapamazdı.

Miguel elime uzandı ve ben de ona istediği yemini verdim, anlaşma yapılırken aramızda bir sihir alkışı geçti.

Onu serbest bıraktığımda merakla, "Peki, halkımın kaderi konusunda sana güveniyorsam, sen bana tam olarak ne konuda güveniyorsun?" diye sordu.

"Çok basit. Beni Nimflerle dolu bir köyde tek başıma yakaladın. Büyüm üzerinde sahip olduğun güç düşünüldüğünde bunun oldukça güven verici olduğunu söyleyebilirim. Güçlü bir kaltak olabilirim ama hepiniz bir anda çingiraklarınızı üzerime çevirseniz bütün bir köyden kurtulmak için savaşabileceğimden şüpheliyim. Yani küçük gezimiz boyunca beni koruyacak tek bir kişi bile olmadan Solaryalı bir prensesi merhametinize bırakmış olacaksınız.

Böyle bir yerden, kimsenin küçük sondalarını kalbime saplamaya kalkışmadan dönersem, halklarımız arasında güven yolunda büyük adımlar atmış **o l u r u z .** " Miguel erkekliğine hakaret edilmiş bir adam gibi, "Bizim sondalarımız küçük değil," diye mırıldandı ve ben de sırtarak

ona meydan okudu.

"Belki bunu bir gün savaş alanında benim yanımda kanıtlayabilirsin."

Miguel de bu görüntü karşısında sırtıttı ve başını sallamadan önce cevabını zaten biliyordum. "Tamam o zaman Roxanya Vega, sanırım bir anlaşmamız var."

Bu sözler harekete geçmek için tek ihtiyacım olan şeydi ve hızla kafesinin kilidini açtım, artık savaş esiri ya da benzeri bir şey değil, özgür bir adam olarak kafesin sınırlarını terk etmesini işaret ederken kapının genişçe sallanmasına izin verdim. Eski Meclis Üyeleri bunu fark ettiklerinde çılgına döneceklerdi. Oh neyse.

İkimiz dışarı çıktık ve muhafızların hâlâ orada olduğunu gördük; hepsi de prenseslerinden birkaç santim ötede yürüyen su perisini görünce şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

"Miguel artık tutsak değil," dedim onlara kararlılıkla. "Yani boş bir hücreyi korumanıza gerek yok. Gidin... simit falan yiyin. Ve Geraldine benim küçük maceram yüzünden çıldırmaya başladığında, ona akşam yemeği için zamanında döneceğimi söyleyin."

Cebimden yıldız tozu kesesini çıkardım ve cevap vermelerini beklemeden Miguel'e fırlattım, adayı yıldız tozu kullanımından koruyan koşulları kendi büyümle açtım ve geçmemize izin verecek kadar açtım. Miguel hiç tereddüt etmeden parıldayan maddeden bir tutam alıp başımızın üzerine fırlattı, sonra şok olmuş muhafızlardan o kadar hızlı uzaklaştık ki yok olduklarını bile görmedim.

Yıldızlar bizi bir ormanın kalbine fırlattı, ağaçlar sıkı ve gökyüzünün tüm izlerini silen kalın bir gölgelik vardı üzerimizde.

Bir Faelight atmak için elimi kaldırdım ama Miguel başını sallayarak bileğimi yakaladı.

"Eğer bir Fae'nin yakınlarda olduğunu fark ederlerse, o zaman öyle bir saklanırlar ki onları asla bulamayabiliriz," diye uyardı. "Yüce Peri'nin koltuğuna ulaşana kadar beni takip etmeniz gerekecek."

"Bu bir Nymph kraliçesi gibi mi?" Teslim olup tek bir şey bile yapmadan çektiğim büyüü serbest bırakırken sordum.

"Liderlerimiz hükümdarlardan çok şamanlara benzer," diye yanıtladı. "Türümüzün en bilgeleri, kendilerini bu göreve en layık olduklarını kanıtlayarak konumlarına yükseldiler. Ben de bir zamanlar onların arasında sayılıyordum. Ama bu çok çok uzun zaman önceydi."

"Ayrılmak zorunda kalmadan önce mi?" diye sordum ve o da ciddiyetle başını salladı. "O zamandan beri buraya döndün mü?"

"Hayır."

Miguel ellerini kaldırdı ve onları alışılmadık bir şekilde hareket ettirmeye başladı, bunu yaparken parmakları değişiyor, türünün sondaları haline geliyordu. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım, kalbimi kolayca delip sihrimi ve hayatımı içimden söküp alabilecek şeylerden geri çekilmedim. Onun yerine, havayı bir müzik aleti gibi çalmaya başlamasını, etrafımızda bir uğultu oluşmasını, hiç yoktan yumuşak bir sis çıkmaya başlamasını, o çaldıkça renginin solmasını ve sonunda gümüş bir parıltı yayacak kadar parlak hale gelmesini izledim.

"Benim türüm yolu böyle aydınlatır," dedi, sesinde yumuşak bir hürmet vardı, bu da bana az önce çağırdığı gölgelerin Lavinia'nın kendisinin olduğunu iddia ettiklerinden tamamen farklı olduğunu düşündürdü.

Miguel'in elleri tekrar normal parmaklara dönuştü ve tüm bu süreç boyunca ne irkildiğim ne de geri çekildiğim için kendime zihinsel bir beşlik çaktım.

Üstümüzde asılı duran soluk sis, ağaçların arasından neredeyse görünmez bir izi aydınlatıyordu ve Miguel izi takip etmeye başladığında ben de ona ayak uydurdum.

"Burada ailen var mı?" Yumuşak bir sesle sordum ve Miguel içini çekerek yavaşça başını salladı.

"Bir karım ve üç kızım vardı," diye itiraf etti. "Buradan götürüldüğümde çocuklarım o kadar küçüktü ki, şimdi onları tanıyabileceğimi bile sanmıyorum." Sesinde bir tuhaflık vardı.

Umutsuz, kırık dökük bir şeydi ve onun da bu savaşta hepimiz kadar çok şey kaybettiğini fark ettim. "Octania'mdan başka kimseyi sevmedim," diye ekledi. "Ama onun beni beklemesini beklemiyorum. İsteksiz olduğumu anlamış olsalar bile nerede olduğumu ve neye dönüştüğümü bileceklerdi. Başka biriyle evli olduğumu, kendisinden olmayan bir çocuğun babası olduğumu öğrenmiş olacak..."

"Siktir," dedim, çünkü gerçekten, buna söylenecek başka ne vardı ki? Tüm hayatı elinden çalınmış, istemediği biriyle evlenmeye zorlanmış, ondan bir çocuk sahibi olacak kadar köleleştirilmişti. Gölgelelerin onu esir aldığını biliyordum ama bütün bir hayatı elinden alıp onu zincirleyen canavarların kaprislerine boyun eğdirmek için ne kadar derine inmiş olmaları gerektiğini yeni yeni fark ediyordum.

"Söğüt," dedi aniden ve bakışlarımı gösterdiği yöne çevirip kendi gözlerimle görene kadar neden rastgele bir ağacı işaret ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ağaç muazzamdı, yaprakları gövdesini tamamen gözden saklayan narin, inanılmaz kalınlıkta bir kalkandı. Parlayan mavi ve yeşil Faeflies etrafında tembelce sürükleniyordu ve kendimi güzelliğinin büyüüne kapılmış hissederken çam ve kar kokusu duyularıma değdi.

Sessiz adımlarla ona doğru ilerledik, ağaçlar sanki ilerleyişimizi izlemek için dönüyorlarmış gibi hissedemediğim bir esintiyle yer değiştirdi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hışırtı büyüdü ve söğüdün yaprakları aniden ayrıldı, soluk gri bir ışık içeride ortaya çıkarken beni kör etti.

Gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım, düşen yapraklar arasında ilerlemeye devam ederken parmaklarımın arasından gözlerimi kısarak baktım, tüm benliğimi kaybedip sadece o ışığa odaklanabildiğimde hala hareket ettiğimin tek kanıtı ayak seslerimin yumuşak çıtırtılarıydı.

Miguel aynı anda hem uzak hem de yakın bir yerden, "Onun çağrısına boyun eğmelisin," dedi.

"Neyin çağrısı?" Nefes aldım ama cevap vermesine gerek yoktu, ruhumdaki çekişme ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Darcy'yi bulmak için ruh yürüyüşü yaptığım zamana benzer bir duyguydu bu, sanki her şeyim ve hiçbir şeyim hareket halindeymiş gibi bir başkalık. Ama bu sefer bedenimin sınırlarını terk etmedim, adrenalin patlaması ve ardından en saf türden bir kaçış olmadı, bedenimle olan bağlantım devam etti, bacaklarım gücün çağrısına göre hareket etti ve beni ne kadar korkutması gerekse de, sadece teslim oldum.

Gri ışık, biz içine girdikçe parladı ve parladı, ta ki tamamen tüketilene, onun tarafından yutulana ve bir anda bulunduğumuz yerden uzak bir yere götürülene kadar ve yine de bir şekilde aynı anda gözümüzün önündeymiş, şimdiye kadar bizden gizlenmiş gibi görünüyordu.

Vücuduma tekrar yerleşirken hala uzattığım elimin parmakları arasından göz kırptım, etrafımıza bir sessizlik çöktü, ancak birçok gözün bize doğru döndüğünü hissedebiliyordum.

Elimi bıraktım ve boğazımdaki yumruyu yutarak toplanan kalabalığa baktım; hem insansı hem de şekil değiştirmiş en az elli Nymphe'nin dikkati tamamen bizim üzerimizdeydi, bazılarının elinde silahlar vardı, bazıları ise sivri uçlu sondalarını kalplerimize doğrultmuştu. Basit kıyafetler giymişlerdi, pelerinleri ve şalları nötr renklerdeydi ve soğuğu dışarıda tutmak için tasarlanmıştı.

"Sanırım bizi beklemiyorlardı," diye tısladım Miguel'e. O da bir adım öne çıkarak dikkatlerini bana yöneltmeye başlayan Nymph'lerle arama girdi; gücümün tadına vardıklarında sessizliği bozan birkaç yumuşak tıkırtı duyuldu.

Evet, bu harika bir fikirdi, kendimi lezzetli bir Nymph parti atıştırmalığı gibi giydirdim, sonra gecenin bir yarısı kimseye nereye gittiğimi söylemeden kayınvalidesi olan bir adamın sözüyle sıvıştım.

kendini lanet bir şapka gibi ördü. Ne düşünüyordum ki? Yüzde yetmiş altı ölü gibiydim. Gerçek.

"Miguel?" diye sordu kalabalığın arkasındaki bir kadın şaşkınlıkla.

Birdenbire tüm bakışların ağırlığı benden ona yöneldi, onu tanıdıkça ve görünüşümüzün şokunu atlattıkça mırıldanmalar başladı.

"Son yirmi yıl hakkında hepinize anlatacak o kadar çok şeyim var ki," dedi Miguel, ellerini bir barış jestiyle önünde açarak. "La Princesa de las Sombras'nın gölgeler üzerinde egemenlik kurmak için yaptığı pek çok şey. Onun tutsağı olarak yapmaya zorlandığım şeylerden." Sesi hiç şüphesiz utançla kırıldı.

Yanına gittim ve dayanışma için bir elimi omzuna koydum.

Nefret ettiğin birinin kontrolü altına girmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğim için kararlı bir şekilde, "Buradan gittiği süre boyunca yaşadığı cehennem için onu suçlama," dedim. Ve ben ondan çok daha kısa bir süre buna katlanmışım. "Artık tekrar özgür. Ve bu özgürlüğü hem savaşmak hem de beni bulup buraya getirmek için kullandı. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Sen bir Vahşi Prenses'sin," diye mırıldandı yaşlı bir kadın, ayaklarının dibindeki toprağa tükürürken, ona kaşlarını çatma isteğimle savaştım. "Baban hükümdarlığı sırasında türümüzü acımadan avladı. Ondan önce de onun babası."

"Ve sizin türünüzden pek çok kişi Fae avladı, erkek, kadın ya da çocuk ayrımı yapmadan güçleri için onları katletti," diye cevap verdim. "Yine de Miguel bana sizin o canavarlar gibi olmadığınıza dair yemin etti. Ve umuyordum ki beni babamın şöhretine göre yargılamama nezaketini gösterirsiniz, tıpkı benim tüm ırkınızı gölgeler tarafından yozlaştırılanların eylemlerine göre yargıladığım gibi."

Kalabalıktan daha fazla mırıltı yükseldi ve ben de kendi sihrimi kullanmadan onları dikkatle izleyerek bekledim. I

Mabetlerine gelişimin onları korkuyla doldurduğunu söylemek için Siren olmaya gerek yoktu.

"Bakın, buraya sorun çıkarmak için gelmedim. Miguel bana ortak bir düşmanımız olduğunu söyledi ve biraz ikna olduktan sonra ona inandığımı fark ettim. Ve sanırım hepiniz düşmanımın düşmanı hakkında ne dediklerini biliyorsunuz?" Kendi Nimf ordumuzla savaşa girme düşüncesi dudaklarımın kenarını kıpırdattı, Lionel ve Lavinia'nın yüzlerindeki ifadeyi görünce, kollarında hileleri olanın sadece kendileri olmadığını anladılar.

"Bir Fae'nin ağzından çıkan tek bir şeye bile neden güvenelim ki?" diye homurdandı iri yarı bir adam, dudakları tiksintiyle aralandı.

"Buraya gelerek sana güvenimi gösteriyorum, değil mi? Yalnız, savunmasız. Bazıları bunun bana biraz saygı kazandıracağını düşünebilir."

"Saygı mı?" diye alay etti adam ve ben de omuz silktim.

"O olmasa bile en azından bana şunu teklif etti hepinizle birlikte."

"Kraliçeyi oynayan bir kızla seyirci, ne kadar heyecan verici," dedi bir kadın ve o devam ederken ben bir kahkaha attım. "Lionel Acrux bizim türümüzden bazılarıyla ittifak kurdu ve onlara Vahşi Kral'ın teklif ettiğinden daha fazlasını teklif etti. Ve burada bunun nasıl sonuçlanacağını görmek isteyen birkaçımızdan fazlası var."

"Oynuyorum," diye ona katıldım. "Görüp görebileceğin en büyük, en korkunç kediyle kedi fare oyunu oynuyorum. Kendisinden küçük olanları zevk için avlamayı ve onları bütün olarak yutmadan önce çığlık atmalarını izlemeyi seven acımasız bir orospu çocuğu. Şimdilik, sahte kral sizin türünüzden bazılarıyla ittifak kurdu, ancak daha aşağı gördüğü bazı Fae Tarikatlarını yok etme sürecine girdi bile-" Bu kelimeyi küçümseyerek dudak büktüm, "-yani tamamen farklı bir türü uzun süre yanında tutacağına gerçekten inanıyor musun? Lionel kendi güçlü mükemmellik anlayışına uymayan her şeyden ve herkesten nefret eder. O

Bu ideale uyan Fae'lere göz diyor ve bu düşünce çizgisini takip eden bütün bir krallık yaratmayı planlıyor. İstedğini elde etmek için Lavinia'yı ve onun hem gölgeler hem de sizin halkınız üzerindeki etkisini kullanıyor."

Miguel, "O perilerin Lavinia'yı takip etmelerinin tek nedeni onun gölgelerdeki karanlığıyla yozlaşmalarına izin vermeleridir ve sen de bunu çok iyi biliyorsun, Paula," diye azarladı. "Ve onlar isteyerek takip edenlerdir. Beni tanıyorsunuz. Buradaki insanlarımızı ne kadar sevdiğimi, hepinize ve topluluğumuza ne kadar bağlı olduğumu hepiniz biliyorsunuz. Ama yine de son yirmi yıldır hayatlarınızda yoktum. Lütfen bana Drusilla uğruna sevdiğim ve hayatımı adadığım insanlara sırtımı döndüğüme gerçekten inandığınızı söylemeyin." Drusilla'nın adını ağzından kaçırdı ve yüzleri şüpheyile buruşan birkaç mırıltı daha duyuldu. "Yıllar önce o ve iğrenç kardeşi tarafından yakalandım. Buradan çok uzaklara götürüldüm ve derimi delip la Princesa de las Sombras'ın gücünü içime sokarlarken aylarca kilit altında ve onların merhametinde kaldım. Onunla savaştım. Buradaki hepiniz için ve en çok da ailem için savaştım ama onun gücü hayal bile edilemezdi ve çektiğim acı..."

Sustu ve ben de bu tür bir acının nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğim için uzanıp kolunu kavradım.

"Utaniyorum," dedi Miguel kısık bir sesle. "Sonunda kırıldığım için utaniyorum. Beni onun gölgelerinin karanlığıyla doldurdular ve beni onlarla sarhoş ettiler, kendi zihnimin sınırları içinde kayboldum, bedenim onların arzuları için bir piyondan biraz daha fazlasıydı. Evliliğimi reddetmek ve onun yerine kanımı Drusilla'nınkiyle birleştirmek zorunda kaldım, çünkü ben güçlü bir Su Perisiyim ve o da bu gücü kendi lehine kullanmak istiyordu." Sesi çatallaştı ama devam etti, dinleyen Nimflerin şaşkın sessizliği, sonunda onlara gerçekten ulaşip ulaşamayacağımızı merak etmeme neden oldu. "Bir çocuğun babası olmaya alışmıştım. Sahip oldukları kontrol sayesinde en ufak bir sevgi bile gösteremediğim bir çocuk.

Benim üzerimde. Şu anda karşınızda duran kadının kız kardeşini kurtarmak için kendini feda eden bir çocuk. Onların korkunç arzuları altında yetişmesine ve hayatı boyunca Lavinia'nın gölgeleri tarafından baştan çıkarılmasına rağmen, özgür kalmayı ve dünyayı olduğu gibi görmeyi başaran bir çocuk. Kendi yolunu seçti ve Vegas'a sadakat yemini etti çünkü onların daha iyi bir dünya için savaşıacaklarını görebiliyordu."

"Diego bu savaş bittiğinde hatırlanacak," diye söz verdim ona. "Pek çok şey için, ama belki de en önemlisi bize Nimflerin düşmanımız olmak zorunda olmadıklarını gösterdiği için. Türevünüzden bazılarının bizimkilere karşı uyguladığı vahşet yüzünden hepiniz aynı fırçayla boyanmamalısınız. Hepinizin sahip olduğu gücün Fae'ler için korkutucu olduğunu biliyorum, bunun geçerli sebepleri var. Ama ben taşı eritecek kadar sıcak bir ateş patlamasıyla bir köyü yerle bir edebilecek bir Anka kuşuyum. Kocam insanları bütün olarak yutabilecek kadar büyük bir Ejderhaydı, Vampirler günlük toplumun bir parçası olarak diğer Fae'leri avlıyor ve liste uzayıp gidiyor. Mesele şu ki hepimiz kendi çapımızda canavarlarız ve hiçbirimizin başka bir şey olmayı seçeceğini sanmıyorum. Ve doğuştan sahip olduğumuz gücü kontrol ettiğimiz sürece, neden edelim ki? Eğer barış ve uyum içinde yaşayabilirsek, bu en iyisi değil midir?"

Sözlerimizi düşünürken sessizlik ağır bastı, bir adam Miguel'e seslenerek soru sordu.

"Madem Lavinia'nın gölgelerinin gücüne kapılmıştın, o zaman neden yerimizi söylemedin?" diye sordu Miguel'e.

"Bunca yıl saklamayı başardığım tek sır buydu," diye itiraf etti, bu sözlerin gerçekliğiyle boğazı düğümlendi. "Bu cevap için birçok işkenceye katlanmak zorunda kaldım, gölgeler onu aramak için zihnimin derinliklerine girdi, ama asla vazgeçmeyecektim. Önce ben ölürdüm. Bunu fark ettiklerinde, beni evcil hayvanları olarak tutmaya, gücümü kullanmaya ve yardımım olmadan yerinizi aramaya devam etmeye karar verdiler. Yine de

Gölge Prenses hapishanesinden kurtulup bu diyara döndüğünde, ona hizmet etmek için çoğunlukla terk etti."

"Lionel ve Lavinia durmayacak," dedim alçak bir sesle, önümde toplanan insanlara bakıp teker teker göz göze geldim. "Asla tatmin olmayacaklar. Sadece alacaklar, alacaklar ve alacaklar, güce olan açlıkları sadece ölümleriyle sona erecek bir bela. İşte bu yüzden kız kardeşim ve ben onlarla savaşmaya niyetliyiz. Bu yüzden bir ordu kuruyor ve onları sudaki köpekbalıkları gibi çevreliyoruz. Her Gün, daha fazla ASİLER ortaya çıkmak gelen ve karanlık ve bize bağlılıklarını bildiriyorlar ama daha fazlasına ihtiyacımız var. Size ihtiyacımız var. Bu yüzden sizi çağırdığımızda yardımımıza gelmenizi istiyorum. Savaş alanında bize katılmanızı ve nefret dolu yönetimlerine bir son vermenizi istiyorum. Karşılığında, türünüzün avlanmasını durduracağıma yemin ederim. Herhangi bir Fae'den farklı bir yasaya tabi tutulmayacaksınız. Krallığın istediğiniz herhangi bir yerinde ev kurmakta özgür olacaksınız ve haklarınız kraliyet tarafından korunacak."

"Peki ya sonunda tahta geçemezsen?"

kadın talep etti.

Ona alaycı bir sırıtış attım ve omuz silktim. "O zaman ben de Varislerin bu anlaşmaya bağlı kalacaklarına yemin ederim. Eğer onlar adına verdiğim sözden şüphe duyuyorsanız, bunu sizin için yazılı hale getirebilirim."

Bunun üzerine tüm periler tartışmaya başladı, bazıları ikna olmuş görünürken diğerleri şüphelerini yüksek sesle ve kararlı bir şekilde dile getirdi.

"Gelin, bunu düşünmek için zamana ihtiyaçları var. Bu şekilde dinlenebilir ve yemek yiyebilirsiniz," diyen bir kadın kalabalığın arasından sıyrılarak elini bize doğru uzattı.

"Burada fazla oyalanamayız," dedim ona, yine de bir adım daha yaklaştım ve isteğimin ardından çıkan tartışmalara rağmen bana güven verici bir bakış atan Miguel ile onun arasına girdim.

Bunun iyi gidip gitmediğini söylemek imkânsızdı ve kendimi Mirasçılarını buraya yanımda getirmeli miydim diye düşünürken buldum. En azından onlar bu oyunu nasıl

oynayacaklarını biliyorlardı.

Politika. Söylenecek tüm doğru şeyleri ve her öfke patlamasını kendi avantajlarına nasıl çevireceklerini bilirlerdi. Bunun yerine acımasız dürüstlüğün bu insanları kazanacağını ummak zorundaydım.

Kalabalığın arasından ilerlerken Miguel'den boğuk bir çığlık yükseldi ve hareketsiz kalınca dönüp dikkatini çeken dört kadına baktım. Görünüşlerinden küçük üçünün kız kardeş olduğunu anlayabiliyordum, annelerine olan benzerlikleri de yeterince açıktı.

Onlarla Miguel'in arasına bakarken boğazıma bir yumru takıldı, kim olduklarını, onun için ne ifade ettiklerini anladım. Ondandır çalınan hayatı. Diego'nun sahip olduğunu bile bilmediği kız kardeşleri.

"Git," diye ısrar ettim, Miguel yanımda donup kalırken, oyalandığının ben olmadığımı emindim. "Korkunun onları senden bir an bile uzak tutmasına izin verme, zaten onlarla kaybettiğinden daha fazla," diye ısrar ettim ve ona doğru küçük ama sert bir itme hareketi yaptım.

Miguel gözlerini bir an için onlardan ayırdı, düzleştirmek için parmaklarını sinirli bir şekilde siyah saçlarının arasına soktu, bu hareket bana Diego'nun sık sık şapkasını çekiştirmesini hatırlattı.

"Bana ihtiyacın var-"

"Artık sana hiçbir şey için ihtiyacım yok," diye yemin ettim ona. "Ben burada iyiyim..." Bizi yemeğe doğru yönlendiren kadına baktım ve o da yardımsever bir şekilde bana adını söyledi.

"Uma."

"Evet. Ben ve Uma iyiyiz. Git ailenle konuş, dostum. Ben büyük bir kızım. Burada olduğum süre boyunca elimi tutmana ihtiyacım yok."

Miguel kolumu tuttu ve dönüp benden uzaklaşmadan önce teşekkür etmek için sıkıca kavradı. Bakışlarım arkasına takılı kaldı, ailesi olan dört kadının onun yaklaşmasıyla durgunlaşıp, kızların en büyüğünün boğuk bir sesle ona doğru koşmasını izledim

Kollarını iki yana açarak hıçkırdı. Diğerleri de onu takip etmiş ve birkaç dakika içinde hepsi ona sarılmış, o da aralarında dizlerinin üzerine çökmüş, sonunda ona ışık tuttuğu ve onları yeniden bir araya getirdiği için kadere şükrederek mırıldanmış. Karısı hıçkırıklarla onun üzerine kapandı, gölgelere dualar arasında onu öptü ve bir gün onlara döneceğini bildiğine yemin etti.

Gözlerimi kırptıştırırken yanağıma ılık bir su sıçradı ve parmaklarımı şaşkınlıkla ona doğru kaldırdım, ruhunun en derin arzusuyla yeniden buluşmasına tanıklık etmekten dolayı kalbimin etrafına yerleştirdiğim sertleşmiş çelikten bir gözyaşı yolunu buldu.

İçimdeki acı çiçek açtı, ölümsüz bir yara gibi zonkluyor, beni içten dışa doğru kurutmaya hazırlanıyordu. Nefesim kesildi ve kulaklarımda, beni tekrar onu takip etmem için cesaretlendiren Uma'nın sesini bastırdığına emin olduğum bir çınlama duydum.

Miguel ve ailesini görünce aniden döndüm, çenemi kaldırıp beni bekleyen kıza göstermek için ağır Eter Kitabı'nı tuttuğumda kanımı yakan bir ateş parladı.

"Bu konuda daha fazla bilgi sahibi olabilecek biriyle konuşmam gerekiyor," dedim ona, duygularımı dizginlerken sesim soğuk, duygusuz bir şeydi, beni en derinden yaralayanların üzerinde tepinirken, onun kaybını bu kadar keskin bir şekilde hissetmeme neden olanları yakıp kül ediyordum.

Dağılamazdım. Burada olmaz. Bana baktıklarında kırılmaz bir hükümdardan başka bir şey görmek istemeyen bu insanların önünde olmazdı.

Uma elimdeki kitaba baktı, sonra başka kimsenin bizi izlemediğini kontrol edercesine arkasına baktı, siyah saçları hareketle omzuna döküldü.

"Bu tür bir büyü zamanın kendisinden daha eskidir," diye nefes alarak bana bir adım daha yaklaştı. "Onu kullanmaya çalışan çoğu kişi için ölüm demektir."

"Ben çoğu insan gibi değilim," diye cevap verdim küçümseyerek. "Ve bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Uma tereddüt etti, bakışları değerlendirci bir şekilde üzerimde geziniyordu ve omuz silkmeden önce verdiği hüküm karşısında gözlerimi kısmıştım.

"Gelin o zaman, sizi kahinlere götüreyim, ama uyarılmadığınızı söylemeyin."

Uma ana patikadan ağaçların arasındaki karanlığa doğru döndü, omzunun üzerinden geriye bakıp hâlâ onunla olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmedi. Ezbere bildiğini tahmin ettiğim bir rotayı takip etti, çünkü orada herhangi bir şey olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Bir Faelight yapma dürtüsüne direndim, bunun yerine sürpriz saldırılara karşı derimin etrafına yerleştirdiğim hava kalkanını güçlendirdim ve onun arkasından karanlığa doğru ilerledim.

Ayak seslerimiz geceyi bölen tek sestti, ayaklarımızın altında kayan yaprakların yumuşak hışırtısı yolculuğumuza tekrarlayan bir şekilde eşlik ediyordu.

Köyün ışıkları kısa sürede geride kaldı, sık ağaçlar tarafından çalındı, ta ki ormanın karanlığının derinliklerine girene kadar, burada daha fazla ağaçtan başka bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Yürürken parmak uçlarımda büyü oluştu ve Uma'nın bana saldırmayı deneyecek kadar aptal olup olmadığını merak ederken kanatlarımı esnetip tüylerimi hafifçe hışırdattım. Geldiğimden beri bir tuzak kuracak zamanım olduğundan şüpheliydim ama burada karanlıkta beni bekleyen başkaları da olabilirdi. Yine de, ben ona kitabı gösterene kadar beni bu yoldan götürmemişti, yani zaten ana yoldan sapmayı planlamıyorsa, bunun bir pusu olması pek olası değildi.

Botum yaprakların arasına gizlenmiş bir taş parçasına çarptı ve rutubet kokusu havayı kirletmeye başladığında zemin altımızda daha da sertleşti.

"Burada dikkatli ol," dedi Uma, neredeyse hiç olmayan ışıkta onu seçebilmek için gözlerimi kısıarken beni daha yakına çağırarak.

Ona doğru ilerledim ve kayalık bir sahanlığa çıktım, ilerideki daha kalın bir karanlık yama, yolu engelleyen büyük bir kaya yüzeyine işaret ediyordu.

"şurada bir geçit var," diye işaret etti Uma ve bana gösterdiği noktayı işaret eden daha kalın bir karanlık şeridi görebiliyordum. "Sonuna kadar takip et ve kapıyı bir kez al. Eğer seninle konuşmak isterlerse, içeri ağırılacaksın."

"Peki ya yapmazlarsa?" oktan geri çekilmeye başlamış olan Uma'ya dönerek sordum.

"En son biriyle konuşmaya tenezzül etmelerinin üzerinden neredeyse bir yıl geçti, o yüzden çok şaşırmayın." Omuz silkti.

"Bir yıl mı? O zaman geri evrilmemi bekliyorsan neden gidiyorsun?" diye sordum.

"Büyük Anka prensesi karanlıkta yolunu tek başına bulamaz mı?" diye alay etti ve sözlerinin bende uyandırdığı kızgınlık titreşimine rağmen, benden bunları söyleyemeyecek kadar korkmadığını bilmenin onu biraz daha sevmemi sağladığını itiraf etmeliydim.

"Peki, git," dedim umursamazca, dikkatim uçurumun kenarındaki dar geçide yöneldi. "Zaten onlardan bir 'hayır' cevabını kabul etmeyeceğim."

Uma, bu sözde kahinlerden hiçbir şey koparabileceğime inanmıyormuş gibi homurdandı ama beni şimdi geri çevirmelerine izin vereceğimi düşünüyorsa, etime işlenmiş sözün gücünü fazlasıyla hafife alıyordu.

Kendimden emin adımlarla ilerledim, taş geçide doğru ilerledim ve soğuk suyun içinden geiyormuşum gibi bir his bedenimde yuvarlanırken biraz titredim.

Buna neden olan g her ne ise, bildiklerime hiç benzemiyordu ve gerçekten de benden daha güçlü bir şeye doğru yürüyor olabileceğim bilgisi, yürümeye devam ederken iliklerime kadar işledi.

Taş duvarlar patika boyunca iki yanımda yükseliyordu, gece gökyüzü hala çok yukarıda görünüyordu, botlarım ilerlerken çakıllara ve dallara çarpıyordu. Kanatlarımı omurgama yaklaştırarak duvarlara sürtünmelerini engelledim. Yer değiştirmek daha kolay olurdu ama Anka Kuşumun varlığında biraz rahatlık buldum, bu yüzden onu yanımda tuttum.

Geçit hafifçe alçalarak orman girişinden uzaklaştı ve karanlığı daha da yakınlaştırdı, ancak yukarı baktığımda gökyüzünde parıldayan birkaç yıldız gördüm, her zaman izliyorlardı.

Önümdeki geçit daraldıkça, kayaların arasında bir çatı oluşukça, derin karanlık bir tünel tek yol haline geldikçe acım ödüllendirildi. Kendimi çelikleştirdim ve adımlarımı sabit tutarak devam ettim, mağaraya doğru ilerlerken önümdeki herhangi bir şeyi hissetmek için bir elimi kaldırdım.

Karanlıkta birkaç dakika ilerledikten sonra, buradan çıkmanın tek bir yolu olduğunu ve kendimi kolayca köşeye sıkıştırabileceğimi bildiğim halde, bir kapıya geldim.

Yolu kapatan kalın tahtayı görmek neredeyse imkânsızdı ama soluk gölgelerin belli belirsiz parıltısı ne olduğunu anlamama yetecek kadar aydınlatıyordu.

Sakinleştirici bir nefes aldım, karşıma çıkabilecek her şeye hazırlıklı olmak için ellerime büyü topladım, sonra onu dışarı attım ve kapıyı sertçe çaldım. Uma'nın söylediği gibi bir kez değil, yumruğumla tahtaya üç keskin vuruş yaptım.

Kalbimin hızla çarptığı ve avuçlarımın kayganlaştığı bir duraklamanın ardından önümdeki kapı açıldı ve ardındaki boşluktan dökülen ateşin ışığıyla kör oldum.

Gözlerimi korumak için ayaklarıma baktım; dal sandığım şeylerin, her biri kararmış rünlerle işaretlenmiş ve patikaya gelişigüzel atılmış küçük kemiklerin bir karışımı olduğu ortaya çıktı.

Tüyler ürpertici manzaradan geri çekilme isteğimi bastırdım ve gözlerim alıřtıķa kırpıştırdım, biri sabırsızca homurdanırken her ihtimale karşı kalkanımı tenime sıkıca tuttum.

"Gir ya da  ık. Rüzgâr arkanızdayken oyalanırsanız ateş s ner," diye tısladı bir kadın ve ben boşluğa adım attım, içeri girebilmek için kanatlarımı sıkıca kapattım, sesin sahibini aramak için etrafa bakarken kapı arkamdan tekrar çarptı.

Kendimi içinde bulduğum oda genişti, altıgen bir masanın uzak tarafındaki ocakta sönmekte olan bir ateş vardı. Ortasında iyi yanmış beyaz mumlar toplanmıştı, eski ve yeni mumlar birleşip koyu renkli ahşaba yapışıyordu.

Taş tavanı destekleyen kirişlerden sarkan bitki dalları vardı, uçları kanatlarıma değiyordu. Duvarları kaplayan ahşap raflar kavanozlar ve şişelerle doluydu; içlerinde ne olduğunu gösteren etiketler kolayca okuyamayacağım kadar soluk ve silikti.

Kadın küfretti ve onu ateşin üzerine eğilmiş, benim gelişimle sönmüş olan alevleri yeniden tutuştırmaya çalışırken bir demir çubukla onu d rtt ğ n  gördüğümde irkildim. Bir dakika önce orada olmadığına yemin edebilirim. Burada kimse yoktu. Yine de ben onu görmeden, buradan sağıma doğru uzanan tek loş koridordan odanın diğer tarafına geçmesine imkân yoktu.

"Nasıl yaptın-"

"Sa malamayı kes de şu ateşi kurtarmama yardım et," diye homurdandı, pelerinini kendine doğru çekerken ocağın üzerine eğilmişti, yani sırtından aşağı sarkan kan kırmızısı saçları dışında hiçbir şeyini göremiyordum. "Lanetli hayatımın yarısını bu lanet şeyi ısıtmaya çalışarak geçiriyorum."

"İşte," diye teklif ettim, yaklaştım, avucumda kırmızı ve maviden oluşan bir alev tutuştu. "Eğer istemezsen bu asla sönmeyecek."

Kadın yana kaydı ve ben de parıldayan Anka kuşu alevini şöminedeki cılız çubuk yığınının üzerine fırlattım, sorununu bu kadar basit bir şekilde çözdüğüm için kendini beğenmiş görünme dürtüsüne direndim.

"Şuna bakın, sanki on kurumuş gibi büyülü alevler saçıyor," diye bir ses daha geldi tam arkamdan ve dönüp baktığımda bana o kadar yakın duran bir kadınla karşılaştım ki adrenalın damarlarımdan fışkırdı ve büyü anında avuçlarıma sıçradı.

Yumruklarımda biri tahtadan, diğeri buzdan iki hançer oluştu ama kadın onları fark ettiyse bile umursamış görünmüyordu. Bunun yerine bana doğru eğildi, buz beyazı saçlarından bir perde öne doğru düşerek yüz hatlarını gölgeledi, burnunu boğazıma dayayıp derin derin içine çekerken sıcak kahverengi teni saç tellerinin arasında hızla gizlendi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Aramıza biraz mesafe koymak için geriye doğru sarsıldım ve üçüncü bir bedene çarptım, durduramadan ciğerlerimden bir korku çığlığı döküldü.

Hepsi nereden gelmişti?

Yeni gelene doğru döndüm, koyu kırmızı ağzının dudaklarını kalıcı olarak kapatan özenle oluşturulmuş dikişleri gördüğümde gözlerim dehşetle açıldı. Bu şekil bozukluğu dışında çok güzeldi, gözleri vahşi ve çarpıcı bir altın tonunda, o kadar mükemmel bir yüze yerleştirilmişti ki onu gördüğümde nefesim kesildi. Teni koyu kahverengiydi, saçları elmacık kemiklerinin mükemmelliğini vurgulayan buklelerden oluşuyordu ama dudaklarını kapatan dikişler yüzünden bunu tam olarak anlamak mümkün değildi.

"Ne oldu sana böyle?" Dehşet içinde nefes nefese kaldım ve ilk kadın da bize katılmak için masanın etrafında hareket ederken kıkırdadı.

"Çocuğu biraz rahat bırak Loqui," diyerek diğer kadını kolundan tuttu ve rahat nefes alabilmem için onu bir adım geriye çekti.

"Ağzı," dedim, gözlerimi o korkunç dikişlerden ayıramıyordum. "Ağzına ne oldu?"

"Sahip olduğumuz gücün bir bedeli var," diye kıkırdadı ilk kadın ve ben ona bakarken bir adım geriye tökezledim, boğazıma bir çığlık düğümlendi ama dışarı atmayı reddettim.

Yüz hatları çok farklı olsa da Loqui kadar göz alıcıydı. Teni o kadar solgundu ki kızıl saçlarının arasında neredeyse kaymaktaşını andırıyordu; mükemmel burnunu süsleyen bir tutam çil ve tüm dikkatimin üzerinde olduğunu hissettiğinde gülümsemek için yukarı kıvrılan soluk pembe dudaklar. Bunu görmekten ziyade hissettiğini biliyordum, çünkü gözleri, ah kahretsin, gözleri tıpkı Loqui'nin dudakları gibi dikilerek kapatılmıştı.

"Bu ödemeyi seçtiğiniz bir bedel miydi?" diye sordum, kadın bir kahkaha daha atarken sesimdeki şok açıldı.

"Kazandıklarımızın yanında çok küçük bir şeydi. Ben Vidi'yim. 'Görmek' anlamına geliyor." Tekrar güldü, sesi bir şekilde onu barındıran güzel vücuttan çok daha yaşlıydı, otuz yaşından biraz daha fazla görünen kadının yıllarının ötesinde bilgi ve bilgelikle doluydu.

"Ve ben Audire," dedi üçüncü kadın - koklayıcı - diğerlerinin yanında durmak için beni çevrelerken. Yüzünün mükemmelliğini, sıcak kahverengi tenini, neredeyse siyaha çalan koyu gözlerini ve buz gibi beyaz tonuyla çarpıcı bir kontrast oluşturan saçlarını avlarken genişçe sıırttı. Dikiş izi var mı diye baktım ve saçlarını kaldırıp kulaklarının olması gereken yeri ortaya çıkardığında neredeyse rahatlayacaktım; kulaklarının kesildiği yerden geriye iki sivri yara izi kalmıştı.

"Estetik sadece onun dramatik tercihi," dedi Vidi küçümseyerek, ben geri tepmemeye çalışırken. "İşitme duyusunu ortadan kaldırmak için kulak zarları delinmişti ama yara izlerinin kız kardeşlerinininkiyle uyumlu olmasını istedi."

Audire konuşurken Vidi'nin ağzına baktı ve ağzından çıkan kelimeleri okuyabildiğini tahmin ettim.

Çünkü dudakları aralandı ve köşeye sıkışmış bir sokak kedisi gibi tısladı.

"Neden?" Nefes aldım, çünkü aklımda bir sürü soru vardı, ama bu üç güzel, çirkin kadının arasına bakarken, bu sorudan başka bir soru düşünmek imkânsızdı.

Vidi bir elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koydu ve gözlerim hepsinin bir ortaçağ cadı meclisi gibi giydiği pelerinlerin üzerinde gezindi, ancak bundan çok daha tehlikeli bir şey olduklarından şüpheleniyordum.

"Kötülük görme," diye nefes aldı, ses tonunda bir hürmet vardı ve uzanıp Audire'in kalbine dokunmadan önce kendini işaret etti. "Kötülük duyma." Elini Loqui'nin kalbine dokunmak için hareket ettirdi ama hastalıklı bir anlayışa vardığımda kendimi onun yerine kelimeleri tamamlarken buldum.

"Kötü konuşmak yok mu?" Nefes aldım ve hepsi ürkütücü bir eşzamanlılıkla başını salladı. "Yani amaç kötülükten kaçınmak mı?" Tahmin ettim ve bu sefer hepsi güldü, ancak Loqui'den gelen ses mühürlü dudakları tarafından bastırıldı.

"Amaç, herhangi birimizin ne kadar kullanabileceğini engellemek," diye karşı çıktı Audire, duyamamasına rağmen sözleri açıktı. "Bizi tattığımız güçler tarafından tüketilmekten kurtarmak."

Başımı salladım, kendimi açıklamalarını kabullenmeye zorladım ve hangi güce sahip olurlarsa olsunlar yardım etmek için katlandıkları mesafeye bakmaya devam etme isteğimi görmezden geldim. Ben de böyle bir güce sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin etmemiş miydim? Bunun bedelinin ne kadar ağır olabileceğine dair ilk işarete gözümü kırpmayacaktım.

"Buraya yardım aramaya geldim," dedim ve Eter Kitabı'nı önümde tuttum. Loqui, Vidi'yi dirsekleyerek kitabı benden kaptı ve aynı hızla masanın üzerine bıraktı.

"Nedir bu?" Audire'in nefesi kesilirken Vidi masaya doğru koşarak kitabın ilk sayfasını açmasını istedi.

"Eski bir şey," diye mırıldandı Audire, sayfaları teker teker karıştırıp tıslayarak mırıldanırken, Loqui ellerini masaya bastırdı ve burnuna bir kâğıt kesiği alma tehlikesi geçirecek kadar yakınına eğildi. "Senden bile büyük, sevgili kardeşim."

Loqui buna güldü, sesi ağzını kapatan dikişler tarafından bastırıldı ve Vidi hırladı, onlara doğru yürüyüp onları kenara iterken parıldayan, keskin dişleri ortaya çıktı. Elini kitabın ortasında gezdirdi ve eski sayfalara yaptıkları hoyrat muamele karşısında irkildim, Orion'un bunları görebilseydi yüzünün alacağı şekli hayal ettim.

Audire bana, "Otur, otur, otur," diye bağırdı ama beni masanın diğer tarafında, ateşin yanındaki sandalyeye doğru yönlendirirken bakışları kitaptan hiç ayrılmadı.

Başımı salladım, gösterdiği yere doğru ilerledim, kanatlarım tavandan sarkan bazı bitkilere çarpıp omzumun üzerinden yuvarlanıp yere düşen bir şeyi yerinden oynatırken irkildim ve bunun kocaman, ölü bir örümcek olduğunu fark edip geri çekildim.

Vidi, "Tüm evimizi yerle bir etmeden önce kaldır şunları," diye homurdandı ama ben yer değiştiremeden Loqui yüzümdeydi, kanatlarımdan birinden bronz bir tüy koparıyor ve yüzündeki dikişlerin arasından bana korkunç bir gülümseme veriyordu.

Geri çekilme dürtümle savaştım, Loqui ortaya çıktığı gibi aniden benden uzaklaşıp odanın etrafından birkaç eşya daha alıp pelerininin ceplerine sokarken kanatlarım yok oldu.

Koltuğuma çöktüm ve Audire'i tam yanımda bulduğumda irkildim, her nasılsa tahta sandalyeye çökmem için geçen sürede tüm masayı dolaşmıştı ve kokumu tekrar içime çekmek için eğildi.

"Kraliyet," diye tükürdü, bir tomar tükürük elinde tuttuğu ağır taş kehanet kâsesine düştü ve kâseyi masaya öyle sert bir vuruşla bıraktı ki her şey takırdadı.

"Seçilmişlerin kanı," diye onayladı Vidi, diğer tarafımda belirip çenemi tutarak başımı geriye itti ve gözleri kapalı olmasına rağmen beni inceliyor gibi göründü. "Karanlıkta yanan bir alev. Ama o ikiz alevlerden biri; diğeri nerede?"

Elini üzerimden çektim, keskin tırnakları derimi çiziyordu. "Bu kadar alınganlık yeter," diye tersledim. "Ben sarılan biri değilim ve buraya kesinlikle makyaj yapmaya gelmedim, bu yüzden ellerinizi kendinize saklayın, tamam mı?"

Vidi kıkırdayarak bana küçük kadife bir kese fırlattı ve içgüdüsel olarak onu yakaladım, yumruğumu etrafına kapattığımda kumaşın içinde birkaç sert yumru hissettim.

"At onları," diye buyurdu Audire, kaşlarımı çatattığımda nefes alma alanımdan geri çekildi.

Keseyi sabitleyen ipi çekerek açtım ve buz beyazı, minik beş kafatasını avucuma boşalttım.

"Harika," diye kestirip attım, şimdi elimde tuttuğum küçük ölüm avucuna burnumu kırıştırarak ve Loqui bana yine o şeytani sırıtışını verdi, dikişleri sıkıca çekiliyordu.

Loqui uzanıp parmağını bir kuş kafatasına benzeyen, kemiğe kan kırmızısıyla oyulmuş bir dizi küçük rün bulunan kafatasının üzerinde gezdirirken Vidi, "Hayvanların gerçek büyüyle bizimkinden daha az yükü olan bağlantıları var," dedi. "Hava için bir serçe, toprak için bir engerek, su için bir yılan balığı ve ateş için bir semender."

"Beşincisi ne için?" Avucumdaki kafataslarını kaydırıp neredeyse şeytani görünümlü bir kafatasının boş göz yuvalarına bakarak sordum, ancak diğerlerinden neredeyse hiç büyük olmadığı için bunun da başka bir küçük yaratık olması gerektiğini biliyordum.

"Eter için bir yarasa, çünkü onlar hava ve topraktan, ateş ve suyun birleşiminden oluşuyor ve hiçbirisi değil. Başka bir şey," diye tısladı Audire, gözleri ağzımdaydı ve ben konuşurken sözlerimi okuyordu.

Kafatasları bu kelimeyi duyunca avucumda ısınıyor gibiydi, sanki eter içlerindeki bir şeyi uyandırmıştı.

Loqui ateşe yakın bir kancadan bir avuç kuru kekik aldı, sonra dalların ucunu alevlerin içine daldırdı. Bir an için için yanmalarını bekledi, ateş onları hızla içine çekti, sonra tekrar çıkardı, önümdeki masanın üzerine bıraktı ve bir pentagram çizerek kehanet kâsesini küllerle çevreledi. Kömürleşmiş otların sonuncusunu da ateşe attı ve keskin kokuları odayı hızla doldurdu.

Vidi, "Zihnini cevaplamayı en çok istediğin sorulara ver, sonra kemikleri kâseye at," diye teşvik etti, üçü de nefes almamı sağlayacak kadar geri çekildi.

Aklımda o kadar çok soru vardı ki, bu her ne haltsa ona katılmadan önce sormam gereken o kadar çok şey vardı ki, ama buraya kadar gelmiştim ve şimdi geri dönmeyecektim.

Derin bir nefes aldım ve zihnimi etrafımızdaki tüm sorunlara, Lionel ve Lavinia'ya, komuta ettikleri ordulara ve onlarla bir kez daha savaş meydanında karşılaşabilmek için kendi güçlerimizi yeniden toparlamaya çalışırken karşılaştığımız zorluklara odakladım. Ruhlar Sarayı'nda mahsur kalan kız kardeşimi, erkek kardeşimi ve Orion'u ve onları kurtarmak için bir vizyona bağladığımız tek umudu düşündüm. Cevap bulmam, yardım almam gereken o kadar çok şey vardı ki... Ama yumruğumu kafataslarının etrafına kapattığımda Loqui kulağıma eğilip konuştu.

"Kalbin ne için kanıyor, Alevlerin Prensesi?"

Kemikleri fırlatmak için yumruğumu kaldırdım, kalbim onun sözleriyle parçalandı, bir ejderhanın altın gözleri nefesimi ciğerlerimden sökerken ruhumu kavurdu, beni başka hiç kimsenin görmediği şekilde gördü, kalbimin içini ve dışını biliyordu, bana sahip oldu, beni sahiplendi, beni mahvetti.

Kafatasları kehanet kâsesinin kenarına çarpıp içine dağıldı, birbirlerinin üzerinde yuvarlanıp taşa çarparak takırdarken kalbim onun ellerini tenimde hissetmekle, nefesini dudaklarımda duymakla, kalp atışlarının güçlü gümbürtüsü avucumun üzerindeymiş gibi nabız atıyormuş gibi hissetmekle çarpıyordu.

Üç Su Perisi ileri atıldı; Loqui ve Audire kâseye bakarken Vidi elini kâsenin içine soktu, parmaklarıyla kafataslarına teker teker dokunarak onları hiç hareket ettirmeden konumlarını kontrol etti.

Loqui pelerininin cebinden beyaz bir sıvı şişesi çıkardı ve ben kemiklerin nasıl düştüğüne bakamadan kaseye döktü; o içindekileri dökerken kemikler kâsenin içine gömülmüştü.

Ardından, Audire ölümün ölümü çağırdığına dair bir şeyler mırıldanırken, bir dal baldıran otu alıp karışımın içine attı.

Vidi elimi kavradı, parmak ucumda bir bıçak belirdi ve bıçak kalkanımla buluştuğunda bir kızgınlık tıslaması çıktı. Ne istediğini anlamak için bana keskin dişlerini göstermesine gerek yoktu ve kalkanı bıraktım, bu yolda artık geri dönemeyecek kadar ilerlemiştim, cevaplara olan ihtiyacım her şeyi tüketiyordu.

Bıçak derimi deldi ve birkaç damla kan sütlü suya sıçradı, suyun içinde dönerek rengini bozarken Vidi elimi tekrar ondan uzaklaştırdı.

Loqui kanadımdan kopardığı bronz tüyü aldı ve başparmağının tırnağını tüyün uzunluğuna batırdı, tırnağının altından mor bir alev çıkmadan ve tüy ışık saçmadan önce boğazında bir hırıltı yükseldi. Onu da kaseye attı ve Audire saçımdan bir tutam kesip onu da karışıma atarken itiraz etme zahmetine bile girmedim.

Ağızlarını kullanabilen iki Su Perisi hep bir ağızdan konuşmaya başladı; sözleri kadim ve bilinmezdi,

Kollarımdaki ince tüyleri diken diken eden ve tüylerimi diken diken eden bir güçle doluydu.

Aniden durdular ve Loqui eğildi, tatlı bukleleri yüzünü gizlemek için öne doğru düşerken tek bir parmağını uzattı ve kehanet kabındaki sıvının tam ortasına dokundu.

Üçü de geri çekilirken Audire, "Bak," diye emretti.

Kasenin içinde belirmeye başlayan görüntüye bakmak için eğildiğimde titreyen bacaklarımla kendimi ayağa kaldırdım.

"Darius?" Nefes aldım, göğsüme bir hıçkırık saplanırken içimde bir şey serbest kaldı ve onun o çok mükemmel yüzüne baktım, scrying kasenin derinliklerinden bana bakıyordu.

 fadesi sertti, görüntü yerleştirebildiğim herhangi bir anıyı  izmiyordu, bunun gerçek olup olmadığını merak etmeme neden oldu, onun Perde'nin ötesindeki görüntüsü, her neresiyse.

Derin kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve içimde bir şimşek çaktı, gözyaşlarım sonunda serbest kaldı, suya sııradı ve onun görüntüsünün dalgalanıp bükülmesine neden oldu.

"Kalacağına söz vermiştin," diye tısladım, onu görmemi engelleyen gözyaşlarımı kovmak için yanaklarıma vurdum.

"Beni bulacağına söz vermiştin," diye cevap verdi, dudaklarında hatırladığım g l msemelere hiç benzemeyen karanlık ve alaycı bir sırıtış vardı. "Tik tak, Roxy."

"Bekle," diye soludum, dalgalar kâseye yayılmaya devam ederken, ona neredeyse hiç bakamamış olmama rağmen görüntü paramparça oldu. "Tekrar yap," diye talep ettim. "Onu geri getir."

" l leri geri getirmek mi?" Audire kıkırdadı, ayağa kalktı ve masadan kehanet kâsesini aldı. "Mümkün değil, Alevlerin Prensesi."

Vidi elini masanın üzerine çizilmiş olan pentagramın üzerinde gezdirip kenarlarını lekeleyerek, "Yeniden bir araya gelmeyi bu kadar çok istiyorsan onu ölüme kadar takip edebilirsin," diye önerdi.

O şeklin çizgileri kırıldığında odaya temiz bir nefes doldu ve sahip oldukları gücün onunla birlikte kaybolduğunu hissettim.

"Onun peşinden ölüme gidemem," diye hırladım. "Bana burada ihtiyaç var. Ona burada ihtiyaç var."

"Yazık," diye iç geçirdi Audire ve onun ölmüş olmasından mı yoksa benim onu Peçe'nin ötesine kadar takip etme konusundaki isteksizliğimden mi bahsettiğini anlayamadım.

"O kitaptaki sihir hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum," dedim kararlılıkla. "Az önce yaptığın şeyler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Bu onu geri getirmeyecek," dedi Vidi, sözlerini renklendiren bir eğlenceyle. "Solaria'daki en güçlü Fae'lerden biri bile bunu yapamaz. Yapılmasını istediğin şeyi yapamazsın. Yıldızlar onun kaderini seçti."

"Geri alınamayacak," diye kabul etti Audire.

"Yıldızları sikeyim," diye homurdandım ve üçü de tıslayan yılanlar gibi geri çekildiler.

Loqui ateşe bir avuç adaçayı attı ve Vidi cam bir çalkalayıcıdan avucuna biraz tuz döküp dilinin üzerinde gezdirirken Audire gökyüzünden af dilemeye başladı ve hepsi de evlerini göksel varlıklar üzerindeki lanetimden arındırmaya çalıştı.

Küfrederek ayağa kalktım, kitaba uzandım ve tam Loqui elini kapkara kapağa vurarak beni durdururken kitabı kaptım.

Dikilmiş dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı ve tek bir parmağını dudaklarına bastırarak beni sessiz kalmaya çağırırken gözleri doğal olmayan bir karanlıkla dönüyor gibiydi.

"Bu tür şeyler Nymph ya da Fae'lerin bildiği hiçbir hediyenin lütfuna dahil değildir. Kederinizi düşmanlarınıza yöneltmektense

Bizimle vaktini boşa harcıyorsun," diye tükürdü Audire ama sözlerine rağmen kızgın görünmüyordu, ağır masayı kenara iterken bakışları vahşiydi ve tökezleyerek yolundan çekilirken Eter Kitabı'nı tutmak için elimi bırakmak zorunda kaldım.

"Güzellik yıldızların lanetidir," diye iç geçirdi Vidi, pelerinini omuzlarından sıyrarak altındaki kıvrak, çıplak vücudu ortaya çıkardı. Göz kapaklarını sabitleyen dikişlerle bile büyüleyici bir yaratıktı, porselen teninin her kıvrımı baştan çıkarmak ve cezbetmek için tasarlanmış gibiydi.

Ne halt ettiğini sormak için ağzımı açtım ama Loqui sessiz bir hatırlatmayla başını salladı ve Vidi'ye keskin ağzı rünlerle kazınmış, kötü görünümlü bir taş hançer uzattı.

Vidi kabul etti, omuzlarını geriye attı ve hançeri kendi bileğine tutarken gülümsedi.

Koluna doğru savurduğunda irkildim ama onunla ne yaptığını göremeden Audire'in elleri gözlerimin üzerine düştü, vücudu sırtıma aynı hızda bastırdı ve derin nefes alırken burnu boynuma gömüldü.

"Hiçbir şey söyleme, hiçbir şey görme..." diye kulağıma nefes verdi, kelimeler o kadar yumuşaktı ki neredeyse hiç duymuyordum.

Audire'in gözlerimi koruyan ellerinin altından yüzümün alt kısmına sıcak ve ıslak bir şey sıçradı ve ona karşı irkildim, taşın taşa sürtünme sesi odayı doldururken kalbim çılgınca çarpıyordu.

Audire başparmaklarını göz kapaklarıma doğru kaydırarak onları net bir taleple kapattı, tam o sırada cehennemi bir çığlık etrafımı saran boşluğu yırttı ve vücudumdaki her kas korkuyla kilitlendi.

Audire ellerini gözlerimden kulaklarıma doğru kaydırdı, yumuşak avuçlarının ağırlığı kulaklarıma baskı yapıyor, bir şekilde tüm sesleri engelleyerek bir his boşluğunda kaybolmamı sağlıyordu.

"Hiçbir şey duymadım."

Bu sözleri nasıl anladığımı bile söyleyemiyordum, bu sözlerin bilgisi benim gerçekten bir şey duymamdan ziyade zihnimde oluşmuş gibiydi.

Altımdaki kaldırım taşları kayarken sendeledim ama Audire beni sımsıkı tuttu, sırtıma bastırıldığı bedeninin sıcaklığı bu dünyadaki yerimi kaybetmeye başladığımda emin olduğum tek şeydi.

Gözlerimi açma dürtüsü beni tüketti ama Vidi'nin kanı olduğunu tahmin ettiğim bir damla yüzümden aşağı ve dudaklarıma doğru yuvarlanırken bile buna karşı koydum.

Bir ağız benimkine bastırıldığında şaşkınlıkla sarsıldım, dudaklar dolgun ve baştan çıkarıcıydı, aralarına dikildiğini hissedebildiğim pamuk kabartılarına rağmen, bunun benden bir öpücük çalan Loqui olduğunu anlamamı sağlıyordu.

İki Su Perisi bana daha da yaklaşıp kilidi açarken beni aralarında hapsettiklerinde göğsümün derinliklerine yerleşmiş bir şey parçalanmaya başladı ve Loqui beni daha sert öptüğünde dudaklarım bir nefesle ayrıldı.

Parmaklar sağ elimi tuttu, avucumu ters çevirdi ve orada duran şimşek ve güneş çeliği izini takip etti, parmakların yerini bir dil almadan önce her bir çıkıntı ve faseti inceledi.

Burnu boğazımın kenarına sürtünen Audire'e karşı geri çekildim, göğsündeki bir titreşim güldüğünü düşünmememe neden oldu, ancak bunu doğrulayacak hiçbir şey duyamadım.

Vidi dilini yara izimin üzerinde gezdirdi, ön kolumun iç kısmına doğru bir tırmanışa başlamadan önce içinde ettiğim yeminin tadına baktı, sinirlerim uygunsuz dokunuşla aydınlandı, içimde karanlık ve çağıran bir arzu uyandı.

Daha önce hissettiğim hiçbir şehvete benzemiyordu, Darius'la yaşadığım o her şeyi yakıp kavuran ateş gibi değildi.

Hayır. Bu seks ya da ona benzer bir şey değildi, hepsinin bana doğru bastırmasına, ağızlarının tenimde olmasına, kalbimin hızla çarpmasına rağmen. Bu fiziksel bir eylem bile değildi. Ruhumun derinliklerinde kilitli bir şeye sesleniyorlardı, onu çağırıyorlardı.

içimde yanmakta olduğunu bile fark etmediğim bir alevi harekete geçirdi.

Başımı Audire'in omzuna yasladım, Loqui'nin dikilmiş dudakları ağızımdan boğazıma doğru ilerlerken göğsümden bir inilti olduğunu tahmin ettiğim bir şey yuvarlandı, parmakları elbisemin kumaşını açarak soğuk havanın vücudumda tüylerimi diken diken etmesine neden oldu.

Bir gümbürtü ayaklarımın dibindeki zeminde hareket etti, yankısı ruhumdan geçip onu çekirdeğine kadar sarstı, erimiş gözler kendi zihnimin sınırları içinden bana baktı.

O kadar gerçek görünüyordu ki, sanki tam karşımdaydı ve bir şey yapmamı, bir şeyi değiştirmemi, bir şey almamı bekliyordu.

Vidi yanımda dizlerinin üzerinde dururken dili tekrar koluma doğru ilerledi, parmakları yaralı elimi ele geçirdi ve kendi parmaklarım elbisemin yan tarafındaki yırtmaçtan kalçamın sıcak tenine bastırarak şekilde çevirdi. Elini benimkiyle birleştirerek ipeksi tenimde gezdirmeye başladı, Darius'un anısına, bana söylediği sayısız söze, yaptığı açıklamalara dalıp gittiğimde içimdeki ateş her yeri tutuşturdu ve beni onun kaybında boğdu.

Audire'in parmakları saçlarımın arasından geçerek kafa derime masaj yaparken, avuçlarını kulaklarımın üzerine bastırdı ve damarlarımdan zengin ve güçlü bir şey akarken onun ve Loqui'nin vücudunun baskısı arasında eğilmemi sağladı.

"Eteri bilemenin bedeli tahmin edebileceğinizden daha yüksektir." Bu ses içimde sekti ve bir şekilde birinden değil, hepsinden geldiği bilgisiyle çarpıldım.

"Eğer bunun bedeli ruhumsa, o zaman seve seve bedelini öderim" diye düşündüm, bu sözlerin saf gerçekliği içimde tutuşturdukları alevden bile daha sıcak yanıyordu.

Üçü de bu sözlerle güldü, duymama gerek kalmadan eğlenceleri içime işledi.

"Dünyayı avucunun içinde tutmadığın zaman ona söz vermek çok kolay."

"Bedeli bu mu?" Loqui'nin parmaklarının çarpan kalbimin üzerindeki deride gezindiğini ve oraya bir sembol çizdiğini uzaktan fark ederek sordum.

Ne olduğunu biliyordum, ister dokunuşunun verdiği hisle isterse de sahip olduğu güçle olsun. Bir pentagram. Buna karşı koymam, koşmam, çılgılık atmam ya da buna benzer bir şey yapmam gerektiğini bilsem de onlardan kaçmak için hiçbir harekette bulunmadım. Bu üç cadının gücünün ötesinde pek umudum yoktu ve ihtiyacım olanı vermeden önce benimle oynamak istiyorlarsa, onlarla savaşmayacaktım.

"Size söyledik: ölümden dönüş yoktur." "Bunu kabul etmiyorum."

Darius'un görüntüsü beni tüketirken, Vidi'nin eli benimkini daha yükseğe yönlendiriyor, parmaklarımı çekirdeğime yaklaştırıyordu. İkimizin birlikte ateşli, tutkulu ve nefret dolu anıları birleşti. Onları sadece hatırlamakla kalmıyor, hissedebiliyordum da. Teninin sıcaklığını, bedeninin beni sahiplenişini, her itişini, o günahkâr dilinin her yalayışını, bana verdiği her öpücüğü, fethi ve zevk patlamasını.

"Size bunu verebiliriz," diye teklifte bulundular. "Gerçekliğe batırılmış bir anı. İstedığınız kadar içinde kalabilir, her bir parçasını hissedebilir, her bir iğrenç, güzel anıyı sanki şu anda yaşıyormuş gibi yeniden yaşayabilirsiniz."

Titriyordum, onu o kadar gerçek hissediyordum ki, nüfuz edilemez bakışlarının ağırlığı beni tüketiyordu, gerçeğe o kadar yakındı ki. Kendilerini tuttuklarını, bana gerçekten de o anılara doğru bir yolculuk sunabileceklerini biliyordum. Kendimi onların içine bırakabilirdim, kendimi buna inandırabilirdim.

Her şey yeniden gerçek oldu. Ama bunu yaparsam kendimi onların içinde kaybedecektim, bu gerçeğin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Eğer onlardan gelen bu hediye kabul edersem, gerçek bedenim burada, ıssızlığın ortasındaki bu mağarada yok olup gidene kadar o anıların içinde hapsolacaktım, büyüümün son nefeslerimi verirken sahiplenecekleri bir hediye olacağına şüphe yoktu.

Sevdiğim adamın kollarında kaybolmak güzel bir ölüm olurdu. Ama gerçek bir ölüm değil.

"Burada bana ihtiyaç var," dedim onlara kararlılıkla, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü, kederimin sonunda duvarlarından kurtulduğunu hissederken bile zihnimi o en derin cazibeden uzaklaştırmaya çalıştım.

Audire beni kendine doğru çekti, tenimi kaplayan gözyaşlarımın tadına baktı, acının yankısı benden üç periye doğru yayıldı ve hepsinin titreyen nefesler almasına neden oldu.

"Bize bunu göster," diye mırıldandı Vidi, elimi kalçamın kıvrımında gezdirip santim santim göbeğime yaklaştırmakla bile başparmağı avucumdaki yara izini takip ediyordu.

Onun isteğine boyun eğdim, kederimden o kadar kırılmıştım ki artık onları hiçbir şeyden mahrum bırakamayacağımdan bile emin değildim.

O tepeye geri dönmüştüm, Darius altımda hareketsiz ve soğuktu, onu benden çalan bıçağı elimle keserken kanı benimkine karışıyordu, sahip olduğum tüm güçle ve daha fazlasıyla yıldızları lanetliyordum.

Üç Su Perisi çağırdığım büyüünün ağırlığı karşısında soluk soluğa kaldılar, ben Audire'e yaslanıp artık hareket edecek enerjiyi bile toplayamazken aralarında anlayamadığım bir dilde fısıldaşmalar koptu.

"Kaderin Yıkıcısı," diye fısıldadılar ve keskin bir nefes aldım, içimdeki o yeni ve denenmemiş alevi çağırıp onu bir kez daha yaklaştırdıklarında büyüüm içimde kıvılcımlandı.

Loqui'nin parmakları yine kalbimin üzerinde bir pentagram resmi çizdi, ruhumun derinliklerinde hissedebildiğim bir iç çekişi ondan kaçtı.

"Aradığın şeyi sana veremeyiz," dediler ve ben bunu zaten fark etmiş olsam da, bu beni yine de yaraladı. "Kalbinin en derin arzusunu kimse yerine getiremez."

"O zaman bana ne verebilirsin?" Geldiğimde elimde olandan daha fazla bir şey olmadan buradan ayrılmayı reddederek talep ettim.

"Bir yol," diye fısıldadılar, Audire'in dudakları boynumun kenarında geziniyor ve içimde bir ürpertinin dans etmesine neden oluyordu. "Cevaplarını aramak için yürüyebileceğin bir yol."

"Bunun için ne istiyorsunuz?" Çaresizliğimi onlardan saklamaya çalışsam da kalbim umutla çarpıyordu, çünkü artık benden ne isterlerse kabul edeceğimi biliyordum. Geri dönemezdim. Sadece en ufak bir umut kırıntısı sunsalar bile, onu alacak ve karşılığında ne isterlerse verecektim.

Birbirlerine tekrar mırıldanmaya başladılar, Loqui'nin elleri elbisemin yakasını sıyrarak daha da açtı, göğüslerim neredeyse elbiseden dışarı taşarken Vidi'nin eli ve benimki uyluklarımın tepesinden sadece bir nefes uzaktaydı, bana sundukları Darius'un anıları hala tenimi ısıtıyordu.

"Bakire kanı bizim büyü türümüz için en güçlüsüdür," diye nefes aldılar, sesleri kafatasımın içinde baştan çıkarıcı bir fısıltıya dönüşürken onu tekrar orada, babamın tahtında otururken gördüm, kalbini bana dökerken ben sözleri duymayı reddettim ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Senin sahip olduklarının tadına bakmak istiyoruz, kendimize ait olduğunu asla iddia edemeyeceğimiz şeylerin."

Bunu düşünürken boğazımdaki yumruyu yuttum, beni okşamaya devam ettiklerinde tenim sıcaktan kızardı ve bana etin ete sahip olduğu kendi anılarımdan görüntü üstüne görüntü sundu. Terden kayganlaşmış dövmeler ve tamamen beni mahvetmek için tasarlanmış hınzır bir sırıtış.

"Bu kadar mı?" Tam olarak neyi kastettiklerinden emin olmasam da, bunu onlara vermeye hazır olduğumu bilerek sordum.

"Senin tattıklarını tatmak, şehvetinle oyalanmak için bir gece," diye mırıldandılar ve ellerinin tenimdeki hareketleri onun anılarıyla birleşmeye başladı, nasırları yumuşaklığıma karşı sertti, kirli sakalının ısırtığı asla doyamadığım günahkâr bir çizikti. "O zaman sana gitmen için bir yol vereceğiz. Kötü ve günaha batmış bir yol. Sizi aradığınız cevaplara götürebilecek ya da bu dünyadan ayrılmanızla sonuçlanabilecek bir yol. Umut. Sadece çok kısa bir süre için de olsa. Anlaştık mı?"

Sözleri uyarı ve belirsizlikle doluydu, aradığım şeyin mümkün olduğuna inandıklarını gösteren hiçbir şey yoktu, ama önemli değildi, çünkü takip edecek bir yoldan başka bir şeye ihtiyacım yoktu, bu yüzden bana sundukları şey buysa, o zaman iki elimle tutacaktım.

"Bitti," dedim yüksek sesle, büyü bu kelimenin etrafını sardı ve beni ona o kadar keskin bir şekilde bağladı ki bir çılgılık kaçtı içimden. Loqui'nin dikişli dudakları beni bir kez daha susturmak için dudaklarıma bastırdı, ama Audire ellerini kaydırırken artık yeminlerine sadık kalmamla ilgileniyor gibi görünmüyorlardı. ve yavaşça omurgamdan aşağı yuvarladı.

Gözlerimi açtım ve kısa bir süreliğine etrafımı saran üç güzel kadının arasına baktım; gözlerim kapandığından beri her biri bir noktada pelerinlerini çıkarmış, çıplaklıklarının mükemmelliğini ortaya çıkarmış ve nefesimin ciğerlerimde sıkışmasına neden olmuştu.

Şehvet için tasarlanmış yaratıklardı, her santimi birbirinden sonsuz derecede farklıydı ama hepsi de kendi tarzlarında çılgınca büyüleyiciydi. Bakire oldukları düşüncesi saçma geliyordu, ellerinin vücudumda gezinişini izlerken seks kokusu kusursuz tenlerine sinmiş gibi görünüyordu, beni onlara tam olarak göstermeden elbisemle alay ediyor ve onu çekiştiriyorlardı.

Artık mağarada değildik, eski, devasa ağaçlardan oluşan bir halkanın içinde pentagram şeklinde bir açıklıkta dururken havanın soğuğu etrafımızı sarıyordu. Yanımızda taştan bir sunak vardı, kuşkusuz kanla lekelenmişti, burası benden istediklerinden çok daha sık kurban vermek için kullanılıyordu.

Bakışlarım hala yanımızda diz çökmüş olan Vidi'ye kaydı, dili uyluğumun yan tarafında bir çizgi çiziyordu, bana bakarken gözleri ateş ve şehvetle doluydu, bileğindeki serbestçe kanayan yarayı fark ettiğimde bile kendi elimi göbeğime doğru bastırdım.

Parlak kırmızı kana bulanmıştı, Lavinia'nın kontrol ettiği perilerin siyahımsı, lekeli kanına değil, herhangi bir Fae'ninki kadar kırmızı kana, gölgelerdeki lekesinin kanıtı gibiydi.

Ağzını tenimin üzerinde gezdirmesini izlerken nefeslerim sığlaştı, etini boyayan kan hem dehşet verici hem de baş döndürücüydü, sanki gücü için yaptığı fedakârlık kendi başına bir sarhoşluktu.

"Roxy." Sesinin derin hırıltısı beni üç sonsuz saniye boyunca dondurdu, sonra başımı kaldırdım ve onu orada buldum, gömleği çoktan çıkarılmıştı, o çok sevdiğim dövmeleer bana en derin cazibe gibi bakıyordu.

O zaman üç Su Perisi'nin beni gerçekten soymaktan, bana şimdiye kadar dokunduklarından daha fazla dokunmaktan neden çekindiklerini anladım; Vidi'nin parmakları uyluklarımın arasındaki deriyi okşuyor, son birkaç santimi göbeğime doğru kaydırmaya çalışmıyordu. Bakireydiler ve bu gece boyunca da öyle kalacaklardı ama kendi bastırılmış arzularını tatmin etmek için güneş doğmadan önce anılarımın aklıma getirebileceğı her şekilde yok edildiğimi görmek niyetindeydiler.

Darius'a baktım, derisinin kenarları soluk, altın bir ışıkla parlıyordu, bu da onun bir anıdan başka bir şey olmadığını kanıtlıyordu ve ben bunu hatırlıyordum. Bir orman açıklığında değildik, etrafımız akıl almaz güce sahip üç varlık tarafından çevrilmişti. Burrows'daki odamızdaydık, çekirdeğim hala

Kollarında geçirdiği bir geceden sonra ağrıyordu, yine de arzusu hiç azalmadı, bana olan ihtiyacı hiç azalmadı.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye alay etti, bana attığı bakış beni içten dışa doğru soydu.

Keder beni tüketmekle tehdit ediyordu, hatıralar çok gerçektir, katlanılamayacak kadar fazlaydı ama Audire dişlerini kulağımın kabuğunda gezdirdi ve bana fısıldadı. "Kendini tamamen ona ver. Şimdi ve burayı unut ve bırak seni o zamana götürsün. Ona. Bizi de yanında götür."

Parmakları elbisemin arkasını sabitleyen ince askılara kıvrıldı, parmak eklemleri yer değiştirirsem kanatlarımın ortaya çıkacağı o lezzetli hassas noktayı sıyırdı ve emrettiği şeyi yapmama izin verirken usulca inledim.

İstedikleri bedel buydu. Ve sonunda güneş doğduğunda içinde kalacağım acıdan korksam bile bundan kaçmayacaktım.

Ellerimi belime indirdim, kılıç kemerimi çözerken Darius'un görüntüsüne baktım, kendi kemerini çözerken gözleri ateşli vaatlerle doluydu, beni yansıtıyordu.

Kılıcın yere düşmesine izin verdim, elimi Vidi'ninkiyle birlikte eteğimin altından yukarı çektim, parmak uçlarım külotumu ıslatan ıslaklığa değdiğinde yumuşak bir inilti çıktı.

Üç Su Perisi de inledi, elleri hem bedenimde hem de kendi bedenlerinde geziniyor, tıpkı o gün Burrows'ta yaptığım gibi kendime dokunmaya başladığımda içlerindeki ihtiyacı arıyorlardı, onu kızdırıyor, baştan çıkarıyorlardı.

Darius usulca hırladı, sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti ve külotumun kumaşını kenara ittim, iki parmağım kaygan sıcaklığımın içine kayarak tekrar inlememe neden oldu.

Vidi'nin eli benim elimde kalmaya devam etti, ancak elimin arkası dışında bana dokunmamaya dikkat ediyordu.

hareketlerime rehberlik etti, bileğindeki hâlâ kanayan yaradan bacağıma kan damlıyordu.

Onun için kendi elimi becerirken Darius'un ateşli bakışları üzerimde dolaştı, serbest bırakılmam onun bakışlarının ağırlığından başka bir şey olmadığı için üzerime kapanırken dişlerim alt dudağıma battı.

Elbisemin askısını omzumdan kaydırdım, göğsümü ve sertleşmiş meme ucumu ortaya çıkardım, Loqui'nin parmakları yanımdan aşağı kayarak tenimi okşarken boştaki elim onu aradı ve çekti.

"Benim için gel, Roxanya," diye hırladı Darius. "Her zaman yaptığın gibi güzelce gel bana."

"Senden hâlâ nefret ediyorum, bunu biliyorsun, değil mi?" Aylar önce ona söylediklerimi tekrarlayarak nefes nefese kaldım ve o da o zamanki gibi sırtarak pantolonunu indirdi ve kocaman sikini avucunun içine aldı.

Gözlerim o noktaya ve yumruğunun hareketine perçinlendi, etrafımdaki kadınlar hafızamın derinliklerine daldıkça kayboldu, beni ne kadar çileden çıkarsa çıkarsın tam olarak yapmamı söylediği şeyi yaparken içimden bir coşku çılgılığı koptu.

Darius bana o ukala sırtışıyla baktı ve sanki reddetmemi bekliyormuş gibi beni yanına çağırdı. Ama ben reddetmedim.

Kurumuş yapraklar ve dallardan oluşan bir battaniyenin üzerinde yürüdüm, elbisem vücudumdan kayarken silkindim ve tamamen üzerimden düşmesine izin verdim, hafızam farklı bir zemin ve o taş masadan başka hiçbir şeyin olmadığını hayal meyal bildiğim bir yatak sağladı.

Hareket ettikçe perilerin beni takip ettiğini, ellerinin tenimi okşadığını, sihirlerinin onları anılarıma bağladığını ve güçlerinin şehvetimi her ölçünün ötesinde körüklediğini uzaktan fark ediyordum. Ama sevdiğim adamın varlığında şehveti bu yoğunlukta hissetmeye alışkındım. Aramızda alevlenen tutku, bu âlemden ve tüm âlemlerde başka hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Hiçbiri bu yoğunlukta yanmıyordu.

ve hiçbirini ona duyduğum ihtiyacın ötesine geçemezdi.

Periler parmaklarını tenimin üzerinde gezdirerek Vidi'nin kanıyla etime rünler çizdiler, etrafımızı saran karanlık öyle yoğunlaşmıştı ki açıkta kalan tenimi ısırmaya çalışan soğuk havayı fark etmek bir yana, ağaçları bile zorlukla hatırlayabiliyordum.

Kendimi, Darius Acrux ile sevmesi yasak olan Vega prensesi arasında kükreyen ateşe verdim. Kendimi onunla aramda yaşamda ve ölümdede, evlilik ve Yıldız bağımızın yok olmasıyla, nefret, ihanet, intikam ve şiddetle kurduğum bağlara verdim. Ben onundum, o da benim. Ve onun hayaleti elini bileğime dolayıp beni kendine doğru çekerken, bunun sadece zihnimde canlanan bir anı olduğunu hatırlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

Gerçek olmaması umurumda değildi çünkü kendimi tamamen ona verdiğim anda gerçek olmuştu. Dili dudaklarımın arasına batıyor, elleri kıcımın kıvrımlarını kavlıyor ve beni kucağına çekiyordu, siki ıslaklığıma mükemmel bir şekilde batıyordu.

Tenin tenime değme hissi beni tamamen tüketirken kalbim göğsümdede titredi. Bunu özlemiştim, onu inanılmaz derecede özlemiştim ve bir şekilde, zamanın bu çalınmış anı için, o buradaydı, parçalanmış parçalarım kendilerini tekrar bir araya getiriyordu, saf sevinç gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu.

"Sensin," diye mırıldandım, parmaklarım çenesinin uzunluğunda geziniyor, kirli sakalının ısırığının tadını çıkarıyor ve onun görüntüsünü içime çekiyordum. "Sadece sen."

Bana kalbimi küle çeviren bir gülümseme verdi, parmakları kalçamda bu duyguyu yansıtan dövmenin üzerinde gezindi ve bakışlarım onun kalçasını saran dövmeye kaydıldı.

Sadece o var.

Onu ilk gördüğüm anda onun olduğumu bilmeliydim, o kırmızı kanepede uzanırken, odanın her santimetresinden havayı çalarken kibirle örtülüydü. Benimle alay ederken ve bana eziyet ederken, gözleri gittiğim her yerde beni takip ederken ve her gece kendime rağmen onu hayal ederken bilmeliydim. O kadar kör ve o kadar inatçıydım ki, ama tüm bunlar boyunca onun olmuştum.

"Yıldızlar adına, seni seviyorum," diye inledi Darius, iri elleriyle kıcımı sıkarken beni daha sıkı bir şekilde üzerine çekti ve ikimiz de direniş anında nefes nefese kalırken bedenlerimizin birbirine bağlanmasının tadını çıkardı.

"Seni seviyorum," diye cevap verdim, parmaklarım yüzünün üzerinde geziniyor, bronz tenini boyayan mürekkebi sıyrıyor, ta ki parmaklarımın altında kalbinin gümbürtüsünü hissedinceye kadar. Bu bir yalandı, güzel, baştan çıkarıcı bir yalan. Ama umurumda değildi. Sadece o vardı.

Bedenimdeki ihtiyaca boyun eğdim, omuzlarını kavrayıp ona binmeye başladığımda adını inledim, onu içime almanın inanılmaz dolu hissiyle başımı geriye eğdim. Her açıdan çok büyüktü, bana pek çok yönden bağlı olan bu taşınmaz, kırılmaz varlık.

Darius kalçalarını kuvvetle içime sokarken tenime karşı homurdandı, beni sert ve derin bir şekilde becerdi, kendini dibine kadar soktu, böylece nefesim onun iddiasının gücüyle çalındı ve tırnaklarım ona yapıştığım yerde derisini kırdı.

Onun tutkusuna kendi tutkumla karşılık verdim, kalçalarımı salladım ve bir elimi aramıza yerleştirdim, parmaklarımı klitorisimin üzerinde yuvarlarken, meme ucumu beni nefessiz bırakacak kadar sert emdi.

Kenara yaklaştığımda haykırdım, ama bileklerimi kavradı, parmaklarımı klitorisimin üzerinde durdurdu ve onları omurgamın tabanına taşıdı ve kocaman ellerinden biriyle onları yerinde sabitledi.

"Bu sefer boşaldığında, tamamen benim için boşalmış olacaksın," diye homurdandı, bu otoriter ses tonu onu yumruklamak istememe yetti. Ama kalçalarını tekrar içime sokup göğüslerimi zıplatırken bu dürtüyü unuttum, kahinler de onu gördükleri, ikimizi de gördükleri, hissettiklerimizi hissettikleri için bunun her anının tadını çıkararak beni uzaktan okşayıp okşadılar.

Bu beni ürkütüyor olmalıydı, ama her zaman olduğu gibi kendimi ona kaptırmıştım; ona duyduğum ihtiyaç, bu şekilde izlendiğimiz düşüncesinden duyduğum utangaçlık ya da mahcubiyetten çok daha fazlaydı.

Darius boştaki elini klitorisime götürdü, kalçalarını yıkıcı, mahvedici bir hareketle kaldırırken yaptığım şeyi devraldı ve içimdeki doyumsuz bir noktaya çarparken bana lanet olası adımı unutturdu.

"Lütfen," diye yalvardım, onun yerine benimle oynarken beni bitirmesine ihtiyacım vardı, başparmağı klitorisime şarkı söyledi, sonra tam yanmak üzereyken durdu.

Ben yalvarıncaya, küfredinceye, yalvarıncaya ve o da öpüşmelerimiz boyunca sırtıncaya, sonunda teslim olmadan önce üzerimdeki sahipliğini sevinceye kadar beni tekrar tekrar sıkıştırdı.

Bir Ejderha kükremesiyle içime girdi, o muzaffer hamlesi ve başparmağının yıkıcı baskısıyla bedenimi fethetmesini tamamlarken içime boşaldı.

O kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım, başım arkaya yuvarlandı ve bedenim sadece bu lanetin verebileceği türden bir coşkuyla sarılırken benden en saf mutluluk çığlıkları yükseldi.

Bizi ters çevirdi, beni sırtüstü yatırdı ve nefes nefese ona gözlerimi kırptırdım, o gözden kaybolup altımdaki masanın donmuş taşı eski yatağımızın yanılmasının yerini aldığı anda kalbim dehşetle yerinden fırladı.

"Bekle," diye soluklandım, bu anı onları da büyülerken Nymph'lerin iniltileri beni çevreledi, elleri

Vücuduma okuyamadığım ya da çözemediğim daha fazla rün çizerken tenimin üzerinde hareket ediyorlardı.

"Daha fazla," diye hırladı Vidi ve ben onun solgun haline doğru baktım, Loqui dikilmiş dudaklarının arkasından hayal kırıklığı içinde inlerken keskin dişleri bu talep karşısında parlıyordu.

"Daha fazla," diye kabul etti Audire, dişlerini de göstererek, elleri kalçalarımın gezinirken zevk hissini doygun bedenimden çıkarıp kendi bedenine çekiyor gibiydi.

Dudaklarım bir cevap vermek için aralandı ama Darius ağaçların arasından bana doğru ilerlerken, gözleri içimi acıtacak kadar derin bir şeyle doluydu.

Gerçek değildi, ama... gerçektir. Kahretsin, gerçektir. Bunun bir anı olması umurumda değildi, ona bu bakışımı küçük bir umut ışığıyla takas ediyor olmam umurumda değildi, tüm bunları benimle birlikte görüyor ve yaşıyor olmaları umurumda değildi çünkü o buradaydı ve benimdi ve sadece bir gece sürse bile yine de kabul ederdim.

"Beni bekliyor olabileceğini ummam tamamen kibirli bir davranış mı?" diye sordu, kara gözlerinde tereddüt, umut ve ihtiyaç vardı.

"Evet," diye kabul ettim bir solukta, yarım düğmeleri açık siyah gömleği ve şık pantolonuyla karşımda dikilişini içime çekerken. O gece giydiğim boktan eşofman altı ve tişört, o anı olduğu gibi yeniden yaşayabilmek için ayağa kalktığımda vücudumda cisimleşiyor gibiydi, sonunda sadece biz olabildiğimiz o mükemmel berraklık anını... "Ama sanırım ben hep seni bekliyordum, belki de haklısındır."

"Benden nefret ettiğin zamanlarda bile mi?" Sesi karanlık bir mırıltıydı ve bedenimin her bir parçasını ihtiyaçla uğuldatıyordu.

Şimdi bunun ne olduğunu, bu gecenin nasıl geçeceğini görebiliyordum, ben ve o, ben onun için olduğumdan daha fazla acı çekene, kırılana ve kırılana kadar tekrar tekrar. Bu en tatlı türden bir işkenceydi ve ben bir

Cezalandırılmak için oburdum çünkü her şeyi kabul etmişim. Zaten ona asla hayır diyemezdin. Hiçbir şekilde hayır diyemezdin.

Böylece gece benim onun kollarında, onun vücudunun benim vücuduma sahip olmasıyla, kalbimin sadece onun ayarlayabildiği bir hızda çarpmasıyla ve onun için tekrar tekrar parçalanmamla geçti.

Periler her şeyi içlerine çektiler, benimle birlikte zevkle haykırdılar, sihirleri anıları o kadar keskinleştirdi ki onları gerçekten yeniden yaşıyordum. Her zevk dolu an, kalçalarının her itiş, her öpücük, her 'seni seviyorum'. Hepsini.

Ta ki daha fazla dayanamayacak hale gelene, bedenim bunca zevkten sıkılana, kullanılana ve yok olana kadar. Karanlık zihnimi istila etti ve beni benden aldı, ancak anıların içinde kaybolmuş olsam bile onunla oynamaya devam ettiğimi biliyordum. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. Güneş doğduktan sonra, ertesi gün ve gece boyunca da durmadan onunla, enerjim benden koparıldı, bedenim ve etim açığa çıktı ve sonunda ikinci güneşin doğuşuyla birlikte pentagramın kalbindeki taş masanın üzerinde yatar halde bırakıldım. Çıplak bedenim Vidi'nin kanıyla boyanmıştı, bitkin bedenimin her santimine sayısız rün çizilmişti ve birbirleriyle tanınmayacak kadar örtüşüyorlardı.

Uyandığımda kalbim hâlâ hızla atıyordu, tepemdeki ağaçların arasından süzülerek bana ulaşan ışığa göz kırpyordum, küçük toz zerrecikleri ışığın içinde dönerek vücudumun küçük parçalarını aydınlatıyordu.

Nefes nefese kalmıştım, kalçalarımın arasındaki ağrı o bitmek bilmeyen saatlerde yaptığım her şeyi anlatıyordu ve gözyaşlarım yanaklarımda kurumuştu, gözlerim çok fazla dökülmekten şişmiş ve ağrıyordu.

O gitmişti. Vücudumda sadece dokunuşunun hayaleti kalmıştı, aşk ısırıkları ve çizikler tenimde sanki gerçekmiş gibi izler bırakıyordu.

Kahinler çoktan gitmiş, Darius Acrux'la geçirdiğim şehvet dolu gecelerden doymuş, onlarla yaptığım pazarlıktan çok daha fazlasını almışlardı.

Oturmak için kendimi zorladığımda, yanımdaki Eter Kitabı'nın üstünde bir parşömen buldum ve anlaşılmamıza ekledikleri ekstra süreyi umursamadığıma karar verdim.

Dikkatlice açtım, kalbim onu kaybetmenin acısıyla yeniden sızlarken, dün gece katıldığım hedonistik anı alemini çok fazla düşünmemeye çalıştım. Ne gerekiyorsa yapacağıma yemin etmişim ve eğer bu, onun anılarımdaki hayaletini bayılana kadar becermek anlamına geliyorsa, o zaman benden istenebilecek en kötü şey gibi görünmüyordu.

Bana bıraktıkları mesaj basitti, ancak beni yönlendirdikleri yol muhtemelen hiç de öyle değildi.

Lanetli Orman'ın kalbinde, Derinlik ve Saflık Suları'nın ötesinde, Gökyüzü ve Ruh'un Sürekli Değişen Rüzgarları yatıyor. Sonsuz Damla sizi Uçurumun Ateşlerine götürecektir ve onların ötesinde, eterin en yoğun olduğu yerde cevaplarınız sizi bekliyor.

Kelimeleri iki kez okudum, ne anlama geldiklerini bilmiyordum ama yine de içlerinde parlayan o küçük umut ışığını hissediyordum.

Karnımdaki ağrıdan, gitmeyi planladığımdan daha uzun süredir burada olmadığımı anladım. Bu şafak, buraya geldiğimden beri geçen ikinci şafaktı, bu açıklıkta karşılaştığım coşku, bedenime verdiği zarardan daha fazlasını aldı.

Adaya dönüp kendimi açıklamam gerekiyordu. Ama harap olmuş elbisemi ağrıyan bedenime çekerken ve bunu nasıl açıklayacağımı düşünürken, biraz gülümsemekten kendimi alamadım. Çünkü Darcy ve diğerlerini Ruhlar Sarayı'ndan kurtaracaktık, o Ejderha orospu çocuğunu öldürecektik ve tüm bunları yaptıktan sonra

Lanetli Orman'a gidip kalpsiz yıldızlara verdiğim sözü
sonsuz dek tutacağım.

"Dinlenmeyeceğiz! Uyumayacağız! Leydimiz bize geri dönene kadar durmayacağız!" Geraldine diye böğürdü, göğüs zırhını yumrukladı ve kılıçlarını kaldıran ve kendilerini bir savaşa hazırlarken gökyüzüne doğru çatırdayan büyü patlamaları gönderen toplanmış isyancılardan bir anlaşma kükremesi çıkardı.

"Beni affet," diye yalvardı eski gardiyan Geraldine'in yanında diz çökmüş, döktüğü gözyaşları yüzünden gözleri şişmişti. Tory ortaya çıkıp Miguel'i serbest bıraktığında hapishaneyi korumakta olan diğer asiler de benzer bir sıkıntı içindeydiler ve Geraldine'in onunla birlikte kaybolmasından bu yana geçen otuz küsur saat boyunca da öyleydiler.

"Geraldine," diye bağırdım ve elli kadar Fae'den oluşan kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru ilerledim. Direndiklerinde onları hareket etmeye zorlamak için yetenekli gücümü kullandım ve ona birkaç santim kala durmadan önce sonuncusunun arasından geçtim.

"Tory'ye güvenmeye ve ona biraz daha zaman tanımaya karar verdiğimizizi sanıyordum?" Hırladım, arkamdaki küçük ordu bundan başka bir şey gibi görünmüyordu.

"Ah, benim tatlı kış çocuğum," diye soludu Geraldine, yükselen güneşe doğru bakarak ve elini kalbinin üzerinde tutarak. "Kederinin karanlığında kayboldu, gecenin cazibesine kapıldı ve şimdi tehlikenin içine daldı. O akşam yemeği için geri döneceğine yemin etmişti - peki, o alçak su perisinin ve kim bilir daha nelerin merhametine kalmışken, bütün bir gece daha geçtikten sonra, onun dışarıda, dünyada kaybolduğunu bilerek nasıl oyalanabilirim?"

"Prenses kalemizin güvenliğini terk etmeyi seçti," dedi Tiberius kalabalığın arasından kendine yol açarken, annem ve Seth de yaygara koparan isyancıların arasında bir yol açmasına izin verdiler. "Çok ihtiyacımız olan askerleri aptalca bir görev için onu aramaya gönderemeyiz. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrimiz yok ve hatta orada olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yok-"

"Kapa çeneni, seni sallywhacker!" Geraldine parmağıyla Tiberius'u işaret ederek bağırdı ve sırtında yerden yükselen sarmaşıklarla ona doğru ilerledi, bakışlarındaki meydan okuma gün gibi ortadaydı.

"Cidden bu yüzden benimle kavga etmek istemiyorsun, değil mi?" Tiberius alay etti.

Geraldine, o fark edemeyecek kadar göğsünü şişirmekle meşgulken omzunun üzerinden sızan bir sarmaşıkla ona bir tokat attı ve yanağında anında büyük, oval bir yaranın belirmesiyle başı yana döndü.

Tiberius öfkeyle kükrerken, metalik yeşil pullar etinde patlayıp gri gömleğinin manşetlerinin altından kollarını ve boynunu kaplarken annemden kaçan küçük eğlence sesini yakaladım.

Yumruklarının etrafında bir kasırga oluşturarak Geraldine'e doğru ilerledi ve bir kavga çıkmak üzereyken isyancılar geri çekildi.

"Baba! Ne oluyor lan?" Max, Seth'le birlikte sonunda bana yetişirken bağırdı; Seth, Max'in sırtında Kurt formunda koşuyordu.

Tiberius, "Sen karışma evlat," diye buyurdu ve Geraldine, sarmaşıklar bir engerek sürüsü gibi ilerlerken bir ölüm perisi gibi uludu.

Onları yalnız bırakarak kenara çekildim ve diğer Varislerin yanına geldiğimde başımı salladım.

"Tory'nin peşinden gitmeye kararlı," diye mırıldandım ama Max beni dinlemiyordu.

Seth'in sırtından atladı ve babasıyla kız arkadaşı arasındaki kavgaya doğru koştu, onlara tekrar durmaları için bağırırken başıboş bir sarmaşık kışına dizlerinin bükülmesine neden olacak kadar sert bir tokat attı.

Seth yanımda kıpırdandı ve ona baktım, gözlerim anında vücudundan aşağıya indi, sikine düşmeden önce karın kaslarının belirgin kıvrımlarını izledi. İkimizin baş başa olduğu, ağızların buluştuğu, ellerin dolaştığı, tutkunun alevlendiği anılar gözümün önünden geçti...

"Gözlerim burada," diye alay etti Seth, ama bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturduğumda sesinde bir sınır vardı, aramızda ikimizin de dile getirmediği bir soruyu barındıran bir anlık sessizlik geçti.

"Seni koca, dörtmala koşan deniz balinası," diye bağırdı Geraldine, başımızın üzerinden havaya fırlatılırken; başımı kaldırıp onun süzülüşünü ilgiyle izledim, göğüs zırhının sivri uçları güneş ışığında elmas uçları varmış gibi parlıyordu. "Bir Grus'a bindiğin güne pişman olacaksın!"

Tiberius büyüünün onu savuruşunu izlerken kollarını kavuşturdu, ayaklarının altındaki zemin kaybolmadan ve devasa bir çukura düşmeden önce gördüğüm son şey yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeydi.

Annem Antonia'yı omzunun üzerinden fırlattı ve onlar da düşmeden önce onu yoldan çekti ve toplanan asilerin hepsi ileri geri fırlatılan büyüden kaçınmaya çalışmak için farklı yönlere koştu.

Kalabalık, patlayan büyülerden kaçmak için en iyi nereye gideceğini bilmeden her yöne doğru koşuyordu.

Kavgadan kaçan devasa, kaslı bir Ayı Değiştiren Seth'e çarptı ve Seth neredeyse ayaklanmanın etkisiyle yere düşüyordu.

"Kusura bakma dostum," diye nefes aldı adam, bir adım geri çekildi ve damarlarımdaki kanı anında donduran bir barış işareti yaptı.

"Sorun değil," dedi Seth umursamaz bir tavırla, karşılığında yaptığı barış işareti içime bir taş düşmesine neden olurken ben de dışarıdan gelebilecek herhangi bir tepkiye karşı savaştım.

Gözlerimi Ayı Değiştiren'e ve şişirilmiş göğsüne diktim, sağ pazusundaki boktan pornografik dövmeyle fark ettim ve peşinden ateş edip ona gerçek bir yırtıcının neye benzediğini göstermeyi düşünürken kaşlarımı çatıttım.

Son fethine kaşlarımı çatarken Seth'in bakışlarını üzerimde hissettim ve gözlerimi kaçırarak yüzümü dikkatli bir maskeye dönüştürdüm.

Max kaçarken Seth'in giysilerini düşürmüştü ve ben de onları hızla kaptım, Seth'in önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve eşofmanlarını içine girmesi için ona uzattım.

Dikkatini çekmek için baldırına dokunduğumda şaşkınlıkla bana göz kırptı, yeni ve çok daha yakın pozisyonumdan sikine tekrar bakmamaya çalışırken kanımda ısı yükseldi.

Seth itaatkâr bir şekilde pantolonunun içine girdi ve ben ayağ a kalktım, parmak uçlarım bacaklarının arkasını sıyrarak yavaşça yukarı çektim, kıcının sert kasları üzerinde gezdirirken gözlerimiz bir kez daha buluştu.

Orada duraksadım, geri adım atmaya niyetlendim ama teninin sıcaklığı beni oltaya takılmış bir balık gibi içine çektiği için bunu imkânsız buldum. Nefesinin karıştığı havayı bir ciğer dolusu içime çekerken, ondan uzaklaşmak yerine bu hisse teslim oldum.

Parmaklarımı bel bandının etrafından dolaşıttım, omurgasından kalçalarına doğru ilerledim, kumaşın kıvrımını yanları boyunca takip ettim, sonra alt karın kasları boyunca

göbeğinin altındaki saç çizgisi. Orada öylece dururken dişlerimi çıkardım, ona edep sınırlarını aşacak kadar yakındım ama gerçekten arzuladığım şeyi alamayacak kadar da uzaktım.

Seth bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadı, gözleri bana bakarken iki sert buz parçasına dönüşmüştü ve bana bir çizgiyi aştığını, burada başka Fae'ler olduğunu ve bunu yapmamamız gerektiğini hatırlatıyordu. Ama ona karşı dile getirmediğim isteğim, bir zamanlar aramak zorunda bile olmadığım çizgileri bulanıklaştırmaya başlamıştı ve bu tür bahaneler bulmaya direnmek giderek zorlaşıyordu.

"Dün gece koştun mu?" Ona sordum ve başını salladı, Geraldine'in onun için kazdığı mezardan çıkmaya çalışırken Tiberius'un gücünün etkisiyle titremeye başlayan ayaklarımızın altındaki zemini parmaklarının bir hareketiyle sabitledi.

"Susadın mı?" Seth yavaşça sordu ve ben de başımı sallamak için sıramı aldım, parmaklarım hala bel kemerinin çizgisinin altından geçiyordu. "O zaman konunun etrafında dans etmeyi bırak," diye tersledi ve ben de küçük bir irkilemeyle irkildim çünkü sözleri ona itiraf edemeyeceğim gerçeğe biraz fazla yaklaşmıştı.

Onu kendime doğru çekerek ve dişlerimi boğazına geçirerek suçlamasına verdiğim tepkiyi gizledim. Geraldine'in savaş çılgılığı attığını bile duymadım, çünkü onun ay ışığındaki gücünün akıntısına kapılmıştım, onun çökmekte olan tadı dilimin üzerinde yuvarlanırken içimden bir inilti kaçtı.

Parmaklarım büküldü, pantolonunun kumaşının altından biraz daha aşağıya itildi, yakınlığımızın arasına gizlendi ve boynumun arkasını tutarken bana hırladı ve elini buklelerimin arasına sokarak vücutlarımızı birbirine yapıştırdı.

"Kahrolası... yıldızlar... taşaklar," diye kulağıma nefes verdi, ben onu doyururken göğsü benimkine doğru kabarıyordu, sikim onun yakınlığında kıpırdanıyordu, elimi biraz daha aşağı iterken aklım onun ağzının etrafına sarılmış hissindeydi.

Bunu unutmam gerekiyordu, onun kemerindeki bir başka çentik olarak yerimi kabullenmem gerekiyordu, ama ona bu şekilde her yaklaştığımda, bunu unutmak çok kolaydı. Onunla denemek istediğim başka şeyleri düşünmeme izin vermek çok kolaydı. Beni yatağına aldığı diğerlerinden farklı düşünebileceği fikrine kapılmak çok kolaydı.

"Al bakalım, seni huysuz ahmak!" Geraldine'in sesine yanağıma çarpan bir şey eşlik etti ve kendimi geri çekilmeye zorladım, Tiberius'u tepeden tırnağa çamura bulanmış halde bulmak için etrafıma bakarken Seth'i serbest bıraktım. Geraldine yüzde seksen oranında bir buz kütlesinin içine hapsolmuştu; sadece kafası, kolu ve sivri metal bir memesi buz kütlesinin tepesinden dışarı çıkıyordu.

"Ah, Cally," annemin sesi beni Seth'ten uzaklaştırdı ve elimi kemerinden çekerek lastiğin gergin karın kaslarına çarpmasına neden oldu ve Seth'in küfretmesine yol açtı. "Sen her zaman dağınık yemek yiyen biriydin."

"Gah, kes şunu." Başparmağını yalayıp Seth'in kanının bir kısmının tenimde görüldüğünü tahmin ettiğim ağzımın köşesine doğru bir hamle yaparken onu susturmaya çalıştım.

"Arkadaşlarının herkesin içinde senin büyüyle beslenmesine izin verme konusunda sana ne demiştim, Seth Capella?" Antonia havladı, yaramaz bir köpek yavrusuymuş gibi onu kulağından yakaladı ve ondan da kaçmaya çalışırken hırlamasına neden oldu. "Tüm dünyanın bir Altair için boyun eğerken çekilmiş fotoğraflarını görmesini mi istiyorsun? Seni altına almasına ve gece gündüz, her kaprisini yerine getirmesine, kocaman aletini daldırmasına izin verdiğini düşünmelerini mi istiyorsun?"

"Anne, ne oluyor lan?" Seth ağladı ama o yine de devam etti ve Seth'in kulağını tekrar kesmeyi başardı.

"-Dürtü ortaya çıktığında seni dişliyor mu?"

"Kulağa çok tuhaf geliyor," diye uludu Seth, ben annemden uzaklaşmaya çalışırken, ama o tam yoluma çıktı ve beni yalayarak yakalamayı başardı.

Başparmağım, ağzımın kenarından bir damla kan çaldı.

Hemen kanı emdi ve gözleri adamın kanının tadıyla parlarken ona öfkeyle hırladım.

"Anne," diye tersledim öfkeyle. "O benim Kaynağım. Etrafta dolaşıp onun lanet kanını içemezsin, yoksa ben-"

"Sen onun neyisin?" Antonia haykırdı, öfkesi kelimelerimi ikiye böldü ve Seth bana öyle bir baktı ki, aklının bir köşesinde beni dövmek vardı. "Yıldızların tarihinde ne zamandan beri bir Capella bir Vampirin Kaynağı oldu? Tanrım, şimdi manşetleri görebiliyorum. 'Seth Capella, bir Altair için diz çöktü.' Anketleri düşünün. Tüm dünya onun için diz çöktüğünü düşünecek ve sonra da güç dengesiyle ilgili her şeyi sorgulayacaklar - sanki Darius'un ölümü zaten yeterince çürük yumurta yaratmamış gibi."

"Anne, Tanrı aşkına, kes şunu," diye bağırdı Seth. "Bunu olduğundan çok daha büyük bir mesele haline getiriyorsun-"

"Onun üzerindeki hak iddiandan hemen vazgeçeceksin." Antonia bana doğru döndü, gözleri kurt gibi parlıyordu ve parmağını yüzüme doğrultmuştu.

Cevap olarak ona dişlerimi gösterdim, vücudumdaki her kas bu talebi açıkça reddederek kaskatı kesildi.

"Hayır," diye hırladım. "Yapmayacağım. O benim."

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum, Toni," dedi annem, Seth'in annesine dişlerini göstererek. "Belki ben de seni ya da Tiberius'u kendi kan kaynağım olarak görmeyi düşünmeliyim."

Antonia, dikkati benden anneme kayarken vahşice hırladı, ama kaos daha fazla azalamadan bir çatlak havayı yırtar gibi oldu. Etrafımızı saran koğuşlar inanılmaz bir güç tarafından kırılarak açıldı ve bir ışık parlaması hepimizin dönüp bakmasına neden oldu, Tory ve Miguel yoktan var oldular, yok olmadan önce bir an için etraflarında yıldız tozları parıldadı.

Tory bir elini kaldırdı ve koğuşlar kendilerini tekrar mühürledi, saf güçten oluşan bir kubbe temizlenip bir kez daha görünmez olmadan önce kısa bir an için başımızın üzerinde parıldadı.

Cildi kan lekeleriyle kaplı, güzel siyah elbisesi yırtık ve kirli ve destek için Miguel'e doğru sarkarken gözlerindeki perili bakışı gördüğümde dudaklarım aralandı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Ne oldu?" diye sordum, ileri atıldım ve onu adamın elinden kaptığım gibi kollarıma aldım, bir nefes verdi ve kendini bana doğru bıraktı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Sadece yorgun ve bitkinim. Miguel hâlâ iyi adamlardan biri."

Geraldine dev buz küpünden feryat ediyordu ve diğer herkes Miguel'in etrafını sarmakla bir açıklama için Tory'ye yaklaşmak arasında kalmış gibiydi.

"Nereye gittin lan sen?" Max bize doğru tepinirken yarı bağırdı. "Gerry yavru kedi doğuruyordu. Öldün mü, kaçırıldın mı, yoksa-"

"Dikkat et Max, yoksa insanlar senin bir Vega'yı önemseyemediğini düşünmeye başlayabilir," diye alay etti Tory ve onun bu haline rağmen hâlâ kendinde olduğunu görmekten memnun oldum.

Kollarımda tekrar kıpırdandı ve Eter Kitabı'nı yan tarafı ile göğsümün arasına ittiğini fark ettim, onu saklamak için giydiği elbisenin malzemesini kullanıyordu. Ailelerimizden herhangi birinin bu konuda soru sormasını istemediğine şüphe yoktu ve ben de anlayışla onu hafifçe sıktım.

"Miguel'in kilitlenmesi mi gerekiyor?" Herkes etrafımızı sararken ve kırılan buzların sesi Geraldine'in hapishanesinden kurtulduğunu gösterirken, kitabı saklamaya yardımcı olmak için onu kollarımın arasına alarak sordum.

"Hayır," dedi Tory kararlılıkla. "O bizim tarafımızda. Belki ona bir simit ya da başka bir şey alırsın, Geraldine?"

"Ama leydim," diye itiraz etti Geraldine, alt dudağı titrerken ne yapacağını şaşırılmış görünüyordu.

"Ben iyiyim, söz veriyorum." Tory onu başından savmaya çalıştı. "Sadece ateşin yanına gidip banyo yapmak istiyorum, sonra hepinize bilgi veririm. Yarın için neye ihtiyacımız olduğuna odaklanın, tamam mı? Hydrids meteor yağmuru neredeyse gelmek üzere ve Darcy'nin iyiliği için harekete geçmeye hazır olmalıyız."

"Seni odana götüreceğim," dedim, diğerlerinin arasında kısa bir süre göz gezdirdim, Seth ve Max'in hepsini geride bırakıp gitmeden önce onu buradan çıkarmam gerektiğini anladıklarından emin oldum.

Dünya bir bulanıklık içinde yanımızdan geçip gitti ve ben de asma köprüden geçip Geraldine'in Vegas için hazırladığı abartılı odalara çıkan merdivenleri hızla tırmanarak sağa, Tory'nin odasına döndüm.

Onu yatağa fırlattım, yuvarlanırken zıplamasını sağladım, yastıklara yüzüstü düşerken göt deliği kelimesi bana muffled bir sesle geri döndü.

Avuçlarımda ateş parladı ve ellerimi ve kollarımı yalayan daha fazla alevle onun yanındaki yatağa düşmeden önce şöminesini ateşle doldurdum.

Tory botlarını tekmeleyerek çıkardı, alevlerin sıcaklığıyla iç çekerken Eter Kitabı'nı bizi ayıran boşlukta bıraktı ve kılıcını da çözerek halının üzerine fırlattı.

"Bu kan lekeleri de neyin nesi?" Birinin kanlı mürekkeple her tarafını karalamış gibi görünen kolunu işaret ederek sordum. İşaretleri ayırt etmek zordu, birçoğu diğerlerinin üzerine çizilmişti ama kanın en tazesine çizilmiş birkaç rün tanıdım.

"Oh, bilirsin işte. Ürkütücü bir mağaraya gittim ve kara büyü yapan üç cadıyla tanıştım."

"Cadı diye bir şey yoktur, Tor." Onu dürttüm ve o da bana gözlerini devirdi.

"Onlar kendilerine kahin diyen peri cadılarıydı. Ve ete kemiğe bürünmüş tanrıçalara benziyorlardı. Yemin ederim, sırf o kadınların hatırı için neredeyse eşcinsel olmayı dileyecektim."

"Neredeyse mi?" Alay ettim.

"Şey, acınacak derecede yaygın bir penis takıntım var, ama bunun dışında..."

Ben bir kahkaha attım, o da bana sırttı ama kahkahası bir yerde kesildi, gözleri olan başka bir şeye kayınca donuklaştı.

"Anlat bana," diye ısrar ettim ve nefesini dışarı verdi.

"Bu... dürüst olmak gerekirse, Caleb, her türlü berbat bir durumdu ve itiraf etmeliyim ki, sihirlerinin çağrısına hemen hemen boyun eğdim ve sadece ona geri dönmeme yardım ederlerse onlara dünyayı vaat ettim."

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu, uzanıp elini alevden parmaklarımın arasına aldığımda kendi kalbim sızladı, elini benimkinden çekmeden önce ona nazıkçe sıktı.

"Bu şekilde geri dönemezsin-" Elimi kan lekelerine ve kirli elbiseye doğru salladım "-ve bunu düzgün bir şekilde açıklamadım."

"Peki." Tory dönüp tavana baktı, sert bir nefes verdi ve şöyle dedi: "Bütün bir gün ve geceyi, üçünün de anılarımı canlandırarak ve ben bayılana kadar onu defalarca sikmemi izleyerek benim ve Darius'un seks hayatının büyük bir kısmını yaşadıkları, objektif olarak bir hafıza seks partisi olarak adlandırılacak bir şeye katılarak geçirmiş olabilirim."

"Ne oluyor lan?" Homurdandım ve bana bakmak zorunda kalmamak için bir kolunu gözlerinin üzerine atarak inledi.

"Bilmiyorum, dostum. Çok gerçekçiydi. Oradaydı, bana dokunuyor ve beni öpüyordu, hepsini hissedebiliyordum. Ama aynı anda orada değildi. Görebildiğim yerler aslında etrafımızda yoktu ve dürüst olmak gerekirse, üçü de beni mıncıklarken ve gösteriden zevk alırken tüm bu süre boyunca taş bir masanın üzerinde uzanıp mastürbasyon yapıp yapmadığımı bilmiyorum."

"Vay canına," dedim, buna ne demem gerektiğinden tam olarak emin değildim çünkü kulağa cidden berbat ve en azından biraz ateşli geliyordu ve eğer sesindeki acı bir şey ifade ediyorsa, bu sadece kederini keskinleştirmeye yaramıştı. "Madem bu kadar güzellerdi, neden bütün gece Darius'la seni izlemek yerine kendi zevklerini yaşamıyorlar?"

"Şey, kara büyü saçmalıklarına yardımcı olmak için hepsi bakireydi - bu arada, eğer bu tam olarak kullanmanın ayrılmaz bir parçasıysa, benim için tam olarak iyiye işaret değil - ve ayrıca belirli bir kötülük seviyesinin onları tamamen bozmasını önlemek için gözlerini ve dudaklarını dikmek gibi birkaç ilginç seçim yaptılar - bunun yardımcı olduğuna ikna olduğumdan değil. Ama her halükarda, bekaret engeli olmasa bile pek çok Fae'nin onları becerecek kadar cesur olacağından emin değilim."

"Üçünü de etkili bir şekilde beceren sen hariç," diye belirttim ve bana kaşlarını çatı.

"Öyle bir şey değildi. Şey, sanırım öyleydi ama... Ben ve o." İçini çekti, kaybının acısı üzerine çökmüştü. "Ben ve o, üç tanıkla birlikte," diye ekledi eğlenerek.

"Bundan zevk alan tanıklar," diye belirttim. "Evet," diye omuz silkerek kabul etti, sanki bu en az şeymiş gibi bunun.

"Peki bu seks partisi sana ne kazandırdı? Onunla bir gece mi?"

"Evet..." Eter Kitabı'nın ön sayfasından rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası alıp bana uzatmadan önce kapıya doğru bir bakış attı.

Ellerimdeki alevleri söndürdüm, parşömeni aldım ve açtım, ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken şifreli mesaja kaşlarımı çatı ama hiçbir şey bulamadım.

"Lanetli Orman'ın nerede olduğunu biliyor musun acaba?" Tory bana sordu ve ben başımı salladım.

"Hiç duymadım. Ne var orada?"

"Cevaplar. Belki de. Perde'nin ötesine geçmeden ona ulaşmanın bir yolunu bulabileceğimi düşündükleri tek şans."

Kelimelere tekrar kaşlarımı çattım ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. "Eğer burası Solaria'da bir yer ise, şimdiye kadar incelediğim hiçbir haritada yok. Ve inanın bana, çok fazla harita inceledim," diyerek notu ona geri uzattım ve o da notu tekrar kitabın içine sokarken içini çekti.

"Anlaşıldı. Ama bunu çözeceğim. Yapmak zorundayım."

Başımı salladım, tıpkı uğraştığı büyü'nün ne kadar tehlikeli olabileceğini anladığım gibi bunu da anladım. Ama söz konusu olan Darius'tu. Gerekirse onu geri getirmek için onunla birlikte dünyanın öbür ucuna bile giderdim, hiçbir bedel çok yüksek olamazdı.

"Bu Nymph kanını yıkamam gerek," diye inledi Tory, elini kolundaki lekelerin üzerinde gezdirirken.

"O kadar kan için birini mi öldürdüler?" Yarı alaycı, yarı ciddi bir şekilde sorguladım.

"Hayır. Vidi, gözlerini diken kişi, bunun için bileğini kesti. Sanırım eterin tam olarak çalışması için bir kurban ve bir çapa gerekiyor. Anıları benden almak ve onları oldukları kadar somut hale getirmek için kanının derime olan bağınyı kullanıyordu. Onu gerçek yaptı."

Tory kalın kalın yutkundu ve onunla bu şekilde birlikte olmanın onda nasıl bir his bıraktığını sormama gerek kalmadı. Yüzleşeceğini bildiği geleceği değiştirme şansı olmadan geçmişe adım atmak gibi bir şey olmalıydı.

"Özür dilerim," dedim, bunun ona yardımcı olmayacağını biliyordum, ama yine de bana alaycı bir gülümseme verdi.

"Bunu kabul ettiğimde ne olduğunu anlamıştım. Ve bittiğinde canımın ne kadar yanacağını bilsem de bu reddedebileceğim bir şey değildi."

Tory ayağa kalktı ve pencerenin yanındaki büyük küvete doğru ilerledi, su ve ateş büyü'sü karışımıyla küvete sıcak su döktü, gücü zaten odadaki alevlerden doluyordu.

O soyunurken Eter Kitabı'nı elime aldım, daha önce defalarca yapmış olmama rağmen kitabı karıştırmaya başladığımda ona bakmadım. Kitaba her baktığımda yeni notlar ya da büyüler buluyordum, sanki kitap ona her dikkatimi verdiğimde beni yargılıyordu ve her ziyaretimde bilgisinden biraz daha fazlasını serbest bırakmaya istekliydi. Bunun anlamsız olduğunu biliyordum ama başka nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum.

"Burada ruh yürüyüşünün kalbinizin arzusunu bulmak için kullanılabileceği yazıyor, ancak açıklama Darcy ve Orion'u bulduğunuzda yaptığınız şeye tam olarak benzemiyor," dedim düşünceli bir şekilde, zenginlik veya kayıp hazine gibi şeyleri bulmak için çeşitli kristallerin kullanımını okudum. "Aynı kanı paylaştığın birini bulmak kadar basit değil ama bence yapılabilir."

"Ücreti ne kadar?" Tory banyoya girip sıcak suyun içine gömülürken sırtı bana dönük bir şekilde sordu.

Sayfayı gözden geçirdim ve irkildim. "Err, bebek bir hayvanın kurban olarak kullanılabileceğine dair ağır işaretler var-"

"Hayır. Bana ödeme olarak kanını akıtacağım yeşil bir Ejderha götü verin, her şeyi yaparım ama bebek bir tavşanı öldürmeyeceğim. Başka?"

"Biraz belirsiz ama burada 'bir ay' yazan bir not var. Sizce bu hayatınızdan bir ay eksilmesi mi yoksa bir keçi canavarına bir ay kölelik etmeniz mi?"

"Bir keçi canavarı mı?" Tory başını çevirip küvetin kenarından bana bir kaşını kaldırarak sordu. "Keçi canavarı için ne yapmam gerekecek? Onu ayakkabılarla besleyip dağ yollarında yürüyüşe mi çıkaracağım?"

"Muhtemelen. Bekle, sanırım bundan daha fazlası var..."

Kitaptan daha fazla şey okudukça, sayfaları çevirdikçe ve dizinlerle ve diğer bölümlerle çapraz referanslar yaptıkça daldım. Dürüst olmak gerekirse, her şey

Sadece okuyucunun kafasını karıştırmak amacıyla yazılmış, tek bir büyü veya ilahi ayın bile açıkça ortaya konmamış.

Kapı çarparak açıldı ve Geraldine yeni doğmuş bir velociraptor gibi çığlık atarak kendini eşikten dışarı attı, kollarını açmış Tory'ye doğru koşarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Ne kadar rahat değil mi?" Seth, Max'le birlikte onun peşinden odaya girip kapıyı arkalarından tekrar kapatırken, Geraldine yarı ıslak Vega'yı kucaklama çabalarına daldı. "Tory çırılçıplak soyunurken yatakta birbirimize sokulduk."

"Her tarafı kan içindeydi," diye cevap verdim, gözlerim hâlâ kitaptaydı ve onu yaklaştırmaya çağırdım. "Yıkanması gerekiyordu, sence de öyle değil mi?"

"Dilinin küvete ihtiyaç duymadan hepsini alamamasına şaşırdım," diye tersledi Seth, ses tonu kaşlarını çatarak ona bakmama neden oldu.

Max ikimize gözlerini devirdi ve tuvalete yöneldi, giderken de umumi tuvaletin bundan daha az rahatsız edici olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

"Su perisi kanı bana pek hitap etmiyor," diye kestirip attım, Seth'in neden bu kadar sinirli olduğunu merak ediyordum. Annesinin benim Kaynağım olmadığı konusunda söylediklerini düşünüyor muydu? Görünüş uğruna aramızdaki bağı bu şekilde koparmayı gerçekten düşünüyor muydu?

Bunu düşünürken kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı ve ona daha yakından bakarken kitabı Tory'nin yastığının üzerine bıraktım.

"Hayır mı? O zaman seni ne etkiliyor Cal? Çünkü bugünlerde bunu söylemekte oldukça zorlanıyorum." Seth kapının yanında yerini korurken neredeyse homurdanıyordu ve ben de ona doğru atıldım, gözlerindeki meydan okumayı karşılamak istiyordum ama bunun yerine ondan sadece bir nefes uzağa düştüm, elim boğazını kavramak için hızla uzandı. Yine de sıkmadım, parmaklarım onun Adem'inin üzerinde geziniyordu.

elma yerine usulca, hâlâ iyileşmemiş ısırık yarasını bulana kadar derisini sıyırdım, sonra gözlerimi onunkilere diktim.

"Annenin sana söylediği şeyi yapmayı planlıyorsan, söyle gitsin," diye meydan okudum, sesim sert bir fısıltıydı ve Geraldine'in Tory için ne kadar endişelendiğini yüksek sesle anlatırken diğerlerinin onu duyabileceğinden şüpheliydim.

Seth'in dudakları sözcükleri söylerken aralandı, gözlerinde tıpkı o lanet barış işareti gibi parlayan reddediş, bıkıp usanmadan benimle alay etmek için bekliyordu, ama onları söylemedi.

Gözlerinde bir şey değişti ve sertleşti, içindeki Alfa başını kaldırıp dişlerini bana tekrar gösterdiğinde bakışları keskinleşti.

"Kimse seninle benim gibi başa çıkamaz, tatlı çocuk," diye alay etti ve elimi boğazından çekip beni tişörtümün önünden yakaladı ve sırtımın kapıya sert bir şekilde çarpması için beni döndürdü.

Anında yüzüme baktı, bana o kadar yakın konuşuyordu ki dudaklarından dökülen her kelimenin tadını alabiliyordum.

"Bir dahaki sefere Kaynağından bir içki içmek için geldiğinde, bunu hatırladığından emin olacağım. Seni altıma alıp Solaria'daki en güçlü Kurt Adam'ın kim olduğunu hatırlatacağım ve sen de unutmadığını kanıtlamak için bana boyun eğerek boğazını sunacaksın."

Sözleriyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, kan vücudumda inanılmaz bir hızla dolaştı ve kendini benden uzaklaştırıp beni zavallı bir hayran kız gibi kapının önünde nefes nefese bıraktığında nefesim ciğerlerimde tılandı.

Seth, Tory'nin eşyalarının arasından yarısı boş bir tekila şişesi alıp uzun bir yudum içerek odanın diğer ucuna doğru yürüdü, sırtı bana dönüktü ve ona seslenmem gerektiğini bildiğim açık bir hakarete bulunuyordu.

Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Onun üzerindeki hak iddiamı reddetmemişti. O hâlâ benim Kaynağımdı. Ve söz

Yarım saatten kısa bir süre önce onu ısırđım için hala damarlarımda dolaşan taze büyü kaynağına rağmen bana az önce verdiği av için acı çekmeme neden oldu.

Geraldine, Tory'yi banyodan çıkarmış ve tüm o telaşına rağmen yarım yamalak protestolarına rağmen onu siyah ipek bir elbiseye sarmıştı.

Ama Tory bir sandalyeye oturtulmasına izin verdiğinde ve Geraldine birisinin yeni bir simit tabağı getirmesi için bağırarak komut verdiğinde, ilgiden iddia ettiği kadar rahatsız olmadığını söyleyebilirdim.

Tuvalet sifonunun sesi bize ulaştı ve Max odaya döndü, benden Seth'e bakarken kaşları çatılmıştı. Zihinsel kalkanlarımı sıkılaştırdım, şu anda uğraştığım berbat durumu görmesini istemiyordum. Max'in de kendi acılarıyla, Geraldine'le olan ilişkisiyle mücadele etmesi gerekiyordu ve asilerin sürekli yaydığı korku ve keder selinde boğulduğunu biliyordum. Benim saçmalıklarımın bunun üzerine yığılmasına ihtiyacı yoktu ve ben de bunun yükünü ona yüklemeyi reddettim.

"O zaman bize nerede olduğunu söyleyecek misin, küçük Vega?" Max, Tory'nin yatağına uzanıp ellerini başının arkasında birleştirerek sordu.

Geraldine saçlarını taramaya başladığında Tory, "Söyleyeceğim," diye onayladı, eğer tüm hırıltılı böcekleri çıkarmazsa yakında içinde yaşayan antiloplar ve snaggletooth'lar hakkında mırıldandı. "Ama bu konuda bir şey yapmadan önce Darcy, Orion ve Gabriel'i kurtarma planımıza odaklanmamız gerekecek. Hydra yarın Ruhlar Sarayı'nda hala böğürecek, değil mi?"

Geraldine, "Bir aybaşı maması kadar net, leydim," diye onayladı ve Tory gözle görölür biçimde rahatladı.

"Güzel. Çünkü lanet ikizimi geri almaya fazlasıyla hazırım."

Lionel

En sevdiğim kan kırmızısı sigara çeketimi giydim ve
odamdaki yaldızlı aynada kendime hayran kaldım.
kendim için talep ettim.

Hâlâ Hail Vega'nın sarayın en görkemli odası olan eski odalarına girmekte zorlanıyordum ve daha da kötüsü, hâlâ hazinenin yanına bile yaklaşamıyordum. Sanki sarayın daha derin bölgelerine her daldığımda koridorlar yer değiştiriyor ve değişiyordu, ancak bu kesinlikle kafamı karıştırmak için yapılmış bir büyüden ibaretti. Beni dışarıda tutmak için buraya yerleştirilmiş her ne zavallı büyü varsa, eninde sonunda gücüm karşısında eriyip gidecekti, bundan emindim.

Lavinia bu akşam Nimf ordusunu ziyaret etmek için kuzeye gitmişti ve sonunda ondan kurtulmuştum. Sadece bir geceliğine de olsa. Ama kesinlikle en iyi şekilde değerlendirecektim.

Francesca Sky'ı yanıma çağırmıştım, FIB ajanı, son görüşmemizden bu yana sık sık aklımdan geçen güzel bir numuneydi. Tekrar tatlı, sıcak bir etin tadına bakmanın zamanı gelmişti. Ve onunki saatlerce tadını çıkaracağım bir lezzetti.

Çok istekliydi. Çağrıma cevabı tahmin ettiğim gibi hızla geldi. Nasıl bir yol izlediğini görmüştüm.

Benim yanımdayken nasıl da kızardı, iriliğime nasıl da hayran kaldı ve o kalın kirpiklerinin arasından bana nasıl da arzuyla baktı. Sanırım artık krallıkta en çok arzulanan adam bendim. Ejderha Kralı. Şimdiye kadar yaşamış en büyük Fae.

Pantolonumun ilmiklerinden bir kemer geçirdim, sıkıca bağladım ve başparmağımı Ejderha pulu şeklindeki altın tokanın üzerinde gezdirerek bana verdiği küçük sihirli dokunuşu hissettim. Bütün öğleden sonra Ejderha Loncası'ndan yeni aldığım altınların üzerinde çırılçıplak yatmış, gücümü yeniden şarj etmiş ve hazinemın içinde kıvranmıştım. Benden çalınan hazineyi acı bir şekilde hatırlamama rağmen, hazinemdeki en değerli tarih parçalarından bazıları şimdi isyancıların ellerinde yok olmuştu.

Hırladım, dudaklarımın arasında duman birikti ve göğsümde bir fırın gibi ısı yükseldi. Hayır, bu gece bunun üzerinde durmamalıyım.

Yakında saray hazinesine girmenin yolunu bulacak ve içinde saklı olan tüm paha biçilmez mücevherler üzerinde hak iddia edecektim. Benim olacaktı. Hepsi benim olacaktı.

Kapı, artık fazlasıyla alıştığım gergin bir şekilde çalındı.

"Gir Vard," diye hırladım, Tepegöz her zamanki gibi beni sinirlendiriyordu. Gabriel Nox'un zihni üzerinde günlerdir çalışıyordu ve bana Kahin'in kafasında görebildiği tek şeyin şahin şeklindeki dev bir yuva ve değerli taşlarla işlenmiş ince çubuklar olduğunu söyleyerek çok az şey üretmişti. Ne tür bir hile döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Kahin'in tekrar kırılmaktan kurtulmak için yaptığı bir şey vardı. Ama Gabriel çok geçmeden isyancıların bir hata yaptığını görecek ve sonra Vard onun kafasındaki imgeyi çekecek ve ben de aynı gün onları yok etmek için yürüyecektim.

İsyancılarla bir daha karşılaştığımda, bir tanesinin bile nefes almasına izin vermeyecektim. Bırakırdım.

Onları yok edin, her erkeği, kadını ve çocuğu yakıp kül edin ki bir daha bana karşı gelemesinler.

"Efendim, bugün deneylerimde biraz ilerleme kaydettim. Gelip görmek istersiniz diye düşündüm." Vard, kırıntı arayan bir köpek gibi umutla sordu.

Bir elimi altın sarısı saçlarımın arasından geçirdim, tam istediğim gibi şekillendirdim ve aynada kendimi daha uzun süre hayranlıkla seyretmek için bir an ayırdım, cevabımı beklemesine izin verdim.

"Bir daha vaktimi boşa harcarsan hiç hoşnut olmam."

"Söz veriyorum bunu görmek isteyeceksiniz," dedi hevesle.

"Gelin, efendim. Bugün yine yüzünüzü güldüreceğim."

Döndüm ve beni odadan çıkarıp deneylerini yapmasına izin verdiğim sarayın göbeğine götürmesine izin verdim. Onu, ortasında bir kadının metal bir yatağa bağlandığı tuğla duvarlı bir odaya kadar takip ettim, yakındaki kafeslerden gelen isyancıların ağlama ve yalvarma sesleri beni rahatsız ediyordu. Onların Fae olmayan iniltilerini dinlemek zorunda kalmamak için üzerlerine bir susturma balonu gönderdim ve Vard'ı kadının yanına kadar takip ettim.

Hâlâ bizimle olmasına rağmen gözleri cam gibiydi, parmakları bana bunu belli etmek için biraz seğiriyordu. Gençti, güzeldi belki de, eğer derisinin altında parlayan mavi bir iksiri besleyen ve etinden çıkan tüpler olmasaydı.

"Bak," dedi Vard, küçük tahta bir dil basacağı alıp kadının üst dudağını geriye doğru sıyırmak için kullandı.

Vampir dişleri ortaya çıkmıştı ve ben boş gözlerle onlardan Vard'a baktım. "Ve?"

"Ve o doğuştan bir Harpy," dedi çarpık bir gülümsemeyle ve yüzünün yan tarafındaki yara izinin kırışmasına neden oldu.

"Beslenmeye ilgi gösterdi mi?" Sonunda merakımı uyandırarak sordum.

"Biraz," dedi. "Bu denemeler benim Ortaya Çıkış denemelerimden çok daha başarılı oldu. Emirleri uyanmadan önce çocukların emirlerini değiştirmeye çalışarak uzun yıllar geçirdim. Bu en mantıklısı gibi

görünüyordu, anlıyor musunuz? Ama elimde çok az şey vardı.

Bununla birlikte, Emirlerin iç işleyişi ve çıkarıldıktan sonra nasıl kontrol altına alınabilecekleri hakkında çok şey öğrendim. Her Tarikat farklıdır, bazıları bir öznen koparıldıklarında diğerlerinden daha zordur. Ve çocukların bilimin bu alanında henüz faydalı olabileceklerine inanıyorum."

Merakım derinleşerek başımı salladım. "Peki kişi öldüğünde bu Tarikatların özü de ölüyor mu?"

"Bazıları yaşıyor, bazıları da yaşamaya devam ediyor," diye heyecanla nefes aldı ve beni dış yüzeyine buz tutmuş metal bir dolabın yanına götürdü. Bir el hareketi ve sihirli bir parıltıyla dolabı açtı, kapağını araladı ve bana içindeki sıra sıra büyük cam kavanozları gösterdi. İçlerinde ışık parlıyor, titriyor, titreşiyor, her biri kendine özgü bir ritimle hareket ediyordu. Hepsinin üzerindeki etiketleri merakla okudum. Manticore, Cerberus, Kurtadam, Medusa, Vampir, Centaur.

"Bebeklerim yeni bir yuva bekliyor," dedi Vard ve neşeli bir gülümsemeyle kapıları kapattı. "Kuzenin Benjamin bu projede oldukça yardımcı oldu. Belki onu tekrar sarayınıza kabul edersiniz?" diye tatlı tatlı sordu, kaba saba kuzenimin buna tahammül edemediği belliydi ve ben öfkelen dim.

"Benjamin size yardımcı olabilir ama onu sarayına getirme riskine girmeyeceğim. O bir kumarbaz ve sorumluluk sahibi biri. Tuzu kuru hiçbir Ejderha hazinesini kumarda kaybetmez, bu alçaklıktır," diye tükürdüm.

"Elbette efendim," dedi Vard başını eğerek ve beni masaya yatırılmış kızın yanına götürdü. "Şimdi arkadaşımızın beslenmesini sağlayabilecek miyim bir bakayım."

Yeni Vampir dişlerini gıcırdattı, çılgınca çırpındı, boş gözleri öldürücü bir istekle doldu. Ancak içindeki o aç, isyankâr ihtiyaç aniden bir nöbete dönüştü, vücudu sarsılmaya başladı, gözleri başının arkasına yuvarlandı.

"Hayır, hayır, hayır. Dayan." Vard iyileştirici büyüü kadının derisine bastırdı ama kadının ağzından, kulaklarından, gözlerinden kan damlıyordu, vücudunun çırpınışları sadece daha da artıyordu

Gözleri kocaman açılmış ve ölüm onu alıp götürmüştü.

Sinirle dilimi şakırdattım.

"Sana vaktimi boşa harcama konusunda ne demiştim?" Hırladım ve Vard ses tonumdan irkildi, tahta dil basacağını kaldırdı ve sanki onu öfkemden kurtarabilecekmiş gibi arkasına büzüldü.

Onu boğazından yakaladım, avuçlarımda ateş parlıyordu ve sıcak tutuşumun altında teninin cızırdadığını hissettiğimde çığlığı odada yankılandı. Yolumu çok derinden yakmadan önce onu serbest bıraktım ve bir iniltiyle boynunu tutarak yere sendeledi.

Ona sırtımı döndüm, kendini iyileştirmesi için onu orada bıraktım ve çıkışa doğru ilerledim, ancak çağrıları beni eşikte duraklattı, çünkü beni tekrar çağırmaya cesaret etti.

"Efendim! Görmeniz gereken başka bir konu daha var - üzerinde çalıştığım diğer deney!"

İçimde istenmeyen bir merak uyandı ama tamamen geri dönme dürtüsüne karşı koyamadım, bakışlarım kendine Kraliyet Kahinim diyen zavallı yaratığın üzerinde gezindi. Onu hala sarayımda tutmamın tek nedeni, bana hizmet ettiği süre boyunca yaratmayı başardığı son derece faydalı birkaç imgelemdi. Zavallı bir Fae olabilirdi ama ara sıra değerini kanıtlıyordu. O olmasaydı asilerin saklandığı yeri bulamazdım ve bunu unutamazdım.

"Göster bana," diye homurdandım ve hızla başını sallayarak ayağa kalktı ve beni peşinden çağırdı.

Odanın diğer odasına doğru aceleyle ilerledi, beni bir sonraki denekleri olacak olan Fae'lerin tutulduğu hücrelere giden koridordan geçirdi, merhamet çığlıkları kanımı kaynatırken onları görmezden geldim.

Vard, kalın metal parmaklıkların devasa hücrelerin önünü işaretlediği loş bir koridora girdi, solumuzdakilerin içindeki denekler bizden geri çekilirken, Vard sonunda hareketsiz kalmadan önce sağımızdaki iki boş kafesin yanından geçtik.

Parmaklıklardan sarkan bir panoya uzandı ve ben ona yaklaştım, hücrenin içine baktım, içeride sadece değişen karanlığı gördüm.

Bana panoyu uzattı ve ben de ondan kaptım, gözlerim oradaki bilgiler üzerinde geziniyordu; kişinin adı Will Oli, Tarikat şekli Vampir ve Elementi ateşti. Altında ise bu dünyanın derinliklerinde gizlendiğini bildiğim bir canavarın adı yazıyordu; Obscuro, bir Fae'nin derisini dakikalar içinde yüzebilecek sıra sıra keskin dişlere sahip, karanlığı büken bir canavar.

"Bunlar üzerinde çalıştığınız genetik mutasyonlar mı?" Merakla sordum ve Vard bana dişlerini göstererek gülümsedi, bu hareket yara izini germiş ve onu normalden daha da çirkin göstermişti.

"Ben ona Oliwill diyorum," diye nefes aldı, heyecanı hissediliyordu.

Kafesin içindeki hareketliliği fark ettiğimde parmaklıklara yaklaştım, karanlık arka köşede değişiyor gibiydi.

Parmaklıklara kadar yürüdüm, daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak parmaklarımı şıklattım ve bir Faelight'ı var ettim.

Parlak ışığın aydınlatmasıyla kafesten bir çığlık yükseldi, duman ve alevden oluşan bir yaratık bir Vampir hızıyla bana doğru fırladığında kalbim yerinden fırladı, yoğun dumanın içinde gizlenmiş vahşi bir yüz gördüğümde ölüm gözlerimin önünde parladı.

Ayaklarım birbirine takılarak tökezledim ve kafesteki şey aklıktan inleyerek neredeyse şekilsiz bedenini parmaklıklara vururken Vard düşmemem için kolumu kavradı.

"Karnı aç," diye mırıldandı Vard, yarattığı şeyi hınzırca bir zevkle izliyordu ve ben de doğrulup bu kaos yaratığına bakarken buldum kendimi.

"Ne yiyor bu?" Alçak bir ses tonuyla sordum, başımı iki yana eğerek canavarı inceledim, vücudu

İnsansı, ama dumanın ayrılıp uzamış bacaklarını ortaya çıkardığı yerde de hayalet gibi.

Vard'ın gülümsemesi genişledi ve elini kaldırarak hücrenin arka duvarına doğru büyü yaptı. Duvar onun emriyle yarıldı ve oradaki odada bir mahkûm ortaya çıktı; Oliwill dikkatini ona yönelttiğinde yüzü dehşetle kaplanmıştı.

Oliwill saniiyeler içinde ona bir ziyafet çekerken, geniş, diş dolu çenesinde et ve kemik parçalanırken, ona doğru ateş ederken çılglık atmayı zar zor başardı, kan geniş bir kavisle duvarlara sıçradı.

"Bu yaratığın kontrolü sende mi?" Gözlerimin önünden bu şeyi istediğim gibi kullandığım, bana itaat etmeyenlerin üzerine saldıgım, bu asi krallık üzerindeki hakimiyetimi sıkılaştırmak için kullandığım bir görüntü geçerken talepte bulundum.

"Önceki deneylerimde tasmaları kullandım, ancak onları kontrol etmek için yeni yöntemler tasarlıyorum, zihinlerine sabitlenmiş ve dış güçler tarafından kırılmayan yöntemler. Gerçi henüz bunu mükemmelleştiremedim," diye itiraf etti Vard küçük bir sesle. "Ve..."

"Tükür onu," diye hırladım ve Faelight'ımın sönmesine izin verip Oliwill'i asi etiyse baş başa bırakırken onun irkilmesine neden oldum.

"Sadece ellide biri modifikasyondan sağ çıkabiliyor ve o zaman bile uzun süre yaşamıyorlar."

"Ne kadar idare ediyorlar?" diye sordum ve irkildi.

"Oliwill bu grupta bir günü aşan ilk kişi. Bu yöntemleri ilk geliştirdiğimde kullandığım süreçlerin kayıtları, Göksel Konsey bu deneylere devam etmeme karşı oy kullandığında yok edildi." İçini çekti, gözlerini yere dikti ve oradaki suçlama tonunu kaçırmadım.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bu deneylerin devam etmesi yönünde oy kullandım. Ve ben tahta geçmeseydim, deneyleri yeniden başlatmak için gereken izni asla alamazdınız.

Onlar," diye homurdandım ve o da sümüklü bir hamamböceği gibi sinip kaldı.

"Elbette efendim. Saygısızlık etmek istemedim. Sadece neden bu kadar uygun denekleri yeniden yaratmakta zorlandığımı açıklamak istemiştim. Oliwill diğerlerinden daha iyi durumda ama o bile kötüleşme belirtileri gösteriyor. Bu gidişle şafak sökmeden ölmüş olacak..."

Vard'dan korkunç yaratığın bulunduğu kafese bakarken lanet ettim, daha fazla güce olan ihtiyacım her zaman olduğu gibi beni tüketiyordu. Asla yetinemeyecek, arzuladığım her şeyin özüne asla ulaşamayacaktım.

"O zaman üzerinde çalışmaya devam et," diye emrettim.

"Elbette yapacağım. Geçmişte bu tür mutasyonlarda büyük başarı elde etmiştim, ancak orijinal notlarım olmadan yeniden yaratmanın zor olduğu kanıtlanıyor." Tekrar iç çekti. "Ancak, hazırladığım bir kadın var. Mary Brown. Denemenin ilk aşamalarına iyi yanıt veriyor. Belki o da sevgili Ian'ım kadar iyi yanıt verir."

"Güzel. Bir dahaki sefere başarılı olursan beni bir daha rahatsız etme." Arkamdan sinsice yaklaşan Vard'ın yanından dönüp kapıyı arkamdan çarparak uzaklaştım.

Yukarı çıktığımda, Horace'tan randevum için hazırlamasını istediğim salona doğru yürüdüm ve onu iyi bir şişe viski ve en sevdiğim puolarla beklerken buldum. Bir kez olsun beklentilerimi karşıladığını görünce vücudumdaki gerginliği atarak rahatlardım. Küçük hataları giderek azalıyordu ama yine de Jenkins'in bu role getirdiği mükemmelliği özlüyordum. Lavinia'nın gidip onu yemesi gerekiyordu, değil mi?

Puroyu kestim ve işaret parmağımla tutuşturdum, Horace'ı bana bir bardak viski doldurması için uzaklaştırdım ve ateşin yanındaki büyük berjer koltuğa çöktüm. Evet, bu iyiydi. Lavinia artık sarayda olmadığı için yeniden nefes alabiliyordum ve Horace bana altın bir kadeh içinde viskimi uzatırken Lavinia üzerindeki kontrolümü nasıl yeniden kazanabileceğimi düşündüm ve uzun bir yudum aldım

güzel içkinin. Benden tekrar bir varis talep etmeden önce onu gerçekten kontrol altına almalıydım.

Beni yatağa götürmesi, ona yeniden canavar gibi bir çocuk vermemi sağlaması düşüncesi tüylerimi ürpertti. Ne pahasına olursa olsun bu kaderden kaçınmaya çalışmalıydım.

Benim için düzenli olarak ellerinden gelen her şekilde kaderi okuyan bir dizi kâhinim vardı ve Zodyak Akademisi'ndeki Horometre'den de günlük Burç Yorumları alıyordum. Daha bu sabah, yıldızlardan büyük bir tahmin aldım.

Atlas'ımı çıkardım, tekrar okudum ve güzel viskimden bir yudum daha aldım.

Günaydın, Koç.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Güç, parlak mavi gökyüzüne doğru uzanan bir bahar çiçeği gibi hayatınızda çiçek açıyor. Önümüzdeki gün gerçekten de bereketli bir gün olacak, ancak çalkantılı doğanız

Yönetici gezegen Mars, yükseklerle birlikte düşükleri de getirebilir. Yüksekleri sürdükçe sürün ve düşükler üzerinde düşünün. Cinsel bağ kurma ihtiyacınız nihayet meyvelerini vermeye başlıyor.

Venüs'ün haritanızdaki hizalanması, yakın geleceğinizde ateşli bir deneyim yaşayacağınızı öngörüyor.

Gülümsedim, Atlas'ımı bir kenara bıraktım ve daha birçoklarının gelmesini bekleyerek yükseklerimi düşündüm.

Akademi artık kontrolüm altındaydı, Nebula Görev Gücümün birçoğu saflarına yerleştirilmişti ve hükümdarlığıma karşı çıkan herkesi Karanlık Baskı altına almıştım. Yüksek Tarikatları eğitmek ve onları orduma katmak için bir yer olan akademi için büyük planlarım vardı. Müfredatı elden geçirecektim ve tüm dersler

müttefiklerimden savaşçılar. Bir gün diğerlerini ezip geçecek bir ordunun hayalini kuruyordum. Daha küçük Tarikatlar ortadan kaldırıldığında, saf soylar nesilden nesile yaşayacak ve Solaria'yı dünyadaki en büyük güç haline getirecekti.

Bir gün tüm dünyanın kralı olabilirdim ama bunu sağlamak için ihtiyacım olan tek bir şey vardı. Zaman. Ve İmparatorluk Yıldızı'nı bulur bulmaz onu güvence altına alabilirdim. Eğer efsaneler doğruysa, bana ölümsüzlük bahşedebilir ve sonsuza dek burada kalarak diyarı parça parça fethedebilirdim.

Sadece bu fikir bile sikimi kıpırdattı ve puromdan bir fırt çektim, dişlerimin arasında yuvarladım ve koltuğuma geri yerleştim. Her şey mükemmel değildi ama sorunlar her zaman çözülebilirdi. Lavinia'yla nasıl başa çıkacağımı düşünmem gerekiyordu ve onu etkisiz hale getirdikten sonra Gwendalina Vega'yı öldürecektim. Belki de kız kardeşini bana çekmek için onu kullanmanın bir yolunu bulabilir, sonra da kendi tasarladığım bir kan banyosunda ikisini de öldürebilirdim. Ne de olsa daha önce bir kez işe yaramıştı.

Açık kapıdan bir kadın girdi ve kaşlarım dar lacivert elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla Stella Orion'a doğru kalktı. Büyüleyici görünüyordu, ancak yüz ifadesi beklediğim gibi beni görmekten duyduğu memnuniyeti yansıtmıyordu.

"İyi akşamlar, Majesteleri," dedi saygıyla, Horace'a bakmadan önce bir an için başını eğdi. "Yalnız konuşabileceğimizi düşünmüştüm..."

"Elbette." Elimi Horace'a doğru uzattım, o da odadan kaçarcasına çıktı ve giderken kapıyı arkasından kapattı.

Stella odanın karşısında durmuş, kıyafetimi incelerken kollarını kavuşturmuştu ve gözleri biraz parladı. "Beni bekliyor muydun?"

"Hayır," dedim basitçe. "Yakında bir misafirim gelecek." "Ne tür bir misafir?"

"Kadın türü," diye itiraf ettim.

Ona yalan söylemek umurumda değildi. Ne bekliyordu ki? Artık kral bendim ve ihtiyaçlarım gökyüzü kadar

sonsuzdu.

Gözleri, çözmeye zahmet etmeyeceğim zayıf bir duyguyla dalgalandı ve kollarını kavuşturdu.

"Beni neden saraya getirdin?" diye sordu.

"Nedenini biliyorsun. Senden çok hoşlanıyorum, Stella. Ama diğer kadınların isteklerinden kaçamıyorum. Solaria'da en çok arzulanan Fae benim. Ve kral olarak, bu toprakların güzelleri tarafından, benim statümdeki bir erkeğin hakkı olduğu gibi, tatmin edileceğim."

Bunu kabullenmiş gibi başını sallarken boğazı düğümlendi.

"Yeni yarık nasıl gidiyor?" Sırrımızı aramızda tutmak için etrafımızdaki susturucu baloncuğu titreştirerek sordum.

"Yavaşça, istediğin gibi," dedi Stella. "Ama er ya da geç, Lavinia bu konuda oyalandığımı anlayacak ve o zaman ne olacak?"

"Üzerinde çalışıyorum," diye güvence verdim. "Sadece bana biraz daha zaman kazandır. Şimdi git bakalım." Çenemi kapıya doğru salladım. "Kim bilir, belki de arkadaşlığımı erkenden bitirir, sonra da bu gece gelip seni yatağında ararım." Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedim ve dudakları itiraz edecekmiş gibi kıpırdadı, sonra başını eğdi ve beni orada bıraktı.

Kendi kendime kıkırdadım ve puromu tekrar üfledim. Bu dünyadaki yerini öğreniyordu ve bu benim emrime amadeydi. Onun içinde bir ateş yakmak hoşuma gidiyordu ve bu ateşi söndürmek de bir o kadar hoşuma gidiyordu. O artık benim oyuncağımdı ve o da bundan hoşlanıyordu. Eninde sonunda bunu kendine itiraf edecekti.

Puromun külünü kül tablasına savurdum, ocaktaki ateşe bakarak sorunlarım üzerine düşündüm. Her zaman usta bir sorun çözücü olmuştum ve bunlardan daha büyük zorlukların üstesinden gelmiştim.

Ulaşabileceğim bir cevap vardı, kâhinlerim geçen hafta birçok kez bundan bahsetmişlerdi. Yıldızlar yine benim lehime dönüyordu, en sevdiklerinin üzerinde parlıyorlardı.

Fae ve ışıklarıyla beni kutsadılar. Gerçekten de cevap geliyordu, sadece sabırlı olmam gerekiyordu.

Francesca

Ela saçlarım gümüş bir toka ile tutturulmuştu ve bu toka, büyüüne kapıldığım bir turmalin kristalini saklıyordu. Bu işi başarmak için bu geceye ihtiyacım olacaktı. Parmaklarımı renkli taşın üzerinde gezdirdim ve herkesin dikkatini ondan uzaklaştırmak için bir gizleme büyüü yaptım.

Kalbim gökyüzüne doğru havalanmak üzere olan bir Pegasus gibi dörtnala koşuyordu ve Ruhlar Sarayı'nın kapılarından çok uzakta olmayan, muhafızların görüş alanının hemen dışındaki arabamda otururken rahatlamak için biraz zaman ayırdım. Annemin sesi kafamın içinde çınlıyordu, sözleri her zaman beni nasıl sakinleştireceğini biliyordu.

"Francesca, kendini ne kadar güçlü hissediyorsan o kadar güçlüsün.

Güven olmadan güç hiçbir şeydir."

Bana dünyadaki yerimi nasıl talep edeceğimi öğretmişti ve ben de sonunda onun izinden giderek FIB'de bir pozisyon aldım. Babamı hiç tanımamıştım ve onu aramak da hiç aklıma gelmemişti. Annem çocuk sahibi olmayı planlamamıştı ama hayatının ilerleyen dönemlerinde, Kahinti Adalarında eğitim görürken tesadüfen bana hamile kalmıştı. Orada sadece FIB ajanlarının simülasyon tatbikatlarına katılması amacıyla inşa edilmiş koca bir kasaba vardı.

Solaria'nın dört bir yanından gelen FIB birimleri her yıl oraya giderdi ve annem subaylardan biriyle kısa süreli bir ilişki yaşamıştı. Ona benden bahsetmiş ama o benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar vermiş, ben de umursayacak yaşa geldiğimde aynı fikri benimsemiştim.

Yani annem benim insanımdı, ama birkaç yıl önce onun benden parça parça uzaklaşmasını izlemek zorunda kaldım. İyi ve uzun bir yaşamı olmuştu ve Perde'nin ötesine geçmekten korkmamıştı. Aslında, uzun zamandır görmediği arkadaşlarını ve ailesini tekrar göreceği için heyecanlıydı ama tek pişmanlığı beni burada yalnız bırakmaktı. Onun endişelerini hafifletmeye çalıştım; meslektaşlarım arasında ve onların dışında da pek çok arkadaşım vardı. Ama başka bir şey istediğinden emindim, çünkü sonlara doğru sürekli bir adam hakkında sorular soruyordu. Bir zamanlar birlikte bir gelecek gördüğüm adam. Şu anda bu sarayın dışında oturmamın ve uğruna düşünülemez olanı yapmak üzere olmamın sebebi olan adam.

Sonunda annemin kaybıyla başa çıkabildim, ancak her ölümün yaptığı gibi bu da beni değiştirdi. Ajanların görev sürelerinden çok önce öldüklerini ve arkalarında onlarsız bir hayatla başa çıkmaya çalışan genç aileler bıraktıklarını görmüştüm. Bu, yıkıcı bir şekilde adaletsiz görünen türden bir ölümdü, ancak diğerleri daha iyi bir dünya için savaşıırken öldükleri sürece ölümlerinin boşuna olmadığını söylerdi.

Annem de bunu biliyordu ve bana şu anda dönüp duran, beni korkutsa bile doğru olanı yapmaya iten ahlaki bir pusula aşlamıştı. Ama tabii ki beni burada bir bacağı yırtmaçlı, boğazıma ve bileklerime altın takılar dolanmış kırmızı bir elbisenin içinde oturtan şey benim ahlak anlayışım değildi. O'ydu. Sonsuza dek o.

Güneşliği indirdim ve arkasındaki aynada makyajımı kontrol ettim, gözlerim dumanlı, dudaklarım kan rengindeydi. Lance Orion başka bir kadınla çiftleşmiş olabilirdi ama önce ben onu sevmiştim ve bu sevginin acıya dönüşmesine izin vermeyecektim. Belki de

Karşılıksızdı ama bu onu geçersiz kılmıyordu. Yine de bu daha az acı vermiyordu.

Tutuklanmasının ardından işe çağrıldığım ve arkadaşımın bana her şeyi anlattığı anı çok net hatırlıyordum. Ve aslında gülmüştüm, bir hata olduğundan emindim, karakola gittiğimde Lance'in bana doğruyu söylediğini göreceğimi, sonra da Cyclops yeteneklerimi kullanarak onun adını temize çıkaracağımı düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Onu gördüğümde çaresiz, kırılmış ve korkmuş görünüyordu. Beni geri çevirmişti ve o an kalbimin paramparça olduğu an mıydı yoksa suçunu kabul edip hapse gönderildiği an mıydı emin değildim.

Onu tanıyordum. Ve kürsüde söylediklerinin dudaklarından çıktığı anda yalan olduğunu biliyordum. Kendisini bir Vega prensesi için feda etmişti; Göksel Varislere ve özellikle de Darius Acrux'a yönelik tehdidi yüzünden aylarca acı çektiği bir kız.

Hayatımın en kötü gecelerinden birinde bulmacanın son parçası bana teslim edilene kadar bunların hiçbirisi mantıklı gelmemişti. Onu yıldızların altında, Darcy Vega'yla yeni çiftleşmiş bir halde bulmak, onu ruhunun can damarı gibi öpüşünü izlemek, sanki artık başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi göremiyormuş gibi. Evet, yasadışı ilişkisi ortaya çıktığı anda kalbim kırılmıştı ama onunla çiftleştiği gece kalbim ezilmiş ve alev almıştı.

Sanırım aptalca bir şekilde, onunla ilişkimizin uzun sürmeyeceğine, bir gün bana geri döneceğine ve kaldığımız yerden devam edeceğimize dair sessiz bir umuda tutunmuştum. Ama kimse gümüş yüzüklere meydan okuyamazdı.

İkimizin birlikte olması gerektiğine kendimi ikna etmiştim ama yıldızların bunca zamandır başka planları vardı.

Boşa gitti. Bunca yıl onu sevmiş, aramızdaki şey sadece seksten ibaretmiş gibi davranmaya çalışmış, arkadaşlarıma ondan tek istediğimin bu olduğunu ve bunun bana gayet uygun olduğunu söylemiştim. Ama derinlerde bir yerde, yıllarca ona olan sevgimi saklamıştım.

itiraf edemeyecek kadar korkaktı. Şimdi tüm bu sessiz acılar çok anlamsız görünüyordu.

Neden yılların geçip gitmesine izin verdim? Neden Fae'yi uyandırıp ona gerçeği itiraf etmedim? Ya da daha iyisi, neden ilişkiyi kesip kalbime onu unutması için zaman tanımadım?

Annemin dediği gibi, "Pişmanlık geleceğin düşmanıdır."

Geriye bakmaya devam edersem ilerleyemezdim ve evet, artık iyileşmek için biraz zamanım vardı, ama dürüst olmak gerekirse... kalbim onun gitmesine izin veremiyor gibiydi. İşte buradaydım, onun için hayatımı riske atmak üzereydim. Bir aptal mı? Belki de. Ama ona, onun tarafından seilmek için duyduğum bencil arzunun çok ötesinde değer veriyordum. Biz arkadaştık, daha doğrusu Nebula Müttefikiydik ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Kalbim ona özlem duysa da duymasa da onun için burada olacaktım. Ve onun Nebula Müttefiki olarak, Elysian Eşi için de buradaydım.

Kaptanım Lance Orion ve Darcy Vega'nın kral tarafından alıkonulduğunu öğrendiği anda planlarımı uygulamaya koymuştum. FIB artık sıkı bir şekilde Lionel Acrux'un kontrolü altındaydı ve o da yeni yasaları uyguladığımızdan emin olmak için Kral Birleşik Nebula Görev Gücü'nden birkaç kişiyi saflarıma yerleştirmişti.

İlk başta kaçmayı, isyancıları bulmayı ve onların saflarına katılmayı düşünmüştüm, ama sonra kralın neyin peşinde olduğunu gözetlemek için mükemmel bir konumda olduğumu fark ettim. 'Küçük' Fae'leri toplayıp Nebular Engizisyon Merkezlerine göndermek zorunda kalmıştım, ama bu o kampların içini gördüğüm, kralın ne yaptığını gördüğüm anlamına geliyordu ve anılarım onları isyancılara vermeyi başardığım anda bir silaha dönüşecekti. Lionel'in rejimini ifşa edebilir ve sahte kralın kendilerini hainlerden ve isyancılardan koruduğu palavrasına inanan sivillerin gözlerini açabilirlerdi.

Kendisi de Cyclops Tarikatı'ndan olan annemin hediyesi olan sade gümüş yüzüğü başparmağıma geçirdim. Yüzük bir hafıza döngüsüydü, sadece yaratılabilecek bir şeydi

ve artık içinde saklamak istediğim her türlü anıya ev sahipliği yapıyordu. Gerçeği olabildiğince acımasızca sunuyordum, gördüklerim o kadar tüyler ürperticiydi ki bunları izlemek zorunda kalan Fae'lere acıyordum. Ancak Lionel, 'daha küçük' Tarikatları ayıklama, sahip oldukları her şeyi alma, sonra da Ejderha dostlarına ve layık gördüğü herkese dağıtma planlarından kurtulamazdı. O bir canavardı. Ve ben de inine girip ona karşı ilk taşımı atmak üzereydim.

Zihnime sağlam bir bariyer yerleştirdim, sonra arabadan çıktım, kilitledim ve anahtarı omzumdaki zincirden sarkan çantama attım. Yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde kapıya doğru yürüdüm, birkaç Ejderha yandaşı geçmeme izin vermeden önce beni cimri kıyafetimle süzdü.

Kalbim daha hızlı atıyordu ama eğitimimi hatırladım ve kendimi bunun sadece bir tatbikat olduğuna ikna etmeye çalıştım, son değerlendirmemi geçmek için hareketler yapıyormuşum gibi davrandım. Böyle düşünmek daha kolaydı, kaptanımdan öğrendiğim bir numaraydı bu.

Sarayın imparatorluk girişine çıkan merdivenleri tırmandığımda sakın, soğukkanlı ve Ejderha Kral'la yüzleşmeye hazırdım.

Bir hizmetçi tarafından içeri alındım ve onu dolambaçlı koridorlar boyunca takip ettim, havada ağır bir duman kokusu vardı. Lionel Acrux'un yanan bir şöminenin yanında kocaman bir koltuğa yayılmış, purosunu üflediği, alçak ışıktandırılmalı büyük bir salona götürüldüm. Koyu, kan kırmızısı bir sigara ceketi giymişti ve bakışları bir an için bana yöneldiğinde gözleri yeşim yeşili parlıyordu.

Hizmetçi eğildi ve aceleyle uzaklaştı, beni orada canavar için bir yemek gibi bıraktı ve güvenim bir an için sarsıldı. Başarana kadar numara yap.

Çenemi kaldırdım, içimde en ufak bir korku kırıntısı görmesine izin vermedim. Ben de onun gibi bir avcıydım ve beni av haline getirmesine izin vermeyecektim.

"İyi akşamlar, Kralım." Başımı saygıyla eğdim ve tekrar yukarı baktığımda başını bir tarafa eğmişti.

"Davetime bu kadar çabuk yanıt vermene sevindim Francesca," dedi, nefes verirken dişlerinin arasından dumanlar çıkıyordu. "Gerçi son görüşmemizden sonra daha erken ulaşmadığına şaşırdığımı söylemeliyim."

"Beni burada istediğinizi düşünecek kadar yüzsüzlük edemem Majesteleri. Ayrıca, her zaman işle çok meşgulüm," dedim özür dileyerek ve günlerdir aynanın karşısında kendimi bu etkileşime hazırladığım rolüme büründüm. Buraya sadece ve sadece onun için geldiğime inanmalı, onu istediğime ve beni kapısına başka hiçbir nedenin getirmediğine yürekten güvenmeliydi.

"Kralınız için bir gece izin alamadınız mı?" diye sordu, sesinde bir karizma vardı.

"Ben sadece FIB'deki görevlerimi yerine getirerek kralımı memnun etmeye çalışıyordum," dedim ve o da gürleyen bir kahkaha attı.

"Hm, sen gerçekten de iyi yetiştirilmiş bir yaratıksın, Francesca. Görev zevkten üstündür, senin ve benim gibi güçlü Fae'lerin yolu budur. Ama arada sırada kendimizi şımartmalıyız, değil mi?"

"Bu büyük bir hoşgörü," dedim, odanın derinliklerine doğru ilerlerken dudağımı biraz ısırdım ve parmaklarımı onun karşısında oturan yeşil koltuğun arkasında gezdirdim. Boyut olarak çok daha küçüktü, koltuğu onunkinden çok daha alçaktı ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim.

Karısı burada onun karşısında oturmuş muydu? Onu hiç sevmiş miydi? Yoksa bu korkunç adamdan hep korkmuş muydu? Onun gölgesinde sürdürmek zorunda kaldığı hayat için ona acımdan kendimi alamadım, onunla evliliği hakkında yayınlanan makale bir an için düşüncelerimi doldurdu. Zihnini Karanlık Baskı ile tuzağa düşürmüş, onu her konuda kendi iradesine boyun eğdirmiş, hatta siyasi avantaj için arkadaşlarıyla fahişelik yapmasını sağlamıştı. Yine de o makaleye eşlik eden fotoğraflarda gördüğüm kadın

Hamish Grus'la olan evliliği beni sadece hayranlıkla doldurdu. Eğer o, bu canavarla bir ömür boyu kırılmadan dayanabildiyse, ben de tek bir gece hayatta kalmayı umabilirdim.

Bakışlarım Lionel'in is gibi siyah ve tamamen katı değilmiş gibi dumanlı gölge eline kayd, onu görmek beni temkinli kılsa da orijinalinin bir Vega tarafından yok edildiği düşüncesi içimi bir memnuniyet duygusuyla doldurdu.

Lionel purosunu yanındaki masanın üzerinde duran altın kül tablasında söndürdü, ayağa kalktı ve devasa cüssesiyle ortama hükmetti. Bana doğru ilerledi ve yaklaşırken gözlerimi itaatkâr bir şekilde indirdim, kişisel alanıma doğru adım attı, böylece puro dumanı ve tehlike kokusu ciğerlerime doldu.

Nefes almaya devam et, Francesca.

"Şanslısın," dedi gülerek. "Saraya pek kadın getirmem."

"Kraliçenizden ne haber?" Gölge kraliçenin bu mağara gibi yerde gizlendiği düşüncesi tüylerimi diken diken ederek sordum. Yakınlarda mıydı? Şimdi bizi görebilir miydi? Ondan, şu anda karşımda duran canavardan bile daha çok korktuğumu fark ettim. Basın onun hakkında hikâyeler uyduruyor, onu Lionel'a tüm sevgisini ve gücünü sunmak için gölgeler âleminden gelen mistik bir tanrıça olarak lanse ediyordu ama ben gerçeği görüyordum. O Fae değildi. Nymph bile değildi. FIB'de geçirdiğim süre boyunca karşılaştığım her şeyden daha güçlü bir silahtı. Pek çok canavarla karşılaşmıştım ama o tamamen başka bir şeydi. Doğaya meydan okuyan ve Lionel'a anlatılmamış bir güç sunan bir varlık.

"Kafası meşgul," diye mırıldandı, yaklaşıp boğazımdaki altın kolyeyi okşadı, bir Ejderha'nın kesinlikle büyüleneceği, mükemmel derecede karmaşık küçük bir zincirdi bu. "Ve ben kralım. İstedığımı yaparım."

"Ne istiyorsunuz Kralım?" Kirpiklerimin arasından ona baktım. Eğer çekici olsaydı

o kadar da kötü değildi, ama onu olduğu adamdan başka biri olarak hayal edersem rol yapmak imkansız değildi.

"Ben miyim?" Bastırdım. "İstediğin ben miyim?"

Başını salladı ve ona doğru eğildim, elimi güçlü göğsüne koydum, kalbinin sağlam gümbürtüsü avucumun hemen altında duruyordu, ancak tenine karşı bir hava kalkanı da hissedebiliyordum. İşini şansa bırakmıyordu. Bunu yapması aptallık olurdu.

"Evet ve karşılığında beni istiyorsun, değil mi?"

"İstiyorum," dedim boğuk bir sesle. "Kralımı memnun etmeyi her şeyden çok istiyorum."

Bu yolda ne kadar ilerlemem gerekebileceğini biliyordum ve bununla barışmıştım. Lance'e ulaşma fırsatını elde etmek için ödeyeceğim bedel buydu ama sahte kralın dikkatini dağıtacak bir planım vardı ve bu bana zaman kazandırabilirdi.

Eğildim, kollarımı Lionel'in boynuna doladım ve bir adak olarak ağzımı onunkine değdirdim. Sırtımı kavradı, beni daha yakına çekti ve dilini dudaklarımın arasına soktu, ateş ve kükürt duygularımı yıkadı.

Parmağımı sol avucuma bastırdım ve doğrudan FIB ortağıma bağlanan acil müdahale büyüsünü yaptım. Bu planı ona emanet etmek zorunda kalmıştım. İyi bir arkadaşı ve Lionel'dan benim kadar nefret ediyordu ama bu gece bana yardım etmesi için onu ikna etmek biraz zaman almıştı. Onu riske atmaktan nefret ediyordum ama plan sağladı ve işler yolunda gittiği sürece Lionel ondan şüphelenmemeliydi.

Lionel'in öpücüğü daha da acıktırdı ve canavarın bana sahip olmasına izin verirken tenimdeki sürünme hissini görmezden gelmeye çalıştım.

Hadi, Lyla, acele et.

Kapı çalındı ama Lionel bunu duymazdan geldi, eli aşağı kayarak kışımı sıktı.

"Kralım?" diye ciyakladı bir kadın. "Özür dilerim ama acil bir durum var."

Yemi yut, pislik.

Dudaklarımız birbirinden ayrılırken Lionel iç çekti, hayal kırıklığı açıkça ortadaydı. "Affet beni." Döndü, öfkeyle kapıya doğru yürüdü ve kapıyı zorlayarak açtı. "Bu önemli olsa iyi olur."

Kadın kekeleyerek, "Kuzey koğuşlarında gedik açıldı," dedi.

Lionel kaskatı kesildi, sonra bana baktı. "Burada bekle Francesca. Birazdan döneceğim."

Başımı salladım ve aramızdaki kapıları çarptı, ayak seslerinin ağır vuruşları benden uzaklaşmadan önce bir kilit sesi duyuldu.

Dengeli bir nefes aldım, ağzımı biraz silerek onun tadını dudaklarımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Kapıya doğru ilerlemeden önce altmışa kadar saydım, kulağımı kapıya dayadım ve dışarıda herhangi birinin sesini dinledim. Hafif ayak sesleri beni oraya birini yerleştirdiğinden emin kıldı ve gözlerimi kapatıp yeteneklerimi kullanarak muhafızın zihnine ulaştım. Zihinsel kalkanları zayıftı ve benim gücüm büyüktü. Onları kısa sürede kontrolüm altına aldım ve kapıyı açmaları için zorladım.

Lionel'in uşağı, kızıl saçları ve ağzına sığmayacak kadar büyük dişleriyle aptal görünümlü biriydi; onu tutsaklığım altında tutarken donuk gözleri bana dikilmişti.

"Beni Lance Orion'a götür," diye emrettim, irademi zihnine bastırdım ve belli belirsiz başını salladı, ben bağlantıyı sürdürmek için çalışırken beni koridorda götürdü, onu irademle bağladım, bittiğinde de bunların hiçbirini hatırlamayacağından emin oldum.

Pırıl pırıl avizelerin altından ve muhteşem kemerlerin arasından geçerek attığımız her adımda nabzım daha da hızlandı. Ruhlar Sarayı başka hiçbir yere benzemeyen bir güzelliğe sahipti; bazı yerleri gotik ve korkutucu, bazı yerleri ise tuhaf ve davetkârdı.

Sonunda, devasa Hydra tahtının birçok kafası ve oyuklarıyla durduğu taht odasına yönlendirildim.

kalbindeki koltuk. Vahşı Kral düştüğünden beri bu krallığın uğruna mücadele ettiği ödül.

Gözlerim kapının ardında, parmaklıkların arasında birbirine yakın oturan iki Fae'nin bulunduğu duvara sürgülenmiş, gece demirinden bir kafese takılınca nefesim kesildi. Lance Orion'u görünce göğsümde aşk ve acı birlikte yükselirken uşağı kapının yanında hareketsiz bırakarak ileri doğru koştum.

"Francesca?" diye şaşkınlıkla soludu, ayağa kalktı ve çıplak göğsündeki yarı iyileşmiş yaralara bakarak yüzünü buruşturdu.

Darcy de ayağa fırladı ve ben de sevdiğim adamın kalbini çalan kıza baktım, onu hiç de hatırladığım gibi bulmadım. Gözleri simsiyahtı, içlerinde gümüş bir halkadan eser yoktu ve gölgeler vücuduna yapışmış, siyah saçları Lavinia'nınki gibi ürkütücü bir şekilde dalgalanıyordu. Neye tanık olduğumu bilmiyordum ve Orion'u parmaklıkların arasından kucaklayarak çekerken soracak zamanım yoktu.

Bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekti ve özenle oluşturduğum maskem parçalanmaya başladı.

"Sana ne yaptılar?" Nefes aldım, bilmek istemiyordum ama yine de bilmek istiyordum.

"Fark etmez. Ne yapıyorsun burada? Neler oluyor?" diye sordu ve beni bırakıp geri çekildi.

Darcy yaklaştı ve ben de ona baktım, bu kıza karşı pek çok şey hissediyordum. Lance'le çiftleştğini gördüğüm andan itibaren onu her gece kıskanmıştım ama artık bundan daha fazlası olmuştu. Onun ve kız kardeşinin bu savaşta neler yaptıklarını görmüştüm ve onları asla tahmin edemeyeceğim bir şekilde idol olarak görüyordum. Sadakatim her zaman Göksel Konsey ve Varisler'e bağlıydı ama Vegas'ın gücünü artık inkâr edemezdim. Lance'le birlikte buradan kurtulmalı ve savaşmak için asilerin yanına dönmeliydiler.

Hepimizin etrafında bir susturma balonu oluşturdum, sonra parmaklıkları kavradım ve hava elementimi kullanarak parmaklıklardan ikisini birbirinden ayırdım.

"Çabuk ol," diye ısrar ettim ve saçımdaki tokaya uzanıp onu çözdüm. Küçük turmalin kristalini klipsinden çıkardım ve Orion'un ön kolunu kavrayıp aşağı yukarı hareket ettirdim.

"O da ne?" Darcy sordu.

"Francesca," diye tısladı Orion ben cevap veremedim. "Buradan ayrılamam."

"Saçmalık," dedim küçümseyerek. "Benim bir planım var. Az miktarda yıldız tozum var. Sadece koğuşların ötesine geçmemiz gerekiyor, o zaman her şey yoluna girecek."

Kristali diğer kolunda gezdirdim ve kristal avucumun içinde sarı sarı parladı. "Ah, işte. Sana bir izleme büyüü yapmışlar," dedim, başparmağımı noktaya bastırdım ve ona yerleştirilen görünmez izleme işaretini kıracak büyüü yaparken gözlerimi kapattım.

"Kahretsin," diye homurdandı ama büyüünün bozulduğunu hissedince gülümsedim ve Darcy'ye uzanarak bir teklifte bulundum.

Tereddütle ilerledi ve ben de koluna girdim, kristali aşağı yukarı gezdirip büyüü onda da bulurken reddetmesine fırsat vermedim.

"Fran, gitmen gerek," dedi Darcy aceleyle. "Burası senin için güvenli değil. Buradan ayrılamayız."

"Ne demek gidemezsin?" Alay ettim, üzerindeki büyüü bozdum ve geri çekildim. "Hadi ama. Kımıl da."

Darcy ve Lance umutsuz bir bakış attılar, sonra Darcy bana doğru koşarak elimi sıktı. "Dinle, Gabriel burada, Kraliyet Kahini'nin odasında tutuluyor." Aceleyle yönleri sıralamaya başladı ama ben dinlemiyordum, hayal kırıklığı içinde Lance'e bakıyordum.

"Hareket etmeliyiz!" Koşmak için hiçbir aciliyeti olmadan hâlâ orada durmasından nefret ederek emrettim. Onları kaçıırıyordum, anlamadılar mı? Bu onların kaçma şansıydı. Başka bir şansları olmayabilirdi.

"Yapamam," dedi başını sallayarak ve kalbim parçalanmaya başladı. Kristal avucumun içinde ufalanarak toz haline geldi, son gücü de tükendi ve elimi

Darcy'ninki, ona doğru ilerliyor ve yanağını avuçluyorum, onu sevdiğim onca yıl göğsümden akıyor.

"Lütfen. Seni çıkarmaya geldim. Seni burada bırakamam.

Neden hareket etmiyorsun?"

"Darcy lanetlendi. O lanete cevap benim ve borcum ödenene kadar burada kalmalıyım," dedi kalın bir sesle. "Lütfen Francesca, buradan gitmen gerek. Burası güvenli değil."

"Ne yaptın sen?" Dehşet içinde fısıldadım, içimde panik kabarıyordu. Burada kalmak zorunda olduğunu söyleyerek ne demek istemişti? Ödemesi gereken bir borcu olduğunu mu? Ve ne laneti?

"Lütfen git," diye yalvardı Darcy ama gözlerimi önümdeki adamdan ayıramıyordum, gerçekten gitmeyi reddettiğini görüyordum. Ve birdenbire, eğer şimdi ondan uzaklaşırsam onu bir daha asla göremeyeceğim korkusuna kapıldım.

"Beni hiç sevdin mi?" Sessizce sordum, kelimeler boğazımda düğümlendi ve kendimi zayıf ve aptal hissetmeme neden oldu. Darcy Vega'yla ilişkisini öğrendiğimden beri bu soru aklımdan çıkmıyordu. Ben her zaman sadece bir dikkat dağıtıcı mıydım, yoksa benimle bir gelecek düşündüğü zamanlar olmuş muydu? Onun kalbini, benimkinden her zaman aldığı öfkeli tutkuyla çarptırdığım bir zaman?

"Francesca, lütfen," diye homurdandı. "Gitmelisin."

Gitmeyi reddederek ona yaklaştım ve göğsündeki o korkunç yaraları yok etmek için bedenine iyileştirici bir büyü dalgası gönderdim. Tüm bu acıya değer miydi? Yıldızlardan gelen bir eş bile bu kadar acı çekmeye değmezdi, değil mi?

Ona olan karşılıksız aşkımı düşündüğümde, onun için her türlü acıya ve daha fazlasına katlanacağımı biliyordum. Bu benim felaketimdi, asla kurtulamayacağım boynuma asılı bir çapaydı. Ona aşık olduğum anı bile tam olarak belirleyemiyordum, belki öpüşmelerimiz arasındaki boşlukta ya da kanepesine kıvrılıp Pitball izlediğim, bira içtiğim gecelerdeydi. Onunla birlikte olmak bana her zaman

Olunması gereken doğru yer gibi. Ama o günler bir daha geri dönmek üzere gitmişti ve veda etme şansım bile olmamıştı.

"Cevap ver bana," diye yalvardım. "Bana hiç bakıp yanımda bir hayat, bir evlilik, çocuklar gördün mü söyle. O hiç ben miydim? Bir an için bile olsa?"

Boğazı düğümlendi ve kaşları birbirine yaklaştı, boynuma bir balta gibi inen kelimeyi söylemeden önce suçluluk duygusu yüz hatlarını gölgeledi. "Hayır."

Lionel kaybolduğumu fark etmeden önce hareket etmem, koşmam, odaya geri dönmeye çalışmam gerektiğini bilerek sessizce başımı salladım.

"Seni bir arkadaş olarak seviyorum," dedi aceleyle, sanki o tek kelimeyle bana verdiği acıyı hissetmiş gibiydi. "Benim için her zaman çok şey ifade ettin. Ama hiçbir zaman... hiçbir zaman bundan fazlası olmadı. Özür dilerim."

Tekrar başımı salladım. Bu adamı özleyerek geçirdiğim onca yıl gerçekten de boşa gitmişti. Onun için kendime işkence etmiş, her zaman hiç umut yokken kendimi umut olduğuna ikna etmişim. Ve eğer ona bu soruyu daha önce sormuş olsaydım, kendimi özlem dolu gecelerden kurtarabilirdim.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama düşmedi. Her şeye rağmen onları geride tuttum, zihnimi önemli olana yönelttim.

"Laneti birlikte çözebiliriz. Başka bir cevap olabilir. İkinizi güvenli bir yere götüreceğim," dedim kararlı bir şekilde.

"Gabriel'e gitmek için zamanımız var," diye yalvardı Darcy, kolumdan tutup beni kendine doğru çekerek Lance'ten bir adım uzaklaşmamı sağladı. "Ona git," diye ısrar etti. "Onu dışarı çıkar. O buradan ayrılabilir ama biz ayrılamayız."

"Lance'i asla arkamda bırakmayacağım," diye homurdandım.

"Emrettiğimi yapacaksın," diye bağırdı Darcy ve ben irkildim, sözlerindeki güç içimde tamamen Fae olan bir şeyin titremesine neden oldu. Gözlerinde Vahşi Kral'ı gördüm ve otoritesinin havada cınladığını hissettim, ama bu

Otorite artık ona aitti, soyu bir zamanlar sırtımdaki korkutucu tahtın sahibi olan bu prensese.

Taht odasının kapısı büyük bir gürültüyle açılarak beni dehşete düşürdü; Lionel Acrux yüz hatları alaycı bir ifadeye bürünmüş halde bana doğru hızla gelirken ellerim savunmaya kalktı.

"Kralına ihanet etmeye cüret mi ediyorsun?!" diye kükredi, hava büyüsunü bana doğru savurdu ve ben de bir alarm çığlığıyla kendi havamı geri savurdum.

Onun gücü benimkinden on kat daha fazlaydı ve benimkine çarparak beni yakaladı ve ayaklarının dibindeki taş zemine fırlattı, kolum altımdan kırılırken bir çatırtı duyuldu ve acı uzvumu yırttı.

Eli saçıma yapıştı ve acı içimde parçalanırken ona baktım, iki gözüm bir araya geldi ve Cyclops hediyelerimin tüm gücü zihinsel kalkanlarına çarptı. Öfkeyle kükredi, kalkanlarını yerinde tutmaya çalışırken dişlerini gösterdi ve tüm çabamı kralın kafasını kırmaya odakladığım için uşak üzerindeki hakimiyetimi kaybettim.

Onun zihnini çevreleyen çelikten bir duvarı vardı ama benim gücüm saf, elmas uçlu titanyumdan bir mızraktı. Bir çığlık atarak, yeteneklerim benden fişkırdı ve kalkanlarını delip zihnine girdim.

Kendimi Lionel Acrux'un kafasının içini kirleten bencil zalimliğin kara çukuruna düşerken bulduğumda nefesim ciğerlerimden koptu, düşünceleri dikenli sarmaşıklardan oluşan bir çukurdu ve ben onların içinde dolanırken, anıların parıltıları varlığımın her parçasına yayılıyordu.

Ailesine karşı yumruklarını kaldırdığı anlardan, ona karşı duran herkese yaptığı işkencelere kadar her şeyi içime çektim.

Zihnim, bu karanlık yaratığa hükmeden, doyurulması imkânsız ve daha fazlası için sonsuz bir açlık duyan, çok fazla zalimlik ve bitmeyen güç arzusuyla dönüyordu. Neredeyse kendimi o karanlığın karmaşasında kaybediyordum ama yeni yer değiştirmiş değildim.

Daha güçlü bir Fae'nin zihninde başıboş bırakılmış bir acemi ve karanlıkta bile yeteneklerimi nasıl kullanacağımı iyi biliyordum.

Sırlar. Bu kelime benden sonsuza kadar yankılanan bir talepti, onun zihnine kilitlendiğimde dışımızdaki dünya yok oldu, Cyclops gücümün kırbaçları savunmasına çarptı, sahip olduğum her şeyi bu saldırıya attım, yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu biliyordum, onun kadar güçlü birine karşı tek şansım buydu.

Uzaktan, Orion'un bana ulaşmaya çalıştığını duydum, Lionel'in beni bırakması için bağırması havayı ikiye böldü, ama uşaktan gelen bir su büyüğü patlaması onu susturdu.

"Geri çekil," diye bağırdı, cevap olarak bir mücadele sesi geldi, ama ne olduğunu anlayamayacak kadar hediyelerime dalmıştım.

Lionel, zihnine batırdığım pençelere karşı direndi ve çırpındı, ama ben sadece onları daha derine batırdım, sahip olduğum her şeyi bu tek şansa verirken, onu zihnine hapsederken vücudu hareketsiz kalırken, bu emir benden tekrar yankılandı.

Sırlar!

Talebimi kafatasına doğru haykırdım ve yankılanan bir çatırtıyla, gücüm kalan direncini deşti ve peşinde olduğum her şey sahte kraldan içime döküldü. Düşünceler ve anılar sonsuz bir sel halinde ondan akıyor, zihni talebim karşısında parçalanıyor ve kolayca parçalarına ayırabileceğimden çok daha fazla bilgi bir anda içime doluyordu.

Hiçbirini tam olarak anlamlandırmaya çalışmadım, sadece geçmişindeki her bir işbirlikçi, sapkın, gizli anı parmağımdaki yüzüğe kanalize ettim ve hepsini kaydettim.

Lionel'in ölü kardeşi Radcliff'in görüntüsünü tanıdım, yatağında yatarken gözleri korkudan çılgına dönmüştü, gecenin bir vakti uyandırılmış ve Lionel onu olduğu yerde kıstırmış, göğsüne içinde norian arısı olan bir bardak bastırırken hayal edilebilecek en Fae dışı şekilde saldırıya uğramıştı. Cinayet. Fae dışı ve iğrenç. Bu

Lionel'ı Göksel Konsey'de kardeşinin konumuna getiren ne bir tesadüf, ne de ilahi bir müdahaleydi; sadece gözünü başka hiçbir şekilde sahip olamayacağı yüceliğe dikmiş kıskanç bir adamın korkakça davranışlarıydı.

Lionel'in sırlarının daha fazlası içimden geçti, Vahşi Kral'ın kulağına fısıldanıyordu, Karanlık Baskı hükümdarımızın zihnine akıyor ve onu tahtına göz diken haini göremeyen bir öfke ve şiddet kuklasına dönüştürüyordu. Şok ediciydi, bu ifşaat beni derinden sarstı ama aynı zamanda çok da anlamlıydı.

Üzerimden geçme hızıyla deşifre edemeyeceğim kadar çok şey vardı ama hepsini açgözlülükle aldım, alabildiğim her anıyı, bu sözde kralın değersiz kıcını tahta oturtmak için kullandığı tüm korkunç, korkak sırları çaldım.

Kör edici bir acı yan tarafımı kesti ve Lionel'in zihniyle olan bağlantım beklenmedik saldırı yüzünden kopunca çığlık attım, geriye doğru sendeledim ve lanet uşağın yan tarafıma sapladığı buzdan hançeri tuttum.

Geri döndüğümde Tarikat formum avuçlarımdan düştü ve Lionel üzerime gelmeden önce hançeri bedenimden zar zor sökmeyi başardım, Lance'in merhamet yakarıları kulaklarımda çınlıyordu.

Lionel bana öyle sert bir yumruk attı ki yere savruldu, başım taş zemine çarptı ve gözlerimin önünde affetmeyen yıldızlar patladı, acı kafatasımı oydu ve her şey spiral çizmeye başladı.

Ardından kralın ayağı sırtıma çarptı ve beni altında ezerek topuğunu kemiğime bastırdı, ta ki etime ateş yağdıran ve ciğerlerimden bir çığlık fırlatan bir çatırtı duyulana kadar. Geri çekildi ve ben ondan sürünerek uzaklaşmaya çalıştım, o arkamdan sinsice yaklaşıırken bir hava akımıyla kendimi yerde sürükledim.

Lance'e doğru döndüm, onu ve Darcy'yi bellerine kadar buzun içinde donmuş halde buldum, böylece kafeslerinden çıkıp bana doğru hiçbir hareket yapamadılar. Yüzüğü parmağımdan kurnazca kaydurdum, bir hava düğümüne sardım ve annemin mücevherinin o değerli parçasına umut bağlayarak kafeslerine doğru fırlatmadan önce karo zeminde saklamak için üzerinde bir yanılsama yarattım.

Lance'e uzandım, gözleri gözlerime kilitlendi ve son enerjimi ona sahip olduğum en güzel anıları sunmak için kullandım. O da hepsini, paylaştığımız güzel anların her birini, Zodiac Akademisi'nde birlikte geçirdiğimiz her günü içine aldı. Ve o zaman benim gerçeğimi gördü, benim gözlerimden kendisini ve kalbimi nasıl çarptığını ve sevgiyi bedenimde zar zor tutana kadar beni nasıl ağzına kadar doldurduğunu gördü. Beni umduğum gibi sevmemiş olabilirdi ama yine de sevmiştir. O anılardaki gülümsemeleri bana bunu hatırlattı, kahkahaları, ışığı, karanlık hayatına girip içindeki aydınlığı silmeden çok önce paylaştığımız tüm güzellikler. Ve en başından beri ondan elde etmeye çalıştığımdan çok daha değerli bir şeye sahip olduğumuzu fark ettim. O benim arkadaşımdı, ben de onun. Ve hayatımda bundan daha gerçek bir aşk yoktu.

"Kimse Ejderha Kral'a karşı gelemmez," diye tısladı Lionel, sonra ateş parladı, başımı sardı ve ben çığlık çığlığa bağırırken Lance'le ilgili hayallerimi yuttu.

Yıldız ışığı görüşümün kenarlarında titreşti ve acı, eti ve kemiği yakan alevlerle birlikte kükredi, ta ki aniden bedenimden kurtulana, zincirlerimden ve Lance Orion'a karşı duyduğum tüm pişmanlıklardan kurtulana kadar. Çünkü kaderim belirlenmişti. Hayatım sona ermişti. Ve aldığım tek bir kararı ya da izlediğim yolu değiştirmem için hiçbir şans kalmamıştı.

Hayat böyleydi, geçmiş cama dönüşmüş kumdu, asla geri alınamazdı. Ve şimdi yapabileceğim tek şey sonumla barışmaktı.

"Hayır!" Ciğerlerimi yakacak kadar yüksek sesle
bağırdım, Francesca'nın hayatı sona ererken panik
vücudumda patlıyordu.

Lionel'ın ateşinde kayboldu.

O gitmişti, çoktan düşmüştü, ruhu bu dünyadan
ayrılmıştı. Ama Horace'ın beni hapsettiği buzdan
kurtulmak için savaşmayı bırakmadım, hâlâ gözlerimin
önünde apaçık duran gerçeği reddetmeye çalışıyordum.
Vampir gücümü kullanarak buzu kırmayı başardım ama
Lionel'ın bakışları bana kaydı ve Francesca'nın eğerek
açtığı parmaklıklara çarparak onları tekrar şekillendirdim.

"Canavar," diye tükürdüm ona, ellerimi başımın üzerinde
gezdirerek az önce tanık olduğum şeyin görüntüsünü
yırtmaya çalışıyordum.

Darcy bana doğru uzandı ama buz hala bacaklarını
tutuyordu ve ben de keskin bir tekmeyele buzu parçalayarak
onu buzdan çıkardım ve kendime doğru çektim. Öfke ve
keder kalbimin derinliklerine işleyip, karşılaştığım diğer
tüm kayıplarla birlikte orada yuvalanırken bana sıkıca
sarıldı.

"Özür dilerim," diye nefes aldı Darcy. "Çok özür dilerim."

Onun suçu değildi, bunların hiçbirisi değildi. Lanet olası pislik kralın ve onun kaltak kraliçesinin suçuydu.

Blue'yu koruyucu bir şekilde göğsüme bastırırken Lionel'a döndüm, ceketini çıkarıp tahtın üzerine atarken parmağımın onu işaret ettim, vücudundan yayılan ısı öylesine şiddetliydi ki etrafındaki havayı parlatıyordu.

"Ölümün yaklaşıyor, sana yemin ederim. O kadar kanlı ve korkunç olacak ki, sonsuza dek tanıklık etmek için orada bulunan herkesin zihnine kazınacak. Ve dua ediyorum, lanet olsun dua ediyorum, ben de onlardan biriyim." Sesim, yıldızların kehanette bulundukları anlamına geldiğini umduğum bir güçle yankılandı.

Lionel dudaklarını ıslatarak ilerledi, gözbebekleri Ejderha yarıklarına dönüştü ve burun deliklerinden dumanlar fışkırdı.

"Lavinia burada değil. Belki de bu gece bu odada bir katliam yapmalıyım."

Horace ürperdi, Lionel'ın öfkesinin kendisine yönelmesinden korkuyormuş gibi geri çekildi ve Francesca'nın ölümündeki rolü nedeniyle ona öldürücü bir bakış fırlattım. Bunu asla unutmayacaktım.

"Uzak dur bizden," diye hırladı Darcy, kollarımdan kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyordu ama bir sonraki hamlenin onun için gelebileceğinden korkarak kendimi sıkıca tuttum.

"Baba," Lavinia'nın ruhani sesi kapı aralığından süzüldü ve Lionel isteksizce ona doğru dönmeden önce durdu.

Onun varlığıyla rahatlamaktan nefret ediyordum ama rahatlamamak da mümkün değildi. O korkunç yaratık Lionel'ı Darcy ve beni öldürmekten alıkoyan tek şeydi ve o burada olduğu sürece bize dokunamazdı.

"Evet, Kraliçem?" Lionel nefesini tutarken göğsü inip kalkarak mırıldandı. "Beklediğimden erken döndünüz."

Lavinia bir gölge rüzgârıyla öne fırladı, onun önünde durdu ve Francesca'nın cesedine bakarken

Kararmış kafatasının etrafındaki alevler çatırdayarak yok oldu.

Boğazımda safra birikti ve Nebula Müttefikimin kaybı kalbime kalıcı bir hasar bıraktı. Neden buraya gelmek zorundaydı ki?

Bunu benim için yapmış olduğunu fark ettiğimde suçluluk duygusu içimi kapladı ve bana hediye ettiği tüm o son anılarla ne yapacağımı bilemedim, bana olan sevgisinin gerçekliği gün gibi ortadaydı. Bunu daha önce nasıl görememiştim? Bu kadar kör müydüm?

"Kim o?" Lavinia aceleyle Francesca'nın cesedine yaklaştı ve doğal olmayan bir açıyla eğilip derin derin kokladı.

"Bir hain, hepsi bu," dedi Lionel çabucak. "O artık öldü. Cesediyle Horace'ın ilgilenmesini sağlayacağım."

Kâhyasına parmaklarını şıklattı ve adam kendisine söyleneni yapmak için öne atıldı.

"Evet, efendim," dedi Horace sıkıca, gözlerinde korkuyla Lavinia'ya baktı, sonra tekrar cesede döndü.

Lavinia ürkütücü bir şekilde gülümseyerek onun yolunu kesti. "Hâlâ sıcak," diye fısıldadı. "Boşa harcamaya gerek yok et."

Francesca'nın vücuduna daldı, vahşice ısırды ve derisini yırttı, acı içinde kükrememe neden oldu.

Horace dehşet dolu bir ses çıkardı, sendeleyerek uzaklaştı ve duvara baktı, bakışlarını oraya sabitledi ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

"Ondan uzak dur," dedim, ama Lavinia Francesca'yı bir gölge ağıyla sarmaya başladı ve arkadaşımı artık göremeyinceye kadar vücudunu bağladı.

Lionel bile bu görüntüden tiksiniş görünüyordu ve Darcy kolumu o kadar sıkı kavradı ki tırnakları kolumun derinliklerine battı.

Lavinia, Francesca'nın cesedini yerde bırakarak dört ayak üzerine düştü ve Lionel'e doğru ilerledi.

Vücudunu boydan boya sarmış, ağzının yanında duruyordu. Bir ölüm perisi gibi çığlık attı ve Lionel bir avuç alevle onun boğazını yakaladı, saldırmadan önce onu kontrol altına almaya çalıştı. Ama Lavinia daha güçlüydü, devasa gölge kamçıları ondan fışkırıyor ve onu kendine çekiyordu. Onu yere fırlattı ve kendi gölge eli havaya kalkarak yüzünü yumrukladı.

"Ah!" diye bağırdı, Fae elini kaldırdı ve onu geri tutmak için bir hava kalkanı yaptı, ancak karanlık gücü birkaç dakika içinde onu yırttı, ona yapıştı ve onu zeminde ona doğru sürükledi. Horace şok içinde kralının ardından bakakaldı ve yardım etmeye çalışıp çalışmayacağını şaşırdı.

"O fahişeyi becerdin!" Lavinia çığlık attı. "Evliliğimizin kutsallığına ihanet ettin!"

"Hayır - bekle - lütfen!" Lionel onu durdurmak için gücünü kullanmaya çalışarak bağırdı ama gölge eli Fae elinin parmaklarını bükerek hepsini kırdı. Tekrar feryat etti, gölge eli kemik kıran bir darbeye yüzüne çarptı ve ben onun acısının tadını çıkararak izlerken nefesim kesildi.

"Horace!" Lionel havladı ve uşağı ona doğru tökezledi, iri gözlerle ellerini kaldırdı. Beceriksizce yere su sıçratmaktan ve neredeyse kışının üzerine düşmekten başka bir şey yapamadan Lavinia onu bir gölge ağının içinde yakaladı.

"Yıldızlar, merhamet edin!" Horace hemen yıkıldı, bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başladı ve Lavinia onu taht odasından dışarı fırlatarak koridor boyunca yuvarlanıp gözden kaybolmasına neden oldu.

Dikkatini tekrar Lionel'a çevirdi, yüzünde çarpık bir öfke ifadesi vardı. "Beni böyle aşağılamaya nasıl cüret edersin?"

"Bekle," diye yalvardı Lionel. "Bir dakika beni dinle-"

Lavinia Lionel'ı bir duvara uçurdu ve savaşmaya çalışırken kırılan parmaklarından alevler fışkırdı. Bir gölge dalgası onları söndürdü ve sonra yılan gibi vücuduna dolandı,

Gömleğini yırttı ve göğsünde büyük bir oyuk açtı.

"Ahhh!" diye bağırdı.

"Öldürün onu," diye homurdandı Darcy nefesinin altından, bu sözlerle umut karışmıştı.

"Evet, öldür onu, seni psikopat," diye ısrar ettim.

Lavinia avına yaklaştı ve Lionel'ı bir gölge girdabının üzerinde havaya kaldırdı. Kararmış, keskin tırnaklarını karnına geçirerek kan akıttı ve bir kez daha haykırmasına neden oldu. Gölge eli kendi bacaklarının arasını kavradı, sıktı ve sıktı, gözleri kafasının içine doğru yuvarlandı ve ağzı zifiri bir feryatla açıldı.

Lavinia'dan daha fazla gölge döküldü, boğazına daldı ve vücudunun muazzam gücü altında kasılmasına ve sarsılmasına neden oldu.

"Sen benim kralımsın," diye tükürdü. "Benim Acrux kralım. Ve kraliçenden başka hiçbir kadına dokunmayacaksın. Bana söz verdiğin varisi vermen için yeterince bekledim. Sonuncusu bizden çalındı ama bu dünyaya getirebileceğim en güçlü yaratık bu olacak. Mirasımız o olacak."

Onu yere fırlattı ve kafası, kalbimin umutla sarsılmasına neden olan bir gümbürtüyle yere çarptı.

"Bitir şu orospu çocuğunu. Hadi," diye tısladım.

Lavinia ürkütücü, neşeli bir melodi mırıldanarak odadan çıktı ve Lionel'ı peşinden yerde sürükledi, göğsündeki kesikler fayansların üzerinde kan izleri bırakırken, gölge eli omurganın dibindeki diğer bileğini sıkıca kavrayarak onu hareketsiz hale getirdi.

Lionel'in gözleri Darcy ve benim üzerime düştü, düşüşünü pür dikkat izlediğimizi fark edince büyük bir utanç duydu.

"Başka tarafa bak," diye emretti vahşi bir hırıltıyla.

Ben yapmadım, Darcy de yapmadı, utancına bakıp her şeyi içine çekti.

"Seni görüyoruz Lionel Acrux," dedi Mavi buz gibi bir sesle. "Zayıflığını görüyoruz."

Francesca'nın bedeni de gölge bağları tarafından sürüklendi ve Lavinia onları mağara kapısından kaçırdı.

Lionel'in çığlıkları sarayın içlerine kadar ulaştı ve Horace gözleri yuvalarından fırlamış bir halde koşarak odaya geri döndü. Boğazını temizledi, sonra kanı temizlemek için bir su büyüğü patlaması kullandı ve tekrar aceleyle kapıları kapatarak mırıldandı, "Ah yıldızlarım. Lanet olası yıldızlarım. Jim bunu duyana kadar bekle."

"Lionel artık buradaki güç değil," dedi Darcy ve ben de ona baktım, gözlerinde o kadar büyük bir güç buldum ki, olan biten her şeyin ardından bu güç beni yerime oturtmaya yardımcı oldu.

Geri çekildim, duvara yaslandım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Francesca, neden buraya gelmek zorundaydın?"

Darcy yanımda diz çöktü ve elini omzuma koydu. "O seni severdi."

"Biliyorum," diye fısıldadım, suçluluk duygusu beni boğuyordu. "Hiç fark etmedim. Aptal mıydım ben?"

Mavi'ye baktım ve gözlerinde ağır bir hüznü buldum. "Bazen duygular sadece onları yaşayan insanlar tarafından anlaşılır. Eğer bilmeni istemeseydi bunu bilemezdin."

Başımı salladım, uzun bir nefes verdim ve Darcy öne doğru ilerleyerek kollarını sıkıca bana doladı. Ona doğru eğildim, gözlerimi kapattım ve arkadaşımı kaybetmenin acısıyla öylece oturdum. Neden etrafımdaki herkes ölmeye devam ediyordu?

"Buraya gelmesinin nedeni benim," dedim, bu gece dağıtılan kartlar karşısında dehşete düşmüştüm.

Darcy, "Gidemeyeceğini bilmiyordu," dedi ve bunun doğru olduğunu bilsem de, olanlar hakkında daha az boktan hissetmemi sağlamadı. Ölerken bana sunduğu tüm anılar kafamın içinde dönüp duruyordu ve ben

çaresizlik içinde elimi yüzümden aşağı kaydurdım. Tanıdığımı sandığım bir arkadaşımın gözünden kendimi böyle görmek istemiyordum. Ama onu tanıımıyordum, çünkü bu sırrı onca yıl saklamıştı. Bilseydim onunla asla yatmazdım. Ona bu şekilde işkence etmezdim.

"Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum," dedim ve Darcy parmaklarını saçlarımin arasına sokarak yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

"Bilmiyordun," diye tekrarladı, ama artık biliyordum... artık biliyordum.

Kolumu ters çevirip izleme büyüsünün saklandığı yeri inceledim. Lanet olası bir pislik biz uyurken üzerimize büyü yapmış olmalıydı. Bahsimi o yılanı yatırmıştım, Horace.

Ayağım kayarken bir çınlama sesi geldi ve ayağımın ötesine baktım, orada basit bir gümüş yüzük gördüm. Öne doğru eğildim, onu alıp parmaklarımin arasında yuvarlarken içimi bir aciliyet duygusu doldurdu ve Darcy de ona bakmak için arkasına yaslandı.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Francesca'nın olmalı," dedim nefes nefese ve kimsenin bizi gözetlemediğinden emin olmak için açık kapıya baktım.

"Belki de bunu senin almanı istemiştir," diye nefes aldı Darcy ve ben de başımı sallayarak gümüş bandı ters çevirdim ve içinde bir güç uğultusu hissettim. Tanıdıkta, uzun zamandır kayıp olan bir zamanın kokusu gibiydi, Zodiac Akademisi'nde kütüphanede birlikte ödevler üzerinde çalıştığımız ve The Orb'da birlikte şakalaştığımız günler. Bu oydu.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," dedim sessizce. "Bu bir hafıza döngüsü. Tepegözler bunları gördüklerini kaydetmek için kullanır ve içinde kilitli olan anılar daha sonra başkalarının görmesi için oynatılabilir."

"Zihnine açılan bir pencere gibi mi?" Darcy merakla sordu ve ben de başımı salladım.

"Ya da yeteneklerini kullanarak içini görebildiği herhangi birinin zihnine açılan bir pencere."

"Nasıl çalışıyor?" Darcy sordu.

Cevap olarak yüzüğü serçe parmağıma geçirdim, ince gümüş bant oraya yerleşmeden önce sadece ilk boğuma ulaşıyordu. Darcy'nin elini kendi elime aldım, bir nefes çekip yüzüğün içinde kilitli olan güce dalarken onu da yanımda götürdüm.

İlk başta karanlıktan başka bir şey yoktu, sonra etrafımızda bir oda açılıyor gibiydi, duvarlar soluk maviydi ve kapılarla kaplıydı. Kapıların her birinin ahşabında bir tarih kabartması vardı ve en yakın olanı açtığımda içindeki anıları gördüm.

"Bu bir FIB baskını mı?" Francesca yarım ayın altında koşarken gözlerinin içine bakarken Darcy sordu, resmi uniformalarını giymiş diğer on ajan onun etrafında koşuyordu. Baskını izlerken Darcy'nin sorusuna cevap olarak sadece başımı salladım, Sfenks ailesi FIB ajanları evlerine saldırırken uykudan uyandırılmıştı.

Ajanların, evin sahibi olduğunu tahmin ettiğim adamı acımasızca dövdüklerini gördüğümde, arkamı dönme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım; adam botlarının darbeleri altında acı içinde çığlık atarken beşi birden ona saldırıyordu. Francesca'nın hissettiği dehşet anıyı sarmaladı ve ajanların daha fazla aile üyesini aramaya başlamasıyla odadan çıkıp evin içine doğru ilerleyişini izledik. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve yukarıdaki tavan arasında saklanan bir zihin kümesini hissedene kadar Cyclops yetenekleriyle farkındalığını bedeninden dışarı attı.

Francesca koşmaya başladı, ortağı Lyla'ya zihinsel imgelerden oluşan bir dalga gönderirken kalbi gümbür gümbür atıyordu, kararlaştırılan sinyal Lyla'nın diğer ajanlara kendisini evin alt katına kadar takip etmeleri için seslenmesini ve onları biraz daha uzak tutmasını sağladı.

Francesca, yaşlı kadını ve saklanan dört çocuğu gizlemek için yapılan gizleme büyülerini parçalamadan önce sesi bir susturma baloncuğunun içinde saklayarak evin iç kısmına açılan gizli bir kapıdan içeri daldı

Orada. Çelimsiz kadın bir adım öne çıktı, çocuklarla ölüm arasına girerken su büyüsu boğumlu yumruklarına dolanıyordu ama Francesca ellerini bir barış jestiyle kaldırdı.

"Kaçman gerek," diye tısladı ve yumruğunu açarak onları buradan çok uzaklara taşımaya yetecek kadar küçük bir yıldız tozu kesesini ortaya çıkardı. "Hemen şimdi." Yaşlı kadına yıldız tozu torbasını fırlattı, kadın yıldız tozunu başlarının üzerinden atmadan ve yıldızların güvenliğine doğru savrulmadan hemen önce Tepegöz yetenekleri yüzünün anısını kadın ve çocuklardan silmek için çalıştı.

Francesca titrek bir nefes verdi, zihinsel yetenekleri diğer ajanlardan hiçbirinin yanlış bir şey tespit etmediğinden emin olmak için etrafına uzandı ve hiçbir şey olmamış gibi baskına geri döndü. Ama olmuştu. O Sfenksleri kurtarmıştı ve Darcy ve ben daha fazla kapının ardında kilitli olan anılara göz attığımızda, onun kraliyete karşı isyanının daha fazla kanıtını bulduk.

Bazen yaşanan vahşete sadece tanıklık edebilmiş, bazen de FIB'nin avlamakta olduğu dehşete düşmüş bazı Fae'leri serbest bırakmayı başarmıştı. Anıları Nebular Engizisyon Merkezlerinin içini ve oradaki iğrenç yaşam koşullarını ve yaşanan barbarlıkları gösteriyordu. Hatta o kadar ileri gitmişti ki, kralın yaklaşan planlarını ve bir sonraki gazabını nereye yönelteceğini detaylandıran gizli belgeleri okuduğu anılarını bile kaydetmişti.

Bu geceki randevunun olduğu kapıya ulaşana kadar aldığı risklere, cesaretine hayret ettim.

Lavinia ile yaptığım anlaşmanın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Burada zaman o kadar akıcı bir hal almıştı ki, günler birbirine karışıyor, zamanım işkencemin acısı ile damarlarıma işlediği gölgelerin uyuşukluğu arasında kayboluyordu. O kadar uzun zaman geçmişti ki, ona borçlu olduğum şeyin üçte biri bile geçmemişti.

Francesca'nın Ruhlar Sarayı'na gelmek için yaptığı hazırlıkları, beni buradan kurtarmak için katlandığı yolları izlerken kalbim hızla çarpıyordu. İçinde bulunduğum durumdan dolayı ne kadar kırıldığını, ne kadar çok şeyi riske atmaya hazır olduğunu ve sonunda bunun ona neye mal olduğunu anladığını görmek, tüm bunlar olurken bağlarımı bir kenara bırakıp kaçamayacağımı bilmek canını acıtıyordu.

Lionel'in zihninin duvarlarını aşmayı başardığı an dudaklarımdan bir soluk koptu; Lionel'in en utanç verici sırlarını kafasından kazıyıp çıkarırken, yıllarca süren kurnaz planları ve el altından yürüttüğü taktikleri tamamen ezici bir şekilde ortaya döküldü. Uzun zamandır tahtın hayalini kurmuş, onu kendi adına çalmak için manipölasyonlar ve entrikalar çevirmişti ve bu planları ne kadar iyi uyguladığını bilmek bir parçamı yok etti.

Anılar kaybolup kendimizi onların içinden çekerken, çocukluğumdan beri tanıdığım arkadaşımı kaybetmenin üzüntüsü ve onun benim için hissettiklerini asla fark edemediğim için duyduğum suçluluk duygusundan kendimi alamıyordum.

Darcy usulca, "O bir hiç uğruna ölmedi," diye mırıldandı, eli benimkinin etrafında kıvrılmıştı, yüzüğümde hâlâ o kadar çok kanıt vardı ki, aldığından çok daha iyisini hak etmiş bir kadının değerli mirasını taşıyordu. "Topladığı anılar ve ortaya çıkardığı gerçekler ona karşı bir silah olarak kullanılabilir, Lance. Eğer bu anıları halka ulaştırabilirsek, bu savaşta her şeyi değiştirebilir."

Belli belirsiz başımı salladım, o karanlık uyuşukluğun tekrar üzerime çöktüğünü hissettim. Stella'nın büyüğü geçen sefer gölgeleri kovmuş olabilirdi, ama Lavinia o zamandan beri bana yine işkence ediyordu ve gölgeler ruhuma zarar vermeye başlamıştı. Biraz daha derinlerine daldım, beni tamamen alıp götürmelerine izin vermedim, ama kederimin keskinliğinin köreldiği bir yer buldum.

Döndüm, Darcy'nin bileğini tuttum ve elini Hydra'nın silik izinin olduğu duvara doğru yönlendirdim.

Taş kapı yuvarlanarak açıldı. Eugene ciyaklayarak selam verdi, aceleyle ilerledi ve küçük yüzünü elime sürttü. Yüzüğü uzattım ve ona doğru eğilerek fısıldadım: "Diğer her şeyle birlikte bunu da sakla."

Darcy son yemeğimizden ona ayırdığımız ekmek parçasını aldı, ona doğru uzattı ve doymak bilmez bir şekilde ekmeğin üzerine düştü, her lokmayı yedi, sonra tekrar gıcırdadı ve yüzüğü geçit kapısının ötesindeki karanlığa taşıdı. Memoriae kristalinin, opal Lonca Taşı'nın ve kuş tüyü ciltli kitabın bulunduğu yuvanın üzerine uzandı ve hepsini korudu.

Muhafız olarak küçük bir Tiberya Faresi pek bir şey ifade etmiyordu ama Eugene güçlüydü ve onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulabilirdik. Belki o zaman Tory'ye ve asilere ulaşabilirdi. Umut etmek için çok fazlaydı ama en azından her gün burada sıkışıp kalmışken kan ve işkence dışında odaklanabileceğimiz bir şey vardı.

Lavinia'yla ilk ayımız neredeyse geçmek üzereydi. Bu kâbusun üçte birini atlatmıştık, bu yüzden Blue ile olası bir geleceğin ışıltısına her zamankinden daha sıkı sarıldım. Ve gitmesine izin vermeyecektim.

Lavinia

Lionel'ın yatağımızda doymuş ve iyileşirken bıraktım,
gözleri görmeden at ve tavan olarak o
nefes nefeseve

seğirdi, ona verdiğim zevkin yankıları etlerimiz ayrıldıktan
sonra bile devam etti.

"Şafakta sana yeni bir varis bulacağım," diye
mırıldandım, beni altına atarken dokunuşunun ısırığını
hatırlarken, açıkta kalan göğüslerimin arasındaki vadide bir
parmağımı gezdirdim.

Kocam ne kadar güçlü bir canavar. Ve benimle
birleştğinde öyle bir canavarla evlenmişti ki.

Kontrolü ele geçirdiğimde ondan kaçan şehvet dolu
çılgılığı, gücümü görmeye ve ilişkimizdeki gerçek kudretin
kim olduğunu hatırlamaya zorlandığında bakışlarında
birleşen arzu ve ihtiyatı düşünürken dudağımı ısırdım.
Bu onu korkutmuştu ama aynı zamanda heyecanlandırmıştı
da. Bunu anlayabiliyordum. Çarşafı yumruklarken ve
serbest bırakılması için yalvarırcasına adımı söylerken,
bana olan ihtiyacını duymuştum. Kendi savunmasızlığını
kabul etmeye yatkın olmayan bir yaratık olsa bile, bunu
benimle keşfetmeye zorlandı, kendi içine bakmaya ve orada
bulduğu zayıflıklarla yüzleşmeye zorlandı. Ama onun kibrini
ya da bana duyduğu ihtiyacı umursamadım.

benim üzerimdeki sözde hakimiyetine tutunmak için. Hayır, ondan istediğimi aldığım sürece onun için rol yapmayı umursamıyordum.

Ve birleşmemizin yapışkan kanıtı kalçalarımın arasında parlarken, ona sahip olduğumu biliyordum. Ejderha tohumu. Gölgelerim onu içimde daha derinlere çekiyor, bir zamanlar rahmimin olduğu boşluğa çekiyor ve o tohumu kendi tohumumla kaynaştırıyor, yeryüzüne musallat olduğum onca yıl boyunca bu âlemde görülmüş her şeyin ötesinde bir gölge ve güç sarmalı yaratıyordu.

Kendimi o tohumla besledim, Ejder'ime bakarken bile içimde küçük bir yaşam oluşuyordu, çarşafllara dolanmış ve birlikteliğimizden dolayı ter içinde kalmıştı.

Şu anda o küçük, güzel hiçliği düşünmüyordu, değil mi? Küçük sikini onun acınası derecede istekli bedenine sokma fikri dikkatini dağıtmamıştı. Hayır. Ona gerçek bir eşin neler yapabileceği hatırlatılmıştı ve sessizliğe gömülmesinden anladığım kadarıyla şu anda aklındaki tek anı ona yaptıklarımıydı. Benim küçük güzel Ejderham.

Yanına oturmak için hareket ettim ve o da durdu; gölge elini çekiştirirken gözleri bana kayd ve tıpkı evcil hayvanımın mavi saçlı prensesine yaptığını gördüğüm gibi yanağımla sevgiyle okşadı.

"İçimde hissedebiliyorum," diye nefes aldım, aşağı bakarken kalçalarımı ayırdım, karnım yeni bir yaşamla şişmeye başlarken her şeyi görmesine izin verdim.

"Bu söz verdiğin gibi Ejderha doğumlu mu olacak?" diye tısladı, nefesini tutarken cesaretinin bir kısmı geri geldi.

"Bu seferki bir öncekinden çok daha güçlü olacak," diye yemin ettim ona. "Gölge kalpli bir Ejderha çocuk. İkimizin de oğlumuz demekten gurur duyacağı bir varis."

Bakışlarında bir şeylerin titreşimi geçti ve dudak büktüm.

"Öldürdüğün kişiyi mi düşünüyorsun? Zavallı, ölü oğlunu özlüyor musun?" Merakla sordum ve gölge elinin kontrolünü benden alıp boğazıma dolayarak nefesim kesilene kadar sıkarken dudağı geriye kıvrıldı. Bu oyuna sııttım, yumruğunun boynuma yaptığı baskının ve gözlerinde dans eden şiddet tehdidinin tadını çıkardım.

"Darius sonunda başarısız oldu ama potansiyeli fazlasıyla vardı. Mükemmel bir örnekti. Değerli bir varis. Ya da en azından Vega orospusu onun yatağından uzak dursaydı öyle olacaktı. Sık sık ne olabileceğini düşünüyorum ve onu böyle şekillendirmek için daha fazlasını yapmadığım için pişmanlık duyuyorum. Ama hayır, ne onun yasını tutuyorum ne de yaptıklarımın pişmanlık duyuyorum. Sonunda lekelenmişti. Bir başarısızlık. Beni hayal kırıklığına uğratırsa, içinde büyüyen şeyi de benzer bir şekilde yok etmeyeceğimi sanma."

Beni tutuşunun verdiği acıyla ona gülümsedim, elim bitkin ve sarkık sikine gitti ve ondan bir tepki almaya çalıştım.

"Tekrar yapmak ister misin?" Mırıldandım, gölge parmaklarını konuşabilmem için yeterince gevşemeye zorladım, boğazımı tekrar eliyle ezmesine izin vermeden önce, eğer yaparsak bu sefer serbest kalabilir miyim diye merak ettim.

"Ben gösteri yapan bir köpek değilim," diye tersledi. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, sikim en azından yarına kadar tekrar işlev görmeye hazır olmayacak."

Suratımı astım ve performansından duyduğum hayal kırıklığı yüz hatlarımda açıkça görülürken gözleri öfkeyle parladı.

"O zaman sanırım sana o çok arzuladığın Varis'i vermeye odaklanmalıyım," dedim, gölge ele göz kırparak ve boynumdan fırlayıp onun suratına bir tokat atarken sırıtarak.

Lionel öfkeyle kükredi ama ben çoktan gitmiştim, kapının altından süzülüp kuzey kulesine doğru ilerlemeden önce gölgeye dönüştüm. Tekrar eski halime döndüm.

En yakın duvara tutundum ve duvarın kenarından yukarı doğru tırmanmaya başladım; en üst kata doğru sürünerek ilerlerken gölgeler arkamda derimden sıyrılıyordu.

Karnım her geçen an daha da şişiyor, içimdeki yaşam hızla büyüyor, bir pençe içimi coşku dolu bir acıyla tırmalıyordu.

Daha hızlı hareket ettim, merdivenlerden yukarıya doğru spiral çizerek yükselen tavanın üzerinde süründüm ve sonunda sarayın bu en yüksek noktasında kendime ait olduğunu iddia ettiğim odaların kapısına ulaştım.

Bir kez daha gölgeden başka bir şey olmadım, kapının altından kaydım ve ötesindeki yuvarlak odaya çıktım, içeride beni bekleyen uyum yuvamı buldum.

Aylardır onu inşa ediyordum, bu gölge çocuğa kardeşinin mahrum bırakıldığı gücü vermek için onun gücüne ihtiyacım olacağını biliyordum. Bu çocuk kardeşi kadar kolay son bulmayacaktı. Kan, yıkım ve akıl almaz bir güç içinde doğacaktı.

Yuva, düşmanlarımın kemikleriyle inşa edilmişti, aralarına karanlık eserler yerleştirilmiş, kadim rünlerle oyulmuş ve gölgelerimin en karanlığıyla gizlenmişti.

Dört Fae kafası dikenlerin üzerinde duruyordu, her biri bu doğuma tanıklık etmek için içeriye bakıyordu, ölülerin ruhları içlerinde hapsolmuştu, her anını izlemeye zorlanırken yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. Odanın ortasında dizlerimin üzerine çöktüğümde çığlık attılar, içimdeki çocuk kemikleri kıracak kadar sert tekmeler atarken kalçam çatırdıyordu. Bedenimdeki hasarı onarırken ve çürüyen kafaların arasına çömelirken, onların eziyetleri ve dünyaya salınmak için çaresizce yakarışları içime bir sakinlik yaydı.

Gölge çocuk rahmimden kurtulmak için savaştı, ama itme dürtüsünü reddettim, bir malakit parçasına uzanırken lanet ettim, yeşil ve siyah taş, buna hazırlanırken içine zorladığım karanlığın özünü parlıyordu. Kristal tezahür, değişim ve dönüşüm için kullanılırdı.

Güçlendirme, bu çocuğumun dünyaya gelmeden önce ihtiyaç duyacağı her şey.

Başımı arkaya eğdim ve gölgelere ilahi söylemeye başladım, içimdeki yaşam özgürlük için savaşıp kıvranırken bile onları kendime çektim, kollarımı ve ellerimi onların gücüyle kapladım, kristal parçasına olabildiğince çok ittim.

Kullandığım güç parmaklarımı yaktığında, elimdeki sivri ucu çevirdim ve karnıma sapladım; et, kan ve gölgelerden oluşan duvarı kırarken, hala büyümekte olan yaratığa sapladım.

Bebek kükredi ve onun yaratılışına tanıklık eden kafalar, uyluklarımın arasındaki açıklıktan fışkıran kâbusların sesiyle çığlık attı.

En yakındaki kafanın korku dolu bakışlarıyla karşılaştım, yaşayan formunda ateşi kullanan ve şimdi çürüyen bir kafatasının içine hapsolmuş olan Fae.

O ilk olacaktı.

Ona gülümsedim, hınzırca, günahkârca bir şeydi bu, dişlerimin bir sonraki bölümü beklerken sivrildiğini gördüm. Çünkü Perde'nin ötesinde serbest kalmayacaktı. Hayır, içimdeki yeni hayata katılacak, onun bir parçası olacak ve Element'ini ona ödünç verirken, şüphesiz sevgili çocuğumun içine hapsediği yerden sonsuza dek çığlık atacaktı.

Onunkiyle işim bittiğinde yemem gereken üç kafa daha vardı ve sayısız karanlık parçası hem benim hem de bebeğimin derisini delip geçecekti.

Gece uzun olacak ve bu odaya hapsolmuş her birimiz için sonsuz acılarla dolu olacaktı. Ama şafakla birlikte, bu dünyanın tanıdığı en güçlü yaratığı doğuracaktım ve açlığını onlara yönelttiğinde herkes onun ayaklarına kapanacaktı.

Geraldine

Batan güneş sisli bulutların arasından kasvetli bir şekilde parlarken, akşamın bektası üzümü **gibiydi.**

Bu hava pantolonumun içine kadar işledi, tatlı Petunya, ve ötesine.

"Bir kralın düşmesi için ne güzel bir gün," dedim ciddiyetle, hepsi de dövüş için hazır ve istekli olan bu çapkın kalabalığın arasına bakarken gözlerimde vahşi bir bakış vardı. Seçenekleri uzun uzun ve yorulmaksızın tartışmıştım, kraliçem ve bu hapsolmuş kafirler grubu üzerinde karar kıldığımız seçimdi. Şu an bir orduyu savaşa sokmanın zamanı değildi. Hayır, arsız Gabe, sevgili Darcy ve onun Orry'si şiddet yolundayken böyle bir riske giremezdik. Bu yüzden sadece ben, kraliçem, hiçbir şeyle ilgisi olmayan üç varis, tatlı, kalbi kırık, kanatsız Xavier ve şeytani Fırtına Ejderhası ile kafir ailesi vardı. Bir tiranlığı devirmek için yola çıkan küçük bir grup neşeli Fae olarak hem hızlı hem de kurnaz olmalıydık. Ne eğleneliydi. "Hepimiz planda kararlı ve flanly miyiz?"

"Sadece kimin neyin peşinde olduğunu teyit etmemiz gerekiyor," diye yanıtladı Seth, gözlerinde benim de çok iyi bildiğim köpekçe bir heyecan vardı.

"Bu konuda çok düşündüm," diye onayladım ciddi bir baş hareketiyle.

"Ne zaman?" Max sordu, benim zavallı, yüzen deniz alabalığım, kraliyet sarayının kenar mahallelerindeki düşük konumuna rağmen hâlâ tüm savaş konseylerinden haberdar olması gerektiğine inanıyordu.

"Diz çök, sevgili semender, belki bir sonraki en yüksek güvenlik personeli toplantısına davet edilirsin," dedim omuz silkerek ve Tory onun bakışları karşısındaki eğlencesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Madem sadece A.S.S. üyelerinden oluşuyordu, o zaman bu toplantıda kim vardı?" Maxy oğlan talep etti.

"Elbette törene ben başkanlık ettim; Tory, şu anda ikamet eden tek kraliçe olarak başkanlık ediyor. Sonra alçak Dante, tatlı Leon ve en yakın ailelerinin geri kalanı-"

"Bekle, Ejderha ve arkadaşları ne zaman diz çöktü?" Seth ofladı ve ben de burnumun kenarını sıkarak derin bir iç çektim.

"Topal Lionel'a boyun eğecek değildik, değil mi köpek dostum?" Leon kıkırdarak söyledi.

"Lionel Acrux bir keresinde hile ve şantajla beni kendisine boyun eğmeye zorlamıştı," dedi Dante, Faetalya aksanı her zamanki gibi çökmekte olan bir lezzete sahipken, elektriği havayı oldukça skandal bir şekilde çatırdatıyordu. "Artık kendi hükümdarımı seçme zamanımın geldiğini düşündüm."

"Ve Lionel bugün ölse bile Vegas ile taht arasında hâlâ üçümüzün durduğunu unuttun mu?" Max kendisini, Caleb'i ve Seth'i göstererek homurdandı ve itiraf etmeliyim ki böyle vahşileştiğinde benim de sularım akıyordu ama şu anda onun için ayıracak vaktimiz yoktu.

"Bunu kısaca tartıştık," dedi Leon omuz silkerek. "Ve vahşi atlar üzerine bahis oynamaya karar verdik. Diğeri öldüğünden beri siz biraz gevşek görünüyorsunuz. Doğru seçim gibi görünmedi. Alınmayın."

Caleb, "Adı Darius'tu," diye hırladı ve gerginlik odaya yayıldı ama ben buna izin vermeyecektim.

"Yeter!" diye bağırdım, Cerberus formum kelimenin üzerine basarak birçoğunun ürkmesine neden oldu. "Planımızı son kez tartışmak için buradayız, boş laflarla oyalanmak için değil. Eylemleri onaylayalım."

"Bu sabah bir mesaj aldım," diye araya girdi Dante. "Lionel'ın beni Fırtına Ejderhaları üretmeye zorladığı kadından."

"Böyle bir mesaj nasıl oldu da buraya kadar geldi?" Sızıntının nereden kaynaklandığını merak ettiğim için nefesim kesildi, zihnim bir anda bir sopanın yardımına ihtiyaç duyan kapaklarla doldu. Birinin düşmana nerede dolaştığımızı söylemesi gibi bir talihsizliği göze alamazdık.

"Sakin ol bella, endişelenecek bir şey yok. Bu mesaj hala anakarada bulunan ve sahte kralın gözlerinden saklanan ailem aracılığıyla geldi. Juniper kuzenim Fabrizio'ya haber göndermeyi başardı ve o da omegalarından biri aracılığıyla Rosalie'ye bir mesaj iletti. Güvenliğinizde hiçbir sızıntı yok."

"Bunun için Fanny'ye teşekkür ederim." Sandalyeme çöktüm ve beni neredeyse ele geçirmiş olan anlamsız panik nöbetinden kurtulmaya çalışırken yüzümü yelpazeledim.

"Juniper kendisi için ne söyledi?" Tory kollarını masaya dayayıp hepimizin merakla beklediği cevabı almak için Dante'ye bakarak sordu.

Dante gözleri kararmış bir halde, "Doğurduğu üç oğlanın Tarikat formlarında ortaya çıktığını," diye cevap verdi.

"Ve diyelim ki... onlar küçük Ejderha bebekleri değildi," diye homurdandı Leon, Dante'nin bir bakışıyla ifadesini düzeltmeden önce.

"Hayır, değiller," diye devam etti. "Ve Lionel bunu öğrendiğinde Juniper onun onları öldürteceğine inanıyor. Bu gerçekleşmeden önce benden yardım istiyor. Onları oradan çıkarmak istiyor ve eğer ona yardım edersek Lionel ve Ejderha Loncası hakkında sahip olduğu her bilgiyi bize vermeyi teklif ediyor."

"Bunun bugünkü planla ne ilgisi var?" Tory sordu.

Leon, "Bugün üç küçük kış koklayıcıyla birlikte Ruhlar Sarayı'na çağrıldığını söyledi," dedi. "Biz de ortalığı yakıp yıkmadan önce onları oradan kaçırabileceğimizi düşündük."

Tory düşünceli bir şekilde başını sallarken, üç sözde Varis aynı anda tartışmaya başladılar, önerileri havada uçuşuyordu.

"Onları kurtarıırken Lionel'a saldırabilecek misiniz?" diye sordu kraliçem, onların çene çalmalarını keserek. "Biz Darcy, Gabriel ve Orion'un peşinden giderken sen de yıldırımınla kalkanlarını kırıp onun işini bitirebilir misin?"

Xavier aniden, "Babama saldıran kişi ben olmak istedim," diyerek sessizliğini bozdu ve hepimizin ona bakmasını sağladı. "Bu isteğimi değerlendireceğini söylemiştin."

"Ve düşündüm," diye cevap verdi Tory. "Tıpkı onun lanet kafasını omuzlarından kendi ellerimle koparmak ve sonra da gözbebeklerinin Anka Ateşimin gücü altında eriyişini izlemekten başka bir şey istemediğim gerçeğini düşündüğüm gibi. Ama Geraldine düşündü-"

"Ve çok özür dilerim sevgili kardeşim," dedim, kendimi açıklamaya çalışırken yüzünde beliren öfkeli ifadeye rağmen masanın öbür ucundan ona doğru uzanarak. "Bildiğimiz gibi Gabriel ellerinde, ayrıca o iğrenç Vard da ellerinde. Özellikle de canavar hükümdarı öldürme beklentisiyle gözlerini çevirecekleri sizler tarafından çok sağlam bir şekilde yapılan herhangi bir planın görülme olasılığı çok yüksektir."

Xavier at gibi homurdandı ama sonunda başını salladı. "Sanırım asıl mesele onun ölmesi. Onu kimin öldürdüğü gerçekten önemli değil."

Sempatik bir şekilde başımı salladım, elimin altında küçük bir kile havuç yetiştirdim ve ikram etmesi için masanın üzerine bıraktım.

Xavier sanki onu ödülle yatıştırmaya çalıştığını biliyormuş gibi kaşlarını çattı ama yine de onları kaptı ve öfkeyle çiğnemeye başladı.

"Gabriel bize doğru bakıyor olacak," diye kabul etti Dante. "Ama bize gönderdiği kehanet gerçekleşirse, bu Lionel'ı ölümden kurtarmaya yetmeyecek. Yine de bizim varlığımızla dikkati dağılacak ve umarım siz Orion ve Darcy'nin peşinden giderken geri kalanınızı göremeyecektir."

"Darcy'yi bulmak için ruhumla yürüdüğümde, ikisini taht odasında bir kafese kilitlenmiş olarak gördüm," dedi Tory, gerçi bunu bize daha önce de söylemişti ve ben de böyle bir rezaleti düşündükçe sık sık yastığıma kapanıp ağlamıştım. "Yani en iyi tahminimiz hâlâ orada oldukları. Gabriel büyük olasılıkla Kraliyet Kahininin Odası'nda. Eğer ikisi de orada değilse, o zaman kuzey kulesinde kilitli olacaklarına bahse girerim - Lionel beni kontrolü altındayken orada tutmayı severdi."

"O zaman iki grup?" Caleb önerdi. "Biri Orion ve Darcy için, diğeri de Gabriel için."

"Maxy oğlum?" diye sordum ve o alçak deniz aslanı kaşlarını çatarak bana doğru baktı. "Ölümcül bir tehlikede olsaydım, beni kurtarmak için her şeyi riske atar, kendini ölümle arama atar, hayatta kaldığımı görmek için her şeyden vazgeçer miydin?"

"Elbette isterim Gerry," dedi, gözleri ondan şüphelendiğim ıslak çiroz gibi yumuşamıştı.

"Bu en sakatlayıcı zayıflığınızı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Bu nedenle, sizden farklı bir grupta yer alacağım ve görevin her şeyin önünde tutulmasını ve değersiz varlığım nedeniyle hiçbir şeyin riske atılmamasını sağlayacağım."

"Bir saniye bekle-" Max araya girmeye çalıştı ama etrafına o kadar ince bir susturucu baloncuk yerleştirdim ki fark etmedi bile, saçma tiradı içinde hapsoldü ve geri kalanımızın planı tamamlamasına izin verdi.

"Saraya erişmek için kraliyet tünellerini kullanacağız," dedi Tory, söz konusu geçitlerden yararlanabilmemiz için küçük kaos ekibimizin her bir üyesi için hazırladığı yüzükleri dağıtarak.

Max susturucu baloncuğa hapsolduğunu fark etti ve büyümle savaşmaya başladı, ancak kraliçem devam ederken onu sıkıca kavradım, buzla kapladım, böylece öfkeli yüzüne bakmak zorunda kalmadık.

"İçeri girdiğimizde ben, Xavier ve Max Darcy ve Orion'u aramak için taht odasına gideceğiz. Geraldine, Caleb ve Seth ise Gabriel'in peşinden gidecek," diye karar verdi Tory ve nihayet yolumuzu çizerken içimi bir beklenti titremesi kapladı.

"Yani şimdi bize ne yapacağımızı söylüyorsun, öyle mi?" Max susturucu/buz balonuna vurmaya başlarken Seth hırlayarak talepte bulundu ve ben de bu saçmalıkları bitirip yola koyulabilmemiz için onu zapt etmek üzere daha fazla güç harcadım.

"Diz çökmüş olsaydın bunların konuşulduğu toplantıya katılabılırdın," dedim gözlerimi sinir bozucu yavruya devirerek.

Seth uzun şermanını patlatmaya hazır görünüyordu ama Caleb bir elini onunkinin üzerine koydu ve başını salladı.

"Plan bana sağlam görünüyor ve ne kadar beklersek Lionel'ın bu kararları görmesi için o kadar çok zamanımız olur. Hadi devam edelim," diye ısrar edince Seth gözlerini kıstı.

"Tabii, Tory'nin planını uygulayalım. O çok güzel ve mükemmel saçları var ve sihirli göğüsleri var-"

"Dostum, ölen en iyi arkadaşının dul karısına aşık mısın?" Leon, uzaktaki denizdeki midyelerin bile duyabileceği kadar yüksek bir fısıltıyla tısladı. "Çünkü bu çok boktan."

Tory bu öneri karşısında kraliçe gibi burnunu kırıştırırken, Seth dehşete kapılmış bir ifadeyle, "Hayır," diye geveledi.

"Hepimiz planı kabul edip yola çıkabilir miyiz?" Tory ayağa kalkarak sordu, ben de onunla birlikte kalkmak için acele ederken neredeyse sandalyemi deviriyordum.

Caleb, "Ben varım," dedi ve Seth de onu onaylamak için sertçe dürtükledikten sonra kabul etti.

Diğerleri de sıraya girdi ve herkes odadan dışarı çıktı, böylece Ruhlar Sarayı'na ve orada bizi bekleyen büyük kadere doğru yıldız tozuyla yol alabilecektik.

Eşikten adımımı attığım anda kırılan buzun sesi odayı doldurdu ve arkama dönüp baktığımda oldukça dağınık ve huysuz görünen bir kabuklu hayvanın nihayet gücümünden kurtulduğu için bana kaşlarını çatıldığını gördüm.

"Ne oluyor Gerry?" Max, diğer herkesin çoktan gitmiş olduğunu fark ederek sordu.

Ondan ve saçmalıklarından uzaklaşırken, "Çabuk, çabuk, Maxy oğlum," diye seslendim. "Yoksa geride kalacaksın."

Mildred

Bugün büyük bir olay olacaktı. Tüm Solaria bunu duyacak ve böyle bir şeyin ne olduğunu düşünerek titreyecekti. herkes için önemli ve bereketli haberler. Özellikle de benim için. Herkesten önce ben.

Tıpkı kudretli ve korkutucu efendimizin tahttaki haklı yerini almasından bu yana her an olduğu gibi. Bir kez daha, Ejderhaların gücü her şeyin ötesinde kutlanacaktı. Ve ben, neslimin en saf kan dışısı olarak, tüm bunlarda merkezi bir rol üstlenecek kişi olacaktım. Benden sonra gelecek herkes için bir örnek, bir Ejderhanın nasıl olması gerektiğinin mükemmel bir örneği olacaktım. Soyumda yaşayan gücü kanıtlamak için bakır, sağlam ve göğüs uçlarımda ve üst dudağımda ince bir kıl tabakası vardı. Tıpkı annemin bana her zaman söylediği gibi, 'Göğsünde veya çenesinde filizlenen bir kıl, içinde gerçek bir Ejderha olduğunu kanıtlardı.

Aklımı, ruhumu ve bedenimi kralımızın yüceliğine seve seve feda ederdim ve ona olan bağlılığımla benden istediği her türlü zevki ona sunmak için sabırsızlanırdım. Beni alabilir, kullanabilir, mahvedebilirdi ve ben her zaman onun ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa ona boyun eğmeye hazır olurdum.

Aynaya baktım ve bakire beyaz elbisemin şehvetli kıvrımlarını düzelttim, bıyıklarımı taramak için bir an ayırdım. Sonunda en sevdiğim mengeneye teslim olup küçük tuvalet masası çekmecelerini kaydırarak açtım ve içinde beni bekleyen birinci sınıf Faeroids'i ortaya çıkarırken parmaklarım ihtiyaçtan seğirdi.

Dudaklarımı yaladım ve günde iki kez aldığım dozlar için hazır tuttuğum küçük çantadan bir şırınga aldım ve akşamki tadımı hazırlarken nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Düşük bir iniltiyle iğneyi kalçama batırdım, pistonu yavaşça bastırırken gözlerim başımın içinde geriye doğru yuvarlandı, ilacın sistemime battığı hissine daldım.

Geniş omuzlarımı geriye attım ve korkunç çenemin alt kısmını ortaya çıkararak gülümsedim. Evet, içimde ve dışımda tam bir canavardım ve kaderimi gerçekleştirmek için kardeşlerimin arasında yürürken dünya bunu bugün her zamankinden daha net görecekti.

Bir Ejderha kraliçesi bile Fae bedenindeyken Tarikat formuna hiç bu kadar benzememişti. Enfes biriydim. Ve tüm Ejderha Loncası'nın gözleri önünde, kendimi Kral Acrux'a dilediği her şekilde teslim edecek, olduğumdan çok daha fazlası haline gelirken varlığımın her bölgesini yağmalamasına izin verecektim.

Kullanılmış iğneyi çöpe attım ve hazırlanmak için kullandığım, sevgili amcam Lionel'in böyle sarayda olduğum zamanlarda kullanmam için bana hediye ettiği odadan çıktım, sonra adımlarımda bir sıçramayla büyük koridora yöneldim.

"Bu dişi canavarın kendisi değil mi?" diye mızımız bir ses yükseldi ve ben de gözlerimi kısarak iğrenç Tepegöz Vard'a baktım. Ejderhalar dışında herhangi bir Tarikat'ın arkadaşlığına katlanmak her zaman zor olmuştur ve bu yaratık özellikle tatsızdı.

"Kenara çekil, gitmem gereken bir yer var. Bir Cyclops'un katılımını gerektirmeyen bir yerde," diye alay ettim.

yanından geçerken omzunu kontrol ettim ve onu duvara çarptım.

Ben kaderime doğru gururla yürürken, o neredeyse yere düşüp kendini düzeltmek için çabalarken küfretti. Yıldızlar bunu benim için hazırlamıştı, ben kendimi ona açmaya ve onu içimde ağırlamaya hazırlarken Ejderha Kralı'nın cömertliği önüme serilmişti. Ben her zaman onun yaratığıyım, bu toprakların bildiği Ejderha kraliçesine en yakın şeydim. Ve o, kudretinin gücüyle onu içime sokmaya hazır olur olmaz, ben de pozisyonumu almaya ve onun dln taşımaya fazlasıyla istekliydim.

Bu kutlama bizim türümüze özeldi, Ejderha Loncası onun tek seferde içime girmesine tanık olmak için sıkışık bir şekilde toplanmıştı.

Bir stnlk bulutunun üzerinde yüzüyordum ve dışarıda ve davetsiz olan ciyaklayan bir Cyclops'un sözleriyle oyalanmayacaktım.

"Biliyorsun, sana pek benzemeyen bir yaratık üzerinde çalışıyorum. Yarı Turnian Domuzu, yarı kertenkele, ama özünde Fae," diye tısladı Vard benimle yürümek için acele ederken, sırma saçları yanaklarına yapışıyordu.

"Senin gibi aşağılık bir şeyin sözlerini önemsiyor olsaydım, o zaman seni Ejderha ateşinde kızartmak için zaman ayırır ve kendi yüzünün erimesinin tadını nasıl sevdiğini görürdüm. Ama bana gevezelik etmek istediğin şeyden çok daha önemli işlerim var," diye kestirip attım.

Ondan ve iğrenç yüz hatlarından uzaklaşıp uzun bir koridora yöneldim ve sarayda dolambaçlı bir yol izleyerek, bir şekilde kendini kullanıma kapatmış olan güney kanadından kaçtım. Kralım için o bölgede bir delik açmayı teklif etmiştim ama işe yaramayacağını söyleyerek beni reddetmişti. şaşırtıcı bir durumdu ama bunun eski bir Vega oyunu olduğunu varsaymak zorundaydım. Kurnazca planları sınır tanımıyordu ama kralım o değersiz alevlerden geriye kalan tüm kzleri çok yakında yok edecekti zaten.

"Sözde 'zamanımızın en büyük Kahini'nin zihninde seninle ilgili bir şey gördüm," diye tısladı Vard, onu omuz silkme çabalarına rağmen güdük bacakları bir şekilde geniş ve heybetli adımlarına ayak uyduruyordu. "Anılarında bir şey var, düğün sabahınız. Ya da şöyle mi demeliyim, senin açıklanamaz bir şekilde bir dolaba bağlandığın ve seninle evlenecek olan adamın pullu kalçalarının arasında gizlenen dehşetin kaderinden kaçtığı sabah."

Ona doğru döndüm, bir elimi gömleğine sokup onu duvara fırlatırken dudaklarımın arasından bir Ejderha dumanı bulutu yayıldı ve uyumsuz burun deliklerinden yukarı kaydı. Yüzüne doğru hırladım, ayak parmakları artık yere değmeyene ve benimle göz göze gelene kadar onu kaldırdım.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye homurdandım ve o da sırtarak bana baktı; yüzünün ortasındaki hasarlı Cyclops gözünü ortaya çıkarmak için harap olmuş gözü diğeriyle birleştirdi. Çirkin, küçük bir şeydi. Kemiklerinde hiç et yoktu. Şekil değiştirmiş halimle tek bir ısırık onu karnımın içine doğru yutardı. Yine de bu dürtüye boyun eğersen yaşayacağım hazımsızlığı düşünmek hoşuma gitmiyordu.

"Sana gösterebilirim," diye teklif etti, zihninin benimkine nüfuz etmeye çalışmasının yağlı hissi üzerimden kayıyordu.

Demirden bir iradem ve sıkı sıkıya koruduğum vajinamdan daha aşılmaz zihinsel kalkanlarım vardı - sadece saf kan ve onurlu bir Ejderhanın kullanımına ayrılmıştı. Şimdiye kadar hiçbirini ikisini de ihlal etmeye çalışmamıştı ama ederlerse hazırdım. Ve her zaman temkinliydim. Çünkü benimki gibi bir vajina gerçekten de büyük bir ödüldü. Hiç şüphe yok ki snookum'larım ölmeden önce gece gündüz bunun hayalini kurmuşlardı. Ah, snookums... Eğer o çökmüş kafanda bir nebze sadakat olsaydı, seninle gerçekten büyülü bir şey yaşayabilirdik. Ama Vega orospusu seni kandırıp aklını başından aldı ve bu olmayacaktı.

"Sadece bir dakika sürecek," diye mırıldandı Vard ve yıldızların aşkıyla irademin sarsıldığını hissettim.

Bütün o gün benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir kara delikti, cevap aramak için defalarca düşündüğüm geniş bir alandı. Kayıp zaman, beni evlilik yatağım yerine o dolaba düşüren şeyin ne olduğunu tam olarak bilme ihtiyacı peşimi bırakmıyordu.

"Göster bana," diye tısladım, zihinsel kalkanlarım onun bir solucan gibi içeri süzülmesine yetecek kadar gevşemişti.

Gelin odası olarak kullanmam için bana hediye edilen odanın kapısı çalındığında kendi yüzümü gördüm. Gözlerim büyüdü, sonra göğsüme bir hava büyüğü patlamasıyla vurduğumda gevşedi, gelinliğim etrafımda balonlaşırken ayaklarım başımın üzerinde dönüyordu.

Gabriel Nox, göğsü çıplak ve siyah kanatları kapı aralığından geçmesine izin verecek şekilde sıkıca kapanmış bir halde, bir şeytan gibi sırtarak odaya girdi.

Ona ateş fırlattım, ana rahminden fırlayan bir bebek gibi hacimli elbisemden çıkarken içimden bir kükrete yükseldi. Ama ben daha ateşi fırlatmadan o benim saldırımı görmüştü bile; alevlerimi daha fazla toprak büyüğüyle bastırırken kahkahaları çınliyordu. Ona doğru tekrar sıçradığımda yüzüme bir tomar toprak çarptı, sarmaşıklar kollarımın etrafından dolanarak onları hareketsiz hale getirdi.

O tombul, yarı tüyleri yolunmuş güvercinin ellerinde kendi başarısızlığımla izlemek zorunda kaldığım için aşağılanmışlık içimi parçaladı ve anıdan uzaklaşmaya çalışarak kılandım.

Ama Vard zihnimi ele geçirmeye devam etti, gücünün çengelli dokunaçları anılarımla beslenirken derinlere iniyor, büyümü çalarken beni bu dehşeti izlemenin cehennemine hapsediyordu.

Gabriel bileğime doladığı tek bir sarmaşıkla beni havaya kaldırdı, bana yaklaşırken kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve ben yavaş bir daire çizerek döndüm, elbisem yüzümün etrafına düştü. Gabriel'e ait olan hafızada sıkışıp kalmıştım, gösteriyi izlerken onun duygularını hissedebiliyordum, karanlık eğlencesini ve kendini beğenmişliğini, küçümsemesini

onun yarı kayan türüne karşı açık üstünlüğüme rağmen benim için.

Elleri omurgama dokundu ve fermuar açıldı, gelinlik konfeti gibi düştü ve beni hala yavaşça dönerken bıraktı, asma tarafından asıldı, çiçek açan pantolonum tam olarak sergilendi.

"Snookum bunu duyduğunda, seni hadım edecek! Onun gelinine el sürmeye nasıl cüret edersin?" Kükredim.

Gabriel bir kahkaha attı. "Darius'un beni öpmesi, onu bu nikâhtan kurtardığım için beni öldürmesinden daha olası," diye alay etti. "İnan bana - bu geleceğin tüm yollarını gördüm ve hiçbirinde onu seninle cehennem gibi bir birliktelikten kurtardığım için üzülmelerini içeren bir şey yok. Ama sorun değil; oyunu bırakmadan önce ona bir süre acı çektirmeyi planlıyorum. Ne de olsa kız kardeşime yaşattıkları için bunu hak ediyor."

Ağzım hiç şüphesiz mükemmel bir şekilde ayarlanmış bir küfür seline ayrıldı, ancak saf kan bir Ejderha olarak üstünlüğümü bile tanımıyormuş gibi benim üzerimden konuştu.

"Fae'lerin seni taklit etmesini engellemek için yaptığın tüm koruma büyülerini boz," diye gürledi, sesi o kadar güçlü bir zorlamayla doluydu ki, onursuz ve dağınık halimle zihinsel bariyerlerimi delmeyi ve iradesini bana zorla kabul ettirmeyi başardı.

Kendimi tam da bunu yaparken izlediğimde nefesim kesildi ve ona benim kılığıma girme fırsatı verdim.

"Hayır!" Yerden gelinliğimi alıp kot pantolonunu onunla değiştirirken, özel olarak seçtiğim mor-kahverengi ruju kendi dudaklarına sürmek için tatlı bir zaman ayırırken ve sırtarak bana dönmeden önce onları dişlerine vururken, bana doğru kaymasını dehşet içinde izleyerek burada ve şimdi feryat ettim.

"Merak etme - ona haberi vermeden önce düğününün tadını çıkarmasına izin vereceğim," dedi, tekrar bana doğru ilerlerken kendi sesim onunkinin yerini aldı, gözleri

tehditle parlıyordu. "Şimdi ağzını iyice aç ve bu hafıza iksirini iyi bir cadı gibi yut."

Dürtüsü beni tekrar etkiledi ve iksiri, mihrapta snookumlarımı öpmesi gereken dudakların arasına dökmesini izlemek zorunda kaldığımda kükredim. Bu, Darius'u benden çalan ve onu Vega fahişesinin işbirlikçi kollarına teslim eden kaderin cilvesiydi. Onun ölümü için onu öldürecektim. Onu her türlü mantığın ötesinde yozlaştırdığı ve kralımı onunla bir oğul yerine bir hain olarak ilgilenmeye zorladığı için.

Gabriel beni yere düşürürken, beni bağlarken ve beni o lanet olası dolaba yuvarlamak için bir tekme atarken olan biten her şeyi unutarak, gelinin boş gözlerini odaya çevirmesini izlerken gözlerim yandı.

Hatıra kayboldu ama Vard'ın zihni benimkiyle kilitli kaldı, çünkü kendimi onun kısıtıldığı duvara bakarken buldum, artık avucumda hiçbir şey yoktu ve yakınlarda ondan hiçbir iz yoktu.

"Dün gece Lonca'nın eğlence yemeğinde bu küçük anıyı paylaştığımda diğer Ejderhaların hepsi çok eğlendi." Fiziksel formu güvenli bir mesafeye kaçarken bile sürünen varlığı bana yapışırken sesi kafatasımda çınladı. "Bugün neden bu kadar çok güldüklerini merak ediyorsan diye söylüyorum."

Beni tuttuğu yerden kurtardı ve ben de yumruğumu parmak eklemlerimi kıracak kadar sert bir şekilde duvara vurmadan önce bir feryat kopardım.

Kralım için yerine getirmem gereken çok önemli bir görevim olmasaydı, peşine düşer ve onu canlı canlı kızartırdım. Ancak haşaratın şansı yaver gitti ve ben de dönüp beni bekleyen büyük olaya doğru yürümek zorunda kaldım.

Yine de günün birinde o sümüklü fareyi yakalayacak ve onu bütün olarak yutmadan önce kaç parçaya ayrılması gerektiğini öğrenerek onu onurlandıracaktım.

Bir yıldız tozu denizinde yuvarlandım, aklımın alamayacağı kadar büyük, kabarık, renkli nebulaların yanından geçtim.

hiç anlayamadım. Sonra ayaklarım, ay ışığının ağaçları köşeli şaftlar halinde kestiği puslu bir ormanlık alana geri döndü.

Phoenix ateş eldivenlerimin sarılı olduğu parmaklarımı esnettim, metalin tıngırtısı ve içindeki alevlerin sıcaklığı içimde bir dövüş arzusu uyandırdı.

Caleb her biri kalçasında olmak üzere ikiz bıçaklarını kınına sokmadan önce elinde döndürdü ve parmaklarını altın rengi buklelerinin arasından geçirerek yakın çekim için hazır bir film yıldızı gibi göründü. Onun hemen ötesinde Max, elini sırtına bağlı metal yayın üzerinde gezdirdikten sonra kollarını kavuşturdu; pullarının mavimsi tonu pullarının üzerinde dalgalanıyordu ve dudaklarında, elli adım öteden donları eritebilecek kibirli bir eğim vardı. Yüzümü rüzgâra döndüm, yarı örgülü saçlarımı dalgalandırmasına izin vererek uzaklara baktım, lanet dünyaya meydan okumaya ve kazanmaya hazırdım.

"Çay partisindeki bir grup tavus kuşu gibi poz vermeyi bıraktınız mı?" Geraldine gözlerini kısarak biz varislerin arasına baktı.

Xavier ve Tory bizimle alay edercesine sırtttılar, ben de alay ettim.

"Doğuştan ısıltılı olmamız bizim suçumuz değil," dedim.

"Doğal olarak kibirli demek istiyorsun," diye düzeltti Tory, kaşlarını bana doğru kaldırarak. Deri pantolon giymişti, ayrıca kaşlarını gerçekten bedensel hasara neden olacak kadar çatmıştı ve kendisi de her türlü belalı görünüyordu - sadece imza pozu üzerinde çalışması gerekiyordu ve gitmesi iyi olacaktı. Şimdi bir derginin ön yüzünde görebiliyordum. Şirret Alev Gözler canavar modunda.

"O da var," diyerek yan yan sırtttım ve o da neredeyse karşılık olarak bir tane patlatacaktı.

Kahretsin, Xavier'in de bir takım ismine ihtiyacı vardı. Onu atletik yapısından bir zamanlar parlak olan gözlerini kaplayan kıyamete, mor parıltılarla ışıldayan koyu renkli, sarkık saçlarına kadar inceledim ve cevabımı anında buldum. Twinkle Stud.

"Hâlâ acımasız bir kıştan önce çayırdaki son papatya gibi poz veriyorsun, seni iğrenç tazı." Geraldine ileri atılarak kulağıma bir şaplak attı ve ben de azarlanmış bir köpek yavrusu gibi havlayarak ona karşılık verdim. O da bana havlayarak karşılık verdi ve ben de kavgaya hazır bir şekilde dikleştim ama Caleb beni omzumdan tutarak geri çekti.

"Yeter, gitmemiz gerek," dedi kararlı bir şekilde ve son zamanlarda bana karşı kullandığı o nefis baskın sesin büyüüne kapıldım. Ya da belki de bugünlerde sikim ona daha çok dikkat ediyordu. Geçmişte onunla göğüs göğüse çarpışır ve ona Alfa Kurt gibi davranırdım, ama şimdi... Kahretsin, yatak odasında her zaman sarsılmaz bir Dom olduğumu düşünürdüm, ama söz konusu o olduğunda, bazen Sub'u oynayabilirdim. Gerçi Cal'in altımda olması, ona iki erkeğin birlikte ne kadar eğlenebileceğini gösterme fikri de cidden cazipti.

Aman Tanrım... Ben değiştim.

"Ama yine o sözleriyle aynı şeyi yapıyor," diye homurdandım.

"Bu Şeye bayılıyorum," dedi Max, öne doğru adım atarken sırtarak.

Xavier Geraldine'i öpmek için eğildi ama Geraldine ondan uzaklaştı ve Xavier'in elinden kurtulmak için çılgınca dönmeye başladı. Aramızda bu görev için tam zırh giymeye karar veren tek kişi oydu ve dönmeye ve zıplamaya devam ederken göğüslerini kaplayan metalin sivri uçları neredeyse Xavier'in gözünü çıkaracaktı. Sopasını çıkardı ve Max'e doğrulttu.

"Dikkatimi dağıtma, seni morina balığı. Sevgili, tatlı Kraliçemiz Darcy'ye, onun asil kardeşine ve iyi arkadaşı Orry'ye karşı bir görevimiz var. Burada daha fazla oyalanamayız. Gelin - Şuraya!" Döndü, sık ormanlık alana doğru yürüdü ve biz onu takip ederken Tory de onun yanında yer aldı.

Xavier'in yüzünde gergin bir ifade vardı ve ben de ona katılmak için grubun arkasına doğru sürüklendim, hislerine kapıldığını ve biraz Seth'in rahatlamasına ihtiyacı olduğunu hissettim. Kolumu omuzlarına doladım ama beni omuzlarından silkti ve reddedildiğim için sızlanmama neden oldu.

"Yapma," diye mırıldandı.

"Ama üzgün ya da kızgınsın, belki de ikisi birden. Bekle, Max'e soracağım." Arkadaşıma seslenmek için ağzımı açtım ama Xavier kaburgalarımın dirsek attı ve ben de küfrettim.

"Lionel bugün bize çok yakın olacak," dedi karanlık bir sesle. "Nasıl uzak durabilirim ki? Onu öldürmek istiyorum, Seth. Annemi ve Darius'u bu dünyadan almanın bedelini ödetmek istiyorum." Elleri titredi ve etraflarına sarmaşıklar dolandı, toprak elementi öfkeyle içinden döküldü.

Ciddi bir Şekilde başımı salladım, kalbim onun için çarpıyordu. "Dante o orospu çocuğunu iyice kızartacak. Onu çıtır çıtır tofu gibi piŐirecek ve daha sonra bir Cyclops'a anılarını çıkarttırıp kucağımızda bir torba patlamış mısırla her Şeyi ağır çekimde tekrar tekrar izleyebileceğiz. Ama ondan önce arkadaşlarımızı kurtarmalıyız ki başka kimseyi kaybetmeyelim."

Bana baktı, gözlerindeki öfke sıcak bir mum gibi eriyip yerini kararlılığa bıraktı. "Haklısın. Onları dışarı çıkarmalıyız."

"İşte ruh budur, Parlak Damızlık." "Az önce bana ne dedin sen?"

Sadece gülümsedim, duyduğunu ve kesinlikle sevdiğini biliyordum. Bir şey değil, Twinkle Stud.

Diğerlerini bir açıklığın ortasında duran, kabuğu düğümlenmiş ve budaklı, altından devasa kökler uzanan eski bir ağaca kadar takip ettik. Ağacın kabuğuna Hydra şeklinde kazınmış bir sembol vardı, küçük dostumuz ay ışığında bizi görmekten memnun görünüyordu.

Tory elini gizli bir kapıyı açmak için sembolün üzerine koyarak ilerledi ve adrenalın damarlarımda vızıldadı. Karanlık tünel bizi çağırıyordu ve yerin derinliklerinde bizi ilerlemeye teşvik eden bir savaş tamtamının çaldığını duyduğuma yemin edebilirdim. Ya da belki sadece kalbimin çılgınca çarpmasıydı.

Sık ağaçların arasından gökyüzüne son bir kez baktım, bir meteor tam da o anı seçerek hızla geçip gitmiş ve bizi buraya çeken olayı müjdelemişti. Hydrids meteor yağmuru gökyüzünde şiddetini artırdı ve dudaklarım göksel ışık parıltıları içinde gökyüzünde süzülen meteorların güzelliği karşısında huşu içinde aralandı.

Geçide indik, önümüzü görebilmek için Faelight'lar attık ve Tory'nin izinden giderek Vahşi Kral'ın gizli tünellerinin derinliklerine indik.

Yolda bir çatalla karşılaştığımızda Tory bize döndü, kılıcı elindeydi ve gözleri Anka ateşiyle parlıyordu. "Biz buradan sola gideceğiz, siz de sağa. Gabriel'i alır almaz buraya geri gelin. Ne kadar cazip olursa olsun, düşmanlarımızın hiçbirinin ölümünü planlamamayı unutmayın. Geldiğimizi görmeleri için Gabriel'i kullanmalarına izin veremeyiz."

"Elbette leydim. O korkunç kurbağa Dragoon Mildred'i elime geçirebileceğim en sivri sopayla nasıl kazığa oturtmak istediğimi düşünmeyeceğim." Kendi kendine vurdu

sertçe başını salladı. "Kahretsin, işte bunu düşünmeye başladım. Artık gitti, sizi temin ederim ki bunu gerçekleştirmek gibi bir planım yok. En azından bugün için. Ama bir gün, sevgili Angelica'mın intikamını alacağım. Ne yazık ki, o gün bugün değil."

"Dikkatli olun," dedi Max, bakışları Geraldine'in üzerindeyken.

"Tırtılların en dikkatlisi olacağız, topal Lionel'in arka kapılarından sürünerek gireceğiz ve yiğit arkadaşlarımızı onun pençelerinden kurtaracağız," dedi Geraldine sert bir baş hareketiyle.

"İyi şanslar," dedi Caleb ve hepimiz o vedalaşmada sessiz bir an geçirdik, içten içe bazılarımızın bu gece dışarı çıkamama ihtimali olduğunu biliyorduk. Ama yıldızların bizi dinleyip ruhlarımızla oynamaya karar vermesi ihtimaline karşı bu korkuların hiçbirini dile getirmeyecektik.

Max, Xavier ve Tory sol taraftaki karanlık tünele doğru ilerlerken Geraldine, Caleb ve ben sağ tarafa doğru ilerledik, omzumun üzerinden bakıp sessizce onlara iyi şanslar dilerken boğazımda bir inilti vardı.

Geçitte adımlarımızı hızlandırdık ve nemli havayı içime çektim, Caleb'a yaklaştım ve ellerimiz birbirine değdiğinde sarsıldım. Küçük parmağı sonsuzlukların en kısası için benimkinin etrafında kıvrıldı ve ciğerlerime nasıl hava çekeceğimi unuttum, ama sonra ellerimiz tekrar ayrıldı ve bunun gerçekleştiğinden bile emin değildim.

Geraldine'in üzerinde gezinen Faelight burada pek bir ışık saçmıyordu ve Caleb'ın yüz ifadesini incelemek için ona baktığımda, bana bakmaya başladığını gördüm. Yüz hatları büyük ölçüde gölgelenmişti ve gözlerimiz buluşup kalbim yerinden çıkacak gibi olduğunda ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Eskiden ona özgürce dokunurdum, kollarımı ona dolamayı, yüzünü ve boynunu okşamayı hiç düşünmezdim. O bendim. Tüm arkadaşlarıma karşı böyleydim. Ama şimdi, tenim onunkiyle her temas ettiğinde yasaklanmış gibi hissediyordum. Sanki bir çizgiyi aşıyordum ama bu çizginin neyi temsil ettiğini bilmiyordum.

Artık her şey değişmişti ve her nasılsa hâlâ nerede durduğumu bilmiyordum. Acı verici bir paradoks içinde yaşıyordum; bir yandan ilişkimizin sınırlarını zorlayıp çıkar ilişkisi kurduktan sonra bana verdiği duygusal acıya katlanamıyordum ama diğer yandan Caleb'in beni uygun gördüğü her şekilde kullanmasını ve ne zaman önüme atsa ilgisinin kırıntılarıyla ziyafet çekmeyi istiyordum.

Caleb Altair'in benim için mahvoluşunu izlemek kadar ateşli bir şey yaşamamıştım ve onun eli sikime sıkıca sarılmışken hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Artık onun için bir bağımlıydım ve benim için hiç umut yoktu. Bana tekrar gelirse, hayır demeyecektim. Daha gururlu olmalıydım, kalbimi onurlu bir şekilde korumalı ve bu yüzden başıma gelecek kaçınılmaz yıkımdan kendimi korumalıydım. Ama ben gönüllü bir kurbandım, karşılıksız aşkın mabedine girdim ve ona göğsümdeki kasları kesip yutması için bir bıçak uzattım. Kalbim için onun tarafından teslim edilenden daha iyi bir son düşünemiyordum zaten.

"Avast," diye tısladı Geraldine ve aniden durduğunda neredeyse ona çarpıyordum. "Sarayın iç kısımlarına ulaştık. Burada bir geçit var, konyaklarımda hissediyorum." Ellerini önündeki duvarın üzerinde gezdirdi ve kayarak açılmaya başladığında bir taş gıcırtısı duyuldu.

Ben saldırıya hazır bir şekilde gerilirken, Geraldine savurduğu kılıcı kaldırdı ve Caleb hançerini eline aldı. Gizli kapının ardındaki boş koridordan üzerimize sessizlik çöktü, koridor boyunca lacivert bir halı uzanıyordu ve duvarlarda dev gümüş aynalar asılıydı.

Geraldine saraya adımını attı, biz de onu takip ettik, birbirimize yakın durduk ve ben bir elimi kaldırarak etrafımıza bir hava kalkanıyla birlikte bir susturma balonu yerleştirdim.

"Jiminy çömleği," dedi Geraldine huşu içinde. "Benim gözlerim bu salonlardaki güzelliğe layık değil. Ben

Güvenli limanımıza döndüğümde onları deniz yosunu ve tuzla ovacağım."

"Kahin'in odasına hangi yoldan gidilir?" Ben sordum.

"Şurada!" diye bağırdı, dörtlü havalandı, Caleb ve ben de peşinden koştuk.

Çok hızlıydı, kuyruğunda vahşi bir köpek olan bir sokak kedisi gibi hareket ediyor, sağa sapmadan önce bir sonraki koridora koşuyor ve bizi lüks salonlar ve çay odalarından oluşan bir labirentin içinden geçiriyor, sonra büyük bir ahşap kapının önünde durup kulağını kapıya dayıyordu.

Arkasında toplandık ve Geraldine Caleb'in gömleğini avuçlayarak onu kendisiyle burun buruna getirdi.

"Yarasa kulaklarını iyi kullan ve işitsel yeteneğini kullanarak bu kapının ardında bizi bekleyen tehlikeyi ölç, iyi dostum," diye emretti, kulağını tuttu ve kapıya yaklaştırmak için çekti.

"Argh. Kes şunu." Caleb kulağını ovuşturarak onu uzaklaştırdı, sonra yine de dinlemek için yaklaştı.

Geraldine yaklaşarak kulağını Caleb'in kapıya dayanmayan diğer kulağına dayadı.

"Belki seni kulak trompeti olarak kullanabilirim," diye fısıldadı kendi kendine, ben de kıs kıs güldüm.

"Temiz," diye duyurdu Caleb, geri çekilip kapıyı açtı ve bunu yaparken Geraldine'i kendisinden uzaklaştırdı.

Kapının ardında Stella ile yüz yüze geldiğimizde kalbim boğazıma öyle bir fırladı ki neredeyse birkaç dişimi kıracaktı, gözleri panikle açılmıştı.

"Gerçek kraliçeler için!" Geraldine haykırdı, savurma sopasını havaya kaldırarak öne fırladı ve bir an bile tereddüt etmeden Stella'nın kafasına doğru savurdu.

Stella haykırdı, ancak sesi bize ulaşmadı, bir susturma baloncuğunun onu çevrelediği ortaya çıktı ve sonraki saniyede Vampir hızıyla birkaç metre geriye fırladı ve Geraldine'in savurduğu acımasız darbeden kaçındı.

Caleb bir bulanıklık içinde hareket etti, Stella Vampir hızının bir patlamasıyla gözden kaybolmadan önce onu yakalamak için acele ediyordu. Ama Stella kaçmaya bile çalışmadı, Caleb'in kolunu tutmasına izin verdi ve teslim olmak için diğer elini kaldırdı.

Ben susturucu balonumu onun üzerine uzattım, o da kendi balonunun patlamasına izin verdi ki onu duyabilelim.

Geraldine tekrar ileri atıldı, elindeki sopayı ele geçirilmiş bir kadın gibi savuruyor, bir yandan da kalçalarını sallıyordu.

"Bekle," diye soludu Stella, dişleri ağzından bana göz kırptıyordu. "Sana yardım edebilirim."

Caleb, Geraldine'in saldırısını engellemek için bir kolunu havaya kaldırdı, savurma sopasının zinciri kolunun etrafına dolanarak sıkıca döndü ve acıyla hırladı.

"Ay aşkına, Cal, iyi misin?" İleri atıldım, kolundaki kamayı çözdüm ve izleri iyileştirdim.

"Bu ne cüret?" Geraldine, Caleb'in yaptığı şey karşısında şok içinde bir elini göğsüne götürerek bağırdı. "Kılıcımın kaderinde bu fahişenin kafatasını ezmek vardı! O duygusuz bir hamamböceği, bir eşekarısı cadalozu, bir-"

"Bir tırtılın amcığı mı?" Ben teklif ettim.

"Kesinlikle!" diye bağırdı. "Ve bugün, onun gibi utanç verici bir yaratığın bile sevgi, erdem ve onur adı altında toplumda yeniden yükselebileceğini bize öğreten cesur ve korkusuz oğlu adına onu yere sereceğim!"

"Bize daha önce de yardım etmişti," dedi Caleb ve haklı olduğunu tahmin ettim, gerçi Geraldine de iyi noktalara değinmişti. Stella'nın sonunu sadece Orion'a davranışından dolayı getirme eğilimindeydim. Ne de olsa o benim ay arkadaşımdı ve şimdi fırsat ayağıma gelmişken onun hain, kara kalpli annesini öldürmezsem nasıl bir ay arkadaşı olurum?

"Bilemiyorum, Cal. Bence kafatasının arkasına taksa yüzüne daha çok yakışır," dedim karanlık bir sesle, Geraldine'in yanına yaklaşarak. "Yine de bu onura sahip olmak isterim."

Caleb sözlerimi anladığında boğazı düğümlendi ve Stella dehşet içinde bana baktı.

"Size yardım edebilirim," dedi çabucak. "Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

"Arkadaşlarımızı kurtarmak için buradayız elbette," dedim. Geraldine, "Hound, hemen kapa çeneni," dedi. tersledi. "Planlarımızı bu kabuklu hayvana ifşa etme."

"Sorun değil. Zaten bir saniye içinde ölmüş olacak." Stella'nın etrafında yavaşça döndüm, öldürmeye aç bir Kurt gibiydim, başını çevirip gidişimi izledi, gözleri korkuyla parlıyordu.

Bu oyunun bana verdiği güce bayılıyordum ve Caleb'ın da benimle birlikte oynamak için ayartıldığını hissedebiliyordum. Bunu yaptığımı görmek istiyordu. Her saniyesinden zevk alacaktı. Çünkü medeni bir toplumda yaşıyor olabilirdik ama özümüzde hayvandık. Ve ölüm vaadi tüm içsel doğalarımızı yüzeye çıkarıyordu.

Caleb geri çekilmem için beni uyarırcasına dişlerini gösterdi ve ben de şeytani bir şekilde gülümsedim. Belki yaparım, belki yapmam.

Caleb beni ikna etmeye çalışır gibi, "Geçen seferki gibi işe yarayabilir," dedi ama ben sadece dudaklarımı yaladım.

"Bu kez yardıma ihtiyacımız yok," dedim. "Bir planımız var.

Bize gerçekten ne sunabilir?"

Geraldine de aynı fikirdeydi: "Çocuk haklı," dedi. "Burada bir paspasın üzerindeki begonya saksısı gibi oyalanmadan önce bu fahişeyi dünyadan kovalım."

"Beni dinle," diye hırladı Stella. "Diğerlerini alabilirsin, ama oğlum buradan ayrılamaz. O-"

"Sessiz ol kocakarı!" Geraldine elini uzattı, Stella'nın ağzına bir parça toprak attı ve onun boğulup sıçramasına neden oldu.

Stella'nın kulağının yanında dişlerimi gıcırdattım ve benden o kadar güçlü bir şekilde uzaklaştı ki neredeyse düşüyordu, sadece Caleb'in onu tutması sayesinde ayakta kalabildi. Ben güldüm ve Geraldine kendi kahkahasını bastırmak için iki dudağını da emdi, kendini çabucak toparladı.

Geraldine göğsünü kabartarak, "Sevgili profesörümüz için en onurlu şeyi yapmalıyız," dedi. "Annesini öldürmeliyiz."

"Bakın, kimse onun ölümü için benden daha fazla kana susamış olamaz," dedi Caleb, dişlerini göstererek ve her kelimesinde ciddi olduğunu kanıtlayarak. "Ama daha önce Acrux Malikânesi'ne gittiğimizde işe yaramıştı. Orion için aşıklık bir anne olabilir ama içimden bir ses onun kötü kaltak işinden çekindiğini söylüyor."

"Bilmiyorum, Cal," dedim kuşkuyla. "Muhtemelen Lionel'a onu bulması için zaman kazandırmak için oyalanıyor."

Stella dilindeki son toprağı da sıyırdı, öfkeyle tısladı ve aramıza baktı.

"Beni dinle, Lance Darcy Vega'nın lanetini kırma yükünü üstlendi," dedi, ses tonunda bir titreme vardı, sanki oğlunu gerçekten umursuyormuş gibi. "Gölge Prenses'le bir anlaşma yaptı. Onu buradan götüremezsiniz."

"Peki sana neden inanalım?" Hırladım. "Siz sadece oğlunuzu burada tutmak istiyorsunuz, böylece onu tekrar yoldan çıkarmayı deneyebilirsiniz. Ama onu önce biz bozduk. O bizim oğlumuz. Onu alamazsınız."

Alt dudağı titredi. "Evet, onu uzun zaman önce kaybettığımı biliyorum ama şimdi onu korumaya çalışıyorum. Onunla bir Ölüm bağı kurdu."

"Ölüm bağı mı?" Geraldine bir elini kalbine götürerek soluk soluğa kaldı. "Hayır, olamaz. Leydimin ekşisi değil. Onun sevgili Orry erkeğı değil."

"Yalan söylüyor," diye bağırdım ve Stella yine irkildi. "Onu bana ver, Cal. Bize gerçeğı söylemesini sağlayacağım."

"Çok fazla zaman harcıyoruz," dedi Caleb, kaşları gerilmiş bir halde.

Elini kaldırdı, avucunu Stella'nın alnına vurdu ve Stella onu durduramadan üzerine bir uyku büyüğü yaptı. Stella ayaklarının dibine bir yığın halinde yığıldı ve Geraldine çığlık attı.

"O uyurken yüzünü dağıtmak istemiyorum! Onunla bir Fae gibi, yedi kahinin savaşındaki şanlı Gadrivelle gibi savaşmak istiyorum! Onu hemen uyandırın," diye emretti Geraldine, tehditkâr bir tavırla tokmağını kaldırarak.

"Hayır," dedi Caleb, bir hız dalgasıyla aşağıya sarktı ve Stella'yı yerden kaldırdı. Bir saniye içinde gözden kayboldu ve biz onu aramak için dönüp durmaktan başka bir şey yapamadan geldiğimiz yönden eli boş döndü.

"Nerede o?" Ben talep ettim.

"Bizden uzakta bir yerde bir sandalyede uyuyor. Onu canlı bırakıyoruz, ölümü Orion'a ait. Ayrıca, bize teslim olan bir kadını öldürmeyeceğiz," dedi Caleb, sesinde bir otorite cınlaması vardı.

"Ama o berbat biri," diye üsteledim, ona doğru hamle yaparken tüylerim diken diken oldu, göğsüm göğsüne çarptı. "Bu kararı vermeye hakkın yoktu. Bizden sen sorumlu değilsin."

Caleb bana dişlerini gösterdi, gözleri bir meydan okumayla parlıyordu ve damarlarımda sıcaklık dolaşıyordu. Kavga mı istiyordu? Ona lanet bir dövüş verirdim.

"Bir planımız var ve ona sadık kalmalıyız. Eğer onu öldürürsek, Vard bunu görebilir, o zaman bulunana kadar ne kadar zamanımız olduğunu düşünüyorsun, ha?"

"Sadece karar verme hakkına sahip değilsin. Sen bir Varissin, kral değil," diye tısladım, alnımı onunkine dayadım ve boğazımın derinliklerinde hırladım. İçgüdülerim beni tamamen Kurt gibi hissettiriyordu ve Caleb içimdeki canavarı kendi canavarıyla karşılamak için ayağa kalktı.

"Haddini bildirmek istiyorsun, yavrum," diye uyardı.

"Peki benim yerim neresi? Çünkü son baktığımda senin yanındaydın, altında değil."

"Ben öyle hatırlamıyorum," dedi, dudaklarını bükerek sırıttı, gizlice yaptıklarımızı açık açık anlatarak benimle alay etti.

Göğsüme düşen bir şimşek gibi çarptı ve öfkeyle uluyarak geri çekildim ve yumruğumu suratına indirdim. Bir lanetle sendeleyerek uzaklaştı ama ben tekrar üzerine gittiğimde Vampir hızıyla hareket ederek arkamdan geldi ve kaslı ön kolunu boynuma dolayarak beni kendisine doğru çekti.

"İyi bir yavru gibi teslim ol," diye kulağıma hırladı ve sikim bundan çok hoşlandı ama Kurt'um hoşlanmadı.

Dirseğimi onu saracak kadar sert bir şekilde geri attım ve onu tutmak için döndüğümde tekrar fırladı.

"IMBECILES!" Geraldine bağırarak aramıza daldı ve Caleb önden bana doğru gelirken her birimizin alnına birer elini vurdu. Dişlerini göstererek ve gözlerini vahşileştirerek benden ona baktı. "Siz ikiniz yeterince uzun süre dört bacaklı mongo dansı yaptınız! Her birinizin, binlerce Faeflies'in ışıltılı parıltısına bakan dişli tavşanlar gibi diğeriyle cıvı cıvı olduğu bir Salı sabahı yaz günü kadar açık. Gözlerim açık olabilir, ama güneş çeliğinin lehimıyla kaynaklanıp kapatılmış olsalardı, yine de bunu kızarmamış bir simit kadar net algıladım. Seth Capella, önündeki bu dişlek deve bakarken şişmiş bir kurbağaya benziyorsun ve Caleb Altair, neşeli itine her baktığında çenen yüzünün köşelerinden düşüp kaldırım taşlarına çarparak parçalanacakmış gibi görünüyor. Bu yüzden bu dayanılmaz fokstrot'u durdurun ve gerçeklerinizi hemen birbirinizin şevkinin üzerine koyun!"

İkimiz de şaşkın şaşkın Geraldine'e bakıyorduk ve benim aklım az önce bize söylediği çılgınca sözlerdeydi. Beynim dört ayaklı mongoya takılıp kalmıştı ve onun neden bahsettiğini anlayamıyordum. Onu anlamaya benden daha yakın olup olmadığını merak ederek Caleb'a baktım ama o da kafasını sallayarak onun da hiçbir şey bilmediğini onayladı.

"Um, ne?" Tereddüt ettim.

Geraldine hayal kırıklığıyla başını geriye attı ve bir elini alnına götürdü. "İkinize de birer atkı örüp Meul Nehri'ne atsaydım daha net olamazdım. Ne yazık ki, bu bataklıkta bir adım daha ilerleyemem, dikkatimizi sevgili Gabriel'e odaklamamızın ve bir an önce onunla birlikte dostlarımızın yanına dönmemizin zamanı geldi. Eğer Stella'nın söylediklerinde doğruluk payı varsa, o zaman adımlarımızı hızlandırmalı ve Darcy'nin Orry'si hakkında neler yapılabileceğine bakmalıyız. Ama zamanın kumları çoktan parmaklarımızın arasından kayıp gidiyor, dostlar, bu yüzden saati yakalamalı ve ilerlemeliyiz."

Öfkeli bir hızla uzaklaştı ve ben de Caleb ile bu tartışmayı şimdilik bırakacağımızı söyleyen bir bakış paylaştım. Geraldine haklıydı; yola devam etmeliydik ama onunla olan kavgamı daha sonra bitirmeye niyetliydim.

Peşinden koştuk, duvarlarında pırıl pırıl kılıçların asılı olduğu bir koridorda onu takip ettik, sonra oymalı ahşap bir kapının önünde aniden durdu ve elindeki kamçıyla dramatik bir şekilde kapıyı işaret etti.

"Kraliyet Kahininin Odası," diye uğursuzca nefes aldı ve ben de susturucu baloncuğumuzu etrafımıza daha sıkı sardım. "Gabriel'imizi nasıl bir sefaletin içinde bulacağız? Orada yatan şey asla görülemeyebilir."

Kapıyı açmak için hamle yaptım ama Geraldine bir "yah!" sesiyle karate yaparak elimi koldan uzaklaştırdı.

"Ah," diye küfrettim, gözlerimi ona dikerek. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Senin değersiz pençelerin böyle bir kapıyı açmanın incelikleriyle başa çıkamaz." Geraldine öne doğru ilerledi, teatral bir hareketle elini kaldırdı, sonra kola vurdu ve kapıyı normal bir kapı gibi açtı. "Bu nasıl karmaşık bir şeydi?" Hayal kırıklığı içinde sordum ama Geraldine çoktan gitmişti, e l i n d e k i s o p a y ı havaya kaldırmış odaya doğru yürüyordu.

Caleb ile birlikte onun peşinden içeri girdim ve uzun zaman önce ölmüş Fae'lerin portrelerinin bize baktığı güzel odayı inceledim

Gözlerim odanın ortasındaki cam tahtın üzerine düştü. Çarpıcıydı, başlı başına bir sanat eseriymiş, üzerine gümüş taşlar işlenmişti ve takımyıldızların haritasını çıkarıyordu. Oda'nın en ucunda Merissa Vega'nın bir portresi asılıydı, yüzü gece gökyüzüne doğru eğilmişti, güzelliği kızlarıninkine çok benziyordu.

Kalbim kuyudaki bir taş gibi battı. Oda boştu, sandalyenin etrafındaki zincirlerden başka Gabriel'in burada olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Blaggerflooks," diye küfretti Geraldine, sandalyeye doğru koştu ve ellerini koltukta gezdirmek için yere eğildi. "Bir kış arifesi kadar soğuk. Züppe kalçalarının sıcaklığından tek bir yankı bile kalmamış. Gideli epey olmuş. Ya da belki de hiç burada değildi."

Caleb kararlı bir ifadeyle, "Hadi kuleye gidelim," dedi.

"Evet, ben yolu gösteririm," dedim, ona 'patronluk taslamayı bırak' der gibi bir bakış fırlatarak.

"İkinizi de taşıyıp bu işi hızlandırmama ne dersiniz?" diye önerdi Caleb, gözleri parlayarak.

"Gayet iyi yürüyebiliyorum," dedim inatla.

"Saçmalama seni aptal." Geraldine kafamın arkasına bir tokat attı. "Sivri dişli atımıza binip bu kaçamağı biraz daha hızlandıralım. Hemen oraya gidelim!" Geraldine Caleb'in sırtına atladı, etrafını sardı ve Caleb bana kollarını açtı.

"Hey, neden bir bebek gibi kucağına binmek zorundayım? Ben senin sırtına binerim. İn aşağı Geraldine." Bacağını tutarak ilerledim ama yeni doğmuş bir tay gibi tekmeledi ve botu aletime çarptı.

"Orospu çocuğu." Acı dolu bir feryatla yere yığıldım ve Caleb fırsattan istifade beni kollarına alıp sarayın içine doğru fırladı. Bir bebek gibi tutulmuyordum bile - bir büyükannenin kolunun altında gevşek bir şekilde asılı duran lanet olası bir çantaydım.

"Sol, sağ, sol," diye seslenen Geraldine, onu bir yarış atı gibi koşturmak için kulaklarından çekiştirirken ben de

Onlara kaşlarını çatmak için boynumu büktüm.

"Kes şunu," diye tısladı Caleb ama Geraldine onu duymazdan gelerek başını bir o yana bir bu yana çevirdi ve kolları bana sıkıca sarılmışken hiçbir şey yapamadı.

Kısa süre sonra kuleye girdik ve karanlık spiral merdivenlerden o kadar hızlı çıkmaya başladık ki başım döndü.

"Avast!" Geraldine kükreyerek dur emrini verdi ve Caleb kulenin tepesinde, bir kapının hemen önünde kayarak durdu. Siyah tuğla duvarları ve yıpranmış ahşap zemini olan karanlık bir sahanlıktaydık. Üzerimizdeki tek pencere ay ışığının çok azını içeri alıyordu ve dikkat çekme ihtimaline karşı bir Faelight göndermeye değmeyeceğini düşündüm.

Caleb'in kollarından kurtuldum ve Geraldine aşağı atladı, savunma büyülerini için bölgeyi yoklamak üzere ileri atıldı.

"Drat, burada bir güvenlik koğuşu var. Onu devre dışı bırakmaya çalışacağım. Gel Caleb, bana gücünü ödünç ver." Caleb'in elini kavradı ve Caleb ona gücünü sunarken dudaklarımı büzdüm ve ikisi birlikte küçük işlerine devam ettiler.

"Peki, burada istenmeyen bir badem gibi duracağım," dedim yüksek sesle ama beni duymazdan geldiler. "Kimse bademi sevmez."

Sırtlarını bana döndüler ve ben homurdanarak odaya girişimizi engelleyen duvar boyunca ilerledim, Tory'nin bana hediye ettiği yüzüğü tutan elimle parmaklarımı duvarın üzerinde gezdirdim, belki bizi içeri sokacak gizli bir geçit vardır da günü kurtarabilirim diye umuyordum.

"Badem bile bademi sevmez. Onlar kuruyemiş dünyasının patlıcanıdır," diye mırıldandım. "Aslında gerçek bir fındık olduklarını bile sanmıyorum. Fındık kılığına girmiş bir tohum olduklarından oldukça eminim. Lanet olası gizli fide piçleri."

Uzaklaşırken onları kendi susturucu baloncuklarıyla baş başa bıraktım, kendi etrafımda bir tane oluşturdum ve gölgeli geçit boyunca daha derinlere inmeye devam ettim.

Bir taş gıcirtısı duraksamama neden oldu ve duvarda açılan bir kapı bulmayı umarak etrafımda döndüm, ancak bunun yerine sadece tek bir tuğla kenara kayarak bana ötesindeki odayı görme imkânı verdi. Duvara yaklaştım, içinden bakarak Gabriel, Orion ve Darcy'yi aradım, neredeyse kalbimi patlatacak bir umutla.

İçerisi karanlıktı ve içgüdülerimi uyaran kül ve ölüm gibi bir koku vardı. Boğazım düğümlendi ve karanlığı daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım, bir elimi kaldırarak gözlerimi güçlendirici bir büyü yaptım. Oda netleşti ve içeride gördüklerim karşısında donakaldım. Lavinia gölgelerden oluşan bir yuvada kıvranıyor, gözlerinde öyle bir hayat olan kesik bir kafayı çiğniyordu ki, kendisine ne olduğunun bir şekilde farkında olduğuna yemin edebilirdim.

Lavinia aniden sırtüstü dönüp bacaklarını iki yana açarak vajinasının olması gereken yerde kapkara bir delik açınca içimi bir bulantı kapladı.

Çığlık attım, ses kendi susturucu baloncuğumun içinde hapsoldü ve kulaklarıma üç kat çarparak geri döndü. Bir şey; korkunç, devasa bir şey o delikten sürünerek çıkıyordu, o korkunç iblis yaratık onun bedeninden çıkıp bu dünyaya doğru sürüklenirken her yerde gölge ve siyahımsı kan vardı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," dedim dehşet içinde, geri çekildim, gördüklerimi görmemek için gözlerimi yüzümden ayırmak istedim. Ama görmemek mümkün değildi, hem de hiç. "Sen Darcy değilsin. Hem de hiç Darcy değilsin."

Lavinia kauçuktan yapılmış gibi geriye doğru eğildi, bacaklarını iki yana açtı ve bir canavar doğururken dudaklarından korkunç bir ilahi döküldü. O odadaki güç hayal edilemezdi, basıncı kulaklarımı patlatıyor ve damarlarımdaki büyüü cızırdatıyordu. Bu çok fazlaydı. Onunla savaşılamazdık, yuvasından sızan o korkunç gölgelerin kurbanı olmadan yanına yaklaşamazdık. Bu tarafa doğru sürükleniyorlardı, bizi ele geçirmeye gelen dokunaçlar gibi kıvrılıyorlardı.

ve beni ıssız bir çukura sürükleyecek. Ya da daha kötüsü, Lavinia'nın vajinasına.

Zihnimi vitesle takmaya zorladım ve geriye doğru sarsıldım, elimi duvardan çekerek tuğlanın tekrar yerine kaymasını sağladım. Kalbim öfkeyle atıyordu ve tek bildiğim gitmemiz gerektiğiydi. Bu odadan kaabildiğimiz kadar uzağa kaçmalı ve asla ama asla arkamıza bakmamalıydık.

Diğerlerine doğru koştum, susturucu baloncuğumu onlarınkiyle birleştirirken nefes nefese kaldım.

"Duvarın arkasını gördüm," diye ağzımdan kaçırdım ve bana döndüler.

"Yıldızlar adına, iyi misin?" Caleb endişeyle yaklaşarak sordu. "Cidden solgun görünüyorsun."

"Evet iyi, harika, züppe. Ama hadi gidelim. Bazı şeyler gördüm. Gerçekten iyi olmayan şeyler. Gabriel burada değil. Burada kimse yok. Birisi var. Ama arkadaşlarımız değil. Gitmemiz gerek. Çünkü bir şey gördüm ve... ve..."

Geraldine, Caleb'e, "Tanrım, bir sopa kadar sarsılmış," diye mırıldandı.

"Ne gördün?" Caleb ısrar etti ama ben başımı salladım ve kalbimde ona duyduğum sevginin her damlasına yemin ederek gördüklerimi ona anlatmayacağıma söz verdim. Mümkün olduğunda onlara o korkunç gölge bebek hakkında her şeyi anlatacaktım ama şimdi o zaman değildi.

"Sadece gitmemiz gerekiyor. Lütfen, güven bana." Boğazımdaki yumruyu yuttum ve Caleb kaşlarını çatarak başıyla onayladı.

"Tamam, aşağı inelim ve diğerlerini bulalım," dedi. "Belki onlar bizden daha şanslıdır."

Geraldine onun sırtına atladı ve Caleb'in beni kollarına almasına izin verdim, ona doğru kıvrıldım ve yüzümü gömleğine bastırarak gördüklerimi sindirmeye çalıştım. Artık bunu düşünmeyeceğim bir günün geçeceğini hiç sanmıyordum. Değişmiştim, sonsuza kadar değişmiştim.

Yıldızlar beni kutsal olmayan şeytan vag'dan kurtardı.

Zemin kata indiğimizde Caleb sarsılarak durdu ve neredeyse bir araba kazası geçirmişim gibi beni tuttuğu yerden fırlatacaktı. Neyse ki kolu bir emniyet kemeri gibi etrafımda dolanmaya devam etti ve beni sıkıca yanına çekti. Önümüzde ağır ayak seslerinin bu tarafa doğru ilerlediği koridora kaşlarımı çatarak baktım ama Caleb geldiğimiz yöne doğru geri dönmeye başlamıştı bile.

"Kahretsin, her yerde Nymph'ler var," diye küfretti, Vampir kulaklarıyla onları açıkça algılamıştı. Nimfler bu tarafa gelmeden önce bir dolaba daldı ve susturucu balonumuz üçümüzün etrafını sardı.

Geraldine, "Gök gürültüsü aşkına, burada kalamayız," diye fısıldadı. "Oraya gidemeyiz, çok kalabalıklar. Bak." Caleb anahtar deliğini işaret etti ve ben de kollarından sıyrılıp aşağıya inerek deliğe baktım ve kapının önünden geçip koridorun karşısındaki açık salona doğru ilerleyen sıra sıra Nymph'leri gördüm. Evet. Orası ölümün kapısıydı ve ölüm kapının önünde durmuş, parmağını anahtarın üzerinde döndürüyor ve koşarak gelmemiz için ıslık çalıyordu.

Nimflerden bazıları yer değiştirmiş haldeyken, diğerleri Fae benzeri formlarındaydı, nesli tükeniyormuş gibi çaylarını yudumluyorlardı ve belli ki yola devam etmek için aceleleri yoktu.

"Kaboodles," diye küfretti Geraldine. "Onlar gidene kadar burada beklesek iyi olur. Benim kamçım, senin hançerin ve itin pençeleriyle bile, onlara saldırırsak çok fazla kargaşaya neden oluruz ve sevgili Dante'mizin kafasına bir ölüm fırtınası yağdırma şansı olmadan önce alçak Dragoon'u varlığımızdan haberdar etmemeliyiz."

İçimi çektim, bir hışımla kırımın üzerine çöktüm ve yüzümü dizlerime gömdüm, kasvetin içinde bana bakan sadece bir iblis vajinası buldum. Ürperdim ama Caleb yanıma düştüğünde karanlıkta eli benimkini buldu ve sıcaklık koluma ve kalbimin derinliklerine yayıldı.

Tamam, belki de burada bir dolapta saklanmak o kadar da kötü değildi. Sadece Max, Tory ve Xavier'in bizden daha şanslı olmasını umuyordum.

Bizi mutfaktan çok da uzak olmayan bir koridora çıkaran gizli b i r kapıyı iterek açtım, bakışlarım

Max ve Xavier yanımda durmak için dışarı çıktıklarında.

"Her şey yolunda mı?" Max'e sordum, susturucu baloncuğumuz sesimi gizliyordu.

"Kimseyi yakınımnda hissedemiyorum," diye onayladı, arkasından kayarak çıkmak zorunda kaldığımız duvar halısını düzeltirken, gözlerim üzerine dikilmiş yeşil Ejderha'nın üzerinde geziniyordu. "Ama bir şey var..."

Hediyelerini iterken ona baktım, kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu?" Xavier sesinde temkinli bir tonla sordu ve Lionel'la yüz yüze gelme ihtimalimizin içini kemiriyor olması gerektiğini biliyordum. O pisliğin zulmü altında çok uzun süre acı çekmiş ve onun ellerinde çok şey kaybetmişti, bu onun için sinir bozucu olmamalıydı.

"Bir acı ve korku kütlesi gibi..." Max döndü ve bizden uzaklaşarak taht odasına doğru ters yönde ilerlemeye başladı.

"Hey," diye tısladım. "Yanlış yöne gidiyorsun. Darcy ve Orion orada tutuluyor."

Çenemi taht odasına giden koridora doğru salladım ama Max beni görmezden geldi ve hızını artırarak geniş koridorun ilerisindeki bir pencereye yöneldi.

Xavier'le bakıştıktan sonra aceleyle peşinden koştum ve sisli arazinin görüntüsünün yerini soluk ay ışığında aydınlanan uzaktaki amfitiyatronun görüntüsüne bıraktığı pencereye varana kadar koştum.

"Kahretsin," diye mırıldandı Max, gözleri o savaş ve yıkım yerine sabitlenmişti.

"Göster bana," diyerek elini avuçlarımın içine aldım ve Max hissettiklerini içime itmeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Göz kapaklarımın ardında dans eden anılar, çılgık atan insanlar, soğuk taş zeminler, demir parmaklıklar, işkence.

"Siktir," diye tısladım, Xavier at gibi homurdanırken elimi tekrar çektim.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Mahkûmlar," diye cevap verdim.

Max, amfi tiyatrodan yayılan sefalet ve korku dalgasının içinde kaybolmuş bir halde orada öylece duruyordu.

Max alçak bir hırıltıyla, "Dante yıldırımını oraya fırlatmadan önce onu uyarmalıyız," dedi; Dante gücünü planladığımız şekilde serbest bırakırsa ateş hattında kalacak insanlar için gözleri endişeyle parlıyordu.

"Hallediyorum," dedim ve cebimden Atlas'ımı çıkarıp, planlarına sadık kalsalardı hâlâ Fae formunda olması gereken Leon'u aradım.

Arama üçüncü çalışta bağlandı. "Heyyy," diye mırıldandı Leon ve ben de kapana kısılmış mahkûmlarla ilgili bir açıklama yapmadan önce rahat bir nefes aldım ama o konuşmaya devam edince sözüm kesildi. "Biliyorum, biliyorum, yaşayan bir efsaneyi aradığında utangaç olmak kolaydır, ama endişelenme, bazen benim bile gözüm korkuyor - bu bir Karizma olayı. O yüzden bir nefes alın, rahatlayın ve unutmayın

Sesli mesaj kutularımı kontrol etmekle zaman kaybetmeyecek kadar meşgulüm ve bu yüzden bu bir sesli mesaj değil. Not: Eğer mağazama ulaşmaya çalışıyorsanız 5318008-535173'ü arayın. Gelecek yılın minik şapkalı minik yılan takvimi için ön siparişleri almaya başladık. Byeeee."

Telefon kesildi ve Atlas'ıma birkaç saniye göz kırptıktan sonra küfrederek Dante'yi aradım, bir mucize eseri Fırtına Ejderi'nin henüz havada olmadığını ve bunu durdurmak için hâlâ vaktimiz olduğunu umuyordum.

"Heyyy," Leon'un sesi dördüncü zilden sonra cevap verdi ve içime bir rahatlama yayıldı.

"Leon, Dante'ye ulaşmalısın-"

"Bir Fırtına Ejderhasından daha etkileyici bir Fae'ye ne denir?"

"Ne?" diye sordum. Ben talep ettim ama Leon konuşmaya devam etti. "Leon Night!"

"Leon, bunun için zamanım yok-"

"Hayran mektupları posta kutuma yönlendirilebilir - lütfen bana ulaşmaya çalışmak için arkadaşlarımı taciz etmeyi bırakın. Ciao."

Arama sesli mesaj seçeneği olmadan kesildi ve ufukta kararan, kalbinde şimşekler çakan bir bulut gördüğümde o lanet olası Aslan Değiştiren'e ve saçmalıklarına lanet ettim.

"Onlara ulaşamıyorum," diye nefes aldım, o bulutun yaklaşması amfitiyatroda mahsur kalan isyancılar için sonun geldiğini haber veren bir ölüm çanı gibiydi. "Siz ikinizin gidip mahkûmları dışarı çıkarmanız gerekecek."

Xavier ayağını yere vurarak, "Seni burada bırakmayacağız," diye itiraz etti ama ben sadece başımı salladım, goblene doğru ilerledim ve tünellere geri dönebilmeleri için onu kenara çektim.

"Darcy ve Orion olmadan buradan ayrılamayacağımı biliyorsun. Ve benimle kalmak uğruna dışarıdaki tüm o insanların ölmesine izin vermeyeceğini de biliyorum. Hepimiz aynı anda iki yerde birden olamayız ve ben bu saraydan ikizim olmadan çıkmayacağım. Onu terk etmeden önce burada öleceğim. Yani sen

gitmen gerekiyor ve şimdi gitmen gerekiyor. Bunun için benimle tartışmaya çalışmanın bir anlamı yok," dedim kararlı bir şekilde ve elimi bastırarak kapıyı açtım.

Xavier itiraz edecek gibiydi ama Max onun kolunu tutarak başını salladı.

"Fikrini değiştirmeyecek, dostum. Ve oradaki insanların bize ihtiyacı var. Ben ona güveniyorum, ya sen?"

Xavier bana zerre kadar güveniyormuş gibi görünmüyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de güvenmezdim. Sevdığım insanları korumak için yapabileceklerim konusunda kendimi sınırlama noktasını aşmışım ve bu gece kız kardeşimi serbest bırakma çabamda ruhumu her türlü günaha bulaştırabileceğimi biliyordum.

"Tory," diye başladı Xavier ama kollarımı ona dolayarak sözünü kestim.

"Kalmak istediğin için seni seviyorum," diye nefes aldım, onu avucumun içinde ezerek. "Ama bunu kabul edip gitmene ihtiyacım var."

Onu geri ittim ve başını sallayıp Max'i geçide kadar takip etmeden önce bana yürek burkan bir bakış attı.

"Güvende kal, küçük Vega," diye homurdandı Max, bana cesaret ve kararlılık verirken hediyeleri içime çarpıyordu. Bu duyguları acımasız bir gülümsemeyle kabul ettim.

"Lionel'ı görürsen benim için kafasını kes," diye cevap verdim karanlık bir sesle, taş kapının aramızda kapanmasına izin verdim ve evim olması gereken bu yerde yalnız kaldığımda duvar halısını yerine yerleştirdim.

Kılıcımı çektim ve koşmaya başladım, adımlarım susturucu baloncuğumun içinde saklıydı ve damarlarımda Anka ateşi yükseliyordu.

Bu yerde tüm kestirme yolları ve sessiz koridorları bilecek kadar zaman geçirmiştım ve bir an bile tereddüt etmeden uzun bir koridordan aşağı koştum.

Solumda bir kapı açıldı ve orada kimsenin olmadığını fark etmeden önce kalbim panikle yerinden fırladı, sarayın bana sunduğu rotayı, yerdeki soluk, parıldayan gümüş ayak izlerini incelerken kılıcımı indirdim.

Yıldızları küçümsemiş olabilirim ama burası, ailemin bana bıraktığı miras farklıydı.

Hedeflediğim yoldan döndüm, arkamdan kapanmadan önce kapılardan içeri daldım, birkaç erkek sesi az önce kaçtığım koridorda yankılandı.

Önümde bir kapı daha sessizce açıldı ve ben de o gümüş ayak izlerini takip ederek ve hedefime giden biraz daha uzun bir yola başlarken beni güvende tutacaklarına güvenerek ona doğru koştum.

Taht odasının girişine ulaşmam neredeyse hiç zaman almadı ve sarayın yardımı sayesinde yol boyunca tek bir kişiyle bile karşılaşmadım, yolumu kapatan ağır kapılara yaklaştığımda ayaklarım hareketsiz kaldı.

Parmaklarımı oyma ahşap üzerinde gezdirdim, girişte sihirli tespit büyüleri ve kilitleri test ettim, her birinden birkaç tane keşfettim, sihir özenle hazırlanmıştı ve bulunması zordu. Ama bu fırsatın gelmesini beklerken zamanımı boşa harcamamıştım ve dünyada şu anda etkisiz hale getiremeyeceğim buna benzer bir büyü kaldığından şüpheliydim.

Kilidi devre dışı bıraktığımda belli belirsiz bir tıkırtı duydum ve kapıyı iterek açtım, duvara çarpmasına izin verirken arkasındaki yüksek odaya baktım. Susturucu baloncuğumu dışarı fırlattım, tüm taht odasını içine aldım ve odanın kenarında duran şok olmuş görünümlü Fae'ye doğru döndüm.

Uzun boylu bir muhafız beni görünce telaşla soluk soluğa kaldı, dudaklarından yükselen dumanla boğuldu ve bir Ejderha olduğu ortaya çıktı. Etrafında hava büyüsünden bir kalkan uçtu ve ben onu mavi ve kırmızı kanatlardan oluşan bir füzeyle parçaladım.

Duman daha dağılmadan ona doğru koşmaya başlamıştım ki, bana tekrar saldırmak için bir kolunu havaya kaldırdı; tam o sırada kılıcım et ve kemiği keserek uzvu kopardı ve üzerime muhteşem bir kırmızı kan yayını püskürttü.

Kılıcım boğazını kesip açtığında ılığı aniden kesildi ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere yuvarlanan cesedinin yanından geçtim.

Devasa Hydra tahtının uzak tarafındaki kafese doğru dönerken ona bir kez daha bakmadım, kız kardeşimi orada gördüğümde kalbim hızla çarpıyor ve ağrıyordu, Orion'un yanında durduğu yerde gölgeler ona yapışmıştı, onları tutan parmaklıkları kavıyorlardı, gözleri şaşkınlıkla genişti.

"Tory," diye boğuk bir sesle konuştu Darcy ve sanki o ana kadar nefes alamamıştım, sanki bakışlarımızın son kez kilitlendiğı ve ruhlarımızın aynı yerde olduğu andan beri kalbim haftalarca donmuştu.

Ona doğru koştum, kılıcımı kınına soktum ve kafesin parmaklıkları arasından kollarımı ona doladım, onu avucumun içinde ezerken içimden bir rahatlama hıçkırığı yuvarlandı.

"Şükürler olsun ki seni buldum," diye nefes verdim, aramızda bir santim bile boşluk kalmasına izin vermediğim için parmaklıklar içimi kesiyordu. "Gitmemiz gerekiyor."

Kendimi onu bırakmaya zorladım ve dikkatimi kafes kapısının kilidine verdim, Darius için duyduğumuz keder aramızdan geçerken gözlerim Orion'a kaydđ ve kalbim bir an acı içinde kıvrandı.

"Ben de seni özledim, pislik," dedim, gücümü kilidin içine iterek, lanet olası şey kapının olduğundan iki kat daha güçlü bir şekilde korunuyordu.

Arkamdaki Hydra tahtı böğürmeye başladığında hepimizi ürküten muazzam bir ses duydum ve korkuyla dönüp avucuma bir hançer saplayarak o şeye baktım, meteor yağmurunun yarattığı büyü duvarları bile titretiyordu. Gözlerimi üzerimizdeki çatıya yerleştirilmiş pencerelere kaldırdım, Gabriel'in öngördüğü anın gelişini işaret eden ve giderek kararan gökyüzünü yırtan meteorları görünce nefesim kesildi.

"Gabriel bana savaş alanında bir kehanet gönderdi," diye açıkladım kafese geri dönerken. "Hydra

Dante, Gabriel'in bize sunduğu fırsatı değerlendirip lanet kralı öldürecek, ben ise buraya senin için geldim."

"Lionel'ın öldüğünü mü görmüş?"

Orion'un nefesi kesildi. "Umalım da öyle olsun."

Kilidi tekrar kavradım, tahttan gelen ses tekrar azalırken sihrimi çağırdım, bunun büyüğü cildimin farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu ve havanın kendisinin ebeveynlerimizin varlığıyla karıştığına yemin edebilirdim, sanki bu anı izliyorlardı, beni teşvik ediyorlardı.

Darcy'nin eli bileğimin üzerine düştü ve sıkıca kavrayarak elimi kilitten çekip beni ona bakmaya zorladı.

"Tory, bizi burada bırakmalısın," dedi gözleri dolu dolu acı ve kalp kırıklığı. "Lance üzerimdeki laneti kaldırmak için Lavinia ile bir Ölüm bağı kurdu. Anlaşmalarının sona ereceği iki aydan önce ayrılamaz ve o zamana kadar isyancılar arasında bana da güvenilemez."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım, kelimeler zihnimde birbirine karıştı ve sonunda korkunç bir gerçeğe dönüştü.

"Seni lanet olası aptal," diye bağırdım Orion'a. Bu sözler kafama dank edince yumruğumu çıkarıp taşaklarına indirdim.

Orion bir küfürle iki büklüm oldu, tökezleyerek parmaklıklardan uzaklaştı ve hırıltılı bir sesle "Neden?" diye sordu ama ben ona ters ters baktım.

"Siz erkeklerin bize atıp tuttuğu bu fedakârlık saçmalığı da neyin nesi? Bizler tüm Solaria'daki en güçlü soydan gelen prensesleriz, bin yıldır doğan ilk Anka kuşlarıyız ve sırf pastanın üzerine krema koymak için dört lanet olası Element'i de talep ettik. Biz zor durumdaki genç kızlar değiliz, senden bu saçmalıkların hiçbirini yapmanı istemedik ve senin parlak zırlı şövalye rutinlerinin neden olduğu pisliği temizlemek zorunda kalmaktan bıktım!" Bağırdım, bizi ayıran parmaklıkları yumrukladım ve ona bir bakış atarak eğer

Onlara daha yakın dursaydı yine taşaklarını hedef alacaktı.

"Kahretsin Tor, seni çok özledim," dedi Darcy, bileğindeki kavrayışını parmaklarına kaydırıp onları sıkarken yarı kahkaha, yarı hıçkırık atarak.

"Öyle deme," diye tersledim, elimi onunkinden çekip dikkatimi kilide verdim.

"Neden olmasın?" diye kaşlarını çatı.

"Çünkü beni özlediğini söylüyor olabilirsin ama aslında söylediğin şey elveda ve bunu kışına sokabilirsin Darcy. Yani Orion bir Ölüm bağı kurdu - görünüşe göre o burada sıkışıp kaldı, ama sen değilsin, değil mi?"

Darcy keskin bir nefes alarak Orion'a doğru ilerledi, bunun onu terk etmeyi reddetmek olduğunu biliyordum ama onu görmezden geldim. Dünyayı değiştiren duyuruları yüzünden konsantrasyonum büyüdü kilidi kıramayacak kadar dağılmıştı, bu yüzden Anka ateşini parmak uçlarıma getirdim ve her şeyi erittim, erimiş metal topağını bir kenara fırlattım ve dışarı çıkabilmesi için kapıyı araladım.

"Seninle gelmiyorum, Tory," dedi Darcy hiddetle, ama ona bir bakışla bitkin olduğunu, büyüünün ve Phoenix'in ikisine de ulaşamayacağını anlayabiliyordum ve bu da onu almamı engellemek için hiçbir şey yapamayacağı anlamına geliyordu. Onsuz çok kırılmıştım ve onu Lavinia ve Lionel'in ellerine istediklerini yapmaları için bırakmayacaktım. Hâlâ nefes alıyor olması bile bir mucizeydi.

Orion'a baktım, bu konuda benimle aynı fikirde olduğunu sormadan biliyordum ve o da başını salladı.

"Blue, onu dinle. Buradan gitmen gerek. Sadece iki ay daha. Bunu kabul edebilirim. Özgürlüğünün bedeli olarak bunu memnuniyetle kabul edeceğim-"

Darcy ona öyle sert bir tokat attı ki, kafası bir tarafa doğru döndü ve ona hırlarken kaşlarımı kaldırdım, sanki tam anlamıyla hırslayarak onun kişisel alanına girmişti.

"Tory fedakârlık konusunda haklıydı, Lance," diye tısladı. "Eğer beni kurtarmak için Ölüm bağına girebiliyorsan, o zaman

İstersem seninle bu kafeste kalabilirim. Bu seçimi benim yerime ikiniz yapamazsınız. Bana burada ihtiyacınız var."

"Tory'nin sana ihtiyacı var," diye karşılık verdi, gözlerinde acıyla bana döndüğünde, şu anda ne kadar acı çektiğimi gizlemeye çalışsam da bu sözlerin gerçekliğini bildiğinden, bu alçak darbe kalbime bir yumruk gibi indi. Ona ihtiyacım vardı. Ona ciğerlerimde havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı ve onsuz kalmaya zorlandığım her gün daha fazla kırılıyordum. O benim kayamdı, akıl sağlığımdı, uğruna her zaman ölümüne ve ötesine kadar savaştığım ve savaşacağım tek şeydi ve onsuz, karşılığında sevdiği kızın yıkık bir kabuğundan başka bir şey değildim.

"Tor..." Darcy umutsuzca başını salladı, ben de yutkundum, içimdeki küçük, zavallı kız onun için bu kadar yol kat etmişken, bu kadar çok şey kaybetmişken bana sırtını dönmemesi için yalvarmak istiyordu. Burayı onsuz terk edersem bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bunun gerçekleşme olasılığını ya da ona olan sevgim sayesinde bir arada tutunduğum ruhumun son kırıntılarına ne olacağını kavrayamıyordum bile.

Saray duvarlarının ötesinden gelen bir kükreme beni başka yöne çevirdi, bakışlarımı onunkilerden ayırırken korkakça bir çıkış yolu seçtim, benim asla yapamayacağım bir seçimi yapmasını izlemek zorunda kalmak istemiyordum. Onu asla tek başına bırakmazdım. Ama göğsümde biriken korku bana beni tekrar karanlığa terk etmek üzere olduğunu söylüyordu. Benim yerime onu seçecekti.

"Bulduğumuz şeyi ona vermeliyiz," dedi Orion aceleyle, parmaklıkların taht odasının duvarına kaynaklandığı kafesin arkasına doğru ilerleyerek ve Darcy de duvardaki gizli bir kapıyı açmak için onun peşinden ilerledi.

Küçük beyaz bir Sıçan burnunu açıklıktan dışarı çıkarırken şaşkınlıkla göz kırptım, arkasında içinde parıldayan bir şey olan küçük bir yuva kendini gösteriyordu.

"Bu Eugene Dipper ve başka bir Lonca Taşı bulduk. Ayrıca Kraliçe Avalon'un saltanatıyla ilgili bu kitabı bulduk ve burada Phoenix anılarıyla dolu bir Memoriae kristali de var," dedi Orion.

"Kahretsin, çok meşgulumüşsün," dedim şaşkınlıkla.

"Francesca Sky'in anılarıyla dolu bir yüzük de var," diye ekledi Orion, eşyaları üzerinde yeşim yeşili minik ejderhalar işlenmiş lacivert kumaştan bir tomara sararken sesi son sözlerinde biraz gerginleşti.

"Onları buradan çıkarman gerek," dedi Darcy ciddi bir sesle. "Fran'in anılarının basına gösterilmesi gerekiyor ve senin de Anka kuşlarıyla ilgili tüm bu şeyleri görmem gerekiyor, Tor. Bu çok önemli."

Küçük paketi otomatik olarak kabul ettim, cebime koyarken bakışlarım tekrar diğer yarıma kaydı.

"Eugene'i unutma," dedi ve fareyi duvardaki delikten çıkarıp bana uzattı.

İri kemirgen avuçlarından sıçradı, omzuma kondu ve selamlamak için yanağıma sokuldu, sonra köprücük kemiğime doğru koştu ve göğüslerime doğru yuvalanmaya çalışırken gömleğimin kumaşını kenara kaydırıldı.

"İyy, kes şunu," diye tersledim, Fare Şekil Değiştiren'i kuyruğundan yakaladım ve yavaş bir daire çizerken öfkeyle ciyakladığı yüzümün önünde tuttum. "Sanırım tüm o güzel beyaz saçlarını yakmamı ve seni Çıplak Köstebek Sıçan Şekillendirici'ye dönüştürmemi istemiyorsun, bu yüzden iyi bir Sıçan gibi cebimde oturmanı ve bir daha kendini lanet olası göğüs dekolteme gömmeye çalışmamı öneririm."

Eugene özür dilediğine yemin edebileceğim bir şekilde ciyakladı ve ben de gözlerimi devirerek dikkatimi Orion ve kız kardeşime vermeden önce onu cebime attım.

"Burada oyalanamayız," dedim kararlılıkla, ikizimin gözlerinde parlayan cevabı kabul etmeyi reddederek. Hydra'nın

Kaderin çarkları dönüyordu ve ben onu tekrar kışkırtmak istemedim. "Caleb, Seth ve Geraldine Gabriel'i dışarı çıkartıyorlar ve Dante de Lionel'e saldırmak üzere. Dediğim gibi, savaşın sonunda, yakalanmadan önce Gabriel bana bir kehanet gönderdi. Kralın bugün düşebileceğini söyledi. Tüm bunlara bir son vereceğiz ama burada kalamayız, güvenli değil. Ama Lionel gerçekten düşerse, o zaman Lavinia'nın peşinden gidebiliriz, onu öldürebilir ve ölüm bağını sona erdirebiliriz, tekrar geri geleceğiz."

Darcy'nin kolundan tutup onu kafesin kapısına doğru çekerken Orion'a özür dileyen bir bakış attım ama o topuklarını sıktı.

"Tory, yapamam!" diye bağırdı, beni silkeleme çabalarını görmezden geleceğimi anlayınca.

"Onunla git Mavi," diye homurdandı Orion, beni destekliyordu ve ilk kez kendimi feda etmekte sakınca görmüyordum çünkü şu anda burada kalamayacağını anlaması gerekiyordu. "Lavinia'nın anlaşmamız yürürlükteyken bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorsun. Sadece iki ay daha ve sonra-"

"Sonra ne olacak?" diye tükürdü, kolunu kavrayışımdan kopardı ve ona doğru döndü. "Elini sıkıp gitmene izin verecek değil ya? Onun yerine Lionel'a seni kafeslettirebilir ve önce senin gitmene izin verdiği sürece anlaşmanın kendisine düşen kısmını bozmuş olmaz. O zaman Lavinia onu durdurmadan seni ne kadar süre hayatta tutabileceğini düşünüyorsun?"

"O zamana kadar bir plan yapabilirim, ama o zaman geldiğinde onunla yüzleşmek için burada olman daha iyi olmaz, değil mi?" diye karşılık verdi.

"Gitmeliyiz," diye ısrar ettim, tekrar onlara yaklaştım, ama Darcy bana doğru savruldu, bakışlarındaki meydan okuma benimle gelmeyi planlamadığını açıkça ortaya koyuyordu ve bu seçimi, bu reddi anladığımda içimde bir şeyler çatladı. Anlamıştım, onu seviyordu. Ama ben hiçbir sevgimi ona olan sevgimin önüne koymamıştım ve asla da koymayacaktım. Bu kararı alırken içimde bir şeyler kırıldı.

Yaptığı şey, kendimi dünyada tamamen yalnız ve tutunacak kimsem olmadan bulduğumda, olduğum kızın son parçası da paramparça oldu. Bu acıya karşı yutkundum ve gözlerinden yaşlar süzülürken onun da bunu görebildiğini biliyordum ama o da fikrini değiştirmeyecekti. Seçim yapmıştı ve seçtiği ben değildim.

"Yıldızı bulmuşsun," diye soludu Darcy, gözleri savaş alanında bulduğumdan beri taktığım kolyeye takıldı. Kendi yakut kolyem kolyenin yanında asılı duruyordu ve üzerime çöken umutsuzluğun ağırlığı altında dik durmaya çalışırken içimi parçalayan ağrıyı dindirmeye çalışıyormuş gibi ısınıyordu.

"Evet," diye homurdandım, bunun önemli olduğunu biliyordum ama o anda gerçekten umurumda değildi. "Onu senin için güvende tutuyordum. Buradan çıktığımızda-"

"Dur Tor ve beni dinle. Verdiğin sözü tutmalısın. Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum ama İmparatorluk Yıldızı ile ilgili - ölümle satın alınmış bir hediye ve uzun zaman önce ödenmesi gereken bir bedel var. Şimdi hepsini açıklayamam ama bu bir lanet, Tory. Kristaldeki anılara bakarsan belki daha fazlasını anlayabilirsin ama bu önemli. Soyumuz lanetli ve korkarım ki bu lanet bozulmadıkça bu savaşı asla kazanamayacağız-"

"Sen neden bahsediyorsun?" Dakikada yüz mil hızla söylediklerini takip etmeye çalışırken zihnim kamçılanarak sordum. "Başımıza gelen her şeyin bir şekilde bu şey yüzünden olduğunu mu söylüyorsun?" İmparatorluk Yıldızı'nı gösterdim ve o da korkuyla başını sallayarak ona baktı.

"Evet. Atamız onu sahiplenmek için düşmüş bir yıldızla anlaşma yaptı - ama yaptığı anlaşmanın bir kısmını, tutması gereken ve asla tutmadığı bir sözü bozdu, ama anılar bana ne olduğunu göstermedi. Gücünün mirası nesiller boyunca devam etti ve sözünü tutmayan her yeni sahibiyile, sanırım lanet

derinleşti, tüm Vega hayatlarının hüzünle dolmasını sağladı. Sözün ne olduğunu bilmiyorum ama bunu çözmek zorundasın Tor. Bunu dzeltmelisin ki bu döngüyü sona erdirip bu vebadan kurtulabilelim." Darcy'nin sözlerindeki çaresizlik başımı sallayarak onaylamamı sağladı, yemin tereddüt etmeden dudaklarımdan döküldü çünkü onun için her şeyi yapardım, her zaman. Kulağa çılgınca gelse bile.

"Buradan çıktığımızda bunu yapmama yardım edebilirsin, Darcy. Lütfen, şimdi benimle gel. Orion'un kendini içine soktuğu bağı kırmanın bir yolunu bulacağız ve onun için geri döneceğiz," diye yemin ettim ama başını sallıyordu ve bu kararı gözlerinde zaten görmüştüm, onu kurtarmak için buraya gelerek riske attığımız onca şeyden sonra bile benimle gelmeyi planlamadığını zaten biliyordum.

Orion arkasından yaklaşarak, "Git artık Mavi," dedi ama o hâlâ direniyordu.

Kalbim burayı onsuz terk etme düşünmesiyle çarpıyor, diğer yarımından bu kadar erken ayrılma fikrine isyan ediyordu. Onu burada bırakamazdım. Bırakamazdım.

"Ben tehlikeliyim," diye nefes aldı. "İçimdeki canavar değişken ve onu her zaman kontrol edemiyorum. Sana ya da asilere bir faydam olmaz, sadece seni tehlikeye atmış olurum."

"Tehlikenin canı cehenneme," diye hırlayarak ona yaklaştım. "Tek istediğim sensin."

Umutsuzca Orion'a baktım, reddetmeye devam ettikçe bu konuda mantıklı dşnmeyeceğini fark ettim ve o da bana hafifçe başıyla onay verdi, ikimiz de bu cevabı kabul edemeyeceğimizi biliyorduk.

Bunun için bizden nefret edecekti ama sorun değildi. Lionel ve Lavinia'dan olabildiğince uzakta ve güvende olduğu sürece onun nefretine katlanabilirdim.

"Gitmen gerek Tory," diye tekrar başladı Darcy, ama dudakları duymak istemediğimi bildiğim başka sözcükler için aralanırken, Orion elini uzattı ve onun şakağına vurdu.

Kız yere yığılırken onu yakaladı, bayılırken ihanet karşısında gözleri irileşmişti. Dizlerimin üzerine çöküp saçlarının gölgeli tellerini yüzünden okşarken içimden boğuk bir hıçkırık yükseldi.

"Onu güvende tutacağım," diye yemin ettim, elim onun elini kavradı ve ona bunu yapmasının neden olduğu acıyı hissederken sıkıca sıktı. Ama başka seçeneği yoktu. Benim de başka seçeneğim yoktu.

"Orion hırladı, karanlık gözleri benimkilerle buluştu, gözlerinde tehditten başka bir şey yoktu ve kollarımı boynuna attım, Darcy garip bir şekilde aramıza sıkışmıştı.

"Özür dilerim," diye nefes aldım, onu burada terk ettiğim için kendimden nefret ediyordum ve kendi kollarının kalın kasları karşılığında bana sıkıca sarıldı.

"Üzülme," diye hırladı. "Onu koruduğun için asla pişman olma. Bu ikimizin her zaman her şeyin üstünde tutacağı bir şey."

Başımı salladım, onu burada bırakma düşüncesine karşı içimdeki tiksintiyle savaşıırken serseri bir gözyaşı boynuna sıçradı ama başka seçenek yoktu ve zaman tükeniyordu.

Onu serbest bıraktım, ikizime uzandım ve onu buradan götürmek için sihrimi topladım. Ama onu yarattığım havada kucaklayamadan, vücudu aramızda parçalanmaya başladı, gölge bulutları ondan döküldü ve sonra büyüdükçe büyüdü, vardiya onu aldıkça bizi geri çekmeye zorladı.

"Kaç!" Orion bana doğru kükredi ama artık çok geçti, kız kardeşimin bedeninde gizlenen devasa Gölge Canavar onun kontrolünü tamamen ele geçirdiğinde gözlerim dehşet içinde açıldı. Karanlığın sarmalları derisinden fırlayarak Orion'a çarptı ve onu kafesin arka duvarına bağladı. Kaçmam için bana tekrar bağırdı ama ikizim olmadan hiçbir yere gitmiyordum.

Darcy önümde kara kürklü dev bir yaratık olarak yükseldi, salyalarla kaplı dişlerini bana doğru uzattı ve gözlerinde ölümüm parıldarken ileri atıldı.

Kız kardeşim kaybolmuştu ve bir canavar onun yerini almıştı.

"Bu t a r a f t a n , " dedi Max ve ben de sırtına yakın durarak dökülmesine izin verdiği cesaret duygusunu içime çektim.

derisinden havaya karıştı. Kalbimi demirle kapladı ve tüm korkularımı bastırdı ama cesur olsam da olmasam da bu yolda yürüyeceğimi biliyordum.

"Şimdi ne hissediyorsun?" Köşeyi dönüp üzerlerinde ağır beyaz perdelerin asılı olduğu büyük pencerelerin önünden hızla geçerken sordum.

"Korku," diye mırıldandı ve pullarının boynuna tırmandığını, koyu teninin üzerinden geçerek mavi bir parlaklık verdiğini fark ettim. "Çaresizlik."

"Sence kaç tane vardır?"

"Onları dışarı çıkarmak zor olacak kadar. Ama hızlı olursak ve yıldızlar bizimle olursa..." Cümlenin sonunu havada asılı bıraktı. Yıldızlar son zamanlarda ne zaman bizimle birlikte oldu?

Yanlış yorumlayabileceğimiz bir kehanete güveniyorduk ama kartları da okuyor ve yıldızların bize iyi işaretler verdiğinden emin oluyorduk. İşler yoluna girebilir gibi görünüyordu, ama yine de astroloji malzemelerimiz hâlâ sınırlıydı ve tek

alabildiğimiz burçlar Washer tarafından taklit edilmişti. Bu sabah bana gönderdiğini düşündükçe ürperdim.

Parla, parla, sosis Fae, yıldızlar senin günün hakkında konuştu!

Yay burcu, kaderin sizi arkadan yağmalayacağı uzun ve pürüzsüz bir şaft için hazırlanıyorsunuz. Geldiğini göremeyeceksiniz ama dikkat ederseniz, derine inip sizi bir felaket girdabına sürüklemekten önce sizi gıdıkladığını hissedebilirsiniz.

Mars'ın ateşli ruhuna tutunun, çünkü o roketinizi alevlerle yıldızlayacak, yükünü gökyüzüne fırlatmaya hazır olacak ve

seni kaderin sallanan kılıcından kurtaracak.

Birinin bu sorumluluğu ondan alması gerekiyordu, hem de hemen. Sabahıma bu rahatsız edici saçmalıklarla başlamak zorunda değildim, ama Tyler bunların komik olduğunu düşünüyordu ve onlardan kaçmaya çalıştığımda bile her zaman bana okuyordu.

Max, ahşabın içine iki kanat şeklinde yerleştirilmiş narin bir cam penceresi olan bir kapıya yaklaşırken yavaşladı. Geçici bir süre pencereden içeri baktı, sonra kolu tutup kapıyı açtı ve gıcırdama ihtimaline karşı susturucu baloncuğumuzu menteşelerin etrafına uzattı.

Gece havası içeri doldu ve biz de aceleyle onun pençesine atıldık, arazide uzayıp giden bir patikadan aşağı indik. Max'in yanından ilerliyor, yön bulmak için ona bakıyor ve alnının konsantrasyonla kırıştığını görüyordum. Ya da belki de rahatsızdı. Etrafınızdakilerin hissettiklerini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim, özellikle de bu duygular kötü olduğunda. O da öyle hissetmiş olmalı.

R.U.M.P. Adası'nda, savaşta kaybettiklerinin yasını tutan isyancılar tarafından kuşatılmış bir halde acı çekiyordu ve her korkusu günün ve gecenin her saatinde kendisine yayılanıyordu.

Buna nasıl dayanabiliyordu? Onu insanların arasına girerken, onlara teselli verirken ve acılarının bir kısmını dindirirken görmüştüm, ama bu iyilik hareketleri sırasında onların yüklerini de kendi üzerine almak zorunda kalmıyor muydu? Kulağa cehennem gibi geliyordu.

Amfitiyatro, gökyüzündeki meteor yağmuru ve yukarıdaki karanlık tuvalde yuvarlanan güzel ışık çizgileriyle çerçevelenerek karanlığın içinden belirdi.

O göksel kayaların yanan bir ışık gösterisi halinde gökyüzünden dökülüşünü görmek bana umut verdi ve tüm gücümle ona tutundum. Bu ve Max'in bana verdiği güven sayesinde, bu kadar çok ölümün gerçekleştiği uğursuz binaya yaklaştığımızda hiç tereddüt etmedim.

En güzel anılarımdan birinin bu karanlık arazide, benim, Varislerin ve Vegas'ın kartopu savaşında huzur bulduğumuz bahçelerin çok uzağında yaşadığına inanmak zordu. O gün şimdi çok gerçek dışı görünüyordu, sanki uyandığım ve geri dönmeyi dilediğim tatlı bir rüyaydı. Bir daha böyle anlara sahip olabilecek miydik? Yoksa gelecek, hiçbir güzel şeyin yeşeremeyeceği karanlık ve ıssız bir yer miydi?

Max amfitiyatronun kavisli duvarına sarıldı ve biz içeri girmenin bir yolunu ararken onu takip etti. Elimi tuğlaların üzerinde gezdirdim, kulaklarımı diktim ve amfitiyatroda ya da ötesinde herhangi bir hareket sesi olup olmadığını dinledim, ama her şey ürkütücü derecede sessizdi.

"İşte," diye tısladı Max, bir kapı aralığından eğilerek geçti ve ben de peşinden birkaç taş basamaktan karanlık bir geçide doğru koştum. Geçit boyunca soğuk bir rüzgâr esiyor, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir inleme sesi çıkarıyordu.

Karanlıkta kaldık, dikkatleri üzerimize çekmemek için Faelight'ları kullanmadık.

Çünkü havuçlar artık kasvetin ardını görmeme kesinlikle yardımcı oluyordu. Ya da en azından annem bana böyle söylerdi. Onu düşününce kalbim ikiye bölündü ve Max acımı hissederek bana baktı.

"İyi misin dostum?"

"İyiyim," diye ısırdım, zihinsel bir kalkanla onu engellemeye çalışıyordum ama Zodiac'tan ayrılmak zorunda kaldığımdan beri okul derslerinin çoğunu kaçırmıştım ve şimdi Orion etrafta olmadığına göre, bazı temel becerilerde gerçekten geride kalmaya başladığımı biliyordum. Ne zaman büyü çalışsam, Elementlerimi kullanmaya ve savaşta bana yardımcı olabilecek büyüler yapmaya odaklanıyordum. Bu kalkanlar gibi basit büyülerini ihmal etmeye başlamıştım, ancak bunu hızla listemin en üstüne taşıdım çünkü düşman tarafından yakalanırsam, zihinsel bariyerlerimin kırılmaz olması gerekiyordu.

Babamın gelişiyle çocukluğumda yaşadığım korku dolu anılara geri dönmeme neden olan bir gümbürtü beni tamamen hareketsiz bıraktı, başımın üstündeki çatıdan yukarıdaki amfi tiyatroyu görebilecekmişim gibi başımı geriye doğru eğdim.

"O yukarıda," diye nefes aldım, hayatımdaki güzel olan her şeyi benden çalan canavara bu kadar yakın olduğumu bilmek ayaklarımı o noktaya yapıştırdı. Kendimi dönüp kaçmak için aynı derecede çaresiz bulurken, oraya koşup kafasını omuzlarından ayırma arzusu kederli ruhumun her parçasını neredeyse tüketiyordu.

"Nefes al," diye emretti Max, eli omzuma indi, Emrinin hediyeleri sıcak yağ gibi tenime battı, kendi duygularımın keskinliğini yatıştırdı ve bana bir anlık netlik sağladı. "Yukarıda bir yerlerde olduğunu biliyorduk. Ve biraz da şansımız yaver giderse, gece bitmeden bir şimşekle diri diri yanacağını da biliyoruz."

Başımı sıkıca salladım, intikam isteğimi dizginledim ve neden burada olduğumuzu hatırlamaya çalıştım, kapana kısılmış isyancılar

Biz onları kurtarmasak ölecekler.

"Gitmeye hazır mısınız?" Max sordu, daha sakın duygularıyla olan bağlantısı ona bunun cevabını açıkça söylüyordu, ama ben cevap veremedim, babamın sesi yukarıdaki amfiteyatroda bir yerden seslendi ve bir konuşma gibi gelen bir şey yapmaya başladı.

Birbirimize baktık ve Max sözlerini duyabilmemiz için hızla bir güçlendirme büyüü yaptı. Lionel'ın sesi aniden yanı başımızda duyulunca irkildim.

"-her biriniz için büyük bir onur," diye haykırdı. "En sadık tebaam, tıpkı büyük ve asil Düzenimizin de üstün olduğu gibi, diğerlerinden çok daha üstün bir şekilde bana katıldı. Ejderha Loncası'nın saygıdeğer üyeleri olarak, bugün burada bana katılarak bu gıpta edilen ödülü alacak ve tacımın üzerinde tuttuğum demir yumruğu bir kez daha güçlendirdiğime tanıklık edecek daha iyi bir Fae düşünemezdim."

"Yıldızlar adına, baban tam bir pislik," diye mırıldandı Max, Lionel'ın sözlerini dinlememizi sağlayan sihri dağıtarak, bu yerin derinliklerine doğru ilerlerken duymamız için sadece sesinin uzak gürültüsünü bıraktı.

"Bir de bana sor," diye onaylayarak cevap verdim.

"Mahkûmlar yakında," dedi Max, beni duvarlarındaki apliklerde ateş yanan dar bir geçide götürürken. "Burada bir susturma balonu var," diye ekledi farkına vararak, bir elini kaldırıp parmaklarını karmaşık bir düzende hareket ettirirken durakladı. Sihir onun dokunuşuyla çözüldü ve ileriden inleyen ve hıçkıran insanların sesi bize ulaştı.

Oraya dalmaya ve insanlarımızı dışarı çıkarmaya hazır bir şekilde öne doğru atıldım ama Max'in eli göğsüme çarparak beni geri çekti.

"Bekle," dedi. "Aşağıda emir bastırıcı gaz var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum, ama bir sonraki saniyede Emrim üzerindeki hakimiyetimi kaybettiğimde, göğsümde uyuyan ve uyandıramadığım bir yaratık gibi hissettiğimde çok açtı.

"Çünkü kanatların gitti," dedi ses tonunda alaycı bir tını ile.

"Çok komik," diye homurdandım.

"Çok mu erken?" diye sordu beni dürterek ve Siren'i de kapandığı için pullarının derisinin her yerinde gerilediğini fark ettim.

"Çok erken," diye tısladım, cebimden ikizlerin hediyesi olan gümüş Pegasus boynuzunu çıkarıp bir hançer gibi kavradım. "Hadi, onları serbest bırakalım ve buradan siktir olup gidelim."

Koşarak ilerledik, köşeyi döndük ve kendimizi parmaklıklı hücrelerle dolu bir zindanda bulduk, içlerindeki isyancılar sihirli engelleyici kelepçeler takmışlardı ve yarı aç görünüyordular.

Nefeslerim ağırlaşmaya başladı, düşüncelerim anneme, Darius'a ve Hamish'e döndü. Ciğerlerime yeterince hava alamıyordum ve odağım önümdeki mahkûmlara ve Lionel Acrux'un onlar için neden olduğu tüm adaletsizliklere daraldıkça sadece daha hızlı nefes alabiliyordum.

Olmak için doğduğum Ejderha'ya yakışır bir kükreme beni terk etti, boynuzum pis metal kafeslerden birinin en yakın kilidine çarparak içerideki asilerin şaşkınlıkla geri kaçmasına neden oldu. Max'in hepsinin etrafındaki susturucu baloncuğumuzu genişlettiğini ve beni istediğim kadar gürültü çıkarmak için özgür bıraktığını hissettim.

Arkamı döndüm ve boynuzumu arkamdaki kafesin kilidine vurdum, kırmızı ve mavi ateş kafesin uzunluğu boyunca yırtıldı.

Kulaklarım kan çanağına dönmüştü ve içimde sakladığım keder hareketlerime yansıyor. İsyancılar tezahürat yapıyordu ama metal boynuzumun öfkeli darbeleriyle kilitleri kesmeye devam ettiğim için bunun sadece bir gürültü olduğunun farkında bile değildim. Her darbede Lionel'ın yüzünü hayal ediyor, kafasını parçalayabilmek için bir şansım olmasını diliyordum.

Sonra güzel anılar döküldü ve bir şekilde basit, dayanılmaz anılardan daha acı vericiydi.

ölüm düşüncesi.

Annemin yanında uçtum, kanatlarım genişti ve sırtımdan aşağıya parıltılar dökülüyordu, Acrux Malikânesi'nin üzerinde süzülürken ay ışığının altında parılıyor ve gökyüzünde bir anlık özgürlük çalıyorduk. Annem gümüş Ejderha formundaydı, başının üzerinde süzülüyordu, gözleri bana dikili kalırken dudakları bir canavarın gülümsemesiyle kalkmıştı. Sevinçle kişnedim, bacaklarımı tekmeledim ve sırtına doğru uçtum, etrafında döndüm, kanat uçlarım pullarına sürtündü. Ağzından ılık bir nefes çıkardı ve ben de bu nefesin içinden uçarak bize bu anı sunan kızın dikkatli bakışlarını hissettim.

Malikâneye, Tory'nin durduğu yere doğru baktım, annemi özlediğim onca yıldan sonra ona kavuştuğum için ne kadar minnettar olduğumu gerçekten anlayıp anlamayacağını merak ediyordum, bazen geri çekildiği için kendimi suçluyor, bazen de küçükken farklı bir anne hayal edip etmediğimi düşünüyordum.

Uzun zamandır bu evin ve onu yöneten adamın tutsağıydık ve tüm bu süre boyunca birbirimize sahip olabilirdik ama babam bunun da elimizden alınmasını sağlamıştı. Bizi izole etti. Bir insana dünyada yalnız olduğunu hissettirmenin gerçek bir gücü vardı ve Darius Zodiac Akademisi'ne gittikten sonra bunu korkunç derecede gerçek bir düzeyde hissetmiş, bir daha neşe ya da arkadaşlık hissedebileceğim bir gelecek görememiştim. Ama şimdi annem geri dönmüştü, sanki onunla birlikte yeni olasılıklar uyanıyordu, iyi bir şeyler için bir şans vardı.

Burrows'ta geçirdiğim zamanı düşündüm, zihnim özellikle bir anıya kilitlendi.

Sofia ve Tyler'la geçirdiğim bir gecenin ardından geçitlerden birinde ilerliyordum, göğsüm o kadar sevgi ve ışıkla doluydu ki tenim parlamaya devam ediyordu. Bir süre bunu saklamaya çalıştım, sonra artık hiçbir şeyi saklamak zorunda olmadığımı hatırladım. Özgürdüm ve burada kimse beni olduğum gibi olduğum için yargılayamazdı.

Pegasus'um sayesinde tenimde yaşıyormuş gibi görünen yıldız ışığıyla parlamama izin verdim ve ellerimin parıldamasına hayran kaldım. Acrux Malikânesi'nde sıkışıp kaldığımda uzun süre Tarikatımın içgüdülerıyla savaşımtım ve ilk kez bu yönünü deneyimliyordum. Geçmişimden gelen bir pranganın daha beni serbest bıraktığını hissettim, ruhumda hâlâ bağlar olduğunu görmek beni şaşırttı ama sanırım bir ömür boyu süren bastırılmışlıktan kurtulmak asla kolay olmayacaktı.

"Hey, Xavier," Darius'un sesi dönmemi sağladı ve onu beni yakalamak için koşarken buldum. Koridorda yalnızdık, sadece ikimiz vardık ve ağabeyime gülümsedim, ancak beni bu şekilde koridorun ortasında bir yıldız gibi parlarken gördüğünü düşününce yanaklarım kızardı.

Açıklamak için ağzımı açtım ama eli benden önce koluma indi ve dudaklarında bir sırıtışla tenimi incelemek için yukarı kaldırdı.

"Mutlusun," dedi farkına vararak ve bu sözlere damlayan rahatlamayı hissedebiliyordum.

"Her şey yolunda. İnanılmaz derecede," dedim ve o da başını salladı, parlayan tenimi incelemeye devam ederken gülümsemesi daha da genişledi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Nedense göğsümde bir düğüm oluştuğunu hissettim, aniden parıltımla ilgili bir şaka yapmasından korktum. Darius her zaman destekleyiciydi ama sık sık birbirimizle dalga geçerdik. Ama konu bu olduğunda, bir şakanın hedefi haline gelmemem gerekiyordu.

Kolumu bıraktı, koyu renk gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayd ve gülümsemesi azalarak ateşli ve yoğun bir şeye dönüştü. "Bence mutluluk sana yakışıyor, Xavier. Ve bence Sofia ve Tyler seni bu kadar mutlu ediyorsa, onlara olabildiğince sıkı tutunmalısın."

"Sana sıkıca tutundum, ama belli ki yeterince sıkı değil," diye dişlerimin arasından hırladım, gerçekliğe geri döndüğümde, kornayı başka bir kilide çarparak daha fazla

Asiler etrafımdan kaçıştı. "Sen beni parlatan şeylerden biriydin. Ama artık yoksun ve tüm ışığımı da yanında götürdün."

Son kilidi de açtım ve demir parmaklıklara yaslandım, boynuz parmaklarımdan düşüp taş zemine çarptı. Kolumu metale dayadım ve yüzümü metale gömdüm, dünyadan nefret ediyordum ama en çok da Lionel'dan nefret ediyordum.

Etrafımda endişeli mırıltılar yükseldi ve Max bana doğru gelirken bir el sırtıma bastırdı. Siren güçlerine sahip değildi ama aurası yine de düzensiz nefes alış verişlerimin bir kısmını sakinleştirmeye yardımcı oldu.

"Xavier," dedi nazikçe. "İyi iş çıkardın. Bunu birlikte bitirebiliriz ama sana ihtiyacım var, tamam mı?"

Boğazıma gömülmüş gibi duran usturayı geri yuttum ve onunla birlikte acı, ıssız duygularımı da bastırdım. Başımı dik tutmalıydım. Max haklıydı. Bu iş henüz bitmemişti ve Dante'nin yıldırımından önce isyancıları buradan çıkarmamız gerekiyordu. Her an gelebilirdi. Harekete geçmek zorundaydık.

Nefesimi içime çektim ve kafesten uzaklaştım, Max'in boynuzumu bana uzattığını gördüm ve alırken teşekkür etmek için başımı salladım. Asiler öfkelenmeye başlamıştı ve söylediklerine odaklandığımda bir sorunumuz olduğunu fark ettim. Max ellerindeki büyü engelleyici kelepçeleri kesmişti ve bazılarının büyü yapmaya yetecek kadar büyüleri olduğu belliydi, gözlerinde intikam dansı yaparken parmaklarını esnetiyorlardı.

Bir kadın, "Kral amfitiyatroda, hizmetkârının öğleden sonraki etkinlik hakkında konuştuğunu duydum," diye seslendi.

Bir adam ayağını yere vurdu, boğazından bir möö sesi yükseldi. "Oraya gitmeli ve onun sonunu görmeliyiz!"

"Hayır," diye bağırdı Max, sert ses tonu herkesin bocalamasına ve ona bakmasına neden oldu. Ancak Siren'i bastırıcı gaz tarafından devre dışı bırakıldığından, onları sakinleştirmek için yeteneklerini kullanamadı ve

Otoriter sesi cephaneliğinde kalan tek silahtı. Bunun yeterli olacağını umuyordum. "Gitmeliyiz, gitmeliyiz-"

"Gidemeyiz!" diye bağırdı başka bir kadın. "Onu yok etmeliyiz. Burada yeterince insan var. Ben, kendi adıma, Fae olmayan biri gibi davranacağım ve bizi kafese kapatan canavarı yok etmek için güçlerimizi birleştireceğim. Kim benimle?"

Bir yükseliş çığlığı yükseldi ve Max ile dehşet dolu bir bakış paylaştık. Biz onları durduramadan, isyancılar zindandan çıkıp arenaya doğru hücum ettiler.

"Bekle!" Onlar başka bir geçitte kaybolurken ben bağırdım.

"Lanet olsun," diye küfretti Max ve biz de peşlerinden koşarak bir dizi basamak çıktık.

Aralarındaki Minotorlar çılgınca böğürüyordu, bir izdiham patlak verdi ve isyancıları önümüzde bir yerlerde daha hızlı ve daha hızlı ilerletti.

"Ben önlerine geçmeye çalışacağım," dedi Max, bir hava akımıyla havalandı ve onlara yetişmek için şiddetli bir esintiyle ileri atıldı.

Gökyüzünde yükseklerde bir yerde bir gök gürültüsü sesi duyuldu ve tüylerim diken diken oldu. Dante buradaydı.

Bir sonraki köşeyi döndüğümde, Max'i birinin yoluna attığı sarmaşıklardan oluşan bir duvarı kesmeye çalışırken buldum ve yardım etmek için ileri koştum, boynuzumla onları kestim.

Bariyeri aştık ve isyancıların koridorun sonundaki bir dizi kapıya ulaştıklarını gördüm.

Kum yatağına doğru koşarken savaş çığlıkları onları terk etti ve Max ile ben çok geç olmadan onları durdurmaya çalışmak için devam etmek zorunda kaldıkça kalbim göğsümde savaştı. Ama kapıya ulaştığımda, Lionel'in etrafında kumun üzerinde duran yaklaşık iki yüz Ejderha gördüm, hepsi de Fae formundaydı ve Ejderha Loncası'nın pelerinlerini giymişlerdi, tıpkı tanrılarının etrafında toplanan lanet bir tarikat gibi.

Gökyüzü bir anda karanlığa gömüldü, meteor yağmurunun görüntüsü devasa fırtına bulutu tarafından karartıldı, bir şimşek çakması bulutun kalbini aydınlattı ve ben de bir anlığına bir Fırtına Ejderhası silueti gördüm.

Babamın gözleri isyancıların kendisine doğru hücum etmesi karşısında şaşkınlıkla açıldı ve etrafını saran iki yüz Ejderhanın hepsi onu korumak için döndüğünde zaman yavaşlamış gibi göründü. Lionel'in yeşil giydiği koyu mavi cübbeleri giymişlerdi ve her birinin sağ kolunun kolu kıvrılmış, derilerine işlenmiş kırmızı bir Koç işareti ortaya çıkmıştı. Lionel'in ön kolu on iki burcun sembolleriyle kaplıydı ve kalın, koyu kırmızı çizgilerle işaretlenmişti; bu işaretler onu bizimle onun arasında duran tüm Ejderhalara bağlıyordu.

Yaptığı şeyi, kendisiyle dünya arasına saf kas ve güçten oluşan bir duvar gibi yerleştirdiği şeyi kavradıkça içimi bir korku kapladı. Guardian kendini onlara bağlamıştı. Her birini.

Sendeleyerek durdum, Max yanımda durdu ve sırtındaki sadaktan bir ok kaparak yayına yerleştirdi ve dudağı hırlayarak soyulan Lionel'a nişan aldı.

Ok fırlattı, ok boyunca Anka ateşi tutuştu, Lionel'in bizi fark etmeden önce yerleştirdiği herhangi bir kalkanı parçalamaya hazırды. Ok önce havayı, sonra da kalkanları delip geçerek yıkıma doğru yol aldı ama koyu renk saçlı ve daha da koyu renk gözlü iri bir Ejderha son saniyede kendini okun önüne attı; artık kölesi olduğu bağ, kralına zarar gelmesine izin vermeden önce kendini feda etmesine neden oluyordu.

Lionel'in ayaklarının dibine düşüp ölmeden önce ok göğsünün derinliklerine saplanmıştı, yüz hatlarında dökülen kandan daha dehşet verici olan saf bir kendinden geçme ifadesi vardı.

Lionel'in gözleri tam da asiler Bağlı Ejderhalar ordusuyla çarpışırken bize takıldı ve onu görüşüm çalınırken savaşın gürültüsü havayı doldurdu.

Borumu kaldırdım, savaşın çağrısı bana şarkı söylerken babamın ölümüne duyduğum açlık dışında her şeyi unuttum.

"Kaçın!" Gabriel Nox'un sesi kafatasımda hançer gibi saplandı ve ses tonundaki vahşet bakışlarımı tribünlerde Vard'ın yanında dizlerinin üzerinde zincirlerle bağlanmış halde tutulan ona çevirmeyi başardı. "Bağlanmış adamlardan korkun! Kazanamazsınız! Ölüm geliyor! Kehanet değişti!"

Lionel ağzını açıp "Hepsini yakın!" diye bağırdığı sırada Vard bir elini onun ağzına kapattı ve onu arkalarındaki bir kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Dantē

Çoktan serbest dalışa geçmiştim, gözlerim Gabriel'e
kilitlenmişti. olmak sürüklendi aracılığıyla a
KAPI tarafından Vard,

Vücudumun her yerinde elektrik çatırdıyordu. Burada
uçarken biraz fazla heyecanlanmıştım ve yanlışlıkla Leon'un
kıçına elektrik çarpmış ve tüm Atlaslarımızı kızartmıştım.
Yani artık tek başımızaydık ama herkes plana sadık kaldığı
sürece bunun bir önemi yoktu.

Fırtına güçlerimin ona tekrar zarar vermesini
engellerken Leon sıkı sıkıya tutundu, hepsini vücudumda
sakladım, yapabildiğim anda benden patlamaya hazırdım.
Ama önce Gabriel, Juniper ve çocuklara ulaşmalıydım.

Fırtınanın serbestçe uçmasına izin verdim ve onu sarayı
çevreleyen koğuşlara doğru gönderdim. Şiddetli bir şimşek
çenemden dışarı fırladı ve gök gürültüsü tam çarpıp büyüğü
ortadan kaldırdığı sırada havayı kesti, koğuşların gücü
cızırdayarak yok oldu ve altımızdaki tüm gözleri bana doğru
çekti.

Olabildiğince hızlı bir şekilde alçaldım, odağım Gabriel
tarafından tüketilmişti.

Geliyoruz Falco.

"Gabe!" Leon haykırdı, tribünlere yaklaştığımız anda sırtımdan atladı, alev dolu yumruğu Vard'ın tek gözüne çarptı.

Vard'ın kafası geriye savruldu ve duvara çarptı ama pislik herif karşılık verdi, Leon'un bir sonraki yumruğunun geldiğini gördü ve dönen bir girdapla ona ateş püskürttü. Leon, Kahin'in alevlerini yakalamak için savaştı, ikisi bir güç kavgasına kilitlendi.

Beceriksizce yere indiğimde pençelerim taş oturaklara saplandı, duvar parçaları altımda yuvarlanırken kendimi yerimde tutmak için mücadele ettim ve Gabriel'e kalkması için homurdandım. Ayağa fırladı, gözleri kocaman ve kehanetlerle doluydu, bana ulaşamadan onu durdurdum. Ona yaklaşmak için taş koltuklardan daha yukarı tırmandım ve çaresizlik içinde kanadımı uzattım.

Hadi Falco.

Arenanın aşağısında, asiler Ejderhalarla çarpışıyordu ve genişleyen ateş dalgaları onlara çarparak insanlarımızı alevler içinde tüketiyordu. Çığlıklar havaya karışıyordu ama ne olduğunu görmek için bakamadım, görevim önümdeki adama odaklanmıştı.

Dalle stelle, bu hızla dağılıyordu. Ama Gabriel oradaydı ve ben onsuz gitmiyordum.

Kanadımın üzerinden ateş fışkırdı ve Mildred Canopus dişlerini gösterip yumruklarını sallayarak merdivenlerden koşarak çıkarken kanadımı geri çektim. Ateş Gabriel'i bir halka şeklinde sararak beni ondan ayırdı ve ben de öfkemi kükreyerek ona döndüm, bu acımasız cagna'yı bitirmeye hazırdım.

Çenelerimden ona bir yıldırım gönderdiğim anda havaya sıçradı, hödük kız yer değiştirdi ve kıyafetlerini yırtarak bana çok kılı, çok çıplak bir Mildred görüntüsü verdi, Ejderhası kontrolü ele geçirmeden ve çenelerinden öfkeli bir cehennem ateşi patlaması çıkarmadan önce.

Hareket etmek zorunda kaldım, gökyüzüne doğru havalandım ve ona bir yıldırım fırlattım, yıldırımın bir kısmı kahverengi pullarına çarpıp vücudunun üzerinde cıtırdarken homurdanmasına neden oldum.

"Gitmek zorundasın!" Gabriel o ateş çemberinin içinden bağırdı, kuyruğumdaki sivri uçları Mildred'in yüzüne doğru savururken bakışlarım altımdaki ona kilitlendi. "Bugün benim için hiç umut yok!"

Cevap olarak kükredim, bu sözleri reddettim ve Leon da onları reddederek Vard'ı yakaladı ve boğazından duvara çarptı. Tepegöz'ün işi bitmişti. Leon onu bir saniye içinde öldürecek, sonra Gabriel'in etrafındaki alevleri ele geçirecek ve onu buradan çıkaracaktık. Bu kaderin gerçekleşme olasılığını görebiliyordum ama sonra daha fazla Ejderha Değiştiren taş basamaklardan koşarak çıktı ve kalbim bocaladı.

Mildred kuyruğuma yapışarak beni daha yükseğe uçmaya zorladı ve ben de öfkeyle kükreyerek sırtımdan ona doğru bir yıldırım patlaması daha gönderdim.

Ondan kaçmak için dalışa geçti, bu sırada aşağıdaki asi kalabalığını süpürdü ve bir ateş püskürterek birçoğunu olduğu yerde öldürdü. Ailemin geri kalanının savaşa koştuğunu, Lionel'a ulaşmaya çalışan Ejderhaları kestiğini, Rosalie'nin Kurt sürüsüne komuta ederek uluduğunu, ama Lionel'ın sonsuz bir Fae kalkanının içinde durduğunu ve hepsinin onun için ölmeye hazır olduğunu gördüm.

Öfkeyle hırladım, amfi tiyatroyu havaya uçurmak istedim ama sevdiğim herkesi buradan çıkarana kadar dayanmak zorundaydım.

Leon kendisine doğru gelen Ejderhalarla savaşmak zorunda kaldı ve Vard bu fırsatı değerlendirerek Gabriel'i yakaladı, onu bir kapıdan içeri çekti ve gözden kayboldu. Acı içinde kükreyerek onlara doğru geri döndüm ama Mildred uçarak bir kez daha yolumu kesti.

İleri atıldım, kanatlarım daha sert çırparken boynunu hedefledim, yukarıda gök gürledi ve fırtınam içimden yuvarlanırken yağmur pullarımın üzerine düştü. Onunla çarpıştım, dişlerim yan tarafını yırttı ve pençelerim karnını tırmıkladı. Yapamadan önce beni geri tekmeledi

Bunu sona erdirmek için yeterli hasarı veremedim ama öldürmeyi amaçlayan bir yıldırım patlattım.

Mildred göğsüne çarpan yıldırımla kükredi ve gökyüzünden yuvarlanarak aşağıdaki taş koltuklara çarptı ve ağırlığıyla onları paramparça etti. Seğirmeye devam etti ve onu öldürmediğim için içimden lanet ettim ama aşağıya tam bir yıldırım patlaması gönderemezdim yoksa amfi tiyatrodaki diğer herkesi yakardı. Asiler de işin içine girdiğine göre, bu artık bir seçenek değildi.

Bir çığlık bakışlarımı Mildred'in ötesine çekti ve Juniper'in önündeki üç çocuğuyla birlikte merdivenlerden yukarı koştuğunu ve kollarını çaresizce bana doğru salladığını gördüm.

Kanatlarımı açtım, ona nişan aldım ve onları yakalamak için alçaldım. Çocuklardan biri geldiğimi fark edince panikle çığlık attı ve üçü de Tarikat formlarının kontrolünü kaybederek kaçmaya hazır görünen üç küçük Griffin'e dönüştü.

Lionel dikkati bizim üzerimizdeyken öfkeyle bağırdı ve bize doğru spiral çizen bir Ejderha Ateşi patlaması gönderirken Juniper'a bir uyarıda bulundum. Juniper panik içinde haykırdı, kendisinin ve üç çocuğun etrafında bir hava kalkanı patladı, kalkanın gücü Lionel'in alevlerinin ağırlığı altında ancak dayanabildi. Bu hareket pelerininin kolunun geriye kaymasına neden oldu ve kolunun çıplak derisini gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı, bu da bana onun Muhafız bağı törenine katılmadığını ve Lionel'ın kontrolünden hâlâ kurtulmuş olduğunu doğruladı.

Bir asi sürüsü, güçlerini bir anda Lionel'a doğru fırlattı ve ben Juniper'ın yanına inmeyi başardığım sırada Lionel dikkatini onlara çevirmek zorunda kaldı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı, eli burnuma değdi.

Gözyaşı dolu bakışları benimkilerle buluştu ve bir kez başımı sallayarak kanadımı basamaklarda onlara doğru indirdim. Üç çocuktan ikisini Fae formlarına geri dönmeye ikna etmeyi başardı ve en küçüğünü kollarına alarak

hareket edemeyecek kadar sarsılmıştı ve kanatlarını omurgasına yaklaştıtırırken kartal başını onun boynuna gömdü. Dördü de sırtıma tırmanıp oraya yerleştiler ve güvende olduklarını bildiğim için kalbimin çarpıntısı biraz olsun yatıştı.

Her yönden üzerime ateş yağarken havalandım ve hızla uçarak Leon'un üç UnFae stronzosu tarafından duvara sıkıştırıldığı yere gittim.

Pençelerimle Ejderha Değıştirenleri taş basamaklardan aşağı düşürdüm, pençelerim omuz ve boyunlarını oyarak Leon'u nazikçe yakalamadan önce elimden geldiğince fazla hasar verdi.

Ben sertçe eğilip karanlık gökyüzüne doğru uçarken ayağıma sıkıca yapıştı ve bacağıma tırmanıp sırtıma çıkması için ona zaman tanıdı.

"Vard Gabe'i aldı," dedi Leon acıyla ve ben de onaylarcasına kederli bir şekilde homurdandım.

Yine de henüz bitmemişti. Sahte kralın işini bitirmek için hâlâ zaman vardı.

Bakışlarımı altımızdaki güvenli çemberin içindeki sarışın piç kurusuna çevirdim, o da bakışlarını bana çevirdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ağızı duyamadığım bir emirle açıldı ama sonraki saniyelerde Ejderha Birliği üyelerinden dördü yer değıştirdi ve diş dolu ağızlarından ateşler saçarak aşağıdan bana doğru gelmeye başladı.

"Git!" Leon bağırdı.

Hayal kırıklığı içinde böğürdüm, döndüm ve bulutlara doğru havalandım, onlara çarpmak için kuyruğumdan düşen bir yıldırım akımı gönderdim. Ama kükremeleri bizi takip etmeye devam etti ve devasa yaratıklar bize yaklaştıkça sırtımdaki çocuklar panik içinde çığlık attılar.

Bugünün bittiğini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, Gabriel gerçeğı söylediğı anda anlamıştım. Bunun nasıl sonuçlanacağını çoktan görmüştü. Kader değışmişti, tek şansımız

kaybolmuştı. Artık yapabileceğimiz tek şey sevdiğimiz insanlarla birlikte geri çekilmektir. Bu yüzden onları düşünerek etrafıma fırtına bulutları çizdim ve takipçilerimi sisin içinde kaybetmeye çalıştım, yenilgi kalbimi bir ton ağırlaştırdı.

Senin için geri geleceğiz, Falco. A morte e ritorno.

Darcy kocaman bir pençeyle bana saldırdı, pençeleri hava kalkanıma o kadar sert çarptı ki darbeyi emdi ve parçalamak yerine beni hareket ettirmesine izin verdi. Odanın bir ucundan diğerine savrulduğum, kullandığım hava beni kendi tasarımı olan bir girdaba sardı ve tahtın arkasında ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı.

"Darcy," diye bağırdım, yaramaz bir hayvanı azarlar gibi. "Beni tanıyorsun, seni kıllı pislik."

Darcy kükreyerek üzerimde döndü ve tekrar saldırdı, beni tahtın etrafından geri çekilmeye zorladı, taştan yapılmış devasa sandalyeyi aramızda tuttu.

"Ona hakaret etmenin işe yarayacağını sanmıyorum," diye seslendi Orion, hâlâ gölgeler tarafından duvara zincirlenmiş olduğu kafesteki pozisyonundan yardımsızca ve canavar kardeşimin saldırısından kaçarken onu tersledim.

Kendimi bir hava akımına bırakarak Darcy'nin üzerine yükseldim, Darcy tekrar üzerime atılırken ölümcül keskinlikteki pençelerini küçük, kabarık bir oyuncağa vurmaya çalışan bir kedi gibi savuruyordu - cinayet işlemeye kararlı bir kedi, beni yakaladığı için lezzetli bir ödül.

Ondan tekrar uzaklaşmak zorunda kaldım, hava büyümle

kendimi boşluğa fırlatarak biraz

Oda.

Arkasına indiğimde ona doğru toprak büyüsü fırlattım, etrafındaki sarmaşıklar inanılmaz bir hızla büyüyerek onu sıkıca bağlarken, o öfkeyle kükredi ve onları ısırarak için çenesini kırdı.

"Bana bak," dedim, onun görüş alanına doğru koşarak, vahşi yaratığın bakı larındaki bir şey değiştiğinde kalbim çarpmaya ba ladı. Diğer yarımın o canavar gözlerin içinden bana baktığına yemin edebilirdim.

Ama gardımı indirdiğim anda canavar parçalandı, gölgeden başka bir şeye d n  medi ve sarmaşıklarımın gev emesine ve onlardan kaçarken i e yaramaz bir şekilde ta  zemine d  mesine neden oldu.

Duman bana doğru savrulurken lanet okudum, bir elimi havaya kaldırdım ve onu benden uzaklaştırmak için ona hava gönderdim.

Gölgeler hava büyümle savaşırken öfkeyle  alkalandılar ve ben onları uzak tutma çabasıyla homurdandım, ayaklarımı diktim ve karanlık gücünü uzak tutmak için daha fazla enerji harcadım.

"Tory, arkada!" Orion bağırdı ve omzumun üzerinden baktığımda bir gölge filizi bana doğru fırladı.

Darbenin gücü olması gerekenden çok daha fazlaydı, kalkanım darbenin etkisiyle çatladı ve dizlerim büküldü, ben onu korumaya odaklanırken ileri doğru sendeledim.

Bir başka saldırı önümden, sonra yanımdan, üstümden, altımdan vurdu, savunmamda bir zayıflık bulmaya çalışırken gölgelerin kam ları her taraftan muazzam bir güçle üzerime savruldu.

Tüm gücümü kalkana aktarırken dişlerimi sıktım, hava büyüsü baloncuğu, ate im ona da akarken kırmızı ve altın rengine parlamaya ba ladı, görünmez Gölge Canavar'ın kükremeleri duvarlarda yankılandı.

"  te!" Orion taht odasının diğer tarafından bağırdı, boş bir yemek kabını parmaklıklara vurarak

ve dikkatini başka yöne çek. "Benim için gel!"

Gölge Canavar ona da karanlık şeritler fırlattı ve ölümün ona doğru ilerlediğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Büyüsü yoktu, hareket etme şansı yoktu ve bu darbenin vahşiliğine karşı hiçbir şansı yoktu.

"Dur!" Kükredim, elimdeki her şeyi odanın öbür ucuna, karanlığın o delici dilimine doğru fırlatırken kendi kalkanım da yok olup gitti.

Gölgeler ona çarpmadan bir saniyeden kısa bir süre önce kalkanım Orion'un etrafındaki pozisyonunu aldı, onu uzak tutarken darbenin gücü içimde yankılandı. Ona zarar vermesine izin veremezdim. Darius'un benden çalınmasıyla bana reva görülen kaderle yüzleşmesine izin veremezdim. Bu noktaya gelene kadar yaşadıkları onca şeyden sonra onun olması gereken adamı kaybetmesine izin veremezdim.

Gölge Canavar önümde cisimlendi ve ona bakarken kalbim durdu. Bir Kurtadam'dan iki kat daha büyüktü, siyah kürkü kalın ve kulakları sivriydi, yüzü bir ayınıninkini andırıyordu.

"Darcy," diye sakince konuştum, kollarımı iki yana açmıştım. "Bunu kontrol edebilirsin. Kontrol edebileceğini biliyorum. Sen her zaman güçlü olan, kendi sakın ve yıkılmaz tarzınla her şeyin üstesinden gelebilen kişi oldun. Yapabileceğini biliyorum."

Üzerime o kadar hızlı geldi ki, sadece içgüdülerimle hareket ettim, metalin şingirtısıyla kılıcımı çektim ve kafamı kesmeden bir an önce pençelerinin keskin kıvrımlarını yakalamak için yukarı doğru salladım.

"Siktir git," diye bağırdım, jilet gibi keskin pençelerin bıçağımın uzunluğunu ezerken çıkardığı ses dişlerimi kenetledi.

Darcy böğürdü ve bana tekrar saldırdı, beni diğer pençesinin üzerinden sıçramaya zorladı ve arkasına tekme atıp canını yakacak kadar sert vurdu.

"Kes şunu," diye hırladım, kılıcımı kenara çekip çengelli pençelerini kılıçtan ayırdıktan sonra çenesinin kırılmasından kurtuldum. "Bu tıpkı ödünç aldığım

Okul balosunda giymeyi planladığın o küçük siyah elbiseyi bisikletçide yağlatmıştın. O zaman da kafamı koparmaya çalışmıştın ama bu kadar gerçekçi olmamıştı. Bu sefer de abartılmış bir piliç filmi izlemen için seni gizlice sinemaya mı sokmam gerekiyor? Ya da-"

Üzerime o kadar hızlı geldi ki, kılıcımı savunmak için kaldırıp tekrar doğrulmadan önce kenara atlayıp yuvarlanmadan önce neredeyse pençeleriyle parçalara ayrılacaktım. Ona vurmayacaktım. Bir kere bile. Ama beni canlı canlı yemesine de izin vermeye niyetim yoktu.

"Kendini kaybetti, Tory," diye seslendi Orion kafesten, ama onu duymazdan geldim. Bu benimle onun arasındaydı. İkimizden biri daha önce ne kadar düşmüş olursa olsun, diğerinin bizi kendimize getiremediği bir an bile olmamıştı.

O benim için öyleydi ve ben de onun için öyleydim. O tek, değişmez şey. Buraya ve şimdiye bağlayan şey.

Darcy bir kez daha benimle yüzleşmek için döndü, bana doğru sinsice ilerlerken dişlerini gösterdi, o ruhsuz gözlerin gölgeli derinliklerinde parlayan katliam ihtiyacından başka bir şey yoktu. Ama oradaydı. Bunu biliyordum. Ve bana asla zarar vermeyecekti.

Kalın bir şekilde yutkundum ve kılıcımı indirdim, onunla göz teması kurarken kılıcımı kınına soktum ve elimi kabzadan uzaklaştırırken çenemi kaldırdım.

Etrafımda tek bir büyü kırıntısı bile parlamadı ya da kanımda kullanıma hazır bir şekilde çiçek açmadı.

Aramızda kim olduğumuz gerçeğinden başka hiçbir şey yoktu. İkizler burcu ikizleri. Bir ve aynıydık.

Gölge Canavar bana doğru o kadar yavaş adımlarla yaklaşıyordu ki, her adımda kalbimin atışlarını sayabiliyordum.

"Sadece sen ve ben, Darcy," dedim, nabzım yavaşlamaya başladığında bir adım daha yaklaştım, bakışlarımız kilitlendi.

Orion beni uyarmak için bağıırıyordu ama onu duymazdan geldim. O içerideydi ve bana asla zarar vermezdi. O

orada olduğunu ve bana geri döneceğini söyledi.

Darcy benden birkaç santim ötede durdu, dudakları o korkunç ağızındaki her keskin dişi ortaya çıkaran bir hırıltıyla geriye kıvrılırken nefesinin sıcaklığı yüzümü yıkadı.

Kısa, çok aptalca bir an için bunun bir gülümseme girişimi olup olmadığını merak ettim. Ama bir sonraki göz kırpmışında üzerimdeydi, yere savrulduğumda boğazımdan bir çığlık koptu, pençeleri göğsümü yardı ve boynumu kesti, ardından kanım sıcak bir şekilde kaldırım taşlarına sıçradı.

Karşı koymaya çalıştım, ellerim yumuşak kürke batarken tekmeledim ve onun devasa ağırlığı altında debelendim, pençeleri o kadar derin kesiyordu ki acısından neredeyse kör olacaktım.

Güç kanıma karıştı ve beni kurtarması için ona seslendim, gücü özümde filizlenirken Anka kuşum kederli bir şekilde şarkı söyledi, ama omzumu parçalayan dişlerinin delici kesiği hepsini susturdu.

Gölgeler içime işledi ve çığlık attım, hafızamdan kovmak için çok uğraştığım o karanlığın kirpikleri göğsümün derinliklerine inip büyümün özüne yapıştı.

Gücüm benden koptu ve Gölge Canavar onu yuttu. Toprak, ateş, hava, su, hepsi ruhumdan kopup kız kardeşimin kontrolünü tamamen ele geçirmiş olan o korkunç canavarın çenelerine doğru yol aldı.

Onunla savaşılabileceğini düşündüğüm için aptalın tekiydim. Şimdi o şeyin ham gücünü hissettiğime göre, bu kadar ölçülemez bir şeyi durdurmanın mümkün olmadığını biliyordum. Lavinia'nın kontrolünü, bu laneti besleyen ve onu durdurulamaz kılan gölgelerin bitmek bilmeyen gücünü hissedebiliyordum.

Anka Kuşum da benden çalınırken haykırdı, gölgeler her bir parçamı oyarak yollarını açtı. Her şey sanki hiç olmamış gibi sökülüp atılmıştı.

O korkunç gücün ağırlığı her şeyimi emdi ve karşı koymayı bıraktım, ya sihrimin kaybı ya da çok fazla kan yüzünden görüşüm bulanıklaştı.

Parmaklarım aptalca cebimi ve oradaki keskin kaplan gözü kristalini aradı, rengi kahverengi çizgilerin bir karışımıydı ve bu göreve başlamadan önce ona yüklediğim güç içinde uğulduyordu. Kendi sihrim kristalin gücünün etrafına sarıldı, doğuştan gelen koruma, güç ve kararlılık armağanlarını vurguladı, böylece şimdi yaşam enerjisi için yan tarafına kazınmış laguz rune'undan yararlanabiliyordum.

Ölümün kokusundan hoşlanmadığımı bilecek kadar ona yaklaşmıştım ve Perde'nin ötesinde beni beklediğini bildiğim aşka rağmen, yakın zamanda hayata tutunmaktan vazgeçmeyecektim. Darcy'nin bana ihtiyacı vardı, bu yüzden burada kalacaktım.

Orion Darcy'ye durması, çok geç olmadan kendini hatırlaması için bağıırıyordu ama bunların geri alınması için artık çok geç olduğundan neredeyse emindim.

Parmaklarım sonunda keskin küçük kristali buldu ve onu yan tarafıma saplamadan önce son gücümü topladım, deriyi delip acı dolu bir homurtuyla yaranın içine ittim, içindeki büyü kanımla buluşup kendi gücünü benimkiyle birleştirirken neredeyse yanıyordu.

"Vivere," diye boğuldum, eter etrafımdaki havayı karıştırırken, acınası hayatım için bu son, umutsuz yalvarışında ona seslendim. Onu kullanmanın bir bedeli vardı ve ben ona istediğini verdim, çocukluğumdan kalma kalp kırıklığı anılarımı büyüünün ziyafet çekmesi için teslim ettim. Ama savaştığım şey ölüm değildi. Benim sonumun, onu ele geçirmeye çalışan yaratığın içine hapsolmuş kız için ne anlama geleceğiydi. O bu ağırlığı taşıyamazdı. Buna izin veremezdim.

Görüşüm tekrar bulanıklaştı ve uzuvlarım gevşerken, başım bir zamanlar babamın oturduğu tahta doğru dönerken, zavallı ruhumu kurtarmak için yeterince şey yapıp yapmadığımdan emin değildim.

Lionel Acrux yüzünden böyle bir dehşeti yaşadı ve yönetti.

Dehşet içime işledi, uyuşmuş parmaklarım boğazıma uzanacak gücü bulurken Gölge Canavar'ın dişleri omzumun derinliklerine saplandı ve yutmak için son sihrimi aradı.

Darius'un bana verdiği yakut kolye her zamanki gibi tenimde hâlâ sıcaktı. Kan kırmızısı taşı kavrarken, nasırlı elinin benimkinin üzerine bastığını hissetmek beni neredeyse boğuyordu, gözlerinin üzerimde olduğunu, sadece birkaç adım ötemde beni beklediğini hissetmek boğazıma bir hıçkırık düğümlenmesine yetiyordu.

Yakut kolyeden damarlarıma Ejderha ateşinin sıcaklığının sızdığına yemin edebilirdim, sanki Darius da bana gücünü ödünç vermeye çalışıyordu. Ama işe yaramadı. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Ve Gölge Canavar güçlü çeneleriyle etimi ezerken, yastıklı bir ayak göğsüme bastırırken, pençeler derimin derinliklerine batarken, dünyaya, kız kardeşime ve diğer her şeye olan hakimiyetimi kaybettim, sonra boşluğa düştüm.

Orion

Beni geride tutan gölge kısıtlamalara karşı toplayabildiğim tüm güçle çekildim, her onsumu kullandım.

Vampir gücü Tory'ye ulaşmalıyım.

"Mavi!" Bağırdım, sesim ciğerlerimi parçaladı ve tüm taht odasında yankılandı. Ama o gitmişti, ikizinin etini parçalayan o kuduz canavarın içinde ondan hiçbir iz yoktu.

Bu onu mahvedecekti, diğer yarısını öldürürse bir daha asla geri dönemeyecekti ve bunun da ötesinde, Tory benim için bir akraba gibi olmuştu. Onun öldüğünü göremezdim. Darius'a onu koruyacağıma dair yemin etmiştim ve arkadaşım şu anda her neredeyse, o anı görebildiğini, gökyüzünde adımı haykırdığını ve onu kurtarmamı talep ettiğini biliyordum.

Ama lanet gölgelerden kurtulamıyordum. Kopardığım her bağın yerini bir başkası alıyor, ne zaman tek bir adım atsam beni geri çekiyordu.

Gölge Canavar Tory'yi kırık bir oyuncak bebek gibi bana doğru fırlattı ve Tory kafesin hemen ötesinde kanlar içinde yatıyordu. Çok yakın ama bir o kadar da uzaktı. Yüzü solgun, cansızdı ve canavarın onu öldürmüş olmasından çok korkuyordum.

Ayıya benzeyen yaratık yaklaşıyordu, ağzı kanlıydı ve gözlerinde daha fazla ölüm için bir açlık vardı. Ve bakışları benim üzerimdeydi.

"Darcy Vega, savaşıyor bize geri dön!" Emrettim ama o gözler simsiyahtı ve içlerinde eşimden hiçbir iz yoktu. Tek görebildiğim Lavinia'nın etkisiydi; bu dünyadaki hiçbir şeye sevgi beslemeyen soğuk, kötücül bir şey. En azından bize.

Gölge Canavar kükredi, öne doğru sıçradı ve bana doğru gelirken kafesi parçalara ayırdı. Gölgeler beni duvara doğru geri çekti, yeni bir av hazır ve bekliyordu.

Gözlerim tekrar Tory'ye takıldı, yaralarından kan fışkırıyor ve yaşamı durmadan akıyordu.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu kaderi reddediyorum.

Paniğe kapıldım, ardından öyle asitli bir öfke geldi ki göğsümden bir kükreme şeklinde fırladı, dişlerim uzadı ve kanım daha önce hiç yaşamadığım yabancı bir hisle çarptı. Emrim hiç olmadığı kadar mevcuttu, zihnim aşırı hızdaydı, görüşüm o kadar arttı ki Gölge Canavar ve Tory'nin nabız noktalarını fiziksel olarak görebiliyordum. Kırmızı görüşümü perdeledi ve içimdeki hayvan kardeşini, sanguis kardeşimi çağırdı.

Sarsılarak uyanmışım gibi bir hisle görüşüm aniden iki katına çıktı ve bir şekilde bambaşka bir yer görebiliyordum. Zihnimin bir başkasıyla birleştiğini hissettim ve sormama gerek kalmadan bu imkânsız büyü aracılığıyla bağlandığım kişinin meclis kardeşim olduğunu anladım.

Karanlık bir koridordaydım, Seth kolumun altında sıkışmışken, sırtımda birini taşıyarak Tarikatımın hızıyla ilerliyordum. Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, ters yöne doğru koşuşturan ve Lionel'a yardıma geleceklerine dair söz veren Nymph'lerin sıralarını gördüm. Bir duvar halısına doğru atıldım, onu kenara çekip duvardaki gizli bir kapıyı açtım ve Vahşi Kral'ın geçitlerinin güvenliğine girdiğimizde onları yere bıraktım.

"Caleb?!" Yüksek sesle söyledim ama kafasının içinde yankılandı ve şaşkınlıkla bir adım geri sıçradığını hissedebiliyordum.

"Orion?" diye soluk soluğa kaldı. "Ne görüyorum ben? Tory mi o?"

"Taht odasına gidin - hemen!" Caleb hızla uzaklaşırken bunu daha fazla sorgulamadan bağırdım.

Tüneller yanından geçip gitti, ardından Ruhlar Sarayı'nın abartılı koridorları geldi, her biri onu bana yaklaştırdı, o yaklaştıkça dişlerim kana susamışlıkla karıncalanıyor, onun yanında savaşma arzusu beni tüketiyordu.

Taht odasına ulaştığı anı gördüm, kendimi onun gözlerinden görürken aynı anda onun gelişini izledim ve her nasılsa zihnim bu iki gerçekliğe ayak uydurabiliyordu. Gölge Canavar bana yaklaşmak için kafesin bükülmüş parmaklıklarını birbirinden daha da ayırdı ve pençesi göğsümü kesti, pençeleri derimi yırttı. Acı içimde patladı ve Caleb ile aramızdaki bağlantı koptu, zihinlerimiz birbirinden ayrıldı.

Caleb ileri atıldı, kendini Gölge Canavar'ın sırtına fırlattı ve kürkünü, inleyip benden uzaklaşmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çekti.

"Beni serbest bırakın!" Gölge Canavar onu yerinden oynatmaya çalışırken bağırdım ve o da onu tutmaya çalıştı.

Vampir gücünü kullanarak canavarı ayaklarından çevirip yan yatırdı ve onu orada tutmak için üzerine topraktan bir kubbe attı. Ama bu uzun sürmeyecekti.

Bir bulanıklık içinde bana doğru fırladı, alevli hançerlerinden birini kınından çıkardı ve beni bağlayan gölgeleri öfkeli bir hareketle keserek beni birkaç dakika içinde özgür bıraktı.

Sendeleyerek kollarına atıldım, onu Tory'ye doğru iterken kanım aramızda ıslanıyordu.

"Çıkarın onu buradan," diye homurdandım, meclis bağımız keskin bir şekilde uğulduyor ve birlikte kalmamız, birlikte avlanmamız için bize yalvarıyordu. Fakat

Bugün kaderimiz bu değildi.

"Lanet olsun," diye küfrederek yerde kanlar içinde yatan, vücuduna vahşi yaralar açılmış ve teni solgunlaşmış kıza doğru ilerledi. Sadece boğazındaki hafifçe titreyen nabız bana kızın hayatta olduğunu doğruladı ve bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Caleb onu kollarının arasına aldı ve vücuduna iyileştirici büyü saldı, gölge yaraları üzerinde çalışmak için mücadele ederken konsantrasyon içinde kaşları çatıldı.

"Kaç Caleb," diye ısrar ettim. "Lütfen, kalamazsın. Ben de Darcy'yi bırakmayacağım." Eşimi çevreleyen toprak kubbeye baktım, titriyor ve çatlıyordu, gücü neredeyse onu aşmak üzereydi.

"Seni bırakmayacağım," dedi endişeyle, kollarındaki kızın yaralarını iyileştirmek için savaşırken bile bakışlarında inatçı bir reddediş yükseliyordu. "Sen benim sanguis frater'ımsın. Seni bulduğuma göre artık senden uzaklaşamam."

"Lavinia'yla bir Ölüm bağı kurdum Caleb," diye açıkladım alçak bir sesle ve hemen başını salladı, gözlerimde görebildiği dürüstlüğe meydan okumaya çalışıyordu. Ama sonra bağımız zihnimde bir melodi gibi şarkı söyledi, aramızdan bir anlayış geçti, sanki bir an için dünyayı birbirimizin gözünden görebildik.

"Hayır," diye yalvardı, sanki sadece kendi iradesiyle bunu doğru olmaktan çıkarabilirmiş gibi, ama pes ediyordu, çünkü durumumun gerçekliğini hissetmişti ve bunu reddetmek mümkün değildi.

"Özür dilerim. Gitmek zorundasın," diye ısrar ettim. "Tory'yi buradan götür ve saraydan uzaklaşana kadar onu uyandırma. Güven bana."

Caleb ayağa kalktı, Tory'nin yaraları en azından kanamayı durduracak kadar iyileşmişti. Bana çelişkiyle baktı ama sonunda yumuşadı. "Pekâlâ. Sana güveniyorum kardeşim."

Bir koluyla Tory'yi kendisine doğru tuttu, uzanıp sağ bileğimdeki sihirli kelepçeyi tuttu,

metale odaklandı ve kilidi erimeye zorladı. Isınan metal beni yakamadan önce bir şangırtıyla yere düştü ve hızla diğeri serbest bırakarak elimi tuttu ve vücuduma bir dalga halinde iyileştirici büyü akışı gönderdi.

Gözlerimiz kilitlendi, birbirimizi yakında tekrar bulacağımıza dair aramızda söylenmemiş bir söz vardı. Bir şey söylememize gerek yoktu. Vedalaşmadık. Çünkü ister bu hayatta ister öbür dünyada olsun, birbirimizi her zaman bulacaktık.

Bir anda yok oldu, Darcy'yi buradan kurtarmak için son umudum da onunla birlikte hızla uzaklaştı ve aynı anda Gölge Canavar kendisini kafesleyen toprak kubbeyi yırtarak bana doğru geldi.

Ellerimi kaldırdım, içlerindeki büyüünün acelesi, onu kullanmama nadiren izin verildiğı için başımı döndürüyordu. Gölge Canavar tam saldıracakken, kendimi bir hava büyüü patlamasıyla gökyüzüne fırlattım ve pençelerinin bir başka vahşi darbesinden kaçındım. Bakışlarımı kapıya çevirdim, kolların etrafını buzla kapattım, şiddetli bir büyüyle tuttum, kararım onunla birlikte katılaştı.

Mavi bana dönene kadar burada kalacaktım. Ne kadar sürerse sürsün.

Tory'yi göğsüme bastırduğımda, başını sallayarak yatan
Tory'nin kanlar içindeki bedenine benden bir büyü
yayıldı.

Ruhlar Sarayı'nın koridorlarında o kadar hızlı ilerliyordum
ki, bize doğru bakan herkes için bir bulanıklıktan biraz
daha fazlasıydık.

Her şeyin ne kadar yanlış gittiğini düşündüm ve
başarısızlık ve panik beni ele geçirmekle tehdit etti. Darcy
ve Orion hâlâ bu cehennemde sıkışıp kalmışlardı, Gabriel'i
hiçbir yerde bulamamıştık ve eğer saray arazisinde
yankılanan çığlıklar bir şey ifade ediyorsa, o zaman
amfiteyatroda da inanılmaz derecede berbat bir şeyler
oluyordu.

Gizli geçitlerin girişlerinden birini gizlediğini bildiğim
bir resme doğru ilerledim ve açmak için Tory'nin bana
verdiği yüzüğü kullanmama bile gerek kalmadı, kanı
vücuduna ve kıyafetlerine çok fazla bulaştığı için kapıya
ulaşamadan işe yaradı.

Gölge Canavar'ın ona verdiği yaralar düzgün bir şekilde
iyileşmiyordu, içlerindeki zehir ona ne kadar bastırırsam
bastırayım büyüme karşı koyuyordu ve cildinin solgunluğu
hastalıklı bir tona dönüşüyordu.

Kalp atışlarının ne kadar yavaşladığını düşünmeme izin vermiyordum, kalp atışlarının çok sessiz gümbürtüsü kulaklarımda çok seyrek olarak kaydediliyordu.

Lanet olsun. Bu iş nasıl bu kadar ters gitmişti? Gabriel'in bu gece için gördüğü kaderi değiştirecek ne değişmişti?

Ancak şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu, kollarımdaki bu kızın kaderi dışında hiçbir en ufak bir fark yaratmıyordu.

Bir zamanlar, ben ve diğer Varisler onun ölümünü kılık değiştirmiş bir lütuf olarak görebilirdik, ama şimdi, Lionel Acrux hüküm sürerken Vegas'tan birinin öldüğünü görmekten daha kötü bir kaderi kendimiz ya da bir bütün olarak Solaria için düşünmek zordu.

Karanlık geçitlerde hızla ilerledim, gelişmiş görüşüm beni basamaklardan aşağı ve dar dönemeçlerden geçirdi, ta ki diğerlerinin arasında kayarak durana kadar.

"Çarşamba sabahının kutsal kuru üzüm kepeği!" Geraldine, Tory'nin omzundaki ve göğsündeki yaralara bakarken haykırdı, kanı ondan akarken bile gölgelerin lekesi onlara yapışmıştı.

"Ne oldu lan?" Seth telaşla sordu, bileğini yakaladı ve iyileştirici büyüü vücuduna itti.

Yaralar bir an için kapanmaya çalıştı ama adam onu tutmayı bıraktığı anda tekrar açıldılar.

"Bu Gölge Canavar zehri," dedim kan lekeli, hırpalanmış arkadaşlarımla arasına bakarak. "Darcy tamamen zehre yenik düştü ve Orion da Lavinia'yla Ölüm bağı kurdu, bu yüzden buradan ayrılamıyor. Şu anda onlar için hiçbir şey yapamayız ve Tory'nin kanaması durmayacak."

Geraldine, "Tüniğini geri çek ve beni o kıyamet sarmalının içine al," diye buyurdu ve ikimiz de ona boş boş bakınca Seth'i bir kenara itip Tory'nin gömleğini yırtarak yarayı tamamen ortaya çıkardı. "Bu tüneller benim muhteşem formum için çok dar," diye küfretti.

Yüzünün yarısı değışti, böylece çenesi köpek dişine döndü, Cerberus'unun o zehirli, ölümcül dişlerinden salya çizgileri sarktı.

Geraldine bir ginkgo yaprağını avucunun içine aldı, üzerindeki salyayı yakaladı ve avucunun içinde ezdi. Lapa yapmayı bitirdiğinde geriye doğru kaydı ve sümüksü yeşil karışımı Tory'nin omzundaki ısırık yaralarına doldurdu.

Tory kollarımda kamburlaştı, acı dolu bir ses çıkardı ve aceleyle ona bir uyku büyüğü yaptım, tek seçeneğimizin bu olduğunu bildiğim halde bunu yaptığım için kendime lanet ettim. Darcy olmadan buradan ayrılmak istemezdi ama şu anda kız kardeşini kurtarmak bir seçenek değildi.

Geraldine kararlı bir ifadeyle, "Bu alçakça zehri durduracaktır," dedi. "Ama acele etmeliyiz. Basilisk'in iyileştirici panzehirini bir an önce edinmeliyiz!"

Sırtıma atlayıp dörtnala koşmayı bekleyen isteksiz bir kısrakmışım gibi kıcımlı tokatlarken homurdandım.

"Koşmaya başla," dedim Seth'e. Bir an için bile olsa onu burada bırakma düşüncesi kalbimi sıkıştırıyordu. "Senin için hemen döneceğim."

Seth başını salladı, arkasını döndü ve tünelden aşağı doğru koşmaya başladı. O daha birkaç adım atmadan, ben bir hareket bulanıklığı içinde yanından geçip gittim.

Geraldine kendini desteklemek için bir kolunu boynuma doladığında neredeyse beni boğuyordu ama birkaç saniye içinde geçitlerin en uzak noktasına ulaştık ve tekrar aşağı atladı.

Ona döndüm, baygın haldeki Tory'yi ona teslim ettim ve Geraldine Tory'ye sarılırken bir tür ağlama şarkısı söylemeye başladı.

Başka bir şey söylemeden tekrar uzaklaştım, hızla Seth'i buldum ve diğerlerine katılmak için geri dönmeden önce onu sırtıma aldım.

"Max ve Xavier nerede?" Onları hiçbir yerde göremeyince korkuyla etrafıma bakınarak sordum.

"Onlara bir mesaj bırakın," diye buyurdu Geraldine, Tory'ye sımsıkı sarılmıştı ama gözlerinde onları burada bırakıp gideceğimiz düşüncesinin yüreğini burktuğunu gösteren bir acı vardı. "Oyalanmaya ayıracak vaktimiz yok. Kraliçenin acilen bakıma ihtiyacı var."

Tory'nin solgun yüzüne ve kana bulanmış tenine bir bakışım, nabzının giderek zayıflayan atışlarını duymama gerek kalmadan bunu yeterince açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Yine de diğerleri olmadan ayrılma fikrine karşı çıktım ve Seth'in dudakları onları da burada terk etme fikrinden dolayı hırıltıyla aralandı.

"Sen git," dedim Geraldine'e, geçitten aşağı bakarken, kardeşlerimden herhangi bir iz olup olmadığını anlamak için yetenekli işitme duyumu kullandım. "Onu kurtar, biz de onları kurtaralım."

"Ya da denerken ölürsün," diye ekledi Seth acımasızca, ama bu olasılığı kabul ederken içinde hiç tereddüt yoktu.

Geraldine tartışmaya hazır görünüyordu ama onun yerine çenesini kaldırdı. "Siz bir çift yiğit ve cesur ruhsunuz. Kaygan somonumu kollarıma geri getirin ve sonsuza dek size borçlu kalayım."

Ona başımı salladım ve elimi duvara bastırdım, Tory'nin benim için dövdüğü yüzük orada saklı gizli kapıyı açıyordu.

Geraldine, kollarında sımsıkı tuttuğu Tory'yle birlikte geçitlerden çıkıp gecenin serin havasına karıştı ve koğuşların ötesine adım attıkları anda bir yıldız tozu parıltısı içinde kayboldular.

Taşların gümbürtüsüyle kapı bir kez daha kapanırken Seth'le bakıştık ve çenemi ona doğru sallayarak atlamasını istedim.

"Bir dövüş daha nedir ki?" Alay ettim, uzaktan gelen gök gürültüsü etrafımızdaki duvarları ölüm vaadiyle çınlatıyordu.

"Seni her zaman kanlı ve vahşi sevdim," diye cevap verdi, sözleri kalbimi hoplatırken sırtıma tırmandı.

"Aynen," diye cevap verdim ve yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde birlikte ölüme doğru uzaklaştık.

Ejderha ateşi üzerime yağarken koluma metalden kaba bir kalkan geçirdim ve onu gökyüzüne doğru kaldırdım. altında güvende kaldım, kalkanımı buzla dondurdum, böylece ateş ona karşı kekeleydi.

Dövüştüğüm Ejderha pisliği uzun boylu, kaslı, kalın gri sakallı ve acımasız gözlüydü. Onu iyi tanıyordum. Lionel'ın arkadaşı, Cyril. Ya da Cyril Amca, ona böyle hitap etmem için teşvik edilmişim. Babam Ejderhalar arasındaki bağları sıkılaştırmak için hepimizi gerçekte olduğumuzdan daha yakın bir aileymişiz gibi göstermeye çalışmış, Darius'a ve bana arkadaşlarından teyzeler, amcalar, erkek ve kız kardeşler olarak bahsetmemizi emretmişti, sanki bir tür ensest Ejderha tarikatıymışız gibi. Ki bir bakıma öyle olduğumuzu tahmin ediyordum.

Cyril'den ve onun ürpertici aurasından, herkesten daha iyiymiş gibi davranmasından hep nefret etmişimdir. Artık Nebular Engizisyon Merkezleri'nin yönetiminde yer alıyordu ve bu savaştaki sayısız zulümden onun sorumlu olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Babanın adına leke sürüyorsun, kendinden utanmalısın, seni küçük büyür," diye tükürdü bana, ateş

Ellerinden yine ateş püskürüyordu ve ben de kendi ateşimi ona geri yolladım. "Seni doğarken boğmalıydı."

Max hemen ötemizdeydi, bir hava sütununun üzerinde duruyor ve çok yaklaşan herkese Anka oklarını fırlatıyor, Lionel'a yaklaştıkça yaklaştırmaya çalışıyordu. Onun işini bitirmek için bir şansı olması için dua ettim ama buradaki olasılıklar bize karşı sıkı bir şekilde yığılmıştı. Oscura Kurtları da savaşa katılmıştı ama hâlâ yeterli sayıda değildik ve bu savaşın gidişatını görebiliyordum. Eğer isyancılar yakında kaçmazlarsa, düşeceklerdi.

Ateşim Cyril'in başının etrafında kıvrılarak onu kör etti ve o alevleri tutmaya çalışırken ben de metal boynuzumu cebimden çekerek ileri doğru koştum, elim boynuzun etrafında titriyordu. Tereddüt ettim, öfke göğsümde dönüyordu, ama bunu gerçekten yapıp yapamayacağımdan emin olamadığım için bir an için kendimi tuttum. Ama sonra Cyril gibi adamların elinde acı çeken tüm Fae'leri düşündüm, sözde ailemi oluşturan canavarlar bu dünyada bir vebaydı. Ve alevlerimden kaçamadan kararımı verdim, boynuzu göğsüne sapladım, bir çığlık beni terk etti ve kemiği keserken kolum sarsıldı.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine, çarpık bir adalet duygusunun içimi nasıl doldurduğuna ve yaklaşan ölümüyle kalbimin nasıl güm güm attığına şaşırdım.

Ateş söndüğünde ve benimle göz göze geldiğinde dudaklarından üzerime kan sıçradı.

"Ben büyücü değilim," diye homurdandım, Element'ini ele geçirmeye çalışırken boynuzu çevirdim, ama ölüm artık çok hızlı geliyordu. Bu adamla o kadar çok yemek masasına oturmuştum ki, 'daha yüksek Tarikatlar' ve 'daha az sayıdakilerin sayılarını kontrol etmek' için daha fazla yasaya duyulan ihtiyaç hakkında konuşmasını dinlemiştim. Tarikatlar arası evliliklerin yasaklanmasını istiyor ve hatta benimki gibi Tarikatların üremesini engellemenin yollarını bulmakla ilgili saçma sapan şeyler söylüyordu.

Korkunç bir hiçti ve gözlerindeki hayatın soluşunu izlemekten sapkın bir zevk alıyordum. Ben

Uçurumun kenarına itilmiştim, ailem benden çalınmıştı ve şimdi bunun bedeli olarak biraz intikam almak istiyordum. Onları öldüren Fae bu olmayabilirdi ama kesinlikle onlara eziyet eden biriydi. Darius da en az benim kadar ondan nefret ediyordu ve annem muhtemelen içten içe çığlık atarken ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda kalmıştı.

"Bu onlar için," diye tısladım, içimdeki tüm keder zehri bu iğrenç Fae'ye fışkırıyordu. "Ve sen sonuncu olmayacaksın."

Metal boynuzumu göğsünden çekerek vücudunu ateşe verdim ve bir anlığına alevlerimin arasında yok oluşunu izledim.

Son bir hakaretle ona sırtımı döndüm, dudaklarımda kanın tadıyla başka bir düşmanı alt etmek için koşarken adrenalini başımı döndürdü. Bu yönümü bilmiyordum ama onu kullanmak da istemiyordum. Sonunda yıkıcı bir intikam yoluna girmiş, beni günden güne tüketen tüm bu acı için bir çıkış yolu bulmuştum.

Gökyüzünde Dante'yi aradım ama bulutların üzerinde çakan şimşeklerden başka hiçbir şey artık onun hareketlerini göstermiyordu ve Gabriel'i ararken ondan da hiçbir iz göremedim.

Ejderhalar sayımızı azaltırken Gabriel'in ailesi savaştan geri çekiliyordu, Rosalie geri çekilmeyi yönetirken Oscura Kurtları çılgınca bağırıyordu, sadece birkaç asi hâlâ ayakta ve bir sürü Ejderha Lionel'a doğru bakan herkesi öldürüyordu.

Babamın bakışları benimkilerle kilitlendi ve beni, Cyril'in yanan bedeninin üzerinde dururken beni gerçekten gördüğünde dudaklarımdan bir alay kalktı.

Sonuçlarını düşünmeden harekete geçtim, ölü bedenlerin üzerinden atladım ve kalkanımı yüksekte tutarken borumu kaldırdım. Onu öldürmem, değersiz kafasını omuzlarından ayırmam ve yere çarpışının tatmin edici gümbürtüsünü duymam gerekiyordu. Annem için, Hamish için, Darius için.

Lionel, Bağlı Ejderhalarına dikkatlerini bana çevirmelerini emrederken dudaklarımdan kararlılık dolu bir böğürtü çıktı. Koşarken hiç korku hissetmiyordum, vücudumdaki her kas beni benden çok şey çalan adama yaklaştırmak için çalışıyordu.

Bunun benim sonum olacağını biliyordum ama onu da yanımda götürsem de fark etmezdi. Eğer bu arkadaşlarıma huzur getirecek ve Tyler ile Sofia'nın sonsuza dek güvende olmasını sağlayacaksa. Birbirlerine sahiptiler. Benim için yas tutacaklardı ama birlikteydiler. Onları yalnız bırakmayacaktım.

Ateş ve ölüm bana doğru fırlatılırken, toprağı yanlarımda yükselmeye zorladım, büyü patlamalarını toprakla engelledim ve ayaklarımı tuttum. Sahte krallarını savunmak için dünyayı parçalamaya çalışan Ejderhaların birleşik gücüyle kum titriyordu. Artık bağlı oldukları ve korumak için her şeyi yapabilecekleri adamı. Ama benim üç Elementim ve özümde yanan koca bir ömürlük nefretim vardı ve bir şekilde etrafımda yükselen zemin ve başımın üzerinde tuttuğum kalkan sayesinde bana doğru yönelen saldırılardan kaçınmayı başardım.

Lionel ellerini kaldırdı ve büyüsunü savaşa kattı, zemin ayaklarımın dibinde lavlara dönüştü ve iki yanımdaki kumlardan fışkıran minyatür volkanlardan kızgın magma püskürdü. İçten içe ona ulaşmamın mümkün olmadığını biliyordum ama yine de koşmaya devam ettim, yıldızlara güveniyor ve onu bitirmek için bana sonsuz küçük bir şans vermeleri için dua ediyordum.

Lionel'in etrafında ateş patladığında neredeyse hava kalkanının sınırına gelmiştim ve alevlerin arasında onu gözden kaybettim. Baktığım her yerde yangın şiddetleniyordu, botlarım kumun üzerinde eriyor, kum tüm bu yoğunluğun altında sıvılaşmaya devam ediyordu. Isı bunaltıcıydı, tüm oksijeni beraberinde emiyordu ve ateş yukarıdan aşağıya doğru kıvrılırken kalkanım bile yumuşamaya başladı.

Bir eritme potasının içindeydim, canlı canlı pişirilmek üzereydim, peki ne için? Yaklaşmamıştım, tek bir darbe bile indirmemiştim.

Babam ve ben şimdi bu fırında elimde hiçbir şey olmadan ölecektim. Tek tesellim Darius ve annemin beni Perde'nin ötesinde karşılamak için orada olacak olmalarıydı.

Ölmeye hazır değildim. Özgürlüğün çok küçük bir dilimini tatmıştım ve bana sunulandan çok daha fazlasını arzuluyordum. Hayatım küçüktü, önemsizdi belki ama benimdi. Ve ben onu daha yeni geri almıştım.

Isı sırtımı kavurdu ve giysilerim alev aldı, adrenalinin yüksekti ama şimdi içime işleyen acıyı yok etmeye yetmiyordu.

İçgüdülerimle üzerimdeki yıldızları aradım ama tek görebildiğim ateşti, o kadar parlak ve açtiki sonsuza dek yanacakmış gibi görünüyordu.

Yukarıdan bir gölge indi ve bir el benimkine uzandı, onu tutup sıktı. Tanıdık bir eldi ve beni kendine çekti, acının dinmesini ve ruhumun öbür dünyaya götürülmesini beklerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu o olmalıydı, büyük eli benimkinin etrafında kilitlenmişti, beni kuvvetle kendine çekme şekli Darius'a çok benziyordu.

"Başaramadığım için üzgünüm," diye konuştum onunla, kollarımı boynuna doladım, bedenimi o yanan çukurda geride bırakırken uçma hissi beni ele geçirdi.

Bana daha sıkı sarıldı ve yüzümü omzuna gömdüm, bu başarısızlık için kendimden nefret ediyor ve bu gecenin sunduğu kaderi yeniden yazabilmeyi diliyordum. Ama en azından yine kardeşimin yanındaydım. En azından annem şimdi burada olacaktı ve sonsuzluğu onların ruhlarıyla birlikte geçirebilecektim. Kaybolmuş olsak bile özgürdük.

Birden kıcımın üzerine fırlatıldım ve buz gibi suya batırıldım, kıyafetlerime yapışan alevler sönerken tıslıyordu.

"Xavier," diye soludu Max, üzerime diz çöktü ve ellerini artık çıplak olan göğsüme bastırdı, çünkü gömleğimin parçaları onun suyunda küle dönmüştü.

İyileştirici büyü içime işledi ve şok içinde kurtarıcıma göz kırptım, beni tutan kişinin Darius olmadığını fark ettim.

Hepsi. Etrafımı saran hava büyüünden bir kasırga ile buzdan yapılmış bir zırhla kaplı olan Max'ti. Beni kurtarmak için o alevlerin içine atlamış, beni alevlerin arasından çekip çıkarmak için her şeyi riske atmıştı.

"Bizi sarayın kenarına kadar uçurdum ama Vahşi Kral'ın geçitlerine ulaşmamız gerekiyor. Tüm isyancılar öldü. Dante ve Oscuralar kaçıyor ama Ejderhalar da peşlerinde. Hareket edebilir misin?"

Bu kadar çok ölümün ardından içimi keder kapladı ve bunu düşünürken içimden kesik kesik bir nefes çıktı. Kurtarmaya çalıştığımız tüm isyancılar ölmüştü. Onları yüzüstü bırakmıştık.

"Hareket edebilirim," dedim ve kollarımı ona dolayarak ayağa fırladım. "Teşekkür ederim."

"Bunu buradan gerçekten çıkacağımız zamana sakla," dedi sertçe, beni üzerinden itip ayağa kaldırarak. Pantolonumun yarısı yanmıştı, ama kot parçaları hâlâ kasık ve kalçalarımaya yapışuyordu, gerçi kış yanaklarımdaki bir rüzgâr arkalarının pek de iyi durumda olmadığını söylüyordu, bu harikaydı.

Amfitiyatroya dönüp baktığımda, Oscura Kurtları'nın sıralar halinde dışarı döküldüklerini ve önden giden leylak saçlı bir kızın geri çekilenlere liderlik ettiğini, güvenli bir yere gideceklerine şüphe olmayan koşuşların kenarına doğru yarıştıklarını gördüm.

Artık tek başımıza olduğumuzu tahmin ediyordum ve kırağı serpilmiş zeminde bize doğru ilerleyen bir grup Ejderha gördüğümde zamanımızın tükenmek üzere olduğunu da anladım.

En yakın kapıyı kırarak açtım ve saraya doğru koştum, Ejderha kükremelerinin sesi endişe verici bir hızla yolumuza devam ediyordu.

Max ve ben tertemiz koridor boyunca koşturduk, ellerimiz duvarlarda gezinirken geçitlere giden bir yol aradık.

Hiçbir gizli kapı açılmadı ve biz koşarak sarayın içinde gittikçe daha hızlı ilerlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Oymalı ahşap bir kapıdan içeri daldım ve Max peşimden

bir masanın bulunduğu devasa yemek odasına girdi.

Tüm uzunluğu boyunca yüzden fazla kişiye yetecek kadar oturma yeri vardı. Altın tabaklar ve çatal bıçak takımlarıyla donatılmış masada Ejderhalar için bir ziyafet hazır bekliyordu.

En uçta, Hail Vega'ya ait olan gerçek Solarya tahtının ucuz bir taklidi gibi, kırmızı kadife destekli ve kolları yerine iki ejderha başı olan altın bir taht vardı. Ama dikkatimi en çok çeken şey bu değildi. Onun ötesinde, hastalıklı bir ödül gibi duvara monte edilmiş kanatlarım vardı, ikisi de tüylere işlenmiş yağ gibi gökkuşağı parlaklığıyla parıldayan leylak rengindeydi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kendimi içgüdüsel olarak onlara doğru ilerlerken buldum.

"Hadi, geçitlere bir giriş aramaya devam et," diye seslendi Max, bir çıkış yolu bulmak için duvarları araştırırken benim ne gördüğümü fark etmemiştir.

Masadan bir sandalye kaptım, duvara doğru taşındım ve üzerine tırmandım, parmaklarım tüylerin uçlarını sıırıyordu.

"Bana yardım et," diye seslendim Max'e. "Hava büyüne ihtiyacım var."

"Ne?" Max dönüp bana baktı ve bakışları kanatlarıma takılınca sustu.

"Lütfen," diye ısrar ettim, bu gecenin tüm kaosu karşısında bunun küçük olduğunu biliyordum, ama benim için her şey demekti.

Bana doğru koştu, karar gözlerini parlatırken ellerini kaldırdı ve hediyelerini kullanarak onları asılı oldukları kancalardan kaldırdı, dikkatlice katladı ve kollarıma yerleştirdi, ağırlıkları homurdanmama neden oldu.

Sandalyeden aşağı atladım, onlara sıkıca tutundum ve bir sonraki nefesimde ona teşekkür ettim.

Lionel'ın kükremesi tüm sarayı sarsarak bize henüz tehlikeden kurtulmadığımızı hatırlattı ve ses o kadar yakındı ki kalbim küt küt atmaya başladı. Kapının hemen ötesindeydiler, Bağlanmış Ejderhalarının ağır ayak sesleri bizi köşeye sıkıştırmak üzereydi ve Fae gibi davranmadıkları için hiç şansımız yoktu.

Max, "Bir çıkış yolu aramaya devam et," diye emretti ve ben de başımı salladım.

Max'in ellerinin etrafında kalın bir buz tabakası oluştu, parmaklarını esnettikçe sıcaklık düşüyor, orada büyü oluşturun ve kışın gazabını avuçlarına çağırıyordu.

En yakın duvara doğru koştum, ellerimi duvarın üzerinde gezdirdim ve yıldızlardan yardım isteme zahmetine bile girmeden bir çıkış aradım.

Kaçışımız bize bağlıydı ve bu gece zaten bir ölümden kurtulmuştum, bu yüzden başka bir ölümün kurbanı olmayı planlamıyordum.

Parmak uçlarımdan çatırtılar geliyordu, zeminde hızla ilerliyordum, tuğlaların ve ağır ahşapların üzerinde sürünüyordum.

Bu odaya açılan kapı. Büyüyüp kalınlaşmasını ve her adımda daha da yaklaşan Ejderhalarla aramızda aşılmaz bir bariyer oluşturmasını diledim. Buzu tuğlaların harcına sabitledim ve duvarları, zemini ve tavanı ölümcül bir don parlaklığıyla kaplarken koridor boyunca yolumu hissederek büyümümü içine akıtmaya devam ettim.

Büyüm bu serbest bırakma için can atıyordu, asilerin yok edilmesiyle içime dolan acı ve dehşet rezervlerimi maksimum seviyeye çıkarmıştı.

Solaria'daki en güçlü Fae'lerden biriydim. Eğer beni alabileceklerini düşünüyorlarsa, bırakın Ejderhalar üzerime gelsin.

Emir formumu çağırmaya, onu kemiklerimin derinliklerinden çekip çıkarmaya ve bastırıcı cildimden solmaya başladığında kıpırdadığını hissetmeye çalışırken derim karıncalandı, ama henüz onu serbest bırakmak için yeterli değildi.

Bastırıcının havada olduğunu fark ettiğim anda kendi oksijenimi yaratmaya başladım ve bir damlasını daha içime çekmemek için yüzümün etrafına sihirli bir maske kapattım. Bastırıcıdan sadece bir ya da iki nefes çekmiştim ve bu seyreltilmiş seviyede, beni daha uzun süre tutamayacağımı biliyordum.

Ejderhaların ayak seslerinin titreşimlerini, altlarına döktüğüm buz tabakası boyunca koridorda ilerlerken hissediyordum. Bize yetişmek için acele ederken bunu fark ettiklerinden bile şüpheliydim ve onları sayarken gücümün artmasına izin verdim.

On altı. Boktan ihtimaller, ama yine de hiçbirisi ben değildim.

Parmaklarım, içlerinde giderek daha fazla güç biriktikçe titremeye başladı, serbest kalmanın acısıyla kıvranıyor, tenimde buz kristalleri oluşuyor ve tüylerim diken diken oluyordu. Nefesim önümde bir sis gibi yükseliyor, gücüm bir çıkışa duyduğu umutsuz ihtiyaçla çevrenin kendisini değiştiriyordu.

Gözlerimi kapadım, büyüümün üzerinden geçerken o on altı çift ayağa odaklandım, bize doğru yaklaştıkça etraflarındaki sıcaklık hala düşüyordu.

Xavier arkamdan, "Sanırım burada bir şey olabilir," dedi ama dönüp bakmadım.

"Bana ne zaman olduğunu söyle, ne zaman olabileceğini değil," diye homurdandım, kendimi tutma çabası tüm bedenimi titretiyordu.

Bir ateş dalgası kapının diğer tarafındaki buzu patlattı, vuruşun gücü içimde yankılanırken onlar sarsıldı ve tutuldu.

Bunu bir işaret olarak aldım ve cehennemi serbest bıraktım.

Büyüm, beni öne doğru savuran acımasız bir dalgayla benden koptu, dışarıdaki koridoru kaplayan buz, her duvardan, zeminden ve tavandan aynı anda jilet gibi keskin mızraklar fırlarken cam kırılması gibi bir sesle patladı.

Ejderhalar kazığa oturtuldu, uzuvları koparıldı ve organları delindi; çığlıkları kapının ardındaki boşluğu doldurdu, gücüm tüm sarayda yankılandı.

Acıları kafatasıma bir örs gibi indi, taze ruhlara aç bir girdap gibi içime çektiğim ham ıstırap beni doldurdu ve büyümüyü yeniden şarj etti.

Xavier yüksek sesle küfretti, sesindeki huşu bana zar zor dokunuyordu. Kendi bedenimin parçalandığı hissiyle savaştım, acıları o kadar güçlüydü ki tadını alabiliyordum.

Gücümü tekrar çağırırken dudaklarımdan bir inilti geçti, onların duygularını kendi duygularımdan bir tarafa iterken, hala emebildiğim her şeyi emiyordum, ikinci kez onlara fırlatmaya hazırdım.

Lacivert pullar vücudumda patladı ve tüm bu duyguların ağırlığı sonunda Emir bastırıcının üzerimdeki etkisini yırttı. Doğrulurken hınzırca sıırttım, zihnim dışarıya doğru fırladı ve kalan Ejderhaların her birine kilitlendi.

Yaşadıkları katıksız ıstırap beni kendime getirdi, kendi kararlılığım tıpkı buzumun bedenlerini paramparça ettiğı gibi zihinsel kalkanlarını da paramparça etti.

On bir tanesi hala nefes alıyordu, Siren formumun tüm gücünü çağırduğımda zihinleri irademe teslim oldu ve dudaklarımı daha önce söylemeye cesaret edemediğim bir şarkıya ayırdım.

Bu, ayda bir yayınladığım bir yem değildi, sırların ya da keşiflerin kaynağı değildi, sadece onu duyan herkesin aklını başından almak için tasarlanmış acımasız, merhametsiz bir Dehşet Şarkısı'ydı.

Xavier'e bir el attım, zihinsel kalkanlarının arkamda olduğunu hissettim, yeteneklerimden hiçbirini kasıtlı olarak ona yöneltememiş olmama rağmen zihninin etrafındaki duvarlar parçalanıyordu. Susturucu bir baloncuk etrafını öylesine sıkıca sardı ki, bir nefes temiz hava bile geçemedi ve onu türümün bu en korkunç armağanından uzak tuttu.

Kapının ardındaki Ejderhalar, şarkım içlerine işledikçe, onları hayatlarının en kötü anlarını yeniden yaşamaya zorladıkça ve yaşadıkları her kabusu kafalarının içinde canlandırdıkça, zihinlerindeki ıstıraptan çok daha güçlü bir acıyla çığlık attılar.

Orada kapana kısılmışlardı, dehşetleri gücümü körüklüyordu, ta ki ben büyüyle dolup taşana kadar, onlardan çaldığım her şeyin gücüyle boğulana kadar, zihinleri titriyor ve avuçlarımın içinde titriyordu.

Koluma dokunan bir sihir fırçası gözlerimi açıp Xavier'e bakmamı sağladı; Xavier paha biçilmez içkilerle dolu, görünürde geçit olmayan gizli bir dolabı işaret ediyordu.

Susturucu baloncuğunun içinden "Burada hiçbir şey yok," diye mırıldandı ve ben de anlayışla başımı salladım. Çıkmaz sokağa girmiştik, bu da tek çıkış yolumuzun düşmanlarımızdan geçtiği anlamına geliyordu.

Tekrar kapıya doğru baktım, şarkı göğsümün derinliklerinden yuvarlanarak kapının ötesindeki hareketsiz Ejderhaların zihinlerinde patladı. Artık daha fazlasının saraya doğru yaklaştığını hissedebiliyordum. İçimde kaynayan büyü bolluğunun bile başa çıkamayacağı kadar çoklardı.

Konuşmak için şarkımı durduramazdım ve Xavier zaten susturucu baloncuğunun içinde beni duyamazdı, bu yüzden kapıları kasırga değerinde bir hava atışıyla patlatmadan önce beni takip etmesini işaret ettim.

Buz ve tahta parçaları, kapının ardındaki Ejderhaların parçalanmış, kanayan bedenlerine çarparak hissettikleri acıya daha da fazla acı kattı.

Ejderhalar yaralarını pençelerken vahşi, dehşet dolu gözlerle bana baktılar; Dehşet Şarkım zihinlerini paramparça ederken bazılarının burnu, kulakları ve gözleri kanamaya başladı.

Xavier arkamdan bir şeyler mırıldandı, ben katliamın içine doğru adım atarken elimi uzatıp

Kanlı buz sanki hiçbir şey yokmuş gibi kenara çekildi ve yerde yayılmış gevşek ve kanayan bedenler bıraktı.

Sağımdaki bir Ejderha elini bana doğru uzatmaya çalıştı, gözleri benimkilerle buluştuğunda çaresiz bir yakarıyla doluydu. Ama neyi yeniden yaşadığını görebiliyordum, işlediği dehşet şimdi kendi kafasında kendine dönmüştü ve daha da yüksek sesle şarkı söylerken ve gözlerinin beyazlarındaki kılcal damarların patlamasını izlerken ona zerre kadar acıma hissetmedim. Kan yanaklarından aşağı akmaya başladı ve kendisinden başka kimsenin göremediği gölgeli iblislere karşı çırpınarak yere yığıldı.

Onun üzerinden geçtim, geriye dönüp Xavier'e baktım, devasa Pegasus kanatlarını dikkatle taşıyordu, ağırlıkları dengesini bozuyordu ama ne pahasına olursa olsun onları tutmaya devam edeceğinden şüphe yoktu.

Solumuzda bir patlama sesi duyuldu ve orada bir kapı açılırken ona doğru döndüm, ama ötesindeki boşlukta hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

Yeni açılan yolu takip etmenin sezgi mi yoksa delilik mi olduğundan emin değildim ama diğer Ejderhaların yaklaştığını, öfke dolu kükremelerinin saray salonlarında yankılandığını hissederek ona doğru sıçradım.

Xavier benimle birlikte koşmaya başladı, şarkımın içine hapsolmuş Ejderhaların hepsi diğerleri gibi devrilmeye başladığında göğsüm ağrıyordu, zihinleri yarıyor ve kırılıyor, sonsuza dek kendi kabuslarına kilitleniyorlardı. İçlerinde kırdığım şeyi hiçbir büyü düzeltemezdi ve birileri onları ölümle acılarına son vermeyi uygun görene kadar kendi iğrenç dehşetlerine katlanacaklardı.

Kapıdan hızla geçtik, büyük balo salonuna girdiğimizde bile kapının ardında kimseyi bulamadık, sarayın mülkiyetini aldığından beri Lionel'e kilitli olduğunu duyduğum ama görünüşe göre bize yardım etmek için kendini açmıştı.

Ejderhaların kükremesi yaklaşıyordu ama eşiği geçtiğimiz anda arkamızdaki kapı çarparak kapandı

Bir kez daha, kilit sesi etrafımızda yankılanıyor ve nefesimi kesiyor.

Dehşet Şarkım önce duraksadı, sonra tamamen düştü ve onunla tuttuğum son zihinler de paramparça oldu. Xavier'in kanatlarından birini ondan aldım ve onu da susturucu balondan kurtardım.

"Buradan çıkmamız gerek!" diye bağırdı.

Muazzam balo salonunu boydan boya geçtik; duvarları süsleyen, akla gelebilecek her türlü tarikat formuna ait çarpıcı resimlerin hepsi başlarını çevirip biz can havliyle koşarken bizi izliyor gibiydi.

"Sizi parçalara ayırmayı bitirdiğimde kafalarınızı kapılarımdaki çivilere takacağım, hainler!" Lionel'in sesi havada gümbürdedi, bir büyü tüm sarayda ve ötesinde yankılanmasını sağladı.

Balo salonunun öbür ucuna vardığımızda büyük bir çift kapı bizim için açıldı, ilerideki parke zeminin ortasında gümüşü ayak izleri belirdi ve başka türlü fark edemeyeceğim küçük bir geçide yöneldik.

Önümüzde dar bir merdiven belirdi, görüş alanının dışında aşağı doğru iniyordu ve değerli Pegasus kanatlarını tutarken yönünü bulmak neredeyse imkânsızdı.

Kırılan camların sesi balo salonundan bize ulaştı ve hemen ardından bizi avlamak için sarayı parçalamaya başlayan bir Ejderha kükremesi geldi.

"Beni takip et," diye emretti Xavier, beni kenara itti ve güzel kanatlarından birini önündeki basamaklara fırlatıp üzerine atladı ve kendini aşağı itti.

Kaymaya başladı ve gökkuşağı tüylerinin üzerinde parıldayan yanardöner parıltı merdiven boşluğunu aydınlatıyor gibiydi. Hızla hızlandı ve korku ya da heyecan dolu bir kişnemeye gözden kayboldu.

Onun mantığını sorgulamakla kaybedecek zamanım yoktu, taşıdığım kanadı da aşağıya fırlattım ve sıçradım

ve kaymaya başladı.

Daha hızlı hareket etmemiz için sırtımıza hava tuttum, sarmal merdivenler o kadar hızlı geçiyordu ki sarayın derinliklerine doğru hızla ilerlerken bir Vampir'e parmak ısırtabilirdik ve içinde bulunduğumuz durumun korkunç gerçekliğine rağmen içimden bir çığlık yükseldi.

En alt basamaktan kaydım, Xavier'in kopmuş kanadının kemikli çıkıntısına beyazlamış parmak eklemlerimle tutundum ve dönerken kalbim adrenaline gümbürdüyordu.

Xavier çoktan ayağa kalkmış, beni cesaretlendirmek için kişniyor ve karanlığa doğru uzanan daha fazla gümüş ayak izini işaret ediyor, kanadını bir kez daha kollarında beceriksizce tutarak onların peşinden gidiyordu.

Diğer kanadı da alıp peşinden koştum, nereye gittiğini bilmediğimiz rastgele ayak izlerini takip etmekle aptallık etmediğimizi umuyordum ama bu noktada elimizdeki tek seçenek buydu.

Taşların gıcırdama sesi loş geçidin etrafını titretti ve Xavier sarayın altındaki gizli tünellerin karanlık girişinden geçerken zaferle haykırdı.

"Kalpleriniz saf ve çelikle bağlı. Burada güvenli bir geçiş bulacaksınız," diye fısıldadı ruhani, kadınsı bir ses eşiği geçtiğim anda ve içime bir ürperti yayıldı. Bize yardım eden her kimse onun hayaleti bir kez daha ortadan kayboldu ve giriş arkamızdan kapandı.

Xavier önümüze bir Faelight fırlattı ve bir hareket bulanıklığı bize doğru gelirken neredeyse korkudan bağıracaktım. Ama ben daha büyümü çağıramadan Caleb önümüzde kayarak durdu, Seth sırtından atladı ve kollarını bana doladı.

"Amfitiyatronun çöktüğünü gördük," diye boğuk bir sesle beni kucakladı. "Ve bir an için düşündük ki, belki de-"

Caleb'in kollarını bize de dolaması, Xavier'i Varis sandviçinin içine çekmesi ve onların sevgisi ve korkusu üzerime çökerken rahatlayarak küfretmesiyle kesildi.

"Ben de sizi seviyorum pislikler," diye boğuldum. "Ama buradan siktir olup gitmemiz gerekiyor."

"Anlaştık." Caleb bizi serbest bıraktı ve ellerini önüne uzatarak tahta ve sarmaşıklardan bir kızak yaptı, göğsüne bağladığı bir koşum takımıyla birlikte hepimizi sürüklemeye hazırdı. "Haydi, bu gece yine ayrılmayacağız."

Geri kalanımız bunu memnuniyetle kabul etti ve Seth ile Xavier hırpalanmış Pegasus kanatlarını kızağa yükledikten sonra üçümüz de atladık.

Caleb hediyeleriyle koşmaya başladı, ben de bağırarak kızağın kenarına tutundum, lanet şey her dönüşte kafamızı duvarlara çarpma riskini göze alacak kadar şiddetle virajlarda sallanıyordu.

Yine de yavaşlamadı, kükreyen Ejderhalar bize buradan olabildiğince çabuk çıkmak için ihtiyacımız olan her türlü motivasyonu verdi.

Birdenbire geçidin en ucundan fırladık ve bizi yıldızlaşmaktan koruyan büyülü kalkanların dış kenarlarının ötesindeki donmuş havaya girdik.

Seth başımızın üzerine yıldız tozları savurdu ve sahte kralın pençelerinden bir kez daha kaçarak göklerin kucağına doğru savrulduk ve giderken mutlak başarısızlığımızın ağırlığı bizi ezdi.

Karanlık her yerdeydi, beni kim olduğumu söndürmeye çalışan b i r gölgeler nehrinin altına itiyordu.

Kökler. Ama burada kalmak için savaşıyordum, pes etmeyi reddediyordum çünkü pes ettiğim an asla geri dönemeyecektim. Bu benim sonumdu, Gölge Canavar kontrolü ele geçirecek ve ruhumun parçaları onun gücü tarafından yutulacaktı.

Yüzeye doğru her tırmanışımda Gölge Canavar'ın iradesi benimkine çarpıyor ve beni tekrar aşağıya inmeye zorluyordu. Belki de Lavinia'nın iradesiydi ya da lanetin gücüydü. Artık bilmiyordum. Tek bildiğim, Gölge Canavar'a karşı kazandığım her santimlik güçle, onun üç katını geri aldığıydı.

Çıkış yolum için savaşamadım. Artık beni kendime geri götürecek bir yol bile göremiyordum.

Kan burnumun dibinde ağır bir şekilde asılı duruyordu ve ben bir kez daha kaybolmuş, havada üstümde uçan ve anlayamadığım kelimelerle bana seslenen koyu saçlı bir adamın peşindeydim.

Sanki tenimin dokusuna yazılmış gibi onu öldürmek için yanıp tutuşuyordum. Çenemde ölecek ve içimdeki bu öfke dinecekti. Bu işkence sonsuzdu. Ve onu yatıştırabilecek tek şey ölümdü.

Zihnim birkaç dakika önce altımda yatan kanlı kıza takıldı ve kafamda bir şey kırılarak bir saniyeliğine tekrar net görmemi sağladı.

Tory.

Zihnimdeki Gölge Canavar'a kükredim, o kontrol kırıntısına tutunurken geri adım atmayı reddettim. Bu canavar kendi bedenimi kız kardeşime karşı kullanmıştı ve ben de onu gücüme boyun eğmeye zorlayacaktım çünkü boyun eğmeyecektim. Kim olduğumu bir daha unutmuyacaktım. Pes etmeyecektim.

Kontrolümü yeniden kazanmak için dişe diş mücadele ettim, gözlerim Orion'a takıldı, bir hava akımıyla üzerimde duruyor ve ona geri dönmem için bana yalvarıyordu.

Ben buradayım.

Ama ona ulaşamadım, Gölge Canavar'dan kaçmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, beni bırakmıyordu.

"Sakin ol, küçük canavar," dedi Lavinia'nın sesi kafamın içinde dönerek.

"Dinlen

."

Gölge Canavar'ın beni kavrayışı bir dalgayla paramparça oldu ve değişim üzerime akarken nefesim kesildi, Fae formuma döndüğümde dizlerim yere çarptı, ağzım Tory'nin kanıyla ıslandı ve olanlardan dolayı dehşete kapıldım.

Ben onları kovmaya çalıştıkça bile gölgeler etrafımda sıkıca sarılıyor, bedenimi kucaklıyor, dokunuşları beni baş dönmesi noktasına kadar zayıflatıyordu. Eğer içimde bir büyü kaldıysa bile, o da ölmekte olan bir kora dönüşmüştü ve kesinlikle hiçbirini hissetmiyordum.

"Tuttum seni, Mavi." Orion bir sonraki kalp atışında oradaydı, ben onu itmeye çalışsam bile beni kendine çekiyordu.

"Onu incittim," dedim, acı kalbime bir kazık gibi saplanmıştı. Titriyordum, panik beni kör ediyordu, tüketiyor, yutuyor, tekrar tamamen kendim olurken yutuyordum.

"Onu incittim," diye tekrarladım, kanı ağzımdaydı, ellerimdeydi, her yerdeydi. Her yerdeydi. Şok içinde donup kalmıştım, onun ölmüş olması gibi korkunç ve imkânsız bir ihtimali düşündükçe dehşet kollarımı ve bacaklarımı bağlıyordu. Onu bu dünyadan koparıp almıştım ve hiçbir şey bunu geri alamazdı. Eğer bu doğruysa, asla iyileşemezdim. İkizim olmadan yaşayamazdım, yaşayamazdım.

Orion başımı ellerinin arasına aldı ve ben ona baktım, gözümü kırpamadım, yaptığım şeyin ardından titremekten başka bir şey yapamadım. İkizim. Sayamayacağım kadar çok kez kahramanım olmuş, vahşi, olağanüstü kız kardeşim. O tutku, direnç ve alev alev yanan ateşti. O benim yanan fenerimdi ve ben onun alevlerini sonsuza dek söndürmüş olabilirim.

"O yaşıyor," dedi Orion yavaş ve bilinçli bir şekilde, beni bu sözleri duymaya zorlayarak. "Caleb onu aldı. Onu iyileştirecek, sana söz veriyorum Mavi."

"Onu incittim," diye tekrar nefes aldım, zihnim bu tek gerçekliğe takılıp kalmıştı. Onu yere yatırdığım, pençelerimin derisini parçaladığı, derin ısırıklarım ve benden ona doğru akan zehirle ilgili anılar sel gibi akıyordu.

"Sen değilsin, bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?" Beni biraz salladı ve gözlerindeki dürüstlüğü içime çektim.

"Eğer daha güçlü olsaydım, onu durdurabilirdim. Geçmişte onunla savaştım. Bu sefer neden olmasın?" Konuşacak yeni kelimeler bularak mırıldandım, ama bu korkunç gerçekle yüzleşirken beni kesip biçen silahlar gibiydiler. Tory'nin neredeyse ölümünden ben sorumluydum ve şu anda sahip olduğum tek şey Caleb'ın onu kurtaracağı umuduydu. Ama ya kurtaramazsa?

"Bu bir gölge laneti," diye homurdandı Orion. "Ve gölgelerin tamamının bu gücü yönlendirdiğini düşünmeye başlıyorum. Anka Kuşu'nun onu yakıp yok edebileceğini sanıyordum ama belki de lanet sadece iradeyle yok edilemez. Belki de sadece üzerine konulan şartlarla bozulabilir. Damarlarında yıldızların tüm gücüyle savaşabilirsin ama yine de

yeterli olmayacaktır. Sanırım bunun tek bir cevabı var ve o da benim Lavinia'nın anlaşmasını yerine getirmem."

"Ya bunların hepsi bir oyunsa?" En çaresiz korkumu fısıldadım. "Ya Lavinia lanetin üç ay döngüsü dolmadan beni tüketeceğini biliyorsa? Bu onun anlaşmasını bozmaz. Şartları bozmaz."

Ellerimi tuttu, beni kendine yaklaştırdı, gözleri o güne kadar gördüğüm en canlı gözlerdi, sanki gece gökyüzü gözbebeklerinin içindeydi. "Ne olursa olsun bu laneti bozacağım. Beni duyuyor musun, Blue? Bu, gökyüzünün üstümüzde ve yerin altımızda olduğu kadar kesin bir gerçek."

Buna cevap vermek için ağzımı açtım, kendini bu lanete teslim ettiği için sürekli öfke duyduğumu ve laneti bozmam için cehennemi yaşamak zorunda kalmasından nefret ettiğimi yinelemek için. Ama sonra göğsümdeki bir çekiş Lavinia'nın beni çağırdığını söyledi ve karşı koymaya bile çalışmadan bedenim dumana dönüştü.

Orion küfrederek ayağa fırladı ve Lavinia ruhumun ipini çekerken ben de onun çağrısına cevap vermek zorunda kaldım ve havada uçarak duvardaki bir havalandırma deliğine doğru yöneldim.

"Darcy!" Orion arkamdan seslendi, ben havalandırma deliğinden kaçamadan kapıları kaplayan buzu fırlatıp attı, Gölge Canavar'a kapılardan geçen yolu kullanmasını vasiyet ettim. Ben o tarafa doğru koştum ve Orion da Vampir hızıyla yanımda ilerledi, sağlı sollu koridorlarda uçarken kaybolduğum karanlık sisi takip etti.

Lavinia'dan önce ben vardım ve o da vardiyayı benim üzerime geçirdi, Gölge Canavar bir kez daha kontrolü ele geçirirken dudaklarımdan çıkan bir kükreme yukarıdaki avizeyi titretti.

Hâlâ aklım başımdaydı ama ne kadar süreyle?

Lionel hiç irkilmeden, devasa salonda, omuzlarından koyu mavi cüppeleri sarkan, Fae formlarıyla etrafını saran otuz ya da daha fazla Ejderha Değiştiren'le birlikte karşıımızda duruyordu.

Orion yanımda durdu, elini omzuma bastırdı, parmakları kürkümde düğümlendi ve ben

İçimdeki öfke yatışırken zihnimi tuttum ve onun varlığına odaklandım.

"Bu konuda bana danışmadın!" Lavinia bana yaklaşıarak Lionel'e bağırdı.

Gölgeler ellerinde tehditkâr bir şekilde dans ediyordu ve ben bunun bir tür açmaz olduğunu fark ettim. Ejderhalar Lionel'ın yakınında durmakla kalmıyor, onu koruyucu bir şekilde çevreliyorlardı, arkasındaki açık kapıdan gelen birkaç hırıltı bana yakınlarda daha da fazlası olduğunu haber veriyordu.

Bu muydu? Lionel ve Lavinia'nın kutsal olmayan ittifakının dağıldığı an mı? Beni buraya kendisi için savaşmam için mi çağırmıştı?

Aklımı başımda tutmaya çalıştım ama Lionel'a saldırmamı istiyorsa, buna itiraz edeceğimi sanmıyordum. Bu fırsatın tadını çıkarırdım. Yine de Gölge Canavar beni tamamen ele geçirmeye çalışmadı.

Lionel sakince, "Ben kralım," dedi. "Planlarım konusunda kimseye danışmama gerek yok, sizin de itiraz etmeniz için bir neden göremiyorum."

Lavinia dişlerini Lionel'ın Ejderha muhafızlarından birinin yanında gıcırdattı ve adam çenesini kaldırdı, gözlerinde bir korku titreşimi vardı ama geri adım atmadı.

O anda Lionel'ın muhafızının sol kolunda, dirseğinin kıvrımına yakın bir yerde bulunan Koç işaretini fark ettim. Gözlerim bir sonraki Ejderha'ya, sonra bir sonrakine kaydı ve Lionel'ın ne yaptığını göğsümde batan, uğursuz bir hisle anladım. Hayır.

Gözlerim en son Lionel'ın koluna kaydı ve o da sanki incelemeyi memnuniyetle karşılıyormuş gibi kolunu dışa doğru çevirdi; Lavinia ve ben kolunun iç kısmına kadar damgalanmış olan yıldız işaretlerine bakarken dudaklarının kenarları yukarı doğru seğirdi. On iki sembolün hepsi, bazıları diğerlerinden daha kalın ve koyu görünüyordu, bu da o yıldız işaretine sahip daha fazla ruhun ona bağlandığını gösteriyordu. Lanet olsun, kaç tane Ejderhayı Muhafızı yapmıştı? Şimdi kaç tanesi

Ölüm onu çağırdığında kendilerini onunla arasına atmaya hazır mıydılar?

Orion da bunu fark edince parmakları kürkümde sıkılaştı ve büyüünün yanımda karıncalanarak kelepçelerinden kurtulduğunu hatırlattığını hissettim.

Lionel kendini beğenmiş bir tavırla, "Tüm düşmanlardan korunmamı sağladım," dedi. "Bana dokunulamaz."

Lavinia parmağıyla bir fiske vurdu ve Lionel'ın gölge eli kalkarak boğazına sıkıca yapıştı. Aynı anda birkaç Ejderha yardımına koştu ve güçlerini birleştirerek gölge eli boynundan geri çekip onu Lavinia'nın kontrolünden kurtardılar.

Bir sokak kedisi gibi çılgık attı, gölgeden bir kaide üzerinde yükseldi ve öfkeyle feryat etti.

"Sana layık bir varis doğurmak için yorulmadan çalıştığım gece bunu yapmaya nasıl cüret edersin?" diye sordu.

Patilerimi kaydırıp Orion'a baktım ve onun bu haber karşısında dişlerini gösterdiğini gördüm. Bu gece daha da kötüleşebilir miydi?

"O zaman bu varis nerede?" diye sordu Lionel. "Eğer verdiğiniz sözü yerine getirdiyseniz onu hemen bana getirin Kraliçem." Ona verdiği unvanda alaycı bir hava olduğuna yemin edebilirdim ama emin olmak zordu.

Lavinia kulaklarımı yassılaştıran ve rahatsızlık içinde homurdanmama neden olan tiz bir ses çıkardı. Üstümüzdeki odada bir gümbürtü duyuldu, tavan az önce üzerine düşen şeyin ağırlığından titriyordu.

Lionel kaşlarını çattı ve ağır ayak sesleri yukarıdan gelirken tavana baktı.

Lavinia acı bir sesle, "Muhtemelen küçük partinizin ardından yiyip bitirecek birkaç ceset bulmuştur," dedi ve o cesetlerin sevdiğim birine ait olmaması için dua ettim.

"Parti mi?" Lionel tükürdü. "Sarayın bütün bir kanadı neredeyse yok oldu, yaklaşık otuz Ejderha kaybettim ve amfitiyatro harabeye döndü. Ortaya çıkmış olabilirim

Bu gece galip geleceğiz ama isyancılar Solaria Kralı'na suikast düzenleme küstahlıklarının bedelini ödeyecekler."

"Kana susamış olmana bayılıyorum baba," diye mırıldandı Lavinia, sesi bal gibi tatlıydı, sanki bir an önce ölmeye kararlı görünmüyordu.

Lionel'in yeni Muhafızları beni tartarken ve Mildred sıranın önüne doğru ilerleyip kılı çenesini kaldırarak boncuk gözleriyle beni değerlendirirken tüylerim diken diken oldu.

Gümbürtü sesi odanın ötesindeki merdivenden aşağıya doğru taşındı ve herkesin bakışları kapıya takılınca o tarafa dönüp baktım. Kapı yavaşça açıldı, ardında kimse yoktu ama hislerim bana dikkatli olmamı söyledi.

Grotesk bir yaratık tavanda sürünerek geldi, açıkça yapıldığı gölgenin arasında yüz hatları keskindi. Bir Ejderha Değiştiren kadar büyüktü, iri cüssesi tavandan düşerek Lavinia'nın yanına güm diye indi.

Gölgeler o şeyin derisine batarken geri çekilme dürtüsüyle savaştım, karanlıktan yavaşça bir adam belirdi, yüzü yakışıklı bir zalimliğin resmiydi. Dudaklarında şeytani bir gülümseme kıvrılıyor ve bakışlarında uğursuz bir boşluk kıpırdanıyordu. Çıplaktı, güçlü vücudu bronz teninde canlı damarlar gibi nabız gibi atan gölge izleriyle işaretlenmişti.

"Merhaba baba," diye mırıldandı, sesi hınzır bir baştan çıkarıcıydı.

Vücudumdaki tüm kaslar gerilmişti, ruhumun derinliklerinde bir yerde aramızda bir yırtıcının belirmediğini ve kana olan iştahının doymak bilmediğini biliyordum.

Ejderhaların hepsi Lionel'ın önünde korumacı bir şekilde yer değiştirerek saflarını sıklaştırdı, gözleri bu yeni, canavarca gelişe dikildi ve boğazımdan alçak bir hırıltı yükseldi.

"Adını Tharix koydum," diye mırıldandı Lavinia, uzanıp parmak uçlarını onun çenesinde gezdirdi ve ikisinin arasına baktığımda benzerlikleri görebiliyordum, elmacık kemiklerinin eğimi tıpkı onunkilerle aynıydı ve dudaklarının zalim kıvrımı onunkilere yansiyordu. Yine de bunu nasıl tam olarak doğurmuştu

Birkaç saat önce yetişkin bir adam beni aşıyordu. "Eski dilde prens anlamına gelir. Mükemmel değil mi? Yaklaş baba, oğluna merhaba de."

Lionel başını kaldırdı, canavara dikkatle ama biraz da merakla baktı. "Güçlü bir örneğe benziyor," diye gözlemledi, gözleri Tharix'in vücudunun her santimini onaylayarak dolaşıyordu ve ben de aralarında bazı benzerlikler fark ettim, DNA'larının bu imkansız birleşimi, hepsi paketlenmiş ve onlar için savaşmaya hazır.

"Ama o Ejderha doğumlu mu?" Lionel kuşkuyla ekledi.

"O babasının soyundan geliyor," diye gururla yanıtladı Lavinia. "O da en az sizin kadar safkan, Kralım ve dört elemente de sahip. Yine de itiraf etmeliyim ki, gölgelerin armağanıyla da kutsanmış durumda."

Bu korkunç gerçeklik, yavrularının gücünün akıl almaz büyüklüğü karşısında iyice kapandı.

"Göster bana," dedi Lionel ve Lavinia Tharix'e başıyla onay vererek Orion'la beni ona yer açmak için geri gönderdi.

Biz geri çekilirken Tharix tamamen hareketsiz kaldı, Ejderha Muhafızlarının hepsi Lionel'ın etrafındaki yerlerinde kalarak gerildiler, bir saldırıya hazırdılar ama hiçbiri gelmedi.

Bunun yerine Tharix bir kedi sıçrayışıyla öne atıldı ve bu öyle ani bir değişime dönüştü ki kalbim bu değişim karşısında yerinden fırladı.

Lavinia'nın söz verdiği gibi vücudundan bir Ejderha formu fırladı, pulları mat bir obsidyen rengindeydi ve odadaki tüm ışığı içine çekiyor gibiydi, bu da muazzam boyutu ve dik duran kanatlarının ötesinde herhangi bir detayı tanımlamayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Muhafızlar Lionel'ın etrafındaki safları sıklaştırdı, kalkanlarını yerlerine fırlatırken havada büyü parılıyordu.

Mildred telaşlanmış gibi kendini yelpazeleyerek, "Aman Tanrım," dedi.

Tharix arkasına yaslanıp tüm cüssesini gösterdi; en az Lionel'ın şekil değiştirmiş hali kadar, hatta belki de Darius'un ki kadar büyük olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ondaki yankılanan kükreme bir

şeydi

Kabuslar görüyordum, sarayın dört bir yanından çığlıklar yükseliyor, hizmetkârlar ve muhafızlar ondan çıkan sesle dehşete kapılıyordu. Ve bu, o ölümcül çenesinden dökülen gölgelerle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi, ağzından aç saldırılarla kıvrılıyordu ve kendilerini menzillerinde bulacak kadar şanssız herhangi bir Fae'nin kemiklerindeki deriyi soyacağından hiç şüphem yoktu.

Lavinia, "Bu kadar yeter, tatlı bezelyem," diye mırıldanarak devasa canavara yaklaştı ve bir elini böğründe gezdirdi.

Tharix anında uyum sağladı, Fae formuna geri döndü, o hınzır sırtış bir kez daha yerindeydi ve şimdi içinde neyin gizlendiğini bildiğim için gözlerinden dışarı bakan karanlığı tanıyabiliyordum. Bir kabus ete kemiğe bürünmüştü.

"Muhteşem," diye nefes alan Lionel öne doğru bir adım atarak Muhafızlarının kendisine yer açmak için dağılmasına neden oldu. "Dediğimi yapacak mı?"

Lavinia, "Kapislerimize tamamen itaat eder, Kralım," diye söz verdi. "Deneyin bakalım."

Lionel, "Vampirin üç kaburgasını kır," diye emretti ve Tharix Orion'a yaklaşırken ve sadık dostum bir adım bile atmazken ben kükreyerek cevap verdim.

Orion üzerine doğru gelen canavara saldırmaya hazırlanırken Lavinia hafifçe, "Kaburgalarını kırdığında dövüşme, evcil hayvan," diye emretti. "Bu benim işkencemin bir parçası sayılacak."

Orion hırladı ve ben de onu korumak için etrafımda dönerek bedenimi onun ve Tharix'in arasına yerleştirdim.

Korkunç yaratık çömelerek yere indi, altımda süründü ve o kadar hızlı bir şekilde sırtımdan ayağa fırladı ki, çenemi ona doğru kırarak dönmekten başka bir şey yapamadım. Lavinia ben saldıramadan boğazıma bir tasma geçirdi ve beni geri çekti.

Orion kendisine yaklaşan korkunç yeni Varis'e baktı, Tharix rahatça onun kişisel alanına giriyordu

uzanıp arkadaşımın yanlarını kavramadan önce, kara gözleri heyecanla parlıyordu.

Lance'e ulaşmaya çalışarak çırpındım ve Lavinia bir oyun oynuyormuşuz gibi gülerek beni bir kez daha geri çekti, Tharix sıktı ve Orion'un kaburgaları şak, şak, şak diye kırıldı.

Orion acıyla tısladı, dişlerini gösterdi ve Tharix onu serbest bırakır bırakmaz eline buzdan bir bıçak alıp meydan okurcasına bir kükremeye canavarın şakağına sapladı.

Tharix bir gümbürtüyle yere yığıldı, yarasından siyahımsı kan akıyordu. Lavinia öfkeyle çığlık attı ama Orion, Tharix'in kaburgalarını kırmasına izin verme emrine itaat etmişti, iş bittikten sonra onu durdurmak için hiçbir şey söylememiştir.

"Seni kelepçelerinden kim kurtardı?!" Lavinia çığlık attı. "Hemen buraya gel ve bir daha tek bir büyü bile yapma yoksa bu gece küçük Vega'nın el ve ayak parmaklarını keserim."

Orion ona doğru yaklaştı, Lavinia'ya meydan okurcasına bakarken gözlerinde karanlık vardı.

Tharix seğirdikten sonra hareket etmeye başlayınca ırkildim, ölüm bir şekilde onu bağışlamıştı, yavaşça toparlandı, buz bıçağını yere fırlatıp ayağa kalkmadan önce bir sarsıntıyla şakağından çıkardı.

Ejderhalar şaşkın bakışlar attılar ama Mildred heyecanla alkışladı.

"Oh, o mükemmel, değil mi Lionel Amca?" Mildred cıvıladı. "Ne kadar iri yarı bir oğlun var. Oldukça da yakışıklı." Onun varlığından habersiz görünen Tharix'e kirpiklerini kırıştırdı, bakışları bir kemik bekleyen vahşi bir köpek gibi Lionel'in üzerindeydi.

"Henüz tam onayımı kazanmadı," dedi Lionel, bakışları Lavinia'ya kaymadan önce yarattığı dikkatle süzerek. "Ama aferin Kraliçem. Savaşta yeteneklerini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Onun barbarlığından zevk alacaksınız, Kralım. Kana susamış durumda." Genişçe gülümsedi, gözleri Lionel'ın etrafındaki Ejderhaların üzerinde gezinirken başını eğerek boyun eğdi. "Size iyi geceler dileyeceğim. Zavallı bebeğime zarar verdiği için onu cezalandırmadan önce hayvanıma yeni sihirli engelleyici kelepçeler bulmalıyım."

Lionel, bakışları takdirle onun üzerinde dolaşırken, "İşin biter bitmez odana geleceğim," dedi ve aralarındaki tuhaf ilişki bir kez daha tersine dönerken öğürme isteğimle savaştım.

Lavinia onun ilgisinin altında kıpırdandı ve parmaklarını dalgınca Orion'un saçlarına soktu, sonra boynumdaki tasmayı sıkıca çekerek öfkeyle dişlerimi kırmama neden oldu.

Onu odadan çıkarken takip etmek zorunda kaldım, Lionel ve canavar gibi yeni Muhafızlarını arkamda bıraktım, Tharix de peşimden geldi, gözleri iki çukur gibiydi, içlerinde hiç ruh yoktu.

Lavinia Orion'a, "Kendini iyileştir, hayatım," diye fısıldadı ve o da bunu yapmak için elini kaldırıp kaburgalarını birleştirdi, ama elini bıraktığında Lavinia onu yakaladı, parmaklarını Orion'un parmaklarının arasından geçirdi ve benim kıllarımı diken diken etti.

Taht odasına geri götürüldük ve cehennemin kapıları arkamızdan kapanıyor gibiydi. Bu gece umutsuzlukla örtülüydü ve ben onun pençesinden kaçamıyordum.

Tory'yi düşündüm ve başımı geriye doğru eğdim, boğazımdan hüznü bir feryat yükseldi ve havayı bu terk edilmiş akşam kadar siyaha boyadı. İkizimin bana ihtiyacı vardı ve ben ona ulaşamıyordum. İkiye bölünmüş ve geçilmesi imkânsız bir nehrin iki yakasına savrulmuş tek bir varlıktık. Bir şekilde ona dönmek zorundaydım. Çünkü o olmadan kader değişmezdi. Bunu varlığımın derinliklerinden biliyordum.

Ama Gölge Canavar'ı içimden söküp atana ve onu sonsuza dek öldürene kadar ona yakın olamazdım. Artık onun en büyük tehditlerinden biriydim.

Bu sözde savaş konseyleri için kullanmaya alıştığımız dairesel masa gürültü ile doluydu, bir yaygara treni Sesler kesilmiyor ve başım şiddetle çarparken daha da yükseliyor gibiydi.

Ya da belki de bu, kız kardeşimin dün gece beni öldürmeye çalıştığı zehrin artçı etkileriydi.

Kaplan gözü kristalinin hâlâ derimin içinde durduğu yan tarafım acıyla yandı, beni diğer yarımın çalma ve Lionel Acrux'tan bir kez daha kaçma çabaları sırasında kimse bunu fark etmemişti.

Yine de çıkarmadım. Sebep olduğu yanığa rağmen, bedenim dinlenmek için isyan etse bile, onun gücünün damarlarımda dolaştığını ve onlara güç aşıladığını hissedebiliyordum.

Ama benim için hiç dinlenme olmayacaktı. Uyandığımda kendimi burada bulduğumdan beri, yaralarım Basilisk anti-zehiriyle iyileştirildiğinden, beni onarırken sayısız saatler geçtiğinden ve bitmeden önce beni uyandırmak için öfkemden çok korkarak beni bastırdıklarından beri değil.

Önümdeki masada duran bir yığın yiyeceğe dokunulmamış ve görmezden gelinmişken, Geraldine sürekli olarak beni endişelendiriyordu

bakar.

Ben de onu görmezden geldim.

Burada sessizce oturup bir kez daha korkunç bir şekilde yanlış giden her şeyin gerçeklerini kabul etmekten başka bir şey yapamayacak kadar hepsine öfkeliydim.

Çektiğimiz çileden çıkan tek iyi ışık, Xavier'in kanatlarını geri almayı başarmış olmasıydı. Sofia ve Tyler şu anda onun yanındaydı, asilerin sunduğu en iyi şifacılar kanatların yeniden takılıp takılamayacağını anlamaya çalışıyorlardı ve ben de bir yolunu bulacaklarını umuyordum.

Varisler ve aileleri o kadar yüksek sesle tartışıyorlardı ki başım dönüyordu, Geraldine'in kararlı öfke feryatları, yapmamız gereken bir sonraki hamleler üzerinde tartışırken ve şu anda karşı karşıya olduğumuz her sorunu incelerken, otoriter saçmalıkları bir bıçak gibi kesiyordu.

Dün gece, takip etmeye yemin ettikleri kraliçelerden biri ortaya çıkıp onları hayal kırıklığına uğrattığında, büyük bir isyancı tutsak grubu ölmüştü. Gabriel'in kehaneti yeryüzünde cehenneme dönüşmüştü. Ya Lionel kardeşimin o savaş alanında bana gönderdiği uyarıyı zihninden sökmeyi başarmış ve bize karşı çarpıtmıştı ya da yıldızlar kaderimizle bir kez daha oynamak için işbirliği yapmıştı.

Darcy'nin iddia ettiği şey doğruysa, ikincisi de birincisi kadar olasıydı. Çünkü soyumuz lanetliydi. Ve bu laneti sona erdirmek için tutmam gereken söz bir gizemdi.

Hepsi ileri geri tartışmaya devam ederken, olası saldırıları ya da güçlerimizi bir araya getirmenin yollarını tartışırken, bunların hiçbirinin ihtiyacımız olan şey olmadığını biliyordum. Bu ordu yok edilmişti ve kaçıyordu, tutundukları umutları hızla kaybediyorlardı ve şimdi bir grup kavgacı Fae'yle birlikte akıntıya kapılmış, hiçbirimizin bulamayacağı lanet bir mucize yaratmamızı bekliyorlardı.

Geraldine bir grev yapmamız için baskı yapıyordu.

Bu savaşı bizim lehimize anlatmak, aynı zamanda daha fazla isyancıyı bizim için savaşımaya çekmek. Nebular Engizisyon Merkezlerini yok etmek ve orada tutulan Fae'leri serbest bırakmak için gruplar gönderiyorduk ama daha büyük bir şey yapmamız gerekiyordu. Aklına Solaria Mahkemesi'ne saldırmak, Max'in kötü üvey annesini ve Lionel'in başkanlık etmesi için ona verdiği yeni kurulan mahkemeyi ortadan kaldırmak ve belki de rejimin diğer bazı önemli üyelerini de ortadan kaldırmayı planlamak gibi bir fikir geldi.

Bana sağlam bir fikir gibi geldi ama şu anda bir bütün olarak savaşa odaklanamıyordum. Zihnim kendi kişisel önceliklerime çok fazla takılmıştı ve bu odada gerçekleşen sürekli tartışmalara katılmak için gereken enerjiyi toplayamıyordum.

Cebimde bir şey kıpırdadı ve Darcy'nin kurtarmam için bana verdiği Tiberya Faresi'ni hatırlayarak irkildim. Kaçtığımız katliamın ortasında hayatta kalan tek kişi.

Onu çıkardım ve bana verdikleri diğer şeylerle birlikte masanın üzerine koydum.

"Darcy bunları almamızı istedi," diyerek ayağa kalktım ve eşyaları orada bıraktım, küçük Fare aralarında titriyordu. Önemli olduklarını biliyordum ama hiçbir ihtiyacım olan çözümleri sunmuyordu ve o lanet masada bir dakika daha oturacak gücüm yoktu.

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm, diğerleri gitmemi protesto ederken arkamdan gelen sesleri duymazdan geldim, ama o duvarların içinde benim için hiçbir şey yoktu. Bir şeyler yapmalıydım, oturup yine ne kadar başarısız olduğumuz hakkında konuşmamalıydım.

Kapıyı yırtarak açtım ve Dante Oscura ile yüz yüze geldim, karşımda gömleksiz ve savaştan kanlar içinde dururken güçlü vücudu şimşek gibi çakıyordu, gözleri benimkilerle buluştuğunda kararıyordu.

"Kardeşimi seninle göremiyorum," diye alçak sesle hırladım, sırtım kanatlarımın uykuda olduğu yerde karıncalanıyordu, sanki

Bedenimin sınırlarından kaçmak için can atıyorlardı.

Rosalie onun arkasında alçak sesle ve sertçe hırladı, ben önlerinde dururken o ve Leon onu kuşatmak için yaklaştılar. Bir cehennem köpeği sürüsüne karşı sadece küçük yaşlı ben.

"Ve kız kardeşini görmeyi başaramıyorum, piccolo regina," diye cevap verdi Dante karanlık bir şekilde, teninde elektrik kıvılcımları çakıyordu.

"Bu kadar yeter," diye gürledi Tiberius Rigel arkamdan, ama ona doğru dönüp bakmadım, bu öfkeye bir çıkış yolu bulmak için duyduğum acı beni pervasızlığa itiyordu.

"Geri kalanımız savaşa giderken evde çocuklarla kalan bir adamın fikrini sormadım," diye alay ettim, gözlerim hala Dante'deydi ama sözlerim henüz gerçek bir rol oynamadıkları bu savaşta söz sahibi olduklarına inanmakta çok kararlı görünen eski Konsey üyelerine yönelikti.

Tiberius, "O saçma sapan planı bizim bilgimiz ya da onayımız olmadan uydurduğunuzu gayet iyi biliyorsunuz," diye öfkeleni. "Muhtemelen küstahlığınızla bile, bir parçanız giyinip kuşanan gençlerden oluşan bir ordunun Ejderha Kralı'nı devirmeyi asla başaramayacağını anladı ve-

Tiberius'la yüzleşmek için döndüm ama Max ondan önce davranmış, göğsü babasının göğsüne çarpmıştı ve ikisini ayakta, karşı karşıya buldum.

"Bu odadaki sözde gençler bu savaş için savaştı ve kan döktü," diye hırladı Max. "Sizin rahat ofis işlerinizde deneyimlediğiniz hiçbir şeye benzemeyen ölüm ve kargaşa gördük. Hem dost hem de düşmanla birlikte savaştık ve yol boyunca sevdiklerimizden çok daha fazlasını kaybettik. Ruhlarımızı bu uğurda feda ettik, Lionel'in zulmüne ve baskısına karşı savaşmak adına yapmaya zorlandığımız her iğrenç eylemde parçalarımız kırıldı ve koptu. Bu arada, üçünüz yıllarca onunla aynı masalarda oturdunuz ve kapalı kapılar ardında neler çevirdiğini görmezden geldiniz. Bu fırsatı sadece Gölge Prenses bizim diyarımıza geçtiğinde yakalamadı; bunu uzun zamandır planlıyordu.

Yıllardır. Hepinizin ne pahasına olursa olsun hizmet etmeye ve korumaya yemin ettiğiniz lanet olası kralınızı Karanlık Zorluyordu ve siz bunu görmediniz bile. Şimdi Roxanya Vega karşınızda dururken, tüm bu başarısızlıklar sayesinde ondan çalınan her şey yüzünden kanlı ve kırık bir haldeyken onu aşağılamaya çalışmayın. Dizlerinin üzerine çöküp onu affetmen için yalvarıyor olmalısın."

Antonia Capella önümde diz çökmeleri önerisi karşısında keskin bir nefes aldı, Max bunu eğilmeleri anlamında söylememiş olsa bile. Ondan Melinda Altair'e baktım, orada da aynı öfkeyi bekliyordum ama onun yerine çok daha yumuşak bir şey buldum, gözleri pişmanlıkla parlıyordu.

"Lionel söz konusu olduğunda hepinizi hayal kırıklığına uğrattığımızı biliyoruz," dedi Melinda usulca, bakışları benimkilerle buluştu ve bu sözlere katlanmak zorunda kaldığım için kalbim acıyla burkuldu. "Bunu daha önce görmeliydik, görmeliydik..." İç çekerek başını salladı. "Pişmanlıklar ve keşkeler şu anda bize hiçbir fayda sağlamıyor. Ama sizi temin ederim ki birçok geceyi yatağымda uyanık geçirdim, anlayabileceğinizden çok daha fazla anı düşündüm, işaretleri kaçırıp kaçırmadığımı merak ettim, manipüle edildiğimi fark ettim ve o yalancı pislik söz konusu olduğunda başarısızlıklarım için kendimden nefret ettim. İlk başta, sanırım ona çok fazla müsamaha gösterdim çünkü ağabeyinin ölümünün yasını tuttuğunu düşündüm ve Radcliff'e olan sevgim beni... Bilmiyorum bile. Sanırım sadece Ateş Varisi'nin gücüne inanmak istedim, sonra da Councillor'a. Çünkü o olmasaydı krallığımızı ayakta tutmak için gereken denge kaybolurdu."

Antonia, "Dört ailemiz nesiller boyunca güç bakımından birbirine denk oldu," diye onayladı. "Vega Hanesi'nden sonra ikinci sıradayız. Anne baban öldükten ve seninle kız kardeşinin de onlarla birlikte öldürüldüğüne inandıktan sonra, yönetmeye, bize talimat verecek bir hükümdar olmadan nasıl yöneteceğimizi bulmaya odaklanmak zorunda kaldık. Ve inan bana, birçok değişiklik yaptık.

Halkımız için Vahşi Kral'ın demir yumruğundan daha iyi olan-"

"Ama bu nefreti emreden ya da bu vahşeti yapan Vahşi Kral değildi, değil mi?" Alay ettim.

Tiberius soluk soluğa, "Hayır," dedi, oğluyla arasındaki gerilim azalırken omuzları çöktü ve sandalyesine geri çöktü. "Ve keşke bunu daha önce görebilseydik."

Caleb parmaklarını masaya vurarak utanç içindeki eski Konsey üyelerinden bana baktı ve "şimdi ne olacak?" diye sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Göğsümde, Darcy'nin reddinin kalbimden bir parça kopardığı yerde bir sızı vardı. Ben buraya sürüklenirken onun neden burada kaldığını anlayabiliyor olabilirdim ama bu acımı azaltmıyordu. O benim diğer yarımdaydı ama artık onsuz yarım bir kız olduğumdan bile emin değildim.

"Daha büyük bir orduya ihtiyacımız var," dedi Seth alçak bir sesle, gözleri masanın ortasında duran haritaya kaydı, Solaria önümüze yayılmıştı, sanki tüm cevaplar ondaymış ama paylaşmayı reddediyormuş gibi bizimle alay ediyordu.

Caleb, "Belki birkaç silah da vardır," diye onayladı ama gürültü yeniden başlayınca odadan çıktım. Orada planladıkları hiçbir şey acil bir fark yaratmayacaktı ve masaların etrafında oturup konuşmaktan bıkmıştım. Harekete geçecektim ve bu konuda başkalarının ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Dante ve ailesi hâlâ çıkış yolumu kapatıyordu ama ben yavaşlamadım, devasa Ejderha Şekil Değiştiren'in omzunu kontrol ettim ve bu sırada kendime bir ölü kol verdim. Ama Rosalie beni uyarmak için dişlerini gösterirken, onu hareket ettirdim ve kuzeniyle arasına girdim.

Beni geri çağırmaya çalışan Geraldine'i duymazdan gelerek odadan çıktım ve iki kat merdiven çıkarak odama yöneldim.

Arkamdan usulca ayak sesleri geliyordu ama onları duymazdan geldim, yavaşça tırmandım ve lüks alana girerken kapıyı arkamda bıraktım.

Kıyafetlerim harap ve kirliydi, kendi kanım onları herhangi bir düşmanınkinden daha fazla lekeliyordu ve onları umursamadan soyundum. Su sihrimi kullanarak derimdeki, kıyafetlerimdeki ve kılıcımdaki kanı çekip masamda duran cam sürahiye yönlendirdim, ardından buz gibi suyla kendimi temizledim ve tekrar kurulanmak için havayı kullandım.

Dolaptan büyük boy bir tişört alıp üzerime geçirdim, siyah kumaş beni sarıyor ve bu eşya hiç ona ait olmamasına rağmen Darius'u düşünmeme neden oluyordu. Artık hazinesi dışında ona ait hiçbir şey bana kalmamıştı. Bu, kalçamdaki mürekkep ve zaman zaman onun varlığıyla titreşen kolye.

Kaplan gözü kristalinin hala yan tarafımda gömülü olduğu zonklayan yarayı kaşıdım, çünkü o karanlık büyüyle bir kez daha yandı, lekesi vücuduma battı ve beni titretti.

Onu sadece son çare olarak getirmiştım, büyü üzerine yaptığım çalışmalar beni ona karşı temkinli olmaktan öteye götürmüştü ama şimdi onu kullanmak zorunda kaldığım ve hayatta kaldığım için onu kullanmaya hiç niyetim yoktu. O şey, kader beni ondan çalmaya çalıştığında, sefil hayat bahaneme tutunmama yardım etmişti ve buradaki tahribatım henüz bitmemişti.

Kristal, düşündükçe tüylerimi ürperten bir tür büyücülükle doluydu ama temelde tenimi uzun zaman önce ölmüş bir ruhun gücüyle kaplayarak beni Perde'nin bu tarafına sabitliyordu. Ölümsüzlük değildi ama buna en fazla bu kadar yaklaşabilirdim. Elbette bir bedeli vardı ama çocukluk anıları pek de değer verdiğim şeyler değildi. Darcy'yle yaşadığımız en kötü şeylerden bazılarını yeniden yaşamak

Çapam olması için ikna ettiğim ruhun yararı, bu güç için kabul edilebilir bir bedeldi.

Bu yerde uyanmadan önce karanlıkta hissetmiştim, Basilisk panzehiri damarlarımda dolaşüyor ve yaralarımı iyileştiriyordu. Buraya dönmeden önceki anlarda ölüm beni çağırmaya gelmişti ve kristal beni bu düzleme sabitlememiş olsaydı onunla birlikte giderdim. Çekimi hissetmiş, Peçe'nin parıldayan ışığını görmüş ve hatta bu çağrıyı kabul etmek için bir dürtü hissetmiştim. Darius beni orada, ışık örtüsünün ötesinde bekliyor olacaktı. Orada olacaktı ve ben de onunla yeniden bir araya gelebilecektim, tutunduğum bu hayatın tüm çürümüşlüğünden, yıkımından ve ıstırabından uzakta.

Ama benim yürüyeceğim yol bu değildi. Yıldızların beni bu kadar kolay lanetime sürüklemesine izin vermeyecektim.

"Dante de Gabriel'i kardeşi gibi sever, biliyorsun," dedi Rosalie Oscura, izin istemeye ya da merdivenlerin dibinde duran muhafızları nasıl atlattığına dair bir açıklama yapmaya gerek duymadan odama girerken. "Onu Lionel Acrux denen o pezzo di merda'nın pençesinden kurtarmak için ne gerekiyorsa seve seve canını verirdi."

"Dün gece savaşı herkes hayatını kaybetmeyi göze almıştı," diye homurdandım ve Geraldine'in ortalığı toplarken yerleştirdiği raftan Eter Kitabı'nı alıp, okuyup kendimce bazı cevaplar bulmak niyetiyle yatağıma uzandım.

"Bir kraliçe olacak kadar kibirli olduğun kesin," dedi Rosalie hafifçe, benim küçümseyici ses tonuma aldırmadan, yaklaşarak. Tıpkı bir kurt gibi sinsice ilerliyor, içindeki yırtıcı hayvan derisinin kenarlarına yaklaştıkça koyu renk gözleri ay ışığıyla parlıyordu. İçindeki hayvandan çok uzaklaştığından şüpheliydim.

"Özellikle istediğiniz bir şey var mı?" Sayfaları tek tek karıştırarak sordum, bir şey, herhangi bir şey arıyordum. I

Burada bir şeyler olmasını beklemekten bıkmış olmam dışında ne olduğunu bile bilmiyordum.

Darcy için dayanıyordum ama o seçimini yapmıştı ve bu ben değildim. Acıdı. O kadar kötü acıtıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum ama işte oradaydı. Bu fikir ne kadar cazip olsa da, bu gerçek yüzünden kendime acıma partisi verecek değildim. Bu yüzden şimdi ben de bencil olacaktım. Kış gündönümü neredeyse gelmek üzereydi ve verdiğim sözü yerine getirmek için beklemekten bıkmıştım.

"Ay Kurtları hakkında pek bir şey bildiğini sanmıyorum," dedi Rosalie, Faetalya aksanı sözlerini renklendirirken odamı inceliyor, parmaklarını Darius'un hazinesinin üzerinde gezdiriyor ve içimde vahşi bir parçanın ona dişlerini gösterme isteği uyandırıyor.

Bana bilmiş bir sırtış attı ve kitaplığıma doğru ilerlemeden önce aldığı altın parayı bıraktı.

"Senin bir Ay Kurdu olduğunu biliyorum, eğer kastettiğin buysa," dedim, raftan dünya büyüğü üzerine eski bir kitap alıp elinde rastgele bir sayfaya açarken onu izliyordum. "Seth geçen gece tekilamı çok fazla içtikten sonra durmadan bu konudan yakınıyordu. Ayın da onu kayırması gerektiğini düşünüyor gibiydi."

Rosalie homurdanarak elini kaldırdı ve toprak büyüünü kullanarak avucuna soluk taştan bir ay yerleştirdi; yüzeyindeki her bir krater ve çıkıntı ürkütücü bir şekilde doğru görünüyordu ve elinde dönmeye başladı, ardından tavana doğru sürüklenmesi için bir kaldırma büyüü yaptı.

"Bu yavru sahip olabileceği şeylere sahip çıkması gerekirken, sahip olamayacağı şeyleri düşünerek çok fazla zaman harcıyor," dedi gözlerini devirerek.

"Ona yavru dediğini duysa, muhtemelen seni başka bir kavgaya davet ederdi - sonuncusunun çirkinleştğini duydum," dedim ama Rosalie sırtıttı.

"Eğlenceliydi. Özellikle de beni öldürdüğünü sandığı için ağlamaya başladığı bölüm."

Koyu renk gözlerindeki hınzırlık karşısında içimden kaçan kahkaha sesine engel olamadım ve kendimi bu küçük ziyareti olduğundan daha fazla merak ederken buldum. Rosalie Oscura'yla şimdiye kadar çok fazla vakit geçirme fırsatım olmamıştı ama tam olarak benim tarzımda bir kız olduğu hissine kapıldım, özellikle de iyi nedenlerle kötü seçimler yapmak söz konusu olduğunda.

"Eğer onu kandırmasaydın, sanırım o kazanacaktı," dedim ve gözlerinde yine o çelik gibi vahşilik parladı.

"Şimdiye kadar tanıştığım ve şansı olabilecek tek Kurt o. Ama iş gerçekten o noktaya gelirse kazanma şansım yüksek olur diye düşünüyorum," diye ukalaca cevap verdi ve ben de boynunun yan tarafına doğru uzanan dövmeyle baktım, gül sarmaşıkları onun adını yankılıyordu ama yine de bundan daha fazlası olduğu hissine kapıldım.

"Nedenmiş o?" Merakla sordum.

"Çünkü ben kirli dövüşürüm," diye cevap verdi vahşi bir sırıtışla. "Ve tüm Alfa saçmalıklarına rağmen, Seth Capella'nın özüne indiğinizde temiz giyimli zengin bir çocuk olduğunu görürsünüz. Tüm Varisler - Darius bile o kaba, mürekkepli dış görünüşünün altındaydı."

Adını duyunca kalbim acıdı ama bunun onu düşünmeme engel olmasına izin vermedim, anısının acısından çekinmeyi ve onu tamamen kaybetme riskini göze almayı reddettim. "Ah, biliyorum. Bunun için ona acımasızca bok attım."

"Rosalie mırıldanarak yatakta yanıma oturdu, bacak bacak üstüne atıp kitabı kucağına yerleştirirken dizi kalçama değdi. "Yine de, eğer senin için de aynıysa, kırık kahraman tipleri yerine gerçek kötü adamlara sadık kalacağımı düşünüyorum."

"Kahramanlık umurunda değilse neden savaşıyorsun?" Ben sordum.

"Bir kavgaya asla hayır demem. Ayrıca Lionel Acrux'a olan kinim, onu öldürmem için bana küçük bir horoz kompleksi olan zalim bir stronzo olma ek nedenini vermesinden çok önce kişiseldi."

"Nasıl kişisel?" Merakla sordum ve dudaklarını büzdü, cevap vermeye karar vermeden önce bir an cevap vermek istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Birkaç yıl önce Leon Night ve kardeşi Roary ile Lionel'in malikânesinden bir şey çalmaya çalıştım," diye itiraf etti, soyadını söylerken çenesi gerildi, duyguları benim doğal savunmalarıma o kadar benzer bir şekilde kapandı ki bunu anında fark ettim. "Her şey... boka sardı. Ejderha stronzo kaçamadan bizi fark etti. Roary beni kurtardı ama bunu yaparak kendi kaderini çizdi ve yakalandı. O zamandan beri Darkmore Hapishanesi'nde."

"Rosalie," diye nefes aldım, ona sempatiyle yaklaştım, Orion bırakın birkaç yılı, birkaç ay bile orada mahsur kalırken Darcy'nin ne kadar acı çektiğini biliyordum. Ve ne kadar saklamaya çalışsa da, Kurtların bu liderinin kendisinden alınan adamı sevdiğini söyleyebilirdim. "İkiniz birlikte miydiniz?"

Rosalie umursamazca homurdandı, dokunuşuma doğru eğildi ve sonra başını sallayarak tekrar geri çekildi.

"Roary benden on yaş büyük. Benim aptal bir yavru olduğumu düşünüyor, o yüzden hayır, biz hiçbir zaman... hiçbir şey olmadık. Ya da en azından ben onun için hiçbir zaman bir şey olmadım."

"Eğer onu serbest bırakacak bir konumda olursam," diye başladım, çünkü Darcy ve ben tahta geçerse insanları hapisten çıkarma gücüne sahip olacaktık, ama Rosalie üzüntüyle başını salladı.

"Lionel Acrux ile bir Ölüm bağı kurdu. Bozulması mümkün olmayan bir bağ. Bundan kurtulabilmesinin tek yolu onu kırmak olurdu," dedi acı acı, elleriyle yapacak bir şey arıyormuş gibi kitabının bir sayfasını karıştırarak. "Ya da biri onu kırıp çıkarırsa..."

"Bunu daha önce başaran oldu mu?" Kaşlarım, o yerin ne kadar güvenli olduğunu düşününce çatıldı.

"Hayır," diye boş boş güldü Rosalie. "Toprağın derinliklerine gömülü ve kaçmak için her türlü büyü, fiziksel ve hatta canlı engelle çevrili. Kimse yanına bile yaklaşmadı. O cehennemden kaçmaya çalışmak ölümü karşılamaktır."

"Peki neden onu oradan kaçırmayı planlıyormuşsun gibi hissediyorum?" Deli olup olmadığını merak ederek sordum ve komplocu bir tavırla yaklaştı.

"Çünkü belki de öyleyim."

Ben daha cevap veremediğim Rosalie Toprak Kitabı'nı kucağıma, Eter Kitabı'nın üzerine itti ve parmağıyla şimdiye kadar pek dikkat etmediğim bir büyü'nün üzerine bastı.

"Ay Kurtları yıldızlar tarafından yönetilmeyen öngörü ve sezgi yeteneklerine sahiptir çünkü ayın kendisi de kendine özgü bir göksel varlıktır," dedi Rosalie bana ve konuşmanın başında anlatmaya başladığı konuya devam etti. "Sahip olduğum söylenen başka pek çok yetenek var, bazılarının doğru ya da yanlış olduğunu kanıtladım, bazılarını ise henüz keşfedebilirim, bunu söylemek zor. Ama iki ruhun kaderinde birbiriyle birlikte olmak olduğunu her zaman anlayabilirim. Hatta bazen ikiden fazla."

"Ne yap-"

"Seninle Darius Acrux arasında hissettiğim bağ gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim," diye nefes aldı ve yüz hatlarının güzelliğini, tamamen baştan çıkarmak için tasarlanmış gibi görünen dolgun dudaklarını ve kahverengi gözlerindeki kurnaz parıltıyı görebileceğim şekilde bana yaklaştı. "Aşkınızın ve nefretinizin gücü güneşin kendisinden daha sıcaktı, sürekli bir çekişme, bitmeyen bir savaş ve boyun eğmeyen bir tutku. Siz her zaman çarpışmaya ve dünyayı ateşe vermeye hazır iki yıldızdınız çünkü sonuçlarını siktir et."

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" diye sordum, onun kaybı beni sararken sesim zayıftı, hissettiğimiz o aşkın anısı ruhumun tüm boş yerlerinde yankılanıyordu

ve onları özlemle sızlatıyordu. Taktığım yakut kolye de onun sözleriyle ısınıyor gibiydi, saçlarımın arasından kayan elinin yankısı, hayaleti dinlemek için eğilmiş gibi bir şekilde somut olan bir anı.

"Çünkü o ateş henüz sönmedi," diye nefes aldı Rosalie, abanoz saçlarımdan bir tutam aldı ve sanki onun dokunuşunu orada da hayal ettiğimi biliyormuş gibi sıkılaşıp kadar parmağına doladı. "Yerinde kalmak için zorlanan bir akor hissediyorum. Ve sanırım onu çekiştirmenin zamanı geldi."

Saçımı hafifçe çekti, ben keskin bir nefes çekerken dudaklarının köşesi eğlenerek seğirdi. Bir dakika sonra ayağa kalkmış, kapıya doğru geri geri gidiyordu.

"Bu kadar mı?" Gitmeye başladığında şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak sordum.

"Segui il fuoco," diye cevap verdi, sanki bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim varmış gibi. "Azgınlık ve sürüm tam bir haftadır beni sikmek için yalvarıyor. Genelde gerçek bir Alfa'nın çabalarını tercih ederim ama buralarda çok az varlar. Senden benimle takla atmanı isterdim ama kalbin her zaman onunla olacak ve ben başka birinin aşk hikâyesinin bir parçası olmak istemiyorum."

Bu öneri karşısında kaşlarımı kaldırdım ve eğer Darius beni diğer tüm Fae'ler için mahvetmemiş olsaydı teklifini kabul edip etmeyeceğimi merak ettim.

"Ordunun Alfalarla dolu olduğunu sanıyordum?" Sordum çünkü ne zaman yanlarına gitsem kışlalarda ve eğitim ringlerinde bir sürü gösteriş saçmalığı olduğunu fark etmiştim.

"Pek çok Beta kendini Alfa sanıyor, amica, ama üzücü bir gerçek var ki, pek çoğu teste tabi tutulduğunda başarısız oluyor." Rosalie hayal kırıklığı içinde içini çekti.

"Yani sadece bir grup seks partisi yapacak ve en iyisini mi umacaksın?" Alay ettim ve o da sırıttı.

"Gerekirse kendimi her zaman çıkarabilirim - ama Jessibel kalçalarımın arasına girmek için can atıyor ve Andre

iki haftadır bana sik resimleri gönderiyor. Bırakayım da onlar da çeksinler. Kim bilir, belki hoşuma gider."

"Keyfine bak," diye seslendim giderken, sanki lanet olası dünyayı o yönetiyormuş gibi yürüyüp gitti ve eğer daha iyi bilmeseydim, belki de öyle olduğuna inanırdım.

Elimdeki kitaba baktım, bana işaret ettiği büyüye kaşlarımı çatarak baktım ve arkasından seslenirken başımı kaldırdım, ama cevap olarak aldığım tek şey "Bir şey değil!" diye bağırırken uzaktan gelen bir kahkaha oldu.

Sayfaya baktım ve başlığı okurken bu kadar bariz olan bir şeyi nasıl gözden kaçırdığımı merak ettim.

Lanetlenmiş Ağaçları Yükseltmek için.

Altındaki kelimeleri okuduğumda kaşlarım şaşkınlıkla kalktı, yaşayan bir lanet gibi yetiştirilebilen lanetli ağaçlar, kurbanlarının kalbi ona bağlıydı, tüm soyları onun varlığına bağlıydı.

Amaçlanan kişinin kanı tohuma eklendikten sonra, büyücünün ruhunun özü köklerine bağlanmalıdır. Ayın ışığı, fidanın büyümesine yardımcı olmak için gölgelerin yükselmesine yardımcı olur ve kemik ilahisi ne kadar uzun sürerse, ağacın kendisi de o kadar büyüyecek ve güçlenecektir.

Kan akıtma ve küçük çocukların kurban edilmesiyle ilgili korkunç resimlere baktım ama anlayabildiğim kadarıyla ağacın büyümesi için lanetlemek istediğiniz ailenin bir üyesinin kanı gerekiyordu. Her damlasına değil, sadece tohumu aşılamaya yetecek kadar.

Tohumun hasat edilmesi kesinlikle ilgilenmediğim bir dehşet gösterisiydi, özellikle de lanetlemek istediğim tek orospu çocuğunun adı Lionel Acrux olduğu için ve Xavier'i o orospu çocuğuna uygun cezalara sürüklemeye hiç niyetim olmadığı için.

Ama asıl önemli olan kısım sayfanın dibindeydi - tüm lanetli ağaçların yetiştiği Lanetli Orman'a giden yol tarifi, kökleri altlarındaki toprağı çürütüyor ve yaprakları gölgeliklerinin altındaki havayı tüm yaşamı yok eden zehirli polenlerle dolduruyordu.

Lanetli Orman'a ulaşmak için üzerinde halgalaz ve raido rünleri bulunan bir kadehten bir doz larkspur ile karıştırılmış kurtboğan içmeli ve en derin arzunuzun adını etinize kazımalı, sonra da hayattan vazgeçmeden önce kalbinizin sızısını takip etmelisiniz.

Yani, tek yapmam gereken kendimi üzerinde sınavlar ve yolculukla ilgili rünlerin bulunduğu bir kapta zehirlemek, etimi kesip açmak ve rüzgârın bana lanet olası cevapları fısıldamasını ummaktı. En azından kulağa tamamen delice falan gelmiyordu.

Sikeyim.

Ama bunu yapacağımı zaten biliyordum, kaderim o kitabı gördüğüm anda mühürlenmişti. Hayır. Kaderim ondan çok önce mühürlenmişti. Sevdiğim adamı bu dünyadan çalan ve beni onun kaybının acısını çekmem için burada yalnız bırakan bıçakla.

Odanın diğ er tarafına geçtim ve bir paketi bir araya getirmeye başladım, Eter Kitabı yataktan sessizce beni izlerken, onları kendimiz için aldığımızdan beri o kitaplardan öğrendiğim her şeyi düşündüm.

Bir planım vardı. İçinde boşluklar olduğunu ve intihar olabileceğini kabul edebileceğim bir plan, ama yine de işe yarayabileceğini umuyordum. O eski sayfalarda bana yardımcı olacak başka bir şey bulmayı umarak denemeyi erteliyordum ama artık bitmişti. Beklemekten, her şeyimi başkalarına vermekten ve yıldızlar üzerindeki lanetim cevapsız kalırken imkansız istemekten bıkmıştım.

Kış gündönümü neredeyse gelmek üzereydi, yılın en uzun gecesi, diyarlar arasındaki boşluk incelirken bana yardımcı olacak kendi gücünü barındırıyordu. Durmaksızın çalışıyordum, yıldızların katılımından önceki büyü hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğreniyordum ve planladığım şeyin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Ama bu savaşa elimden gelen her şeyi vermiştim ve eğer şimdi kendimi yeminime vermezsem, bunu yapmadan önce mahvolacağımı biliyordum.

Fedakarlık, kan, acı. Umurumda değildi. Hepsini isteyerek sunardım ve yeterli olmazsa kendimi kendi yıkımımın ateşine atardım, çünkü dünya onsuz olması gerektiğ  gibi bir yer değildi.

Eğer bu yanlış düzeltmek için gereken buysa, o zaman yapardım. Darcy beni terk etmişti, savaşı kaybediyorduk ve bana bu umutsuz, aptalca umuttan başka pek bir şey kalmamıştı. Ve bu şans için her şeyden vazge ecekmişim gibi görünüyordu, çünkü bu şans olmadan zaten kaybetmiştim.

Savaş konseyi saatlerce **konuşup durdu**. Elli kere fikrimi söyledim ama kimse dinlemiyordu çünkü Herkes tartışıyordu, bu yüzden şimdi masada yüzümü ellerimin arasına almış oturuyor, beynimi kemiren baş ağrımı iyileştirmeye çalışıyordum.

"Solaria Sarayı'na büyümlü imzalarımızla hâlâ erişilebilir," diyordu Melinda. "Lionel'ın erişimimizi kaldırmayı düşünmemiş olma ihtimali var."

Geraldine bir elini alına vurarak, "Sabahın köründe kır köpekleri," diye yakındı. "Elbette böyle bir şey düşünecektir. O sinsi bir Dragoon ve onu hafife almamalıyız. Hayır, ben diyorum ki ordumuzun tüm gücüyle saldıralım, bir şimşek gibi çakalım ve sarayını bir vuruşta yerle bir edelim."

"Bu intihar olur," diye alay etti annem. "İçerideki herhangi birine ulaşabilmemiz için bile kaç tane koruyucu büyü ve koğuşu aşmamız gerekeceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Bizim tarafımızda efsanevi bir Vega Phoenix var. Her türlü kordonu kırabilir," diyerek kahkahalarla gülen Geraldine yumruğunu masaya vurdu.

"Bizi dışında tutmaya karar verdiğin bir dövüşten ölümün eşiğinde dönen Vega Phoenix'i mi kastediyorsun?" Tiberius hırladı.

Geraldine cevap vermek için ağzını açtı ama ben ayağa kalktım. "Kapa çeneni!" diye bağırdım ve odadaki herkesin irkilerek bana bakmasına neden oldum ama bundan başka söyleyecek bir şeyim yoktu. Sadece çenelerini kapamalarını istedim. Tüm bu kavga bizi hiçbir yere götürmüyordu. Ama ekleyecek bir şeyim olmadığını anladıklarında, ağız dalaşına geri döndüler ve ben de hayal kırıklığı içinde homurdandım. Geraldine, Solaria Sarayı'na saldırmak için çok fazla yanıcı Faesine ve tehlikeli miktarda ateş içeren başka bir küstah plan açıkladı ve annem ona pervasızlığı konusunda ders vermeye başladı.

Bakışlarım masanın üzerinde oturan küçük beyaz Tiberya Sıçanı'na takıldı; vücudunu Darcy ve Orion tarafından Tory'ye verilen eşyaların üzerine korumacı bir şekilde koyarken titriyordu. Onlara doğru ilerleyip Sıçan'a uzandım ama o ciyaklayarak küçük ön pençesini kaldırıp beni savuşturmaya çalıştı.

"Sorun değil küçük adam," dedim ve o da yumuşadı, onu nazıkçe elime almama izin verdi. "Vites değiştirmeni ve herkese bu şeyin ne olduğunu söylemeni istiyorum, bunu yapabilir misin?"

Başıyla onayladı ve ben de onu bir koltuğa oturttum, orada soluk tenli, beyaz saçlı bir adama dönüştü. Parmağımı sallayıp yapraklardan ona bir pantolon ördüm ve o da bana minnettar bir gülümseme verdi.

Herkesin dikkatini çekmeye çalışarak hafifçe boğazını temizledi ama odadaki hiç kimse onun orada olduğunu fark etmemişti bile.

"Hey! Fare adamın söyleyecek bir şeyi var," diye tersledim ve hepsi tekrar bana baktı ama ben sandalyedeki adamı işaret ettim.

"Şey, merhaba, merhaba," diye kekeleyerek onlara garip bir el salladı ve Tiberius sabırsızca ellerini kalçalarına koydu. "Ben Eugene Dipper. Ve Kraliçe Darcy tarafından size bu eşyaları vermek üzere gönderildim." Önce kristale uzandı.

"Bu bir Memoriae kristali. Sanırım Anka kuşlarıyla bir ilgisi var, belki? Ve bu tüylü kitap, sanırım o da Anka kuşlarıyla ilgili. Bir de - oh bu sadece bir don parçası - ama bu, evet, bu bir yüzük. Özel bir yüzük. Sanırım bazı anılar da içeriyor. Belki yardımcı olabilecek anılar. Ve basında yayınlanması gereken şeyler."

Geraldine koşarak geldi, kitabı, kristali ve nihayet opali bir yunus gibi çığlık atarak kaptı. "Bu bir Lonca Taşı!" diye bağırarak opali ışığa tuttu. "Büyük ve yüce gönüllü Darcy'miz bir tane daha ele geçirmiş! Onu hemen diğer taşların yanına koyacağım ve değersiz hayatım pahasına onları koruyacağım."

"Değersiz değil," diye tersledi Max, ama kadın onu duymazdan gelerek eşyaları, hatta lanet olası kitabı bile göğüs dekoltesine doğru itti.

"Lonca Taşı nedir?" Melinda sordu.

"Tiberius aceleyle Geraldine'e doğru ilerleyerek göğüslerine uzandı ve Tiberius elini geri çekmeden önce Geraldine ona kaşlarını kaldırdı.

"Bana onları göstermeni emrediyorum," diye gürledi.

"Sen kim oluyorsun da kraliyet sarayının bir hanımefendisine emir veriyorsun? İpekle boğulmuş bir güveye cevap vermem ve asla da vermeyeceğim," dedi Geraldine ve ardından masanın üzerinde duran yüzüğü işaret etti. "Seth Capella, sana asilimiz Tyler Corbin'e o yüzüğü takdim etme görevini veriyorum, böylesine önemli bir görevin üstesinden gelebilir misin?"

"Yani bu yüzüğü Tyler'a mı götüreyim?" Kuru bir sesle sordum. "Haklısın," diye iç geçirdi. "Bu senin için çok fazla.

halledilmesi kolay bir akıl." Yüzüğe uzandı, ben de hırlayarak avucuna bir tokat attım ve yüzüğü alıp cebime koydum.

"Bununla başa çıkabilirim. Bu arada zihnim çok karmaşıktır."

Bunun üzerine kıkırdadı ve ben de ona ters ters baktım.

"Önce şu eşyalara bakmalıyız. Şu yüzüğe bir bakayım, yavrum," dedi annem, bana doğru yaklaşıp, ama Geraldine kollarını iki yanına açarak onun yolunu kesti.

"Hayır! Elimizde var," diye ısrar etti.

"Elimde değil. Bunların hiçbirisi elimizde değil," diye homurdandı Tiberius.

Tartışma anında tekrar başladı, dikkatlerini benden ve yüzükten uzaklaştırdılar ve Eugene'e özür dileyen bir bakış atarak iç çektim.

"Tüm bu eşyaların korunduğundan emin olacağız," dedim. "Neden gidip kendine biraz yiyecek almıyorsun? Washer'ı bul, sana bir oda tahsis edecek ve kıyafet de getirecek."

"Tamam," dedi, ayağa kalktı ama gitmeden önce durakladı. "Bu şeyler çok değerli Seth Capella. Çok iyi açıklayamadığımı biliyorum ama... Darcy beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı ve ben de bu eşyaları koruyacağıma ve isyancıların eline geçmesini sağlayacağıma söz verdim. Onlara düzgün bir şekilde bakıldığından emin olacaksın, değil mi?"

"Evet, söz veriyorum dostum." Omzunu okşadım ve rahatladı, ben onu kovarken görevi tamamlanmıştı ve odadan dışarı çıktı.

Kendime ne kadar enerji artırıcı büyü yaparsam yapayım, iliklerime kadar bitkin düşmüştüm. Dün gece neredeyse hiç dinlenememiştim, Tory'ye göz kulak olmuştum ve başaramayacağından korkuyordum. Ama şimdi uyumak bile istemiyordum, sadece sürekli elimize tutuşturulan sefil gerçekler dışında bir şeyler düşünmeye ihtiyacım vardı.

Öne doğru eğildim, alnımı masanın serin tahtasına dayadım, dünyayı kapatmaya ve zihnimde kargaşayla dolu olmayan bir yer bulmaya çalıştım.

Birinin yanıma oturduğunu, Geraldine ve eski Meclis Üyeleri arasında devam eden hararetli tartışmadan uzaklaştığını duydum.

"İyi misin dostum?" Max, stresimin bir kısmını atmak için elini omzuma koyarak sordu.

"Sayılır." Duvarlarımı indirdim ve onun Siren armağanları içime akarken iç çektim.

Max tartışmanın etrafındaki susturucu baloncuğa bir fiske vurdu ve sonunda üzerime bir sessizlik çöktü. Lavinia'nın yuvasının korkunç görüntüsü zihnimde belirdi ve ellerimden kurtuldum, sandalyem geriye doğru uçtu ve kollarım iki yanımda döndü. Kendimi yakalamak için hava atmaya fırsat bulamadan Max sandalyenin arkasını kavradı ve dört ayağının üzerine çökertti, kaşlarını çatarak beni izledi.

"O da neydi öyle?" diye sordu alçak bir ses tonuyla. "Dehşet, tiksinti ve korku hissettim. Ne oldu?"

Kalın bir şekilde yutkundum, sonra bir iniltiyle ona doğru eğildim, yaka kemiğine sokuldum ve o da beni kucaklamak için kendine çekti.

"Seth?" diye sordu.

"Bir iblis vajinası vardı," diye fısıldadım gömleğinin içine, onun temiz, tanıdık kokusu hızlanan kalp atışlarımı yatıştırdı.

"Az önce ne dedin?" diye sordu, beni daha iyi duyabilmek için geri itmeye çalıştı ama ben daha derine gömüldüm, yeni doğmuş bir yavru gibi ona yapıştım.

Siren hediyeleriyle beni yatıştırmaya devam etti ve ben de tekrar gözlerimi kapadım, dünyada en sevdiğim insanlardan birine sıkıca sarıldım ve beni rahatlatmasına izin verdim.

"Vajina mı dedin sen?" Max şaşkınlıkla bastırdı.

Kahretsin, onlara canavar bebekten bahsetmeliydim. Önemli bir haberdi. Büyük, korkutucu gölge haberler. Ama ne zaman kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışsam, Lavinia'nın kalçalarının arasındaki o kara deliği görüyor ve içindeki bir şey... onu kemirirken bir Fae kafasını içine doğru yutuşunu izliyordum.

"Max," diye mırıldandım. "Bir daha asla eskisi gibi olacağımı sanmıyorum."

"Seni bu hale getiren şeyin ne olduğunu söyle bana," diye sordu nazikçe, benimle daha iyi konuşabilmek için beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Tamamen kollarına girdim, kucağına çöküp onu boğacak kadar sıkı sarıldığımda iriliğim homurdanmasına neden oldu. Sadece dostça küçük bir boğulma.

"Seth," diye mırıldandı, Siren armağanları içime daha derin işliyor ve beni rahatlatıyordu.

Ona yaslandım, gözlerimi kapattım ve burada kestirmenin dünyadaki en kötü şey olup olmayacağını merak ettim. Leon Night masanın karşısında tam da bunu yapıyordu, başını koluna yaslamıştı ve aldığı her nefeste vücudundan derin bir mırıltı yükseliyordu. Çok rahat görünüyordu. Ben de rahat olmak istiyordum. Rahat, güvenli ve iblis vajinalarından sonsuza dek uzak.

Max beni geri itti ve kığım kendi sandalyemin koltuğuna çarparak azarlanmış bir köpek yavrusu gibi havlamama neden oldu.

"Konuş," diye teşvik etti Max ve ben de iç çekerek kabul ettim. Hiç değilse canavar bebeği herkese anlatmalıydım.

Max susturucu balonu attı ve Geraldine'in sesi cümlelerin ortasında havayı doldurdu.

"-Gerçek kraliçelerin asi ordusundan böyle bir şey talep edemezsiniz. Yönetmek onların doğuştan hakkıdır! Ve bizimle birlikte savaşmadığınız halde bataklıklarımıza girip kendinizi lider olarak gösteremezsiniz. Burrows'a girildiğinde orada değildiniz, birleşik bir cephe olarak karşılaştığımız şeylerle yüzleşmediniz."

Tiberius öfkeyle, "Ama orada olsaydık, yapardık," dedi. "O savaşa katılıp katılmadığınızın ne önemi var. Şu anda buradayız ve kendimizi lider olarak ortaya koyuyoruz. Biz Solaria'nın haklı yöneticileriyiz ve yıllardır da öyleyiz."

"Vegaslıların savaş deneyimi yok," diye ekledi annem.

"Oh, sizin var mı, madam?" Geraldine alay etti, ellerini cırparak ellerini küçümseyerek. "Vega Kraliçeleri halklarıyla kol kola savaştı, bu da herhangi biriniz için söylenebileceklerden çok daha fazlası!"

Annem hırıltılı bir sesle, "Savaş yöntemlerini iyi bilirim," dedi. "Vahşi Kral'ın hükümdarlığı boyunca hizmet ettiğimi unutuyorsun. Senin bilebileceğinden çok daha fazla kan döküldüğünü gördüm ve isyancılara karşı sayısız kez savaştım. Ve yıllarca süren eğitimimizi de unutmayalım. Vegaslılar neredeyse hiç resmi eğitim görmediler, onlara gelişmiş büyüler öğretilmemişken bu orduyu zafere götürmelerini nasıl bekleyebilirsiniz?"

Geraldine kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Oh-ho, ama öyle, Konsey Üyesi Crumberry," dedi ve Caleb bana doğru baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve benimki de ona karşılık verdi. Bu tartışmada Geraldine'in tarafına tam olarak karşı çıkamazdım. Bir zamanlar bu konuda annemin ve diğer eski Konsey Üyelerinin yanında yer alırdım ama şimdi çitin üzerinde duran bir kediymdim, her iki taraftaki çekişen komşulara bakıyor, hangi tarafa atlamak istediğimi bilemiyordum. Elbette hala Konsey'deki koltuğumu istiyordum ama Vegas'a bu savaşta yaptıkları için ne kadar hayran olduğumu da inkar edemezdim.

Darcy yok olmadan ve Lionel üstünlüğü ele geçirmeden önce o savaşta işlerin nasıl gittiğine bakılırsa, düşmanlarını parçalayan yıkıcı bir doğa gücü olmuşlardı. Ben ve diğer Varisler orada olsaydık kazanabileceğimizi ilan etmek istemedim. Ama evet, kesinlikle birilerini paramparça ederdim. En önemli zamanda isyancıların yanında savaşmadığım için, Darius'un yanında olamadığım için nefret ediyordum...

Bir inilti beni terk etti ve Max acımın bir kısmını çaldı, ortak kederimizden bahseden ağır bir iç çekiş onu terk etti.

Geraldine kibirli bir tavırla, "Kollarında sinsî bir sopa vardı," dedi.

"Neydi o zaman?" Melinda kollarını kavuşturarak sordu.

"Profesör Lance Azriel Orion," dedi Geraldine.

çenesini havaya kaldırdı. "Yuvada geçirdiğimiz süre boyunca onlara öğretebildiği kadar çok şey öğretti. Kabinlerinizde kavrayabileceğinizden çok daha fazlasını öğrendiler."

"O sadece bir öğretmen," dedi Tiberius küçümseyerek.

"Hayır, ellerinde yiğit Gabriel Nox ve cilveli ama sadık Brian Washer vardı!" Geraldine bir sandalyeyi tekmeleyerek Leon'un bacağına çarpmasına neden oldu ama Leon uykusundan hiç kıpırdamadı. "Ayrıca, Lance Orion herhangi bir şey değil, seni huysuz huysuz! Tabii onun adil ve dürüst olduğunu saymazsan. Ama sana Terazi burcu fangdangler'ım hakkında bir şey söyleyeyim. Bilge ve sınırsız bilgisiyle bizi kutsadığında ruh hali fırtınalı bir gün kadar karanlık olabilir, ancak o tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en büyük profesördür, bu yüzden onun adını lekelemenize ve katrana bulanmış gibi karalamanıza izin verirsem lanetleneyeceğim. Ne benim ne de iri yarı Varislerinizden herhangi birinin, adını gökyüzündeki ekvatorun üzerinde yer alan önemli takımyıldızdan alan bu adamın bize öğrettiği büyüleri yapmadığımız tek bir gün bile geçmedi. Avcı, Orion. Evet, büyüleyici ve erkeksi olabilir."

"Bunun konuyla ne alakası var?" Max ona seslendi ama kadın ona hiç aldırmadan yoluna devam etti.

"Ve evet, kalçaları her yönden bir ya da iki gözü üzerine çekecek kadar sert-"

"Gerry," diye bağırdı Max.

"Ama Leydi Petunia'nın zonklamalarını sınıfta bırakıp onun öğretilerini dinlemeyi öğrendim, hepimizin kabul edeceği gibi bu bir meydan okumaydı." Bunu onaylamamız için Caleb, Max ve bana baktı ve Max bileğime tekme atmadan ve ben başımı sallamaya başlamadan önce onaylamak için birkaç kez başımı salladım.

Tiberius burun kemiğini sıktı. "Konudan saptık. Bir sonraki hamlemize odaklanmalıyız ve açıkçası Geraldine, Vegas'ın erdemlerini ve hatalarını tartışarak bir nefes daha harcamayacağım. Onlar şu anda mevcut değiller. Ve bu nedenle, onlar olmadan devam etmeliyiz."

"Söyleyeceklerim var," dedim ve herkesin dikkati bana çevrildi.

Dante, karanlığın tehditkâr bir yaratığı gibi gizlendiği arka duvardan tekmeleyerek kalktı, parmakları esnedi ve bakışlarımı her birinin üzerindeki kalın altın halkalara çekti. Faetalian Ejderha dostumuz bugün özellikle gangster gibi görünüyordu ve üzerindeki o tehlikeli hava neler yapabileceğini anlatıyordu.

"Ne oldu, amico?" diye sordu, ses tonu havaya hükmediyordu.

"Ben... bir şey gördüm," dedim ayağa kalkarken.

"Bravo, genç zıpçıktı. Canlı tasviriniz gözlerimi yaşarttı," dedi Geraldine kuru bir sesle.

Max, "Ona bir saniye ver," diye ısrar etti ve Geraldine sabırla başını sallayarak dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Devam et o zaman, dostum," diye cesaretlendirdi.

Boğazımı temizledim, gözlerim bir an için kapandı ve kendimi dolu bir vajinanın namlusuna bakarken bulduğumda irkildim. Gözlerim tekrar açıldı ve Caleb'in beni yakından izlediğini hissederek hemen sahte bir dikkatsizlik ifadesi takındım.

"Lavinia Lionel'a bir varis verdi. O bir canavar. Fae değil." Bir ürpertiyle savaştım, elim yanımda yumruk haline geldi. "Bence çok güçlü ama gerçekte neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu sadece bir saniyeliğine gördüm."

"Kuzey kulesinde mi?" Caleb kısık bir sesle sordu, ben de kısaca başımı salladım.

Melinda boğazındaki gümüş kolyeyi çekiştirerek, "Yıldızlar adına," diye nefes aldı.

"Teşekkür ederim, Seth." Tiberius başını bana doğru eğdi. "Başka bir şey var mı?"

"Bu... um... hayır," diye karar verdim, o korkunç muff'un önünde durma hissini bir kenara ittim.

Aslında vajina gibi bile değildi. Vajinalar harikaydı. Bu sanki... anti-vajina gibiydi.

Koltuğuma geri çöktüm ve tartışma devam etti, kısa süre sonra bir kez daha tartışmaya dönüştü.

Bittiğinde, üç uyanıklık büyüsü yapmış ve Geraldine'in yıldızların neresinden çıkardığını bildiği dört çöreği yemiştım. Tory için bir kenarda tuttuğu ve bana göz kırpan fazladan birkaç tane de güzel görünümlü çörek vardı ve Geraldine onları elimden almaya çalıştığında onlarla küçük atıştırmalık avı oyunumu oynamayı planlıyordum.

Meclis Üyeleri odadan çıkarken Caleb gergin görünüyordu ve Dante Leon'u uyandırmak için kışına bir elektrik şımşegi çaktı.

"Hayır. Çörek mi yedin?" Leon, gözleri Dante'nin elinde kalan parçaya kilitlenerek yakındı.

"Uyanık olsaydın sen de onları alabilirdin, Leone." Dante sırttı ve Leon elindeki parçaya doğru hamle yaptı.

"Ver şunu bana," diye hırladı ve Dante çöreği ona bıraktı, sanki dünyada kalan tek çörek parçasıymış gibi mideye indirirken Aslan Değıştiren'e güldü.

Geraldine ekstra süslü Vega çöreklerini, o fark edemedi önce parlak bir tabağın üzerine, kendine ait bir cloche ile yerleştirdi ama ben gördüm. Biliyordum. Ve yakında Tory'nin odasında bulmam için sakladığında onu avlayacaktım.

El sallayıp odadan çıktılar ve Max, Geraldine'in yanına doğru sürüklenirken ben de ayağa kalktım. Caleb'in önünde tek başıma kalmıştım, konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Birazdan görüşürüz," dedi ve Vampir hızıyla odadan çıktı, arkasında bıraktığı esintide uzun saçlarım dalgalanıyordu.

Geraldine Max'i öptü, kollarını pençeledi ve onun bir balık suçlusu olduğuna dair bir şeyler mırıldandı, o kadar öfkeliyken deniz mağarasını yağmalaması gerekiyordu.

"Sonra görüşürüz o zaman," diye seslendim Max'e ama cevap vermedi, kendini Geraldine'le oynaşmaya kaptırmıştı. "Sonra görüşürüz!" Daha yüksek sesle seslendim.

Hiçbir şey.

Oflayarak kapıdan çıktım, nereye gideceğimden emin değildim. Yüzüğü vermek için Tyler'ı bulmaya gitmeyi düşündüm ama şu anda Xavier'le birlikte olduğunu biliyordum ve Twinkle Stud'in kanatlarının yeniden takılması için girişimlerde bulunurken ona ihtiyacı vardı. Bir yolunu bulmalarını umuyordum ve yüzüğün sabaha kadar bekleyebileceğine karar verdim.

Şu anda bir arkadaş istiyordum. Gerçekten ihtiyacım vardı. Ve şu anda bana eşlik etmesini istediğim tek bir kişi vardı. Onu rahat bırakmam ve Caleb Tarikatı'nın yalnızlık ihtiyaçlarına saygı duymam gerektiğini bilmeme rağmen, ayaklarımı adanın kendi köşemizdeki gizli sığınağımıza giden yolu takip ederken buldum ve onun da oraya gidip gitmediğini merak ettim. Gittiğini umuyordum. Ve beni geri çevirmeyeceğini.

Caleb'in adacığın kenarındaki meşe ağacına kurduğu ağaç eve yaklaştığımda hızımı yavaşlattım ve onu yapının yanına eklediğim sundurmada otururken gördüm.

Saçları duştan ıslanmıştı ve elinde bir fincan sade kahve duruyordu. Buhar dönüp rüzgârda kayboldu ve Caleb sanki akli başka yerdeymiş gibi gözlerini kırpmadan ufka baktı. Bir tabloyu andırıyordu; elmacık kemiklerinin keskin eğimi bir ressamın fırça darbelerini andırıyor, parmaklarının fincanı sertçe kavrayışı kollarındaki kasların şişmesine neden oluyordu. İfadesinde bir paradoks vardı, kaşları çatılmıştı ama dudakları hafifçe yukarıya doğru eğilmişti, sanki düşündüğü şey ona hem ölçülemez bir acı hem de sonsuz bir zevk veriyordu.

Kıpırdamadım, duyma yetisinin çok geçmeden yaklaştığını fark edeceğini ve bu büyülü anı sonsuza dek bozacağımı, parmaklarımın arasındaki kum gibi kaybedeceğimi biliyordum.

Bunu hafızama işledim, gerçekten büyü'nün gücüyle işledim, zihnimin dokusuna resmettim ve her zaman sakladım. Onu böyle hatırlamak istiyordum, dikkati dağılmış, olduğu gibi olmaktan başka bir şey olmaya çalışmıyordu. Demirden bir kalbi ve günahla katranlanmış bir ruhu olan bu güzel yaratığı.

O anda onun zihnine bir göz atmak için her bedeli öderdim ama en iyi arkadaşım bir gizem olarak kaldı. Bu durum son zamanlarda hoşuma gitmediğinden çok daha yaygın hale gelmeye başlamıştı. Bir zamanlar onun düşüncelerini o söylemeden önce okuyabilirdim, ikimiz her zaman garip bir şekilde senkronize olurduk, ama o günler giderek azalıyordu ve bunun uzun vadede bizim için ne anlama geldiğinden korkuyordum. Bir daha aynı sayfada olabilecek miydik, yoksa kaderimiz aynı kitabın farklı bölümlerinde yaşamak mıydı? Belki de bir gün farklı dillerde yazılmış kendi hikâyelerimize ayrılacaktık.

"Bana katılacak mısın yoksa çimenler seni yutacak kadar büyüyene kadar orada öylece duracak mısın?" diye seslendi, başını kaldırdı ve geldiğim andan itibaren yakalandığımı söyleyen alaycı bir bakışla bana döndü.

Bahsettiği çimenlere hemen ilgi duydum, çömeliip onları okşadım ve neden orada kayıp bir limon gibi durduğumu gizlemeye çalıştım. Kahretsin, şimdi ne olacak?

"Burada bir şey kaybettim," dedim, sesimi yükseltme zahmetine girmeden, Vampir kulaklarının bunu algılayacağından emindim.

"Öyle mi?" diye seslendi. "Bu da ne?"

Kalbime. Sana.

"Benim..." Düşün, lanet olsun! "Ay fıstığı."

Evet, ben de bunu seçtim. Sağlam bir kılıf.

"Neyin?" diye seslendi.

"Ay fıstığım," diye havladım, ayağa kalktım ve ağaç gövdesine doğru yürüdüm, parmaklarımı üzerinde gezdirdim, eklediğim yeni büyü ben, Cal ve Max dışında kimsenin buraya girmesine izin vermiyordu. Gerçi ikimiz de Max'e buradan bahsetmemiştik, her ne kadar yeni sarayda çamurlu bir odada uyuduğu kesin olsa da. Nedense bu ağaç evi özenle gizli tutuyor ve sanki herkesten saklıyormuşuz gibi her gece geç saatlerde buraya dönüyorduk.

Caleb oldu her zaman Burada ne zaman I
geldi, ve Sözsüzce kollarına kıvrılır ve
uykuya daldım. Hepsi bu kadardı. Bunu benim düzen
ihtiyaçlarım için yaptığını biliyordum ama geri gelmeye
devam etmemin nedeni üzgün, zavallı küçük kalbimin bunu
yapmam için bana yalvarmasıydı. Ve ben her zaman o kas
yığınınına teslim oldum, beni kıyametime ve ötesine
götürmesine izin verdim. Onunla yatağa her girdiğimde
hissettiğim rahatlama öforikti, sanki bütün gün boyunca
kaslarımda ağrı noktasına kadar gerginlik oluşuyordu ve
sadece onunla yattığım anda serbest kalıyordu. Bir gün
içimi eriteceğini bile bile her gece tatlı bir zehir içmek
gibi, ama bu arada onun bağımlısı olmuştum

Lezzet.

Sarmaşıklar yukarıdan aşağıya süzüldü, ağacın
gövdesine dolandı ve bir merdiven oluşturmak için birbirine
sıkıca bağlandı ve verandaya tırmandım, yosunlu salıncak
koltuğuna indim ve hava büyümlle kurutmak için
parmaklarımı Caleb'in saçlarına soktum. Bu içgüdüsel
olarak yaptığım bir şeydi, daha önce onun için sayısız kez
yaptığım bir eylemdi, ama şimdi bana baktığında, bunu
yapmamam gerektiğini hissettim.

O bariyeri tekrar aşıyordum, niyetim artık saf değildi.
Onu istiyordum. Kahretsin, o gerçeği görmeden önce
soğukkanlılığımı korumalı ve duygularımın etrafına inşa
ettiğim kaleyi sertleştirmeliydim. Diğer Varislere karşı her
zaman alıngan olmuştum, bu benim doğamda vardı ama
şimdi Caleb'a sunduğum her dokunuş, dile getirmemize izin
verilmeyen bir sır gibi geliyordu.

Bana asla durmamı söylemedi ama aynı zamanda devam
etmemi de istemedi. Bir çıkışa, bir zayıflık anına ve ona
karşı sıcak bir beden baskısına ihtiyaç duymadıkça. Ama
artık bunun için Tory vardı. Uzun zamandır benimle böyle
bir şey başlatmamıştı, o yüzden bir daha asla oraya
dönemeyeceğimizden emindim. Yine ona mı aşık olmuştu?
Onu gerçekten unutabilmiş miydi?

Elimi bıraktığımda "Teşekkürler," diye mırıldandı ve ona
hiçbir şey olmadığını söyleyen sıradan bir gülümseme
verdi. Sadece dokunmak

Bu günlerde hep böyle bir Şey yapardı.

"Kahve güzel kokuyor," diye yorum yaptım ve başımı döndüren bir hızla içeride kayboldu ve bir dakika sonra geri döndü, iki fincandan da bir damla bile dökmeden kendi kahvemi ellerime bıraktı.

Tam istediğim gibi yapılmış sütlü, Şekerli karıŐımdan bir yudum aldım ve kafeini açgözlülükle yuttum. Savaş konseyi başımı ağrıtabak ve kemiklerimi sızlatabak kadar uzun sürmüştü ve kahvenin verdiği enerji beni yeniden canlandırmaya yardımcı oldu.

Caleb, "Size daha önce söyleme fırsatım olmadı ve savaş konseyinde de bu konuyu açmak istemedim çünkü eminim ailelerimiz -özellikle de annem- çılgına dönerdi ama sarayda Orion ve benim aramda bir Şey oldu," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Zihinlerimiz bir Şekilde birbirine bağlandı," dedi kaşlarını çatarak. "Kafamın içinde onun sesini duydum ve gözlerinin iini görebiliyordum."

"Siktir," diye nefes aldım. "Sanki düşüncelerini duyabiliyormuŐ gibi?" "Evet, sanırım," dedi ve kaşlarımı çattım, bunu kıskandım,

Gerçi bu haberden çıkarmam gereken en ncelikli Şey muhtemelen bu değildi.

"Tekrar yapabilir misin?" diye sordum.

"Deniyorum," diye iç geçirdi. "Bunu nasıl yapacağımı bir türlü bulamıyorum."

"Beni deneyebilir misin? Yoksa bu bir cadılar meclisi işi mi?" Sesimdeki kıskançlığı gizleyerek sordum.

Nasıl oluyor da buradaki herkes süslü bonolara ve parlak işaretlere sahip oluyor? Ben hiç almadım ve aya gitmiştim. O bile bana gözümde küçük bir halka ya da kulağımın arkasında bir ay arkadaşı hilali vermemiŐti. Ay eşi olmak. Bir Kurt hayal edebilirdi.

"Sanırım bu bir cadılar meclisi meselesi," dedi ve ben de başımı sallayarak güneşin batmaya başladığı denize baktım. Bir gün daha gitmişti. Bir savaş daha kaybedilmişti. Bu yüzen kaya, ölmekte olan bir isyancı grubunun son kalıntılarını mı barındırıyordu? Hepimiz yok olursak Lionel'in saltanatı devam edecek miydi, yoksa bir gün başkaları da ona karşı ayaklanacak mıydı?

Başarısızlık kapımızı çalmaya devam ederken, tek savaşıyor olan biz olduğumuz fikrinden hoşlanmıyordum.

"Biraz dinlenmeliyiz," dedi Caleb ve bakışlarım tekrar ona kaydı, onu bana dikkatle bakarken buldum, lacivert gözleri kalbimin onun adını haykırdığı göğsümün boşluğuna bakıyor gibiydi. Zihinsel olarak bir elimi hain küçük ağzına kapattım, ama yine de beni ele veriyordu, çılgınca çarpıyordu ve kesinlikle onu fark ediyordu. Dizini dizime vurdu, elini aramıza indirirken parmakları bacağıma değdi ve ona karşı hissettiğim arzu yoğunlaştı.

Öncekinden daha yakın görünüyordu, ağızlarımız arasındaki mesafe azalıyordu ve ben mi yoksa o mu eğiliyordu emin değildim. Muhtemelen ben.

Ona duyduğum umutsuz özlem beni her zaman zayıf düşürdü ve eğer ağzının sertliğini tekrar hissetme şansım olsaydı, bunu şimdi ve burada yakalar, acı veren sorularımı kapıda bırakır ve kendi isteğimle mahvoluşuma doğru yürürdüm.

"Coooweeeeee! Bu havlayan evde kim oturuyor?" Washer'ın sesi kıcıma sıcak bir demir sokmuş gibi doğrulmamı sağladı ve Siren güçleri bana dokunmaya yaklaşmadan zihinsel duvarlarımı yıktım.

Caleb aniden salıncak koltuğunun en ucunda oturuyor, bir elini saçlarına götürüyor ve bana bir santim bile yaklaşmamış gibi görünüyordu, ama nefesinin kalıcı sıcaklığını hala dudaklarımda hissedebiliyordum. Hayal gücüm çıldırmıştı, ama bu gerçektir... değil mi?

Washer ağaç evin altındaki çimenlerin üzerinde birkaç ciğer hareketi yapmaya başlarken, "Sarkıttığın için üzgünüm," diye bağırdı. Üzerinde nereden geldiğini sadece yıldızların bildiği dar bir yoga pantolonu vardı ve göğsü çıplaktı, Düzen formunun açık mavi pulları güneşten kavrulmuş tenini sarıyordu. "Asilerden bazıları küçük bir göksel oyun için kuzey sahilinde toplanıyor. Bu gece dolunay olacak ve Aralık ayında olduğumuz için soğuk bir ay olacak! Ve tüm bunlardan daha iyisi, Venüs gerilemeye başlıyor. Gezegenin seksi, boğucu metresi sosunun bir kısmını çatlaklarımızın derinliklerine itecek ve herkes biraz hüznü hissederken, ruhlarımızı yeniden güzel ve esnek hale getirmek için bir yol kat etmeli, içimiz tamamen esnek ve sıcak olmalı. Kulağa nasıl geliyor, çocuklar?"

"Bilmiyorum... Kulağa harika gelen bir şeyi iğrençleştirdin." Yüzümü buruşturdum.

Bu gece dolunay olacağını fark etmemiştim bile. Her şey olup biterken, onun döngüsünün izini kaybetmişim, bugün Caleb'a daha fazla çekildiğimi hissetmem şaşırtıcı değildi, içgüdülerim çok yükseldi.

"Aptal bir sosis olma, Capella. Pompalamaya devam etmeli ve göklerin bize sunduğu avantajları kullanmalıyız. Bu gece zihnimizin derinliklerine inebilir ve bu savaşı kazanmamıza yardımcı olacak cevapları bulabiliriz," dedi Washer. "Venüs'ün gerilemesi aynı zamanda geçmişteki aşkları, ilişkilerde yaptığımız hataları düşünmek için mükemmel bir zamandır ve yeniden doğuş için bir şanstır. Gönül meselelerinde yeniden başlama zamanı. Ek bir bonus olarak, hepimiz biraz azgın hissedeceğiz." Yüksek sesle güldü, daha derine indi ve pantolonunu kasıklarının etrafında daha da sıkılaştırdı, böylece horozunun ve taşaklarının net hatlarını görebildik.

"Yıldızlar adına." Caleb ayağa kalktı ve bana baktı. "Benimle sarhoş ol."

Başımı sallamaya başlamıştım bile, heyecan göğsümde fokurduyordu çünkü lanet olsun, her şeyden sonra tek istediğim unutulmaya dalmak ve tüm sorunlarımızı unutmaktı.

"Evet, evet, evet." Öne atıldım, yanağını yaladım ve havladım.

Bana sırtarak saçlarımı karıştırdı. "Aferin oğlum," diye alay etti ve ya Venüs zaten benimle oynuyordu ya da ben en iyi arkadaşım için fazla ateşliydim, çünkü sikim pantolonumun içinde mutlu bir dans yaptı.

"Beni taşı." Sırtına atladım ve balkon korkuluklarının üzerinden atlamadan önce bacaklarımı beline doladı.

Yere doğru vızıldadık ve avucumu fırlatarak Caleb'in ayaklarının altındaki havayı Washer'ın başının üzerinden geçirdim ve budaklı profesörümüzü geride bırakırken coşkuyla kükredi.

Ada boyunca hızla ilerledik, eğitim arenasında savaşıyor bir grup asinin başlarının üzerinden geçtik, sonra Leon ve ailesinin inşa ettiği şahin şeklindeki devasa yuvanın yanından geçtik, bu da Gabriel'in o süslü dal yığınının başka bir şey görmemesine yardımcı oldu. Demek istediğim, dallar onu ciddi şekilde küçümsüyordu. Diğer tüm yuvalara hükmedecek bir yuvaydı ve bu tür şeylerin bir Harpy için porno olduğunu tahmin ediyordum, bu yüzden onun için iyi oldu.

İçim çekildi ve zihnim Lavinia'yı korkunç gölge yuvasında gördüğüm ana geri döndü; zavallı bir piçin kafasını kemirirken o iğrenç gölge yavrusunu dünyaya getirmişti.

Caleb'a biraz daha sıkı sarıldım, anılarla savaşmaya çalıştım ama tıpkı o iblis vajinanın yaptığı gibi üzerime gelmeye devam ettiler. Beni içine çekmek ve asla bırakmamak istiyordu. Sanki beni bir sonraki yemeği için işaretlemişti, o ağzı açık vajina şimdi beni düşünüyor, beni hiçliğe yutmak istiyordu.

Hayır, hayır, hayır, böyle ölemem.
Canavar vajina.

Caleb, "Seth, beni boğuyorsun," diye homurdandı ve kolumun boynuna sıkıca kilitlendiğini fark ettim.

Lavinia'nın korku çukurunu unutmak için ne kadar içmem gerekeceğini merak ederek zihnimi doğru gittiğimiz alkole sabitleyerek gevşettim.

Partinin çoktan başlamış olduğu sahile vardık ve ben aşağı atladım, kumda koştum ve birinin orada bıraktığı elma kasasından bir şişe rom aldım. Muhtemelen ben romunu alıp uzaklaşırken "hey!" diye bağırان da aynı kişiydi ama hayat böyle işte.

Geraldine'i suyun içinde, çıplak ve ufka dönük bir şekilde, aralarında Justin Masters'ın da bulunduğu bir grup asinin onunla birlikte yaptığı garip bir dans yaparken gördüm.

Caleb'e dönerken elimdeki rom şişesini ona göstererek, "Max bundan hoşlanmayacak," dedim.

"Henüz burada gibi görünmüyor." Caleb etrafına bakındı ve ben de Max'in nereye gittiğini merak ederek romun kapağını kapattım - onu en son gördüğümde Geraldine'le ateşli ve ağır görünüyorlardı, ama Max ortalıkta görünmezken Geraldine şafak gibi çıplaktı.

Çaldığım içkiden uzun, uzun bir yudum aldım ve zihnimi tıkayan iğneleme/iblis vajinası/keder kasırgasını yatıştırması için sessizce yalvardım. Çok fena yakıyordu ve Caleb geri dönüp şişeyi benden kaptığında şişenin yarısına gelmiştim.

"Yavaşla, göt herif," dedi, kendisi de bir yudum aldı ve başım şimdiden döndü.

"Hey, Hadley!" Caleb seslendi, kardeşinin ateşin yanında oturduğunu, alevlerle oynadığını ve sihriyle onlardan farklı şekiller yarattığını gördü. Küçük kardeşim Grayson ve kız kardeşim Athena da onun karşısında oturuyordu.

Caleb'in kardeşi ayağa kalktı, ateşten uzaklaşarak bize doğru yürüdü, koyu renk bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı, bize katılırken kışına bir dirgen sokulmuş gibi sinirli görünüyordu.

"Neyin var senin?" Caleb sordu.

"Athena kaltaklık yapıyor. Yine. Yeni bir şey değil," dedi.

"Diline dikkat et yoksa koparırım," diye homurdandım, ona doğru yaklaşıarak.

Hadley nefes nefese kalmıştı, benimle gerçekten kapışmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu ve Cal'in küçük kardeşinin ağzını burnunu kırmak istemesem de, kız kardeşime pislik yapmayı bırakmazsa bunu yapmaya fazlasıyla istekliydim.

Hadley kuru bir sesle, "İyi," dedi. "Athena dişi bir köpek gibi davranıyor."

"Bu daha iyi." Başını okşamak için öne doğru yürüdüm ama bir hırıltıyla elimi geri çekti. Kızgın küçük bir vampirdi. Caleb'in rahat tavrına sahip değildi; her an ısıracakmış gibi gergindi. "Uslu dur, yoksa onunla oynamana hiç izin vermem."

Hadley bana gözlerini devirdi ama başka bir şey söylemedi ve ben de onu Caleb'la bırakarak yanından geçtim ve kardeşlerime doğru koşmaya başladım. Onlarla çarpıştım, ikisini de oturdukları kütükten düşürdüm ve göğsüme kilitledim.

"Argh, Seth," diye homurdandı Athena, kurtulmaya çalışarak, ama Grayson bir kahkaha attı ve bana sokuldu. Yemin ederim Athena ailemdeki en az kurt gibi davranan hayvandı, çoğu zaman ona zorla sarılmak zorunda kalırdınız ama sonunda hep yumuşardı. Sarılma ihtiyacıyla savaşırdı ama herkesin sarılmaya ihtiyacı vardı.

Her ikisinin de başını okşadım, onları tuttum ve onlara ağabeyleri ve Alfa olduğumu hatırlattım, bu yüzden sarılmak istersem, bir tane alıyordum.

Sonunda bıraktığımda Athena suratını astı, sanki değerli itibarını zedelediğimden endişeleniyormuş gibi etrafına bakındı.

"N'aber, yavrum?" Parmak eklemlerimi yanağına vurdum ve o da elime vurarak uzaklaştırdı.

"Hadley'e kızgın," diye Grayson beni bilgilendirdi. "Çünkü onu çok seviyor."

"Kapa çenenini." Athena bir yumruk atarak hırıltıyla ikizinin koluna çarptı. "Onu sevmiyorum, ondan nefret ediyorum."

Ölmeyen bir pire gibi."

"Athena," diye tersledim. "Böyle konuşma. Hadley'nin ölmesini istemezsin."

Dudaklarını büzdü. "Belki de öyle."

"Ne oldu?" Endişe içinde ona doğru kayarak sordum.

Grayson inleyerek Athena'ya sokulmaya çalıştı ama Athena onu itti, gözlerini ikimiz yerine ateşe dikmişti.

"Hadley, Athena'nın arkadaşı Levi'den aldığı kartpostalı buldu," diye fısıldadı Grayson, sanki Athena onu duymuyormuş gibi. Athena'nın liseye birlikte gittiği adamı hatırlayınca kalbim sıkıştı. Yıllarca çok iyi arkadaş olmuşlardı ama sonra Levi ailesiyle birlikte Alestria'ya yaptığı bir ziyaret sırasında bir çarpıp kaçma olayında ölmüş ve Athena bunu asla atlatamamıştı. Ölmeden bir gün önce Athena'ya bir kartpostal göndermiş ve ziyaretini anlatmıştı ama daha da kötüsü, bu mesajda ona karşı olan hislerini açığa vurmuştu. Ve Athena hiçbir zaman bu olayın kapanışını yapamamıştı çünkü onu bir daha göremeden öldürülmüştü.

"Kapa çenenin Gray," diye homurdandı ama o devam etti, sesini daha da alçalttı ve sanki bir fark yaratacakmış gibi bana yaklaştı.

"Hadley bir fotoğraf çekti ve FaeBook'un her yerine koydu, Athena'nın 'gizemli sevgilisini' ortaya çıkmaya çağırdı çünkü Levi adını bile imzalamamıştı. Ama Hadley onun öldüğünü bilmiyor ve Athena da ona söylemiyor," diye fısıldadı.

"Kim öldü?" Hadley bir hışımla bize döndü ve çenesi dişlerini toza çevirecekmiş gibi gıcırdayan Athena'ya baktı.

"Hiç kimse. Siktir git," diye tersledi onu ve ayağa kalktı. Adam ondan daha uzundu ama omuzlarını geriye atıp dövüşe hazırlanırken o da bir o kadar sert görünüyordu.

"Senin derdin ne?" diye tısladı. "Gizli küçük ilişkini ortaya çıkarmamı hazmedemiyor musun? Kimin umurunda ki?"

Saklayacak neyi var? Sahte bir kral destekçisi mi?" Hadley alay etti.

Athena bir elini fırlattı, bir hava büyü patlaması ondan koptu ve Hadley'i ateşin içine fırlattı.

Lanet okudu, Element'i armağanlarıyla boğdu ve ayağa kalkarak tüm alevleri bir top haline getirip ona doğru fırlattı. Alevlerden kaçmak için yana doğru sıçradı ama alevler saçlarının uçlarını yaktı ve nefesi kesildi.

"Neden hayatımdan uzak duramıyorsun, parazit?" diye bağırdı.

"Burası küçük bir ada aşkım, nereye gideceğim ki?" Hadley onu fırlattı.

Dişlerini gösterdi, içindeki kurt yükseliyordu ve bunun topyekûn bir kavgaya dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ettim.

"Denize girmeye ne dersin? Okyanusun dibine kadar yüz ve nefesini bir saat boyunca tutabilecek misin görelim," dedi Athena soğuk bir sesle.

Hadley burnundan sert bir nefes verdi, ancak dünyayı tekrar kapatmadan önce gözlerinde bir yara gördüm, yüzü buz gibi bir nefret maskesiydi. Kadına doğru yürüdü ve kadın meydan okurcasına ona bakarken vücudundan birkaç santim ötedeki bir hava kalkanına çarptı.

"Neden gidip sevgilini bulmuyorsun oğlum?" diye alay etti. "Ona geçen gece benim için bacaklarını nasıl açtığını ve adımı gökyüzündeki en sevdiğin yıldızmış gibi inlediğini mi anlatacaksın?"

Athena'nın yüzü soldu ve ben hırlayarak ayağa fırladım.

"Söylemeyeceğine söz vermiştin," diye fısıldadı Athena. Dehşet içinde, ihanetle ona bakarken Hadley'nin çenesi titredi. "Kimden daha çok utanıyorsun? Benden mi yoksa sırrından mı?"

Erkek arkadaşın mı?" diye sordu iğrenç bir şekilde. "Çünkü belki de

Sana karşı zayıflığımızdan utanan bizler."

"Bu kadar yeter," diye tersleyerek onlara doğru yürüdüm ama Athena bana başını salladı, sonra da dönüp sahildeki kalabalığın arasına karıştı.

Hadley'nin kazağının kapüşonunu, o da uzaklara fırlamadan önce yumruğumla yakaladım ve bana bakarken hırladı. "Ne?"

"Birincisi, onunla bir daha böyle konuşursan taşaklarını koparır ve teker teker yuttururum. İkincisi, onun gizli bir erkek arkadaşı yok. O kartpostal yıllar önce ölen bir çocuktan. Lisedeki en iyi arkadaşıydı ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar çünkü sizi aydınlatmak bana düşmez. Ama Athena bu karmaşa için seni affederse, belki o zaman sana anlatır. Yine de söylemeyeceğini tahmin ediyorum. Ve şafağa kadar ondan özür dilemezsen, top şeyini yapacağım. O zaman bacaklarını da kırabilirim. Ve kulaklarını koparıp aç bir yunusa yedirebilirim. Senden çok fazla parça var Hadley ve dışarıda çok fazla yunus var." Başını denize doğru eğdim ve sırtına sertçe vurarak kız kardeşimin peşinden tökezleyerek gitmesini sağladım.

Omzunun üzerinden bana baktı, yüz hatlarında şok ifadesi belirmişti.

"Öldü mü?" diye homurdandı.

"Evet," diye onayladım. "Ve hiç veda edemedi. Peki, şimdi sürtük kim?"

"Siktir." Parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra kız kardeşimin adını söyleyerek bizden hızla uzaklaştı. Onu gerçekten bulup bulamayacağını merak ediyordum, istediği zaman saklanma konusunda ciddi iyiydi. Ama yine de Hadley onun kanına düşkün bir Vampirdi, bu yüzden muhtemelen yarı yarıya şansı vardı.

Birasını yudumlayan ve kütükten bana bakan Grayson'a döndüm. Dramatik biri değildi, daha çok akışına bırakan bir adamdı. "Bu ikisinin gerçekten birbirleriyle konuşmaya ihtiyacı var."

"Bilmiyorum dostum, Athena kolay kolay bir şeylerin peşini bırakmaz," dedim. "Özür dilemek işe yaramayacak."

"Evet..." Grayson ayağa kalktı ve omzumun üzerinden bakarak dikkatimi Max'in koşarak aşağıya inmesine çekti.

Sahile. Siyah gömleği ve kot pantolonuyla, kaşları çatık ve gözleri sudaki çıplak Geraldine'e dikilmiş bir halde güçlükle ilerleyişini izlemek için döndüm.

"Gerry!" diye bağırdı ama Gerry onu duyduysa bile hiçbir belirti göstermedi, suda sallanmaya ve zıplamaya devam etti, etrafındaki A.S.S.  yeleri onun hareketlerini taklit ederken kollarını başının üzerine kaldırdı. "En azından bir bikini giy!"

Omzunun üzerinden baktı, kıpkırmızı saçları sırtına dökülmüştü ve adam giyinik bir şekilde ona doğru ilerlemeye başladığında gözlerini ona dikmişt . "O zaman Venüs görkemli gerileme dönemine girerken benim tatlı çiçeklerim onun erotik gücünü nasıl emecek, seni aptal deniz levreği?"

Geraldine havaya sıçradı, bir seksen dönüş yaparak adamın önüne indi, kocaman göğüsleri zıpladı ve neredeyse yüzüne  arpacaktı.

Justin yakınlarda durdu, bakışları Geraldine'in göğüslerinin suda sallanışını izlerken dudakları aralandı ve Max vahş  bir hırıltıyla ona saldırdı ve sırtına binen bir su dalgası onu dalgaların altına götürdü ve Justin için muhtemelen sulu bir son olan şeyin içinde kayboldu.

Geraldine başını sallayıp dansına geri dönerken kıkırdadım.

Justin'in başı suyun üstüne çıktı ama tekrar aşığı çekildi, Max onu denizin derinliklerine doğru çekip götürürken çığlığı kesildi.

Dostum, o adamı severdim.

Caleb'in eli sırtıma indi ve dokunuşuyla irkildim, daha yanıma bakmadan onun olduğunu anladım ve boğazına daha fazla rom doldurduğunu gördüm. Şişeyi elinden kaptım, yüzüne rom sıçrattım ve dudaklarım boynuna kapanmadan ve içkiyi bitirmeden önce küfretmesine neden oldum.

Düşüncelerim cidden bulanık bir spektrumdaydı ve ona aptalca gülümseyerek şişeyi elimden bıraktım.

Gözlerim başının hemen arkasında yükselen ve gümüş ışığıyla onu gölgeleyen aya takıldı.

"Orada kal," diye fısıldadım, cebimden yeni Atlas'ımı çıkararak. Uzandım, saçlarını biraz karıştırdım ve altın rengi bir bukleyi gözlerinin içine düşecek şekilde düzenledim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sırtarak.

"Şşş, bırak da işimi yapayım," diye nefes aldım. "Sırtmayı kes."

Dudaklarının köşesine dokundum, biraz aşağı çektiğimde gözleri parladı, ona yeterince yoğun ama aynı zamanda saf seksapel bir görünüm verdim. Ona daha önce de dergiler için poz verdirmiştim, bu da farklı bir şey değildi. Bu fotoğrafın sadece benim için olması dışında.

Atlas'ı kaldırdım, kamerayı kaydırdım ve tekrar uzandım, çenesinden tuttum ve başını bir santim sola doğru ittim, hafifçe aşağı doğru eğildim, gözleri gölgelendi ve arkasındaki ışık derinleşti.

"Mükemmel," dedim, fotoğrafı çektim ve ona gösterirken sonuca bakıp sırttım.

Atlas'ı elimden alıp FaeBook'a dokunarak, "Bu konuda iyi bir gözün var," dedi.

"Hayır bekle," diye yakındım, o resmi kendime saklamak istiyordum ama o çoktan yüklemişti.

Kolunu omuzlarımdan geçirip beni kendine çekti ve fotoğrafımızı çekti, ben de son anda Wolfy gibi gülümsedim, böylece fotoğrafta surat asmamış oldum. Fotoğrafı gönderiye ekledi ve göremeyeyim diye benden uzaklaşarak bir şeyler yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun Cal? Bana olan sonsuz aşkını mı ilan ediyorsun?" Şakayla karışık sordum, kendi kelimelerimle kendimi keserken içimden küçük bir parça sızlandı.

Homurdandı. "Rüyanda görürsün," dedi.

"Hayallerim daha ilginç senaryolar için saklı," dedim hafifçe, sanki hiç umurumda değilmiş gibi davranarak. Oysa gerçekten çok umurumdaydı.

Göndermeyi bitirdi ve Atlas'ımı bana fırlattı, ben de havadan yakaladım. Caleb bir saniye içinde arkamda belirdi, etrafımızdaki susturucu baloncuğa bir fiske vurdu ve kulağıma yakın alçak bir sesle konuştu. "En iyi arkadaşlarından birini becermek gibi mi?"

Boğazım sıkıldı, düğümlendi ve bir hırıltıyla ona döndüm. Etrafımda dolanarak benimle göz göze geldi ve bakışlarında karanlık bir duygu alevlendi.

"Sevişirsek bana aşık olursun," diye güldüm, bildiğim en iyi numara oyununu oynuyordum. "Bunu nasıl anlamsız kılacağımı biliyorum."

Bunu neden söyledim ki? Bana sahip olabileceğine ve bunu onun için garip hale getirmeyeceğime dair ona güvence vermek için acınası bir girişimde mi bulunuyordum? Yıldızlar adına, acınacak haldeydim. Ama rom evet diyordu, Venüs çifte evet diyordu ve benim aletim sonsuz evet bölgesindeydi, işte buradaydım, bana aya bilet aldığı anda çoktan aşık olduğum bir adama aşık olmayacağıma söz veriyordum ve bunu durdurmak için umutsuzdum.

"Bunun farkındayım," dedi buz gibi bir sesle ve onu neden kızdırdığımdan tam olarak emin değildim ama ne zaman takılsak hep böyle oluyordu. Belki de Tory burada olmadığı için, o ortalıkta yokken hızlı ve kolay bir şeyler yapmak istiyordu. Pis bir hareket gibi görünüyordu ama yine de Venüs bu gece iş başındaydı ve göksel dürtülere direnmek o kadar kolay değildi.

"Bağlanmıyorsun, değil mi Seth?" diye itti. "Ben uzun bir fetih serisinden sadece biriyim, ama fark şu ki, ben yapmacık bir Beta ya da Omega değilim, ben bir Alfa'yım."

Uzanıp boğazını avuçlarımla arasına aldım ve etrafımızdaki herkese bir kavganın ortasındaymışız gibi görüneceğinden emindim. Ama bundan daha derin bir şeydi, bir irade mücadelesi ve aramızdaki tüm öfkeli cinsel baskınlık havada çarpışıyordu.

"Bir erkeği nasıl memnun edeceğin hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Yatağına bir sürü kız almış ve hatta onları komutla boşaltmış olabilirsin, ama bu konuda bakiresin ve bu da beni bu durumda en iyi köpek yapıyor. Eğer öğrenmek istiyorsan, sana öğretirim Cal, ama kendini bana teslim etmen gerekecek ve bunu yapacak cesaretin olduğunu sanmıyorum."

Onu kendimden uzaklaştırdım, yanından geçtim ve sessizlik balonumuzu patlattım, onu geride bıraktım ve arkama bakmadım ama belki beni izliyordur diye gördüğüm ilk adama barış işareti yaptığımdan emin oldum. Söz konusu adamın bir Nemean Aslanı Şekil Değiştiren olduğu ortaya çıktı ve kendi kıcını yalayabildiğini göstermenin ortasındaydı, bu yüzden harikaydı.

Kanım kaynıyordu ve Venüs'ün etkisi gece ilerledikçe daha da yoğunlaşıyordu.

Atlas'ıma baktım, FaeBook'a bıraktığı gönderiyi kontrol ediyordum, her bir fangirl takipçimizi çağırırken birlikte fotoğrafımız gönderi üzerinde hakimiyet kuruyordu.

Seth Capella: Tüm Moonbitch'lerimi ve Caleb'ın Calgal'larını çağırıyorum. Kimin bakıyor daha sıcak Bu gece mi?

#jointhehotsideofthewar

#lameLioneldoesnthavethesecheekbones

Geçmişte bu konuda dördümüz için de çeşitli dergi anketleri yapılmıştı, ancak cevaplar her zaman basıldığı yere göre değişiyordu. Elemental Weekly'nin tüm fandomlarımızdan oluşan aboneleri vardı ve Max'in Maximinion'ları hatırlayabildiğim son anket için güçlü bir şekilde ortaya çıkmıştı. Ama ondan önceki ay Darius'un Darihussies'i hepimizi ezip geçmişti. Caleb

ve ben bir ay başa baş gitmiştik, ancak son dakikada benden çaldı. Yine de geçen yıl iki ay üst üste kazanmıştım ve bunu unutmalarına hiç izin verdim mi? Asla unutturmadım.

Egom gözlerimi FaeBook gönderisindeki yorumlara çekti ve zihinsel olarak şu ana kadar kimin kazandığını saydım.

Kathleen Goodwin: Beni eğin ve bana iki kule arasında bir köprü deyin - seçmemin bir yolu yok! #ridemyhighway #Idontmindifyouhighfive #twowaystreet #bridgebros #twoHeirsinmythoroughfare #theresnotollonthisbridge

Sophie Ruddock: AYAĞA KALKSAYDIM VARLIĞIM SONA ERERDİ
CALEB ALTAIR'A ÇOK YAKIN #hottestHeir #fang-girling #hecanAl-tearmeintwoanytime

Melanie Sivulovic: Sethhhhhhhh ahhhhhh lütfen lütfen lütfen yorumuma cevap verin!!!! Ve OH MY STARS tabii ki sensin. Çok ateşlisin. Ağlıyorum. Ahhhhhh! #Heirwiththebesthair #AlphaofAlphas #ifIhadtokills
someonetokissyoulwoulddoitnoquestionsasked

Hiç kimse Darius'la kıyaslanamaz. Bahse girerim cesedi bile seksidir #Iwouldbonehisbones #stiffforthestiff

Bu hiç komik değil! SAKIN ONUN HAKKINDA BÖYLE KONUŞMA!! SENİN AMINA KOYACAĞIM! 112 SOLIUM DRIVE'DA BENİ BUL, SANA MEYDAN OKUYORUM!!

Eve McGaughey: Darius'un hayaleti beni gerçekten ziyaret etti. Henüz kimseye anlatmadım çünkü bana anlatmamamı söyledi. Vahşi bir deneyimdi. Gecenin bir yarısı yatağıma geldi ve dev Ejderha etini Fae böreğimin içine daldırdı #Igotghosted #deadmendoitbest #hecamebackandhecamehard

Ashley Mathews: Kinky Farm adında bir kink mağazası işletiyorum ve şişirilmiş Caleb Altair'i de içeren yeni bir Pegasex bebek serisini piyasaya sürdükten sonra işler patlıyor! Calegasus parıltılı kayganlaştırıcımız da sürekli tükeniyor! Kink topluluğu için yaptıkları harika #Orderformsexisnothingtobeashamedof #Pegasexdollsnowonsale #allCalegasusproductscomewithaCalebAltairspicyartprint

Nat Lenny: OMS!! Seth çok iyi görünüyorsun. Hepiniz koca bir savaşta savaşmakla meşgulken biz alçak karıncalarla konuşmak için zaman ayırdığınıza inanamıyorum! #youresobrave #Iwillbeyourally #wecanjoinforcesanytime

Lucy Burfoot: Ben bir #mareforAltair'im ve umurumda değil! #whipmeandwatchmeneighneigh #getyourspangledangleinmywangle #hotforthetrot

Hannah Maye: Beni ormanda dolaşırken bulsaydın yemene izin verirdim Seth #bigbadwolf #littleredridingwhore

Yorumlar devam etti ve ben de Atlas'ımı suyun kenarına inerken bir kenara sıkıştırdım, ilgiden dolayı kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Geraldine'in vahşi dansına katılmak için gömleğimi çıkardım, bahsettiği erotik meme ucu suyu hakkında daha fazla şey duymak istiyordum. Ama ben köpüklü akıntıya adım atmadan önce Justin sudan çıktı, elli denizyıldızı vücuduna yapışıp teninde kanlı yaralar bırakırken kendini kumsala sürükledi.

"Beni yiyorlar!" diye feryat etti, Max arkasından kötücül bir kan davası güden ateşli, mistik bir deniz adamı gibi sudan çıkarken, Siren güçleri ondan dökülürken, denizyıldızlarına yaptığı büyü bana çarptığında midem aklıktan guruladı.

"Yakala onu, Max," diye cesaretlendirdim ve Justin'i ayak bileklerinden yakalayıp dalgaların içine fırlatmadan önce bana vahşi bir bakış attı. Max küçük, yumuşak bir foku avlayan katil balina gibi peşinden daldı ve Justin Sealington'ın şansını hiç beğenmedim.

Geraldine'e katılmak için dışarı çıktım, kıyafetlerimi çıkardım ve giderken hava büyümle onları sahile geri fırlattım. Kısa süre sonra içimdeki delinin dışarı çıkmasına izin verebileceğim, Venüs'ün bize göz kırptığı gökyüzüne bakarken onlarla birlikte dans edebileceğim Eşeklerin sırasındaydım.

"Beni bekleyin, Venuslings!" Washer bağırarak geçit törenine katılmak için dışarı koştu ve yaklaştığı anda kıcıma bir tokat attı.

Bir hırlama ve hava büyüğü patlamasıyla onu kendimden uzaklaştırdım ama dansıma devam ettim, romun dizginleri ele almasına izin verdim ve Venüs'ün gücüyle sikimin karıncalandığını hissettim. Meme uçlarım da karıncalanmaya başladı ve kahretsin, Geraldine haklıydı. Bu çıplak okyanus rumba dansında gerçekten bir şeyler vardı.

"Bize aşk dolu armağanlarınızı bahşedin leydim Venüs ve bu savaşta önümüzü görmemize yardımcı olacak şafak aydınlığına bizi ulaştırırsınlar!" Geraldine bağırdı, kolları üzerinde ileri geri uçuşuyordu. "Altında boğuşacağız

Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde, sadece iyi bir yuvarlanmanın sağlayabileceği zihnin kristal berraklığındaki sularında bize rehberlik etmene izin verelim!" "Üzerime gel

Venüs!" Yıkayıcı bağırdı, çıplak ellerini ve kendi göğüs uçlarını çimdikliyordu.

Burnum kırıştı ve tamamen kendi kafasının içinde bir ritimle itmeye başladığında ick almaya başladım, dalgalara çarpan aletin ıslak tokadı, duyabildiğim tek şey olana kadar beynime doğru ilerliyordu.

Hayır, ben yokum.

Aletim Venüs'ün gücüyle şarj edilmeden de yeterince güçlüydü.

Sahile geri döndüm, gözlerim otomatik olarak Caleb'i aradı ama onu kalabalığın arasında bulamadım. Bakışlarım Leon'un arkadaşı Carson'a takıldı; Carson bir kütüğün üzerinde, yanında bir dövme kitiyle oturuyordu ve dövme yaptığı adamın kolunun üzerinde bir Faelight geziniyordu. Aklım tam olarak ne yapmak istediğime takıldı ve üzerinde çalıştığı Fae'yi yere iterek Disney dövmeleri ve asık suratıyla uzun saçlı adama doğru yürüdüm.

"Benim sıram," dedim, kelimelerim biraz bulanıktı ama Carson bana soğukkanlılıkla bakarken kesinlikle fark etmemişti.

"Hey!" diye bağırdı yerdeki adam ve ben ona baktım, tehdidimin derinliklerinde hırlayarak.

"Sorun mu var?" Tısladım ve kim olduğumu anladı, kafasını sallarken yüzü soldu ve kolunda yarım kalmış Venüs dövmesiyle koşarak uzaklaştı.

Carson'a "Dövme yaptırmak istiyorum" dedim.

"Yok artık," dedi. "Ama dükkan kapalı. Bana iyi bir müşteri kaybettirdin, pislik herif."

"Dövme fikri köprüdeki bir muz kadar sıkıcıydı. Herkes Venüs dövmesi yaptırabilir, bu onları daha seksi yapmaz," dedim.

"Mesele ne istediği değil, nerede yaptırdığı. Bir bilek dövmesinin ne kadar acı verdiğini biliyor musunuz?"

Neden?" diye homurdandı ve bu tuhaf yorum karşısında kaşlarını çatıttı. "Yani acıyan yerlerine dövme yaptırmayı seviyorsun?" diye sordum. "Evet, ama senin gibi titiz bir adama bakılırsa, bahse girerim Göğsüne yıldız dövmesi yaptırmak istiyorsun, tıpkı diğer tiki puştlar ve büyükanneleri gibi. Ya da belki annenin yıldız burcunu?"

"Ben tiki bir pislik değilim." Gömleğinin yakasını avucumun içine aldım ve kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Kürek kemiklerimin arasına, tam omurgamın üzerine bir dövme istiyorum. Bu senin için yeterince acı verici mi?"

Dudaklarına yavaş, psikotik bir gülümseme yayıldı ve bu adamın o Disney dövmelerinin altında ciddi bir tehlike sakladığını hissettim.

"Bak ne diyeceğim Varis," diye mırıldandı, gömleğini kavrayan elimi tutarken gözleri karanlık ve ölümcüldü. "Dövmeni yapacağım ama istediğim zaman elindeki kemiği kırabilirim. Ve sen de ancak ben dövmeni bitirdiğimde onu iyileştirebilirsin."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve yumruğumu gömleğinin üzerinden indirerek eğlenceli bir nefes verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ya n ı m d a n geçip gitti, ama avucumu göğsüne vurarak onu durdurdum, kararımı vermiş i m . "Anlaştık," dedim sertçe. Zaten kimin parmağa ihtiyacı vardı ki? I flüt çalmaya başlamayacaktı. Tabii... Hayır. Eğer bu gece flüt çalmaya başlarsam baştan çıkarma gücüm çok büyük olur, bu sahildeki her puşt Farelî Köyün Kavalcısı gibi yatak odama çekerdim. Parti Pipper'ı demek istedim. Hayır, o da değildi. Her neyse, bu riski göze alamazdım. Soğuk ay ve Venüs iş başındayken ve saçlarım bu kadar güzel görünüyorken, riskler çok yüksekti.

"Ya aptalın tekisin ya da eski meclis üyesi annenden daha az titizsin. Hadi o zaman. Bunun için uygun ışığa ihtiyacımız olacak." Dövme setini aldı ve beni sahile götürdü.

Onu takip ettim, pişman olup olmayacağımı merak ediyordum ama hayal ettiğim gibi sonuçlanırsa acının buna değeceğini biliyordum. Bu yüzden birkaç kırık parmak, vahşi dövmeçi adama ödenecek adil bir bedel gibi görünüyordu.

Geraldine

Başımı arkaya attım, kalçalarımı döndürüp şarkı söylerken
gözlerim gökyüzündeki parlak ve ısıltılı gezegene
kilitlendi

Venüs'e, gökyüzünde yay çizen dolunayın üzerinde asılı
durduğu yere.

Birleşik güçlerinin her bir korunun içimde yuvarlandığını
hissedebiliyordum, iki göksel varlık beni kesin bir çılgınlığa
sürüklerken içim bunun baş döndürücü ağırlığıyla
kayganlaşıyordu.

Justin'in ara sıra attığı çığlıklar benim de fitilimi ateşledi
ve gece gökyüzünde parıldayan Pegasus sürüsünün
süzülüşünü izlerken alt dudağımı ısırdım.

İleriye doğru yürüdüm ve denizin içinde bir nabız attı,
gözlerim ayın yanardöner ışığını yakalayan parıldayan bir
kayaya takıldı.

Tatlı Leydi Petunia'mın dürtülerinin kölesiydim, gece
ateşi beni pençesine aldığı anda ellerim çılgınca dolaşüyor ve
bedenimin ihtiyaçları diğer her şeyi unutturuyordu.

Buna ihtiyacımız vardı, o alçak Dragoon'un ellerinde
daha fazla yenilgiye uğradıktan sonra hepimizin buna
ihtiyacı vardı, ama başarısızlığımızın ışığını karartmasına
izin vermeyecektim. Oh hayır. En acı şekilde yerine
getirilen görevler her zaman en değerli olanlardır.

Şarkı. Ve şu anda üzerimizde yükselen aya zafer şarkımızı söyleyeceğimize dair inancım tamdı.

Bizi bekledi ve bu ahlaksız geceyi sundu çünkü bu kadar kayıptan sonra böyle özgür bir eğlenceye ve rahatlamaya olan ihtiyacımızı anladı.

Bu, grup halinde bir dertleşmeydi; kederimiz, korkumuz ve üzüntümüz soğuk ayın ve yıldızların ışığı altında birleşirken, bize tüm bunlardan kısa bir mola, yarının sıkıntıları çirkin burunlarını bir kez daha kaldırmadan önce işlemek ve devam etmek için bir yol sunuldu.

Ayaklarım kayaya ulaştı ve en günahkâr deniz levreklerine layık pürüzsüz taşı okşarken yüzümde kurnaz bir gülümseme kök saldı.

Sadece Siren mahsulünün kaymak tabakası, ay ışığı ve gölgenin böylesine güçlü olduğu bir gecede böyle bir kayanın üzerine çıkmaya cesaret edebilirdi. Sadece o... ve onun gerçek leydisi.

Kendimi kayanın üzerine tüneyip saçlarımın uzun dallarını cömert göğüslerimi örtecek şekilde konumlandırırken ve bacaklarımı tam olarak çaprazlarken sihrimi çağırdım. Sanki züppe bir kızmışım gibi, el değmemiş ve kutsal bir şekilde, sadece deniz mağaramı yağmalamaya gelecek bir tecavüzcüyü bekliyordum.

Bir elimi kalçamın kıvrımına götürdüm ve üzerime bir illüzyon yayıldı, Siren'e layık pullardan oluşan bir gökkuşağı tenimin üzerinde belirdi ve kayama yaslanırken ay ışığında parıldadı.

"Oh coowee," diye seslendim, müstehcen kılıç balığının dikkatini çekmek için bir elimi ağzıma götürdüm ve gözlerini teklifime çektim.

Maxy bir elini sevgili Justin'in başının üzerinde tutarak onu dalgaların altında tutarken, su üzerine çarptıkça ve anlamsızca çırpındıkça çırpınan uzuvları aşağı yukarı sallanıyordu.

Ama boğulmakta olan bir yusufçuğun çırpınışlarına pek aldırış etmiyordum, baştan çıkarıcı bakışlarım ağımla yakalamak istediğim cazip alabalığa sabitlenmişti.

"Kendimi senin erkeksi h nerlerine muhtaç buluyorum, seni denizati hergelesi," diye mırıldandım, sesim neredeyse dalgalar arasında kayboluyordu ama Maxy o lumun gözlerindeki kararan bakış beni duyduğunu açıkça gösteriyordu.

Bakışlarımız kilitlendi ve Justin'i unutarak bana doğru ilerledi ve onu kayıp bir mantar gibi yüzeyde sallanmaya bıraktı, bir kez daha havanın tatlı tadı için savaşıırken öksürüyor ve sı ıyordu.

Max yaklaştıkça kendimi yeniden konumlandırımdı, alt duda ımı ısırđımdı ve cömert bah emi ona göstermek için kalçalarını ayırdım.

"Bu şekilde ilk kez birbirimize girdiğimiz geceyi hatırlıyor musun?" Lacivert pullarının, kavgada g mle inin yırtıldı ı, sıkılaşıan karın kaslarının üzerinde nasıl dalgalandı ını izleyerek sordum, o koyu teni bana yaklaştığı her adımda dilimin dokunuşu için yalvarıyordu.

"Vücudunu tüm dünyaya gösterdiğinde beni çılgına  evirdi ini biliyorsun Gerry," diye hırladı Max, ifadesindeki şehvet, iliklerime kadar hissetmek istediğim bir öfkeyle lekelenmiştı.

"Ve sen de çok iyi biliyorsun ki, benden bunu istediğinde gökyüzüne bedenimin tamamını sunmalıyım," diye cevap verdim kararlı bir şekilde, her zamanki gibi boyun e meden.

Max'in çenesi kıpırdamadan kusursuz kayamın dibine çökerken, Oscura kurt sürüsünün hayvanlar gibi  iftleşıırken çıkardığı ses bir an için havayı doldurdu ve Venüs, şamatalarına katılmamız için bize yalvarıyor gibiydi.

"Sanırım beni kızdırmaktan zevk alıyorsun," diye homurdandı Max, gözleri çıplak bedenimden arkasındaki suya ve onun ötesindeki kumsala kaydđ, sayısız Fae yıldızların altında dans edip oynaşıyordu, hepsi de denizde t nedi imiz yerden bizi görebiliyordu.

"Bence sen de bazen sahildeki kumu göremeyen fıçı kafalı bir barakuda oluyorsun," diye homurdandım ve tıpkı onun türünün diğerlerini cezbetti ı gibi onu cezbetmeye çalışırken bir elimi yavaşı a yan tarafımda gezdirdim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, bana bir adım daha yaklaştı, güçlü vücudu boğazımda ahlaksız bir inilti yükselmesine neden olan güçlü bir enerjiyle dalgalanıyordu. Bu gece ondan ne istediğimi biliyordum ve daha da iyisi, göğsündeki o kıskanç canavarın da ne istediğini biliyordum.

"Kıvrımlı formumun sergilenmesinden korktuğunuz ve çekindiğiniz için, kendinize ait olarak damgalamaya çalıştığınız şeyi başka bir kötü adamın gelip sahiplenmesinden korkuyorsunuz."

"Peki neden böyle düşünmeyeyim?" diye sordu, öfkesi şehvetine hükmediyordu, yeteneklerinin serbestçe hüküm sürmesine izin verirken ve beni de kızdırmaya çalışırken gücü beni kışkırtıcı bir şekilde tokatlıyordu. "Her sikik ve onun saksı bitkisi bize bakıyor ve hiçbir anlam ifade etmediğimizi düşünüyor. Senin Göt Kulübü'ndeki her puşt arkamdan gülüyor ve daha uygun birini bulmadan önce beni kullandığını fısıldıyor. Bana bakıyorlar ve geçici bir dönem görüyorlar, tatlı bir dikkat dağıtıcı, ama bir tehdit değil. Beni ve seni uzun vadeli olarak görmüyorlar çünkü sen bir kralcısın ve ben bir Varis'im. Ve beni bir kenara atmaya karar verdiğin anda üzerine çullanmayı uman lanet olası akbabalar gibi etrafında dönüyorlar."

Onun ferahlatıcı patlaması karşısında iç çektim, parmaklarım bir kez daha yan tarafımdan aşağıya doğru yuvarlandı, oradaki pul yanılsamasını kovdu ve beni olduğum gibi bıraktı; sadece bu çirozun kalbi için çarpan bir köpek kalbine sahip vahşi bir canavar. Ne kadar uygunsuz görünsek de.

"O zaman belki de surat asmak ve aptal yusufçukları boğmak yerine, onlara bunun böyle olmadığını göstermelisin," diye meydan okudum, kendimi dirseklerimin üzerine itip ona alaycı bir bakış atarken sularım en lezzetli şekilde karıncalanıyordu. "Tam burada, bu sahilde, tüm dünyanın önünde. Neden onlara benim ahlaksız kalbime ne kadar sahip olduğunu ve sadık ruhuma ne kadar derinden kök saldiğini göstermiyorsun? Kıskançlığından çılgına dönmüş bir denizanasının çırpınışlarını görmelerine gerek yok. Görmeleri gereken

"Köpekbaliğı sadece kaba kuvvet ve erkeksi kurnazlıklarla kendisine ait olan kanı talep ediyor."

"Sen... burada, herkesin bizi görebileceğı bir yerde seni becermemi mi istiyorsun?" Max sordu ve vallahi, ay biraz daha parlak olsaydı, kızarıklığının dalgalara yansıyacağına yemin edebilirdim.

"Güzel adam, bu kadar kaba olma," diye soludum ve hınzır sırtışım oyunu bırakmadan önce bir dokunuşla gevşedi ve omzumun üzerinden geriye bakarken kendimi tüm ihtişamımla sunarak önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Sadece fermuarını parçalamaya çalışan o kaygan somon baliğını serbest bırakmanı ve beni bu en denizkızı kayaların üzerinde çiçek açmış bir bahçe gibi almanı, Siren yan parçamın bu Cerberus'u nasıl ulutabileceğini tüm dünyaya göstermeni öneriyorum."

Max birkaç saniye boyunca bana baktı ve ben de omurgamı dikleştirdim, zihinsel engellerimin düşmesine izin vermeden ve Siren armağanlarıyla her şeyimi görmesine izin vermeden önce ışığının tenime değdiğini hissettiğimde Venüs'ün onayladığını biliyordum.

Kendisini benim gördüğüm gibi görmesine izin verdim, güçlü, harika bir deniz canavarı, kaya havuzlarımı yağmalamaya ve istiridyemden inci toplamaya geldi. Ona olan aşkımın gücünü ve o yanımda olmadan kalbimin duyduğu acıyı hissetmesine izin verdim. Ona arzularımı, ihtiyaçlarımı ve kalbimi verdim ve o da bana olan aşkının ve arzusunun saflığının kendisinden de dökülmesine izin verirken inledi, ta ki ben bunu başka herhangi bir şeyi hissedebileceğimden daha derinden hissedinceye kadar.

Onu tanıdığım bir canavar gibi beni takip ediyordu ve elleri popomda gezinirken özgürce inliyordum. Max bir ibne gibi küfretti, fermuarını açtı ve pantolonunu indirdi, sonunda buna boyun eğdi ve kadife şaftı Petunia'ya bir selamlama öpücüğüyle bastırdı.

"Evet," diye iç geçirdim, ona doğru eğildim ve derinlere batarken adım homurdandı, beni yağmaladığı hissi, olacağını bildiğim kadar sağlıklı.

"Bu delilik," diye yemin etti Max içimde hareket etmeye başlarken, onun şehveti ve benimki birbirimize duyduğumuz aşkla havada birbirine karıştı ve kontrolünü kaybedip beni vahşi bir yaratık gibi derin ve sert bir şekilde içine alırken bu birleşik duygunun ondan taşıdığını hissedebiliyordum.

Gücü ondan fışkırırken sayısız göz bize doğru döndü, onu hissedenlerin dudaklarından inilti döküldü ve sahilde kıvranan bedenlerin sayısı giderek artarken, daha fazla Fae beni ustalıkla yönlendiren Siren'in gücüne yenik düştü, kendi eşlerini buldular ve birlikteliğimizde bize katıldılar.

"Oh, dört nala koşan büyük deniz gergedanları!" Beni derin ve sert bir şekilde içine alırken, sahiplenirken, sahiplenirken, herkesin önünde beni işaretlerken, herkesin benim onun olduğumu ve onun da benim olduğumu bildiğinden emin olurken ağladım.

Venüs coşkusunu damarlarımda mırıldanırken, ben onun için zevk çılgınlıkları atarak parçalandım ve o da daha hızlı ve daha derine pompaladı, bizi izleyen Fae'leri unuttu, şüphelerini ve güvensizliklerini unuttu ve bizi hatırladı. Sadece bizi. Ayın ışığının altında, bir olarak. Şimdi ve sonsuza dek.

Kalabalık sahilden iyice uzaklaşmıştım, gecenin karanlığında sahil şeridi boyunca ilerliyordum. biraz huzur ve sessizlik.

Tüm yetenekli gücümle denize doğru bir taş fırlattım ve okyanusun derinliklerinde gözden kaybolmadan önce dalgaları on iki kez aşmasını izledim.

Ay beni izliyor, benimle alay ediyor, ben hiçbir şeye ve her şeye kaşlarımı çatarken Seth'in alayını tekrar tekrar çalıyordu.

O kim oluyordu da bana bakire diyebiliyordu? Ve eğer sözlerinde kendimi inandırmaya çalıştığım kadar az gerçeklik payı varsa, neden beni bu kadar sinirlendiriyordu? "Olamaz!" diye bir erkek sesi dikkatimi çekti ve ona baktım.

bir Pegasus sürüsünün sahile doğru koştuğunu gördü; bazıları şekil değiştirmiş, bazıları ise cırılçıplaktı ve Fae bedenleriyle koştukları için üzerlerine sim bulaşmıştı. "Caleb Altair bizi buldu! Boynuz için azmış!"

Kahkahalar ve kişnemeler havaya yayılırken bakışlarımı kıstım, sürüden birkaçı bu söylentinin gerçek olmasını umar gibi bana bakarken diğerleri toynaktan toynağa geçerek kaçmaya hazır görünüyordu.

"Siktirin gidin," diye tersledim, onlara doğru yürüdüm ve dişlerimi görmelerini sağladım. Kahkahalar kesildi ve birkaçı gergin kişnemeler çıkardı. "Ver şunu bana." En yakındaki adamdan bir şişe cin kaptım, tek bir bakışla beni reddetmesi için cesaretlendirdim, ama o sadece teslim olarak ellerini kaldırdı. "Sadece bir şakaydı dostum," dedi bu saçmalığı başlatan adam ben ona yaklaşırken. "Ama..."

Etrafını saran sürüden bazılarına baktı ve çenesini kaldırarak, görünüşe bakılırsa bu sürünün Dom'u olduğunu belirtti. "Dürüst olmak gerekirse, inerken biraz parıltıdan hoşlanıyorsan bunu hiç umursamayacak birkaç kişi var aramızda. Ve eğer yaptıysan... ya da yapıyorsan, o zaman kesinlikle bize katılabilirsin-"

"Önümüzdeki iki hafta boyunca aletimdeki parıltıyı yıkamakla ilgilenmiyorum, bu yüzden hayır olacak," diye homurdandım, yanından geçerken omzunu kontrol ettim ve ona kavga havasında olmadığım için çok şanslı olduğunu sözsüz olarak hatırlattım.

Bir kız umutla, "Fikrini değiştirirsen koyda olacağız," diye seslendi ve dikkatimi kısaca ona çevirdim. Kız a t e ş l i y d i . Aslında çok ateşliydi, dudakları dolgun ve baştan çıkarıcıydı, göğüsleri yuvarlaktı ve bir elini göğsünde gezdirirken koyu renk meme uçları sıkılaşıyordu. Özellikle de arkadaşlarından biri yaklaşıp ona dokunmaya başladığında.

Ama Seth'e duyduğum bu anlamsız aşkı unutmanın ve onları bunu atlatmama yardımcı olmaları için kullanmanın ne kadar kolay olacağını bilmeme rağmen fikrimi değiştirmek için hiçbir eğilim hissetmedim. İstedğim şey onlar değildi. Ama o beni sadece işine geldiği zaman istiyordu. Yani bütün durum berbattı.

İnkâr edercesine başımı salladım ve onlar birbirleriyle öpüşmeye başlarken arkamı döndüm. Kumların arasında ilerledim, hem Venüs'ün hem de Ay'ın çekiciliğini görmezden gelmek zordu, çünkü göksel varlıklar aletimi anlamsız bir ihtiyaçla zonklatıyordu.

Bir depar attım, adanın etrafında en yüksek hızımda koşarken sadece biraz tökezledim, dünya bulanıklaştı

Sonra aldığım alkolün etkisiyle dönmeye başladım.

Aniden bir ağaç kökü fırladı ve toprağa yayılarak düşerken lanet ettim, bir ağaca çarpmadan önce birkaç kez yuvarlandım ve en azından birkaç kaburgam kırıldı.

"Ah," diye hırıldadım, üstümdeki gökyüzüne bakıyordum, alçakta asılı bir bulut beni izliyor gibiydi, bir çift uzanmış kanat, kükreyen bir ağız görebildiğimden neredeyse emin olana kadar baktıkça şekli değişiyordu. "Kıçımın üstüne düştüğümü görmek için tam zamanında ortaya çıkacağına güveniyorum," diye homurdandım Darius'a. Ya da buluta. Her neyse işte.

Bir elimi yan tarafıma bastırdım, kendimi iyileştirirken konsantrasyon içinde kaşlarımı çattım, alkolün etkilerini de azaltmak için büyü'nün kaburgalarımın biraz daha ileri gitmesine izin verdim ve muhtemelen biraz fazla sarhoş olduğumu kendime itiraf ettim.

Kendimi ayağa kaldırdım, bir elimi sarı buklelerimin arasından geçirerek içlerinde biriken ölü yaprakları ve dalları temizledim, sonra da toprak büyü'mü kullanarak kıyafetlerimdeki kiri temizledim. Cin şişesi gitmişti, rüzgârda ya da gökyüzünde kaybolmuştu... ya da muhtemelen bir çalının içine yuvarlanmıştı.

Lanet olası Venüs ve ayın libidomla oynaması sayesinde şimdi ormanın derinliklerinde bir semi ile dolaşan lanet olası bir aptaldım. Aklım en iyi arkadaşşıma takıldı ve bakire kelimesi kafatasımda tekrar tekrar yankılandı.

Siktir et onu.

Zihnimi ondan uzaklaştırdım ve adanın kalbine doğru dönerek dikkatimi verecek başka bir şey düşünmeye çalıştım. Saraya yaptığımız saldırı iyice boka sarmıştı ve savaş konseyinden ayrıldığımdan beri bu konuyu düşünmek bile istemiyordum ama Tory odasında tek başına oturup kalbi yeniden kırılırken burada koşuşturup sarhoş olarak berbat bir arkadaş olduğumu biliyordum.

Ona odaklandım, Seth'in ağzının benimkinin üzerinde olduğu anıyı bir kenara ittim ve tekrar koşmaya başladım. Venüs

bu gece benimle birlikte olacaktı. Aslında, benimle bir daha asla birlikte olamayacağına karar vermişim. En azından Seth Capella söz konusu olduğunda.

Onunla olan tüm bu şey aptalca ve pervasızcaydı ve onu burada, orada ve her yerde rastgele Kurtlarla barış işareti yaparken yakaladığım her seferinde beni ezmeye hizmet etti.

Belki de gidip şu Pegasus sürüsüyle takılmalıyım. Ödeşmiş oluruz.

Ama bu tamamen mantıklı düşünceye rağmen yolumdan sapmadım ve adanın ortasındaki R.U.M.P. Kalesi'ne doğru ilerledim.

Asma köprüden hızla geçtikten sonra durdum, Geraldine'in Varislerin aileleri için hazırladığı odalardan gelen bir çığlık duyunca içimi bir korku kapladı.

"Anne?" Nefes nefese kaldım, o kadar hızlı fırladım ki, babamla onun özel odasının kapısını bir ateş büyüğü patlamasıyla parçalayıp odanın ortasında kayarak durana kadar etrafımdaki hiçbir şeyin farkında değildim.

Annem yine çığlık attı ve bu seferki çığlık, şehvetten kaynaklandığını fark etmediğim son çığlık yerine gerçekten korku doluydu.

Vampir hızında bir tür seks salıncağında sevişmenin ortasındayken, babamla onun çıplak vücutlarına bir fincan kan döktükleri için yarı yarıya kana bulanmış utanç verici görüntüsünü gördüğümde ağzım dehşet içinde açık kaldı.

"Yıldızlar beni kurtarın," diye öğürdüm ve çığlık atma isteğimle savaşırken dönüp odadan fırladım. Öfkeli bağırışları koridorda beni takip etti ve ürperdim.

Babam lanet kapıyı tamir etmem için bana bağırıyordu ama hayır. Hayır amına koyayım. Bir daha o odanın yakınına bile gitmeyecektim. Ve bir daha ailemin yanına gideceğimden de şüpheliydim. Seks yapmamaları gerekiyordu. Sadece bir kez yapmışlardı.

Bana ve kardeşlerime hamile kalmak için kaç kez uğraşmışlardı ve her anından nefret etmişlerdi. Bu, kendime söylemekten hoşlandığım bir yalandı ve artık onları Vampir sapkınlıklarının en güzel hallerine tamamen tanık olduğum için kendimi bir daha ikna edebileceğimden şüpheliydim. Hayatımı sikeyim.

Lanet Venüs. Siktiğimin ayı.

Merdivenleri hızla çıktım, tırabzana çarptım ve kendimi yakalayıp yukarı doğru koşmaya başlamadan önce neredeyse tırabzanın üstünden uçuyordum. Evet, hâlâ biraz sarhoştum.

Kraliyet odalarına giden merdivenlerin başında nöbet tutan muhafızlar için zar zor durakladım, sadece yüzümü görmelerine ve geçiş iznim olduğunu onaylamalarına izin verecek kadar uzun süre kaldım. Bu saçmalığa katlanmak zorunda kalmak hâlâ biraz canımı sıkıyordu ama isyancıların ağırlıklı olarak kralcı olduğunu kabullenmiştim ve içinde bulunduğumuz durumda bu, sorunlarımızın en küçüğü gibi görünüyordu.

Tory'nin muhtemelen bana cevap vermeyeceğini bildiğim için kapıyı çalmaya zahmet etmedim.

"Anlıyorum, kendini bok gibi hissediyorsun ve her türlü sefil durumdasın, ama gözlerimi beyazlatmama yardım etmene ve bir saat boyunca ebeveynlerin seks yapmasının neden yasaklanması gerektiğine dair içimi dökmemi dinlemene ihtiyacım var, o yüzden biraz benimle ilgili konulara odaklanabilirsek..." Gerçekten burada olmadığından emin olmak için banyoyu ve dolabı kontrol etmeden önce şaşkınlıkla boş odaya baktım.

Neredeydi o zaman?

Yatağa doğru ilerlediğimde üzerinde bir not gördüm, kâğıt katlanmıştı ve üzerinde Tory'nin saçma sapan yazısıyla 'hey pislik' yazıyordu.

Çevirip açtım, içindeki mesajı okudukça kaşlarım çatıldı.

Bu saçmalıkla sınıırıma ulaştıım, bu yüzden kaderimi yıldızlardan geri almaya gittim. Gerry, seni seviyorum. Önerdiğin gibi Solaria Sarayı'na karşı isyancılara liderlik et.

O piç kurusuna bunu ödet. Geri kalanınız, eğer geri dönemezsem çok fazla ağlamamaya çalışın, ben kötü bir kaltaktım.
Her neyse. x

"Kahretsin." Notu bırakıp yatağına uzandım ve tekila stokunu sakladığını bildiğim komodin çekmecesine uzandım. Bu çok kötüydü. Geraldine aklını kaçıracaktı. İsyancılar savaşmaya devam etmek için tüm nedenlerini kaybedebilirlerdi, özellikle de Darcy'yi buraya geri getirmenin bir yolunu bulamazsak. Tory daha ne kadar kalacaktı? Şimdi ne yapmamız gerekiyordu?

Şu anda kayıp bir Vega için çıldırdığım gözümünden kaçmadı ama bu noktada kaderlerimiz o kadar karışmıştı ki Solaria'nın nihai liderliği sorusu son zamanlarda neredeyse hiç aklıma gelmiyordu. Şu anda gerçekten önemli olan tek şey krallığımızın Lionel ya da onun gölge sürtüğü tarafından yönetilmemesiydi. Gerisi bundan emin olduktan sonra gelecekti - şu anda bunun bir önemi bile yoktu.

Düşüncelerim Orion'a kaydı ve meclis kardeşime yeni bir özlemle acı duydum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onunla zihinsel bağlantımı nasıl yeniden kuracağımı bulamıyordum ve bu berbat bir şeydi.

Parmak eklemlerim aradığım likör şişesi yerine bir kutunun kenarına çarptı ve gözlerimi karıştırdığım çekmeceye çevirdim, içinde altın pullu seks oyuncağını ortaya çıkaran şeffaf plastik bir pencere ile oturan ısıltılı yeni bir vibratör bulduğumda kaşlarım yaylandı. Kutuyu çekmecedan çıkarırken neredeyse gülecektim.

Çekmece, Darius'un en iyi smoulder'larından birini yaparken çekilmiş eski bir fotoğrafının basılı olduğu lisanssız 'Big D' ürünleri. Ürün bilgilerini okudum ve gülümsedim.

Rus kırmızısı renginde ultra kalın bir Big D Fae siki ile birlikte gelir - expanda-pound teknolojisi ve mega-vibe derin penetrasyon ile tamamlanmıştır - Fire Heir vücudunuzu ateşe verirken sahip olduğunuzu asla bilmediğiniz noktalara ulaşın.

Ya da gerçekten aşık olanlar için, Glitzy Dragon shifted D ile XL'ye geçin - bu mega boyutlu vibratör, Ateş Varisi'nin değişen formunun şekli, pulları ve altın ışıltısı ile anatomik olarak mükemmelleştirilmiştir. Işıltılı camdan şekillendirilmiş, içten ısıtmalı bu pound makinesi, yatak odasında parçalanıyormuş gibi çığlık atmanıza neden olacak - ve belki de olacaksınız. Ayrıca, bulabileceğini bildiğiniz o kaygan öğütme için dumanı tüten sıcak Big D kayganlaştırıcı içerir!

"Vay canına," diye mırıldandım, Tory'nin bu şeyi neden satın almış olabileceğini merak ettim, sonra onun yer değiştirmiş mega sikini sikmekle gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini merak ettim, sonra düşünceyle ürperdim ve kesinlikle bilmek istemediğimi fark ettim ve umarım yapmamışlardır... Yani herkes kendi başına, ama yer değiştirmiş bir Darius yaklaşık on beş ton ağırlığındaydı ve bunun ne kadarının onun siki olduğunu bilmek istemedim. Eminim ki...

Büyük kutuyu ters çevirdim ve arkasındaki resmi olmayan ürünlerle ilgili yazıyı hem eğlenerek hem de sinirlenerek okudum. Darius muhtemelen bunu çok komik bulacaktı ve ben de kutunun arkasında listelenen diğer ürünlerle birlikte bunun satışının durdurulması için kendi avukatlarımı görevlendirmek zorunda kalacaktım.

Seth, Max ve benim için mevcut olan benzer setlerin

küçük resimlerini görmek için ışığa doğru kaldırdım.

Max'in setinde fıskıran ve kendi kendini yağlayan bir vibratörün yanı sıra on sekiz farklı düzende titreşirken Siren şarkıları çalan pullu mavi bir seçenek vardı. Seth'inki, kullanıcının boğazını sihirli bir şekilde sıkarak ve serbest bırakıldığında serbest bırakan kendi kendini boğarak bir tasma içeriyordu. Onun kaydırılmış versiyonu, içinden çıkan dev bir rujla her türlü kılı görünüyor ve görünüme göre kullanıcı doruğa ulaştığında uluyordu. Setindeki kayganlaştırıcı, hoş bir dokunuş olan Kurt dili şeklindeki bir dağıtıcı ile birlikte geldi.

Neredeyse kendi setimin içeriğini okumak istemiyordum, ama bu bir araba kazasına bakmak gibiydi ve şimdi kendimi başka tarafa bakmaya ikna edemiyordum.

Terra Heir koleksiyonunda kendinizi şımartın. XL vibratör, ultra hızlı Vampir titreşim teknolojisi ve derin vuruş etkisi ile birlikte gelir. Ayrıca, zevkinizin yankılanmasını sağlamak için bir miktar duneberry yağı ile bağlanmış bir dizi gerçek ısırıcı vampir dişi içerir. Ve Big C'nin fetişleriyle gerçekten vahşileşmeye hazırsanız, bu set Pegasus boynuzlu çift parıltılı, XXL yapay penis ve gökkuşağı boynuzlu popo tıkacının yanı sıra parıltılı kayganlaştırıcı içerir. Ve ek bir bonus olarak - burada Kinky Çiftliği'nde yerel toprak sahiplerimiz tarafından organik olarak yetiştirilen bir dizi asma kısıtlaması attık.

"Tanrı aşkına," diye homurdandım, bir sürü rastgele Fae'nin beni düşünürken kendilerini boşalttıklarını ve aynı anda Pegasus boynuzlu bir dildoyu güneşin parlamadığı bir yere soktuklarını hayal etmemeye çalışarak.

Kutuyu ters çevirdim ve henüz açılmamış olan kenarına bantlanmış bir not buldum, Tory'nin adı ön tarafına karalanmış, bu şeyin burada olduğunu bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu - ama ona kim girmiş olabilir

Ona bırakacak bir oda? Geraldine'in ona bunu alacağından şüpheliydim.

Merakıma yenildim ve notu çekiştirerek açtım, Tory döndüğünde buna kızarsa Venüs'ü suçlamaya karar verdim.

Sevgili kraliçem,

Kederli zamanlarda kişisel bakım son derece önemlidir, bu yüzden bu fırtınayı atlatmanıza yardımcı olması için size bu hediye aldım. Yaralarınız acılarla tıka basa doluyken küçük bir zevk çok derinlere inebilir ve umarım bu minicik rahatlama karanlık ve yalnız gecelerde size yardımcı olabilir.

Lütfen ne zaman ihtiyacın olursa bana gelmekten çekinme. Ne zaman istersen en mahrem yerlerini yağmalamak için bekliyor olacağım.

Sadık
hizmetkarınız,
Brian Washer

Bilmem gerekirdi.

Kapının arkasından bir patlama sesi geldi ve Darius seks oyuncağı setini sanki beni yakmış gibi ellerimden fırlattım, kutu yüzüstü yere düştü, tam o sırada kapı açıldı ve Rosalie Oscuro Seth'i yarı yarıya odaya fırlattı.

"İşte aradığın şey, cucciolo sciocco," diye homurdandı, Seth duvara doğru tökezleyip ona kaşlarını çatarken abanoz saçlarını bir omzunun üzerinden geriye savurdu. Üstsüzdü, yarı tıraş edilmiş saçları dağınıktı ve kahverengi gözlerinin sıcaklığını daha iyi görebilmek için geriye taramak istememe neden olacak şekilde yüzüne dökülüyordu.

"Bu bok için sana meydan okumalıyım," diye hırladı, beni fark etmemiş gibi görünüyordu bile. "Senin için gelmeliyim ve sürünü alıp onları benim yapmalıyım ve sonra onlar

Tüm harika tavsiyelerimi dinler ve senin kurnaz yöntemlerin tarafından engellenmezdim."

Rosalie homurdandı, ona doğru yürürken gözleri gümüş renginde parlıyordu ve ben de ayağa fırlayarak yoluna çıktım.

"Neler oluyor?" Ben talep ettim.

Kıpırdamadan durdu, avcının bakışları boğazıma saldırırcakmış gibi üzerimde gezindi, sonra rahatlayıp omuz silkti, günahla sarmalanmış masumiyetin resmiydi. Bu kız büyük bir T ile belaydı ve ne Seth'in ne de benim onun bir sonraki hamlelerini anlamak bir yana, onunla nasıl başa çıkacağımız konusunda ilk ipucuna sahip olmadığımızı düşünmeye başlamıştım.

"Senin oğlan benim sürünün sahilde yaptığı seks partisine kendini davet ettirmeye karar vermiş," dedi ve kapının çerçevesine yaslanırken bir parmağını abanoz saçının bir tutamına doladı.

"O... ne?" diye sordum, göğsümde keskin bir şey kıvrılırken boğazım kelimeyi duyunca sıkıldı.

Seth arkamdan, "Bana ihtiyaçları vardı," diye bağırdı ama ona bakmaya dayanamıyordum, duygularım onun yumruğunda ezilip kendisi kadar vahşi bir rüzgârla odanın dört bir yanına dağılırken bile onları saklamaya çalışırken dişlerim gıcırdıyordu. "Venüs benim de dahil olmamı istediye elimden bir şey gelmez."

Rosalie yüksek sesle dudak büktü. "Senin katılımını memnuniyetle karşılardı, stronzo, ama onlara sikini sunmuyordun, değil mi?"

"O zaman onlara ne teklif ediyordu?" Kendimi tutmaya çalışsam da kelimelerim neredeyse bir çığlık gibiydi.

"Tavsiye," diye alay etti Rosalie, kısık gözleri omzumun üzerinden, yüksek sesle oflayan Seth'e doğru kaydı.

"Buna ihtiyaçları vardı," diye bağırdı. "Ritimsiz itiyorlardı ve sadece bir adamın birden fazla kişiye dokunduğunu gördüm - sadece bir grup çift sırayla sevişiyorsa buna seks partisi diyemezsiniz. Onların başaramadığı bir çaprazlama seviyesine ihtiyacınız var. Sikinin derinliği 15 santim olan bir adamın götünde bir sık görmek istedim.

Üçüncü bir adamın ağzı bir kızın üzerindeydi ve kız her iki deliğine de girerken, diğer iki kız birbirlerini parmaklıyor ve yan toplanarak oynuyorlardı. Tam bir karmaşaydı!"

Rosalie bana bunun benim sorunum olduğunu söyleyen düz bir bakış attı ve sonunda omzumun üzerinden Seth'e bakmak için döndüm.

"Yani sen... onlara katılmıyor muydun? Sadece onları yönlendirmeye mi çalışıyordun?" Sözlerini bir araya getirerek sordum.

"Evet, bir seks partisi şefi olmaya çalışıyordum, emirlerime uymalarını kolaylaştırmak için bir sopa falan salladım. Hepsi sızlanıp ağlamaya başlamasaydı, sonra da Alfa'larını yardıma çağırmasaydı bir yere varabilirlerdi. Onlara yardım ediyordum Cal! Bana ihtiyaçları vardı! Alfaları onlara katılmıyordu bile! Onlardan istediğini zaten aldığını söylediler, ama hangi gerçek Alfa son orgazm grupta yuvarlanana kadar taşaklarının derinliklerinde kalmaz, Caleb? Alfa ilk ve son gelen ve arada sayısız orgazm daha yaşayan kişi olmalı, altı cılız orgazmdan sonra kaçan bir başlangıç değil!"

Rosalie burnundan bir nefes çekti ve bana sert bir bakış attı.

"Sürüme katılmama sebepimin gerekli performansı göstermemeleri olduğunu söyledi," diye kestirip attı. "Hepsi beni kurtarmak için anlamsız bir girişimde bulunurken tüm sürümü teselli etmeye çalışmak gibi bir baş ağrısına ihtiyacım yok, ama bana verdiği şey bu - bunun sonuçlarıyla aylarca uğraşacağım."

"Ve sen sadece Alfalarla ilgileniyorsun," diye mırıldandım, benim ve Seth'in aynı anda onun bedenine sahip olduğumuz anısı zihnimde alevlenirken onunla ilgili bunu hatırladım ve o da bunu hatırlıyormuş gibi bana sırtıttı.

"Yani beni bu yüzden mi buraya getirdin ve lanet olası içkimi iyileştirdin?" Seth aniden sordu. "Çünkü sen

Onu ve beni tekrar mı istiyorsun? Senin de istediğin bu mu Cal? Değişmek mi? Karşıma bir kızı geri getirmek?"

Rosalie ben daha tek bir kelime bile edemedi, "Yok artık," dedi. "Sizinle eğlendim çocuklar, ama sono il terzo incomodo değilim. Bugün anakaradan bazı yeni isyancılar geldi ve aralarında tüm dünyayla savaşmak isteyen bir Manticore vardı. Gidip dövüştüğü kadar sikişiyor mu görmeyi planlıyorum. Ava çıkmadan önce bu stronzo'yu teslim etmem gerekiyordu." Kapı pervazını itti ve giderken ikimize de hınzırca bir gülümseme sundu. "Divertiti."

Rosalie kapıyı arkasından kapadı ve beni ve Seth'i onun ardından kalan garip sessizlikte asılı bıraktı. Boğazımı temizledim, ondan uzaklaştım ve düşüncelerimi yeniden düzene sokmaya çalışırken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Bir an için onun sürüsünü becerme fikri yüzünden aklımı kaçırmak üzereydim. Hissetmeye hakkım olmayan bir ihanet yüzünden dünyayı parçalamaya ve sonuçlarına lanet etmeye hazırdım. O benim değildi ve ben de onun değildim. Bütün bunlar berbattı.

"Burada olacağını bilmeliydim," diye mırıldandı Seth arkamdan. "Kendini mi temizliyor yoksa yorganın altında mı saklanıyor?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Seth odanın öbür ucuna, buruşuk yatağa doğru yürüdü ve boş çarşafı boş boş bakmadan önce bir "Ah-ha!" çekerek yorganı kaldırdı.

"Nerede o zaman?"

"Kim?" Ben sordum.

"Tory, belli ki," diye homurdandı. "Mükemmel memelerini mi nemlendiriyor, vajinasını mı yağlıyor ya da bir yerlerde aynı derecede kadınsı bir şey mi yapıyor?"

"Gitti," dedim, son zamanlarda neden sürekli göğüslerinden bahsettiğini merak ederek. "Ne zaman döneceğini bilmiyorum."

Bizim için bıraktığı notu buldum ve ona uzattım, o da benden kaptı, kaşları çatılırken gözleri kelimelerin üzerinde gezindi.

"Öylece çekip gidemez," diye hırladı, notu avucunun içinde buruşturup bir kenara fırlattı.

"Onu kim durdurabilir?" Bu yüklü soru aramızda asılı kalırken bana baktı, çünkü bir zamanlar isteseydik herhangi birimizin onu durdurabileceği açıktı, ama şimdi...

Seth'in gözleri kısıldı ve aniden başını salladı. "Gitmem gerek," diye mırıldandı, yanımdan geçip giderken omzu omzuma çarptı, beni kenara savurdu ve koluma bir acı saplandı.

Arkamı döndüm, boğazımda otomatik olarak bir hırıltı yükseldi, ama yeni dövmenin teninde parlayan koyu çizgilerini gördüğümde orada kaldı, karmaşık güzel tasarım tıpkı haftalar önce konuştuğumuz gibi omuz bıçaklarının arasında mükemmel bir şekilde oturuyordu. Hilal şeklinde bir aydı ve tabanındaki kıvrımın üzerine bir kurt tünemişti, üstündeki kıvrımdan ise bir yarasa sarkıyordu, yüzleri birbirlerine dönüktü ama ulaşamayacakları kadar uzaktaydılar. Ayın içinde akrepsiz bir saat vardı, sadece sayılardan oluşan bir halka ve altından güzel bir desenle dökülen parçalanmış çarklar.

"Dövme yaptırmışsın," dedim aptalca, çünkü bunu zaten bildiği belliydi, ama sözlerim üzerine sustu, bir eli kapı kolundayken omzunun üzerinden bana baktı.

"Evet," diye homurdandı.

"İçine bir şeyler eklemişsin," dedim. "Evet."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti, dudakları sımsıkı kilitlenmişti ve gözlerinde sırlar vardı.

Ona doğru fırladım, tam arkasında durdum, o kadar yakındım ki kokusu beni içine çekti, ciğerlerimin genişlemesine ve mürekkep çizgilerini izlemek için uzandığımda kalbimdeki düğümün biraz gevşemesine neden oldu.

Seth'in tenine dokunduğumda tüyleri diken diken oldu, omuzları geriye doğru yuvarlandı, kasları gerildi ve yavaşça nefes verirken daha belirgin göründü.

"Çok güzel," diye mırıldandım, deseni izlemeye devam ederken nabzım düzensiz bir şekilde atıyor, ona dokunma bahanesini çalmaktan kendimi alamıyordum.

"Dur," diye homurdandı Seth, ses tonundaki tehdit beni hareketsiz kalmaya zorluyordu ama parmaklarım teninde kalmaya devam etti.

"Neden?" Bu gece içtiğim alkolü bahane ederek sormaya cesaret ettim, etkilerinin çoğundan kurtulduğumu bilsem de. Elimi tekrar hareket ettirmeye başladım ama Seth bana doğru döndü, bileğimi kavradı ve beni duvara çarparak vahşi bir hırıltıyla orada sabitledi.

"Dur dedim."

Çenemi kaldırdım, onunla göz göze geldim, gümüş ve kahverengiyle dönen bakışı, dehşet verici olması gerektiğini bilsem bile içindeki öfke sarhoş ediciydi. "Ben de nedenini sordum."

Parmakları hâlâ bileğimi tuttuğu yerde esnedi, çenesi titriyor ve boğazından sızlanma ile hırlama arasında bir ses yükseliyordu.

"Bu gece tam bir pisliktin," dedim, bana söylediği sözlerin anısıyla kaslarım gerilmişti, o sözleri sarf ettiğinden beri kafatasımın içinde durmaksızın yanıyorlardı.

"Ben her gece bir pisliğim, Cal, sadece işine geldiğinde ya da sana yönelik olmadığında bunu unutmayı seviyorsun," diye tersledi.

"Ay ve Venüs'ün karışımı sana bir tür seks gurusu olduğunu mu düşünüyor?" Isırdım. "Çünkü bana benden ne kadar daha iyi seviştiğini söylemeye çok hevesli görünüyordun ve sonra başkalarını da aynı şeye ikna etmeye çalıştın. Onlara da nasıl sevişeceklerini anlatmayı bitirdiğinde Rosalie'nin sürüsüne katılacak mıydın?"

"Ya öyleyse?" Omuz silkti, benden uzaklaştı ve arkasını dönerek odanın içinde bir hayvan gibi sinsice ilerledi, titreyen ateşin ışığı yeni dövmesinin üzerinde gölgeler dans ettirdi. Benden uzaklaşmasını izlerken ağzım kurudu, hakaret ve kibir içimdeki canavarın başını kaldırmasına neden oldu.

"Sana verdiğim meydan okumaya hazır görünmüyordun, o zaman neden başka bir yerde tekmelerimi almıyorsun?" diye ekledi.

Kanım damarlarımda sıcak ve öfkeli bir şekilde pompalandı, sorusundaki ima hem onu yumruklamak hem de haksız olduğunu kanıtlamak istememe neden oldu. Bir hırıltıyla ona doğru atıldım, dişlerim ona tam olarak kimi yemlediğini hatırlatma arzusuyla şakladı.

Ama vücudunun sert düzlemiyle çarpışmak yerine, bir hava kalkanına çarptım, son hızla çarptığım ve tökezleyerek geri çekildiğim için çarpışmanın gücü lanet burnumu kırdı.

Bir sarmaşık bileğime dolanıp beni ayağımdan fırlattı ve yatağa yayılarak düşerken lanet ettim, kendi kanım yüzüme işiyordu.

Bir büyü parıltısıyla burnumu iyileştirdim ama Seth'in küçük güç gösterisiyle işi bitmemişti ve üzerime atlarken bir canavar gibi hırladı. Bileklerimi elleriyle kavrayıp başımın üzerinde sabitledi ve üzerime çıktı, ağırlığını beni altında tutmak için kullanırken kalçaları benimkilere sürtünüyordu.

"Aşağıda iyi görünüyorsun, Caleb," diye alay etti. "Bana hizmet etmenin de ne kadar iyi hissettireceğini bilmek ister misin?"

Onu üzerimden atmaya çalışırken dişlerimi gösterdim, kalbim göğsümde dört nala atıyordu. Öfke ve ikimizin de isteyerek kaybetmeyeceğini bildiğim bu oyunun heyecanı arasında sıkışıp kalmıştım.

"Sanırım vekillik sana daha çok yakışıyor," diye tısladım, kollarımı çekiştirdim ama sarmaşıklarla ve onun elleriyle sabitlendiklerini gördüm, bu yüzden kendimi bırakamadım. "Sana iyi bir köpek yavrusu dediğimde neredeyse benim için eriyordun."

Seth gözleri parlayarak karanlık bir şekilde alay etti. "Hayır, sadece böyle düşünmene izin verdim. Büyük, kötü Vampir olarak kendini iyi hissetmeni istedim, ama gerçekten, işin özüne indiğinde, sen sadece korkmuş küçük bir çocuksun, değil mi Caleb? Kurtla oynayıp hoşuna gidip gitmediğini göreceğini sandın ama şimdi boyundan büyük işlere kalkıştın, eski sevgiline ve onun memelerine sürünerek geri dönmenin daha güvenli olup olmadığını merak ediyorsun-"

"Neden Tory'nin göğüslerine bu kadar takıntılısın?" diye sordum, o da bana hırladı.

"Çünkü dikkat dağıtıcı olarak kullanılmaktan hoşlanmıyorum," diye sertçe cevap verdi, ağırlığını daha sert bir şekilde üzerime bastırıp beni altında tutarken karın kasları dalgalanıyordu. "Ve ben de senin için buyum, değil mi? Yeni bir şeyle küçük bir deney. Yıllarca aynı vanilya saçmalığını yaptıktan sonra farklı bir şeyin yeniliği yüzünden seni azdıran bir şey. Ama derinlerde sen vanilya gibisin Caleb ve ben de tek tük yalamak dışında baş edemeyeceğin lanet bir gökkuşağı dondurmasıyım."

"Senden daha fazlasıyla başa çıkabilirim, pislik herif," diye hırladım, beni zapt etmek için kullandığı sarmaşıklara asıldım ve yetenekli gücümün bir dalgasıyla onları kopardım.

Bizi ters çevirdim, Seth'i altımda yatağa düşürdüm ve gözlerim boynuna kayarak öne doğru kalktım. Ama ben hamle yapamadan bizi tekrar döndürdü, eliyle boğazımı kavradı ve dudakları dudaklarımı acımasız, cezalandırıcı bir öpücükle yakalamadan önce başımı geriye itti.

Ona doğru açıldım, dili ağzıma girdiğinde omurgam yatağa doğru eğildi ve kalbim göğsümde ters döndü, öfke bir anda şehvete dönüştü, zihnim değişimle karıştı.

"Kanıtla," diye hırladı ağzıma karşı, dişleri alt dudağıma battı ve kalçalarımı onun altında esnetirken inlememe neden oldu.

Sahilde bana savurduğu sözler kafamın içinde yankılanıyordu. Ne kadar çok sevdiğimi ilk fark ettiğimden beri peşimi bırakmayan o şey yüzünden benimle alay etmişti.

onu istiyordu. Konu ben ve o olduşunda ne yaptığımı bilmediğimi onun da benim kadar iyi bildiğini hatırlattı. Daha önce bir erkekle sevişmemiştim ve bu konudaki korkum ve beni karşılaştıracığı kaç kişi olduğu haftalardır beni geri tutuyordu. Ama aynı zamanda bana öğretmesine izin vermem için bana meydan okumuştu. Bana öğreteceğini söylemişti ve bedeninin ağırlığı beni yatağa yapıştırırken ve kendimi ona yaslarken sikimin zonklamasıyla bunu her zamankinden daha çok istediğimi biliyordum.

Kalbim beklenti ve heyecanla çarpıyordu ama bulutlar pencerenin ötesine kayarken ay ışığı üzerimize doldu, Venüs'ün gezegenin gökyüzünde ayın üzerinde asılı durduğu yerdeki gücünün parıltısıyla öpüştü. Emrettikleri arzusun içimde kabardığını hissettim, ona olan ihtiyacım korkularımı ve güvensizliklerimi aştı ve vücudumun çaresiz yalvarışını hissetmeme izin verdim.

Kahretsin, bunu istiyordum. Bunu hayal etmeye çalışmaktan, bunu düşünürken kendi elimi becermekten, onu izlediğimi bilmediği zamanlarda onu izlemekten ve ondan bunu istemek için söyleyecek doğru kelimeleri aramaktan bıkmıştım. Ama kelimelere ihtiyacım olmadığını fark ettim. Onun bu parçasını ele geçirmek için ne yapmam gerektiğini açıkça belirtmişti ve bunun onun için önemi ne kadar geçici olursa olsun, yine de istediğimi biliyordum.

Öpüşmemizi kestim, başımı geri çektim ve gözlerinin içine baktım, dudaklarımı yalarken ağızımdan akan kanla onun tadı birbirine karıştı. Sonra gözleri temkinli bir ifadeye bürünüp beni tutuşu gevşemeye başladığında kendimi toparladım ve çenemi kaldırdım.

Başım yastıklara yaslandı, onun yerine yatak başlığına odaklandığımda bakışlarım ondan ayrıldı, keskin nefesi ne yaptığımı bildiğinin tek onayıydı, tıpkı bana söylediği gibi boyun eğerek boğazımı ona açtığımda ne teklif ettiğimi.

Üstümde kıpırdamadan dururken yutkundum, bakışlarının ağırlığı bana kutsal olmayan bir şey gibi geliyordu.

Yaptığım teklifi değerlendirirken bedenim üzerinde bir yargıya vardı.

Hayatımda hiç böyle teslim olmamıştım. Hiç kimseye hiçbir şekilde. Ondan başka kimseye.

Ağzının boğazıma değmesi bir heyecan ve günahtı, kirli sakalı benimkine değerken, dudakları o en savunmasız, hassas noktaya dokunurken içimde kötü bir zevk dolaşıyordu.

Ağzını tenimde hissettiğimde, eğer isterse gırtlığımı ne kadar kolay parçalayabileceğini bildiğimde bedenimi bir titreme sardı. O anda onun olmuştum, tamamen, inkar edilemez bir şekilde onun.

Seth aniden hareket etti, içindeki Kurt kontrolü ele aldı ve tenime batan dişlerinin keskinliği ciğerlerimden bir nefes çaldı, ben de onun altına girdim.

Beni ısırırken hırladı, içindeki Kurt kontrolü ele alırken içimdeki Vampir böyle bir imkânsızlığa karşı öfkelenildi. Hiç kimse beni böyle ısırmamıştı. Bir kere bile. Orion dışında hiç kimse beni ısırmamıştı ve bu, denense bile o gerçeklikten daha uzak olamazdı.

Kalçalarımı yukarı doğru kaldırırken lanet ettim, kasıklarımı onunkine sürterken aletim ihtiyaçla zonkluyordu, o da bana doğru bastırırken kendi ereksiyonunun kotunun içinden süzüldüğünü hissediyordum.

Seth bileğimi bıraktı, eli gömleğimin önünden aşağı indi, düğmeleri o kadar kolay açtı ki sanki hiç orada değillerdi, parmakları vücudumu keşfederken kumaşın arasına girdi, dişleri boynumun derinliklerine battı.

"Siktir," diye tısladım, sikim çaresizlikle zonkluyor, kalçalarım onunkilere çarpıyor, içimdeki ihtiyaç beni tamamen kontrol altına alırken onun için nefes nefese kalmama neden oluyordu.

Seth fermuarımı açtı, eli sikimi yumruklarken alçak bir homurtu ondan kaçtı, titreşimi tüm varlığımda yankılandı. Elini mükemmel bir hareketle hareket ettirdi.

Beni ele geçirirken başparmağım ucumdaki prekumu aletimin başına bulaştırdı.

"Bekle," diye soludum ama beni duymazdan geldi, daha sert pompaladı, o hırıltı tekrar içinden yükselirken dili boğazıma yapıştı.

O kadar tahrik olmuştum ki, onun ellerinde oyuncaktan başka bir şey değildim ve tamamen arzularının kurbanı olmuştum. Daha da sert ısırduğında, oradaki emir inkar edilemezdi ve onun için boşalırken tüm vücudum yataktan yükseldi, her mutluluk dolu an boyunca beni okşarken tohumum aramızdaki boşluğa döküldü.

Seth dişlerini boynumdan çekip geriye doğru çekildi ve bana yırtıcı bir sırtışıla baktı, ben altında nefes nefese kalırken dişleri hâlâ kanımla boyanmıştı.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı, o lanet gülümsemesiyle benimle alay etti, parmakları ağzına sokup emmeden önce döllerimi üzerlerinde topladı. "Ama henüz seninle işimin bittiğini düşünme. Büyük, kötü Kurt'tan bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun? O zaman sana gerçekten kapsamlı bir ders vereceğim."

"Seth," diye homurdandım, ses tonumda bir uyarı vardı ama gözleri karanlık ve sertti, sanki hem buradaydı hem de değildi.

"Bu dersi almak istiyor musun, istemiyor musun, güzel çocuk?" diye alay etti, eli saçlarımı avuçlamak için hareket etti. Başımı geriye çekti, boğazımda bıraktığı ısırığı alırken gözleri tehditle parlıyordu.

Ona göz kırptım, en iyi arkadaşım ve en derin arzum olan adam bana her ikisiymişim gibi bakarken ikimizi de hangi çılgınlığın ele geçirdiğini merak ediyordum, ama bir şekilde onun için hiçbir şey değildim. Aramızdaki şehvet havayı o kadar yoğun bir şekilde kaplamıştı ki tadını alabiliyordum.

"Canımı yakmak ister gibi bir halin var," dedim sert bir sesle; başını iki yana eğdi, güçlü omuzlarından birini yarım omuz silkti. "Bana nedenini söyleyecek misin?"

Bana bu kadar kızgın mısın yoksa sadece nefretini içinden atmak mı istiyorsun?"

Yaydığı karanlık aurada bir şeyler paramparça oldu, şafağın ilk ışıkları gibi bakışlarında bir acı titreşimi belirdi ve sonra o kadar hızlı bir şekilde tekrar kapandı ki, tamamen hayal edip etmediğimi söylemek imkansızdı.

"Senden asla nefret edemem Cal," diye mırıldandı, gidecekmiş gibi geriye doğru hareket etti ama onu durdurmak için bileğini yakaladım, gerçi yüzündeki ifade bana derdini anlatmayacağını yeterince açık bir şekilde gösteriyordu.

"Ben de kızgıyım," dedim başımı iki yana sallayarak ve saçımı tutuşunu bırakması için onu zorlayarak. "Tüm lanet dünyaya kızgıyım. Lionel için, kaderimiz için, berbat şansımız için. Darius için. Her şey için. Ama seninleyken böyle hissetmiyorum. Bana unutturuyorsun, kısa bir süreliğine de olsa."

"Bana da unutturuyorsun," dedi, bu acıyı paylaşırken gözlerinin arkasından gölgeler geçiyordu.

Dirseklerimin üzerinde yükseldim, o kadar yaklaştım ki havasını içime çekiyordum, bizi ayıran mesafenin doluluğunu tam olarak kapatmadan ağızlarımız birbirine değiyordu.

"Güzel," dedim dudaklarına karşı ve kısık bir inilti çıkardı, bakışları sanki en derin yerlerimi arıyormuş, onları kendine mal etmek istiyormuş gibi benimkileri yakıyordu.

Onu öptüm. Şimdiye kadar paylaştığımız acımasız iddia öpücükleri değildi, daha çok bir soru ve bir yalvarış gibiydi, ruhum ona sunmak için çıplak kaldı ve o da ona dokunmak için yükseldi.

Ay ışığı pencereden içeri süzülüyordu ve öpüşmemiz derinleştikçe inledim, elim saçlarını itiyor, traşlı tarafını kazıyıp uzun saçlarına dolanıyordu. O kadar güçlüydü ki, bu baskın, vahşi yaratık, bir rüyadan kurtulmuş ve beni bir zamanlar bildiğim gerçeklikten koparmaya gelmişti. Daha önce hiç şehvet hissetmemiştim.

Bunun gibi, yoğunluğu nefesimi kesiyor ve daha fazlasına olan ihtiyacım beni bunaltıyor.

İleriye doğru ittim ve onu hareket ettirmeme izin verdi, böylece üzerimde diz çöktü, çenesi boyunca ve boğazının kenarından aşağıya doğru öpmeye başladığımda geri kalanına erişmeme izin verdi.

Seth gömleğimi omuzlarımdan itti ve ben de ona yardım ettim, kumaş vücudumdan kayarken kollarımı geriye doğru yuvarladım. Güçlü vücudundan aşağıya doğru öpüşümü, göğsünün ve karın kaslarının hatlarını yalayışımı izlerken lanet okudu, ta ki sikini elime alıp onun için pompalamaya başlayana kadar.

Diz çöktüğünde tereddüt ettim, ağzımın inişine devam etmemi kolaylaştırdı, gözlerimi ona indirdiğimde siki precum ile parlıyordu. Daha önce bana söylediği sözler kafamda canlandı, ona bunu yapmayı her düşündüğümde mücadele ettiğim şüpheler ve korkularla karıştı.

Ama bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, Seth eliyle yüzümün yan tarafını kavradı, içinden bir arzu hırıltısı geçti ve sikim daha şimdiden daha fazlasına ihtiyaç duyarak zonklamaya başladı.

"Bana nasıl sevdiğini göster," dedim, kelimeler boğazımda düğümленirken onları zorla çıkardım, gözlerinin sıcak kahverengisi magmaya dönüşürken ve bana sunduğu gülümseme vahşileşirken, utanç ya da her şeyi berbat etme korkusu olduğunu kabul etmeyi reddettiğim şeyle tenim yanıyordu.

"Seni yakaladım," diye yemin etti, bana bakarken kalçaları oynadı, bakışlarımı bir kez daha sikine indirirken ifadesindeki ihtiyaç güvenimi artırdı.

Ağzımı daha önce hiç kimse üzerinde kullanmamış değildim. Dilimle kızların saniyeler içinde çığlık atmasına neden olan şeyler yapabiliyordum. Ve evet, bu farklıydı ama belki de o hareketlerin hiçbirini onun üzerinde kullanamayacağım kadar farklı değildi. Çünkü Seth Capella'nın ismimi coşkuyla haykırması fikri kanımı o kadar hızlı pompalıyordu ki

Tereddütlerim eriyip gidiyordu ve ona olan ihtiyacım her bir şüpheyi bastırıyordu.

Eğildim ve sikini dudaklarıma götürdüm, dilimle parlayan ucunun etrafında bir daire çizerken onu tattım ve cevap olarak boğazından çıkan lanet beni teşvik etti.

Onu tekrar yaladım, sonra sikinin başını ağzıma aldım ve dilimle daireler çizdim.

"Siktir," diye nefes aldı Seth, eli saçlarımin arasına girip buklelerimi sıkıyordu. "Daha fazla." Kalçalarını yavaşça ileri itti ve ben de onu daha derine çekerken şaftının etrafında onayımı inledim, ağzıma alabildiğim kadarını almaya çalışırken boğazımı rahatlattım.

Tadı tüm vücudumu elektrikle dolduruyor, çıkardığı sesler beni bir ihtiyaç çılgınlığına sürüklüyordu, ben geri çekilip onu tekrar içime alırken.

Kahretsin, çok büyüktü. Birkaç dakika boyunca onu emip yalarken yumruğum ağzımın hareketleriyle aynı anda sikinin tabanını pompaladı ve Seth kendini tutmaya çalışırken küfür etti.

Onu tekrar tekrar ağzıma aldım, hissine alıştıkça başım sallanıyordu, her geri çekildiğimde dilim sikinin başını keşfediyordu.

Ben onunla oynarken Seth titremeye başladı, eli saçlarımda o kadar sıkıydı ki acı çizgisinde dans ediyordu.

"Kahretsin, Caleb, kendimi tutamıyorum," diye nefes nefese kaldı, kalçaları benden daha fazlasını alma ihtiyacıyla, daha hızlı, daha sert gitme dürtüsüyle esniyordu.

Arzusunun sesini duyunca azı dişlerim diken diken oldu ve tamamen çekilmeden önce sivrilen uçlarını boylu boyunca sıyırdım.

"O zaman kendini tutmayı bırak," diye emrettim, bakışlarını tutarken ucunu yaladım, ay ışığı üzerimde diz çöktüğü güçlü vücudunu aydınlatıyordu ve aletim onu görünce sertleşiyor, şimdiden daha fazlası için ağrıyordu.

Seth homurdanarak bunu kabul etti ve kalçalarını bir hamleyle iterek sikini ağzımın içine, boğazımın arkasına kadar soktu, ta ki onu yuttuğumda boğulacakmışım gibi hissedene kadar, gözlerim bu his yüzünden yanıyordu. Kendini yarıya kadar dışarı çekti ve sonra tekrar içime pompaladı, iddiasının acımasızlığına rağmen dilimi onun uzunluğunda yuvarlarken zevkle hırladı.

Saçlarımı iki yumruğuyla kavradı ve ağzımı sikerken beni üzerine çekti ve onun zevkine bu şekilde sahip olma hissi beni o kadar tahrik etti ki içimde bir şeyler koptu.

Altında kaydım, bir elim kıcının sert kaslarını kavrarken onu teşvik ettim, diğeri ona olan ihtiyacımın işkencesinden biraz rahatlamak için kendi horozumu yumrukladı.

Seth kalçalarını geri çekti ve ben hediyelerimi çağırdım, dilimi ona doğru o kadar hızlı fiskeledim ki tekrar küfretti, bir kez daha boğazımın arkasına doğru itmeden önce adım dudaklarından koptu.

İhtiyacım olan tüm cesaretlendirme buydu ve o geri çekildiğinde tekrar yaptım, horozunu emerken dilim onun etrafında dönüp durdu, onu bana teslim olmaya teşvik etti ve ağzımın içine patladığında kendi zevkimi inledi. serbest bırakıldığını gösteren yankılanan bir uluma.

Açgözlülükle yuttum, her damlasını alırken tadı sarhoş ediciydi, ikinci bir salınımın geldiğini hissettiğimde kendi horozumu daha sert pompaladım, vücudum buna ihtiyaç duyarak ağrıyordu.

"Dur," diye soludu Seth geriye doğru kayarken, eli pazımı kavradı ve beni sikimi bırakmaya zorladı. "Bu gece seni boşaltan tek kişi benim. O yüzden lanet ellerini kendine ya da bana sakla."

Ses tonundaki Alfa cınlaması dişlerimin tamamen çıkmasına neden oldu ve ona doğru hamle yaptım, onu altımdaki yatağa fırlattım ve dişlerimi boynundaki nabız gibi atan damara batırdım. Ay ışığı ve toprak dilimin üzerinde yıkanırken

Derinden içtim, kalçalarımı ona doğru bastırdım, böylece etinin sıcaklığını sikimin zonklayan başına karşı hissedebildim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kahretsin, bu noktada ona doyabileceğimi hiç sanmıyordum ve doymak istediğimden de emin değildim.

"Yıldızlar aşkına, ihtiyacımız olduğunda kayganlaştırıcı nerede?" Seth tısladı.

Dişlerimi boğazından zorla çektim ve şaşkınlıkla ona baktım, vücudum önerdiği şey için kelimelerle ifade edebileceğimden daha fazla ağrıyordu.

"Burada biraz var," dedim, gözlerim ondan daha önce bulduğum ve hâlâ yerde duran lisanssız seks oyuncakları kutusuna kaydı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Seth homurdandı, kurdu yüz ifadesinde yükseliyordu.

"Çünkü bunu daha önce buldum." Eğilip yerden ağır kutuyu aldım ve Seth şaşkın bir kahkaha atarken kutuyu yırtıp açtım.

İçinden devasa, altın rengi bir Ejderha siki yapay penis düştü ve göğsüne çarptı, ben de güldüm, sonra onu bir kenara fırlattım ve kutuyu sallayarak içindekilerin geri kalanını yanıımızdaki yatağa boşalttım.

Etrafında duran diğer şeylere bakmadan kayganlaştırıcı şişesine bir göz attım, onunla ne yapabileceğimizi düşününce ağzım kurudu.

"Oooh, kör çanta!" Seth, Darius düşünülerek modellenmiş vibratörün altından mühürlü gümüş bir çanta kaparak mırıldandı.

Seth çantayı dişleriyle yırtıp açarken ben de vibratörü yataktan düşürdüm. Çantadan altın bir popo tıkaçı çıkarıp parmaklarının arasında yuvarlayarak uzatırken ifadesi heyecanlı bir yavrudan doyumsuz bir Alfa'ya dönüştü.

"Ne kadar vanilya hissediyorsun, Altair?" diye mırıldandı, dilini seks oyuncağının kenarında gezdirdi ve kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

"Sen söyle," dedim, tekrar bırakmadan önce fişin tamamını ağzına almasını izlerken içimde bir beklenti oluşuyordu.

Seth bana cevap vermedi, herhangi bir korku ya da şüphe içimde yükselip bunu mahvetmeden önce ağzı benimkini almak için yükseldi. Kot pantolonunu tamamen çıkarırken altımda kaydı ve ben de onu takip ederek pantolonumun geri kalanını da çıkardım ve öpücüğü geri almak için tekrar üzerine düştüm.

Onu sert ve derin bir şekilde öptüm, parmaklarım dizinin kıvrımından yan tarafına kadar dolaştı, çıplak tenin genişliği kanımı başka hiç kimseyle deneyimlemediğim bir ihtiyaçla nabız gibi attırdı. Bu öpücükle ona sahip olmak ve ruhu üzerindeki hak iddiama boyun eğmeye zorlamak istedim. Ama tabii ki bir şeyin bu kadar kolay olmasına asla izin vermezdi.

Seth beni ayağa kalkmaya zorlayana kadar geri itti, benimle birlikte ayağa kalktı ve beni duvara doğru sürükledi, doyurulamayan çaresiz, sonsuz bir ihtiyaçla öpüşürken ağzı hep benimkinin üzerindeydi.

Omurgam soğuk tuğlalara çarptı ve tavanı süsleyen çiçeklerden birkaçı koparak etrafımıza düşerken Seth sıcak metal tıkaç kalçamın arkasında gezdirdi. Diğer eli kıcımlı kavrarken onayımı homurdandım, parmakları kayganlaştırıcıyla kayganlaşmıştı, açtığını bile görmemiştim.

Parmakları yanaklarımın arasına girerken beni daha sert öptü, kaslarım gerildi ve sonra gevşedi, kendimi ona teslim olmaya zorladım, kayganlaştırıcıyı cildime masaj yapmaya başlarken onun liderliğini takip ettim.

Bir parmağını içime soktu, sonra bir ikincisini, alışık olmadığım bir hisle nefes nefese kaldığımda ağzıma karşı sırttı, iç duvarlarıma masaj yaparken göğsümde derin bir hırıltı yuvarlandı.

"Sana kaçırdığın her şeyi öğretirken çok eğleneceğim Cal," diye alay etti, parmakları

Daha derine iniyor ve ciğerlerimdeki nefesi çalıyordu, böylece cevap verme umudum kalmıyordu.

İçimdeki ağrı umutsuz bir ihtiyaç noktasına ulaştığında sikime uzandım, ama Seth kendini bana yasladı ve metal tıkaçın kıcıma ulaşmasına eşlik eden bir uyarı hırıltısıyla beni reddetti.

Seth parmaklarını çekti ve ben parmakların bıraktığı boşluk hissine lanet ettim. Sonra beni öptü, dili benimkiyle dalgalandı, nabızlarımız mutlu bir ritme düştü ve kayganlaştırıcı kaplı tıkaçı kıcıma kaydırırken ağzının içinde inledim.

Oyuncak gerildi ve içimi doldurdu, onu biraz daha içeri sokmadan önce tekrar çekme dürtüsü hızla yükseldi ve bir nefes ağzımı onunkinden kopardı.

"Lanet olsun," diye nefes aldım nefis dolgunluğu karşısında, duvara yaslanıp kendimi buna alıştıırken zihnim birkaç saniyeliğine karardı.

Ben orada dururken Seth benden uzaklaştı, nefes nefese kalmıştım ve sikim ihtiyaçlarımın sert bir işaretçisiyken serbest kalmak için can atıyordum.

Yatağa geri döndü, eline daha fazla kayganlaştırıcı fişkırttı ve kıcını da onunla kaplamadan önce sert horozunu kayganlaştırırken izlememe izin verdi.

"Hadi o zaman Caleb. Sana meydan okuyorum," diye alay etti, yüzümdeki belirsizliği okurken kendine olan güveniyle benimle alay etti.

Gözlerindeki o bakışla çenemi kaldırdım, onun burada kendi halinde olduğunu ve benim onun merhametine kaldığımı söyleyen o bilmiş bakış. Çünkü siktir et. Benden önce birçok erkekle birlikte olmuş olabilirdi ama benimle hiç birlikte olmamıştı.

Ona doğru o kadar hızlı fırladım ki, üzerine çıkmadan önce gözünü bile kırpamadı, ağırlığım onu şiltenin üzerine itti ve ağzım bir kez daha onunkine sahip oldu.

Güçlü kalçasını kolumun üzerinden geçirdim ve kalçalarımı ileri doğru sürdüm, aletim onu kaplayan kayganlaştırıcıdan kayarak daha fazlasını almadan önce kendime yardım ettim ve üzerini kapladım.

her santimimi içine aldı. Bu benim bir erkekle ilk deneyimim olabilirdi, ama ilk anal deneyimim değildi ve eğer Seth bunun her saniyesinde bana koçluk yapacağını düşünüyorsa, o zaman başka bir şey geliyordu.

Bacağını koluma doğru daha da ittim, kalçalarını tam olarak açarken onu daha derinden öptüm ve sikimin ucu sonunda açıklığına dayandı.

Seth bunun nasıl sonuçlanacağını biliyormuş gibi dudaklarıma sırttı ve ben de buna meydan okuyarak hırladım, öne doğru ittim ve tamamen benim olduğunu söyleyen erkeksi bir iniltiyle derinlere daldım.

"Kahretsin," diye tısladı Seth onu sikmeye başladığımda, yıllar boyunca bana anlattığı sayısız hikâyeden nasıl hoşlandığını biliyordum. Tatlı bir şekilde alınmak isteyen yumuşak bir taç yaprağı değildi. O tam bir Alfa'ydı ve sert ve hızlı sikişmeyi severdi.

Geri çekildim ve daha da derine ittim, vücudu sikimi akıl almaz bir yoğunlukla sararken kıcının mükemmel sıkılığı lanet başımı döndürüyordu.

Onu altımda kıstırdım, kendimi içine sokup çıkardım ama o sadece arkasına yaslanıp kabullenmedi, kalçaları benimkilerle buluşmak için yükseldi, beni daha derine iterken parmakları kıcımı ısırdı.

"Yıldızlar adına, çok büyüksün amına koyayım," diye küfretti, ben ona vurdukça, Venüs'ün ve ayın gücü çarpışıp aramızdaki arzunun ateşini yeni ve durdurulamaz boyutlara taşıırken, alıp verdikçe ve kendimi tamamen kaybettikçe bir ulumayla başı geriye düştü.

Seth bizi o kadar aniden döndürdü ki, onu üzerime binerken bulduğumda ona göz kırptım, beni sürmeye başlarken eli shaftının çevresine sarıldı, hareketlerin kontrolünü ele geçirip beni daha da sert becerirken horozumu aşağı itti.

Yeni pozisyon tıkacı içimde daha da ileriye götürürken nefesim kesildi, tam hissinden yayılan zevk beni onun adını haykırmaya itti.

Ona uzandım, her hamlesini karşılamak için kalçalarımı yukarı kaldırırken ona baktım, kendi sikini benim için vahşi bir ihtiyaçla nasıl pompaladığını izledim, bu da beni bitirmeye o kadar yaklaştırdı ki kendimi tutmak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Bunun durmasını istemiyordum, bedenimi onunkinden ayırmak ya da kıcının sikimi kavrayan o mükemmel sıkılığından başka bir şey hissetmek istemiyordum.

Daha fazlasına, onun tamamına ihtiyacım vardı ve dişlerimi bileğine geçirmeden önce elini kavradım.

Beslemeye başladığımda Seth tekrar uludu ve ben de boştaki elimi kalçasına dolayarak üzerimdeki hareketlerine rehberlik ettim.

Vücudum zevkten titriyordu, serbest bırakılma ihtiyacı gözlerimin kafatasımın içinde yuvarlanmasına neden oluyordu, ona tekrar tekrar vururken sonunda o kadar sert boşalıyordum ki tüm varlığım onunla titriyordu. O da benimle birlikte boşalırken tohumunun sıcak sıçraması göğsümün üzerine döküldü ve adımı soluk soluğa söylemesi beni çözdü.

Dişlerimi bileğinden çektim ve üzerime yığılırken ağzını bir öpücükle yakaladım, ikimiz de ter içinde kalmıştık ve dünyalarımızın onarılamayacak şekilde parçalanmasının ardından nefes nefese kalmıştık.

Ondan ayrıldım ve o da yanımdaki yatağa yuvarlandı, ikimiz de o akıllara durgunluk veren seksin ardından çırpınan kalplerimizin sakinleşmesine izin verirken tavana bakıyorduk.

Biz orada yatarken sessizlik uzadı, ikimiz de kılımızı bile kıpırdatmadan rahatlıktan gerginliğe geçtik.

"Doğru," diye başladı Seth ama ben sözünü kestim.

"Sadece... yapmasak olmaz mı?" dedim, gözlerim yanımdaki adama kayd ve sonra tekrar uzaklaştı. "Bana barış işareti yapıp beni terk etmek zorunda değilsin."

"Yapmayacaktım," diye cevap verdi ve gözleri yüz ifademde gezinirken kaşlarımı çatarak ona döndüm ve boğazını temizledi. "Demek istediğim, barış işareti sadece

işler ve tamamen sikiştik, bu yüzden tamam işaretini de eklemem gerekecek - bilirsiniz, çünkü parmağınız ve başparmağınızla bir delik açarsınız, böylece-"

"Seth?" İçimi çektim, onun küstahça saçmalıkları karşısında göğsümün sıkışmasını görmezden geldim ve yüzümü ona dönmek için yan döndüm.

"Öyle mi?" diye sordu, gözleri yumuşamıştı, sanki kendini kötü hissetmiş gibiydi, sanki göğsümden çıkmak için savaşılan tüm kelimeleri görebiliyor ve onlar için bana acıyordu.

Bir nefes verdim ve onu ittim, böylece benden uzaklaşmak zorunda kaldı. "Hadi uyuyalım, tamam mı?"

Seth birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sırtı bana dönük yatarken güçlü vücudu gergindi ve ben tenini süsleyen yeni dövmeyle baktım. Parmaklarımı mürekkebin üzerinde gezdirmek için uzandığımda uzun bir nefes aldı, sonunda yastıklara gömüldü ve ona yaklaşmama izin verdi.

Yorganı üzerimize çektim ve kolumu ona dolayarak onu küçük kaşığım haline getirirken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Seth bana sımsıkı sarılmış halde uyuyakalırken Venüs ve Ay'ın kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim ve cevap olarak dudaklarımın kenarından küçük bir gülümseme geçti.

İyi Uyan. O bendim.

Uyumak oynandı, kaybetmek benim adımdı.

Pencereden dışarı, gökyüzünde Venüs'le dans eden soğuk aya bakarken gözümü bile kırpmadım.

O ayı, o güzel, mistik ayı tüm cazibesi ve kurnazlığıyla becerdim. Ama hiçbir şey olmadı. HIÇBİR ŞEY. Caleb Altair'i becermenin verdiği hisle boy ölçüşemezdi. Ay kraterlerinin canı cehenneme, aşkın bir şey yaşamıştım, ama bu geçici bir histi.

Cal uyuyordu, ya da belki o da benim gibi uyuyor numarası yapıyordu, ama sormaya cesaret edemedim, orada yatıyordum ve gece şafağa yaklaşırken her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyordum.

Gece hala buradayken, en çılgın rüyalarımı hayata geçiren bir büyüün içinde kaybolmuş gibi hissediyordum ama ufukta yükselen güneşin büyüü bozacağını biliyordum. Caleb uyanacak, artık Venüs tarafından bana çekilmeyecek ve sabahın ilk ışıklarıyla yüzleşmem gereken apaçık gerçeklerden başka bir şey olmayacaktı. Neden karanlıkta her şey çok daha kolaydı? Seks, sırlar, atıştırmalıklar. Üçü de en iyi şekilde şımartılırdı.

gece yarısı. Ama şafak her zaman söküyordu ve şimdi kalbimdeki tüm iradeye rağmen onu tutamıyordum.

Orada öylece uzandım, bana sımsıkı sarılmış kolunun ağırlığıyla kendimden geçtim, o anın büyüsunü bozmaktan korktum, ta ki Venüs'ü ya da birlikte oynayan Ay'ı, gökyüzü soluklaşırken belli belirsiz parıldayan yıldızları artık göremeyinceye, onları benden çalıncaya, yok olurken bana kıkırdayana kadar.

Caleb uyanmadan önce sıvışmanın en iyisi olup olmayacağını düşünerek biraz yer değiştirdim. Böylece onu bir daha gördüğümde hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam edebilirdim. Ama lanet olsun, her şey değişmişti. Bu kaltakça bir hareket olurdu ama yapılması gereken ciddi konuşmalarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Çizgilerin nereye çekildiğini görebiliyordum. Şimdi ona içimi dökmeli ve kim bilir ne kadar zamandır ona aşık olduğumu söylemeli miydim? Yoksa bu onu tepelere doğru koşturur muydu?

Belki de sakın davranmalı, onunla orada burada takılmaya devam etmeli, ateşle çok uzun süre oynamamalı ve çok derin yanmaktan kaçınmalıydım. Ya da onunla mümkün olduğunca çok takılmalı ve gerçekler ortaya çıktığında beni içine çekecek olan cehennemi kucaklamalıydım.

Tüm bu seçeneklerle ilgili sorun, hiçbirinin sonsuza dek mutlu sonla bitmemesiydi. Kaçınılmaz olarak kalbimin yok olmasına yol açacak bir kaderi seçmek zorundaydım ve evet Caleb kalp ağrısına değerdı, ama yıldızlar adına, neden her şeyin yoluna girdiği bir D seçeneği olamazdı?

Haha...D seçeneği.

Caleb'in kolları etrafımda sıkılaştı, beni vücudunun sert düzlemlerine doğru daha sert çekti ve içimdeki Kurt kuyruğunu memnuniyetle sallarken ona geri sokularak rahatladım. İşte bu, sırtıma akrepsiz bir saat yazdırmamın sebebiydi. Onunla bu şekilde birlikteyken zamanın durmasını, ayrılmamıza neden olacak kaçınılmaz zaman geçişinin tik, tik, tik olmamasını istiyordum.

Ya ona onu sevdiğini söylersen ve o da seni sevdiğini söylerse?

Kafamın arkasında Darcy'ye çok benzeyen haydut bir ses konuştu.

Kahretsin, küçük Phoen Rüyamı özledim. Ama onun kafamdaki küçük versiyonu saçmalıyordu. Caleb yeni dürtülerini güvenli bir alanda, yani benimle keşfediyordu. Belki aramızda bir şeyler vardı ama onun tarafından bakınca bunun aşk olduğunu göremiyordum. Kendime karşı tamamen dürüst olsaydım, asla olmazdı. Ben onun kardeşiydim. Ve bunun ötesinde, birbirimiz hakkında ne hissettiğimizden bağımsız olarak ikimiz de göreve bağlıydık.

Bir gün Konsey'de ebeveynlerimizin yerini alırsak, dengeli gücün uzun soyunu sürdüren kendi Varislerimizi sağlamamız gerekecekti. Soyumuzu devam ettirecek ayrı ortaklardan ayrı Varisler sağlamalıydık. Ve onlar bağımsız olarak yetiştirilmeli, fikirleri kendilerine ait olmalı ve kendi nesillerinin diğer Varisleriyle olan bağları karşılıklı sevgi ve saygıya dayanmalı, aynı zamanda bireysel evlerin temsilcileri olarak birbirlerinden bağımsızlıklarını korumalıydılar.

Yüzlerce yıl önce bizimkine eşit güce sahip onlarca soy vardı, ancak aileler arası evlilikler - ve birkaç ailenin rakipleri tarafından yok edilmesi - nedeniyle güçlü ailelerin çoğu kayboldu. Atalarımız, ailelerimiz arasında çapraz evlilik yapma eğilimimizin, bizim seviyemizde güce sahip soyların sayısını yavaş yavaş azalttığını fark ettiklerinde, sayılardaki düşüşü durdurmak için artık çok geçti. Solaria'da kalan en güçlü soylar arasındaki evliliği önlemek için yasalar çıkarılmıştı ama artık çok geçti. O noktada sadece sekiz canlı soy kalmıştı ve sonra diğer dördünün yok olduğu bir savaş yaşandı.

Şansımıza Capella'lar, Altair'ler, Rigel'ler ve Acrux'lar bu savaşın kazanan tarafındaydı, ama şanssızlığımıza bir daha asla böyle bir arada olamayacaktık. Kurallar açıktı, yasalar belirlenmişti.

O kadar sıkı bir şekilde bastırılmıştı ki, onlardan kaçmanın bir yolu yoktu ve krallığımıza karşı sorumluluğumuz kaçınılmazdı. Lanet olsun, hayatım boyunca unvanımdan ve sahip olduğum güçten kurtulmayı hiç istememiştim ama onun için neredeyse hepsinden vazgeçebilmeyi diliyordum.

Minik beyin-Darcy bana tezahürat yaparken zihnim çözümler için aşırı hızda çalışıyordu. Caleb'in benimle kalmayı deneyecek kadar beni sevdiği bir geleceği düşünmek bile beni heyecanlandırmıyordu.

Varisler olarak pozisyonumuzu bir kardeşe bırakabileceğimizi sanıyordum ama savaşın ortasındaydık ve Hadley, Athena ve Grayson bu rolleri üstlenmek için yeterince eğitim almamışlardı. Xavier, Ateş Lordu pozisyonuna ikna edilebilirse yetiştirme oyunu oynayabilirdi - ve açıkçası, muhtemelen sonunda bu konuda bir seçeneği olmayacaktı.

Ama Cal ve benim, Darius'u kaybettikten sonra krallık çapındaki bu çatışma döneminde pozisyonlarımızdan vazgeçmemiz? Bu çok bencilce olurdu ve dahası, hayatımız boyunca inşa ettiğimiz, halkın beğenisini kazandığımız ve yönetmeye hazırlandığımız her şeyin temellerini sarsabilirdi. Yakında o insanlara seslenmemiz, onları alenen ordumuza katmamız gerekecekti. Bu çağrıyı resmileştirene kadar sadece zamanımızı bekliyorduk. Krallıkta gerçek bir yer edinene kadar bekliyorduk ki onları çağırarak bir yerimiz olsun. Bizi destekleyen binlerce Solaryalı vardı, yıllardır iktidara yükselişimize tam anlamıyla yatırım yapmışlardı ve eğer onları Lionel'in zulmünden korumayı teklif edebilirsek hiç şüphesiz yardımımıza koşacaklardı.

Hayır, vazgeçmek bir seçenek değildi. Zaten Caleb'dan bunu asla istemezdim, bir şekilde beni benim onu istediğim kadar şiddetle isteyecek kadar şanslı olsam bile.

Bir tren enkazına dönüşeceğimiz kesindi ama şu anda hâlâ raylar üzerinde ilerliyorduk. O yüzden bırakın saatler dursun.

Caleb kıpırdandı ve göğsünden alçak bir uğultu yükseldi, bu ses bana kendimi o kadar güvende hissettirdi ki hiç bitmesini istemedim. Güneş henüz doğmamıştı, hâlâ karanlıkta geçireceğimiz birkaç dakikamız vardı. Belki sadece bir dakika daha ve şafak söktüğü anda gerçekten kıyamet kopacakmış gibi hissediyordum.

"Günaydın," dedi Caleb huysuzca, saçlarımı yana kaydırırken dudakları enseme okşadı.

Ağzının dokunuşu göğsümde havai fişekler patlattı ve zihinsel olarak onların yağan ışık kıvılcımları altında dans ettim.

"Yatakta kiminle olduğunu hatırlıyor musun?" Sesime alaycı bir ton vererek sordum ve elleri göğüs kaslarıma doğru kayarak onları kavradı ve sıktı.

"Bessy, değil mi?" Beni tekrar öperken sırtışını tenimde hissedebiliyordum ve bu benim de gülümsememe yol açtı.

"O benim kız kardeşim, seni ahmak," diye soludum, kıkırdayıp elini karın kaslarıma üzerinde gezdirdikten sonra zaten sertleşmiş olan sikimi sıkana kadar daha da aşağı indirdi.

"Cal," dedim nefes nefese, ışık gökyüzünde dolu bir silah gibi yükselip tam gözlerimin arasına doğrultulmak üzereydi.

Arkamdan kıcıma vurarak zaten ne kadar tahrik olduğunu ve dün gecenin sadece gökkuşağı üzerine yığılmış bir rüya olmadığını gösterdi.

Öne doğru eğildi, dişleri kulağımı tırmaladı ve ona karşı ürpermeme neden oldu, yumruğu yavaş, durgun vuruşlarla boyumda yumuşak bir şekilde yukarı ve aşağı yuvarlanmaya başladı.

"Pişman mısın?" Ona kabaca sordum, parmaklarımı buklelerine sokmak için geriye uzandım ve beni sırtüstü yatırırken pazumun kabarıklığını ısırdı.

"Bende bir tane var," diye mırıldandı.

"Oh Evet?" I sordu, ton rahat, kalp Acı çekerek.

"Popo tıkaçını içeride bıraktım," diye homurdandı ve ben kahkahayı patlattım.

"Dostum." Onu üstümden ittim, ön tarafına doğru

yuvarladım ve uzanarak onu çıkarıp attım

çarşafkların arasında.

Yüzüstü yatmaya devam etti, kaslı bir kolu başının etrafında kıvrılmıştı ve bana yan gözle bakıyordu. Yorganı çıplak vücudundan aşağıya doğru sürükledim, tüm o sert, ipeksi tene hayranlıkla baktım. Benden daha solgundu, teni güneşten sıırıslıkla olmuş ay ışığı gibiydi, bu ne anlama geliyorsa artık. Ama bu doğrudu.

Parmaklarımı omurgasından aşağı, geniş omuzlarının üzerinden geçirdim ve o da beni hayranlıkla izledi, lacivert gözleri yüz ifademde sabitlenmişti. Vücudunu sayısız kez görmüştüm ama hiç böyle, tamamen rahatlamış, seks sonrası, sadece ona hayran olabileceğim bir ortamda görmemiştim.

Elim omurgasının dibine ulaştı ve avucumu kışının sert kasları üzerinde gezdirdim, parmaklarımı teninde yoğurdum, gözlerim tepkisini görmek için yukarı fırladı.

"Biz kötü bir fikriz," diye korkularımın bir kısmını dile getirdim, yükselen güneşin sırtımı altınla yaldızladığını hissederek.

"En kötüsü," diye onayladı ve boğazımda keskin bir yumru oluştu. "Şimdi buraya gel ve beni öp, Capella."

Dilimi yanağıma bastırıp sırtına atladım ve onu ağırlığının etkisinden kurtarmaya çalışmadığım için hırıltılı bir nefes almasına neden oldum. Sonra dizlerimle bacaklarını daha geniş açtım ve üzerine çıktım, sikim kış yanaklarının arasına girdi ve omuzlarının sertleşmesine neden oldu.

Saçlarını avuçlarımın arasına aldım, ağzından bir öpücük çalmak için başını döndürdüm ve üzerine abandım. "Alta olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek ister misin Cal?"

Dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı ama onu altımda tutmak için ağırlığımı bastırdım ve ben onu alaycı bir sırıtışla hafifçe öperken hırladı, dişlerini gösterdi.

İfadesini ve baştan çıkıp çıkmayacağını görmek için biraz geri çekildim, güneş ışığı aramıza girerek saçlarını tutmamı engelledi. Göksel görünüyordu, yıldızlar tarafından yaratılmış başka bir dünyaya ait bir yaratık gibiydi.

Bukleleri ışıkta sıvı altına dönüşüyor ve gözleri yumuşayarak o güne kadar gördüğüm en yoğun mavinin iki havuzuna dönüşüyordu.

Sözcükler dudaklarıma istemeden geldi ve ben onları ısırdım, seni seviyorum sözcükleri dilimi kemiriyor ve onları vermemi istiyordu. Ama o ne derdi? Muhtemelen kaçardı. Her şeyin üzerine çok fazla gelirdi ve aramızdaki bu kırılğan şeyi bozardı. Buna rağmen içimdeki bu gerçeğı serbest bırakmak istiyordum. Kanatlarını hiç açmamış kafesteki bir kuş gibiydi ve asla tam anlamıyla dokunamayacağı bir gökyüzüne bakmaya mahkûmdu.

Söyle.

Minik Darcy olmaz, her şeyi mahveder!

Ama kelimeler geliyordu, dudaklarım ayrılıyordu, dil cümlelerin L kısmı için o pozisyona geçiyordu, boğazımın arkası ise I'yı sıkıyordu.

"Seth?" Cal yaklaşmakta olan bir gerçeğı hissediyormuş gibi kaşlarını çatı.

Ben buzda kayan bir arabaydım, o ise yola düşmüş, hızla gelen bir ton metalin altında kalmak üzere olan bir geyik yavrusuydu. Durduramadım. Oluyordu işte. Artık kontrol bende değildi-

Kapı hızla açıldı ve telaşla etrafıma bakındım, kalbim boğazıma çarparken araba kazası bedenimde meydana geldi.

Bu odaya girebilecek en kötü insanlar içeri girdi ve ben dehşet içinde annemle Caleb'in yüzüne bakakaldım.

"Tory Vega, biz gerçekten-" Annem başladı, sonra çenesi düştü ve Melinda oğlunun altımda sıkıştığını görünce tiz bir çığlık attı.

"Çık dışarı!" Bağırdım ve Caleb geri çekilerek beni üzerinden fırlattı, ben de yorganı kapıp üzerimize çekmeden önce onun yanındaki yatağı çarptım.

Ama dışarı çıkmadılar, hayır, daha da yaklaştılar, gözlerini kocaman açtılar ve kaşlarını birbirine kenetleyen sert ifadeler takındılar.

"Seth Capella," diye tersledi annem, mavi gömleğinin yakasını tutarak.

"Solaria'da ne yaptığını sanıyorsun sen?" Melinda fısıldayarak Caleb'a bağırdı.

Caleb yatakta doğruldu ve yorganı karın kaslarına sımsıkı sararak ereksiyonunu gizleyecek kadar yüksekte tuttu. Benimki kayalara çarpmış bir tekne gibi batıyor, bir daha geri dönmek üzere okyanusun dibine doğru yol alıyordu.

"Bunun yol açabileceği skandal hakkında bir fikrin var mı?" Annem bağırdı, sesinde beni irkiltten bir Alfa tınısı vardı. "Bunu kaç kişi biliyor? Tory de burada mı? Üçünüz birlikte mi çalışıyorsunuz yoksa-"

"Tory burada değil," diye tersledim. "Ve kimse 'at it' demiyor - gah."

Caleb hızla, "Kimse bilmiyor," diye cevap verdi, ben de başımla onayladım ama annemin gözleri bana dikildi ve yüzümü işaret etti.

"Bana yalan söyleme, yavrum. Hiçbir konuda çeneni kapalı tutamıyorsun. Yoksa bu ilk kez mi oluyor? Bu konuda gevezelik etme fırsatın olmadı mı daha? Oh yıldızlar, lütfen bana bunun ilk olduğunu söyleyin."

"Evet," dedi Melinda umutla. "Venüs ve Ay sizi birbirinizin yatağına götürdü, değil mi? Sorun değil. Bu en iyilerimizin bile başına gelir. Zodyak Akademisi'nde okurken Ay Tutulması olduğu ve sen, ben, Tiberius ve Radcliff'in Hail Vega'nın hepimizi dom etmesine izin verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," diye kıkırdadı annem. "Eğlenceli bir geceydi."

O bombanın kafamıza düşmesine ve yüzümüzde patlamasına izin verirken çenem düştü.

"Tory ve Darcy'nin babasını mı becerdin?" Nefes aldım.

"Ve birbirinizi?" Caleb'in nefesi kesildi, aslında burada daha çok şok olmuş olabilirdi.

Melinda hızla hepimizin etrafına bir susturma balonu gönderdi ve elindeki sarmaşıkla kapıyı kapattı. Yatağın ucuna oturdu ve annem de hemen yanına oturmaya karar verince ben de yastıkların arasına büzüldüm. Üzerinde

Yatakta. Cal ve benim seviştiğimiz yatağın üzerinde.

Aman Tanrım, bu olamaz.

"Hepimizin dürtüleri vardır," dedi Melinda anlayışla, sanki bu çok da tuhaf değilmiş gibi, sevecen bir gülümsemeyle ikimizin arasına bakarak. "Ve diğer Varislerle birlikte olmanın çılgınca çekici bir yanı var, bu kadar tabu, bu kadar skandal-"

"Yapıyor musun?" Ben yatağın beni bütününüyle yutması için yalvarırken Caleb'in yüzü bembeyaz kesildi.

"Sadece dört ailemizin ve Vegas'ın sahip olduğu türden bir güce karşı çekim hissetmenin garip bir yanı yok - hiç yok. Sadece sıradan orgazmlar olduğu ve gizli tutulduğu sürece sorun yok," dedi Melinda yatıştırıcı bir şekilde, Caleb'in elini okşayarak ama o sanki otuz saniye önce sikime sarılmış olduğu gerçeğini hatırlıyormuş gibi elini çekip aldı.

"Benim Seth'im göz kırpmasının kaprislerini asla kontrol edemez," diye güldü annem ve yanaklarıma sıcaklık doldu.

Caleb'a bakamadım. Muhtemelen bir daha asla.

Neden winky demek zorundaydı ki?

"Söyle bana, sadece dün gece miydi?" Annem gözlerimin içine bakarak beni zorladı ve yıldızlar bana yardım etti, bakışlarının ardındaki ilahi güce karşı koyamadım ve başımı sallamaya başladım.

"Seth," diye tersledi Caleb, koluma bir yumruk indirerek.

"Özür dilerim," diye nefes aldım, Melinda'ya dönen annemin endişeli yüzünden bakışlarımı ayıramıyordum.

"Bu hiç iyi değil," diye fısıldadı annem, sanki biz artık konuşmanın bir parçası değilmişiz gibi. "Caleb'in Tory'yle oynaşması bir şeydi - o zaman herkes onun asla tacı almayacağını ve bunun ciddi olmadığını biliyordu. Ama artık devir değişti. Dünyanın sizi artık gözünüze kestirdiğiniz bal küpüne dongle'lerinizi daldıran parti çocukları olarak görmesine izin veremeyiz."

"Öldür beni," diye nefes aldım. "Lütfen, öldür beni ve bitsin bu iş."

"Antonia haklı, Cally," diye onayladı Melinda. "Krallığın sizleri ciddiye almaya her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Sizi kırılmaz güç sütunları olarak görmeleri, adaba ve yasalarımıza önem verdiğinizden emin olmaları gerekiyor. Birbirinizle cilveleşmeniz bile artık kötü görünecektir - herkes fitilinin ıslanmasından hoşlanır ama siz ikiniz soyunuzun gelecekteki liderlerisiniz. Kanunları biliyorsunuz. Bunda bir gelecek yok ve sadece savaşlar arasındaki zamanınızı yanlamasına salamander yaparak geçirdiğiniz ortaya çıkarsa kötü görünecektir, tamam mı Cally?"

Caleb yüzünü ellerinin arasına gömerek, "Lütfen şu anda bana Cally deme," dediğinde Melinda bir kahkaha attı.

"Dün gece babanla beni basarak yaptığın şeyden sonra kendi seks hayatın hakkında biraz daha az kıymetli olacağını düşünmüştüm," dedi ve bilmek istemediğimi fark etmeden önce neredeyse soruyu soracaktım.

Annem düşünceli bir tavırla, "Dün geceki maskaralıklardan sonra zaten baş etmemiz gereken bir skandal var, ama sanırım Tiberius zararı kapatmak için şimdiden masal uydurmaya başladı," dedi.

"Ne maskaralığı?" Sorduğuma anında pişman oldum çünkü bu konuşmayı daha da uzatmaktan başka bir işe yaramadı.

"Oh Max o Grus kızını bir kayanın üzerine yatırdı ve dün gece tüm asi kampının önünde onu bir güzel patakladı," diye açıkladı annem. "Görüntüler elbette sosyal medyanın her yerinde, ancak kız Vegas'ın çok sesli bir savunucusu ve bir Varis'in önünde dört ayak üzerindeydi, bu yüzden... hikaye onun için iyi görünmek için kolayca döndürüldü - en azından halka açık bir boğuşmanın görünebileceği kadar iyi elbette."

Caleb parmaklarının arasından, "Yıldızlar adına," diye inledi ve Geraldine'in bu yazıyı okuyup on kat misilleme yaptığını hayal edebiliyordum. Zavallı Max. Ama aynı zamanda zavallı ben ve benim zavallı ereksiyonum da çünkü artık iyice ölmüştü.

"Doğru, biraz hasar kontrolü yapmamız gerekiyor. Öncelikle, kim biliyor? Bir isim listesine ihtiyacımız var." Melinda politikacı moduna geçti ve aletimin bir daha geri dönmek üzere içime girecek kadar söndüğünden oldukça emindim.

"Seth," diye homurdandı annem. "Konuşmaya başla."

"Kimse bilmiyor," diye yalan söyledim, Caleb'ın gözlerini üzerimde hissediyordum, sanki gerçekten kimseye söyleyip söylemediğimi merak ediyordu.

"Yavrum," diye itti annem, sesinde bir uyarı vardı. "Üçten geriye doğru sayacağım ve eğer sıfıra ulaşırsam ve bana söylemediysen, o zaman seni bir hafta boyunca sürümle koştuktan men edeceğim ve Oscura Ejderhası'na da Oscura sürüsüyle koşturmana izin vermemesini söyleyeceğim."

"Anne!" Ağladım. "Bu hiç adil değil, birlikte koşabileceğim başka Kurt yok."

"Bunu arkadaşınla yatmadan önce düşünecektin," dedi annem sert bir sesle.

"Boink deme," diye yalvardım. "Üç," diye başladı. "İki."

Bu cevabı vermeyi reddederek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir," diye homurdandı annem, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Oh, sen küçük yaramaz bir yavru oluyorsun. O listeyi kafandan çıkarmak için bir Cyclops getirmem gerekse bile bana vereceksin."

"Liste falan yok," diye ısrar ettim ama odadakilerin bana inandığından emin değildim.

Melinda yerde bir şey gördü ve onu almak için fırladı. Bu sabahın daha fazla utanç verici olamayacağını düşünseydim, XL Darius Dragon vibratörünü alıp şok içinde anneme bakarken bir şekilde oldu.

"Ah yıldızlar, bunun nedeni arkadaşlarının yasını tutuyor olmaları." Bize sempati ile baktı. "Eskiden King's Hollow'da birlikte mi oynardınız? Büyünün bir kısmını yeniden canlandırmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır!" diye bağırdım. Ben bağırdım ama Melinda ikna

olmuş görünmüyordu, kocaman, pullu, altın dildoyu sanki bize sunulan kutsal bir adakmış gibi yatağın ucuna koydu.

"Tamam," dedi annem kararlı bir şekilde. "İkinizin kalkması, giyinmesi ve yollarınızı ayırmanız gerekiyor. Artık buna gerek yok. Skandalı bir düşünün. Bunun ortaya çıkmasına izin veremeyiz. İnsanlar Solaria'daki yeni güçle zaten sarsılmış durumda, kan bağına yönelik bir tehdit olduğunu düşünmelerine izin veremeyiz. Eğer ikiniz de rahatlatıcı bir sekse ihtiyaç duyuyorsanız, bunu başka bir yerde bulun."

"Bu rahatlatıcı bir seks değil," diye ağızımdan kaçırdım, utançtan neredeyse tüm kelimeler boğazımda düğümlenirken bile bunu reddetmesine izin vermedim. Caleb'in gözlerini üzerimde hissettim, annemin kaşları alçaldı ve gözbebeklerinden tehlikeli bir korku parıltısı bana göz kırptı.

"O zaman ne?" diye tısladı.

Ağızımı açıp kapadım, sudan çıkarılmış ve karada ölmek üzere olan aptal bir balık gibiydim. Konuşamıyordum. Böyle olmaması gerekiyordu. Henüz bitmemesi gerekiyordu.

"Önemli bir şey değil," diye araya girdi Caleb. "Sadece takılıyorduk."

"Evet," diye homurdandım, çünkü sözleri içimi deşiyor, kalbimin kaslarını kesiyor ve gümüş bir tepside garnitür olarak kişniş dalıyla birlikte parçalıyordu. "Hiçbir şey."

Bu kelime kafatasımın içinde yankılandı ve hem annem hem de Melinda ciddi şekilde rahatlamış görünüyordu.

"O zaman bu işi kolaylaştırıyor," dedi annem, alnındaki mecazi bir ter damlasını silerek ve kahkaha atarak. Yorganın üzerinden bacağımı okşadı ve ben içim burkularak irkildim. "Hepimiz gençken eğleniriz ve farklı şeyler denemek istememiz doğaldır. Uzun süre daha az güçlü Fae'lerle birlikte olduktan sonra, kendi seviyendeki başka bir Alfa ile biraz sevişmek heyecan verici olabilir. Ama dikkatli olmalıyız. Dışarıda neredeyse senin kadar güçlü olan başka Alfalar da var, yani bunu birbirinizden istemenize gerek yok. Özellikle de kamuoyundaki imajınız bu kadar önemliyken. Tamam mı, yavrum?"

"Her neyse. Ve ben bir köpek yavrusu değilim," diye mırıldandım, o anda öyle hissetmeme rağmen.

"Tamam mı, Cally?" Melinda Caleb'a sordu. "Evet," diye mırıldandı Caleb.

"Hey, neden gidip Jerry Bodkin'in oğluyla bir boğuşma yaşamıyorsun?" Melinda heyecanla Caleb'e önerdi. "Haftalardır gözü senin üzerinde."

Annem bana dönerek, "Kulağa çok hoş geliyor," diye teşvik etti. "Bay Berrick'in oğlu Timothy ve onun arkadaşı, neydi adı, Melinda ile üçlü yapabilirsin." Bizi arkadaşlarının çocuklarıyla bir araya getirme çabaları karşısında dehşet içinde onlara bakarken parmaklarını şıklattı.

"Egbert?" Melinda söyledi.

"İşte o!" Annem gülümsedi.

"Hayır," diye homurdandım. "Egbert ve Timothy'nin kim oldukları umurumda değil ve onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Annem mantıksız davranıyormuşum gibi dudak büktü. "Eğer biraz daha tabu bir şey istiyorsan, Bay Berrick'in kendisi bekar ve oldukça da yakışıklı. Biraz yaş farkı hoşuna gider mi, yavrum? Her zaman Profesör Orion'un - neydi o kelime- yakışıklı olduğunu söyledin?"

"Ben ona gösterişli demedim," diye karşı çıktım. "O kelimeyi kim kullanır ki?"

"Eminim öyledir - ya da belki de onun nazik olduğunu söylemişsindir," diye devam etti annem, ben yastıkların ağızlarını büyütüp beni bütün olarak yutmalarını dilerken.

"Debonair?" Başımı reddederek sallayarak nefes aldım. "Bu kelime ağızımdan hiç çıkmadı, asla."

"Peki bu kargaşaya katılmadıysa Tory nerede? Onunla konuşmamız gerek," diye sordu Melinda, sanki Tory'nin bir şekilde bu işe karışmış olduğunu görse hiç şaşırmayacakmış gibi odaya bakarak.

"Gitti," dedi Cal karanlık bir sesle. "Geraldine'i sorumlu olarak bıraktı." "Nereye gitti?" Melinda kaşlarını çatı.

"Yapması gereken bir şey var. Bıraktığı notta bundan daha fazlasını açıklamadı. Ne kadar süreceğini bilmiyorum, bu yüzden onunla konuşmanız beklemek zorunda kalacak."

"Şu kız," diye alay etti annem. "Canının istediği zaman orada, burada, her yerde dolaşıp sonra da bunu yapmak onun hakkıymış gibi insanları görevlendiremez. Bizler Konsey Üyeleri'yiz ve herkesin bunu hatırlamasının zamanı geldi."

Caleb kulağa şöyle gelen bir şey mırıldandı ama annelerimiz ya onu duymadı ya da görmezden geldi.

"İsyancıları buna ikna etmekte iyi şanslar," dedim ve annem bana dilini şaklattı.

"Dışarıda onların beğenisini kazanıyor olmalıydın, yavrum. Bu konuda her zaman çok iyiydin. Daha sonra beni bul ve adanın etrafında biraz moral takviyesi yapalım, ne dersin?"

Omuz silktim.

Melinda parlak bir sesle, "O zaman sizi giyinmeniz için yalnız bırakalım," dedi.

"Tanrım, baban bütün bunlara ne diyecek?" Annem kıkırdayarak sordu.

"Babama söyleme," diye yalvardım ama şaka yapıyormuşum gibi beni başından savdı, Melinda'yla birlikte odadan çıktılar ve kapı arkalarından kapandı. Hail Vega adını ve 'bizi bağladılar' sözlerini duyduğumdan neredeyse emindim ama zihinsel olarak ömür boyu yaralanmadan önce bir kelime daha dinlememek için kulaklarımı kapattım.

Üzerimize sessizlik çöktü ve o nükleer bombanın serpintisi içinde birbirimize bakmadan otururken ikimiz de hareket etmedik.

"Peki o zaman," dedim sonunda, yataktan fırladım ve yerden boxer'larımı alıp üzerime geçirdim. "Gidip kaynar sıcak suda duş alacağım ve aletimin saklandığı yerden çıkıp çıkmayacağını göreceğim."

"Ben de," diye mırıldandı Cal ve ona dönüp baktığımda onu ayakta ve tamamen giyinik buldum, bunu yapmak için Vampir hızını kullanmıştı. "Yani, seninle değil. Ayrı bir duşta. Başka bir yerde..."

Başımı sertçe salladım ve ağzı daha fazla bir şey söylemek ister gibi seğirdi, ama sonra gitti, hızla dışarı çıktı

ve beni orada bırakıp gitti, kokusu hâlâ tenime sinmişti.

Bir daha asla bir araya gelemeyeceğimize dair korkunç bir kesinlik içimi kapladı ve o mükemmel gecenin sonunu da yutan gün doğumunun umutsuz ışığında durdum.

Zaman durmadı, hiç durmadı.

Beni çevreleyecek kadar büyük bir cam tankın içinde,
başım bir camdan dışarı çıkmış bir şekilde Emir
formumda duruyordum.

bir ucunda delik vardı. Tank, gece boyunca genişleyerek
lokuma benzeyen yumuşak bir çözelti haline gelen açık
pembe bir iksirle doluydu. Kendimi bir bulutun içinde
yüzüyormuşum gibi hissediyordum, derim iksirin nüfuz
ettiği yerlerde vızıldıyordu. Güya bu, kanatlarımı yeniden
takma zamanı geldiğinde iyileşme sürecine yardımcı
olacaktı ama farklı yöntemler kullanarak yaptığım ilk birkaç
başarısız denemeden sonra umudum azalmaya başlamıştı.

Kanatlarım tavandan bir kayışla sarkıyordu, büyülü bir
rüzgâr onları çırpma hareketiyle yükselip alçaltıyordu,
kemikli, kopmuş kenarları içinde yıkandığım aynı yapışkan
şeyle kaplıydı. Oda oldukça büyüktü, köşelere birkaç
çalışma masası yerleştirilmişti, düz ahşap binanın
şifacıların kullanması için yapılmış bir parçasıydı.

Tyler ve Sofia, Venüs'ün ve soğuk ayın esaretinde
geçirdikleri bir gecenin ardından çıplak bir şekilde yerde,
yosunlu battaniyelerin üzerinde uyuyorlardı. Onlara
katılmam için beni buradan kaçırmak istemişlerdi ve ben de
ciddi şekilde baştan çıkarılmışım, ama başarısız olduğum
zamandan beri ikisini de becermemiştim.

bitirmek. Onları birlikte izlemek hoşuma gidiyordu, hepsi bu, birbirlerine olan tutkularını görmek beni farklı bir şekilde rahatlatıyordu.

Onların hayal kırıklığı yaratan Dom'u olmayacaktım ve onları doğru düzgün becerecek kadar aklımın başımda olduğundan emin olana kadar, bir daha onların yoluna çıkmayacaktım. Onlara dünyanın dönmeye ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacım vardı ama aynı zamanda sürümüze liderlik etmeye layık, yeterince iyi bir aygır olmam gerekiyordu. Ve savaştan beri böyle hissetmemiştim. Sadece kanatlarımı, hatta Darius'u ya da annemi kaybetmemiştim, o yıkım alanında başka bir şey daha kaybetmiştim. Beni terk eden, onsuz beni değersiz bırakan içsel bir şey. Belki özgüvenimi ya da daha derin bir şeyi. Yeniden birleştirilemeyen bir parçam.

"Ah, günaydın Bay Acrux." Şifacı Iris Ganderfield odaya girdi, kumral saçları taranmamıştı ve saçlarından birkaç yaprak sarkıyordu. Göğüslerinden biri atletinin sınırlarından kurtulmuş, üzerinde akrep kuyruğu olan parlak bir göğüs ucu püskülü ortaya çıkmıştı, göğsünün etrafındaki yaralar onu kaç kez soktuğunu gösteriyordu.

At boğazımı temizledim, gözlerim önce o şeye sonra da başka bir yere kaydı.

"Aman Tanrım!" Iris, Tyler ve Sofia'yı uyandıracak şekilde bağırdı ve kendini örtmek için dönüp o şeyi çekerek çıkardı ve bir çöp kutusuna attı.

Iris bana döndü, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Bunun için üzgünüm, dün gece işler biraz çığırından çıktı. Başlayalım mı?"

Başımı salladım ve Tyler ile Sofia giyinmek için odadan çıkarken, Iris su sihrini kullanarak üzerimi kaplayan iksiri duruladı ve cildimin her tarafının karıncalanmasına neden oldu. İş bittiğinde ve iksir toynaklarımın yanındaki giderden akıp gittiğinde, tankın önündeki bir kapıyı açtı ve ben de tırısyla dışarı çıktım, beklentiyle ona baktım.

"Tamam, daha önce yaptığımız gibi, Bay Acrux. Kürek kemiklerinizi keseceğim ve

Kanatlar. Bölgeyi uyuşuk tutacağım, böylece hissetmeyeceksin."

Ben de onaylarcasına homurdandım ve o da bir yanımdaki merdivene geçerek bir havaya kaldırma büyüsüyle kanatları indirdi. "İşte geldik, lütfen rahatlayın."

Dediğini yaptım, parmakları kürek kemiklerimin üzerinde gezindi ve işe koyulmadan önce tüm bölgeyi uyuşturdu.

Gözlerimi kapadım, gökyüzünü düşündüm, kendimi tekrar bulutların arasında süzülürken hayal ettim. Tüm varlığımın bunun için can atıyordum ve Pegasus takımyıldızına odaklandım, içindeki yıldızları isimlendirdim ve her birinden bu gerçekliği bana bahşetmeleri için bir dilek tuttum.

Iris işini bitirdiğinde Tyler ve Sofia dönmüş, tamamen giyinmiş ve umutlu görünüyorlardı.

Sofia elini burnumda gezdirmek için hareket etti. "İyi görünüyorsun," dedi cesaretle.

"Biraz yanmışlar," diye mırıldandı Tyler ve ben de sinirle ayağımı yere vurdum. "Ama ölü tüyler dökülecek ve yenileri çıkacak," diye sırtarak ekledi ve omzuma bir tokat attı.

"Tamam, şimdi uyuşukluk büyüsünü kaldıracağım Bay Acrux," dedi Iris. "Kanatlarınızı hissedebiliyorsanız bana söyleyin."

Nefesimi tuttum ve Sofia'nın da aynı şeyi yaptığını hissettim, gözlerini kırpmadan tüylerime dikmişti ve bunu benim için ne kadar çok istediğini görmek kalbimi sıkıştırdı. Yüzüne sokuldum ve bakışlarımla ona işe yaramazsa sorun olmayacağını söyledim. Hazırlıklı olmamız gerektiğini söyledim. Ama şu anda olumsuz düşünmeme izin vermediğini belirten at gibi bir homurtu çıkardı. Ben de güzel Sub'ımın isteğini yerine getirdim ve göğsümdeki son umut şeritlerini çekiştirdim, dikkatim kanatlarımın artık kemiğe geri kaynaştığı, hala tavandan sarkan koşumla desteklenen kürek kemiklerime gitti.

"Sakin ol, bu nasıl?" Iris büyüsünü benden çekerken sordu, uyuşukluk buharlaşıyordu.

Omuzlarımı esnetip kanatlarımı hissederken kalbim dörtnala koştu ve onlar da tepki olarak hareket ettiler.

boyu boyunca akıyordu. Yavaştı ve onları tekrar hareket ettirmeye çalıştığımda ciddi şekilde ağırlaştıklarını hissettim, ama gerçekten oradaydılar.

Onlarla yeniden bir araya gelmenin heyecanıyla başımı heyecanla sallayarak kişnedim ve Sofia ciyaklayarak kollarını boynuma doladı, Tyler ise sevinç çığlıkları attı.

"Prosedür başarılı olduysa, bir saat içinde tam his geri gelecektir. Eğer bunu hızlandırmak istiyorsanız, dışarı çıkmanızı ve kanat hareketleriniz üzerinde pratik yapmaya başlamanızı öneririm. Uçuş ilk başta tehlikeli olacaktır, bu yüzden Denizaltılarınız en iyisi sizinle gelmeli ve ideal olarak başarısız olurlarsa sizi yakalamaya hazır bir hava Elementalini yere yerleştirmelisiniz."

Sonunda bunun gerçekten işe yaradığına kendimi inandırarak ve sevinç içinde şaha kalkarak mırıldandım.

"Bugün başarılı bir uçuş gerçekleştirmeden tekrar Fae formunuza geçmeyin Bay Acrux," diye uyardı Iris. "Önce tamamen yeniden canlandıklarından emin olmalısınız, aksi takdirde vardiya değiştirirken onları tekrar koparma riskiniz olabilir."

Bunu onaylayarak homurdandım, kanatlarımı dikkatlice sırtıma doğru katladım ve kapıya doğru koşmaya başladım. Sofia kapıyı açmak için koştu ve ben de o ve Tyler iki yanımda, kanatlarımı esnetmek ve kendimi uçuşa hazırlamak için çaresizce binadan dışarı fırladım.

Önümdeki tepenin zirvesine doğru dörtmala koştum, kanatlarımı iyice gerdim, kaslarım onlara tekrar alıştıkça ve hislerim daha da arttıkça kanatlarımın ağırlığı hafifledi.

"Pekâlâ, dongle'ım." Yıkayıcı solumdaki uzun otların arasından küçük bir mayoyla fırladı ve üç tane çok çıplak, çok memnun görünen Fae yaprakların arasında birbirlerine sarıldılar. "Güçlü kanatlarınız geri geldi!"

"Uçuşa hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacı var," dedi Tyler, açıkça siktir git anlamına gelen bir ses tonuyla.

Washer önümde ilerleyerek, "Daha fazla konuşma evlat," dedi, mesajı almamıştı. "Kanatlarınızla kol hareketlerimi takip et genç Xavier. Ben bir uzmanım

Vücudun kıvrımlarında. Biraz esneme ve sallanma onları gemi şeklindeki düzene sokacaktır."

Çömelmeye başladı, kollarını iki yanına uzattı ve her çömelişinde bir kuş gibi çırpı. "Kalk, sonra in. Kalk, sonra in."

Tepenin dibindeki bir grup isyancının dikkatini çekiyordu ve kanatlarımın tekrar yerinde olduğunu fark ettiklerinde bir kalabalık oluşmaya başladı.

"Devam et, Xavier!" diye seslendi genç bir kız bana, annesi daha iyi görebilmesi için onu kollarının arasına alırken gözleri parlıyordu.

Bir tezahürat yükseldi ve yanaklarım bu ilgi karşısında ısındı, bakışlarım tekrar Washer'a kaydı. Bir yere gidiyorlarmış gibi görünmüyordu. Yani... siktir et.

Washer'ın hareketlerini taklit ederek kanatlarımı çırpıtmaya başladım ve Sofia ile Tyler da ona katıldılar, çimenlerin üzerinde çömelip kanat çırparak aptalca sırttılar.

Onlara bir kahkaha attım, yelemden parıltılar dökülüyor ve kanatlarım güneş ışığında parlıyordu.

Kalabalıktan bir oooh koptu, tezahüratları daha da yükseldi, giderek daha fazla insan katılmaya başladı. Bu işin böyle gitmesini planlamamıştım. Eğer havalandığımda kanatlarım beni yarı yolda bırakırsa, o tepeden aşağıya kuyruğumu kısıtıp düşecektim ve herkes beni izleyecekti. Ve sicilime bakılırsa bu, benim görkemli bir şekilde gökyüzünde süzülmemden çok daha olası bir senaryoydu.

Tyler Atlas'ını çıkarıp bana doğrulttu ve kaydetmeye başladı. "Bugün, Xavier Acrux, zalim babası, pislik kral tarafından acımasızca sırtından koparılan kanatlarını geri aldı. Topal Lionel onları bir ödül gibi duvarında sergiledi ve Xavier cesur bir hareketle onları geri aldı. Aklınızın başınızdan gitmesine hazır olun, çünkü o vahşi geceyle ilgili anılarını The Daily Solaria'nın bir sonraki makalesinde paylaşacağım. Çok yaşa Vega Kraliçeleri!" Bana bir başparmak işareti yaptı ve ben de ön toynağımı

Çimlerin üzerinde, havalanmaya hazırlanırken, adrenalin içimde zonkluyordu.

"Düşersen seni tutarım kardeşim!" Seth Capella kalabalığın önüne doğru ilerledi, Max ve Geraldine'in de kalabalığa karıştığını gördüm.

"Ah canım, Pego-kardeşim!" Geraldine ciyakladı. "Bulutlara ve ötelere doğru uç. Gökyüzünde neşeli bir renk izi bırak ve öyle yüksek sesle kişne ki Peçe'nin ötesindeki atalarını harekete geçir." Gözündeki bir damla yaşı sildi ve ben de çenemi kaldırdım, göğsüm bu cesaretlendirmeye genişledi.

"Yapabilirsin," diye fısıldadı Sofia, burnumu öpmek için öne doğru ilerleyerek. "Sana inanıyorum." Gülümsedi, sonra kenara çekildi ve ben denemeye hazırlanırken içimde sinirler savaştı.

Lütfen, lütfen, lütfen kendimi rezil etmeme izin verme.

Eski Konsey Üyeleri, Caleb, Athena, Hadley ve Grayson da kalabalığın arasında belirdi. Eğer işler sarpa sarmak üzereyse, tanıdığım neredeyse herkes buna şahit olmak için burada olacaktı. Yıldızlar muhtemelen parlak kıçlarıyla kıkırdıyor, beni yine aptal yerine koymaya hazırlanıyordu. Ama şimdi geri adım atamazdım.

Antonia Capella ulumaya başladı ve gürültü sürüsü tarafından yankılandı, Seth yüksek sesle böğürdü ve kalabalıktan her türlü gürültü yükseldi, kükremeler, homurtular, homurdanmalar ve tezahüratlar birbirine karıştı.

"Yah!" Washer kışıma bir tokat atarak bağırdı, ben de telaşla kişneyerek tepeden aşağı hızla inmeye başladım.

Siktir, siktir, siktir
ördek. Bunu berbat
etme.

Sakın düşme.

Kendini utandırma.

Hadi, bu senin anın.

Kanatlarımı çırpıtm, kanatlarımın yanıt verme hissi boğazımdan öfkeli, keyifli bir kişneme çıkardı. Rüzgâr altlarından geçerek beni kucağına almayı teklif etti ve

Korku kalbimi parçaladı ama beni ele geçirmesine izin vermedim. Kaderimi bu sabah beni izleyen yıldızın ellerine bıraktım ve beni ele geçirmelerine izin verdim, yerden kalktım ve yüzümü kış güneşinin uzaktaki sıcaklığına doğru çevirdim.

Karnım serbestçe düştü ama ben düşmedim. Kanatlarımı cırıptım ve tırmandım, inanılmaz bir şekilde tırmandım, toynaklarım tekmeledi, kuyruğum sallandı, vücudum yükseldi ve yükseldi.

Kanatlarım bir kez daha esneyerek irademe tamamen cevap verdi ve çılgınca kişnedim, mutluluk içimden saf güneş ışığı gibi akıyordu. Bulutlara ulaştım, sonra kanatlarımı sıkıştırdım ve dönerek kendimi kalabalığın bağırduğu ve Tyler'ın her hareketimi kaydettiği yere doğru bıraktım.

Seth ellerini kaldırdı, beni havayla yakalamaya hazırды ama kanatlarım kırıldı ve kendimi yakaladım, toynaklarım kalabalığın başlarının üzerinden sıyrıldı ve onların çığlıkları içimi aydınlattı.

Parlamaya başladım, her tarafım, tepeden tırnağa sanki yıldız ışığından yapılmışım gibi parlıyordu ve Sofia tepeden aşağıya doğru koştu, giderken kıyafetlerini çıkardı, vites değiştirip havalanmadan önce yanaklarından mutluluk gözyaşları süzülüyordu, gökyüzünde benimle buluşmak için yarışlıyordu.

Tyler bir aşağı bir yukarı zıpladı ve Washer onu kucakladı, Tyler'ın yüzünü bir saniyeliğine ağdalı göğsüne yapıştırdıktan sonra onu bıraktı ve Tyler tökezleyerek kaçma telaşıyla kıcının üstüne düştü.

Bir kahkaha attım, kanatlarımı kısırdım ve Sofia'nın üzerinde ve altında döndüm, o beni daireler çizerek kovalarken rüzgâra bindim.

Tyler telefonunu yere attı, kendi kıyafetlerinden sıyrıldı ve öne doğru sıçradı, güzel gümüş aygır formuna dönüştü ve bizimle buluşmak için uçtu. Burunlarımız birbirine değdi ve üçümüz yukarıdaki bulutlara doğru uçtuk, tekrar uçabildiğim için kalbim normal boyutunun on katına çıktı.

Bir o yana bir bu yana dans ediyor, spiraller çiziyor, serbest dalışlar yapıyor, arkamızda parıltıdan izler bırakıyor ve aşağıdaki seyirciler için bir ışık ve renk gösterisi oluşturunuyorduk. Pofuduk bulutlardan oluşan bir kümeye doğru yükselip aralarından akarken sihrim yeniden şarj olmaya başladı ve katıksız bir sevinçle kişnedim, bu ses etrafımdaki gökyüzünde yankılandı.

Bulutlar yer değiştirdi ve devasa kanatların ağır vuruş sesi duyuldu, içgüdüsel olarak ona doğru dönmemi sağladı, kulaklarım bu sesin tanıdıklığıyla seğirdi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve bir altın parıltısı beni o yöne doğru uçurdu, bulutların arasında kardeşimi aradım, havadaki duman kokusunu içime çektim, burada olduğundan emindim. Belki bedensel olarak değil ama hayaleti buradaydı, onu her yerde hissedebiliyordum.

Ona seslenerek bir kişneme saldım ve çok çok uzaklarda, hesaplaşma günüm gelene kadar asla ulaşamayacağım başka bir diyarda bir Ejderha kükremesinin duyulduğuna yemin edebilirdim. Ama onu tekrar hissetmek ne kadar acı verici olsa da, bu anı onunla paylaşmak beni de mutlu etti.

Sonunda nefes nefese ve sıcacık bir şekilde yere indiğimde Athena ve Grayson'ı bana doğru koşarken buldum, kolları boynuma dolanmıştı.

"Senin adına çok sevindim dostum," dedi Grayson omzuma sokularak.

Athena geri çekildi, gözlerimin arasındaki yumuşak boşluğu okşadı ve bana genişçe gülümsedi. Hadley onun yanına gitti ve ona baktı, aralarında geçen bir sır hiç de sır gibi görünmüyordu, özellikle de elleri birbirine değip parmakları ayrılmadığında.

"Şu haline bak," dedi Hadley çekik bir sırıtışla. "Tüm Domların Domu."

Melinda Altair, Antonia ve Tiberius peşindeyken onun yanından geçip gitti, Caleb'in annesi parmaklarıyla burnumu okşarken gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Annen seninle çok gurur duyardı."

Boğazım kapandı ve beni kucaklamak için yaklaşıp kulağıma bir öpücük kondururken küçük bir inilti beni terk etti. "Hepimiz senin için buradayız Xavier. Her Altair artık senin ailen. Tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece istemen yeterli." Geri çekildi ve Antonia'nın gururlu bakışlarında bir parça hüznle bana baktığını gördüm.

"Catalina ve Darius şu anda seni izliyor, biliyorum," dedi ve haklı olduğunu hissederek yumuşak bir üzüntü sesi çıkardım. Darius'u hâlâ yakınlarda bir yerde hissedebiliyordum, gözleri parlıyordu ve gülümsemesi üzerimdeydi, annemin varlığı da bir anlığına ona katılmıştı, elinin dokunuşu yanağımı okşuyordu. Ama gerçekten burada değillerdi. Olmalarını istediğim şekilde değillerdi.

Kalabalık teker teker beni tebrik ederek ilerlemeye başladı, bazıları kanatlarıma dokunuyor ve sanki kanatları artık onları kutsayabilecek yetenekli bir yaratıkmişim gibi yıldızlara dualar mırıldanıyordu. Ne kadar tuhaf olsa da, isyancıların benden biraz umut almasına izin verdim, kendi rezervlerim bir kez olsun dolup taşı. Çünkü belki de haklıydılar. Kader bana bir kemik atıyordu, şimdi tek yapmam gereken yıldızları bana iskeletin tamamını vermeleri için ikna etmektir. Tyler ve Sofia Fae formlarıyla yanımda belirdiler, Giysilerini çekiştirirken Sofia bana birkaç eşofman altı uzattı.

"Yer değiştirmeyi denemeye hazır hissediyor musun?" diye sordu ve başımı sallamadan önce tereddüt ettim.

Değişime odaklandım, bir anda üzerimden geçmesine izin verdim, kalbim belirsizce çarpıyordu. Yine de bu doğaldı ve Düzenimin düşmesine izin verdiğimde, kanatlarım da kolayca onunla birlikte gitti.

Kalabalıktan bir tezahürat daha yükseldiğinde rahat bir nefes aldım, arkadaki bir adam "Tanrım! Şu göz kamaştırıcı dongle'a bakın!" diye bağırırken, ben de Sofia'nın elinden eşofman altımı aldım ve çekiştirerek giydim. Kalabalık dağılmaya başladı ama Seth bize katılmak için koştu, gözlerinin altındaki karanlık dokunuş bana

fazla uyuyamıyorum.

"Hey," dedi gelir gelmez, Tyler'ın omzunu tutmadan önce benim omzuma bir el koydu ve Sofia'ya başıyla selam verdi. "Hepinizle özel olarak konuşmam gerekiyor. Cebimde hepinizin görmesi gereken bir sır var."

"Ew, bize asılıyor musun?" Sofia burnunu kırıştırdı.

"Yıldızlar, hayır," diye karşı çıktı Seth. "Ben aşığım-" diye yarım bıraktı

o kelimelerde boğuldu. "Ay." Bu kontrol edildi.

"Hadi ama." Çenesini şu yöne doğru salladı

R.U.M.P. Castle. "Kımıldayın."

Kaleye doğru yürürken cebinde sakladığı sırla ilgili tek bir soruya bile cevap vermedi, susturucu bir baloncuk atmama ve kimsenin bizi duymayacağına dair güvence vermeme rağmen.

"Bu çok gizli," deyip duruyordu. "Çok önemli.

Bazılarına göre gelmiş geçmiş en önemli görev."

Sonunda odamıza ulaştık ve kapıyı açmak için sihirli imzamı kullanarak diğerlerini içeri yönlendirdim.

"Ee, ne oldu dostum?" Tyler Seth'e sordu ama Kurt koşarak odanın diğer ucuna gitti, perdeleri çekip kapattı ve ışıkları neredeyse tamamen sönene kadar kısıtı.

"Ne yapıyorsun sen?" Seth koşarak yanından geçip kapıya doğru giderken Sofia şaşkınlıkla sordu, kilitli olup olmadığını üç kez kontrol ettikten sonra bir hava duvarıyla birlikte sarmaşıklarla kapadı.

"Bence dramatik davranıyor," dedim at gibi bir eğlenceyle.

Seth yatağın üzerine fırladı, bir elini cebine soktu ve bizi yaklaştırmaya çağırdı.

"Aletini çıkarmak üzere olmadığından kesinlikle, yüzde yüz emin miyiz?" Sofia bana fısıldadı.

"Seth konusunda asla yüzde yüz emin olamayız," diye itiraf ettim. "Ama ben yüzde seksen ikna olmuş durumdayım."

Seth elini cebinden çıkardı, yumruğu bir şeye sıkıca sarılmıştı ve üzerimize bir Faelight göndererek rengini mora çevirdi, böylece ürkütücü bir parıltı odayı doldurdu.

"Xavier Acrux, Tyler Corbin ve Sofia Cygnus," dedi Seth gizemli bir şekilde, boştaki elini yumruğunun üzerinde bir sihir numarası yapacakmış gibi sallayarak. "Size bu savaşın kaderini değiştirebilecek bir görev vermek üzereyim. Yapacağın en önemli şey bu. Aslında, bir kez tamamlandığında, hayattaki hiçbir şeyden bir daha asla tatmin olmayabilirsiniz. Birbirinizden bile."

"Dostum," diye güldü Tyler ve Seth uzanıp Tyler'ın yanaklarını sıktı, böylece Tyler'ın dudakları garip bir şekilde büzüldü.

"Ben senin dostun değilim. Ben kaderin efendisiyim, kaderin dokuyucusuyum," diye nefes aldı. "Bu odada gerçekleşmek üzere olan şey sonsuza dek tarihe geçecek."

Sofia, "Kesinlikle aletini çıkarmak üzere," diye fısıldadı ve benden bir homurtu daha çıktı.

"Sessiz ol, kısrak!" Seth böğürdü, Tyler'ı serbest bıraktı ve parmağıyla Sofia'yı işaret etti. "Bu anı sık mırıldanmalarınızla ucuzlaştırmayın."

Eğlencem bir kahkahaya dönüştü ve Seth elini sallayarak Geraldine'in bu sabah bizim için bıraktığı sepetten bir simit çıkardı. Simitle bana bir tokat attı ve ben de onu azarlamak için ağzımı açtım ama beni susturmak için simidi ağzıma tıktı. Kahretsin, simitin tadı tereyağlıydı. Rendelenmiş havuç da eklemiş miydi?

"Hepiniz bunu yeterince ciddiye almıyorsunuz. En ciddi yüzlerinizi takınmanızı istiyorum yoksa pantolonumun içinde sizi bekleyen şeyi size göstermeyeceğim."

Sofia bana öyle bir baktı ki, Seth'in garip bir eşek şakası yaparak aletini çıkarmak üzere olduğuna hâlâ ikna olmuştu ama başımı salladım. Buraya gelip kendini ölmüş en iyi arkadaşının küçük kardeşine teşhir etmeyecekti, değil mi?

Simitten bir parça yuttum ve Seth yüz ifadelerimize bakarken kalanını ağızımdan çıkardım.

"Daha ciddi," diye sordu Seth, parmağını çevirerek daha fazla simidin üzerimize uçmasını sağladı, biz yüzlerimizde gittikçe koyulaşan ifadeleri düzeltmek için savaşırken kafalarımızdan sekti. Bu noktada tamamen meraktan oynuyordum ve diğerlerinin de öyle olduğundan oldukça emindim.

Seth sonunda, "Tamam, bu kadar yeter," dedi ve yumruğunu bize doğru yaklaştırdı. "İşte... Darion'dan bir hediye."

"Darion kim?" Nefes aldım ve Seth ayağa kalkarak yumruğunu bir hışımla tekrar bizden uzaklaştırdı.

"Ay adına, hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Darion. Darcy ve Orion'daki gibi. Dar-ion. Bu onların çift ismi. Sizin gibi... Xavylia. Tory ve Darius da Torius-" Yüz ifadesi gerginleşti ve devam etti. "Geraldine ve Max, Maxaldine. Ve tabii ki biz bir çift değiliz ve hiçbir zaman da olmayacağız, ama bir tek biz dışarıda kaldığımız için Caleb ve ben Saleb olacağız. şimdi herkes anladı mı?" diye sordu hayal kırıklığı içinde ve hep birlikte başımızı salladık.

Yumruğunu savurdu, yüzü tekrar gerildi ve düşünceli bir ifade çöktü  zerine.

"Surat mı asıyorsun?" Sofia alay etti ve Seth yumruğunu bir kez daha geri çekerek Tyler'ın sabırsızca inlemesine neden oldu.

"Surat asmıyorum. Sadece yoğun ve ilginç biriyim, Sofia," dedi Seth. "Anı daha mistik hale getiriyorum."

"Elinde ne olduğunu görebilir miyiz, dostum?" Bastırdım.

"Her şeyin büyüsünü bozuyorsun," diye yakındı Seth. "Bu sefer sözümü kesme."

Hepimiz anlaşarak sustuk, hepimiz açıkça bunun bitmesini istiyorduk, böylece sakladığı şey her neyse onu g rebilecektik.

Seth, "Size şimdiye kadar gördüğünüz en büyüleyici, dünyayı değiştiren şeyi sunuyorum," diye söze başladı.

Kahretsin, belki de sikini çıkaracaktı.

"İşte! Kıyamet Yüzüğü." Elini açtı ve avucunun ortasında mütevazı ve tamamen ilgisiz görünen gümüş metalden düz bir daire ortaya çıktı.

"Bu kadar mı?" Kaşlarımı çattım ve Sofia onu dürtmek için uzandı, ama dokunuşuyla hiçbir şey yapmadı.

Seth başını sallayarak onu tekrar elinden aldı. "Bunun büyüklüğünü anlamıyorsun. Bu sabah duştayken taktım ve içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok - hiçbir fikrin - yok."

"Çünkü bize söylemediniz," dedi Tyler gülerek.

"Sen!" Seth ona doğru döndü ve parmağıyla Tyler'ın yüzünü işaret etti. "Bugünden itibaren Gerçeğin Habercisi olarak bilineceksin. Cübbeye, bir asaya ve süslü bir şapkaya ihtiyacın olacak. Muhtemelen en iyisi sakal bırakman ve o sakalın gri ve kemerine sokabileceğin kadar uzun olduğundan emin olman. Ve tüm dünyaya sana bu yüzüğü getiren cesur ve yakışıklı Kurt Adamı anlatacaksın, tek koluyla kırık bacakları üzerinde sürünerek yol aldığı için yarı ölü bir halde..."

"Gerçeğin Habercisi olduğumu sanıyordum, neden yalan söyleyeyim ki?" Tyler kollarını kavuşturdu.

"Ayrıntıları daha sonra halledebiliriz." Seth elini salladı. "Al." Tyler'ın elini tuttu, yataktan aşağı atladı ve yüzüğü elinin içine itti. "Tak şunu. Francesca Sky'a ait bir hafıza halkası."

"Orion'un FIB kız arkadaşı mı?" Onu hayal meyal hatırlayarak sordum.

"Kız arkadaşı değildi, Xavier. Onun en iyi BJ arkadaşıydı." Sanki bir şey ifade ediyormuş gibi bana barış işareti yaptı ve devam etti. "Her neyse, ne yazık ki öldü. Lionel onu çok kötü öldürdü ama FIB'deyken tüm bu anılara sahip oldu." Yüzü düştü. "Korkunç bir şey. Aslında kan dondurucu. Ama dünyanın bunu görmesi gerekiyor. Lionel'ın kafasına girdi ve onun ne kadar çok şey yaptığını gördü."

Bunca yıldır planlıyordu. Dünyadan saklamak istediği her şeyi gördü ve hepsi burada."

Çenem düştü ve Seth'in hiç de şaka yapmadığını anladım. Bu ciddi bir şeydi. Savaşın tüm kaderini gerçekten değiştirebilecek bir şeydi.

Tyler yüzüğü elinde evirip çevirirken, "Aman Tanrım," diye nefes verdi.

Seth onun yanağını okşayarak kendisine bakmasını sağladı. "Her şeyi ortaya dök. Bırak dünya onun gerçekte kim olduğunu görsün, Tyler."

Tyler başını salladı, gözleri parlıyordu ve dudaklarında umutlu bir gülümseme vardı. "Hallediyorum. Anıları hemen Atlas'ıma yükleyeceğim."

Seth hepimizi kucakladı ve içimden isyan dolu bir kişneme sesi çıktı, Kurt ulurken bu ses Subs'larım tarafından yankılandı.

Biz sessizleşirken Seth şeytani bir şekilde sırtarak hepimizin arasına baktı. "Şu el bombasını sahte kralın kışına sokalım ve pimini çekelim."

Kahraman FIB Ajanı Lionel Acrux tarafından vahşice öldürüldükten sonra korkunç kanıtlar ortaya çıkar.

Spekülasyon günleri sona erdi. Gerçek ortaya çıkacak ve o zaman geldi. Daily Solaria kısa bir süre önce, sahte kral tarafından öldürülen yetenekli FIB ajanı Francesca Sky'a ait bir hafıza döngüsünü ele geçirdi. Krala hizmet ettiği süre boyunca Tepegöz Tarikatı'nın yeteneklerini kullanan Sky'ın anılarını saklamak için kullandığı yüzüğün ortaya çıkmasının ardından, Sky'a dair eşi benzeri olmayan bir cüret ve cesaret tablosu çiziliyor.

Sky yetmiş sekizden fazla Fae'yi Nebular Engizisyon Merkezlerine gönderilmekten kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda söz konusu merkezlerin duvarlarının ötesinde saklı olan sırları da ortaya çıkarmayı başardı. Kalbi zayıf olanlar için değil - Sky'ın kralın hükümdarlığı sırasında ziyaret ettiği merkezlerin anılarını izlemek için buraya tıklayın.

Bunun da ötesinde, kralın kendisinden çalınan anılarda şok edici ifşaatlar ortaya çıkmıştır. Sky'ın son anlarında, Cyclops yeteneklerini kullanarak onun zihnine girmiş ve herkesin görmesi için gerçeği ortaya çıkarmıştır...

Lionel Acrux'un entrikalarının derinliği yıllardır sınır tanımıyor ve size açıklamak üzere olduğum gerçek, tarihi yeniden yazacak.

Lionel Acrux'un gözlerinden görülen tüyler ürpertici anlarda, onun Vahşi Kral Hail Vega üzerinde Karanlık Zorlama adı verilen yasadışı bir büyü kullandığına dair sayısız anı izlenebilir. Görünüşe göre Vahşi Kral aslında hiç de vahşi değildi, Lionel Acrux'un manipölasyonunun bir kurbanıydı ve insanları kendi iradesine bağlamak için kara büyüyü kötüye kullanıyordu. Hail Vega sahte kralın ilk kurbanı değildi ve son kurbanı da olmayacaktı. Lionel'in zihnindeki anılar, saltanatının temellerini sarsacak yeni gerçekleri ortaya çıkardı.

Lionel'in ağabeyi Radcliff'in ölümünden sorumlu olduğu ortaya çıkmıştır; kaderi yücelik olan bir Varis, duygusuz bir Fae korkaklığıyla elinden alınmıştır. Burada görülen üzücü bir anıda Lionel, uykusu sırasında Radcliff'in göğsüne bir norian yaban arısı hapsedmiş ve onu orada tutarak, iğnesinin ölümcül etkilerine yenik düşene kadar kardeşini hava büyüyle zapt etmiştir.

Bu Lionel'in ilk cinayeti idi ama sonuncusu değildi. Lionel'in vahşetine dair daha fazla bilgiye buradan, kurbanlarının listesine ise buradan ulaşabilir, kurbanlarının ailelerine başsağlığı diliyoruz - umarız en azından gerçeği bilmek biraz olsun huzur verir. Lütfen bu anıların bazılarını izlemenin zor olduğunu ve gerçeğin hiçbir kısmının açığa çıkmamasını sağlamak için sansürsüz kaldığını unutmayın.

Belirtmek gerekir ki, hafıza döngüsü şu anda sahte kralın tutsağı olan iki cesur ruh sayesinde elimize geçebildi. Gökyüzünden gelen anılar, Ruhlar Sarayı'ndaki taht odasında gece demirinden bir kafese hapsedilmiş Darcy Vega ve Elysian Eşi Lance Orion'u gösteriyor; gözlerindeki perili bakış, hapsedildikleri süre boyunca neler çektiklerini anlatıyor. Yıldızlara, güvende kalmaları ve yakında sahte kralın esaretinden kurtulmanın bir yolunu bulmaları için dua ediyoruz.

Üzerinde çalışılması gereken binlerce anı varken, The Daily Solaria ekibi muhtemelen daha fazla sır keşfedecektir. Ve elbette bunları ilk öğrenen siz olacaksınız. Bu makalenin neden olabileceği herhangi bir sıkıntı için özür dileriz, ancak

Gerçeği ifşa etmek bizim görevimizdir ve sahte kralın düştüğünü görene kadar durmayacağız.

Yükselme zamanı, Solaria. Krallığımızın iyiliği için.

Çok yaşa Vega Kraliçeleri.
-Tyler Corbin

Lionel

"Durum ne kadar kötü, Vard?" Homurdandım, kırmızı bir masanın önünde duruyordum. kapılar hangi olur
kurşun Ben için ve balkon

Solaria Sarayı'nın dışındaki kalabalığa bakıyordum. İçinde bulunduğum oda çok büyüktü, Ejderha formumu en az üç kat daha fazla barındıracak kadar genişti ve duvarlarda yüceliğe ulaşmamı tasvir eden görkemli tablolar vardı. Döşeme tahtaları alanı boydan boya kaplıyordu ve etrafta buraya getirdiğim türümün altın heykelleriyle birlikte zengin beyaz kanepeler oturuyordu.

"Hımm," diye tereddüt etti Vard, kravatımı düzeltmek için hamle yaptı, ben de ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım, gömleğini avucumun içine aldım, sonra da dumanı dişlerimin arasından sızarken onu kendime doğru çektim.

"Nasıl. Kötü. Kötü. Kötü?" Hırladım.

"Benden şekerle kaplamamı mı istiyorsun?" diye kekeleydi, iyi gözleri dehşetten çılgına dönmüştü.

"Hayır. Senden şekerle kaplamamı istemiyorum, seni aptal. Gerçeği istiyorum. Soğuk, sert, lanet gerçeği. Ve eğer önümüzdeki üç saniye içinde bunu bana vermezsen, seni parçalara ayırıp Lavinia'ya yedireceğim."

"Pekâlâ, efendim," diye boyun eğdi, dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğerek itaat etti. "Krallık kargaşa içinde, Majesteleri. İnsanlar size olan inançlarını kaybediyor. Cevap istiyorlar. Francesca Sky'ın anıları arasında kendilerine sunulan gerçeği kolayca inkâr edemezler."

Göğsümde bir hırıltı yuvarlandı ve içimdeki sümüklü Kahin'in vücudundaki bazı kemikleri kırma isteğini bastırdım. En azından bu gecenin ilerleyen saatlerinde saraya dönene kadar.

O kaltak başıma tahmin edebileceğimden çok daha fazla bela açmıştı ve kafeste tuttuğum Vega kızı da bu kadere garantilemişti. Saldırı sırasında o hafıza döngüsünü sarayımdan almış ve iğrenç müttefiklerine vermiş olmalı.

İçimde hiç bitmeyecek soğuk, karanlık bir kış gibi öfke kabarıyordu.

Ama bir elimi saçlarıma götürdüm ve yüz hatlarımı, kolay kolay cinayetle suçlanmayacak bir adamın yüz hatlarına, endişeye dönüştürdüm.

"Kapıları açın," diye emrettim ve Vard o tarafa doğru koşarak kapıları benim için araladı.

Çenemi kaldırarak balkona çıktım ve öfkeli bağırışlar bana çarptı. Kalabalık Faelight'larla aydınlatılmıştı ve basın oradaydı, kameralarını bana çevirmiş, her anını yakalamak için bekliyorlardı.

Ellerimi kaldırarak sessizlik istedim ve kalabalık sakinleşti. Kalbim göğsümde titrek bir şekilde atıyordu ama bunun yüzüme yansımaya izin vermedim. Ciddi olmalıydım, onların güvenini yeniden kazanmalıydım, yoksa saltanatım tehlikeye girebilirdi.

"Arkadaşlar," diye seslendim, sesimi bir büyü parıltısıyla güçlendirdim, bir yuhalama sesi karşılık olarak geldi ve beni tedirgin etti. Ellerimi parmaklıkların üzerinde kıvrarak ve mükemmel bir şekilde hazırlanmış maskemi yüzümde tutarak ilerledim. "Dinleyin. Mütevazı kralınıza, hakkımda yayılan aşağılık yalanlara karşılık konuşmak için bir dakika borçlu değil misiniz?"

İnsanlar kaşlarını çattı, bakışlarını paylaştı ve basın bunu yalayıp yuttu, hatta kameramanlardan biri objektifin bana yakınlaştığını hissettiğimde dudaklarını yaladı.

"Evet, kralımızın açıklamasına izin vermeliyiz." Gus Vulpecula, Ejderhalarımın birçoğunun kalabalığı geride tutmak için konumlandığı kordon altına alınmış alanın önüne doğru ilerledi. "Korkularımızı bastıracak! Bırakın konuşsun!"

"Evet, bırakın konuşsun!" diye seslendi bir başkası ve mırıltılar yeniden sustu.

Ağzımı ıslattım ve o iğrenç Pegasus'un The Daily Solaria'da hakkımda yazdıklarını öğrendiğim andan itibaren hazırladığım konuşmayı yapmaya hazırlandım. Bu bir hıçkırıktı, başka bir şey değil. Üstesinden gelebilirdim. Üstesinden gelebilirdim.

Alnımda ter birikmeye başladı ve boğazımdaki kravatu biraz gevşetmeye çalıştım, konuşmamı beklerken sessizlik üzerime baskı yapıyordu.

"Asiler bunu bir süredir planlıyorlardı. Francesca Sky da onların arasındaydı ve evet, ihanetini fark ettiğimde onu öldüren bendim. Krallığımızı korumak için."

Birisi "Katil!" diye bağırdı ve boğazımın arkası alev alev yandı ama ben sadece üzüntüyle başımı eğdim ve sanki bu yük sırtımda çok ağırmış gibi davranarak yoluma devam ettim. Elbette öyleydi ama herkesin inandığı sebeplerden dolayı değil.

"Francesca Sky son derece güçlü bir Tepegöz'dü, anılar oluşturabiliyor ve bunları asi suç ortaklarına aktarabiliyordu. Krallığımı bana karşı kışkırtmak için beni vahşi bir canı olarak resmetti. Ama çok ileri gitti, anlıyor musunuz? Gerçekten incelediğinizde bunun mantıksız olduğunu görürsünüz. Sevgili kardeşimi acımasızca öldürmemden, Hail Vega'nın hükümdarlığı sırasında yaptığı tüm zulümlerden bir şekilde benim sorumlu olmama kadar pek çok anı. Bu fanteziyi uydurdu ve hepinize yutturmaya çalıştı. Ama bu alemdeki hangi Fae'nin

bu kadar çok iğrençlik?" Alay ettim ve kalabalıktaki bazı yüzler yumuşadı, beni dinlerken öfkeleri düşünceye dönüştü. Hepsi koyun gibiydi. Kolayca kesime götürülüyorlardı ve ben de şimdi bunu yapacaktım, gülümseyen ve onlara yanımda yeşil otlaklar vaat eden bir kasap olarak. "Tarihteki her suçtan ben mi sorumluyum? Vahşi Kral'ı bir şekilde kuklam olarak kullanarak tüm şehirleri yerle bir ettiğim için mi suçlanacağım?"

"Gördük. Hail Vega üzerinde Karanlık Zorlama kullandın!" diye bağırdı küçük bir fahişe, suçlayıcı bir parmak göstererek.

Şok içinde bir elimi kalbime götürdüm. "Bir Fae onun gibi bir adamı nasıl kontrol edebilir? O zamanının en güçlü Fae'siydi. Ve ben de yıllar boyunca ona sadakatle hizmet ettim. Zulmünü durdurmak için elimden geleni yaptım, öfkesini dizginlemeye çalıştım ama ne yapabilirdim ki? Tahtını ele geçirmek isteseydim, ona meydan okuyabilirdim. Zihnini kontrol etmeye çalışmak ya da saçma sapan bir şey yapmak yerine gücü ele geçirmenin çok daha basit bir yolu olurdu bu." Başımı iki yana salladım.

"O dövüşü kaybedecektin, bu yüzden onu kontrol etmek için yasak büyü kullandın!" diye bağırdı bir adam ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Peki hangisi? Vahşi Kral'ı kontrolüm altına alacak kadar güçlü müyüm yoksa ona meydan okuyacak kadar güçlü değil miyim? Eğer onu bu şekilde manipüle edebiliyor olsaydım, o zaman zaten aramızda daha güçlü sayılmam gerekirdi ve eğer öyleyse neden o meydan okumaya katılmadım?" Sözlerim şüphelerinin etrafında daireler çizerek onları kendi kafa karışıklıklarına hapsetti. Bazıları Hail Vega'yı bu şekilde manipüle ettiğim için ondan daha güçlü olduğumu düşünebilirdi, hatta ben de buna katılabilirdim ama ihtiyaçları olan anlatı bu değildi, dolayısıyla elde edecekleri de bu değildi. Şimdilik.

"Peki ya Nebular Engizisyon Merkezleri?" diye bağırdı başka bir adam. "Kız kardeşim bir tanesine götürüldü ve o zamandan beri ondan haber alamadım. Oralarda Fae'leri öldürüyorsunuz.

merkezler. Eğer saklayacak bir şeyiniz yoksa, bırakın da içlerini görelim."

Bir yükseliş tezahüratı yükseldi ve ben buna hazırlıklı olduğum için başımı salladım.

"Elbette halkın merkezleri ziyaret etmesine izin vereceğim. Bu şehirde yarın kapılarını açacağım iki tane var ve bunların basit sorgulama merkezleri olduğunu göreceksiniz. Teröristleri bulmak ve aramızda yükselip halkımıza zarar vermelerini engellemek için tasarlandılar."

Şu anda en sadık mahkeme üyelerimden birkaçı üzerinde çalışıyor, Linda Rigel merkezlerin denetime uygun olduğundan emin olmak için bölümün başında bulunuyor. Yarın o kapılar açıldığında içlerinde zulümden eser kalmayacak, tek bir damla kan bile görülemeyecekti. Sfenksler ve Minotorlardan oluşan yeni bir grubun onlara gönderilmek üzere toplandığından emin oldum, bunların hiçbiri daha önce bir merkeze adım atmamıştı. Onlara iyi davranılacak ve hikayeleri derhal basına açıklanacak, isyancıların bulgularında yanıldıkları kanıtlanacaktı. Acı vericiydi ama gerekliydi. Bazen insanlar kendileri için en iyisinin ne olduğunu bilemezlerdi; cahil kalmak kitlelerin, onları kendi iyilikleri için böyle tutmak da güçlülerin yüküydü.

Artık imajımı yorulmadan yeniden oluşturmam gerekecekti ve bunun sorumlusu da o lanet olası asilerdi. Yeni kalelerini bulduğumda, değersiz hayatlarını söndürmeden önce her birinin yavaşça parçalara ayrıldığından, bu dünyanın onlara sunabileceği her acıyı hissettiğinden emin olacaktım.

Kalabalığın içinde bir yerde müzik başladı ve Zodiac Akademi'deki The Orb'da çalınan lanet şarkıyı tanıdığımda soğuk bir dehşet yalaması omurgamın uzunluğunu sürükledi, sözlerim isyankâr bir provokasyona dönüşürken kendi sesim benimle alay ediyordu.

"Kapatın şunu!" Bir an için kendimi kaybederek bağırdım ve kalabalık kendi aralarında faili aradı, ancak hiçbiri ortaya çıkmadı.

Kaynağın peşine düştüm ve Ejderhalarım da onu bulmaya çalışmak için kitlelerin arasına daldı, ama sonra müziğin yerin kendisinden geldiğini fark ettim, müzik sokağın altında gürliyor ve her saniye daha da yükseliyordu.

Saray'ın her yerinde koğuşlar vardı ama birden kanalizasyonları kapatmayı düşünmediğimi fark ettim.

Mildred Canopus bir rögar kapağının üstüne bastı ve aşağıdan gelen bir patlamayla her şey gökyüzüne doğru itilirken havaya fırladı, arkasından bir bok spreyi uçarken saf dehşet çığlığı onu terk etti. Başka bir kanalizasyon patladı ve daha fazla dışkı havaya savruldu, çığlıklar yükselirken kalabalık bir anda dağıldı ve kaos başladı. Kanalizasyondan müzik sesi yükseldi ve ben içeri kaçmak için döndüm, Ejderha Muhafızlarım beni bok sağanağından korumak için her yere dağıldılar.

Ama ben içeri giremeden, bir Griffin, sırtında yüzünde kuşa benzer bir maske olan lila saçlı bir kızla kanalizasyonlardan birinden fırladı, asi bir elini bana doğru uzattı ve hava büyüğü her bir bok fışkırmasını dönen bir girdapta bana doğru gönderdi.

Arkamda bir hava kalkanı oluşturdum, içeri koştum ve Vard'a çarptım, ikimiz de yere uçarken işe yaramaz Kahin geldiğimi bile görmedi. Göğsümden oluk gibi bir his yayıldı ve büyülerime erişimim engellenince dehşet içinde soluk soluğa kaldım.

"Neler oluyor?!" diye bağırdım ve ağzımdan tükürükler saçılırken Vard yüzünü buruşturdu.

"FIB'den sizi isyancılardan korumak için büyü karşıtı büyüler yapmalarını istedim," diye ağzından kaçırdı.

Bir saniye sonra üzerimize bok yağmaya başladı, her tarafıma sıçradı ve altımdaki Vard'ın çirkin suratına çarptı. Öfkeyle kükreyip sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştım ama bokun şiddeti daha da artarak beni odada tepetaklak yuvarlanmaya, bir kanepenin üzerinden baş aşağı dönmeye ve duvara çarpmaya itti.

Mildred'in devasa Ejderha formu patlamayı engellemek için uçu, beni kurtarmak için kanatlarını açarken tüm darbeyi göğsüne ve yüzüne aldı ama hasar tamamdı.

Lağım suyuna karışan Griffin boku gözlerime girip beni öyle bir yaktı ki acı içinde çığlık attım.

Gözlerimdeki pisliği sildim ve gözlerimi kısarak iki Ejderha Muhafızımın beni korumak için odaya koştuğunu, yanımda durduklarını ve ellerini kaldırdıklarını gördüm.

"Lanet olası büyülerinize burada erişemezsiniz," diye bağırdım ve bunu yer değıştirmeleri için bir komut olarak aldılar, ikisi de devasa Ejderha formlarına bürünüp beni aralarına sıkıştırdılar. Ve sadece aralarındaki herhangi bir yere değıl, oh hayır, tam çıplak göt deliklerinin arasına, kuyrukları üstümdeki boşlukta süpürölürken yüzümün her iki yanında birer tane.

"HEMEN KIMILDAYIN!" Kükredim, sesim pullu sırtlarının baskısı yüzünden kısıldı ve ikisi de o kadar hızlı tepki verdi ki yine bir bok yığınının içine uçtum.

"Kralım!" Vard feryat ediyor, bitmek bilmeyen dışkı patlamasından kaçmaya çalışıyor, bana ulaşmaya çalışırken pislik içinde kayıp düşüyordu.

Dilimden küfürler dökölürken ve pis koku nefes almayı dayanılmaz hale getirirken dizlerimin üzerinde sürölürken odadan çıktım.

"Bunu kimin yaptığını bulun!" Bağırdım. "Onları hemen bana getirin!"

Boktan patlama bölgesinin menzilinden çıktığımda, ayağı kalktım ve bir duş almak için avlunun derinliklerine doğru ilerledim. Muhafızlarım dışarıdaki kargaşayla ilgilenene kadar burada beklemem gerekecekti ve o leylak saçlı kız ısıra ısıra yenmek üzere bana getirilinceye kadar asla dinlenemeyecektim.

Sonuncusu tahrip edildiğinden beri taht odasına yeni bir gece demir kâfesi getirilmişti ve ben de Bileklerime de yeni parlak sihirli kelepçeler taktım. Neşe.

Darcy kafesteki bir dişi kaplan gibi parmaklıkların önünde bir ileri bir geri volta atıyor, parmakları arada sırada parmaklıklara değiyor ve zihninde dönüp duran her neyse onu düşünürken gözleri donuklaşıyordu.

"Tory iyi olacak," diye onu temin ettim, dikkatini çeken şeyin ikizinin kaderi olduğundan emindim.

Hafifçe başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, volta atmaya devam etti. Bu şekilde tutulmamız doğal değildi ve Darkmore'da geçirdiğim zamanın bile bana daha fazla özgürlük sağladığını düşünmek zorundaydım. Yine de en azından artık Tarikatıma erişimim vardı ve ona erişmek için Tarikat bahçesinde kısa süreler beklemem gerekmiyordu. Çeşitli suçlu orospu çocuklarının sürekli çete çarpışmalarını ve ortak duşlarda bir inçlik fazladan yer için bile savaşmak zorunda kalmayı kesinlikle özlemedim. Ve en azından burada bir arkadaşım vardı.

Lanet olsun, gerçekten iyi tarafından bakmaya mı çalışıyorum? İyi tarafından bakmak diye bir şey yok. Sadece boktan bir kader ya da daha da boktan bir kader var.

"Mavi," diye dikkatini çekmeye çalıştım ama yüz hatlarını kaplayan öfkeyle beni duymazdan geldi. "Mavi..." Daha sert bir şekilde tekrar denedim, ama sadece daha da sinirlenmiş görünüyordu.

Aniden bana doğru döndü ve ben de durduğum arka duvardan tekme atarak uzaklaştım, onu kendime çekmek için kollarımı açtım ama bunun yerine göğsüme bir yumruk attı. Bu vahşi saldırının etkisiyle kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ve elini sallayıp diğer eliyle beni işaret ederek küfretti.

"Sen."

"Ben mi?" diye sordum yükselen öfkesine rağmen sakince.

"Tory buradayken beni bir Vampir ninja hareketiyle bayılttın," diye suçladı. "Beni almasına izin verecektin."

"Evet, öyleydim," dedim basitçe.

"Çok ikiyüzlüsün," diye tersledi. "Tam tersi olsaydı beni asla terk etmezdin."

"Suçlu," diye kabul ettim.

Hırlayarak tekrar üzerime geldi ve kendini kaybederken beni kum torbası olarak kullanmasına izin verdim. Aslında ne kadar vahşi olabileceğini gösteren morartıcı darbeler indirdiğinde bile oldukça sevimliydi.

İşini bitirdiğinde yüzü kıpkırmızıydı ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bitirdin mi?"

"Biliyor musun, Lance?" "Ne, güzelim?" Ben sordum. "Bazen tam bir pislik oluyorsun."

"Beni hafife alma, ben her zaman bir pisliğim."

Hırladı, gözleri öfkeyle parladı, çünkü benden açıkça istediği yükselişi elde edemedi. Ama insanların bana bok atması konusunda tecrübeliydim. Ne de olsa bir öğretmendim.

"Neden bu kadar sakınsın?" diye tükürdü.

"Neden bu kadar kızgınsın?" Ben de karşılık verdim.

"Çünkü hayat bir bok çuvalı," diye tısladı. "Ve sen orada öylece duruyorsun - sanki hiçbir şey seni rahatsız etmiyormuş gibi."

"İnanın bana, bazı şeylerden rahatsız oluyorum, ancak bunlar hakkında kör bir öfkeye kapılmak verimli değil."

"O zaman beni verimsiz say," diye mırıldanarak volta atmaya devam etti ve benim ağzımın kenarı seğirdi.

Stella gece tekrar bana dönmüş, Lavinia'nın içimde bıraktığı karanlığı geri çekmişti. Hatta Lavinia bir dahaki sefere beni işkence odasına kaçırdığında onlarla aramda bir engel oluşturmaması için bana iğrenç tatta bir iksir bile vermişti. Tüm bunlar hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim ama yardımını kabul etmekten de çekinmiyordum. Ondan alabildiğim kadarını alacaktım ve o da bunun benim üzerimdeki suçluluk duygusunu yatıştırmasına izin verebilir ya da vermeyebilirdi. Her iki durumda da umurumda değildi. Bu kesinlikle benim affedilmeme eşit olmayacaktı.

Bakışlarımı üstümdeki parmaklıklara kaldırdım ve bugün Lionel Acrux'un ekstra eğlenceli bir ürünü olan, ortasında metalik yeşil bir Ejderha'nın üzerinde K.U.N.T. yazan tişörtümü çıkardım.

Ayağa fırladım, çubukları tuttum ve barfiks çekmeye başladım. Burada bazen egzersiz yapmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu ve kişisel rekorum olan beş yüz sayıyı geçmeye çalışmak bana odaklanacak bir şey veriyordu. Yüze ulaştığımda Darcy'nin bakışları bana doğru kaydı, sonra küfredip başka bir yere baktı ve volta atmaya devam etti.

Gözleri birkaç kez daha bana doğru kaydı ve tamam, belki de şimdi üç yüze ulaştığımda dikkatini çekmeye çalışıyordum, ter cildimi kayganlaştırıyor ve kaslarım geriliyordu.

Dudağını ısırdı, bakışlarını yine başka bir yerde tuttu ve ben dört doksana ulaştığımda, kollarım ve omuzlarım yanarak son onu geri saymaya başladım. Darcy durup hedefimi bir on sayı daha geçmemi izledi ve ben de derin bir nefes alarak yere çöktüm, K.U.N.T. tişörtünü alıp yüzümü sildim. Tişörtü çektiğimde Blue'nun kıpırdamadan durduğunu ve gözlerini karın kaslarımdan ayırmadığını gördüm.

"Yardımcı olabilir miyim güzelim?" Sırıtarak sordum ve o da gözlerini devirerek bana arkasını döndü.

Beni tamamen görmezden gelirken, gölgelerin çıplaklığını zar zor gizlediği, eğilme ve esnemeden oluşan kendi egzersiz rutinine daldı. Aşağı doğru köpek hareketi yaparken onu dikkatle izledim ve başımı bir tarafa eğdim, bakışlarım kışına perçinlendi, aletim mutlu bir şekilde seğirdi.

Tekrar ayağa kalkıp sabah bize verilen su şişelerinden birini eline aldığı anda bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Yardımcı olabilir miyim güzelim?" diye papağan gibi tekrarlayınca dilimi yanağıma bastırdım.

"Aslında yapabilirsin." Onu daha yakına çağırdım ama o sadece saçlarını savurdu ve amuda kalkmadan önce şişesini yere bıraktı.

Arkasına geçtim ve kendini tekrar dik konuma getirmek için sertçe tekmelemeden önce ayaklarını göğsüme dayadı. Bu sefer kaçamadan öne doğru ilerledim, belini kavradım ve nabzım yükselirken onu kendime doğru çektim. Gölgeler vücudundan çekildi ve onun sıcak teninin benimkine karşı verdiği mükemmel yumuşaklık hissine gülümsedim.

"Uzanmaya ve o güzel kalçalarını iyi bir kız gibi benim için açmaya ne dersin, ben de dilimi kullanarak beni tekrar sevmeni sağlarım," diye teklif ettim.

"Sikilmeye ne dersin?" dedi havalı bir şekilde ve ben de homurdandım, ona olan hakimiyetim sıkılaştı.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, yoksa iyi davranmayı bırakırım."

"Belki de iyi davranmanı istemiyorumdur," dedi gözleri öfkeyle parlayarak. "Belki de aşırı korumacı saçmalıklarınla iyi davranmandan bıkmışımdır."

"Bugün biri mısır gevreğine gerçekten işedi, değil mi?" Homurdandım.

"Solaria'da ortaya çıktığımdan beri yıldızlar mısır gevreğine işiyor. Eskiden her şeyin sihir olduğunu düşünürdüm.

gökkuşağı var, ama değil, değil mi? Tory başından beri haklıydı. Bu saçmalık."

"Peki, ne yapacaksın? Ölümlüler diyarına geri mi döneceksin?" Kuru kuru sordum.

"Belki de yaparım," dedi, bende o tepkiyi arıyordu ve şimdi onu elde ediyordu, ama aynı zamanda beni cehennem gibi azdırıyordu.

"Şımarıklık yapıyorsun," diye uyardım.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu ve ben de onu ters çevirerek öne doğru ittim, böylece dizlerinin üzerine düşmesini engellemek için parmaklıklara tutunmak zorunda kaldı. Önümde eğildiği anda, alkış seslerinin tüm taht odasında yankılanmasına neden olacak kadar sert bir şaplak attım.

"Ah," diye nefes aldı, tüm şehvet ve arzu bu sese karışmıştı. Bir çıkışa ihtiyacım vardı. Beni kızdırıyordu ve ben de açıkça ona aynısını yapıyordum, bu yüzden istediği buysa, onun oyununu oynamaya çok istekliydim.

Kıçına doğru bastırdım, sikimin tüm kabarıklığını hissetmesine izin verdim ve elimi omurgasının uzunluğu boyunca gezdirdim. "Bana ne yaptığına bir bak. Beni delirtiyorsun." Kalçalarını morartıcı bir şekilde kavradım, sonra ellerimi belinin kıvrımlarından yukarı doğru sürükledim ve daha da yukarı çıkardım, altından kaydım ve göğüslerini kabaca sıktım.

Baş döndürücü bir iniltiyle bana geri döndü ve nefes nefese, "Siktir git," dedi.

Meme uçlarını sertçe çekiştirdim, her iki elimin parmakları ve başparmakları arasında ezdim.

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin, küçük ölümlü?" Onu kızdırmak için alay ettim ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama ellerimi hızlıca hareket ettirdim, biri saçlarına kilitlendi, diğeri sırtına yayarken onu yerde kalmaya zorladı.

"Ben bir ölümlü değilim," diye hırladı.

"Emin misin? Bana kızgın küçük bir ölümlü gibi göründün."

"Pislik herif." Sertçe döndü, kurtulmaya çalıştı ama saçını çekti ve zalimce gülerken onu tuttu.

"O pis ağzını izlemek konusunda ne demiştin?" Kızının yanağına öyle bir şaplak attım ki, omurgası büküldü ve dudaklarından bir dizi küfür döküldü, bu da onu tekrar tokatlamama neden oldu. "Terbiyeli ol, Mavi."

"Senden nefret ediyorum," diye tısladı, içindeki ateş daha da harlanmıştı. Bugün vahşi bir şeydi.

"Emin misin?" Parmaklarımı yavaşça bacaklarının arasına kaydırarak sordum. "Çünkü elli aurana bahse girerim ki benim için sırlıslıklımsın, güzelim."

"Ben senin mizahından daha kuruyum," dedi.

"Yalancı." Zaferime sırtarak parmaklarımı ıslak amının üzerinde kaydırdım. "Bana elli aura borçlusun. Gerçi paran bittiği için ödemeyi başka şekillerde de kabul edebilirim. Neden dizlerinin üzerine çöküp o ipeksi dudaklarını benim için açmıyorsun?"

"Ölümlülerin boktan saksolar çektiğini duydum. Aletini ısırp koparabilirler," dedi ve ben bir kahkaha patlatarak ona tekrar şaplak attım, zevk ve acı içinde ağlamasına neden oldum.

"Bu riski alacağım."

"Pas," dedi hafifçe. Kahretsin, zor davranıyordu.

Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim, uyarılmışlığıyla kayganlaştırdım ve nefesi kesildi, sırtı yumuşadı ve uylukları daha geniş açıldı.

"İşte bu kadar. Kıpırdama," diye emrettim, saçlarını bıraktım ve pantolonuma uzanıp aşağı indirmek istedim ama o bu fırsatı değerlendirip ayağa kalktı ve benden kaçmaya başladı, gölgeler bir kez daha teninin üzerinde dolaşıyordu.

Kollarımı kavuşturdum, o meydan okumaya devam ederken çenem gıcırdıyordu. "Seni göz açıp kapayıncaya kadar yakalayabilirim," diye hatırlattım ve bunun beni terslemek için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdi.

Bakışlarım daraldı. "Belanı arıyorsun."

"Yine de buradayım, başım beladan tamamen uzak." Omuz silkti. "Belki de bu konudaki yeteneğini kaybetmişsindir. Yoksa sen

Kırılgan küçük ölümlüye zarar vereceğinden mi korkuyorsun?" Sesinde acı vardı ama aynı zamanda bir meydan okuma, bir Fae olarak her şeyin üstesinden gelebileceğini kanıtlamam için bir kararlılık da vardı.

İleri atıldım, kararımı vermiştim, bela yaklaşıyordu. Onu kaldırdım, baş aşağı çevirdim ve panik içinde ciyaklamasını sağladım. Bacaklarını kafesin içinden geçirdim, kafesin tepesine yakın yatay çubuğun üzerine büküm, böylece önümde asılı kaldı, ağız aletimle mükemmel bir şekilde hizalandı.

Pantolonumu aşağı ittim, zonklayan uzunluğumu serbest bıraktım ve dudaklarının arasına ittim. Bana direnmedi, destek için bana tutundu ve uzunluğumu emerek zevkle homurdanmamı sağladı.

Dizlerini daha geniş açmaya zorladım, iki elimle kıcını kavradım ve ağzımı amına dayadım, klitorisini yaladım ve sikimin etrafında inlemesini sağladım. Dudaklarının arasına girdim, ona kendi oyununu oynadım ve sırayla ona ziyafet çekerken, bunu kaldırıp kaldıramayacağını kendisinin bulmasına izin verdim.

Tırnakları kıcıma battı ve ben hırladım, bu kız ve vahşi doğası beni uçurdu. Bastırılmış enerjiyle doluyduk ve dünyadan nefret etmek için yüzlerce nedenimiz vardı, ama burada aramızda her zaman olduğu gibi bir cevap bulduk.

Uzunluğumu bir kez daha boğazına aldı, dili şaftımın her yerinde dolaşüyor ve ben daha derine iterken beni çıldırtıyordu. Dudakları kadife yumuşaklığındaydı ve beni yok etmek için mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı ama ben henüz onun gücüne teslim olmuyordum.

Sikimi ağzına aldı ve kalçalarımı geri çektim, ama tırnaklarını derime geçirerek beni tekrar yaklaştırmaya zorladı ve bunu kaldırmayacağını kanıtladı. Bunu kanıtladığı için çok mutluydum ve sikimin ucu boğazının arkasına doğru kayarken ve o emerken, neredeyse orada patlayacaktım. Sadece irade gücümle dayanabildim ve

Vampir hızımı onu mahvetmek için kullanana kadar dilimi klitorisinin üzerinde daha hızlı ve daha hızlı gezdirdim.

İnledi, gırtlığı aletimin ucunda titreşiyordu ve ben de amına doğru hırladım, coşku adımı söylüyor ve içine dalmam için bana yalvarıyordu. Yine de önce o düşecekti. Dilim klitorisinin üzerinde bir kez daha şimşek hızıyla kaydı ve güzelce boşaldı, uylukları kulaklarımın etrafında sıkıldı ve dilimin uzun, yavaş vuruşlarıyla zevkini uzatırken beni orada tuttu.

Darcy bir elini kaldırarak taşaklarımı okşadı ve ben de tüm dikkatimi ona vererek ağzını sikerken aklımı kaybettim. İki kez daha pompaladığımda zevkten kükreyerek bitirdim ve o inledi, boğazı sikimin başını kavradı.

İçinde hareketsiz kaldım ve beni yuttu, dudakları etrafımda sıkıydı ve eli taşaklarımı sıkıp masaj yaparak başımı döndürdü.

Tamamen tükendiğimde, ağzından kaydım ve bacaklarını parmaklıkların dışına çektim, kafasını yere çarpmadan önce onu ayak bileğinden yakaladım ve kollarıma doğru salladım.

Dudakları kıpkırmızıydı, saçları her yere dağılmıştı ve gözleri sulanmıştı. Boştaki eliyle pantolonumu yukarı çekti, kendinden ciddi anlamda memnun görünüyordu ve sorunlarımızı yatağa attığımızı düşündüm.

"Mükemmel." Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve o da kollarını boynuma dolayarak içimde eridi.

Bana bir kedi gibi sokuldu ve ben de ona aptalca sıırttım, sanki daha sevimli Orders'lardan biriymişim gibi sırtına sokuldum. Sadece onun için. Ve tamam, belki geçmişte Darius'a.

"Mutlu musun?" diye sordum.

"Mutlu," dedi sevimli bir gülümsemeyle ve bana bakarken gözleri yeşil parladı, gümüş yüzükleri etraflarında parlıyordu, bana olan bağının bir işareti.

"Darcy," diye soluklandım ama sonra tekrar karardılar ve yüzüm düşerken kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Gözlerin." Başparmağımı çenesinin üzerinde gezdirdim ve onu usulca öptüm. "Yine seninkilerdi. Sadece bir saniyeliğine, ama yüzüklerin oradaydı."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sanki içindeki vahşeti evcilleştirmişim gibi, sonunda umut ve ışık saçıyordu. En azından şimdilik.

"Gerçekten mi?"

Kollarımdan sıyrıldı, gölgeler tekrar tenini kapladı ve gölgeden dokunmuş bir elbise gibi vücudunu sardı. Kafesin kenarına doğru ilerledi, parmaklıkların yansımada gözlerini inceledi, kendini görmeye çalıştı ve hayal kırıklığına uğrayacağından korktuğum için kalbim kekeledi.

Ağır ayak seslerinin yaklaştığını duyunca başımı kaldırdım ve Darcy'ye doğru yaklaşarak kapıya baktım.

Darcy daha dik durdu, benim tepkim onun içgüdülerini harekete geçirdi ve ikimiz de evlerine hırsız girmesini bekleyen bekçi köpekleri gibi gerildik.

O kapıdan içeri girmesinden korktuğum tüm Fae'ler arasında en az korktuğum annemdi ve Stella odaya koşarak girip bize doğru ilerlerken omzunun üzerinden bir bakış atarken kaşlarımı çattım.

"Ne istiyorsun?" Darcy'nin kalbinin küt küt attığını duyarak havladım.

Susturucu bir balonun içinde bize yaklaşmakta olan anneme kaşlarını çatarak baktı ve ben de parmaklıkları kavradım, tehlike yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyordu.

"Özür dilerim, Lance," diye mırıldandı Stella, çıplak ayaklarına kadar inen simsiyah bir bornozla karşımızda dururken yenilmiş görünüyordu. Kaldırdığı elini Darcy'ye doğru uzattı ve ben onu durdurmak için bir şey yapamadan güçlü bir uyku dalgası içine çöktü. Darcy kendini dik tutmaya çalışmak için kafesin parmaklıklarına tutundu ve ben de

Kollarımın arasında sarkarken uzuvları gevşedi.

"Dur! Ne yapıyorsun?" Stella'dan çılgınca bir talepte bulundum, ama sonra benim dizlerim de büküldü, aynı büyü benim üzerime de çöktü ve ikimiz birbirimize sıkıca sarıldık, sonra da uzuvlarımız birbirine karışarak yere düştük.

Stella'nın yaklaştığının yarı yarıya farkındaydım, kafesin kapısını açarken gölgesi üzerimize düşüyordu.

Panik üzerime çöktü.

Ayağa kalkmaya, savaşmaya çalıştım. Ama büyü beni uçuruma sürüklüyordu ve o üzerimize eğilip Darcy'nin kolunu sahiplenici bir şekilde kavrayıp, "İşin bu noktaya gelmesini hiç istememiştim," diye fısıldarken hiçbir şey yapamıyordum.

Darius'un tabutunun d e f n e d i l d i ğ i uçurumun kenarında diz çökmüş, gözlerimle dünyayı seyrediyordum.

Ejderha ağacı onu ölümsüz bir varlık gibi koruyor ve tüm zamanlar boyunca onu izlemeye ayarlanmış.

Buraya geldiğimde kırılmıştım, kırılacağımı bildiğim gibi, bunun geri kalanını görececek gücü toplamak için herhangi bir umut istiyorsam kendime izin vermem gerektiği gibi.

Geldiğimden beri tam olarak ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama güneş batmış ve tekrar doğmuştu ve gökyüzü şimdi yeni bir inişe başlarken pembe ve turuncu renklerle kaplanmıştı.

Yanımda getirdiğim çantayı bıraktığım yerden aldım ve bunu yapmak istiyorsam ihtiyacım olacak şeyleri dikkatlice yerleştirdim.

Lanetli Orman'a ulaşmak için üzerinde halgalaz ve raido rünleri bulunan bir kadehten bir doz larkspur ile karıştırılmış kurtboğan içmeli ve en derin arzunuzun adını etinize kazımalı, ardından hayattan vazgeçmeden önce kalbinizin sızısını takip etmelisiniz.

Bunu yapmak için yola çıkmadan önce savaşı bir kraliçe gibi giyinmemiştim, bunun yerine siyah bir kot pantolon ve kanatlarım için arkası açık kırmızı bir bluz tercih etmiştim. Üzerime bir de deri ceket geçirmiştim çünkü artık Aralık ayındaydık ve ateşim beni sıcak tutsa bile, beni dondurmaya çalışan elementleri kızdırtmak istemiyordum. Darius zaten soyumu kabul etmeye başlamadan çok önce benimle ilgili kraliyete ait olmayan her şeye aşık olmuştu. Onun için ben Roxy'ydim. Karşılık veren, onu dize getiren ve daha önce bir kez yıldızlara meydan okumaya zorlayan kız. O zaman kazanmıştık. O yüzden şimdi de şansımız yüksekti.

Parmaklarımı hâlâ taktığım yakut kolyeye dokundurdum, ama ilk kez değerli taş dokunduğumda neredeyse serindi, ona yapışıp kaldığını hissetmiyordum. Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk hissi yuvarlandı ve bir an için rüzgâra kapılmış sesini duyduğumu sandım, beni bunu riske atmamam konusunda uyarıyordu, onun için değil.

Donmuş tabuttaki cesedine yan gözle baktım, gözlerimi hareketsiz yüzüne diktim ve başımı salladım.

"İyi deneme, pislik," diye mırıldandım. "Ama tehlike seni bir kez bile durdurmadı."

Hazinesinden aldığım gümüş kadehi önümdeki düz bir kayanın üzerine koydum, yanına yarısı boş bir tekila şişesi yerleştirdim ve ardından kurtboğan bitkisinin narin mor çiçeğini koydum. Çok güzel bir çiçektir, zehirlerin kraliçesi sayılan bir şey için çok masum görünüyordu.

Kökler en zehirli olanlarıydı ve yanımda getireceğim bitkiyi seçerken bunu göz önünde bulundurmuştum ama kitapta özellikle köklerden bahsedilmemişti, bu yüzden iksirimi çok daha iştah açıcı görünen taç yapraklarıyla yapmak niyetindeydim.

Sonra, çantamdan karanfil çiçeğini çıkardım, seçtiğim beyaz yapraklar da çok zararsız görünüyordu, ölüm güzelliğe bürünmüştü. Tarzlarını beğendiğimi itiraf etmeliyim.

Kemerimden bir hançer çıkarıp parmağımın ucunu kestim ve kadehi elime aldım. Talimatlar özellikle kan istemiyordu ama Eter Kitabı'nda kan büyüsünün ne kadar güçlü olabileceğini anlayacak kadar okumuştum ve bunun işe yaradığından emin olmak için elimden gelen her türlü yardımı yapacaktım.

Kadehin yan tarafına ilk rünü çizerken konsantre oldum, halgalaz büyük bir H harfi gibi görünüyordu ve ortadaki vuruş sağ tarafta diyagonal olarak aşağı iniyordu. Kanlı parmağım kadehin gümüşüyle buluştuğu anda, o eski rünün gücünün içimde gümbürdediğini hissettim, sanki onu uyandırmaya çalışıyormuş gibi özümde bulunan kadim bir gücü sarsıyordu.

Denemeler, testler ve doğanın gazabı için Halgalaz. Bu büyü beni nereye götürürse götürsün sınanacağıma şüphe yoktu ama ben buna hazırdım. Yıldızlara verdiğim sözü yerine getirmeye hazırdım. Ve sanki damarlarımdaki kan da aynı fikirdeymiş gibi, avucumdaki şimşek izi sanki uyanıyormuş gibi karıncalanıyordu.

Rünü tamamladığımda nefes nefese kalmıştım, kadehi sabit tuttuğum elim titriyordu ve görüşüm titriyordu ama kadehi çevirip ikinci rünü yerine boyamaya başladım.

Seyahat ve yer değiştirme için Raido. Rün, sivri uçlu büyük bir R harfini andırıyordu ve onu soğuk metalin üzerine karalamak için harcadığım çaba neredeyse bayılmama yetecekti. Son zamanlarda rünleri çok sık kullanıyordum, onları yıldızların gücüne o kadar da bağımlı olmayan geleceğime bir göz atmak için atıyor ve arkadaşlarımdan odalarının etrafını kötülüğe karşı korumak için işaretliyordum. Ama şu anda içlerinde hissettiğim büyüü hiç hissetmemiştim. Onların gücü altında paramparça olmaya da hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Kadehi tekrar kayanın üzerine bıraktım ve titreyen ellerimle tekilayı kavrayıp kapağını açtım.

Uzun bir yudum aldım, nefesimi tutarken yanığın içimden geçmesine ve mideme yerleşmesine izin verdim.

"Şerefimize kocacığım," diye kadeh kaldırdım, şişeyi yanımdaki tabuta vurdum, duygularıma hiçbir yanıt alamayınca bir yudum daha içtim ve kadehe sağlıklı bir miktar döktüm.

Büyüde bir doz kurtboğan ile karakafes otunun karıştırılması istenmişti ama demlemek için tercih edilen sıvıdan bahsedilmemişti. Su bariz bir seçimdi. Ama tekila her zaman benim rahatlatıcı ruhum olmuştur.

İki çiçeğin yapraklarını parçalayıp içkime attım ve ölümcül karışımı parmağımla karıştırdım. Bu bitkilerden herhangi biri ölümcül olabilirdi. İkisinin birleşiminin beni Peçe'nin ötesine götürme ihtimali daha da yüksekti.

Derimin altında hâlâ uğuldayan kaplan gözü kristali bana bunun olmayacağına dair güvence veriyordu; ona bağladığım aç ruh, beni bu âleme bağlamasının bedeli olarak boş zamanlarında en acı hatıralarımı tırmalamaya devam ediyordu. O bir hayalet değildi, daha çok lanetli bir ruhtu, bilinmeyen nedenlerden dolayı karşıya geçmeye layık değildi. Onu bulmak için kullandığım büyüler, böyle bir kaderi hak etmek için ne yaptığını öğrenmeye çalışmamam konusunda beni uyarmıştı. Yine de umurumda değildi. Hayattayken ne tür iğrenç bir yaratık olduğu önemli değildi, önemli olan tek şey ruhumu bedenimde tutmaya devam etmesi ve bir kez daha ölüme doğru batacak kadar şanssız olursam çekmem için bana bir akor vermesiydi.

Ve içmek üzere olduğum zehir kadehine bakarken, bunun çok olası görüldüğünü kabul etmek zorunda kaldım.

"Siktir et." Kadehi kaldırdım ve içindekileri yuttum, yapraklar bir içki nehrinde boğazımdan aşağı kayıyordu, fırsatını bulsalar beni öldürmeye hazırdılar.

Hançeri elime aldım, bitkilerin içerdği toksinler sistemime girmeye başladığında zaten zamanımın dolduğunun farkındaydım. Larkspur, pençelerini bana geçirirse beni en hızlı şekilde mahvedecek kişi olacaktı, neden olabileceği felç, çok hızlı bir şekilde ortaya çıkarsa bu yolda devam etmemi engelleyebilirdi. Ama bunu yapmayacağı konusunda umutluydum.

Kurtboğan daha şimdiden kalbimi göğsümde titretmeye başlamıştı ve üzerimde çalışmaya başladığında dilim karıncalanıyordu. Larkspur hareket etmemi durduracak, ardından kurtboğan birlikte çalışan güçlü bir çift gibi kalbimi yerinden oynatacaktı.

Fazla zamanım yoktu.

Sol ön kolumu kucağıma koydum ve büyüünün son kısmına başlarken dişlerimi sıktım, en derin arzumun adını etime kazıdım.

Hançer derimi yararken keskin bir nefes çektim, tekila biraz baş dönmesiyle bana bir çıkış yolu sunmaya çalışırken acı düşüncelerimi keskinleştirdi. Canım çok yanmıştı ama onun adını derime kazımaya devam ederken kendime daha kötüsü de olabilirdi dedim. Bartholomew ya da Constantine gibi daha uzun bir ismi olabilirdi. Tanrım, eğer adı Constantine olsaydı tamamen dayanılmaz olurdu. Zengin çocuk züppeliğinin tadını şimdi bile alabiliyordum. Eminim o da herkesin ona tam isim vermesinde ısrar ederdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Constantine bir takma isme pek uygun değildi. Yine de Conny'yi seçerdim, çünkü bunun onu çıldırtacağını biliyordum.

"Şanslısın ki sen bir Darius'tun," diye dişlerimin arasından homurdandım kanlı S harfini koluma oymayı bitirdiğimde ve kaslarım güçsüzlükten titrerken bıçağı neredeyse düşürüyordum.

Nabzım kulaklarımda yankılandı, zehir üzerimde çalışmaya başladığında yavaşça göz kırpmam görüşümü engelledi ve yapmam gereken şeye odaklanmak için mücadele ederken lanet ettim.

Hayatın kendisinden vazgeçmeden önce kalbimin acısını takip et. Yeterince basit.

Kendimi ayağa kaldırdım, parmaklarım çantamın kayışına kilitlendi, sonra gücüm azalınca tekrar serbest bıraktım. O çantadaki kitaplara ve malzemelere ihtiyacım vardı. Onlara ihtiyacım vardı ama yine de...

Parmaklarım yine kayışla oynadı, durduğum yerde sendelerken nabzım zayıfladı. Çantaya göz kırptım, yaşadığım baş dönmesi birkaç tekila shot'ının çok ötesine geçmişti. Geriye dönüp baktığımda, içki muhtemelen en iyi seçim değildi. Şimdi vücudum üç taraflı bir savaş veriyordu. Kahretsin.

Dizlerimin üzerine çöktüm -tamamen isteyerek değil- ve parmaklarımı çantanın yan cebine soktum. Dilim ağzımda kurşuni bir his uyandırmaya başladı ve titrek bir nefes aldım. Zehirlenmek resmen berbat bir şeydi. Ama her şeyin yoluna gireceğinden emindim. En azından yüzde altmış beş gibi.

Aradığım kadife kese parmaklarıma değdi ve onu cebimden çıkarıp ayağa kalktım ve çantayı koluma geçirmeyi başardım.

Kalbimdeki çekimi hissedebiliyordum, bakışlarım içimden bir sesin kaderimin beni beklediğini söylediği doğu ufkuna doğru kalktı.

İçimden bir ses uçmam gerektiğini söylüyordu ama bu dürtüyü bir kenara ittim. Uçmak çok uzun sürerdi. Bu kadarından emindim. Ama yıldız tozu...

Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmemem gerektiğini biliyordum. Yıldız Tozu için bazı Bilinmiyor konum.

Ne ziyaret ettiğim ne de haritada yerini bildiğim b i r yere seyahat etmeye çalışmanın içerdiği risklerin farkındaydım. Arada kaybolabilirdim, aklımda beni yıldızların çekiminden kurtaracak bir hedef yoktu.

Ama bu almam gereken bir riskti. Bir şeyle çarpışmadığımdan emin olmak için bir planım vardı.

diğer tarafta da. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve kalbimdeki çekime odaklandım. Tek gerçek aşkımın çağrısına... Ah kahretsin, zehirlenmiş olmak beni romantikleştiriyordu.

Bir adım tökezledim, sonra tekrar kendimi toparladım, görüşüm bulanıklaştı ve sonra netleşti. Yıldız tozu bana inanılmaz bir ağırlık yapıyor gibiydi, küçük çanta avucumun içinde kurşun bir ağırlık gibiydi ama onu bırakmayı reddettim.

Yavaşlayan kalbim beni ona doğru çekiyordu. Harekete geçmemi bekliyordu.

Taktığım yakut kolye tenimde ısındı, sıcaklığı içimi yakarken sonunda o his belirdi, dudaklarım dudaklarıma değdi, acele etmem için sessiz bir yalvarış.

Yıldız tozunu fırlattım, yıldızlara beni hedeflediğim iniş yerimin çok üzerindeki gökyüzüne bırakmalarını emrederken küçük bir tutarsızlıkla birlikte tamamen göğsümdeki çekime odaklandım.

Dünya etrafımdaki varlığını yitirdi, yıldızların fısıltıları içlerinden geçişimi izlerken kulaklarıma inanılmaz derecede yüksek geliyordu ve ben yardım edemiyordum ama giderken onları ters çeviriyordum.

Öfke ve kızgınlıkları etrafımda tısladı ve beni kucaklarından fırlatıp attılar, son gülen ben oldum, kendimi niyetlendiğimden çok daha yüksekte buldum, kararmış ağaçlardan oluşan sonsuz bir ormanın kilometrelerce yukarısında gökyüzünde yuvarlanmaya başladığımda kollarım takla atıyordu, çantam altımda dönüyordu.

Boğazımdan bir çığlık koptu, endişe verici bir hızla ölüme doğru yuvarlanırken burayı çevreleyen harabe manzara benimle alay ediyor gibiydi, rüzgâr etrafımda şiddetle savruluyor, zihnimi kaplayan sisten kurtarmaya çalışıyordu.

Anka Kuşum yardım çağrıma cevap veremeyecek kadar sersemlemişti, bu yüzden onun yerine ellerimi önüme attım, avuçlarımdan hava büyüğü yayıldı ve tam en yüksek ağaçların uçlarına ulaştığımda beni görünmez bir ağın içinde yakaladı.

Kararmış yapraklara baktım, altındaki kemik beyazı dallar o kadar gerçek dışı görünüyordu ki halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gözümü kırpmam gerekti. Bu yerden bir korku uğulduyor gibiydi, Lanetli Orman altımda bir kasvet deniziydi.

Kararmış yapraklardan birine doğru uzandım, tam o sırada vücudumda bir acı dalgası yankılandı ve büyümün kontrolünü kaybedip gökyüzünden düşerken ciğerlerimden bir çığlık yükseldi.

Dallar tenime çarptı, uzuvlarım kalın yapraklara ve altındaki kaya gibi sert dallara çarptı, ta ki hayatımın bir santimi boyunca dövüldüğümü hissedene kadar.

Zihnimdeki sis çok kalındı ve düşüşümün paniği beni kurtaracak gücü çağırمامı engelleyecek kadar yoğundu.

Dehşet içimde yuvarlanıyordu, yer daha da yaklaşıyordu.

Son saniyede içimden bir güç patlaması fişkırıdı, yeryüzü büyüsü tam zamanında avuçlarımdan fişkırarak toprağı yumuşattı ama yine de ona çok sert bir şekilde çarptım. Üzerine düştüğümde kolum gök gürültüsünü andıran bir çatırtıyla kırıldı ve acı dolu bir çığlık attım, ölüm beni bir kez daha yakınima çağırırken yan tarafıma saplanmış kaplan gözü güçle parladı.

"Siktir!" Nabzım düzensiz bir şekilde atarken çığlık attım.

Zehrin gücüyle kalbim duracak gibi oldu ve yan dönerek midem boşlukla dolana kadar yere kustum ve kendi kusmuğumla dolu bir havuzun üzerinde nefes nefese kaldım.

Kalp atışlarımmın çok yavaş gümbürtüsü kafatasımda sekerken parmaklarım ceketimin cebini karıştırdı, sol kolum yanımda gevşek bir şekilde sallanıyordu, Darius'un adının harfleri yanımdaki toprağı kanıyordu.

Gülüyordu. O pislik bir yerden beni izliyor ve ben kendi kusmuğumu yüzüme sıçratmaya çok yaklaştımşken kahkahalarla gülüyordu.

Parmaklarım, Rosalie Oscura'nın dün gece odamdan çıkarken yatağımın üzerine bıraktığı küçük şişeyi tutmak yerine kasıldı. Şişenin üzerinde bir etiket vardı. Bir gün kolaylıkla pişman olabileceğimi bildiğim ama yine de hediye kabul ederek onayladığım bir anlaşma.

Bu savaşı kazandığımızda gerçek kraliçelerin zaman zaman Alestria'ya göz yumması karşılığında bir doz Basilisk anti-zehiri xoxo

Evet, eğer bu savaştan sağ çıkmayı başarırsam ve bir şekilde kışımı bir tahtın üzerine dikersem, Oscura Klanı'nın izniyle krallığımızda görmezden gelmek zorunda kalacağım her türlü pislik yaşanacaktı. Ancak bu yardımın ve daha da ötesi bu savaşa katılmalarının bedeli buysa, ödemeye hazır olduğum bir bedeldi. Hiç şüphe yok ki bir anlaşmaya varabilir ve kuma en azından birkaç çizgi çizebilirdik. Umarım.

Şişeyi cebimden çıkarmayı başardığımda lanet ettim, ancak hemen yere düşürdüm, camın içindeki berrak sıvı ulaşamayacağım bir yere yuvarlanırken bana göz kırptı.

Vücudum komutlarıma yanıt vermekten vazgeçiyordu, larkspur'un felci beni hareketsiz kılmak için çalışıyordu, böylece hareket edemiyordum ve ölümümün her acı verici anını hissetmek zorunda bırakıldım.

Hayır. Lanet olsun, hayır. Buraya kadar bu ormanda ölmek için gelmemiştim. Tüm bunları sadece ilk gerçek engelde düşmek için yapmamıştım.

Yüzüstü yuvarlandım, dudaklarımdan bir çığlık koptu ve ardından bir dizi küfür savurarak vücudumu kontrol edebildiğim kadarıyla kendimi toprakta şişeye doğru itmeye başladım.

Kollarım tamamen pes etmişti, ancak bu, kırık kolumu toprakta sürüklerken, bakışlarım o küçük şişeye kilitlenmişken, içinden akan mutlak ıstırap için hiçbir fark yaratmadı. Sağ ayağımı ve karın kaslarımı kontrol edebiliyordum. Mükemmeldi.

Basilisk anti-venom şişesine doğru ilerledim, kalp atışlarımın düzensiz, yavaş gümbürtüsü her santimimde yankılanırken görüşüm dalgalandı ve temizlemek için öfkeyle göz kırptım.

Biraz daha. Birkaç santim.

Daha başaramadan boynum tutuldu, yüzüm toprağa çarptı ve ağızım öfkeyle tükürdüğüm toprakla doldu.

Bu şekilde değil. Yıldızlara yapmaya yemin ettiğim her şey için gösterecek hiçbir şeyim olmadan burada, lanet olası hiçbir yerin ortasında ölmeyecektim. Almam gereken bir intikam ve sevdiğim adama vermem gereken bir söz vardı. Adımı çağıran kaderi reddettim ve kendimi biraz daha ileri iterken ayak parmaklarımı toprağa gömdüm.

Yanımdaki kaplan gözü o kadar sıcak yanıyordu ki, acısı neredeyse kolumdakini geçiyordu, ölümüm yaklaşırken ona bağladığım ruh çılgılık atıyordu. Bu ölümsüzlük değildi. Yaşam ve ölüm üzerinde gerçek bir etkisi yoktu. Sadece kapıya sıkışmış bir ayaktı ve bir anlığına diğer tarafa geçmeye zorlanırsam geri kayabilmem için kapıyı yeterince açık tutuyordu. Ama kapı şimdi o ayağın üzerine bastırıyordu, baskı reddedebileceğinin ötesinde arttıkça ruh korkuyla feryat ediyordu. Kırılacaktı, başarısız olacaktı.

Gözlerim iznim olmadan kapandı ve çok yavaş kalp atışlarım arasındaki boşlukta kayboldum. Orada asılı kaldığım saniyeler geçti, o gümbürtü bana henüz işimin bitmediğini hatırlatana kadar sürüklenip durdum. Ve avucumdaki karıncalanma beni hedefime doğru geri çağırıyor gibiydi.

Ayak parmaklarımı toprağa gömdüm, sonra bir santim daha ileri kaydım ve şişenin soğuk camı sonunda dudaklarıma değdi.

Düşünmedim, tereddüt etmedim, sadece o piçi dişlerimin arasına aldım ve camı kıracak kadar sert bir şekilde ısırdım.

Anti-zehir dilimin üzerinde bir dalga halinde patladı, cam parçaları dudaklarımı ve dilimi keserken onları tekrar tükürdüm.

Kristalin içindeki ateş daha da harlanırken, yanım beni tüketmeye çalışan bir cehenneme dönüşürken çok geç kalıp kalmadığımı merak ettim.

Kapıya bağlı ruh aniden o kapıdan içeri çekilirken çığlık attı ve yüzüme kapanmadan önce oradaki yarığın içindeki karanlıktan bana bakan altın gözleri bir anlığına yakaladım ve fırlatıldım, bedenimin acısına geri döndüm ve sırtüstü düştüm.

Anti-zehir beni öldüren zehri kesti ve vücudumu yeniden kullanmaya başladığımda derin nefesler aldım, tüm semptomlar hızla kayboldu. Teşekkürler, Rosalie.

Sağlam elimle kırık kolumu kavradım, onu iyileştirirken acıdan dişlerimi sıktım, yeşil ışık etrafıma yayıldı, önce kemiği düzeltti, sonra Darius'un adını yazan oyulmuş eti iyileştirdi. Bundan memnundum - ona olan sevgimi ifade etmek için bir dövme yaptırmış olabilirdim ama ona eşlik edecek, kendimi onun malı olarak damgalayacak korkunç bir yara izine ihtiyacım yoktu.

Kendimi iyileştirirken kaplan gözü yanımdaki toprağa çarptı, vücudum artık işe yaramayan kristali derimden itti ve günlerdir ilk kez kendimi acı çekmeden bulduğum için ağır bir iç çektim.

"Mahvettim," diye mırıldandım kendi kendime, neden birilerinin buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü merak ediyordum. Ama kendimi ayağa kaldırdığımda, hızla

uzun yıllar önce pek çok Fae'nin bir yol bulduğu anlaşıldı.

Ayağa kalkarken üzerimdeki kiri fırçaladım ve boynumu eğerek Lanetli Orman'ı oluşturan devasa ağaçlara baktım. Ağaçların kendileri korkunç şeylerdi, ürkütücü beyaz kabukları yapraklarının zifiri karanlığıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Birkaçının gövdesinden aşağıya özsuyu dökülmüştü, rengi de bir o kadar koyuydu, ağaçta ilerleyen kan ya da belki de gözyaşı izlerine benziyordu.

Hiçbir yaprak yere dökülmemişti ve üzerinde durduğum toprak çoraktı, boştu, en ufak bir yabancı ot bile yoktu. Canlı bile görünmüyorlardı ve dallarında hiçbir kuş hareket etmiyordu. Burası yaşam ve ölüm etiketlerinin ötesinde bir şeydi, kötü ve habis bir şey.

Sessizlik.

Sonsuz, umutsuz, sessizlik beni her yönden kuşattı.

Buradaki sessizlik sürekliydi; bir yırtıcı yaklaştığında ormanı kaplayan o durgunluğun, en karanlık gecelerde ortaya çıkan o unutulmaz hiçliğin ötesindeydi. Bu o kadar derin bir sessizlikti ki, kendi duyularımı sorgulamama neden oldu, ancak bunu bozmak ve onları test etmek için kendi sesimi çıkarmaya cesaret edemedim.

Etrafıma bakındım, güneş buradan çok uzakta bir yerde, başka bir zaman ve mekânda alçalmaya devam ederken, en uzun gece başlamak üzereyken karanlık ağaçların gövdeleri arasına sıkışuyordu. Solaria'da böyle bir yerin nasıl var olabildiğini, nasıl burada, rahatsız edilmeden ve değişmeden durabildiğini hayal bile edemiyordum... tahmin etmem gerekirse binlerce yıldır. Bu ormanın öyle bir tarihi vardı ki, burada olmadığı bir zaman olduğunu bile hayal edemiyordum.

Derinliğin ve Saflığın Suları'nı ya da diğerlerini nasıl bulacağımdan emin olamayarak yavaş bir daire çizdim.

geri kalanını.

Gözlerimi kapadım, su büyüümü çağırırken ellerimi kaldırdım, bir su kaynağı ararken etrafımdaki dünyaya uzandım, o cansız ağaçların arasında gideceğim yöne dair herhangi bir işaret aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Ama ben buraya hazırlıksız gelmiş bir aptal değildim.

Su kaynağı aramaktan vazgeçtim, bunun yerine çantamı aramaya koyuldum ve onu ağaçların ilerisindeki iki yüksek gövdenin arasında buldum.

Üzerine yaptığım koruma büyülerinin, içindeki her şeyi düşüşü boyunca güvende tutacak kadar güçlü olduğunu umarak ona doğru yöneldim. Çevirerek açtım ve içini kontrol ettim, Dünya Kitabı'nı diğer kitapların arasındaki yerinden çekip çıkarmadan önce rahatlatarak iç çektim.

Yan cebimden de bir avuç rune oymalı kemik aldım, sonra botumun burnuyla toprağa bir pentagram çizdim.

Bitirdiğimde kitabı kucağıma bıraktım, elimi üzerine kaldırdım ve zihnimin boş kalmasına izin vererek mürekkebin ve parşömenin iradesini bana teslim etmesini bekledim.

Sihrimi ona bağlayıp sessizce benim için açılmasını istediğimde kitap buna boyun eğdi, içerdiği ağır güç yer değiştirdi.

Sayfalar hızla akıp geçti, gözlerim onların gidişini izlerken genişledi, büyüüm onları bana bu yerden yolumu bulmam için gereken şeyi vermeleri için yönlendirdi.

Öteye Köprü Kurmak başlıklı bir sayfaya düştü. Küçük kemik torbasını yumruğuma boşaltmadan önce önerdiği şeyin işe yarayıp yaramayacağını merak ederek kelimeleri taradım. Onları salladım, kitabın üzerine atmadan ve nasıl düştüklerini izlemeden önce gücümün etraflarında dolanmasına izin verdim.

Bu konuda okuyordum, yorulmadan çalışıyordum, onları mümkün olduğunca az zorlukla yorumlayabileceğimden emin **oluyordum**, ama üstün bir şeye ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı

Rünlerin sahip olabileceği olası anlamları anlamak. Rünler y nlendirdiğim yere düşmedi, biri hariç hepsi kitaptan yuvarlanarak yanımdaki yere düştü, onları sayfalarına ne kadar dikkatle yerleştirmiş olsam da.

Tek başına kalmış olana bakmak için eğildim. Dagaz, bir köşesinden birleştirilmiş bir çift üçgen şeklindeki şekli, doğrudan bir kelimenin üzerinde yatıyordu. Dikkatli olun.

Derim karıncalandı, r n n farkındalık anlamı içimde yankılanırken bu ağaçların arasında hiç de yalnız olmadığımı hissetmeye başladım.

Köprü oluşturma talimatlarını bir kez daha taradım, eter kullanımı toprak büyüsüyle birleşerek bir ağacı varış noktaları arasında güçlü bir geçide dönüştürüyordu. Meşe ya da dişbudak gibi doğuştan çok güçlü bir ağaç se mem öneriliyordu ama tek seçeneğim etrafımı saran lanet olası ağaçlar olduğu için onlardan birini seçip en iyisini umacaktım.

Aniden ayağa kalktım, eşyalarımı çantama geri yerleştirdim ve gizlice etrafıma bakındım. Hiçbir şey yoktu. Ama bu, içimde bir şeyin yakınlarda gizlendiği, a  ve umutsuzca yalnız bir şey olduğu hissini hafifletmek için çok az şey yaptı.

Çenemi kaldırdım ve lanetlenmiş ağaçlardan en yakın olanına doğru yürüdüm, parmak ucumda ateş parladı ve bir köprü oluşturmak için gereken büyüye başlarken kabuğa doğru bir kesik attım.

Gövdeden uluyan bir çığlık yükseldi ve irkildim, arkamda bir hareket görmek için döndüm... yoksa dönmüş müydüm?

Az önce birinin arkasına atlayıp kılıcımı çektiğine yemin edebileceğim sandığa baktım.

Ona doğru ilerlerken adımlarım sessizdi, beyaz ağaç kabuğu neredeyse önümde parlıyordu, parıldayan kılıcım bu sakin, korkunç g zelliikteki yerde bir şekilde kaba görünüyordu, ama onu kınına sokmadım.

Ağacın etrafında sıçradım, bir çığlık atarken kılıcımı kaldırdım, ama bıçağım buz beyazı kabuktan başka bir şeyle karşılaşmadı ve beni bekleyen bir saldırgan bulmak yerine alçak bir dalın başını yarı yarıya kestim.

O ağaç da feryat etti, sesi dehşetin bir işareti gibiydi, çürüme ve nefretten başka bir şeyden yapılmamış bir şeyin ölüm çığlığı.

Etrafıma bir kez daha bakındıktan sonra kılıcımı kınına soktum ve aceleyle o köprüyü oluşturmak için ihtiyacım olan büyüü yapıp buradan siktir olup gitmek istedim. Ateş parmak ucumda yeniden alevlendi ve gövdeye bir işaret daha yaktım, gücümü uyandırıp Dünya Kitabı'nın söylediklerine konsantre olurken göğsüm çukurlaştı.

Ama içimde kıvrıldığını hissedebildiğim eter uçurumuna düşmek için kendimi çelikleştirirken, yumuşak bir ses kulağımı yakaladı ve onun yerine tamamen hareketsiz kalarak dinlemeye başladım.

Bir çocuktı. Ve şarkı söylüyordu.

Soluma döndüm, oradaki ışığı ormanın geri kalanından daha karanlık bulduğumda kaşlarımı çattım, o yüksek, lanetli ağaçların dibindeki toprakta yuvarlanan bir sis tabakası belirdi.

Şarkı bir çağrıydı, geri çekilmem gerektiğini bildiğim yalnız, üzücü bir melodiydi, ama geri çekilmeye başladığımda, o sisten bir dal etrafımda kıvrıldı ve onu içime çektim.

Şarkı kesildi, ağaçlar boyunca sonsuz bir sessizlik uzandı, ta ki delici bir çığlık geceyi bölüp kalbimi korkuyla çarptırana kadar.

Bildiğim bir sonraki şey, koşuyordum, sisin içinden ağaçların arasındaki gölgelere doğru koşuyordum, aklımda o çocuğun güvenliğinden başka bir şey yoktu ve sonsuz karanlık beni tamamen yutmaya hazırdı.

Orada bir yerdeydi, o küçük kız ona yardım etmem için çığlık atıyordu ve o kadar tanıdıktı ki, o kadar acı verici bir şekilde korkuyordu ki, onun için koşmaktan başka çarem yoktu. Buraya gelme amacımdan, tüm yaptıklarımın

yanımda getirdiğim ve boğazımdan yuvarlanan yakut
kolyeden uzakta.

Orion

Zincirlerin şingirtısı ve soğuk metalin ısırtığı farkındalığımı
keskin bir odağa getirdi, uyku büyüğü
Zihnim beni hırlatacak kadar şiddetli.

Gözlerim birden açıldı ve Stella'yı tanımadığım taş bir
odada benden uzaklaşırken buldum, karanlık odanın
ortasında duran devasa, silindirik bir cam kan tankından
başka bir şey yoktu. Tank, kenarlarını kavrayan kuşa
benzer iki pençenin oluşturduğu karmaşık bir gümüş
kaidenin üzerinde duruyordu, eski olması gerektiğini
düşündüren bir kararma vardı.

Dik bir metal askıya zincirlenmişim, kollarım üstümden
sıkıca çekilmişti ve ayak bileklerim de bağlıydı.

Nabzım kulaklarımda karanlık bir melodiyle atıyordu ve
sağıma baktım, Darcy'yi orada kendi rafında buldum,
uykuda kaldığı için başı öne doğru sarkıyordu, gölgeler
vücudunu sararken saçları mürekkep gibiydi ve etrafında
dönüyordu, formunun etrafında bir piton gibi sürünüyordu.

Beni yerimde tutan zincirleri çekiştirdim, hâlâ Tarikat
formuma erişebildiğimi hissediyordum ama güneş
çeliğinden yapılmışlardı ve tüm gücüme rağmen onları
kıramadım.

"Bu da ne böyle?" Stella'ya homurdandım, kalbim göğsümde bir savaş başlatmıştı, savaş çığlıkları varlığımın merkezine doğru yayılıyordu.

Annem Darcy'ye doğru ilerledi ve içimdeki panik keskinleşti, kollarımı bacaklarımı bağlayan bir korku belası.

"Ondan uzak dur," diye bağırdım, nabzım kafamın içinde daha da yüksek sesle atarken içimdeki hayvan yükseliyordu. Bu durumda hiçbir şeyi kontrol edemiyordum, eşimi koruyamıyordum ve şimdiden onun için duyduğum korku beni çıldırtıyordu.

Stella bir elini, bir dizi şişenin ve Vampir dişi şeklinde kıvrımlı gümüş bir hançerin yanında dumanı tüten bir kazanın durduğu masaya doğru kaldırdı. Hava verdi ve bıçak avucuna fırladı, parmakları sıkıca etrafına dolandı. Bu bıçakta Tarikatımı çağıran bir şey vardı, dişlerim diken diken oldu ve içgüdülerim alevlendi.

"Ona dokunmayın!" Kükredim, o kaltak silahını Mavi'ye doğru kaldırırken dehşet nefes almamı imkânsız hale getirdi. "Ondan uzak dur yoksa bunu sana ödetirim. Değersiz vücudundaki her organı koparır ve sonuncusunu alana kadar seni hayatta tutarım."

"Kraliyet kanı çok güçlüdür," diye fısıldadı Stella, beni tamamen görmezden gelerek ve Darcy'nin ön kolunun üzerinde bağlı olduğu yerde uzun bir yarık açarak.

"Hayır!" Bağlanmalarına karşı daha sert sarsılarak bağırdım.

Stella bir elini daha kaldırarak masadan bir şişe çıkardı ve tanka doğru dönmeden önce Darcy'nin kanının her damlasını içine aldı. Kızım kıpırdamadı ve ben de beni duymamış gibi davranmaya devam eden Stella'ya hakaretler yağdırdım.

Annem ayaklarının altındaki havayı boşalttı, kocaman kan kabına bakmak için yükseldi, şişenin içindekileri derinliklerine döktü ve kan bilinmeyen bir sihirle cızırdadı ve tısladı. Hava bir şekilde daha da soğudu, nefesim önümde bir buhar bulutu halinde yükselirken

büyü bu odada kök saldı. Karanlıktı, yasaktı ve beni ve Tarikatımı kökünden kesiyordu. Kadim, soyut bir güçtü ve kalbime ölümü fısıldıyor gibiydi.

"Bu kanı toplamak çok uzun zamanımı aldı, Lance," dedi annem ciddiyetle. "Yapabilseydim bunu daha önce yapardım."

Stella siyah bornozun vücudundan sıyrılmasına izin verdi, çıplak sırtı bana dönüktü ve büyüyle kendini yavaşça tankın içine indirerek koyu kırmızı sıvının cam kabın içinde dönmesini sağladı.

"Yüzlerce günahkâr Fae'nin kanı," diye mırıldandı, dişleri tamamen suya batmadan önce parlıyordu.

"Mavi," diye seslendim Darcy'ye, kurtulmak için daha çok çabalarken kaslarım geriliyordu. "Uyan!"

Uyanmadı, hâlâ Stella'nın büyüüne tutsaktı ve ben lanet ettim, zincirlere karşı boşuna çırpındım.

Stella sonunda kanın içinden çıktı, başı geriye eğik bir şekilde kanın içinden yükseldi, bir ağız dolusu kanı yutarken bir zevk iniltisi onu terk etti, vücudunun her santiminden kıpkırmızı akıyor ve hava büyüyle kanın üzerinde asılı dururken ayaklarından damlıyordu.

Bakışlarını bana sabitlerken, yüz Fae'nin kanıyla sıırılsıklam olmuş bir halde kendini yere bıraktı. Büyü havada onun etrafında çatırdıyordu ve kalbim kesinlikle sonunu getirecek bir öfkeyle çarpıyordu.

Annem bir elini kaldırdı, masaya bir parmak salladı, hava elementile bir şişe aldı ve iksirin içine daldırdı. Ağzına kadar doldurduktan sonra bir esintiyle bana doğru taşıdı, sıvı en koyu eflatun rengindeydi ve içindeki güç her neyse onunla parlıyordu.

Stella bir bulanıklık içinde bana doğru fırladı, diğer eli çenemi kavramak ve başımı geriye itmek için kalktı.

"İç," diye emretti ve ben de dudaklarımı birbirine kenetleyerek bunun olmasını engellemeye çalıştım.

irade gücü. Ama büyüm ya da bu zincirlerden kurtuluşum olmadan onu durdurma şansım yoktu.

Yetenekli gücüyle çenelerimi ayırdı, iksir doğrudan ağzıma aktı ve yutkunmamak için kendimi zor tutarken boğulmama neden oldu. Ama Stella ağzımı kapattı ve burnumu sıkarak reflekslerimin devreye girmesini sağladı, böylece yutmak zorunda kaldım. İç organlarım boyunca yandı ve dilimde çürüme ve kesin ölüm gibi buruk bir tat bıraktı.

"Siktir. Sen," diye nefes nefese kaldım beni bırakırken.

Yüzünü boyayan kanın içinden bana kederle baktı. "Tek yolu bu."

"Ne için tek yol?" Ben talep ettim.

Şişeyi bizden uzağa fırlattı ve bana yaklaşmadan önce duvara çarpmasına izin verdi.

"Uzun zaman önce, bizim türümüz dünyaya hükmediyordu," diye nefes aldı. "Kan anlatılamaz bir güce sahiptir, Lance. Ancak atalarımızın Vampir yöntemlerini benimsemediğimiz sürece bu güçlerin kilidini tam olarak açamayız."

"Çek o pis ellerini üzerimden," diye tısladım, ama ani bir açlık hissi beni vurdu ve iksirin gücü devreye girdiğinde sarsıldım, boğazımdaki yanma gittikçe arttı. Düşüncelerim dağılmaya başladı ve gözlerim keskinleşti, önümde tek bir şey görüyordum, sadece tek bir şey. Kan.

"Al, bebeğim." Stella bileğini kaldırarak ağzıma uzattı ve dişlerim fırladı.

İçimden bir ses bunu yapmamamı söylüyordu ama iksir içimi oymuştu ve çok ama çok acıkmıştım. Kan kokusu beni çılgına çevirdi ve o karışımdaki büyüye karşı elimde kalan azıcık kısıtlamayı da kaybederek öne doğru atıldım ve dişlerimi bileğine geçirdim.

"Evet," diye nefesini tuttu, kanı ağzıma hücum ederken boynumun arkasını kavramak için uzandı ve açgözlülükle yutkundum.

Sanki artık onun bir parçasıymış gibi tenindeki kanın tadını da alabiliyordum ve hepsinin arasında dostumun kanını da tattım, o baş döndürücü güneş ışığı ve ateş karışımı içimde yuvarlanıyordu.

Doluluk noktasına ulaştığımı hissedebiliyordum, büyü rezervlerim şişiyor ve bana istenmeyen bir kafa veriyordu. Ama dişlerimi geri çekmeye çalıştığımda bunu yapamadım, Stella diğer kolumu kavrayıp aniden kendi dişlerini bileğime geçirirken beslenmeye devam etmek zorunda kaldım.

Hayır! Hayır!

Kafamın içinde kükredim, durmaya çalıştım, bunun neye yol açacağını biliyordum. Bu Vampir Yasası'nın bana öğrettiği her şeye aykırıydı ve dahası, bunu daha önce de yapmıştım. Kendimi Caleb Altair'e bağlamış ve onunla birlikte bir meclis kurmuştum, Stella'nın da şimdi kendini bağlama yolunda olduğu bir meclis.

Umutsuzca derisinden kurtulmaya çalıştım, ama kendi içsel taleplerime rağmen beslenmeye devam ettim ve Stella da benden içti. Bir çember oluşturuyorduk, aramızda yaşamsal bir şey değiş tokuş ediyorduk ve bununla birlikte, onun büyüsünün bana aktığını ve benimkinin de ona geri aktığını hissedebiliyordum.

Aramızdaki güç, uluyan ve daha fazlası için yalvaran canlı, kıvranan bir yaratık gibi inşa edildi. Duramadım. Bu kötü kader ruhuma bir hançer gibi saplanırken ondan kopamadım.

Aramızdaki bağ oluşuyor, onunla olan rekabetim azalıyor, ondan tamamen kurtulana kadar gittikçe uzaklaşıyordu. Ama bu onu sevmemi sağlamıyordu, yeryüzündeki hiçbir güç bunu yapamazdı. Eğer niyeti benimle bir bağ kurmaya çalışmaksa, siktirsin gitsin. Onu asla Caleb'ı kucakladığım gibi kucaklamayacaktım.

Büyü göğsümde asla bozulamayacağını vaat eden bir kesinlik ile yankılandı ve Stella bileğini ağzımdan çekerek aynı anda beni dişlerinden kurtardı.

"Neden?" Ona yalvardım. Bana hüznle gülümserken, "Buna hakkın yoktu," diye homurdandım.

"Seni çok seviyorum," dedi, gözleri sulanmıştı. "Güven bana bebeğim, bu senin iyiliğin için."

Avucunu kalbimin üzerindeki çıplak deriye bastırdı, orada kanlı bir el izi bıraktı ve kaburgalarımın altındaki kasın öfkeli vuruşunu hissetti.

"Yaptığın hiçbir şey benim iyiliğim için olmadı," dedim ağır bir sesle, zihnim bana ve sevdiğim insanlara karşı işlediği her günahı gözden geçiriyordu.

"Uyan," diye emretti, Darcy'ye dönerek ve sonunda uyku büyüsunü ondan geri çekerek.

"Lance?" Darcy soluk soluğa bana baktı, annemin kanlı ve çıplak halini görünce gözleri büyüdü, sonra bana döndü ve gözlerimde görebildiği kalp kırıklığıyla yüzleşti. "O sana ne yaptı?"

"Cadılar Meclisi bizi bağladı," diye tükürdüm.

"Ne?" Darcy'nin ifadesi dehşetle çarpıldı, bakışları anneme kayarken yüz hatlarında intikam duygusu belirdi.

Stella geri çekilerek eşime doğru ilerledi ve bu cadılar meclisi bağlantısının Darcy'yi annemin ilerleyişine karşı ne kadar şiddetle korumak istediğim üzerinde herhangi bir etkisi olmadığına sevindim.

"Çekil. Geri çekil," diye emrettim, ama Stella dudaklarından bir çizgi kan emerek Darcy'ye bakmaya devam etti.

"Bir aşığın ciddi bir sessizlik içinde verdiği söz," diye mırıldandı annem kendi kendine, sanki bir talimat okuyormuş gibi, sonra kendi ve Darcy'nin etrafında bir susturma balonu oluşturdu, böylece sonraki sözlerini duyamadım, bir lanet beni öfkeyle terk etti.

Darcy'nin gözleri irileşti ve bakışları bana doğru kaydı, yüz ifadesindeki bazı bilgiler içimde bir dehşet dalgası yarattı. Stella ona ne diyordu?

"Onu dinlemeyin," diye seslendim. "O bir yalancı, lanet bir manipölatör. Ağzından çıkan her şey pisliktir."

Stella Darcy'nin yüzünü kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı, ağzı hareket ediyordu ama üzerinde dalgalanan bir yanılsama dudaklarının hareketlerini okumamı engelliyordu.

Tekrar hırladım, beni tutan zincirleri kuvvetlice çekiştirdim ve dilimden küfürler döküldü, hepsi de beni bu dünyaya getiren kaltağa yönelikti.

Stella sonunda susturucu balonu bıraktı ve aniden Darcy'yi zincirlerinden kurtardı.

"Sana ne söyledi?" Bağırdım ama Darcy bana bakmadı, dudakları birbirine sıkıca yapışmıştı ve bakışlarında bir karar vardı.

Kızım Stella'ya başını salladı ve annem gülümsedi, aralarında bir anlaşmaya varmış gibi göründüklerinde omuzları rahatlayarak düştü.

"Dur," diye yalvardım, Stella Darcy'yi kan tankına doğru çekerken içimi bir korku kapladı. "Söylediği hiçbir şeyi yapma, Mavi. Sana her ne söz verdiyse, yalan söylüyor."

Darcy bana baktı, Stella onu hava büyüyle gökyüzüne kaldırıp kan havuzuna indirmeye başlamadan önce gözlerinde yakıcı bir korku parlıyordu.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı Darcy ve en koyu kırmızının karanlık derinliklerine gömülürken bu durumu reddederek başımı salladım.

"Mavi!"

Stella havaya fırladı, bir memnuniyet sesi çıkardı ve toprak elementini kullanarak tankın üzerine gümüş bir kapak attı ve onu eriterek kapattı.

"Hayır!" Nabzım hızla atıyor, panik kusuyordum.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kurtulamadım. O ölüm gemisinde boğulurken Elysian Eşime ulaşamadım.

"Her şeyi yaparım, Stella - ne istersen! Sadece gitmesine izin ver, ona zarar verme. Lütfen ona zarar verme."

Darcy camın kenarına ulaştığında Stella kapalı tankın üstünde durmak için hareket etti, elleri cama bastırıyor ve gözleri alarmla parlıyordu. Yumruğunu cama vurmaya başladı ve zihnim koptu, sadece barbarlığın var olduğu karanlık bir yere battı.

Ölüm bağı yükselmeye başladı, kalbim göğsümün duvarlarından sekerek güm, güm, güm diye yok oluşa doğru ilerliyordu. Lavinia'yla yaptığım anlaşma yüzünden onun ölümü benimkine eşitti ve Darcy ona yaklaşıyordu, yumrukları cama daha sert vuruyor ve derisinden dökülen gölgeler tanka da çarpıyordu. Ama çatlamadı bile. Orada kilitli kalmıştı ve Stella'nın ifadesi onu dışarı çıkarmayacağını söylüyordu.

Vücudumdaki tüm güçle çırpındım, damarlarım kaslarımın çizgileri boyunca gerildi, metal biraz bile pes etmedi.

"Ölüm seni serbest bırakacak," diye fısıldadı annem, gözleri üzerimdeydi, sevgi doluydu ve ben acı içinde böğürdüm.

Benim Elysian Eşim bağı herhangi bir meclisten çok daha güçlüydü. Göklerin büyüünden inşa edilmişti, yıldız ışığından ve aşkın sonsuz, yıkıcı gücünden örülmüştü. Bunun için Stella'yı öldürebilirdim. Onun ruhunu yumruğumda ezecek ve Perde'nin ötesine geçmeden toza dönüştürecektim. O ölmeyecekti. Buna izin veremezdim.

Stella bir hava akımıyla bana doğru savruldu, avucunu açarak sağ elime çarptı ve dudaklarından kadim sözcükler döküldü.

"Matrem consanguinitate religatam et ultra. Filii mei vinculis mortis suscipio," diye fısıldadı.

Büyü bana çarptı, eşimi kaybetmenin dehşetiyle bağlandı ve Ölüm bağının daha hızlı çalışmasını sağladı. Etimi yakıyor, ruhumdan avucumun anneminkiyle birleştiği yere doğru bir çizgi yırtıyordu.

"Ben onun kanıyım, onun akrabasıyım, onun meclisiyim!" Başını geriye doğru eğdi, kelimeler ondan havaya döküldü ve

yüce bir güçle odaya girdi. "Eius vinculum meum est!"

Gök gürültüsü gibi bir ses havayı yırttı ve bir anda oda karanlığa gömüldü. Stella'nın acımasız büyüsu beni rehin aldığı anda ölümün benim için geldiğinden emindim ve bu uçaktaki son anlarımda Mavi'ye seslendim, ama cevap gelmedi.

"Ab ipso peto nunc et semper - onun bağı benim," diye nefes aldı Stella ve avuçlarımızın arasında kırmızı bir ışık patladı, güç bedenimden onunkine akarken onu benden uzaklaştırdı.

O kadar güçlüydü ki cam tankı parçaladı ve Darcy bir kan dalgasıyla tanktan dışarı fırladı. Öksürdü ve sıçradı, ellerini ve dizlerini itti ve onu canlı bulduğum için umutsuz bir rahatlama üzerimden geçti.

Stella yere düşmeden önce hava büyüsuyle kendini yakaladı, tüm vücudu Ölüm bağının kıpkırmızı ışığıyla parlamaya başlarken üzerimden yükseldi. Ama artık bana bağlı değildi, o yüce, kötü güç bedenimde inanılmaz bir şekilde yoktu. Ve bir şekilde, iliklerime kadar, Stella'nın onu benden aldığını ve onun yerine kendine bağladığını biliyordum, ama neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyordum.

Bir elini kaldırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve yüzünü boyayan kanda çizgiler oluşturunuyordu. Parmaklarını şıklattı ve sivri dişe benzeyen hançeri odanın öbür ucundan kendisine doğru fırlatarak avucunun içine aldı.

"Neden?" Kendi kalbine doğru tuttuğunda nefesim kesildi. "Çünkü ben senin annenim. Ve seni her şeyden çok seviyorum.

Hayatın ta kendisi," diye nefes verdi ve hançeri göğsüne sapladı; Tarikat'ın gücünü kullanarak kalbini kaburgalarının boşluğundan çıkardı ve kendi bedeninden çekip çıkardı.

Gözlerinde tek bir yaşam anı kalmıştı ve o anı bana sundu, parmaklarını oynattı, böylece zincirler beni askıdan kurtardı ve yere düştüm.

Bir saniye sonra ölmüştü, kan gölüne yığılmıştı, vücudu parçalanmıştı ve kanlı bıçak hala seğirmekte olan kalbinin derinliklerine gömüldüğü yerde, yanı başında dik duruyordu.

Darcy hemen yanıma koşarak kollarını bana doladı ve ben de şok içinde ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemez bir halde diz çöktüm. Kalbim annemin ölümüne tanık olmaktan hiç beklemediğim bir şekilde acıyordu ve bunun beni zorladığı cadılar meclisi bağı mı yoksa ona duyduğum uzun zamandır kayıp aşk mı olduğunu bilmiyordum. İçten içe, meclis bağlarının bu kadar güçlü duygular yaratamayacağını biliyordum ve duygularımın parçalanmasından ve zihnimin karışmasından nefret ediyordum. Gölge tasmaının boğazımda çözüldüğünü ve beni Gölge Prenses'in kontrolünden sonsuza dek kurtardığını hissettim. Annemin fedakârlığı beni özgürleştirmişti.

"Özür dilerim," dedi Darcy. "Yapmak zorundaydım. Büyünün işe yaraması için Ölüm bağının yükseltilmesi gerektiğini, seni öldürmenin eşiğinde olduğunu söyledi. Seni kurtaracağına söz verdi ve beni kaybedeceğinden gerçekten korkmanın en iyisi olduğunu söyledi. Şansımı denemek zorundaydım çünkü ondan ne kadar nefret etsem de geçtiğimiz haftalarda sana olan sevgisini gördüm Lance ve sonunda bu sevginin derinliğine güvendim. Lionel Ejderha Birliği'yle birlikte Solaria Sarayı'nda olduğu için bu gece kaçma şansımız olacağını söyledi."

Ona bakmayı başardım, boğazımdaki yumru derinden yanıyordu, ama dudaklarımdaki kelimeler, gümüş yüzüklerinin yeşil, yeşil gözlerinden bana parladığını gördüğümde yok oldu.

"Darcy," diye soluk soluğa vücuduna baktım, üzerine yapışan gölgelerden eser yoktu. Çıplaktı, kan içindeydi ama tamamen Fae'ydi.

Ama sonra korkunç bir çığlık attı, göğsünü tuttu ve altıma yığıldı. Gölgeler derisinden dışarı fırladı, uzuvlarını kaptı ve o

Kanlı zemine doğru eğildi, korkunç bir acı onu ele geçirirken beni hiç görmüyor gibiydi.

Duyabildiğim tek şey çığlıklarıydı, var olan tek şey onun acısıydı. Ve bunu durdurmak için çaresizdim.

Ben koşarken etrafımda sis yükseliyordu, batan güneşin izleri siyah yapraklardan oluşan gölgenin çok uzagındaydı.

Etrafımda gri dalların dolandığı o bembeyaz gövdelerden oluşan bir denizden başka bir şey kalmayana kadar soyuldum.

En uzun gece üzerimdeydi ve kış gündönümü tam anlamıyla etkisini gösteriyordu.

Koşarken nefes nefese kalmıştım, ne kadar zamandır o çığlıkların peşinde koştuğumdan emin değildim ama kendimi çaresiz arayışından dolayı bitkin buluyordum.

Lanetli gövdelerden ikisinin arasından atladım ve yumuşak toprakta kayarak durdum, orada taş bir kulübe buldum, duvarları bodur ve gri, bacasından ürkütücü bir duman taklidiyle kıvrılan sis.

Ahşap kapı ardına kadar açıldı, içeriden kızın çığlıkları geliyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve kılıcımı çekerek eşiğe doğru ilerledim. Binanın içindeki karanlığa yaklaştığımda korku kemiklerimi titretti, ruhumun derinliklerinden bir şey bana orada bulduğum şeyden hoşlanmayacağımı söylüyordu.

Ama kız şimdi ağlıyordu, hıçkırıkları açıklanamaz bir ağırlıkla içime yayılıyordu, sanki onun acısı benim acımmış gibi, sanki onarılamayacak kadar paramparça ve mahvolmuş gibiydi ve bu dünyada onu acılarından kurtarabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Anka ateşi kılıcımın uzunluğu boyunca yandı ve o küçük binanın içinde kanatlarıma yer olmayacağını bildiğim için yer değiştirme dürtüsüyle savaşırken omuzlarımı geriye attım.

"Daha yakına," diye fısıldıyor gibiydi sis. "Ona yardım et."

Cesaretlendirmesi güvenimi artırmadı ve bunun çok iyi hazırlanmış bir tuzak olduğu bilgisine karşı yutkundum. Lanetler ve kötülüklerle dolu bu ormana adım atacak kadar aptal olan tüm Fae'leri cezbetmek için kurulmuş bir tuzaktı. Ama bu kızın gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Onun acısını hissedebiliyordum. Onu bu kadere terk edemezdim.

Kapıya ulaştığımda kılıcımı savurdum, kırılğan ahşap benim bir düşüncemden biraz daha fazlasıyla tutuştu, kırmızı ve mavi alevler onu yuttu, o eşikten adım attığımda kimsenin beni içeride kilitleyemeyeceğinden emin oldum.

Kulübenin içindeki alan loştu, ama bu kusuru parmaklarımin bir hareketiyle çözdüm, her köşeye alevler fırlatarak gölgelerin saklıyor olabileceği tüm sırları ortaya çıkardım. Ama hiçbirisi yoktu. Sadece odanın ortasında oturan, yüzü dizlerine gömülmüş, abanoz saçlı, hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kız vardı.

"Sorun nedir?" Kulübenin içindeki yanlışlık beni sıkıştırdıkça kollarımdaki tüyler diken diken olurken ona sordum.

Odaya girdim, bakışlarım bir şey kaçırmış olma ihtimalime karşı etrafımızı çevreleyen çıplak duvarları tekrar gözden geçirdi.

"Yapayalnızım," diye hıçkırdı, küçük bedeninden bir ürperti geçti. "Yapayalnızım ve hepsi benim suçum."

"Neden bu senin hatan?" Kılıcımı elimde tutarken önünde diz çökerek yumuşak bir sesle sordum.

"Çünkü ben yeterli değildim. Onlara yeterince şey veremedim, onları güvende tutamadım. Hepsi beni terk etti çünkü ben zehirliyim, zehirim, son seçeneğim."

Sözleri karşısında boğazıma düğümlenen yumruyu yuttum, sözlerinin içten derinliği uzun zamandır saklı kalmış bir yanımda yankılanıyordu. Çocukken kaç kez böyle hissetmişim? Kimse bizi tutmak istemediğinde? Darcy'nin de hiçbir zaman istenmemesinin nedeninin ben olduğumu bildiğimde?

"Senin hiç kimsen yok mu?" Mırıldandım, koluna uzandım, buz gibi tenine dokunmak benim de içimi ürpertti.

"Bir kız kardeşim vardı," diye nefes aldı. "Ama sonunda o da beni seçmedi. Çünkü biliyor, görüyor."

"Neyi görüyor?" Başımı eğerek yüzünü görmeye çalıştım ama o yüzünü dizlerine gömdü, abanoz saçları ince bedenine dökülen bir perde gibiydi.

"İçim ne kadar boş. Ne kadar değersizim."

Kız başını kaldırdı ve ben ondan uzaklaşırken bir çığlığı bastırdım, kendimi kendi yüzümün yaklaşık on yıl eksilmiş haline bakarken buldum. Aynada sık sık gördüğüm inatçı, inatçı çocuk yerine, eski halimin bu versiyonu ruhundaki boşlukları dışarıdan gösteriyordu. Yaşadığı her reddedilişin yüzünde bıraktığı yara izleri, sanki onları örten her şey bir maskeymiş gibi kemiğe kadar inen sivri çizgiler vardı.

"Hiç kimse beni gerçekten seçmeyecek," diye tısladı. "Kırılmış kenarlarımı görebilirler. Kolay yalanlarımın tadına bakabilirler. Gerçeği saklamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bana baktıklarında beni tanırlar."

"Hangi gerçek?" Elim kılıcımı kavradığım yerde titriyordu, bu kırık parçam bana doğru fırlatılan her kelimeyle beni yaralıyordu.

"Bana duymak istedikleri inanca layık olmadığımı. Bencil, inatçı, başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutamayan ve asla tutmayacak olan bir yaratık olduğumu. Kız kardeşim beni seçmeyi bırakmaya zorlanana kadar kimsenin kız kardeşimi seçmesini engelledim. Özgür olmak için bunu yapmak zorundaydı."

"Özgür mü?" Nefes aldım, sırtım duvara çarptı ve hem ben olan hem de ben olmayan bu kıza bakakaldım. "Onun için bir bağ olduğumu mu düşünüyorsun?"

Öyle olduğunu biliyordum çünkü ben de hep öyle olduğunu biliyordum. Darcy herkesin ilgisini çeken biriydi, ben hayattan bıkmış, dünyayla savaşımaya kendini kaptırmış biriyken o kolayca güç ve cesaret toplayabiliyor, kimsenin duvarlarımı aşmasına izin vermiyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu kız, gözleri acıma ve sitem doluydu.

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama nasıl yapabilirdim ki? Tüm hayatımız boyunca ona yük olmuştum, arkadaş edinmesini, erkek arkadaşlarla tanışmasını zorlaştırmıştım. Dünyaya karşı güvensizliğim onu da kendini geri çekmeye zorlamıştı. Ve buraya, her zaman bizim olması gereken topraklara geldiğimizde, onu geride tutmaya devam ettim, elimden geldiğince onu dünyadan korudum ve ne zaman zorunda kalsam onunla savaştım. Her fırsatta onları kıskırtan ben olmasaydım, Varislerin ona çektiirdiklerinin yarısını çeker miydi? Ya da barışa giden yolu çok daha erken bulabilir miydi?

"O seçimini yaptı," diye haykırdı ben olduğumu kabul etmek istemediğim yaralı kız, ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken, giydiği ince gecelik kollarındaki ve bacaklarındaki daha fazla yara izini ortaya çıkarıyordu. Vahşiydiler, kabaydılar, benim gerçeğimdi. "Ve sen değildin, değil mi?"

Bu sözlerin bende yarattığı acıyla savaşıırken, Darcy'nin bizi yeniden bir araya getirmek için göze aldığım onca şeyden sonra o taht odasında beni reddetmesinin anılarıyla savaşıırken boğazıma demirden bir yumru saplandı. Savaştan sonraki haftaları ona geri dönmek için savaşıarak geçirmiştım, onu kurtarmak için çaresizce çabalamıştım,

ancak

onu kurtarmamı istemedi ya da buna ihtiyacı yoktu. Kendi seçimini yapmış, kendi yolunda ilerliyordu. Ve acımasızlığına rağmen, bana geri dönmek yerine bu yola sadık kalmayı seçmişti.

"Gözlerindeki gümüşü oyar mıydın?" diye mırıldandı yaralı ben ve benden çekmeye çalıştığı duyguları, körüklemeye çalıştığı kıskançlığı hissedebiliyordum. "Karanlıkta eşinin kaburgalarının arasına bir bıçak sokar mıydın?"

"Elbette yapmazdım," diye tısladım, kılıcımı kavrayışım o daha da yaklaşırken sıkılaştı.

"Daha önce bunu fark etmene izin vermedin, değil mi? Dikkatini dağıtacak kendi çiftleşmiş erkeğin varken, onu görmezden gelmek için çok uğraştın ama o hep oradaydı, değil mi? Yaptığı seçim. Sana yalan söyledi, yalan söyledi, seni aylarca yalnız bıraktı ve gerçeğinden vazgeçmek yerine paramparça olmanı izledi. O zaman da onu seçti. Ve sen de olduğun, her zaman olduğun şeyin gerçekliğinde çürümeye terk edildin."

"Peki neymiş o?" Fısıldadım, sözleri beni kesip açarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü, kendi tenini işaretleyen ve kemiklerimin altına doğru ilerleyen yara izlerinin olduğu yerden beni kesti.

"Bir yük. İstenmeyen. Bencil. Yalnız."

Ne olduğuma, özümde kim olduğuma dair bu değerlendirme karşısında neredeyse buruşuyordum ama sisin bacaklarımın etrafında kıvrıldığını, yaktığım ateşlerin etrafımda söndüğünü hissettiğimde, zihnimde bir ses yankılandı. Benimkine aşk, ölüm, keder ve umutla bağlı bir ruh. Benim diğer yarım. Bu kadar çok savaşmamın sebebi.

"Sen ve ben, Tor. Ne olursa olsun, nerede olursak olalım."

Yüzüme taktığı şeyin taklit ettiği yaştayken bana ettiği yemin. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi bana ihtiyaç duyduğundan daha fazla istemediğine dair verdiği söz. Ruhunun derinliklerinde, kırılmaz.

İkimizin de temelleri. Ve bu yalan yaratığının kendi güvensizliğimi benim çöküşüme dönüştürmesine izin vermeyecektim.

"Bana karşı kullanmaya çalıştığın taktiklerde bir sorun var," diye homurdandım, tüm o umutsuzluğu, kendimden nefret etmeyi ve kalp acısını kendimden uzaklaştırırken, içimdeki ateşi o kadar uzun zamandır taşıdığım tüm öfkeyle körükledim ki, onunla yanmaya hazırdım.

"Öyle mi?" diye sordu kız, benden şüphe ediyormuş gibi başını eğerek, ama numaraları artık işe yaramayacaktı. Bunlar önemsiz, asılsız, bir çocuğun huysuz güvensizlikleriydi, ama dönüştüğüm kadının gerçeğinin yakınından bile geçmiyorlardı.

"Burada ölmeyi, onun adına kendimi feda etmeyi, boynundaki ağırlığımın yükünden onu kurtarmayı tercih ettiğimi varsayıyorsunuz."

"Yapmayacak mısın?" diye mırıldandı, çıplak ayakları yaklaşırken gözlerinde kutsal olmayan bir şey titreşiyordu. "Buraya uzanıp onu özgür bırakmayacak mısın? Yoksa bencilliğin ikinizi de tüketene kadar büyümeye devam mı edecek? Onu zaten lanetlenmiş olduğundan daha da fazla mı lanetleyeceksin?"

"Ona olan aşkım bencilce," diye hırladım. "Ve ben kahraman değilim. Belki de olsaydım, şimdi ve burada kendimi feda ederdim, ona iddia ettiğin özgürlüğü satın alabileceği umuduyla hayatımı ortaya koyardım. Bu onu bensiz hükmetmekte, bensiz sevmekte, bensiz olmakta özgür bırakabilirdi. Ama benim ölümüm onun ruhundaki güzelliğin yok olması demek. Benim sonum onun dünyasındaki tüm ışığın mahvolması olur. Bu yüzden hayır, dünya ondan daha fazla alabilsin diye kendimi feda etmeyeceğim. Dünyanın kendisini feda etmeyi tercih ederim, sırf onu talep etmek için ayağa kalktığında onu gördüğümünden emin olmak için orada olabileyim diye. Onun yanında, ait olduğum yerde. Bir bütünün iki yarısı. Ve eğer benim hakkımda bu kadar çok şey bilmiyorsan, o zaman sen ben değilsin demektir."

Kılıcımı ona doğru savurduğumda kız tekrar çılgılık attı, bıçak boynunu öyle bir darbeye oydu ki

onun kanı beni kaplarken kemiklerim takırıyor.

Ama bunun o kadar basit olmadığını biliyordum, ılığı sürekli yankılanıyor, lanetli ormandaki her dal ve yay için dikkatlerini bana çevirmeleri, karanlıklarını bana yöneltmeleri ve bu yaralı kızın beni yok edebilmesi için beni kafeslemeleri için bir ağrı gibi sessiz ormanda yankılanıyordu.

Darbenin onu öldürmeye yetip yetmediğini öğrenmek için beklemedim, sadece döndüm ve kaçtım, kalbim gümbürdüyor, kaslarım titriyordu. Anka ateşi ayaklarımın düştüğü her yerde patladı, tüm dünya arkamda alevlere boğuldu ve ben her şeyin yanmasına izin verdim.

Gölgeler kalındı, kafatasımın etrafında bir girdap gibi
dönüyordu, ve Gölge Canavar Kükreyen
sağır edici bir şekilde yüksek sesle
kafamın içinde.

Çılgılık attığımı bildiğim halde canavarın gürültüsünden
kendi sesimi duyamadığım için kulaklarımı tıkadım ve onu
bastırmaya çalıştım. Bir şey ortamı yırtıyordu, büyü beni
parçalara ayırıyor ve varlığımın merkezine bir balta
saplıyordu.

Beni öldürecekti. Bundan emindim. Bu kadar derin bir
acıdan kurtulmamın hiçbir yolu yoktu. Olduğum ve
olabileceğim her şeyin içine işlemişti. Ve Gölge Canavar'ın
da bunu hissettiğine yemin edebilirdim.

Kafamın içinde fısıltılar vardı, gölgeler çılgına
dönmüştü, ruhumla fiziksel varlığım arasındaki boşluğa
dalan hayaletler gibi içimde koşuşturuyorlardı. Isırıyorlardı,
pençeliyorlardı, bu bedenden çıkmanın bir yolunu bulmaya
çalışıyorlardı çünkü ikiye ayrılmak üzereydi.

Tek düşünebildiğim Tory ve ona asla veda edemeyecek
olmamdı. Onun gözlerindeki ateşi ve onu oluşturan her bir
atomun beni oluşturan atomlara bir cevap niteliği
taşımasını nasıl da çaresizce özlemiştim. Biz

parçalanması gerekiyordu; bu doğal değildi. Ve bu karanlıktan kurtulup ona geri dönemeyeceğim, onu yüzüstü bırakıp bu terk edilmiş dünyada tek başına bırakacağım için çok korkuyordum. Biz ayrı var olmak için yaratılmamıştık, olamazdık ve ona dönmek benim görevim olduğu kadar en umutsuz, en içten arzumdu da.

Sonunda çığlıklarımı duydum, Gölge Canavar'ın kükremeleri aniden ayrı bir ses çıkararak odanın içinde gürledi.

Göğsümden kalın, siyahımsı bir duman çıkarken şiddetle geriye, duvara doğru fırlatıldım ve bu dayanılmaz işkencenin kurbanı olurken nefesim kesildi, gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Orion karşımdaydı, adımı sesleniyordu, büyülu kelepçeleri ayaklarının dibinde kırılmıştı ve bir Faelight karanlık odayı aydınlatmak için üzerimizde geziniyordu.

Bana ulaşmaya çalıştı ama tenimden akan güç, odada patlayan şiddetli bir kasırğa gibiydi ve onu defalarca geri savurdu.

Uluma sesi kreşendoya dönüştü ve şiddetli bir emme hissi göğsümü sürüklerken ruhumun bedenimden kopup gittiğine yemin edebilirdim. Gölgeler siyah bir kasırğa halinde benden uzaklaştı ve düştüğü yerde Gölge Canavar oluşmaya başladı.

Kıpırdayamıyordum, Gölge Canavar bir şekilde bensez cisimleşirken taş duvara yapışmıştım, derim hâlâ bana aitti ama o, hırlayan bir varlık olarak karşımda dimdik duruyordu.

Gölgelerin son kırıntısı da bedenimi terk etti ve yere yığıldım, ne olduğunu anlayamadan artık benimle bir olmayan canavara baktım.

Gölge Canavar bir an için sersemlemiş gibiydi, havayı koklayıp kendine gelmeye çalışırken ben dizlerimin üzerine çöktüm ve Orion bana doğru atılarak endişeyle beni süzdü.

"Onun kanı benim kanımdı," dedi açıklama olarak. "Senin lanetinin bedelini ölümüyle ödedi. Artık özgürsün."

Bunu fark etmem için bir saniye bile geçmeden Gölge Canavar bize çarptı ve Orion'u benden uzağa fırlattı. Yere yuvarlandı, hava büyüü yapmak için acele ederken küfretti ama Gölge Canavar ondan önce bana çarptı. Bir pençesini kafama doğru savurdu ve ben eğildim, pençeleri onun yerine arkamdaki duvarı kesip parçaladı.

Tuğlaların arasından uçarak başka bir karanlık odaya girdik ve canavardan kaçıp saklanmak için tahta bir masanın altına girdim. Çıplaktım, yara bere içindeydim, kan ve toz içindeydim, muhtemelen cehennemin derinliklerinden yeni çıkmış vahşi bir yaratığa benziyordum. Duvara çarptığım için vücudum ağrıyordu ama yaralarımın zihinsel taramasını yaparken mucizevi bir şekilde hayati tehlikeyi atlatmışım.

Gölge Canavar havayı koklayarak benden uzaklaştı ve ben parmaklarımı kaldırarak onlara büyü yapmaya çalıştım ama göğsümdeki kuyu eskisi kadar boştu.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken paniğe kapıldım. Özgür olmama rağmen büyüm ve Düzenim sonsuza dek çalınmış mıydı? Ellerimi büktüm, haftalardır hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum ve bu sadece lanet yumruklarım ile bile olsa savaşabileceğim anlamına geliyordu.

Orion duvardaki delikte silüet halinde belirdi, Faelight'ı peşinden geliyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Mavi mi?" diye tısladı.

Faelight'ı bana odayı daha iyi görmemi sağladı ve saklandığım yerden dışarı baktım. Uzun oda bir cephanelikti, sıra sıra kalkanlar ve silahlar boylu boyunca uzanıyor, güzel armalar ve zırh takımları arasında duvarlardaki raflara asılıyordu. Gölge Canavar odanın en ucundaydı, havayı kokluyor ve beni arıyordu.

"Buradayım," diye fısıldadım, Orion'un dikkatini çekmek için el salladım ve yüz hatlarına rahatlama yayıldı.

"Orada kal." Hızla yanımdan geçip gitti ve Gölge Canavar kükreyerek önünü kesmek için dönmeye başladı. Sözlerini reddederken dişlerim birbirine kenetlendi.

Orion, Gölge Canavar'ı odanın uzak ucundaki bir hava küresinde yakalamaya çalışırken, "Bu benim lanet olası avım," diye homurdandım.

Masanın altından sıyrıldım ve Orion'un bana ayırdığı zamandan çalarak üzerinde pırıl pırıl parlayan iki gümüş Harpy kanadı olan bir göğüs zırhı aldım, bir çift antrenman sortu ve birkaç botla birlikte üzerime geçirdim.

Sonra önümdeki duvarda asılı duran silahlar, güzel, ışıltılı silahlar vardı. Bakışlarım hemen, üzerinde Aquila takımyıldızı bulunan ve Harpy Tarikatı'yla bağlantılı olduğuna yemin edebileceğim, pırıl pırıl parlayan beyaz bir kılıca kilitlendi.

Elim kabzanın etrafına dolandı ve bunun bir zamanlar anneme ait olduğundan emin oldum. İçinde sanki çok uzun zamandır beni bekliyormuş gibi bir enerji vardı ve duygu göğsümde alev alev yanıyordu. Sanki hemen arkamdaydı, bir eli omzumdaydı ve sevgisi kalbimin etrafında dolanıyordu.

Bakışlarım Orion'un kontrol altına almaya çalıştığı Gölge Canavar'a döndü, kader adımı fısıldarken nabzım yavaşlayarak sabit bir gümbürtü haline geldi.

"Kenara çekil," diye seslendim Orion'a. Omzunun üzerinden bana baktı, beni savaşa hazır bulunca kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu benim savaşım."

"Bunu birlikte yapabiliriz," dedi

kararlı bir şekilde. "Hayır," dedim.

"Senin sihrin yok," dedi, gözlerinde korumacı bir bakış vardı ama ben bu konuda geri adım atmıyordum.

Gölge Canavar'la yarım kalmış bir işimiz vardı ve bana çektiirdiği acıların bedelini ona ödetecektim

ve dostumu, Geraldine'i bu dünyadan çaldıkları için, bu kadar çok asiye öldürdükleri için.

"Büyüye ihtiyacım yok, öfkem ve annemin kılıcı var." Kılıcımı Orion'un dövdüğü hava büyü kabuğunun içindeki canavara doğrultmak için kaldırarak ileri atıldım, devasa pençeleri bariyeri yırtarak geçmeye çalışıyordu.

Kendimi son derece ölümlü hissediyordum ve gerçek şu ki, kanımda parlayan bir damla büyüü bir daha asla hissedemeyebilirdim. Bu yaratık bunu benden almıştı ve intikam için hayatımı riske atacak olmam umurumda değildi. Bunu yapmalıydım, beni Fae yapan en önemli parçamı çalan bu canavarı öldürmeliydim. Düzenimi, gücümü. Ama savaşma yeteneğimi çalmamıştı. Ve hala nefesimi ciğerlerime çekerken, bunu sahip olduğum enerjinin her zerresiyle yapacaktım.

"Bunu yapmana izin veremem," dedi Orion ben onun yanına giderken.

"Rica etmiyorum," dedim karanlık bir sesle. "Sana emrediyorum."

Bakışlarımız kilitlendi ve aramızdan ağır bir enerji uğultusu geçti, beni koruma arzusu kraliçesine itaat etme isteğiyle çatışıyordu. Gölge Canavar'ı zapt etmek için harcadığı çaba yüzünden yüz hatları gerilmişti ve her an kalkanını delip geçeceğini biliyordum.

"Bana inanıyor musun, Lance Orion?" Sordum ve boğazı bir yükseldi bir düştü.

"Sana olan inancım sınırsız," dedi ağır bir sesle. "Ama-"

"O zaman neden bana eziyet eden, irademi çalan ve seni lanetim için kanını akıtmaya zorlayan yaratıkla savaşma şansımı elimden aldın?" Tısladım. "Beni gerçekten bu ölümden mahrum mu edeceksin?"

Ağzını açıp kapattı, gözlerinde korku ve sevgi birbirini kovalıyordu ama sonra sakinleşti ve başını bana doğru eğdi.

"Elbette hayır, Kraliçem." Geri çekildi ve ben de ona başımla işaret ederek hava kalkanını kaldırması için onu cesaretlendirdim.

Yeni sahiplendiğim kılıcımı kaldırdım, kas hafızam beni köleleştiren gölgenin önünde bir savaşçı gibi durup onunla kafa kafaya çarpışmaya hazırlanırken içimde ateşlendi.

Orion hava kalkanını serbest bıraktı ve Gölge Canavar'ın kafasını boynundan ayırmaya hazır bir şekilde kılıcımı kaldırarak ileri atılırken dudaklarımdan saf bir öfke çığlığı döküldü. Bir Fae'nin kabuğu olabilirdim ve bu çarpık kaderler, kalpsiz yıldızlar ve olağanüstü büyülerle dolu bu dünyada verdiğim son savaş olabilirdi, ama iyi savaşıyordum. İkizimi gururlandıracak ve bu canavarın kurbanı olanlara biraz adalet sağlamak için elimden geleni yapacaktım.

Ölümcül kılıçlarla dolu bir masanın üzerine fırladım, Gölge Canavar beni karşılamak için sıçrarken masanın üzerinden koşarak geçtim. Kalbimdeki tüm kederle beslenen bir savaş çığlığı ciğerlerimden döküldü ve masanın ucundan atladım, beyaz kılıcı hedefime doğru savururken güçle parıldıyordu. Ancak Gölge Canavar darbenin şiddetinden kaçınmak için yana doğru savruldu, kılıcın ucu kalbini delmek yerine omzunu yırttı ve siyahımsı kan döküldü.

Yanına indiğimde acı içinde uludu ve hayvan bir pençe fırlatarak karnıma çarptı ve beni bir zırhın içine uçurdu. Zırh yere düştü ve ben de ağır metalden yuvarlanarak kurtuldum, ayağa kalktım ve canavara bir kez daha saldırmak için koşmaya başladım.

Gölge Canavar saldırıp ölümcül dişlerini gıcırdatırken, ben de kılıcımı aynı derecede ölümcül bir kavisle savurup ağzında derin bir kesik açarak onu geri çekilmeye zorlarken, ayıya benzeyen çenesi bir hırıltıyla geriye doğru sıyrıldı.

Avantajımı kullandım ama Gölge Canavar gözlerimin önünde dumana dönüştü, kılıcım o karanlık buharın kalbine saplandı ve beni bir hüsrana lanetinin terk etmesine neden oldu.

Etrafımda dönerek arkama geçmeye çalışan cehennemi

gölgeye bakışlarımı diktim ve kılıcımı yukarıda tuttum,

yeniden maddeleştiiği anda saldırmaya hazırıldı.

"Haydi," diye cesaretlendirdim. "Saklanmayı bırak ve benimle dövüş!"

Gölge ileri doğru fırladı, ayak bileklerime yapıştı ve beni duvara doğru savurmadan önce yüksek bir hızla yerde sürükledi. Duvara çarptım ve dizlerim yere çarparken kılıcımı tutuşum gevşedi, rüzgâr beni dışarı attı.

Kılıcımın kabzasını sıkıca kavradım ama gölge beni havaya, yüksek, kavisli tavana doğru fırlattı ve bir şeye tutunmak için çılgınca uzanırken silahımı bırakmak zorunda kalarak haykırdım. Ellerim çatıdan sarkan büyük bir ahşap avizeye dolandı ve ışık odanın üzerinde şiddetle sallanırken tüm gücümle ona tutundum.

Gölge Canavar hayvan formuna geri döndü, yerden sıçradı ve ayak bileklerime yapıştı. Nefes nefese kaldım, bacağıımı avizenin dairesel ahşap tabanına geçirdim ve daha sıkı tutundum, kesin ölümün üzerinde sallanırken midem altüst oldu.

Kulağıma bir ses takıldı ve sesin geldiğı yöne dönüp baktığımda içimi bir korku kapladı, bakışlarım Tharix'in tavanda baş aşağı sürünerek bana doğru yaklaşan korkunç formuna takıldı, yakışıklı yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. Gözlerinin akları görünüyordu ve siyah gözbebekleri bana kilitlenmişti, bana yaklaşırken dili dudaklarının üzerinde kayıyordu.

Korku göğsümü burktu ve bir ölümden diğetine bakarak hangisinin bana daha önce ulaşabileceğini anlamaya çalıştım.

Orion büyülü bir hava akımıyla belirdi, elindeki palayı Tharix'in karnına doğru savurdu ve kuvvetle tavana sapladı.

Tharix bir ölüm perisi gibi çığlık atarak, darbeyi savuşturan Orion'a doğru hamle yaptı ve daha da yükselerek Lavinia'nın oğluna buzdan bıçaklarını defalarca sapladı.

Orion'un üzerine siyah kan döküldü ve Tharix'te açılan her delikten gölgeler fışkırdı, karanlığın sarmalları dostumun etrafını sıkıca sardı ve onu bir sineği avlayan örümcek gibi içine çekti.

Orion derisinden buz parçaları fırlatarak onu tutan gölgeleri temizledi ve Lionel'in yeni oğlu ondan bir ısırık alamadan önce Tharix'ten uzaklaştı.

Gölge Canavar botumu avuçlarının arasına aldı ve avizeden kopup canavarın çenesinden baş aşağı sarkmadan önce havada yuvarlanırken çığlık attım. Ayağım botumdan kaydı ve yere düştüm, tüylü karnının altına girdim ve aceleyle bir silah aradım. Beyaz kılıç canavarın hemen ötesindeydi ve ona doğru atıldım, bıçağı kavradığımda dizlerim beceriksizce taş zemine çarptı.

Gölge Canavar, kılıcımı karnına saplayamadan arkasını döndü ve ben de ayağa fırladım, topuklarımdan yakaladığı gibi koşmaya zorlandım ve saldırıya karşı koyacak yerim yoktu. Aramızda biraz mesafe bırakmam gerekiyordu ama sıcak nefesini ensemde hissedebiliyordum ve tek bir tökezlemenin beni öldüreceğini biliyordum.

Orion'u aramak için dönemedim, tek yapabildiğim koşmak ve ben kendi rakibimi katledecek gücü kendimde bulurken onun Tharix'i öldürmenin bir yolunu bulmasını ummaktı.

Sarayın duvarları gümbürdüyordu ve ayaklarımın altındaki taşlar sanki bina canlanıyormuş gibi uğulduyordu. Bu kraliyet mekânının hayaletleri harekete geçmişti, uzun zamandır kayıp olan büyü duvarlarda kıpırdanıyor ve intikam için haykırıyordu.

Bugün Vega adının ününe yakışır bir şekilde yaşayacak ve neden ateşin kraliçesi ve ölümün hükümdarı olduğumu kanıtlayacaktım. Gölgeler çok uzun süre peşimi bırakmamış, Anka Kuşu gibi yükselmem gerekirken beni bastırmıştı. Şu anda küllerin içinde olabilirdim, ne bir sihir ne de bir düzenim vardı ama ruhumda korlar yanıyordu ve pratikte ölümlü olmamın bir önemi yoktu, çünkü ben

hala bir Vega Queen'di ve henüz bitirmeye yakın bile değildim.

Ağaçların arasında koştuktan bacaklarım yandı, o kızdan ve o adamdan kaçarken kalbim çılgınca çarpıyordu. kulübe, uzun zamandır zihnimin en derin köşelerinde hem korktuğum hem de nefret ettiğim kendimin solmakta olan versiyonu. En kötü yanımla yüzleşmiş ve beni boğmaya çalıştığı umutsuzluktan kurtulmuştum ve bunun için kendimi daha hafif hissediyordum. Sanki uzun zamandır korktuğum gerçeğin yüzüne bakmak beni bir kısmından özgürleştirmişti.

O korkulara karışmış yalanları görebiliyordum, kendimi o kadar uzun süre inandırmıştım ki içlerini görmek zor olmuştu. Ancak onları dışarıdan gözlemlemek bir şekilde bunu yapmayı kolaylaştırdı. Güvensizliklerimden ve böyle olmamın nedenlerinden kesinlikle kurtulduğumu söyleyemesem de, bunların bir kısmı için kendimi affedebiliyordum. Kendimi suçladığım bazı şeylerin aslında hiçbir zaman benim hatam olmadığını görebiliyordum.

Tüm çocukluğum boyunca etrafımızı saran ölümlülerden uzak hissetmiş, her zaman içten içe zorluklarımı aşacak ve onların ötesini görebilecek bir aşk ummuştum. Ama o yere asla sığamazdık, çalışsam bile

Daha iyi davranmaya, daha çok gülümsemeye ya da beni anlamayan insanlarla arkadaş olmaya çalıştım. Çünkü evimiz burasıydı, Solaria'da. Ve sonunda Darcy yanımdayken kendi yerimi bulmuştum.

Sırt çantamı bulmalı, köprüyü kurma işini bitirmeli, sonra da Derinlik ve Saflık Suları'nın nerede olduğunu bulabilmeyi ummalıydım.

Karanlık ağaçların altında iyice bastırmıştı ama gövdelerinin ürkütücü, kemik beyazı rengi, aralarında bir yol görmemi mümkün kılıyordu.

Işığı riske atmak istemedim. O şey hâlâ dışarıdayken, beni avladığı bilgisi ruhuma kök salmışken olmazdı.

Karanlıkta kırmızı bir parıltı gözüme çarptı ve boğuk bir hıçkırıkla kendimi ona doğru fırlattım, yakut kolyeyi yerden kaptım ve sıcaklığının tenime yayıldığını hissettim.

Bir kez daha boğazıma dolamak için acele ettim, ağırlığı ruhumu derinden etkileyen bir rahatlama oldu.

Rüzgâr etrafımda kıpırdandı, parmaklar kolumda gezindi ve ben onun o hayali hissine yaslanmaya çalışırken gözlerimi kapattım.

Ama dokunuş daha önce hayal ettiklerime benzemiyordu, okşamadan çok bir çekiştirmeydi, onun hissi arttıkça içimi bir aciliyet dolduruyordu ve sesinin "Kaç" diye tısladığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Gözlerimi açtım ve kılıcımı bir kez daha kınından çıkararak etrafımda döndüm. Genç halim iki yüksek gövdenin arasında duruyordu, boğazında kılıcımın kestiği yerde yeni bir yara izi vardı, kan damlayarak beyaz geceliğini lekeliyordu.

"Onu sen öldürdün," diye hırladı, sözleri karnıma bir kurşun gibi saplandı. "O savaşa katılmasının sebebi sendin. Babasını yenmek için bu kadar çaresiz olmasının nedeni sendin. Sen gelip tüm hayatını altüst etmeden çok önce ona meydan okumayı planlıyordu. O yaşa gelene kadar bekliyordu.

Kazanmaya hazır. Ona çok erken saldırttın. Sen. Öldürdün. Onu öldürdün."

Sözleri kemiklerimi dağladı ve ayaklarının dibinde kan kaybindan ölmeme neden oldu; gün ışığında yüzüne bakmama asla izin vermediğim o kesici, yıkıcı suçlamalar. Ama fısıltıları gece boyunca birbirini kovaladı, beni saatlerce ayakta tuttu, yıldızların altında onu sevmeyi reddettiğimde ona verdiğim tüm acıyı hatırlattı, Lionel'ın ona ne yaptığını benden çok önce görmem gerektiğini tısladı. Onun çaresizce ihtiyaç duyduğu can simidi olmalıydım. Ama bunun yerine, omuzlarından sarkan ve onu yüzeyin altına sürükleyen bir ağırlık haline gelmişim. Acısını ve yükünü artırdım ve bu hayatta ona bahsedilen kısa süre içinde ona daha da fazla acı verdim.

Bana bir adım daha yaklaştığında umutsuzluk çirkin başını kaldırdı ve beni yok etmeye çalışan onun gücü müydü yoksa benim gerçeğim miydi bilmiyordum, ama önemli değildi.

Umutsuzluk cazip bir kaçış, içinde bulunduğum durumdan kolaylıkla sıyrılma yolu olabilirdi ama ben hiçbir zaman üzüntümle oyalanacak biri olmadım.

"Onu ben öldürmedim," dedim alçak bir sesle ve kendimi onunla yüzleşmek için çelikleştirirken kılıcımı kaldırdım. "Ama intikamını almak için verdiğim sözü tutacağım."

Hayır, keder ve umutsuzluk benim yürümek için doğduğum yol değildi. Ama intikam? Gazap? Öfke? Şiddet? Kendimi bu duygularla gayet iyi evlendirebilirdim.

Ona saldırdığımda kızın gözleri büyüdü, kolları sanki bana korkunç bir güç fırlatmaya hazırlanmış gibi genişledi ama yapmadı. Beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı, kılıcım korku ve kâbuslarla dolu kalbini deldi ve vücudu yarılıp parçalanırken bir çatırtı tüm ormanda yankılandı.

Bıçağımı geri çektim, cildindeki yaraların içsel bir ışıkla parlamaya başladığını izledim.

Tanıdık yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda dudakları kalktı.

O ışığın içinde patladığında yüzümü korumak için bir elimi kaldırdım, altın alevler parçalanıp dağılmadan önce ondan yayıldı, öfkem karşısında yok oldu ve beni bir kez daha ormanın sessizliğinde yalnız bıraktı.

Nefes nefese kalmıştım, titriyordum, her yerim ağrıyordu ve bu yerle işimin bitmek üzere olduğunu biliyordum. Yine de başımın üzerine bir Faelight atıp sürümü aramak için geri döndüğümde, devam etmek için gereken gücü avucuma kazınmış sözde buldum.

Ayaklarım kendi rotalarını biliyor gibiydi ve birkaç dakika içinde çantamı fark ettim, kılıcımı bir kez daha kınına sokarak sırtıma aldım ve dikkatimi köprü büyüsunü yapmaya başladığım devasa gövdeye çevirdim.

Ağır bir nefes aldım, beni sözüme bağlayan yara izinin etrafındaki yumruğumu kapatırken o kızın içimde uyandırdığı öfke yükseliyordu.

"Geliyorum," dedim ona, yakınımda olduğunu biliyordum, sandığa doğru yürürken adımlarımı takip ediyor ve ateşimin parmak ucumda bir kez daha tutuşmasına izin veriyordum.

Bu işe başladığım zamanki kadar konsantre olmama gerek kalmadı, Elemental su sembolünü ağacın kabuğuna yakarken hareketler kolayca geliyordu, çığlıkları beni yavaşlatmak için hiçbir şey yapmıyordu. Sonra, kalbimin gerçeğini ağaca kazıdım. Alev ve Ejderha. Bu dünyada ve diğerlerinde ihtiyacım olan tek şey.

Avucumdaki yara izini hançerimle açtığımda ayaklarımın altındaki toprakta bir gümbürtü başladı, dünyanın içinde saklı olan o eski büyü kuyusuna dalarken parmaklarımın arasından kan damlıyordu.

Etrafımdaki havada kıpırdadığını hissedebiliyordum, lanet olası ağaçların ortasında mırıldanıyor ve öfkemin gücüne sürtünürken mırıldanıyordu.

Eterin gücü etrafımda bir dalga gibi yükselirken, onu emirlerimi yerine getirmesi için çağırdım ve kanımı sundum.

Beni ayaklarımdan kaldırdığını hissedene kadar ona yemin ettim, bu dalganın kabarması etrafımdaki dünyayı kırmaya hazırdı.

Kanlı avucumu hala çığlık atan ağacın kemik beyazı gövdesine vurdum ve benden fıskıran güç, ağaç yerden sökülürken ormana doğru yuvarlanan bir şok dalgası gönderdi.

Kökler altımdaki topraktan koptu, devasa ağaç daha yüksek sesle çığlık atarken toprak etrafa saçıldı, kaderi çoktan mühürlenmişti ve orman zeminine çarpmasının yankılanan gürültüsü her şeyi tüketmeden önce kilometrelerce duyulacak kadar yüksek bir inilti havayı doldurdu.

Ağacın çığlıkları keskin bir şekilde kesildi ve ona bağlı olan lanetin parçalandığını, eterin sonunun gücüyle titreştiğini hissettiğimde yüzümü korumak için kollarımı havaya kaldırdım. Ve bu kıyamet ve lanet yerinin ötesindeki dünyada bir yerlerde, bu lanetin amaçladığı Fae'lerin atalarının şanslarının aniden değişip değişmeyeceğini merak ettim.

ağırdığım güç kayboldu ve havadan düştüm, yere düştüğümde devrilmiş ağaç gövdesinin pürüzsüz kabuğunda neredeyse kayıyordum, Köprüm önümde uzanan Öteye uzanıyordu.

Etrafını saran havada sihir ıtırıyor, orman iki yanından bulanıklaşıyordu; sanki artık ağaçların arasından değil de dünyanın dokusundan bir geçit açılmış gibiydi. Bu, yıldız tozunun bu amaca hizmet etmek üzere geliştirilmesinden önce, büyü yoluyla seyahat etmenin eski bir biçimiydi. Kararsız ve kısa ömürlüydü ama büyü bozulmadan geçebildiğim sürece beni istediğim yere ulaştırırdı.

Tereddüt etmeden yürümeye başladım, biraz büyü avucumdaki kesiği iyileştirdi ve yaktığım gücü yeniden şarj etmek için yanımda bir alev tutuştu.

Sesler köprünün iki yanından beni cezbetmeye çalışırken bakışlarımı ileride sabit tuttum ve onlara doğru bakmayı reddederken Dünya Kitabı'ndaki uyarıları hatırladım. Eğer ben

Sola ya da sağa meyledersem, diyarlar arasında gizlenen şeylerin kurbanı olurum ve bir daha hiçbir parçam bulunamazdı.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak devam ettim, iki yanımdaki puslu beyaz ışık çevresel görüşümde titreşiyordu ama ona bakmadım. Bir kez bile.

Arkamda bir varlık vardı, ayak sesleri beni takip ediyordu. Ama dönmedim. Çünkü beni karanlıkta takip edenin kim olduğunu biliyordum ve her zaman en çok onun şiddet tarzından hoşlanmıştım.

Orion

Tharix benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk iyileşti ve şimdi beni odanın tavanında kovalıyordu. Ben bir hava akımının üzerinde dengede dururken ve Vampir gücümün tüm vahşiliğiyle ona buz bıçakları fırlatırken cephanelik.

İndirdiğim her darbede, Tharix darbenin etkisiyle geri çekildi, sadece silahımı çekip kendini iyileştirecek kadar durakladı, gölge vücudunun etrafına sarıldı ve gençleşmek için ihtiyaç duyduğu gücü ona verdi. Dört elementin yanı sıra gölgeler konusunda da yetenekli olan acımasız bir rakipti ve saldırılarını engellemek için her şeyimi harcıyordum.

Aşağıda Darcy'yi görmeye çalıştım, Gölge Canavar'ın kükremeleri odanın uzak ucundan bana doğru geliyor, duvarları titretiyordu. Ondaki gelen tuhaf savaş çığlığı, en azından hâlâ nefes aldığından emin olmamı sağladı.

"Hadi güzelim. Öldür şu orospu çocuğunu," dedim nefesimin altında. Belki de kullanacak sihri yokken kenara çekilip dövüşü onun üstlenmesine izin vermekle aptallık etmişim ama bu kız hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da aklına koyduğu her şeyi yapabileceğiydi. Ve nasıl yapacağını görebildiğim halde ona engel olmayacaktım.

Bu öldürmeye çok ihtiyacı vardı. Düşmanlarını öldürmek Fae içgüdüsyüdü ve ben onun bu yeteneğine güveniyordum.

Tharix tavanda baş aşağı ilerlerken avucumdan bir buz mızrağı fırlattım, neredeyse Tarikat yeteneklerimle yapabildiğim kadar hızlı hareket ediyordu. Yüzü, vücudunun yaydığı korkunç, duygusuz aurayla uyuşmuyordu, yüz hatları var olan en iğrenç iki Fae'den doğan bir canavara ait olamayacak kadar yakışıktıydı.

Yerimde bekledim, kendimi yem olarak kullandım ve mükemmel anı beklerken sakinleştirici bir nefes aldım.

"Buraya gel, seni beyinsiz ahmak," diye cesaretlendirdim, mızrağı doğrudan Tharix'in gözlerinin arasına fırlatmaya hazır kolumu arkamda tutarak.

Dövüşün heyecanı kanımı pompalıyor ve damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Gücümü bir kez daha tam anlamıyla serbest bırakabilmek beni kana susamış bir ateşe sürüklüyordu ve uzun zamandır hissetmediğim bir açgözlülükle düşmanlarımı öldürmek için yanıp tutuşuyordum. Ben özgürdüm, Darcy'nin laneti kırılmıştı ve Lavinia'nın Ölüm bağı Stella'nın ölümüyle yok olmuştu. Henüz bok çukurundan tam olarak çıkmamıştık ama duvarları yarılamıştık ve gökyüzüne uzanıyorduk.

Tharix bana yaklaşırken çığlık attı, gözlerinin ardında ölümümü istemekten başka bir düşünce yoktu ama eşim ve ben zincirlerimizden kurtulduğumuz gün bu dünyadan gideceksem lanetlenirdim.

Mızrağı büyük bir gayretle fırlattım, ölümcül silah öyle bir güçle havayı yardı ki, adeta şarkı söyleyerek ilerledi.

Tharix'in gözlerinin tam ortasına çarptı ve çığlıkları kesildi, tavandaki tutuşu gevşedi ve kaslı vücudu aşağıdaki kaldırım taşlarına çarpmak üzere aşağı yuvarlandı. Dört Element ona bahşedilmiş olabilirdi ama onları kullanma konusunda henüz hiçbir eğitim almamıştı ve belli ki ailesi ona kendini havayla nasıl yakalayacağını öğretmemişti.

Ayaklarımın altındaki havayı serbest bırakırken ağzımın kenarı seğirdi, hızla düştüm ve vücudunun altımda sarsılmasına neden olan bir gümbürtüyle göğsüne indim. Mızrağı kafatasına saplanmış halde bıraktım, elimi kaldırdım ve havayı kullanarak duvardaki raftan çift başlı bir baltayı aldım ve yumruğuma geçirdim. Avucumda ağır ve soğuktu, Tharix'in kafasını omuzlarından ayırmak için uygun olan mükemmel ölümcül bir silah parçasıydı.

Ondan ayrıldım, boynunun yan tarafına doğru ilerledim, baltayı başımın üzerine kaldırdım ve damarlarımda dolup taşan bir tanrının tüm gücüyle indirmeden önce çarpık bir memnuniyet duydum.

Ama kılıcın ucu derisini yaramadan önce Tharix'in eli dışarı fırladı ve avuç içlerinden çıkan güçlü sarmaşıklar kabzayı ellerimin hemen üzerinde, ben işini bitiremeden bir kıl payı önce yakaladı.

Dişlerimi gıcırdatarak ağırlığımı aşağıya doğru ittim ve beni tutuşunu kırmaya çalıştım ama o beni geri itmeye başladı, gücü hayal bile edilemezdi ve daha fazla sarmaşık etrafıma dolanarak beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Pazılarım baltayı indirmeye çalışırken titriyordu ve kendi kolu da aynı çabayla titriyor, hem büyüğü hem de inanılmaz gücüyle beni uzak tutuyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı, mızrak hâlâ kafasına sıkıca saplanmıştı ama her nasılsa beni görebiliyormuş gibi davranıyordu.

Diğer kolu havaya kalktı, parmakları esnedi ve gölgeler ondan fırlayarak bana çarptı ve tenimden sadece birkaç santim ötedeki hava kalkanına çarptı. Çarpmanın etkisiyle geri çekilmek zorunda kaldım, baltayı tutuşumu kaybettim ve Tharix silahı odanın öbür ucuna fırlatarak gözden uzak bir yerde yerde yere vurdu.

Bir küfür savurdum, kollarıma dolanan sarmaşıklardan kendimi kurtardım, sonra kuyruğumu kısıtıp en yakındaki silah rafına doğru fırladım. Silah üstüne silah kaptım, Tharix ayağa kalkmaya başladığında onları ona fırlattım ve lanet suratındaki mızrağa uzandım. Gölge kırbaçları ve patlamalar

Elemental büyü silahlarımı birbiri ardına savurdu ve ben de hızımı artırarak bir kerede iki, üç, beş tane fırlatarak onu darbelerimi savuşturmak için daha çok çalışmaya zorladım.

Ama pislik bunu başardı, ayağa kalktı ve buz mızrağını umursamadan kafatasından çekti. Gölgeler o deliğe girip onun için iyileştirmeden önce bir saniyeliğine yüzünden siyahımsı kan aktı.

Karanlık gözleri bana kilitlendi ve bana doğru yavaş ve istikrarlı bir şekilde, psikopat katil tarzında adım atmaya başladı.

Yerimde durdum, hava büyümü kullanarak duvarlarda asılı duran her silahı tuttum, böylece üzerimizde süzöldüler, keskin uçları düşmanıma doğru açıldı.

Yürümeyi bıraktığında sııttım ve etrafımızda havada asılı duran onlarca silahı merakla inceledim. Sonra onları uçurdum, tüm gücümü arkalarında patlattım, böylece korkunç bir hızla ona doğru daldılar ve her açıdan üzerine geldiler. Her yöne gölge kırbaçları gönderdi, başarabildiği kadarını savurdu ama yeterli olmadı. Asla yeterli olmayacaktı.

Kalbim zaferimle birlikte yükseldi ama Tharix dumana dönüştü ve silahlar az önce durduğu boşluğa çarptı, gürültüyle yere çarptı ve her yöne sekti.

"Siktir," diye tükürdüm ve Gölge Canavar solumda kükrerken döndüm.

Darcy yaratığın güçlü çenesinden kaçmak için raflara tırmanıyordu, yaratık dişlerini şaklatıyordu. Raftan atladı, giderken bir hançer kaptı ve ayakları Gölge Canavar'ın omuzlarına çarptığında sırtına sapladı, bir meydan okuma çılgılığı onu terk etti.

Yaratık kükredi ve kızımın gösterisinden dolayı kesinlikle uygunsuz bir semi aldım. Gölge Canavar şaha kalkarak onu öldüremeden üzerinden attı ve kız yerde yuvarlanırken hançer sırtının derinliklerinde kaldı.

Bir gölge bulutu bana çarpıp hava kalkanıma doğru ilerlerken ve beni duvara yaslarken bir yol bulmaya çalışırken onu gözden kaybettim. Tharix'in gölgemsi formunu bir hava akımıyla kendimden uzaklaştırdım ve onu içine tıkacak bir hava deliği bulamadan tekrar cismani formuna dönüştü. Ayakları odanın karşısındaki ahşap bir masaya çarptı ve ben de gücümü onu uzaklaştırmak için harcamaktan vazgeçtim.

En yakın kılıcı elime aldım ve salladım, simsiyah metalin içinden bir çınlama sesi geldi. Yüzeyine kazınmış Hydra takımyıldızını fark ettim ve başparmağımı üzerinde gezdirdiğimde, bıçak boyunca mor bir ateş patladı. Dudaklarım uğursuz bir gülümsemeye dönüşmeden önce şaşkınlıkla aralandı.

Lanet olsun, görünüşe göre Vahşi Kral'ın kılıcını ele geçirdim.

Eski kralın cephaneliğinde düşmanımınla yüzleşirken Hail Vega'ya zihinsel bir selam verdim, silahını kaldırdı ve etrafımdaki duvarların titrediğini hissettim. Perde'nin ötesinden bu tarafa bakıp bakmadığını merak ettim ve bu düşünceyle göğsüm kabardı.

"İzliyor olsanız iyi olur efendim. Çünkü bu dövüş Vegas için."

O köprüde dünyadaki bir dalgalanmanın içinden geçerken dünya etrafımda eğilmiş ve kaymıştı, hiçbir şey ve Kalın, kemik beyazı gövdesi üzerinde dengede durarak geçerken ötesinde kimse yoktu.

Biraz yıldız tozuyla seyahat etmek gibiydi, ama yanlarından geçerken beni izleyen o ışıltılı gözler yerine, köprünün kenarlarının ötesinde hissettiğim tek şey, kötülük ve açgözlülük yaratıklarıyla dolu ışısız bir boşluğa sonsuz bir düşüştü.

Eğer kayarsam, bir daha buraya dönemeyeceğimi biliyordum. O karanlık beni yavaş yavaş tüketecekti.

Köprünün ucu önümde görünür hale geldiğinde, köprüden inmeye fazlasıyla hazırdım ve rahat bir nefes alarak gövdeden gri kumun üzerine atladım.

Hâlâ Lanetli Orman'daydım, biri hariç her yönümde beyaz ağaçlar vardı.

Tam önümde bir su kütlesi uzanıyordu, o kadar durgundu ki cam gibi görünüyordu, yukarıdaki gökyüzünü o kadar mükemmel yansıtıyordu ki içine adım atmak cennetin içine batmak gibi bir şeydi.

Çenemi dik tutarak ona doğru yürüdüm ve o uhrevi his hâlâ yakınımıdaydı.

Bu işe yarayacaktı. Ne pahasına olursa olsun, burada avladığım cevaplara sahip çıkacak ve ona ve yıldızlara ettiğim yemini tutacaktım.

Suyun kenarında durdum ve sonsuz genişlikteki suyun gözden kaybolduğu ufka doğru baktım. Bu kadar muazzam bir şeyin ötesine nasıl geçebilirdim ki? Bu kadar mükemmel bir şekilde durgun olmasaydı ona okyanus diyebilirdim.

Çantamdan Su Kitabı'nı çıkardım, açtım ve büyük bir denizi geçmekle ilgili yarı hatırladığım bir pasajı ararken sayfaları çevirdim. Oradaki büyüğü önemsiz bulmuştum ama belki de bana yardımcı olabilecek daha fazla şey vardı.

Hayalet bir el uzanıp kitabı çevirerek belirli bir sayfayı açana kadar sayfaları karıştırdım, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı ve dudaklarımdan bir lanet döküldü.

Büyük bir denizi geçmek için feribotçuya ödeme yapmanız yeterlidir.

Bu kulağa ölüm diyarına yolculuk etmek gibi geliyordu ve başka bir nedenle burada olsaydım, muhtemelen bunu denemeden önce çılglık atarak tepelere doğru kaçırdım, ama geri dönüş noktasının ötesindeydim. Bunca yolu yeminimi yerine getirmeden gitmek için gelmemiştim ve şimdi bile geri adım atmayı reddediyordum.

Bakışlarım belirsiz talimata eşlik eden resmin üzerinde gezindi; ağlayan bir kız nehre bir altın para atarken feribotçunun ona yardım etmesini istiyordu.

Bu şüpheli derecede kolay görünüyordu.

Su Kitabı'nı çantama geri koydum ve altından küçük para kesesini çıkarıp içinden üç kadim, altın aura aldım ve onları avucumda sıkıca tuttum. Onları Darius'un hazinesinden ödünç almıştım, Kayıp Kütüphane'den çaldığım beş kitap üzerine yaptığım araştırmalar beni hem altın hem de değerli taşların kullanımı konusunda hazırlamıştı. Bu yüzden her ihtimale karşı ikisinden de biraz getirmeyi düşünmüştüm.

Suyun kenarına yaklaştım ama botumun burnuyla yanardöner sıvı bölmesini dürtmediğimden emin oldum.

Yumruğumu suyun üzerine kaldırdım ve gücümü dünyanın büyüüne doğru ittim, sessizliğin içinden seslendim ve bunun bir delilik eylemi olmamasını umdum.

"Feribotçunun geçiş iznine ihtiyacım var!" Suya attığım üç madeni para gürültüyle sıçradı, yaydıkları dalgalar su yüzeyinde uğursuz bir yay çizerek yayıldı, sanki suyun içindeki her canavar ve canavara tam olarak nerede olduğumu söylemek için tasarlanmış bir işaret gibiydi.

Birkaç uzun dakika boyunca beni o ürpertici sessizlikten başka bir şey karşılamadı, ama sonra onu duydum.

Hafif bir sıçrama sesi dikkatimi çekti ve sağıma baktığımda karanlıkta gizlenmiş bir figürün su kenarında bir salı bana doğru yönlendirdiğini gördüm.

Yanımdaki alev daha sıcak yandı, sıcaklığı içimi ısıtırken gücüm içimde kabardı ve sal bana yaklaşıırken yerimi korumam için bana cesaret verdi.

Önümdeki kuma çarptı ve üzerinde duran figür kapüşonunu indirirken irkilmemeye çalıştım.

Babam orada duruyordu, bakışları ifadesiz ve sertti, Vahşi Kral'ın maskesi yüz hatlarını sıkıca kaplıyordu ve gemisine binmemi beklerken ondan aşağılamadan başka bir şey sızılmıyordu.

"Bu da ne böyle?" Tısladım, akrabam olamayacağını bildiğim yaratığa bakarken yerimde duramıyordum.

"Karşıya geçme şansın var," diye yanıtladı Hail ağırbaşlı bir ifadeyle, salda yanındaki küçük boşluğa elini sallayarak. "Eğer geçiş ücretini karşılayabilirsen."

Bir altın parıltısı dikkatimi çekti ve yere baktım, Darius'un hazinesinden üç sikkenin hâlâ orada durduğunu, babamın etini giyen bu şey tarafından görmezden gelindiğini ve istenmediğini fark ettim.

Benim düşünmemi beklemedi, sopasını suya batırarak itti, kenardan uzaklaştı ve beni kıyıda bıraktı, içimi dolduran bir kesinlik vardı ki bu suyu geçmek için tek şansım buydu. Uçmayı deneyebilirdim ama işe yarayacağından şüpheliydim, buradaki sihir, geçiş için gerekliliklerini yerine getirmezsem bu yolculuğu sonsuz kılmaya fazlasıyla muktedirdi.

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldandım.

Geri çekildim, hâlâ suyun bir damlasına bile dokunmak istemiyordum ve bunun yerine kıyıdan koşarak atladım. Ağır bir şekilde yere indim, sal çılgınca sallanıyordu ama Hail bana bakmadı bile, sadece sopasıyla bizi suyun içine doğru itti.

"Neden babamın yüzünü takıyorsun?" Arkamızdaki ağaçların arasından tüyler ürpertici bir sis yükselmeye başladığında, sisin dalları suyun yüzeyinde gezinmeye başladığında sesimi yükselttim.

"Düşmanınızın yüzünü taşıyorum," diye cevap verdi basitçe, sesi zalim ve mesafeli bir şeydi.

"Şey, hayallerini yıktığım için üzgünüm ama babam benim düşmanım değil. Lionel Acrux bu uzun listenin en başında yer alıyor," dedim kollarımı soğuğa karşı kavuşturarak.

Etrafımızda sis oluşmaya devam ediyor, yavaş yavaş bizi gözden saklamaya çalışıyordu. Feribotçunun direğinin yumuşak şakırtısından başka bir ses duyulmazken, aramızda rahatsız edici bir şekilde uzanmaya cesaret edecek kadar uzun bir duraklama oldu.

"Lionel Acrux beni krallığınızın herkesten çok korktuğu bir canavara dönüştürmedi," diye mırıldandı Hail usulca. "O sadece benim doğamı yaralı görmek istediklerine yöneltti."

"Bu da ne demek oluyor?" Isırarak söyledim.

Vapur görevlisi cevap vermek yerine önümde bir el salladı ve işaret ettiği yerden suya baktığımda geçmişten bir anı olduğunu tahmin ettiğim bir şey gördüm.

Babam değişmiş formundaydı, çok başlı Hydra siyah pulları ve sürüngen gövdesiyle bir Ejderhayı andırıyordu, ancak ağızlarından birinden fışkıran ateş kırmızı yerine zehirli görünümlü bir mordu.

Hail'in küçük bir Fae ordusuna doğru hızla ilerleyişini izlemek için kendimi zorladım, yüz kadarı onunla savaşmak için köylerinin kenarından akın ediyordu, hiç tereddüt etmeden onları kesip geçerken çığlıkları havayı dolduruyordu. Kaçanları yakmasını, cesetleri ikiye ayırmasını, dünyaya öfkesini haykırmasını ve ardından daha fazla katliam vaat eden korkunç bir hızla köye doğru dönmesini izlerken merhamet çığlıkları aklımdan çıkmıyordu.

Dudaklarım anıların durması için yalvarırcasına aralandı ama yine de kayboldu ve yeni bir görüntüye dönüştü. Babamı sayısız Fae'yi sanki onun için bir oyunmuş gibi keserken görmek yerine, kendimi savaşın içinde gördüm. Değişmiş formumdaydım, düşmanlarım Anka ateşi üzerimden yükselirken dönüp kaçıyorlardı, kırmızı ve mavi kanatlar uzanmış yumruğumdan kopuyor ve kaçarken onları avlıyordu.

"Öyle değildi," diye tısladım kendimi Nimfleri ve Fae'leri keserken izlerken, dudaklarımda bir hırıltı ve gözlerimi aydınlatan kana susamışlık.

"Doğanızın gerçeğini inkâr mı ediyorsunuz?" diye sordu kayıkçı yumuşak bir sesle. "Özünde ne olduğunla yüzleşemiyor musun?"

"Bu ben değilim," diye reddettim. "Bunların hiçbirini yapmak istemedim. Başka seçeneğim yoktu. İnsanları korumak zorundaydım-"

Suyun içindeki görüntü tekrar babama dönüştüğünde sözüm kesildi; elini siyah saçlarının arasından geçirip annemin önünde volta atarken yüzünde kendinden nefret eden bir ifade vardı.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi, sesinde neredeyse yalvaran bir ton vardı, Merissa ise onu tanıımıyormuş gibi

bakıyordu.

Hem de hiç. "Krallığımızı tehdit ediyorlardı. Korumaya yemin ettiğim insanlara zarar vereceklerdi. Size zarar vermeyi planlıyorlardı."

Bakışlarımı sudan ayırdım ve vapur görevlisine kaşlarımı çatarak baktım.

"Lionel Acrux onu bu yalanlara inandırdı," dedim.

"O zaman mazeretin ne?" diye sordu.

Sözlerindeki ima karşısında irkildim ve o suda savaştan daha fazla an yaşanırken onları reddederek başımı salladım. Kana bulanmışım, öfkeliydim, acımasızdım, durdurulamazdım.

Bir canavar.

Onu daha önce hiç görmemiştim ama işte oradaydı. Benim içsel bir parçam olan ve çok fazla yıkıma, çok fazla acıya ve ölüme yol açabilen şey...

"Özverili ve bencil olan. Nazik ve zalim. Sonsuz ve kararsız. Paha biçilemez ve bedelsiz. Savaşın habercisi ve savaşı aynı kesinlikle sona erdirebilecek tek şey nedir?" diye sordu kayıkçı, bilmece üzerime yıkılırken sözleri alaycıydı ve ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmadan başımı salladım. "Bahane ve sebep nedir? Doğrulama ve şiddet. İhtiyaç ve talep nedir?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim ve kahkahası acımasız ve soğuktu.

"Evet, biliyorsun."

Birden tamamen boka batmışa kadar bir ölçekte, sekiz
nokta beşte oturuyordum. Bir masanın altındaydım,
Gölge Canavar

O beni takip ederken havayı kokluyor, ben de nefesimi
tutup dövüşümüz sırasında altımda uçuşan beyaz kılıca
sıkıca tutunuyordum.

Orion'un hâlâ Tharix'le savaşın sancılarını çektiğini
duyabiliyordum ve bir sonraki hamlemin ne olduğuna
odaklanırken ona iyi düşüncelerimi gönderdim.

Büyüm olmadan, yalnızca fiziksel gücüme güveniyordum
ve sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğimi biliyordum.
Stella'nın kolumda açtığı yara sızlıyordu, gerçi kan akışı
durmuştu, ama şimdi alnımda bir yarık ve canavarın
pençelerinden birinin kaval kemiğimde açtığı derin bir
sıyrık da dahil olmak üzere bir dizi çürük ve kesik vardı.

Diğer botumu da kaybetmişim, bu yüzden artık
ayakkabısızdım ve göğüs plakam kötü bir şekilde ezilmişti,
göğsüme biraz fazla baskı yapıyordu. Stella'nın bana
yaptırdığı güzel küçük banyodan dolayı kurumuş ve derimin
her santimine yapışmış olan kandan bahsetmiyorum bile.

Sonuç olarak, en iyi durumda değildim ama en kötü durumda da değildim. Sadece Gölge Canavar'ın zehirli dişlerini bana geçirmesine izin verecek bir hata yapmadan önce bu işi bitirmek için bir plana ihtiyacım vardı.

Canavar başını eğdi, derin derin kokladı, gittiğim her yere yaydığım kan kokusunu alamayacak kadar bana yakındı. Hevesle kükredi, masaya doğru hamle yaptı ve onu havaya kaldırarak beni masanın altında bıraktı.

Canavar bana doğru bir hamle yaptı ve ben de bir çılgılık atarak kılıcımı kaldırdım ve dev pençesine bir darbe indirdim. Gölge Canavar acıyla uluyarak geriye doğru sendeledi ve topalladı, ayağının alt kısmına açtığım derin yaradan kan sızıyordu.

Ayağa kalktım, avantajımı kullandım ve açıkta kalan boğazına vurmak için hamle yaptım, nabzım yükseliyor ve içimde umut dalgalanıyordu. Bıçağım ona çarptı, sonra da boylu boyunca uzanan bir sarsıntıyla sekti.

"Ne oluyor lan?" Nefes aldım, bir adım geri attım, sonra boynundaki gölge tasmaını hatırladım.

Gölge Canavar dişlerini şaklatarak ileri atıldı ve ben eğilerek ölümcül bir ısırıktan kıl payı kurtuldum. Ön pençelerinin arasından koşmak zorunda kaldım, sonra zıpladım, tüylerini yumruklarım ile yakaladım ve omzunun üzerinden yukarı tırmandım. Gölge Canavar beni silkelemeye çalışırken öfkeyle böğürerek etrafımda döndü ama ben sıkıca tutunarak sırtına oturana kadar daha yükseğe tırmandım.

Annemin kılıcını başımın üzerine kaldırdım ama Gölge Canavar dudaklarından çıkan öfkeli bir ulumayla cephanelik boyunca koşmaya başladı ve ensemdeki tüyleri diken diken etti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, tutunmak ya da üzerinden uçmak zorunda kaldım, bu yüzden kendimi sıkıca kapattım, kılıcımı kavradım ve bir sonraki öldürme şansımı bekledim.

Arka duvara çarptık ve canavarın kafasının arkasına eğildim, bir nefesle kendimi vücuduna yasladım, başka bir duvara çarpmadan önce odaklanamadığım başka bir odayı yırtarken, toz ve enkaz üzerime yuvarlanırken hayatım için tutundum. Gölge Canavar kendini bir merdiven boşluğunda bulup basamakları hızla çıkmaya başladığında daha da sıkı tutunarak her yere düşen tuğlalardan bir şekilde kaçtım.

Üstümüzde şamdanların asılı olduğu geniş bir koridora girdik ve Gölge Canavar hızını biraz yavaşlatarak bana harekete geçme şansı verdi. Hızla doğruldum, kılıcımı kaldırdım ve kürek kemiklerinin arasındaki etli kısma acımasızca sapladım. Gölge Canavar acı içinde inledi, öne doğru tökezledi ve altımızdaki beyaz halıya çarptı.

Yuvarlandığında ezilmeden önce sırtından atladım ve etrafından siyahımsı kan sızarken pençelerinin arasına düştüm.

Kılıcı, Gölge Canavar'ın çılgık atmasına neden olan vahşi bir vuruşla göğsüne sapladım ve o yaradan ışık fışkırdı. Gözlerimi korumak için elimi kaldırmama neden olan görkemli, alev alev yanan mavi bir ışık. Kafam karıştı ve Canavar'ın işini sonsuza dek bitirmeye hazır bir şekilde ilerledim ama ışık tenimi okşadığında nefesim kesildi. Dokunuşu o kadar tanıdıktı ki içimi acıttı, çaresizlik içinde ona uzanırken dudaklarımdan acı dolu bir ses döküldü. Sihir. Ve sadece herhangi bir sihir değil. Benim sihrimdi.

Parmaklarım ışığın derinliklerine kaydı ve ışık Gölge Canavar'dan bir sel gibi akarak göğsüme öyle bir kuvvetle çarptı ki canavarın yanında yere savruldu. Işık sanki bana merhaba öpücüğü veriyormuş gibi tüm vücuduma yayıldı ve sonra göğsümün derinliklerine daldı.

Havayı içime çektim, bir zevk iniltisi beni terk ederken sırtım yere doğru eğildi, suyun gücü aynı anda içimde yaşayan girdaplı nehirler ve kaynayan okyanuslar gibi damarlarımdan aktı. Sonra, yeşil bir ışık

Gölge Canavar ve bana çarptı, toprağın gücü bir deprem gibi derimin altında gürledi, evinin yolunu bulmanın heyecanıyla gürledi.

Sarmaşıklar kollarım boyunca kıvrılarak bedenimi sardı ve ben bunu tekrar hissetmenin ne kadar güzel olduğunu düşünerek hıçkıra hıçkıra ağladım. Sonra Gölge Canavar'dan içime derin, kırmızımsı bir parıltı aktı ve ateş elementimin sıcaklığı geri döndü, beni özüm kadar ısıttı ve bir daha asla üşümeyeceğimi vaat etti. Artık kemiklerimin sıcaklığını emen donmuş kiremitler olmayacaktı, ateşim her zaman içimde yaşayan kendi güneşim gibi tenime ısı üflemek için orada olacaktı.

Sonunda, havanın gücü beyaz ışıktan pırıl pırıl bir kavis çizerek bana doğru koşmaya başladı, mavi saçlarım içime kaymadan önce bir fırtına gibi etrafımda uçtu ve ciğerlerimden saf bir neşe kahkahası yükseldi. Bir güç kasırgası, tenimi enerjiyle uğuldatan vahşi, görkemli bir fırtınada içimden geçti. Hayatın ta kendisiydi, yaz mevsiminde bir fırtına ve en yüksek ağaçların en yüksek tepelerinden esen en taze rüzgâr.

Elemanlarımla birlikte uzandım, birlikte yıkanma hissiyle yıkandım ve tüm bu güç içimde ait olduğu yere yerleşirken bir kez daha aralarında bir denge buldum.

Ama içimi acıtan hayati bir parça eksikti ve onu aramak için döndüğümde aklıma geldi. Gölge Canavar'ın göğsündeki o açık yaradan güzel bir Anka kuşu uçtu, içinden kırmızı ve mavi ateşten kanatlar fışkırdı ve uzun gagasından yürek burkan bir çığlık çıkararak üzerimde bir daire çizerek uçtu.

Sonra bana doğru süzüldü ve onu kucaklamak için kollarımı açtım, kuş göğsümün en uzak bölgelerine daldı ve ruhumla yeniden birleşti.

Emrim kim olduğumun özüne geri dönerken mutluluk gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü, ateş kollarım boyunca patladı ve sonunda tenimi ele geçirdi. Büktüm

Parmaklarım onların sevgi dolu sıcaklığında gezinirken, başım yumuşak halıya yaslandı ve kendimden geçerek iç çektim.

Tekrar kendim olmuştum. Bütün ve kırılmaz. Ve bugünden son gününe kadar hiçbir gölge bedenime giremeyecekti.

Bana geri verilen şeyin büyüklüğü altında ezilmek ne kadar cazip olsa da, Orion'un hâlâ Tharix'le karşı karşıya olduğunu bildiğim için orada daha fazla oyalanamazdım. Hareket etmek zorundaydım.

Ayağa kalktım ve annemin kılıcını almak için Gölge Canavar'a doğru ilerledim, onu aldım ve önümdeki canavarı incelerken sıkıca tuttum. Hâlâ nefes alıyordu ama sadece nefes alıyordu.

Kanlı kılıcı daha yukarı kaldırdım, irademi çalan ve beni defalarca öldürmeye zorlayan bu yaratığa bakarken içimde karanlık kıvrılıyordu. Artık içimde ikamet etmediği için onu ayrı görmek daha kolaydı. Orion haklıydı. Bu hayvanın yarattığı dehşetten ben sorumlu değildim. Zalimliği beni de etkilemişti ama sebep olduğu ölümlerin arkasında asla benim iradem olmamıştı, yine de suçluluk duygusundan gerçekten kurtulabileceğimden emin değildim. Ya da lanetin adaletsizliğine duyduğum öfkeyi.

Üst dudağımı geriye doğru sıyırdım ve beni görebileceği şekilde başına doğru yürüdüm, bağlarından kurtulmuştum, yaptıklarının bedelini ödetmeye hazırdım. Ayağa kalkmaya çalışmadı, zaten ölüme çok yakındı ve acı dolu gözlerinde kabulleniş parlıyordu.

Bir an ellerimi kürküne bastırdım, boğazının etrafındaki tasmayı hissettim, parmaklarım onun etrafına dolandı. Kürkü kenara ittim, yaydığı karanlık ve davetkâr olmayan güce kaşlarımı çatarak onu oraya kimin koyduğunu söyledim.

"Lavinia," diye adını tükürdüm, canavarın karanlık gözlerine bakarken kaşlarım çatıldı ve içimi ürperten bir düşünce aklımdan geçti. "Sen de mi tutsaksın?"

Anka kuşumu çağırdım ve yükseldiğini hissettim, doğuştan gelen o derin gücü kullanırken boğazımdan bir inilti çıktı, kırmızı ve mavi alevler elimde dans ediyor, içimi en coşkulu türden bir neşeyle dolduruyordu. Onları yakaya doğru bastırdım, derinlere doğru sürdüm ve onu orada tutan gücü yakıp yok ettim. Tıslayan bir sesle, yaka alevlerimin yoğunluğu altında kırıldı ve Gölge Canavar'ın altındaki zemine çarparak küle dönüştü.

Gölge Canavar inledi, sesi o kadar kederliydi ki kalbimin tellerine dokundu. Bu kederdi, pişmanlıktı ve ben de aynı acıyı paylaşıyordum, bunu çok iyi biliyordum.

Dikkatli bir şekilde önünde dolaştım ve cehennem siyahı gözlerinin, güzel bir yanık umber rengine dönüşene kadar değiştiğini gördüm.

Dudaklarım aralandı ve hissettiğim acıma duygusu içimde görmezden gelemeyeceğim kurşuni bir ağırlığa dönüştü. Pişman olabileceğimi bile bile bir karar verdim ama bu riski almak zorundaydım çünkü eğer bu yaratık Lavinia'nın gücüyle bağlıysa, o zaman tüm bu olanlarda benim kadar masumdu. Ama eğer öyle değilse, büyük bir hata yapmak üzereydim.

"Ben olsaydım birinin bu riski alacağını umardım," diye fısıldadım, uzanıp avucumu canavarın büyüleyici gözlerinin arasındaki yumuşak noktaya bastırdım, bu konuda geri adım atmama izin vermedim. Bu bir içgüdüydü ve ona güvenmek zorundaydım.

Canavarın bedenine bir iyileştirme büyüseli gönderdim, bu şekilde iyileşme yeteneğine sahip olup olmadığını bile bilmiyordum, ancak yaratığın içinde bana tamamen yabancı olan bilinmeyen bir büyü buldum ve bir şekilde ona bağlandım, iyileşme yeteneğini körükledim ve işin geri kalanını yapmasına izin verdim. Gölge, daha önce gördüklerime hiç benzemeyen bir şekilde uzuvlarından dışarı doğru kıvrılıyordu. Soluk griydi ve içinden parlıyormuş gibi görünen yanardöner bir ışıkla parılıyordu.

Gölge Canavar acınası bir şekilde inledi ama birkaç dakika sonra beni sendeleten bir havlama sesi çıkardı

ve ellerimi savunma amaçlı kaldırdım. Bir güm, güm, güm sesi duyuldu ve nereden geldiğini görmek için dikkatlice yan adım attım, yaratık başını kaldırdığında her an bir saldırı bekliyordum. Kabarık kuyruğu sallanıyor, sahibini görmekten mutlu olan bir köpek gibi halıya vuruyordu.

"Vay anasını," diye nefes verdim.

Gölge Canavar ayağa kalktı ve ben de etrafıma sağlam bir hava kalkanı ördüm, gerekirse onunla tekrar savaşıma hazırdım. Ama mutlu bir şekilde homurdanarak ileri doğru koşarken, eğildi ve etrafımdaki sağlam kalkanı yalayarak şok içinde duraksamama neden oldu.

"Mavi, geri çekil," diye havladı Orion, şu anda beni yalayan canavar tarafından neredeyse paramparça edilmiş olan merdiven boşluğunun tepesinde arkamda belirerek.

"Sorun yok," dedim çabucak, dostumun iyi olduğunu görmek içimi rahatlatmıştı.

Elinde, kenarlarında mor ateşin yaladığı siyah metal bir kılıç tutuyordu. İddia ettiğim beyaz kılıcın kardeşi gibi görünüyordu.

"Ne demek 'tamam'?" diye sordu, gözleri yaratığa kilitlenmiş bir halde bir adım öne çıkarak. Devasa gölge yaratık önümüze oturdu, kuyruğunu daha heyecanlı sallıyordu, dili ağzının kenarından dışarı sarkıyordu.

"O bir mahkûmdu," diye ağzımdan kaçırdım. "Tıpkı benim olduğum gibi. Ama sihrimi ve Order'ı ondan geri aldım ve-"

"Öyle mi?" diye soluk soluğa bana doğru koşarken gözlerinden umut fışkırıyordu.

"Evet." Genişçe gülümsedim, kanıt olarak avucuma bir alev attım ve büyü rezervlerimin tepki olarak nasıl şiştiğini sevdim.

"Güneşe şükürler olsun," dedi, etrafımızı saran tüm karanlığa rağmen yüz hatlarını aydınlatan bir mutlulukla.

"Ayrıca Gölge Canavar da özgür ve... sanırım bizimle geliyor," diye hızla ekledim.

"Ne?" Orion homurdandı, ifadesi bir anda sertleşti.

Arkasından tiz bir çığlık geldi ve bir lanetle döndü, boştaki elini kaldırdı ve merdiven boşluğunu kalın bir buz duvarıyla kapattı, bana dönmeden önce her boşluğu kapattı. "Hareket etmemiz gerek. Büyüm bir süre idare eder ama-"

Tharix buzu kırdı ve ben de elimi kaldırarak onu geride tutmak için koridorun genişliği boyunca devasa, aşılmaz bir Anka Ateşi duvarı ördüm.

"Onu alabilirim," diye hırladım kararlılıkla. "Gabriel'e git ve onu dışarı çıkar."

"Hayır, Mavi. Tharix ölemez. Sanırım annesinin gücüyle besleniyor," dedi Orion ciddi bir sesle ve bileğimi tuttu. "Buradan çıkmamız gerek. Büyüm azalıyor ve Lionel'ın Ejderha Muhafızları'nın tüm gücüyle geri dönmesi an meselesi."

Hayal kırıklığıyla keskin bir nefes verdim, gözlerine baktım ve içlerindeki gerçeği gördüm. Tharix ateş duvarımın ötesine geçmeye çalışırken çığlık attı ama başaramadı ve bunun şimdilik yeterli olacağını düşündüm. Öldürülemeyen bir şeyi öldürmeye çalışarak zaman kaybedemezdik.

"Hadi o zaman." Dönüp koridorda koşmaya başladım ama Orion bana çarptı, beni kollarına aldı ve ben annemin kılıcını göğsüme bastırırken Gölge Canavar'dan hızla saraya doğru uzaklaştı. Bir an için toprak elementimle yeni kılıçlarımız için kılıflar oluşturdum ve onları bellerimize bağladım. Yeniden büyü yapmak iyi hissettiriyordu. Sanki köklerim onarılmış ve içimde yeşererek tüm boş alanları doldurmak için genişliyordu.

"Güçlerini tam olarak nasıl geri aldın?" Orion hayretle sordu, ben destek için kolunu tutarken bana baktı.

"Gölge Canavar'ı neredeyse öldürüyordum, göğsünü yarıp açtım ve hepsi Emrimle birlikte dışarı fırladı."

Ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi ve gözlerini vahşi bir zevk doldurdu. "Kahretsin, keşke bunu görseydim."

"Buradan çıktığımızda sana her şeyi tek tek anlatacağım," dedim.

"Buna güveniyorum." Durdu ve Kraliyet Kahin Odası'nın dışında olduğumuzu fark ettiğimde neredeyse kamçılanıyordum.

Orion'un kollarından fırladım ve hava büyüyle kapıyı menteşelerinden sökerek odanın bir ucundan diğerine uçurup duvara çarptım. Odanın ortasındaki cam tahtın üzerine yığılmış, baygın ve yüzünde kesikler olan Gabriel'e doğru koştum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kardeşime bunu yapmaya cüret eden orospu çocuklarına karşı i ç i m d e n intikam ateşi yükseldi.

Şakağına bir büyü dokunuşuyla onu uyandırdım, yaralarını silmek için ona da iyileştirici büyü akıttım.

Gabriel nefes nefese uyandı, gözleri hayallerle doluydu, Orion zincirlerini tuttu ve Emir gücüyle onları parçaladı.

Kardeşim uzanıp yanağıma sıktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bakışlarını bilgi doldurdu. "Başardın."

"Başardım," diye sırtarak onayladım ve onu ayağa kaldırdım. "Ve şimdi gitmeliyiz."

Gölge Canavar geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, homurdanarak bizi selamladı ve yanımıza geldi, ama saldırmadı, sadece bizi bir kez daha bulduğu için mutlu görünüyordu ve ben de bulduğu için oldukça mutluydum.

Orion onu sihirli kelepçelerinden kurtarmak için harekete geçtiğinde Gabriel, "Lanet olası yıldızlar adına," diye nefes aldı.

"Sorun yok. O artık bizim tarafımızda. Sanırım," dedim. "Ya da belki bir kızdır. Gerçekten bilmiyorum."

"Bizimle gelmiyor," diye mırıldandı Orion ve ben de kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Öyle," dedim basitçe.

"Öyle değil," diye ısrar etti. "Ve acıkır acıkmaz hepimize saldırmayacağını kim söyleyebilir?"

"Artık özgür. Bize zarar vermeyecek," dedim kararlılıkla, bu konuda haklı olduğumu umuyordum ama onu burada bırakıp tekrar Lavinia'nın tutsağı olmasına izin veremezdim. En azından, onu geride bırakırsak bize karşı kullanılabilecek bir silahtı.

"Bu doğru olsa bile, devasa bir ölüm canavarını buradan gizlice nasıl kaçıracağız?" Orion itti.

Onun sözleriyle Gölge Canavar dumana dönüştü ama Lavinia'nın komutası altındayken sahip olduğu koyu, çürümüş renk yerine şimdi soluk gri bir renge bürünmüştü ve onu anlamış gibi omzumun yanında gezinmeye başladı. Homurdandım ve Orion bana kuru bir bakış attı.

"Hayır," diye hırladı.

"Evet," diye karşılık verdim ve Gabriel ayağa kalkarak Biz.

"Evlilikte didişmenin zamanı değil," dedi. uyardı.

"Evlili değilsek bu evlilik sayılmaz," diye belirttim.

"Evleneceğiz," dedi Orion hırlayarak.

"Kim demiş?" Tereddüt ettim.

"Ben söylüyorum," diye tersledi. "Bu savaş biter bitmez seninle evleneceğim."

"Yapacaksın, değil mi?" Gözlerimi ona diktim. "Biz zaten çiftleştik, neden evlenelim ki?"

"Yine," diye araya girdi Gabriel. "Gerçekten zamanı değil. Gitmemiz gerek."

"En güvenli çıkış yolunu görebiliyor musun?" Kardeşime sordum ve başını sallayıp onu takip etmemizi işaret etmeden önce bir an geleceğe baktı.

"Şimdilik Tarikat hediyelerimiz olmadan hareket etsek iyi olur, sarayın dışında muhafızlar var ama yakında yeni görev yerlerine geçecekler. Bunun zamanlamasını iyi yapmalıyız," dedi Gabriel mistik bir şekilde.

"Bekle," dedim, odadan çıkmadan önce kolundan tutarak. "Daha önce üzerimizde izleme büyüleri vardı,

Ya sende varsa?"

"Bana bir tane takmakla uğraşacaklarını sanmıyorum, kaçarsam böyle bir kaderi görebileceğimin tamamen farkındalar. Ama emin olacağım." Gabriel geleceğini araştırmak için bir an durduktan sonra cesaret verici bir gülümsemeyle bana döndü. "Bir şey yok."

"Güzel," diye iç geçirdim ve odadan çıkarken bana yol gösterdi.

Orion yanımdayken onun arkasından koridorda hızla ilerledim ve kulağıma konuşmak için eğildi. "Benimle evleneceksin."

"Bilirsin, insanlar genellikle birine evlenmek isteyip istemediklerini sorarlar, sadece emretmezler," diye fısıldadım.

"Zaten yıldızlar tarafından benimle çiftleştirildin, soracak ne var?"

"Çiftleştik diye evlenme teklifini es geçemezsin." Ona sert bir bakış attım. "O yüzden bir dahaki sefere bu konuyu açtığında gerçekten ama gerçekten kibarca sorsan iyi edersin. Ve evet diyeceğime dair hiçbir söz vermiyorum."

"Ya da bunu kabul edeceğimi," diye omzunun üzerinden geri attı Gabriel.

"Peki ne zamandan beri senden izin almak zorundayım?" Orion şok içinde sordu.

"Bu soruyu destekliyorum," diye seslendim ona.

"Kardeşin olduğuma göre, sana göz kulak olmak benim görevim," diye yanıtladı Gabriel, kısa bir koridordan sola doğru keskin bir dönüş yaptı ve biz de peşinden koştuk.

Ben alay ettim ama Orion kaşlarını çattı, arkadaşının sözlerini çok ciddiye alıyormuş gibi görünüyordu. Bu çok saçmaydı çünkü Gabriel'i ne kadar sevsem de, eğer istersem Orion'la evlenmek için onun iznini beklemeyeceğimden emindim.

"Darius Tory ile evlenmek için senden izin istemedi," dedi Orion.

"Biliyorum. Ve bunu onunla Perde'nin ötesinde konuşacağım, ama şu anda iki farklı düzlemde olduğumuz ve yakın zamanda ölmeyi planlamadığım için

Ona öbür dünyada bir tekme atmayı planlıyorum. Ancak sen ölüm yoluyla benden kaçamazsın, bu yüzden kız kardeşimle evlenmeye kararlıysan bana karşı nazik olsan iyi edersin." Gabriel sağa savruldu, sonra yavaşladı, gözleri bir hayalle parlarken sırtını duvara dayadı.

Orion ve ben, kılıçlarımızı kaldırmış ve boştaki ellerimizde büyü çatırtıları çıkararak onun etrafında koruyucu bir şekilde ilerledik.

"Seni seviyorum." Orion bana göz kırptı ve ben de her zamanki gibi onun için eridim.

"Ben de seni seviyorum. Hadi eve gidelim." "Bugünlerde ev nerede?"

"Ailemiz her neredeyse," dedim göğsüm sıkışarak, hepsini o kadar çok özlüyordum ki. Buradan çıkmalı ve onlara geri dönmenin bir yolunu bulmalıydık.

"Peki üçümüzün, Tory, Xavier ve Caleb'in dışında kimleri sayıyoruz?" diye sordu.

"Max, artı Sofia ve Tyler. Seth'e sarılmak için can atmıyormuş gibi davranma," dedim dudaklarımın kenarında hafif bir gülümsemeyle.

"Aslında, sanırım kafese geri döneceğim," diye kestirip attı.

Ona başımı salladım ama sonra düşüncelerim ailemizden kaybolan kıza döndü, kalbim Geraldine'in kaybıyla parçalandı. Dünya onsuz asla eskisi gibi olamazdı.

"Bu taraftan." Gabriel sarsılarak kendine geldi ve bir kez daha önümüzden koşmaya başladı.

Kederimi bir kenara bırakıp şu anda yapılması gereken şeye odaklandım. Hata yapamazdık, buradan çıkmak zorundaydık. Eğer Lionel ve Ejderha Muhafızları tarafından yakalanırsak, Lavinia'nın bizi öldürmekten vazgeçmesi için hiçbir neden kalmayacaktı.

Sigara içilen bir odadan geçtik ve bir kapıdan geçerek Ejderhaların heybetli resimlerinin ve geniş bir taş balkona açılan gümüş kenarlı cam kapıların bulunduğu geniş bir koridora girdik. Gabriel bir havuzun içinde yavaşlayarak durdu.

Ay ışığında yanına gittim, kaşlarımı çatarak ona baktım, gözlerinin buğulandığını ve alnında bir endişe kırılgılığı olduğunu gördüm. "Ne oldu?" Bize geri döndüğünde fısıltıyla sordum.

"Yol açık ama... havada uğursuz bir şeyler olduğunu hissediyorum."

"Artık hızlı gidebilir miyiz?" Orion onun yanına doğru atıldı. "Sen ve Darcy uçarken ben koşacağım."

"Evet, zamanı geldi." Gabriel tişörtünü çıkarıp bir kenara fırlattı ve vücudunun her yerinde bulunan sayısız dövmeli sembolü ortaya çıkardı. Siyah kanatları sırtından fırladı ve balkon kapılarına dönerek onları ardına kadar itti. "Buraya tırman, biz senin üzerinde kalacağız Orio ve arazinin ötesindeki ormanlık alana doğru düz bir atış yapacağız. Koşuşları aştığımız anda Lionel geri dönecek, ama hareket etmeye devam ettiğimiz sürece o bize yetişmeden çoktan gitmiş oluruz. Ondan sonra da ondan kaçmak için Görüşümü kullanabileceğim."

Kanatlarını esnetti ve ben de saçlarımı savuran temiz, berrak kış havasını içime çektim. Özgürlük onu talep etmem için bana yalvarıyor, eve, kız kardeşime, arkadaşlarıma dönmenin bir yolunu bulmamı istiyordu. Onlara giden yoldaydım, sonunda yeni bir kader ortaya çıkıyordu. Bir an için Stella'nın fedakârlığının ağırlığı havada asılı kaldı ve yaptığı şey için içimden minnettarlık geçti. Yıkım ve kötü eylemlerle dolu bir yol izlemiş zehirli bir kadın olabilirdi, ama sonunda hayatını benim ve oğlu için feda etmeyi seçmişti. Ve bundaki iyiliği inkar etmek mümkün değildi.

Sadece göğüs plakası üst yarımı kapladığından, kanatlarım serbestçe esneyebildi ve onları tekrar hissetme beklentisiyle içimde bir heyecan uğuldayarak onlara seslendim.

Onlar bana doğru gelirken, tüylerin bronz parlaklığı sırtımda yükselirken ve Anka Kuşum içimde şarkı söylerken inledim.

Orion'un gözleri beni izlerken parladı. "Bu iyi hissettirdi mi, güzelim?"

"Çok iyi," diye nefes verdim.

"Haydi," diye ısrar etti Gabriel, zıplayarak balkonun kavisli taş korkuluğuna çömeldi, gözleri avını arayan yırtıcı bir kuş gibi yerde geziniyordu. "Alçaktan uçacağız. Hareket etmek için şu ağaçların örtüsünü kullanalım." Ormanlık alanın içinden geçerek geniş arazinin çevresine doğru ilerleyen bir patikayı işaret etti.

Başımı salladım, arkasından ilerledim, bir kez daha uçmak için can atıyordum, kanatlarım sırtımda çırpınıyordu, beni gökyüzüne fırlatmaya hazırdı.

Ayın üzerinden bir gölge geçti ve üçümüzün de kafası o yöne döndü. Hepimizin etrafına bir hava kalkanı fırlattım ve Orion elimi tuttu, gücü benimkiyle birleşerek kalkanı daha da güçlendirdi.

Lavinia, yıldızlar arasında örülmüş karanlık gökyüzünde neredeyse gizlenmiş bir şekilde üzerimizde asılı duruyordu.

Kesin bir ölüm alameti gibi alçaldı, ellerinden fırlayan devasa gölge kirpikleri etrafımızı saran güç kubbesine korkunç bir güçle çarptı ve onu yerinde tutmak için savaşırken sendelememize neden oldu.

Gabriel bir küfür savurarak balkondan aşağı atladı ve Lavinia tepemizde sinirli ve düşmanca bir tavırla süzülürken gökyüzüne baktı; vücudundan gölgeler sarkıyordu ve yüzü hırıltıyla kaplanmıştı.

"Ne yaptın sen?!" Öfkeli bir suçlamayla Orion'u işaret etti ve ben de onun dikkatini üzerime çekmek için Anka ateşinin kanatlarımdan taşmasına izin vererek dehşet içinde çığlık atmasını sağladım. "Hayır!" diye bağırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?!"

"Lanet bozuldu," diye tükürdüm. "Artık sana bağlı değiliz."

"Canavar'ım nerede?" diye hırladı. "Bana gel. Bu hainleri parçala."

Gölge Canavar dumanlı haliyle bana yaklaştı ama onun çağrısına cevap vermedi. Artık onun esiri değildi ve bu gece ona gerçek bir kurtuluş şansı sunacaktım. Kaçış kapısının eşiğindeydim ve

maiyetimle birlikte çıkışa doğru yürüyorum, bana yardım edin.

"Kimse sana yardıma gelmiyor Lavinia!" Bağırdım, kalkanımıza daha fazla güç verirken bakışlarımı Gabriel'in altından yerden yükselip gölge sürtüğün arkasından gökyüzüne doğru süzülen kalın sarmaşıklardan uzak tuttum.

Gabriel sarmaşıkların boyuna jilet gibi keskin dikenler ekleyerek onu yakalamaya hazır bir ağ ördü. İhtiyacımız olan tek şey bir şanstı ama aklım İmparatorluk Yıldızı'na ve soyuma musallat olan lanete döndüğünde, kaderi lehimize çevirmek için benden önce gelen tüm Anka kuşlarının gücünü toplamam gerekeceğini biliyordum. Ama öyle olsun. Lavinia hırladı, hava gırtlaktan gelen sesle titredi.

"Bundan emin misin, küçük Prenses?" diye tısladı ve başının bir hareketiyle Nymph'ler aşağıdaki ormanlık alandan sürünerek çıktılar, hepsi ağaçlarla o kadar iyi kaynaşmıştı ki geldiklerini görmemiştik. Onlarca vardı, belki de yüzlercesi karanlıkta saklanıyordu, Ama bu yeni meydan okuma bile beni bocalatmadı.

Sarayın göbeğinden yükselmiş, yüzlerce Fae'nin kanıyla yıkanmış, bir canavarla savaşmış ve kaybettiklerimizi geri almıştım. Şimdi kurtuluşun eşiğindeydik ve yıldızlar, güneş ve ayın yardımıyla bu gece buradan birlikte ayrılacaktık.

Lavinia kalkanımızı bir kez daha savurdu ve hava büyü kubbesi bir adım geri çekilirken Orion ve ben topuklarımızı sıktık.

Bir Su Perisi korkunç bir çılgılık atarak uzun sondalarıyla ağı işaret etti ve Gabriel, Lavinia onu durdurmak için dönmeden ağı ona fırlattı. Ağ Lavinia'ya çarptı, onu sardı, sıkıca bağladı ve dikenler derine battıkça kan döküldü.

"Gidin!" Ben emrettim ve Lavinia ağdan kurtulmak için mücadele ederken biz balkonun kenarına doğru koştuk.

Gabriel bana doğru baktı ve planımın kafamda gelişmesine izin verdim, ondan ne yapmasını istediğimi görmeden önce gözleri bir saniyeliğine parladı ve başıyla onayladı. Orion'a doğru hamle yaptı, sağ elini kavradı ve avucunu aşağıya doğru oydu. Parmaklarının arasından su büyüğü akıyordu ve bunu Stella'nın kanını Orion'un avucundan toplamak için kullandı, sonra da kırmızı bir buz kristalini içine hapsetti.

"Sen ne-" Orion başladı ama Gabriel kan kristalini bana fırlattığında Orion'u yakaladı ve balkonun kenarından atladı, kanatlarını açıp esintiye kaptırdı.

Orion adımı haykırdı ve kurtulmak için savaştı, ikisi de bir Nimf ordusunun onları beklediği ağaçların altında gözden kaybolmaya başladılar. Ama bu kaçışta benim de payım olduğunu bildiğim ve düşmanlarımız arasında bir yol açmaları için onlara güvendiğim için aklımın bu korkutucu düşünceye takılmasına izin veremezdim.

Kristali yapraklardan yapılmış bir keseyle bileğime bağladıktan sonra parmaklıklardan fırlayıp gökyüzünde Lavinia'ya doğru koşmaya başladım; onu görüş alanıma alırken kanatlarım arkamdaki havada alev alev yanıyordu. Hala ağın içinde çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyordu ve ben saldırmaya hazırlandım, nabzım savaşıyor ve intikamım benim adımı mırıldanıyordu.

İçimden Anka ateşi fışkırdı ve bu cadının bana ve Orion'a yaşattığı tüm öfke ve acıyla dolu bir kükreme çıkardım.

Gölgeleri onu kafesleyen ağı delip geçmişti ama hâlâ üzerine doğru gelen ateş topunu fark edemeyecek kadar dikkati dağınıktı. Ölümcül kıvılcımlardan oluşan bir yağmurla ona çarptı, onu gökyüzünden yere düşürdü ve dehşet içinde çığlık atarak ağaçlara doğru yuvarlandı.

Peşinden daldım ve alçaldıkça Nimflerin çingirakları kafatasıma saplandı ve büyümü kilitledi. Ama Tarikatım ve Lavinia'yı sonsuza dek yok edecek bir planım varken büyüye ihtiyacım yoktu.

Lavinia'nın elleri ağaçlara çarpmadan önce havaya kalktı, yüz hatları bir intikam resmiydi ve bana doğru gölge sarmalları göndererek kanatlarıma dolandı ve onları sıkıca bağladı.

Kontrolümü kaybettim ve ağaç gölgesine çarpıp yere yuvarlanmadan önce bir çığlık attım. Lavinia o kadar şanslı değildi, vücudu bir kraterin içinde yanıyordu, omurgası bir kütüğün yanan kabuğunun üzerinde geriye doğru eğilmişti.

Anka ateşim alevlendi, kanatlarımı tutmak için savaşı gölgeleri yakıp geçti ama Lavinia'nın karanlık gücü alevlerin yoğunluğu altında yok oldu.

Uzaktan gelen savaş sesleri bana Orion ve Gabriel'in kendi savaşlarıyla karşı karşıya olduklarını söylüyordu ama şu anda dikkatimi onlara veremezdim. Bir intikam savaşı beni bekliyordu, Lavinia'nın kötülüğünün kurbanı olan herkesin intikamını almak için önümde bir fırsat vardı.

Düşmanıma doğru koştum, Anka ateşi parmaklarımdan bükülerek ona çarptı, o ayağa kalkmak için mücadele ederken, gölgeleri saldırımla neden olduğum yanıkları ve kırık kemikleri iyileştirmeye başlamıştı bile.

Gölgeler ondan patladı, ateşime çarptı ve onu geri tutmaya çalıştı, Anka kuşumun alevleri onun karanlık gücünü aynı acımasızlıkla yiyip bitirdi.

Ona nefretimi haykırdım, Orion'a yaptıklarının adaletsizliği göğsümün ortasında bir yarık açmıştı. Bedelini ödemesini, canının yanmasını istiyordum. Ve onun ölümünü izlemekten zevk alacaktım. Ama onu henüz ölüme gönderemezdim. Önce, hazinede bulduğumuz kitaptan öğrendiğim büyüü ona yapmam gerekiyordu. Eğer bunu başarabilirsem, artık kendini iyileştirmek için gölgeleri çağıramayacaktı. Ve artık elimde gönüllü bir kurbanın kanını taşıyan bir buz kristali olduğu için, büyüünün işe yaraması için tam olarak ihtiyacım olan şeye sahiptim.

Stella'nın ölümü bizi özgürleştirmişti ve bu gölge sürtüğün de sonunu getirecekti. Tüm kuşklarımıza rağmen

Orion'un annesi, bunun için ona minnettar olmalıydım.

Kraterin üzerine Anka ateşinden bir kubbe ördüm ve Lavinia dışarı çıkmak için gölgelerinin tüm gücüyle savaşıırken onu içine hapsettim. Onu sonsuza kadar tutamazdım ve onu orada tutmak için harcadığım çaba başımın ağrmasına neden oldu.

Ellerimi kaldırıp Kraliçe Avalon'un bana öğrettiği karmaşık düzende hareket ettirirken homurdandım ve büyüü onun duyabileceği kadar yüksek sesle ve net bir şekilde söyledim. "İçindeki gölgeleri bağladım. Kapıları tenine karşı kapatıyorum." Kelimeleri eski dilde tekrarladım ve Lavinia çılgık atarak kaçmak için daha fazla mücadele etti. "Umbras constringo intus. Pellem tuam claudo fores!"

Yer patladı, gücü toprağa aktı ve gölgeler etrafımdaki tüm ağaçları kökünden söktü. Uçmak zorunda kaldım, dallar toprağa çarparken onlardan kaçmak için sağa sola daldım, konsantrasyonum dağıldı ve Lavinia'nın toprağı yırtıp alevlerimin altından kaçmasına izin verdim.

Ateşimi bir hüsrarla uzağa fırlattım ve Lavinia elinde gölge kılıcıyla bana doğru uçtu. Gökyüzüne doğru koştum, daha da yükseğe, yıldızlar izlerken parılıyordu, bu dövüşteki entrikaları atmosfere yayılıyordu. Ve bir kez olsun, onlara bir gösteri sunmaktan çok mutluydum.

Lavinia'nın arkamdan hızla yaklaştığını hissettim ve beyaz kılıcımı kınından çıkarıp kaldırdım ve onu karşılamak için döndüm. Gölge kılıcı, patlayan bir bomba gibi bir sesle benimkine çarptı ve darbe vücudumda yankılandı.

Dişlerimi sıktım, o kılıcını benimkine sertçe bastırırken kanatlarım sırtımda çırpınıyordu ve kolum onu geride tutma çabasıyla titriyordu. Ama o yaklaştıkça, gücü kılıcımı göğsüme yaklaştırdı, kılıcının baskısı yoğunlaştı. Yüzünü kaldırdı, obsidyen gözlerinde zafer dansı vardı, gölgeler kıpırdanıyordu

neredeyse şeffaf teninin altında. Ama bu benim için bir son değildi.

Ayaklarımı kaldırdım ve göğsüne bir tekme attım, bir inçlik alan kazandım ve kanatlarımı sertçe çırparak muazzam bir hızla gökyüzüne doğru uçtum. Bir anda kuyruğuma takıldı, bacakları gölgeden başka bir şey değildi, kollarını uzatmıştı ve elindeki kılıç beni şişlemeye hazırdı.

Kanatlarımdan dökülen Anka ateşini sırtımdan aşağı gönderdim ve çıplak ayaklarımın üzerinde yuvarlandım. Çığlık attı, alevlerimin sıcaklığından kaçmaya çalışırken bir o yana bir bu yana savrulmak zorunda kaldı ve ben de gökyüzünde geriye doğru takla attım, kanatlarımı sıkıca kavradım ve kılıcımı hazır tutarak ona doğru düştüm. Yıldızlar daha parlak, göz kamaştırıcı ve her zaman izliyor gibiydi.

Kılıcım Lavinia'nın sırtını kesti, et, kemik ve gölge annemin parıldayan kılıcının altında parçalandı ve Lavinia feryat etti, tüm vücudu siyah bir gölgeye dönüştü.

Etrafımda döndüm, yanan tüylerim düşmanımın hayalet gölgesinde bir yay çizdi ve Lavinia'nın çığlıkları o bulutun içinde duyuldu. Benden gidebildiği kadar uzağa fırladı, o karanlık sisi gece tarafından yutuldu ve ben onu hiç göremedim.

Gözlerimi bir o yana bir bu yana çevirerek onu aradım, kılıcım bana gelebilecek her türlü saldırıya hazırdı. Ama ondan hiçbir iz yoktu ve Gölge Canavar'ın da bir noktada beni terk ettiğini, artık sırtımda gezinmediğini fark ettim.

Elimdeki kılıcı düzelttim, Nimflerin ağır çingirakları hâlâ aşağıdan yukarıya taşınıyor, Orion ve Gabriel'in kavgasının kükremeleri bana ulaşıyordu.

"Lavinia!" Kükredim. "Benimle Fae gibi dövüş!"

Sarayın önündeki çimenli kıyıda cisimlendi, iyileşmiş ve yeniden bir bütün olmuştu. Onu görüş alanıma aldım, cesaret ve kararlılık hareketlerimi körüklüyordu. Kılıcımı kınına soktum.

Kılıcımı ateşime tercih ettim, gökyüzünde ona doğru uçtum ve onunla yerde buluşmayı hedefledim.

"Kral eve geliyor!" diye seslendi bana neşeli bir kahkahayla. "Yakında yine arılar gibi bir kavanozun içine hapsolacaksınız ve ben de onun kanınızı akıtmasına izin vereceğim. Ve işi bittiğinde, ruhlarınızı kemiklerinize hapsedeceğim, böylece gelecek günler boyunca hepinizle ziyafet çekebileceğim."

Dizlerimin üzerine çökmüştüm, bakışlarım savastaki görüntülerime kilitlenmişken boğazıma safra kaçıyordu. Derimin yüzeyinin hemen altında yaşayan ve sayısız hayatı kolayca parçalayan acımasız yaratık.

Ne kadar zamandır orada mahsur kaldığımdan emin değildim, kendime bakıyordum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, gözümü kırpmadan yaptığım katliamı izliyordum. Gördüklerimin arasına babamın korkunç saltanatının görüntüleri serpiştirilmişti. Onun gerekçelerini, bahanelerini dinledim, söylediği sözler benimkileri yankılıyordu. Ama yaptığı şey için bir mazereti vardı. Lionel onun vahşetinin sebebiydi. Yaptıklarım tamamen bana aitti.

Buraya neden geldiğimi hatırlayamıyordum, özümde ne olduğum gerçeği beni yiyip bitiriyordu, ta ki eskiden olduğum kızın bir kalıntısından başka bir şey olmayana kadar, orada kendi gerçeğimin önünde diz çöküp olduğum şeyin gerçekliği karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlayana kadar.

Böylesine şiddet uygulayabilen birinin bir taca layık olabileceğine kim nasıl inanabilir? Böyle kötücül bir öfkeyle yaratılmış bir canavarın sevgiyi hak edebileceğine kim inanabilir?

Bu kelime zihnimde yankılandıkça boğuldum, kendi gerçekliğimin ötesinde bir yerden altın gözlerin üzerime dikildiğini hissettiğimde beni ağırlığı altında sakat bıraktı.

Rüzgâr o kadar tanıdık bir ses tonuyla "Kalk," diye homurdandı ki, nabzım onun emriyle yüksek sesle çarptı, ancak olduğum yerde diz çökmüş, kendi yıkımımı izlemeye devam ettim.

Bu krallıktaki insanların korkması gereken şey bendim, hepsinin aklın ötesinde vahşi olarak selamladığı hükümdarın gerçek varisi bendim. Acımasızdım, intikamcıydım, öfkeliydim. Ve bu yanlarım o savaştan beri daha da güçlenmişti. Bir zamanlar sahip olduğum yumuşaklık, o gün bedenimi kaplayan alevler tarafından yakılıp yok edilmişti. Kaybettiğim...

Bir dokunuşun hayaleti yanağımı okşarken başımı kaldırdım, o vapurda, babamın yüzünü taşıyan bir yaratığın ayaklarının dibinde kendi yıkımımın ardından uzuvlarım titriyordu.

"Kalk Roxy," diye hırladı rüzgâr ve çenem bu isimle daha da yukarı kalktı. O lanet isim.

Ben ayaklarının dibinde kırılırken, feribotçunun kötü niyetli bakışlarıyla bana gülümsediğini gördüm.

"Çok az kişi kendi benliğinin dehşetiyle yüzleşebilir ve onun yanında durabilir," diye mırıldandı hiç tanımadığım bir babanın şefkatli sesiyle. "Özellikle de senin yaptığın eylemlerden suçlu olanlar. Kırılmaz olan ve yine de bu kadar kolay parçalanan, kurnaz ve dürüst, acımasız ve savunmasız, saf ve lekeli olan nedir?"

Gözlerim bir kez daha suya kaydı ve kısa bir an için kendi formumun ötesinde bir şeyin savaş alanında acımasız ve yıkıcı bir şekilde ilerlediğini gördüm. Gökyüzünü yırtan altın bir Ejderha gördüm, metalik pullarından ışık parlarken çenesinden ateş fışkırıyordu ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Tüm korkulardan daha büyük olan nedir?" Feribotçunun bakışlarıyla bir kez daha karşılaştığımda tısladım, uzuvlarımdaki son gücü toplayıp topuklarımın üzerinde geriye yaslanırken yanaklarımdaki yaşlar kuruyordu. "Bencillikten daha güçlü ve nefretten daha acımasız olan nedir?"

"Sadece bir kez cevap verebilirsin," diye mırıldandı vapur görevlisi ve bu kez sesinde bir çatlak vardı, babamın mükemmel yüzünde, sözlerine karışan gırtlaktan gelen bir hırıltı, sanki benimle ilgili gerçeği benim de görmeye başladığım kadar açık bir şekilde görebiliyordu ve sonuçta o kadar da kolay yok edilebilecek bir şey değildi.

"Sonu gelmeden savaşacak ve merhamet etmeden yok edecek olan nedir?" Kendimi ayağa kaldırıp bana musallat olan iblisle yüzleşirken gücümü toplayarak talepte bulundum.

"Havuzun derinliklerine tekrar bak," diye bağırdı. "Ne olduğunuzun gerçeğini görün."

"Baktım," diye cevap verdim, sesim kırılgan, harap bir tondaydı, kendime dair gördüğüm her şeyi, vahşeti, sonsuz, korkunç gücü ve bunu düşmanlarıma nasıl öfkeyle çevirdiğimi düşündüm. "Ve unutmamı umduğun bir şey gördüm."

"O da ne?" diye sordu vapur görevlisi, su altımızda çalkalanmaya başlamıştı, vapur tehlikeli bir şekilde savruluyor, dengemi korumak için mücadele ederken içim içimi yiyordu.

"O yaratığa dönüşme sebebim." Ona tekrar bakmak için başımı çevirmeden savaş alanında öfkeyle yanan canavarı işaret ettim. Çünkü çoktan bakmıştım, çoktan görmüştüm ve artık korkmuyordum. "Aşk."

Bilmecelerine bu kelimeyle cevap verdiğimde feribotçu vahşi bir kedi gibi tısladı, kanatlarım sırtımdan kopup ceketimi parçaladığında ve ruhumda ikamet eden kabusların yaratığını görmesine izin verdiğimde çantamın sala çarpmasına neden olurken cildim alevler içinde patladı.

"Aşk beni canavarlaştırıyor," diye devam ettim, ona doğru adım atarken botlarımın izi kendini yakıyordu.

Tıslayan ve işe yaramaz bir protestoyla sıçrayan vapurun tahtasına. "Nefretin korlarından doğan aşkın derinliklerini tattım ve ikisi arasındaki her duyguyu yaşadım. Hıçkırığa ağladım, öfkelen dim, yalvardım ve yıldızlara lanet okudum ama bunların hiçbir i en ufak bir fark yaratmadı. Bu yüzden sevginin intikama dönüşmesine izin verdim, içimde alevlenmesine ve yanmasına izin verdim ve yıldızlara meydan okumanın bir yolunu buldum. Sen bu yolun önünde duruyorsun, bu da demek oluyor ki bu canavarla kendin karşılaşmayı umuyordun."

"Aşk saftır," diye reddetti kayıkçı, ben ilerlerken bir adım geri çekildi. "Aşk fedakârlıktır."

"Kendimi feda ettim!" diye bağırdım ve bedenimi aydınlatan alevler herkesin görebileceği bir fener gibi parladı. "Bu savaşa her şeyimi ve varlığımı verdim. Ağladım, öfkelen dim ve göklerin bizi bir kez olsun kayırması için yalvardım ama bunun yerine oyunlarını bize çevirdiler ve sunabileceğim her şeyi aldılar. Onlara bunların hiçbirini vereceğime dair söz vermedim. Onların seçtiği bedeli asla kabul etmedim, bu yüzden aşkım kırılmaz, acımasız, zalim ve sonsuz olsun, savaşın habercisi ve şiddetin çağırıcısı olsun. Tüm bunlar ve daha fazlası olsun çünkü yıldızlar ve onların eğlenceleri için kendimi feda etmekten bıktım. Onların oyunlarında bir kukla olmaktan bıktım. Benden birçok kez aldılar ve şimdi beni kışkırttıklarında yarattıkları canavarla yüzleşmek zorunda kalacaklar çünkü ben... Vardı. Yeter. Yeter!"

Bu finalle feribotta ayağımı yere vurdum. tahta sal ayaklarımın altında çılgınca sallanırken ve kayıkçı kayıktan fırlatılırken çığlık atarken, fokurdayan su tıslayarak ve tükürerek içine dalarken benden güç fışkırıyordu.

O dalgaların altında kaybolurken dünya titriyor gibiydi, ölümünün yankıları sanki Elementlerin tüm dengesi onun yenilgisiyle değişmiş gibi o yerden yayılıyordu.

Ama sal suyun üzerinde savrulurken ve kanatlarım dengemi korumama yardımcı olmak için parlarken, o sonsuz havuzun bir kenarını, sürüklenmenin bir sonunu gördüm ve gözlerimi ona sabitledim. Bir canavar olabilirdim ama asla öyle olmadığımı iddia etmemiştim.

O kenara yaklaştıkça rüzgâr hızlandı, dünyanın kendisi onun ötesinde bir hiçliğe dalıyor gibi görünüyordu ve üzerine tünediğim sal ben ona doğru koştukça hız kazanıyordu.

Havada yankılanan bir nabız vardı, dünyada feribotçunun ölümüyle başlayan ve ancak buraya yapmak için geldiğim şeyi bitirdiğimde sona erecek olan bir titreşim. Ya da denerken öldüğümde.

Vapur altımda sallanıp duruyordu, o uçurum her kalp atışında daha da yaklaşıyordu ve uçurumun üzerinden atlarken gökyüzüne sıçradım, kanatlarımı sertçe çırparken çantamı kaptım ve bir hava akımına yakalandım.

Sal içine doğru fırlarken, altımdaki inişi kıvrılan duman gizledi, geçişini işaret eden hiçbir ses yoktu, dipte bir şeye çarptığını bile gösteren hiçbir şey yoktu.

Rüzgâr etrafımda dönerek beni olduğum yerde döndürdü ve bir selamlama ve tanışma gibi alevlerimin arasından geçerken alevlerimin parlamasına neden oldu.

O rüzgârda sesler vardı. Nefes nefese yakarışlar ve içten dualar. Hepsini duyduğumda göğsüm ağrıdı, sayısız ses onları kurtarması için yıldızlara haykırırken, cevap olarak sessizlikten başka bir şey gelmedi. Sesimi duydum, Darius'u o savaş alanında bulduğumda beni harap eden hıçkırıklarla göğsümün sızladığını hissettim, vücudu soğuk ve boştu, ruhu gitmişti ve benimki de onunla birlikte parçalanmıştı.

Bir an için felç oldum, o anıya, o zamandan beri içimden bir parçayı söküp alan acıya kapıldım. Bazı açılardan hala oradaydım, o savaş alanında, onun soğuk elini elimde tutuyor ve kadere fikrini değiştirmesi için yalvarıyordum.

Onu terk etmemiştim. Bir an bile. Onu öldüren hançeri alıp kendi etimi kesip açtığımda bile elini bırakmamıştım. Bırakmamıştım. Ve o yara izi avucumun içinde karıncalanırken, duman ve sedir kokusu etrafımda dalgalanırken ve ona ettiğim yemin havada vızıldarken, asla bırakmayacağımı biliyordum.

O benim yok edicimdi. Eskiden olduğum kızın mahvoluşu ve dönüştüğüm kadının yaratıcısıydı. O benim tek gerçek aşkımdı, yıldızlardan gelen herhangi bir yardım ya da engelleme olmadan. O benim Elysian Eşim'den daha fazlasıydı. Eşimden daha fazlasıydı. O benim sonumdu. Ve haftalar önce ona ettiğim yemini tutmaya hazırdım.

Gökyüzü ve Ruh Rüzgârları bana fısıldamaya devam etti ama artık onları dinlemenin ötesindeydim.

Başımı eğip altımda kıvrılan dumana baktım, sonsuz düşüşe doğru baktım ve ona teslim olduğumda sonsuza kadar düşmeyeceğimi biliyordum. Çünkü dileklerini yerine getirmek için yıldızlara bel bağlayan bir ruh için bu sonsuz olabilirdi. Ama ben bir kraliçeydim, kendi dualarımı gerçeğe dönüştürmek için gelmişim ve bu ya da öteki alemde beni reddedebilecek hiçbir güç yoktu.

Anka kuşum gökyüzüne yükselen bir ateş parıltısı içinde göz kırptı, kanatlarım soldu ve havadan düşüp yerine getirilmemiş vaatlerimin fısıltılarını avucunda tutan dumana doğru fırladığımda ısı dağıldı.

Gabriel

Nimfler büyüümü çalmadan önce elime kabaca yontulmuş metal bir bıçak almayı başarmıştım.

Üzerlerindeki gölgelikten uçarak, kesebildiğim kadarını kestim. Ama akın bitmek bilmiyordu, Lavinia'nın tüm Su Perisi ordusu, onları yardımına çağırdığı gibi araziye döküldü. Ağaca benzeyen formları yüzlerini buruşturarak bana doğru dönüyor, cehennemden doğmuş gözlerinden nefret sızıyordu. Birçoğunun çingirakları üzerimizde ağırlık yapıyordu, onlar bastırmaya çalışırken benim büyüme ulaşmak imkânsızdı.

Orion Vampir hızıyla aralarına daldı, onları bıçakladı ve bağırsaklarını deşti, sondalarının ölümcül bıçaklarından kaçarken onları dizlerinin üstüne çöktürdü. Darbeleri vahşiydi, Tarikatının gücü ve kalbindeki kinle besleniyordu.

Görü'nün bir parıltısı kafamdan geçti, elindeki siyah kılıç mor bir ateşle parlıyordu ve bunun Hail'in silahı olduğunu hemen anladım. Görü'nün derinliklerine doğru ilerledim ve kendimi o kılıçla kazara yaptığım bir el hareketiyle Hydra ateşini ölümcül bir cehennemde her yöne fırlatırken gördüm.

Orion'u yakalamak için acele ederken havada bir değişiklik hissettim, ağaçların arasından uçarak peşinden gittim ve olabildiğince hızlı hareket ettim. Sanki başka bir varlık benimle birlikteydi ve Hail bana çocukken yüzmeyi öğretirken, saray arazisindeki gölün ılık yaz sularında su sıçrattığım geçmişe dair bir anlık görüntü zihnime çalındı.

"Devam et, Gabriel!" diye tezahürat yaptı.

Bu sözler geçmiş yerine şu anda yankılanıyor gibiydi ve bana bir enerji parlaması verdi. O anı benim için kaybolmuştu; Ling Astrum beni dünyadan sakladığında zihnime koyduğum güçlü bloklar yıllar önce kırılmış olabilir, ancak kalıcı etkileri vardı, çocukluğumda algılayamadığım boşluklar vardı. Ama zamanla, kaybettiğim tüm değerli anları ortaya çıkarmayı umuyordum.

"Orio!" diye seslendim ve kılıcını bir Su Perisi'nin kürek kemikleri arasına sokmak için yavaşlarken bana baktı.

Önünde küle döndü ve ben de onun yanına indim, nefesimi tuttum ve elimi omzuna koydum. Ama o kadarcık bir süre bile orada kalmamız saniyeler içinde etrafımızın sarılmasına neden oldu; sayılamayacak kadar çok Nymph, göğüslerinde ıngıraklarla ağaçların arasından geçerek, sondalarını kaldırmış ve gözlerinde ölüme susamış bir şekilde bize doğru yaklaşıyorlardı.

"Ver onu bana." Kılıcı Orion'un elinden kaptım ve o da dişlerini göstererek düşmanlarımıza döndü, dişlerinden başka bir şey kullanmadan boğazlarını sökmeye hazırды.

"Yakın dur," diye uyardım ve Nimfler bize ne kadar yaklaşmış olursa olsun, bana itaat etmesi, öngörülerime güvenmesi gerektiğini biliyordu. Bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti.

Nimflerin hareketlerini göremiyor olabilirdim ama bu ateşi ve potansiyelini görebiliyordum. Keşke kılıcı doğru şekilde hareket ettirebilseydim ve o alevleri tutuşturabilseydim.

"Noxy," diye ısrar etti Orion. "Planın nedir? Çünkü seninle ormanda oynadığımız bu oyundan her ne kadar keyif alsam da, sanırım Goldilocks gibi mahvolmak üzereyiz

Üç ayının evine girip kahvaltıda kendini yedirdiğinde."

Bir Su Perisi dilinden yuvarlanan sihirli bir çingirakla ona doğru koştu ve Orion eğilerek bacaklarından yakaladı ve bir çığlık atarak sırt üstü çevirdi, yere çarptığında yer titriyordu. Kafasına indirdiği keskin ve acımasız bir tekmeyle işini bitirdi ve Orion cesedi kaldırıp Nimflerin üzerine fırlatarak onları geri püskürttü.

"Noxy!" diye havladı, arkama geçmek için Vampir hızıyla bir hamle yaptı ve onları uzak tutmak için savaşırken homurtu ve çığlık sesleri geldi.

"Bir saniye." Kılıcı tekrar salladım, bir kez daha gördüğüm anıyı çağırdım, ama şimdi bana gelmiyordu.

"Acele et lan!" Orion etrafımda bir daire çizerek bize ulaşmaya çalışan tüm Nymph'leri uzaklaştırdı, alnında bir gerginlik çizgisi vardı.

Kılıcı havada öyle bir çevirdim ki, içinden çıkan mor ateş bir spiral çizerek beni zevkle sırttırdı.

"Başardım," diye ilan ettim Orion başımın üzerinden süzülerek geçerken, alaycı bir suratı olan kule gibi bir Su Perisi'nin kollarından fırladı. Sağ tarafımdaki bir ağaç gövdesine çarptı ve bir iniltiyle yere düştü.

"Bu harika, Noxy," diye çimlere doğru konuştu, kendini yukarı itti ve bana geri döndü, saç çizgisindeki bir kesikten bir çizgi kan damlıyordu, ama bunun dışında neyse ki iyiydi.

Rakiplerimiz bir kez daha saldırırken kılıcı savurdum ve babamın kılıcını kullanırken tehditkâr bir şekilde onlara baktım. Tamam, o benim kan babam değildi. Ama beni köklerime kadar sevdiğini bilecek kadar ilişkimizi görmüştüm ve ben de aynı şekilde hissetmeye meyilliydim.

Mor ateş bizden her yöne doğru patladı ve Orion'u bir korunun bile ona değmediğinden emin olmak için yanıma çektim. Vahşi alevlerden oluşan kasırga, düşmanlarımızın içini oyup geçti.

Kâğıt, ilk sıradakileri kuruma çevirirken diğerleri can havliyle kaçışıyor, etrafımızdan dehşet çığlıkları yükseliyordu.

"Ha," diye güldüm ve Orion'a baktım.

"Az kaldı, sence de öyle değil mi?" Kendini silahlandırmak için kınımdan derme çatma toprak kılıcımı çıkardı, sonra bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Nerede o?"

"Bu sende kalmalı." Siyah kılıcı ona uzattım, onu kabaca işlenmiş bir kılıçtan çok daha fazla koruyacağını biliyordum.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Bu bir aile yadigârı. Hepsi senin, Noxy."

Onunla tartışacak zamanım yoktu, bu yüzden başımı salladım, bir kez daha geleceğe baktım ve bizim için bir yol buldum.

"Gökyüzüne çıkalım ki daha iyi görebilelim." Arkasına geçtim, kollarımı onunkilerin altından geçirdim ve onu göğsüme doğru çektim.

"Bu bizim Titanik anımız mı?" diye mırıldandı ve ben de yerden kalkıp onu ağaçların üzerine taşımadan önce kıs kıs güldüm.

Bakışlarım Darcy'nin saraya yakın bir yamaçta dönen kırmızı ve mavi Anka ateşinden bir kürenin üzerinde gezindiği yere takıldı ve gölge sürtüğün bu kürenin içinde olduğunu varsaydım.

"Kahretsin," diye nefes aldı Orion.

"Ben sana dokunurken sakın kız kardeşime bakıp ereksiyon olma," diye uyardım.

"Çok geç," diye mırıldandı ve ben de lanet okuyarak bizi olabildiğince hızlı bir şekilde Darcy'ye doğru uçurdum.

Ona ulaşmadan önce kulağıma bir kükreme geldi ve sesin geldiği yöne döndüm; altın kapıların ötesinde bir grup Ejderha belirmişti. Bazıları hâlâ Fae formlarındaydı, Lionel'in Bağlanmış adamlarından oluşan bir alay ise donanma cüppeleri içinde niyetle ilerliyor, bu taraftaki savaşı fark ettiklerinde öfke çığlıkları onları terk ediyordu.

"Yakalayın onları!" Lionel kendisine bağladığı Muhafız kitlesinin ön saflarına doğru ilerlerken gürledi.

İçlerinden henüz yer değiştirmemiş olanlar bunu yaptı ve Lionel'in devasa yeşim taşı formuyla birlikte gökyüzüne doğru havalanarak tam bu yöne doğru ilerledi.

"Siktir," diye tısladım, sonra bakışlarımı yukarıdaki bulutlara çevirdim ve hızla onlara doğru uçtum. "Darcy - kımıl!" Seslendim ve kafasını çevirdi, derisinden ateşler fışkırıyor ve bakışlarında vahşi bir öfke yanıyordu. Bu tarafa doğru hızla gelen Ejderhalara bakıp bana başını salladı ve ben de onu takip etmesi için yol göstererek bulutlara doğru ateş ettim.

Yeterince yükseğe çıkar çıkmaz Nimflerin gücü bizi serbest bıraktı ve büyü damarlarımda tekrar çatırdamaya başladı. Orion'u serbest bıraktım ve o da yeni restore edilmiş Element'ini kullanarak gökyüzüne çıktı.

Kız kardeşim hâlâ ortaya çıkmamıştı ve altımızda böğüren yaklaşık iki yüz Ejderhanın sesi içime korku saldı.

Aptalca bir şey yapma, Darcy.

"Onun için geri dönüyorum," diye homurdandı Orion, çoktan alçalmaya başlamıştı ve ben de onu takip ederken başımı salladım, bizi buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Altımızdaki bulutların arasından devasa bir çene seti çıktı, o kadar genişti ki Orion kaçmaya bile çalışmadan ölüme mahkûm olmuştu. Keskin dişler etrafına kapandı, kan aktı ve boğazımdan bir çığlık koptu, başka bir çene seti bulutlardan kurtulurken konumumu ele verdi, yeşil ve parıltılı. Rüzgârdan kokumuzu almış olmalılar ve elimdeki buz bıçaklarını Lionel Acrux'un ağzının çatısına sapladığımda bile çoktan kaybolmuştum, çeneler kapanıyor, dişler derimi parçalıyordu-

Korku dolu bir çığlık atarak imgelemden sıyrıldım ve Orion'u kolumu tutarken buldum, gözlerinde endişe vardı.

"Ne oldu?" diye sordu.

İkimizin de ölmediğinden emin olmak için bir an durdum, arkadaşımın kolunu tutup ona sıkıca sarılmak için uzandığımda bu deneyimin acısı ve kederi üzerime yapıştı, onu kaybetme düşüncesi tasavvur edilemeyecek kadar korkunçtu. Hâlâ ormanlık alandaydık, ayaklarımız yere sağlam basıyordu. Henüz başımıza bir felaket gelmemiştir. Ama Nimfler yeniden toplanmaya başlamıştı, Hydra kılıcından çıkan alevler etrafımızdaki ağaçları yalayarak sönerken bu tarafa dönmeye başlamışlardı bile.

"Ejderhalar geliyor," diye mırıldandım, kaderin tüm yollarını takip edip bu gece hayatta kalmanın bir yolunu ararken zihnimden bir sürü imge geçti. Ama ortaya çıkarlarsa, yüzleşecek çok fazla kişi vardı ve kesinlikle öldürülürdük. "Eğer gelirlerse bizi ölüm bekliyor. Tek şansımız Nymph'lerin yanından savaşıarak geçmek ve Lionel eve dönmeye karar vermeden önce kaçmak."

"O zaman Mavi'yi bulalım ve buradan siktir olup gidelim," dedi kararlı bir şekilde, ama korkunç bir kükreme havayı doldurdu ve görüşümün çok geç olup olmadığını merak ettiğimde midem düştü. Ejderhalar çoktan buradaydı ve kaderin demir parmaklıkları etrafımızı sararak bizi yakın, kanlı bir sona doğru son bir yola sokuyordu.

Ama sesin kaynağını aramak için döndüğümde, orada bulduğum Lionel değil, Lavinia'nın sahte kral için doğurduğu barbar oğlu Tharix'ti.

Yerde dört ayak üzerinde koşuyordu, yüzü hırıltıyla sabitlenmişti ve bize doğru yaklaşıırken siyah gözlerini kana susamışlık yaldızlıyordu. O, bu dünyaya ölüm yağdırmak için tasarlanmış bir yaratıktı ve ben onun hiçbir hareketini algılayamıyordum, onun çekirdeği gölgeden oluşuyordu.

Su perisi çingirakları hâlâ havayı dolduruyordu, Hail'in kılıcından çıkan mor ateş etrafımızı saran kömürleşmiş ağaç gövdelerinde sönerken daha fazlası geri dönüyordu.

Kanatlarımı esneterek, "Ben onun üzerine çıkacağım," diye karar verdim. "Sen yerde dikkatini dağıtırken ben de Hail'in kılıcıyla ona yukarıdan saldıracağım. En azından uçamıyor."

Tharix havaya sıçradı ve vücudunda öyle bir değişim oldu ki şok içinde bir adım geriye sendeledim, devasa siyah bir Ejderha derisini parçaladı ve ayın ışığını çalan kösele kanatlarla havalandı.

"Bu arada Noxy, Tharix bir gölge Ejder'e dönüşebiliyor," dedi Orion ve bana doğru hamle yaparak gövdeler arasında bize açık olan tek yöne doğru itti.

Ben de onun yanında uçarak havalandım ve ikimiz de Emir hızımızı kullanarak çoktan peşimize düşmüş olan gölgelerden doğan Ejderha ile aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştık.

"Şu süslü kasırga ateşi şeyini tekrar yapma şansın var mı?" Orion ağaçların arasında zikzaklar çizerek seslendi.

"Yeniden şarj olması için zamana ihtiyacı var," diye nefes aldım bu gerçeği gördüğümde.

"Harika. Benim için başka iyi haberlerin var mı yoksa hepsi bu kadar mı? Sanırım bu hafta piyangodan da benim numaralarım çıkmadı?" Orion kuru bir sesle sordu, sol tarafımızdaki ağaçların arasından gelen Nymph sesi bana tam olarak ne kadar boku yediğimizi anlatıyordu.

Kanatlarını esnetip ölümcül çenesini açarak ağzında dönen bir gölge kasırgasını ortaya çıkaran Tharix'e baktım. Ölümcül siyah gözleri benimkilerle kilitlendi ve Orion'u olabildiğince sert bir şekilde iterek ikimizin de yere yuvarlanmasına neden oldum, dik bir tepeden aşağı yuvarlanırken Tharix'in çenesinden dökülen gölge patlamasını kıl payı kaçırdık.

Arkamızdaki ormanlık alan Tharix'in muazzam gücüyle yerle bir oldu; ağaç kabukları, toprak ve enkaz her yere saçıldı.

"Yılın bu zamanı Peçe'nin çok güzel olduğunu duymuştum," dedim, ayağa fırladım ve Orion'u da yanıma alarak yankılanan sese aldırmadan

Ağaçların arasından koşarak uzaklaşırken yanımda bir acı hissettim.

"Siktir git," diye soludu Orion, sonra beni öyle şiddetli bir şekilde durdurdu ki neredeyse kırbaçlanacaktım. Beni kocaman, oyuk bir kütüğün içine çekti ve ben de eğildim, ikimiz kütüğün içinde yan yana çömeldik.

"Nimfler," diye homurdandı Orion. "Dümdüz ilerleyin. Dinleyeceğim ve bakalım açık bir yol bulabilecek miyim?"

Yukarıdaki Tharix'in kükremesi kalbimin çarpmasına neden oldu ve Orion başını eğerek onların ayak seslerini dinlemeye odaklandı.

Zamanımız azalıyordu; Lionel ve Ejderha ordusu her an gelebilirdi ve ölüm arkamızdan yaklaşmaya devam ediyor gibiydi.

"Bir şey var mı?" Alçak sesle tısladım, bizi arayan Nimflerin sesi kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Karanlığın içinden bana baktı ve o bakışın ağırlığını, kabul etmeye dayanamadığım cevabı hissettim. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Ve Görüşüm bize yardım etmek için işe yaramazdı. "Peki... Perilerin arasından geçmeye mi çalışacağız yoksa Gölge Ejderha ile gökyüzünde şansımızı deneyecek miyiz?" İçimdeki korkunç korkuyu açığa çıkarmamak için ses tonumu hafif tutarak sordum vücudumda sekiyordu.

"Yeterince yükseğe çıkabilirsek büyümümüzü geri alabiliriz," diye önerdi Orion ve ben de başımı sallayarak onayladım.

"Elimden geldiğince hızlı hareket edeceğim," diye söz verdim.

"Bensiz daha hızlı hareket edersiniz," dedi Orion karanlık bir sesle, sanki onu geride bıraktığım yerde yeni bir plan kuracakmış gibi.

"Seni burada bırakacağım bir gelecek yok," diye konuştum o bu fikri dile getirmeye cesaret edemedi.

İçini çekti. "Pekâlâ, hadi gidip şu öldürülemez pisliğin hakkından gelelim," dedi.

"Seni seviyorum Orio," diye mırıldandım.

"Ben de, Noxy," diye cevap verdi ve hep birlikte hareket ederek, elli Nymph'in bizi fark ettiklerinde çığlık attıkları kütükten dışarı fırladık. Bize doğru koştular, sondaları uzanıyordu, boncuk gözleri ödülleri kilitlenmişti.

Orion'u yakaladım, kanatlarımı sertçe ırdım ve içimde yanan Emrim'in tüm hızıyla havalandım. Hızla ilerledik, gölgelikleri yararlanarak geçtik ve Tharix bizi fark ettiğinde kükredi, gece yarısı kadar siyah kanatlarıyla bu tarafa doğru süpürdü.

Bakışlarımı yukarıdaki bir bulut parçasına dikmiştim, kanatlarım öfkeyle çarpıyor ve kalbim son atışlarını yapıyor olabilirdi.

Büyümün geri dönüşünü hissetmek için çaresizce çırpınıyor, onu kavramak için yalvarıyordum ama hava arkamda patladı ve Tharix'in ciğerlerinden fışkıran gölgelerden oluşan bir patlama sırtıma çarptı.

Sağ kanadım kırılırken haykırdım ama patlamanın etkisiyle daha da yükseğe çıkarken parmaklarımdaki sihir karıncalandı. Bir elimi salladım ve bize hiç değilse bir şans vermesi için dua ettiğim bir illüzyon yarattım. İllüzyon bedenlerimizden koptu, tıpkı bizim gibi görünerek gökyüzünde süzölürken ben de gerçek Orion'la beni gölgeye hapsettim.

Tharix böğürdü, yemime kandı ve yanlış atışımın ardından utı. Ancak hissettiğim küçük zafer kıpırtısı, ivmemi kaybedip düşmeye başladığımda, büyüüm bir kez daha kilitlendiğinde ve kırık kanadım ihtiyaç duyduğumuz anda beni hayal kırıklığına uğrattığında yutuldu.

Orion hava atmaya çabaladı, gücünün kırıntılarını korudu ve birbirimize tutunarak bizi bekleyen yere doğru döne döne inerken inişimizi yeterince yavaşlattı. Ama ağaçların arasına girdiğimizde büyüü tamamen çalındı, Nymph'lerin açlık çığlıkları ölümcöl ıngıraklarıyla hafifledi.

Orion biz düşerken bir dala tutundu, diğer eliyle beni tuttu ve homurdanarak beni dalın üzerine çıkarmak için var gücüyle çabaladı. Beni tuttu

ve altımızdaki Nimfler öfkeyle çılgık atarak bize ulaşmaya çalışmak için zıpladılar, sondalı parmakları üzerinde durduğumuz dalı sıyırdı.

Ölmeye hazır değildim. Ailem beni beklerken ve onları bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi parçalamışken olmazdı. Oğlumun büyüdüğünü, yaşayacağı hayatı ve mükemmel eşiyle tanıştığı günü görmüş olabilirdim ama bunu gerçekten yaşamak istiyordum. Uyandığında orada olmak ve mezun olduğunda ona tezahürat yapmak istiyordum. Geleceği için çok fazla olasılık vardı, ama karanlıkta yolumuzu bulabilirsek sahip olabileceği mutluluk anları da vardı. Ve onun için orada olmalıydım.

Kırık kanadımı hareket ettirmeye çalışırken irkildim, ama yakın zamanda tekrar uçamayacağıma dair bir söz olarak gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

Dal gürültüyle çatladı ve Orion'la bakışlarımızı paylaştık, olacakların bilgisi aramızda kırık cam gibi paramparça oldu. En azından bugün ölmem gerekiyorsa, en iyi arkadaşım yanımdaydı. Ama kaderin son kapısı yüzüme sıkıca kapanana kadar pes etmeyecektim.

Dal koptu ve ikimiz de kılıçlarımızı çekerek bir canavar çemberinin arasında ağır bir şekilde yere düştük.

İlk Su Perisi beni yakaladı ve boğazımdan çıkan vahşi bir sesle kılıcımı savurdum, ailemi tekrar görme kararlılığım iliklerime kadar işledi.

İlk düşmanımı küle çevirdim, Orion'un arkamda başka bir su perisiyle çarpıştığını duydum ama dönüp ona bakamadım ve onu son kez görmemiş olmak için dua ettim.

Bir sonraki Su Perisi bana ulaştı ve ben de kararlı bir böğürmeyle onun sondalı elini bileğinden ayırdım. Gabe kelimesine çok benzeyen bir ıstırap sesi çıkardı ve ben de hırlayarak kılıcımı kalbine sapladım.

"Yapma. Arama. Beni arama. Gabe." Kılıcı geri çektim ve üç tanesi daha yerini almadan önce küle dönüştü.

Bir anda etrafım sarıldı ve yosunlu zemine, onların arasına fırlatıldım. İçlerinden biri kırık kanadıma basarken, bir diğeri göğsümden yükselen acı çığlığını bastırmak için keskin sondalarını boğazıma kilitledi.

Kılıcımın güçlü bir darbesiyle kolunu kopardım, uzuv yere çarptığında bir gümbürtü duyuldu ve Su Perisi acı içinde geri çekildi. Başka bir Su Perisi üzerime atılarak kılıcı elimden aldı ve fırlatıp attı.

Orio'dan gelen acı dolu bir çığlık benimkiyle yankılandı ve delicesine kıvrandım, ayağa kalkmaya çalışırken kaslarım gerildi. Ama üçünün en büyüğü göğsüme uzandı, sondaları derimi yararak beni feryat ettirdi. O sondalar daha derine inip büyümü ve yaşam gücümü avladıkça kalbim gümbürdedi.

Ölmüştüm, kısıtılmışım ve onların merhametine kalmışım. Orion'un kendi düşmanı tarafından vurulma sesi içime bir umutsuzluk dalgası gönderdi. Her şey bitmişti. Savaşımız kaybedilmişti.

Üzerime eğilen perilerin çirkin, boynuzlu başları arasında gece gökyüzünü aradım, beni almadan önce ölümümün yasını tuttum, çünkü bu dünyada deneyimlemek istediğim çok şey vardı. Taptığım insanlarla paylaşacak o kadar çok sevgim vardı ki. Hayat kısacık, değerli bir şeydi ve daha yeni başlamıştı. Daha fazlasına sahip olalım.

Öfkeli bir kükreme havayı yararak yeri titretti ve ilk aklıma gelen Lionel oldu, kaderlerimiz onun gelişle mühürlenmişti. Ama sonra Gölge Canavar üstümdeki üç Nymph'e çarparak onları yere düşürdü ve dev pençelerinin altında kısırdı. Kafalarını kopardı, üzerime siyah kan püskürttü, sonra da başımın üzerinden atlayıp bize doğru gelen Nymph'lere hırlayarak saldırgan bir köpek gibi onlarla aramıza girdi.

Tereddüt ettiler, güçlü yaratık karşısında geri çekildiler ve ben de kürküne tutunarak kendimi ayağa kaldırdım, sağ kanadım sırtımda garip bir şekilde sallanıyordu ve acı içimi titretiyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldım ve Gölge Canavar bana doğru hafifçe dönerek sevgiyle homurdandı.

"Orio?" Arkama döndüğümde onu dudağı yarılmış ve sol bacağı kan işerken buldum ama onu hayatta bulduğum için içimde bir rahatlama yankılandı. Orion gözlerinde yorgunlukla topallayarak bana doğru gelirken Hail'in kılıcını almak için hareket ettim, Gölge Canavar'ı görünce ifadesi şoka dönüştü.

Gölge Canavar ileri atıldı, koluma sokuldu ve bir şey yapmamı ister gibi tekrar homurdandı. Beni sırtına tırmanmaya çağırdığını anlamam bir saniye daha sürdü ve ne olursa olsun tamamen sikilmiş olduğum için yaptım, kendimi yan tarafına çektim ve bir bacağımı omuz bıçaklarının üzerinden salladım.

Orion Gölge Canavar'ın üzerinde bana baktı, tereddüt içindeydi ama başımı sertçe sallayınca öne fırladı ve arkama tırmandı. Şu anda müttefiklerimiz konusunda seçici davranamazdık ve bu hayvan az önce bizimle kesin ölüm arasına girmişti.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Hayatımızı kurtardı," dedim omuz silkerek ve parmaklarımı Gölge Canavar'ın kürkünde düğümledim. "Bizi Darcy'ye götür," diye emrettim, anlayacağını umarak ve anlamış görünüyordu çünkü ileri atıldı, Nymph'leri bowling lobutları gibi yere serdi ve ağaçların arasından hızla uzaklaştı.

Tharix gökyüzünde kükredi ve ben de boynumu büktüm, aşağıda bizi fark ettiğinde artık illüzyonuma kanmadığını gördüm. Kovalamak için döndü ama Gölge Canavar şimdilik onun çok önündeydi ve güçlü pençeleri üzerinde öfkeyle ilerliyordu.

Ejderhalar gelmeden önce Darcy'ye ulaşip kaçamazsak

bunun tek bir yolu vardı. Ve bu kanlı, üzücü bir son olacaktı.

Düşüş aniden sona erdi, yere indiğimde zemin ayaklarımın altında çatırdıyordu. Düşüğüm duman Varışım ile birlikte etrafımda dalgalanmaya başladı, titreyerek uzaklaştı ve görebilmem için biraz yer açtı.

Buradaki hava bile neden geldiğimi biliyor gibiydi.

Etrafımdaki dünya aynı anda hem hiçbir şeyden hem de her şeyden oluşuyordu. Baktığım her yer çorak bir araziydi ve yine de çevresel görüşümde hayat kıvılcımlanıyordu, sanki ona bakmak varlığının göz kırpmasına neden oluyordu, ama asla gerçekten yok edilemezdi.

Burada neyle karşı karşıya olmam gerektiğini biliyordum ve sanki düşüncelerim onları tek başına yaratmış gibi, önümde alevler patladı, onların ortasında bir kapı belirdi, içinden geçen manzara karanlıkta kaldı.

Uçurumun Ateşleri.

Diyarlar arasındaki geçit.

Ona doğru adım attım, alevlerin sıcaklığına yaklaştıkça çantamın ağırlığı artıyordu ve ilk kez ateşin gücünün tenime battığını ve Anka kuşumu beslediğini hissetmedim. Bunlar normal alevler değildi. Ve ben

Tarikat yeteneklerimin bile beni onlardan muaf tutmaya yetmeyeceğini hissediyordum.

Çantamı bıraktım, sanki transa geçmiş gibi Ateş Kitabı'nı çıkardım, ellerim daha aklıma gelmeden ne yapacağımı biliyor gibiydi.

Sayfaları karıştırdım ve bir tanesinde durdum, parmağım cesedi yanan bir ateşin üzerinde yatan bir adamın resminin üzerine bastı, sonra bakışlarım resmin yanındaki başlığa kaydı.

Yıldızların kendileri tarafından yazıldığı gibi, sadece bedeninden koparılmış bir ruh yanan kapıdan geçebilir. Ancak hâlâ ölümlü bedenine bağlı olan bir ruhun, gerçek geçişiyle yüzleşen bir başkasının sırtında fark edilmeden geçip gidebileceği uzun zamandır düşünülmektedir.

Sözcükleri iki kez okudum, bir şekilde bana bir kurban çağırmanam gerekip gerekmeyeceğini merak ettim, Lionel Acrux'un ordusunun, ihtiyacım olan şey uğruna öldürmekten çekinmeyeceğim serseri bir üyesini. Bunu düşünmeye istekli olmamın benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim ama bu yolda artık geri dönemeyecek kadar ilerlemiştim ve ödemeyeceğim çok fazla bedel olduğunu sanmıyordum.

Ama kelimeleri tekrar okuduğumda, bunun için talimatlardan ziyade planımın bir sonraki bölümüne dair bir ipucu olup olmadıklarını merak ettim ve deri ceketimin kanatlarımı deldikten sonra kalan parçalarını çıkarıp bir kenara attım.

Her şeye rağmen yanan kapıdan nasıl geçebileceğimi zaten biliyordum.

Bu düşünceler zihnimde dönmeye başladığında nabzım hızlandı ve Ateş Kitabı'nı kapattım

Sonra onu çantama geri koydum ve içinden düşmanlarımın kanından oluşan sürahiyi aldım.

Onu yere koyduktan sonra kaya tuzu torbasını çıkardım, ardından da bu amaç için seçtiğim beş cam kristali aldım.

Çantamdan bir demet kuru kekik çıkardım ve diğerlerinin yanına koydum.

Yanan kapı ne yapmayı planladığımı biliyormuş gibi parladı, alevlerin sıcaklığı tenimi yaladı ve yoğunluğundan etimin karıncalanmasına neden oldu.

Kaya tuzu torbasını aldım ve dökerken yürümeye başladım, yere bir pentagram çizdim, ortası bedenimi içine alacak kadar büyüktü. Rünlerin kadim dilinde kelimeler mırıldandım, parmağım ilerledikçe sembolleri boyadı, yere düşen alevlerle havayı çizdim ve rünleri pentagramın dış kenarındaki kayaya yaktım.

Bu bittiğinde, beş kristali topladım, her seferinde bir tane olmak üzere avucuma aldım ve pentagramın noktalarına yerleştirmeden önce her birine gücümü bastım. Biri dönen mavi su büyüsuyle, diğeri yeşil toprak büyüsuyle, sonra da alev alev yanan ateş ve en saf havayla doldu. Son olarak, ruhumun derinliklerindeki o anlatılmamış güç kuyusuna uzandım ve eteri çağırdım.

İçimde saf bir enerji dalgası gibi yükseldi, onu kristale kanalize edip pentagramın başına yerleştirirken nefesim kesildi ve organlarım birkaç acı verici uzun an boyunca hareketsiz kaldı. Diğerleri gibi parlıyordu ama kalbi simsiyahtı, gözlerimin algılayabileceği herhangi bir renkten çok bir ışık boşluğuna benziyordu.

Yerleştirirken parmaklarım biraz titredi ve bu iş bitmeden önce bundan çok daha fazla güce ihtiyacım olacağını bildiğimden kıpırdamamalarını diledim.

Korkularımınla yüzleşmişim, gerçeğimle yüzleşmişim ve şimdi bu büyüünün benden istediği bedelle yüzleşmek zorundaydım.

Beni bu uçurumun dibinde bulmak için dumanı delip geçen ışık ben çalışırken titriyordu, dünyayı sarsan bir ses, yeryüzünü titreten bir talep, sanki yıldızlar bana bağıyor, ne yaptığımı anladıklarında bana öfkeleniyorlardı.

"Seni lanetledim," diye hırladım, elimi gökyüzüne doğru fırlattım, yaralı avucumu onlara doğru açtığımda eter benden yuvarlandı ve serbest bıraktığım güçle gökyüzünün titremesine neden oldu. "Size bir söz verdim. Ve bunun gerçekleştiğini görmenin zamanı geldi."

Beş köşeli yıldızın ortasına doğru ilerledim, her hareketimde büyümü arttırdım, sevdiğim adamı bu dünyadan çalan hançerle kolumu kesmeden önce bağlı kekiği avucuma aldım.

Kanım sıcak ve hızlı bir şekilde aktı, kurutulmuş otların üzerine düşmesine izin verdiğim her kırmızı sıçramada benden eter damlıyordu. Ölülerle iletişim kurmak için kekik. Bir yol açılıyor ve yeterince uzun bir süre öyle kalıyor.

Kurumuş otlar kanımla sıçradığında, demeti üzerimden fırlatıp doğruca o kapının kalbine attım. Gücümle etrafını sardığımda ve irademi ona fırlattığımda giriş öfkeyle kükredi.

Bunun bir geçit olması amaçlanmamıştı, sadece bu dünyadaki alevlerin kalbi, o Elemente sahip olan her Fae'deki her alevle bir bağlantı olması amaçlanmıştı. Ama umurumda değildi. Yıldızların onun için hazırladığı tasarımla ya da başka bir şeyle ilgilenmiyordum ve geçidi irademle bağladığımda, dünyanın temellerinde bir çatlağın ürperdiğini hissettim.

"Teslim ol," diye tısladım, eter içimde çalkalanırken topuklarımı toprağa gömdüm, kapı yerine bana tasma olmaya çalışıyordu.

Ellerimi uzattım, Elemental büyü benden fışkırdı ve onlara adanmış pentagramın dört noktasında patladı.

Ateş kristalinin yanında ateş canlandı, sonra dönen bir su topu, ardından dönen bir hava büyü küresi ve bir

yeşil çimenlerin yeşermesi. Kapı ile benim aramda sadece eter dolu kristal kalmıştı ve ben gücümün derinliklerine dalıp o en eski büyüünün kalbini çağırdığımda, saf ışıktan bir kız ondan koptu.

Onu çağırmak için gereken güç benden kopunca dizlerimin üzerine çöktüm, yüz hatları o kör edici ışık tarafından tamamen gizlenmiş olan figüre bakarken nefes nefese kaldım. Geçitle olan bağlantım beni bir kez daha çekmeye çalışırken ayaklarını önüme dikti ve altın enerjiden bir asa çekip karanlık eterden bir filizi doğrudan alevlere doğru fırlatırken dişlerimi acımasız bir gülümsemeyle sıktım.

Kapının çekişi aniden kopunca kıcımın üstüne düştüm, onu kavrayışım demire, iradem iradeye dönüştü ve neyi başardığımı fark ettiğimde dudaklarım yukarı çekildi.

Nefesim kesiliyordu ve kolumdaki kesik acıyla zonkluyordu ama işim bitmemişti ve dinlenmek için bir an bile ayıramıyordum.

Kan sürahisini almak için çabaladım, bardağın içinde dönerken sıvının koyu kırmızısına baktım, odamda uyandıktan sonra onu kendimden nasıl hortumladığımı hatırladım, vücudumu kaplayan düşmanlarımın kanı şimdi kullanmam için hazır bir silahtı.

Sürahinin kapağını açtım ve iki parmağımı kana daldırdım, derin bir nefes ciğerlerimi doldurdu. Kendimi pentagramın tam ortasına yerleştirdim ve çağrıyla yükselmeye başlayan büyüye odaklandım.

Eteri içime çekerken kendi derime rünler çizdim, sanki onun için bir kapmışım gibi bedenimi onunla doldurdum, başka bir şey değil.

Eter, üzerime çizdiğim rünlerle buluştuğunda, onları yakaladı, güç onları yaktı ve bedenimi birbiri ardına dağlarken dişlerimi sıkmama neden oldu.

Acı acımasızca içime işlerken lanet okudum, büyü kemiklerime kadar işlerken yakıyordu.

Bedenim, sanki et onun için çok az anlam ifade ediyormuş ve ruhumun gerçek ödülünü arıyormuş gibi üzerimden geçiyordu.

Yere düştüğümde içimden kopan çığlığın sonu yoktu ve ruhum o gücün içinde tutuşurken içimi parçalayan acının gerçekliğiyle örtüşmeye yaklaşamadı.

Her şey benden koparıldı, Anka Kuşum onunla olan bağlantım koptuğunda haykırdı, kontrolümden alındığında gücüm üzerindeki hakimiyetim azaldı, kullanmaya başladığım ve artık elimde tutamadığım büyüün derinliklerine düştü.

Büyü yaşayan bir varlık gibiydi, kendi istekleri ve ihtiyaçları, dünyaya başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir açlıkla bakarken görülmesi gereken korkunç bir şeydi. Beni bu amaçla kullanmak, yok etmek, yok etmek, yutmak istiyordu.

Açlığı beni neredeyse tüketirken kendime olan hakimiyetim titredi, ancak onun felaket arzularının gelgitinde sürüklenirken, kendi ihtiyaçlarımın bir parıltısı beni çağırdı, lanetlenmemin altın gözleri ve tüm bunların nedeni. Kendim için seçtiğim adam, onu reddetmek için sahip olduğum her nedene rağmen, bizi iten ve çeken yıldızlara rağmen, aramızda kapanan Perde'ye rağmen. O benimdi, ben de onun ve buraya onu yanıma döndürmek için gelmiştim.

Varlığımın son derinliklerinden fışkıran bir güç patlamasıyla, eterin kontrolünü tekrar elime aldım ve onu kendi irademe boyun eğmeye zorladım.

"Bir yol açın," diye tısladım, yumruklarım sıkılmıştı, kan parmaklarımın arasında sıkışıyor ve omurgam altımdaki kayaya doğru eğiliyordu.

Evren talebime isyan etti ama ben geri adım atmayı reddettim, sahip olduğum gücün her bir zerresi, beni çevreleyen dünyadan talep edebileceğim ve çalabileceğim her bir parça, irademi onun üzerinde zorladıkça büküldü ve eğildi.

Buraya onu görmeye gelmiştim ve ölümün beni benden önce ele geçirmesine izin vermeyi reddettim.

Etrafımdaki her şey titredi ve sarsıldı, doğa kanunlarının kendileri bu tek isteğimi reddetmek için çalışıyordu, ama ben sadece emrime daha fazla güç kattım, sadece eteri daha fazla çağırdım ve büyük, parçalayıcı bir patlama havayı doldurana ve etrafımdaki dünya yağ gibi parlayana kadar onu irademe bağladım.

Güç azaldı ve aktı, beni onu kullanmanın ıstırabından kurtardı ve ruhumdaki rahatsız edici acıyı durdurmak için savaşırken önüme yuvarlanmama izin verdi.

Ayağa kalktım, uzuvlarım efordan titriyordu ve nefeslerim sık nefesler halinde geliyordu, var olmaya zorladığım, orada asılı duran, alevlerin kapısı içinde bulunan alemler arasındaki boşluğu aldım.

Ona doğru ilerlerken ayaklarım birbirine takıldı, dünyanın geri kalanı, evrenin dokusundaki o yırtıktan başka bir şey kalmayana kadar eriyip gitmiş gibi görünüyordu, o ruhani ışık beni ötesinde kalan her şeyden kör ediyordu.

Sendeleyerek yaklaşırken duraksamadım, kalbim gümbürdüyordu, bana ve duyabilecek herkese hala yaşadığımı kanıtlıyordu. O son adımı atıp ölümün içine yürürken bile.

Kollarım içimden akan güçle titriyor, Lavinia'ya sahip olduğum Anka ateşi küresini besliyordu.

içine hapsoldü. Bu sefer kaçamasın diye her yönü kaplıydı ve o acı çığlıklarıyla kendini alevlere atarken ben de büyü'nün bedenimden havaya yayılmasına izin verdim.

Avıma yukarıdan bakarken yanan kanatlarım sırtımda çırpınıyor, benden yayılan ısı havayı pırıl pırıl yapıyordu. Ötemdeki saray alevlerimle aydınlandı, yüksek duvarları kırmızı ve mavi ışıkla renklendi.

"Adiuro te. Fores claudo. Adiuro te. Fores claudo," Orion'la birlikte keşfettiğimiz kuş tüyü ciltli kitaptan ezberlediğim sözcükleri söyledim, güç atmosfere yayıldı ve Lavinia'nın ağıt yakmasına neden oldu. "Seni bağlıyorum. Kapıları kapatıyorum!"

Bileğimdeki, içinde Stella'nın kanı bulunan keseden buz kristalini çektim, adrenalın nabzımı hızlandırdı.

Periler benden o kadar uzaktaydı ki, çingirakları sihrimi çalmak için bana ulaşamazdı ve elimde kristali taşıyan bir hava akımı yarattım ve

Lavinia'yı tutsak ettiğim Anka ateşi küresinin üzerinde durması için onu yönlendirdim. Alevleri kristalin geçmesine izin verecek kadar ayırmaya zorladım ve kristali gölge sürtüğüne doğru bıraktım, düşerken ateşimin onu eritmesine izin verdim, böylece yanan sıcak kan onun üzerine sıçradı.

"Ahhhh!" diye acı içinde bağırdı ve bu sestten içime çarpık bir zevk yayıldı. Orion'a işkence etmişti ve ben de bu iyiliğe karşılık vermeye, alevlerimin vücudunu her ısırığı hissedecek kadar yavaşça yiyip bitirmesini izlemeye fazlasıyla istekliydim.

Alevlerde açtığım delikten eli dışarı fırladı ve ateşin kapanmasını diledim, parmakları esnedi ve avucunda gölgeler dans etti, ama Emir hediyelerim onları söndürdü ve bir feryatla elini geri çekti.

"Adiuro te. Fores claudo. Adiuro te. Fores claudo," diye daha hızlı konuştum, etrafımdaki güç artıyor, mavi saçlarım rüzgârda dans ediyordu.

Bedenimden kopan büyü muazzamdı, atmosfer benden çıkan enerjiyle çınlıyordu. Gölgelerin neredeyse tamamını o tek ateş küresinin içine hapsediyor, onun onlara erişimini yok ediyor, ruhundan kazıyıp bir daha asla ulaşamayacağı gölge âlemine geri atıyordum. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir güçtü bu; alevler o kadar sıcaktı ki dünyanın erimiş çekirdeğine rakip oluyor, toprağı eritip bir çukura dönüştürüyordu.

Büyü aniden yerine kilitlendi ve onun kim olduğunun tamamına bağlandı. Rüzgâr durgunlaştı ve ağır bir nefes ciğerlerimi terk etti, tüm evren bu güç karşısında susmuş gibi görünüyordu.

"Hayır," diye hıçkırdı ve içimi bir zafer coşkusu kapladı.

Artık bedenine hapsettiklerim dışında hiçbir gölgeyi çağıramıyordu. O kadar zayıflamıştı ki, öldürülebilir olmalıydı. Ve öldürülebilir yaratıklar yanabilir.

Uzaklarda ılık atan perilerin sesi ormanda yankılanıyordu, onların acısı Lavinia'nın acısıydı. Ama ılıklarının arasında başka bir ses daha vardı, neredeyse neşeli gibi görünen ama nedenini bilmediğim çığlıklar.

Lavinia'ya biraz daha yaklaştım, etrafındaki ateşi kapattım ve alevlerimde yanan derinin tatlı cızırtısını duydum. Ölümlü olmayabilirdi ama büyü onun iyileşme ve kesinlikle gençleşme yeteneğini yavaşlatmış olmalıydı. O zaman Anka kuşumun büyüü onun işini bitirmek için yeterli olacaktı ve ben de bu fırsatın tadını çıkarıyordum.

Uzaktan bir Ejderha kükremesi duyuldu ve omurgam diken diken oldu ama bakışlarımı tuzagımdaki Lavinia'dan ayırmadım. Hiçbir şey dikkatimi bu görevden başka yöne çeviremezdi. Onun ölümü benimdi; bunu ilan etmişim ve sonunda bu yeminimi yerine getiriyordum. Yaptıklarının bedelini etinden koparabileceğim her damla acıyla ödeyecekti.

Çok yaklaşmıştım, onu yakalamıştım ve bu sefer bırakmayacaktım. Ateş tenimden öylesine alevlendi ki kıyıdaki otlar solmaya başladı ve gücüm havayı yıkımın çanları gibi çalmaya başladı.

"Darcy!" Orion'un sesi kafamdaki karanlık intikam bulutunu dağıttı.

Arkamı döndüğümde Gölge Canavar'ın sırtında Orion ve Gabriel ile tepeye tırmandığını gördüm ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Tharix arkalarından Ejderha formunda, çenesi genişlemiş ve ağzından gölgeler saçarak gelirken nefesim kesildi. Meydan okurcasına bir elimi kaldırdım, kanımdaki ateşli atomları koruyarak alevlerimden bir Anka kuşu yarattım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Gagasından çıkan içten bir ılıkla uçtu, Gölge Canavar'ın üzerinde süzüldü ve Tharix'i hedef aldı.

Kuş, ejderhanın ağzından dökülen gölgelerle çarpışarak onları Orion ve Gabriel'in üzerine düşmeden savurdu ve onlara

Lavinia'yı güç alanımın içinde hapsetmeye çalışırken.

Tharix gökyüzüne doğru böğürdü, peşinden gönderdiğim alevlerden kaçmak için döndü ve onu elimden geldiğince uzak tuttum. Ancak gökyüzüne tırmanırken, ateşimin uçlarından dönerek bir kez daha üzerimize geldi.

Ağzından gölgeler dökülürken yemin ettim ve onları durdurmak için her yerden alevler çıkmasını diledim. Gölge Canavar, Orion ve Gabriel'i havada asılı kaldığım yere taşırken onları güvende tutmak için Gölge Canavar'ın üzerine Anka ateşinden bir kalkan yaptım.

Gökyüzünde bir gölge çizgisi belirdi ve saldırının bana yönelik olmadığını çok geç fark ederek kendimi siper ettim. Karanlık bulut Lavinia'yı tutan ateş küresine çarptı ve ben de çaresizlik içinde dikkatimi tekrar ona yönelttim, Tharix'in saldırısı altında onu yerinde tutmaya çalıştım. Ancak gölgeler alevlerimde bir delik açmayı başardı ve Tharix yukarıdan aşağıya doğru süzülerek Lavinia'nın için için yanan bedenini pençeleriyle oradan alıp gökyüzüne doğru havalandı.

"Hayır!" Çılgılık attım, alevlerimi peşlerinden gönderdim, tüm tutkumu ve nefretimi oyunculara verdim.

Etrafımda yanan diğer tüm ateşleri söndürdüm, tüm gücümü başlarına ölüm yağdırmaya hazır dev bir Anka kuşu oluşturmaya harcadım ama Tharix daha da yükseğe tırmanıyor, iğrenç annesini kurtarmak için olabildiğince hızlı kaçıyor. O uzaklaşıyordu ve dişlerimi sıktım, kanatlarımı gererek daha yükseğe tırmandım ve onların peşinden kendim gitmeyi planladım.

"Darcy!" Gabriel bağırdı ve ben de kalbim boğazımda ona doğru döndüm. "Gitmek zorundayız. Kader bize karşı dönüyor. Eğer hemen gitmezsek hiçbirimiz bu geceden sağ çıkamayacağız."

Bu gerçek karşısında ruhum çatladı ve Tharix'in gittiği yöne baktım, koyu renkli pulları ağaçların arasında kaybolmuştu.

Gökyüzü. Alev alev yanan Anka kuşum yukarıda daireler çizerek onu aradı ama takip edecek bir iz bulamadı.

Peşlerinden gitmeliydim, eşime işkence eden ve beni izlemeye zorlayan canavarın işini bitirmeliydim.

"Siz gidin," diye seslendim onlara ve Orion'un gözleri bunu reddederek karardı.

Gabriel başını sallayarak onun da gitmeyeceğini söyledi ve ölümlerinin korkunç olasılığı gözümün önüne geldi. Eğer ben kalırsam, onlar da kalacaktı. Ve kardeşimin öngörüsü gerçekleşecekti. Buna izin veremezdim ve bu savaştan geri dönmek ne kadar dayanılmaz olsa da, bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Burada kaçmak için bir şans vardı ve buna intikam almaktan daha çok ihtiyaçları vardı.

Bir çığlık gözlerimi ağaçlara çevirdi, Nymph'lerin hızla üzerimize geldiğini gördüm, ancak birçoğu savaş hücumlarında yavaşlıyor ve ağır ağır göz kırpıyordu. Gölge Canavarın vücutlarından kalkıp gökyüzünde bir hiç olarak kıvrılıp uzaklaştığını fark ettiğimde şaşkınlıkla kaşlarımı çattım, ağır bir büyü kırılıp parçalanıyor gibiydi.

Aynı Su Perileri kardeşlerine saldırdı, sondalar saplandı, saf nefret çığlıkları onları terk etti ve tepeyi sarsan bir kavga çıktı.

Kardeşimin önüne indim ve Gölge Canavar heyecanla kükreyerek saraya doğru koşmaya başladı.

"Neler oluyor?" Perilere baktım ve Orion cevap olarak seslendi.

"Lavinia'ya her ne yaptıysan, buna o sebep olmuş olmalı," dedi.

Diego'yu ve onun gölgelerin iradesine karşı şapkasını nasıl kullanmak zorunda kaldığını düşünerek, "Bazıları istemeden de olsa onun kontrolü altındaydı," dedim. "Benim büyüüm onun onlar üzerindeki gücünü kırmış olmalı." Kehanetten bir cümle kafamda dönüp durdu ve anlamının bu olup olmadığını merak ettim. Köleleştirilmişleri serbest bırak.

"Ejderhalar burada," diye nefes nefese kaldı Gabriel, belimi sıkıca kavradı. "Git!"

Bir parıltı gözüme çarptı ve Lavinia'nın ele geçirdiği hançerin, onu hapsettiğim yanan çukurun içinde yattığını gördüm. Bir hava kırbaıyla hançeri elime aldım, başparmağım kabzasındaki kıpkırmızı lal taşıyı okşarken hançeri belime soktum ve şortumda bir delik açarak bıçağın içeri girmesini sağladım.

Orion, "Çevreye gidin ve Gölge Canavar'ı geri döndürün," diye emretti.

"Zaman yok," dedim kararlı bir şekilde, Gölge Canavar iki süslü gümüş kapının durduğu saraya doğru ilerlerken aklımda kesin bir plan vardı.

Tek bir damla büyü yapmama gerek kalmadan bizim için uçarak açıldılar ve içeri girdiğimiz anda arkamızdan çarparak kapandılar ve sıkıca kilitlendiler.

Koridorlarda ilerledik ve pencerelerin üzerindeki panjurlar kapanmaya başladı, ışığı engelliyor ve düşmanlarımızı uzak tutmak için kendilerini kilitliyorlardı. Saray inliyordu, kapıların, panjurların ve pencerelerin kapanma sesi binanın her yerinde yankılanıyordu ve bu yerdeki büyü damarlarımın derinliklerine işledi.

Gölge Canavar'ın kürkünü çekiştirerek onu koridorlarda yönlendirirken Gabriel bana tutundu ve saraydan Lionel'ın yatak odasına doğru düşünebildiğim en hızlı geçidi kullandım.

Nimflerin çingiraklarını geride bıraktığımızda, Gabriel ve Orion'un son yaralarını iyileştirdiğini görmek için arkama baktım ve Gabriel'in kanadı yerine otururken çatladı, bu da kalbimin irkilmesine neden oldu. Kardeşim daha sonra bana bir iyileştirme büyüseli sundu, cildimde olabilecek herhangi bir yarayı aradı, ancak adrenalinin çok yüksek olmasına rağmen herhangi bir şey olup olmadığından emin değildim. Ona teşekkür ettim, elini sıktım, onu ve Orion'u buradan çıkarma kararlılığı içimi doldurdu.

"Bir planın var, değil mi?" Orion aradı.

"İyi bir tane var," diye yanıtladı Gabriel, açıkça görüyordu benim gittiğim yol.

Binanın ötesinden gelen Ejderha kükreme sesleri, ne kadar yakın olduklarını düşünerek sınırlarımı gerdi. Gümüş halı kaplı merdivenleri hızla çıktık ve sahanlığa ulaştığımızda, önümüzdeki geniş pencerenin ardında yeşil pulların parlaması etrafımıza bir hava kalkanı yerleştirmeme neden oldu. Lionel'ın keskin yeşil pençeleri cama çarpmadan yarım saniye önce kalkanımı yerine oturtmuştum, her yere pürüzlü parçalar yağıyor, perdeleri parçalara ayırıyor ve kalkanımdan sekiyordu.

O içeri giremeden sarayın kepenkleri çarparak kapandı ve Orion ile Gabriel koridordaki diğer kepenkleri dondururken ben de bir elimi uzatıp kepenkleri kapalı tutmak için sarmaşıklar attım.

Etrafından dolandık, merdivenlerden başka bir sahanlığa çıktık ve Gölge Canavar'ı ilerlemeye teşvik ettik. Başka bir pencere duvarının yanından geçtik ve boncuk gibi yeşil bir ejderha gözü bize baktı, peşimizden koştu ve devasa kafasını cama doğru salladı. Cam binlerce ölümcül parçaya ayrıldı ve Lionel'ın çenesinden Ejderha ateşi fışkırdı.

Ona saldırmak için ellerimi kaldırdım ama ben yapamadan sarayın kepenkleri suratına çarptı ve uçümüz de alevleri söndürmek için onları katı buza dönüştürmeden önce üzerlerine su püskürttük.

Kürkünü çekiştirerek onu başka bir koridora doğru ittiğimde Gölge Canavar savruldu, az ileride Lionel'ın odasının kapıları vardı, kapı kolları altın Ejderha başlarıyla değiştirilmişti. Üst dudağım, ailemin evine getirdiği rüküş, egoist süslemeler karşısında kıvrıldı.

Saray kapıları bizim için ardına kadar açtı ve Gölge Canavar o kadar hızlı hareket ediyordu ki Lionel'ın dört direkli yatağına çarptı, hepimiz hayvanın sırtından yuvarlanırken tahta kırıldı. Enkazı bizden uzağa fırlatmak ve düşüşümüzü hafifletmek için hava büyüğü yaptım, kalbim kaburgalarım doğru öfkeyle atarken dik durmaya çalıştım.

Lionel'in çekmecelerini yırtıp açtım, ihtiyacımız olan şeyi bulmak için çılgınca hareketlerle her yeri didik didik aradım.

"Stardust," diye seslendim diğerlerine ve Orion başını salladı, elinde bir kese ve dudaklarında bir sırıtışla önümde durana kadar odanın içinde hızla dolaştı ve her çekmeceyi dışarı fırlattı.

"Neden daha önce söylemedin güzelim?"

Bir kahkaha attım ama Lionel binanın yan tarafına çarpıp pençelerini taş duvara geçirirken tüm yapı sarsılınca kahkaham kayboldu.

Ellerimi kaldırdım, tuğlaların düşmesini engellemek için bir hava kalkanı oluşturdum ve gücümü onun açtığı her deliği kapatmaya harcadım. Burası benim ve Tory'nin eviydi ve onu yok etmesine izin vermeyecektim. Hasar kalıcı değildi, tamir edilebilirdi, en azından kendime sürekli bunu söylüyordum.

Daha fazla Ejderha içeri girmeye çalışmak için kendilerini duvarlara atıyordu ve pencereden bir bakışta Lionel'in hizmetkârlarının ve mahkûmların sarayın büyüleriyle pencerelerden oraya, buraya ve her yere fırlatıldığı görölüyordu. Mahkûmlar canlarını kurtarmak için koşuyorlardı; bazıları Lionel'ın takipçileriyle dövüşecek kadar uzun süre duraklarken, diğerleri sadece özgürlük için yarışıyorlardı.

"Burası!" Gabriel seslendi ve döndüğümde onu duvarı işaret ederken buldum. "Orada gizli bir geçit var, bizi çatıya çıkaracak," dedi, kuzguni saçlarından bir tutam gözlerine doğru dalgalanıyordu. "Yukarıdaki koğuşlara ulaşmak için bir şansımız var. Ama şimdi gitmeliyiz."

Orion peşimdeyken koştum, Gabriel'in orada gördüğü geçidi açtım ve Gölge Canavar'a baktım.

"Hadi, canavar. Duman şeyini yap." Lionel'ın yatağının enkazı üzerinde oturan ve Lionel'ın devrilmiş gardırobundaki pahalı takım elbiselerini kemirerek yiyen devasa yaratığa baktım.

Canavar mutlu bir şekilde homurdanarak gölgeye dönuştü ve Orion ve ben kardeşimin peşinden geçide doğru koştuk, hayalet formu bizi kovalıyordu.

Gabriel'i dar bir merdiven boşluğuna kadar takip ettik ve üstümüzdeki tavanda bulunan bir kapağa ulaştığında, kapağı açarak şiddetli bir rüzgârın geçide girmesine izin verdi. Devasa, hırıltılı yeşil bir Ejderha yüzü aşağıya doğru belirdi, ay ışığını kararttı ve Gabriel o kadar büyük bir su püskürttü ki Lionel'ı dönme dolabına yakalanmış bir kertenkele gibi bizden uzağa savurdu. Her tarafını kapladı ve Gabriel bir sonraki nefesinde suyu buza çevirerek Lionel'ın kanatlarının da donmasına neden oldu, böylece Lionel kükremesi boğazında düğümlenmiş bir ölü gibi gökyüzünden yuvarlanmaya başladı.

Yere sertçe çarptı, ayağa kalkmak için mücadele ederken etrafındaki buz parçalandı ve intikamını almak için ilerleyen diğer Ejderhalara haykırdı.

"Uç!" Bağırdım.

Gabriel Orion'u tuttu ve havalandı, aya doğru yarışırken ben de peşlerinden uçtum, koğuşları aşmaya çalıştıkça daha da yükseldik. Bakışlarım aşağıda kaçışan isyancılara kaydı, periler ve ejderhalar kargaşa çıkarken onları durdurmak için harekete geçmişlerdi.

Elime gümüş bir kılıç aldım, avucumu açtım ve kanı fırtınalı bir rüzgârla benden uzağa gönderdim. Var olduğunu bildiğim arazideki gizli geçitlerin her girişine gönderdim ve saray yalvarışına cevap verdi, kaçan isyancılar için kapıları açtı, sadece düşmanlarının yüzüne kapanmak üzere.

İçimden sevinçli bir kahkaha yükseldi ama henüz her şey bitmemişti çünkü bir Ejderha sürüsü yolumuza çıktı ve bizi yakalamak için çılgınca uçmaya başladı.

Rüzgâr gözlerimi sulandırdı ve elimi yukarı kaldırdım, koğuşların öpücüğünü hissetmek için çaresizdim, Anka ateşi herhangi bir dirençle karşılaşma ihtimaline karşı parmak uçlarımı yalıyordu.

Sihir ellerimde karıncalanıyordu, güçle dolu bir sihirdi ama benim Tarikatımla boy ölçüşemezdi. Gökyüzünü parçalayan bir patlamayla koğuşları yırttım ve Lionel altımızda büyük bir öfkeyle kükrerken, Orion yıldız tozlarını kim bilir nereden başımızın üzerine savurdu.

Yıldızlar bizi alıp götürmeden hemen önce, sarayın kendini sonsuza dek kilitletiğini gördüm ve ateşimden alevli bir Anka kuşu çıkardım, onu sarayın üzerinde uçması için gönderdim, zaferimizi söyleyerek ve meydan okuma işareti olarak çatıya tünedi.

Sonra her şey karardı ve ben dönen bir ışık galaksisinde kayboldum, kardeşimin ve eşimin ruhlarının iki yanımda bana sarıldığını hissettim.

Darius

O güzel, güçlü, durdurulamaz eşim yaşamla aramdaki bariyeri aşarken ruhum sarsıldı. ve ölümü, kapalı bırakmayı reddettiği herhangi bir kapıymış gibi.

O buradaydı.

Masaya doğru uzandım, kendime bir bardak doldurmadan hemen önce aklıma gelen bir şişe burbon parmaklarımın arasında belirdi. Ellerim titriyordu. Burada attığı her adımı hissedebiliyordum, tıpkı bir göldeki dalgaların burada yaşayan herkese bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu işaret etmesi gibi. Buraya ait olmayan bir şey.

O yolu onun için temizlemiştim, hala sahip olduğum güç içimden dışarı çıkıyordu, yolu genişletiyordum, diğer tüm ruhları onun yolundan uzak tutuyordum, ailesi, annem, Hamish Grus, Azriel Orion ve diğerleri de onları uzak tutmak için savaşıyordu, bize bu zamanı kazandırmaya yardımcı oluyordu.

Ölüm sonsuzdu. Şu anda içinde oturduğum ebedi sarayın güzelliği kıyaslanamazdı, dışındaki yaldızlı sokaklar sayısız nimetlerle doluydu ve ölümsüz acıya giden yolu işaretleyen tırmıklı kapıları geçtim.

Bir zamanlar yaşamış olan tüm Fae'ler ölüm yolculuklarında buraya gelir, burada istedikleri kadar kalabilirlerdi. Binlerce yıldır burada olan ruhlarla tanıştım ve yeni ölmüş Fae'lerin sarayın önünden geçip öbür tarafın titrek kapılarına doğru hiç arkalarına bakmadan yürüdüklerini gördüm.

Ölümde, zamanlarıyla bunu hak edenler için her şey mümkündü, sarayda ve onu çevreleyen topraklarda yaşayanların tüm dilekleri yerine getiriliyordu. Ve lanetlenmeyi hak etmiş olanlar için, tırmıklanmış kapıların uzak tarafından gelen çığlıklar, sonsuzluklarının tam olarak hak ettikleri şeyle dolu olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Onların da kendilerine ait titreyen bir kapıdan geçebildiklerini duymuştum ama ölümün o tarafının derinliklerinde yatan dehşet, çoğunun bu tarafta azap içinde kalmasına yetiyordu.

Benim için buradan taşınmak söz konusu değildi. Ebedi Saray'a tesadüfen girmiştım ve buradaki ilk haftalarımı diğer tarafa dönmek, şimdi benim için gelen kadına verdiğim sözü tutmak için savaşıarak geçirmiştım. Sonra kaybettiğim hayatımın yasını tuttum, annemi yakınımnda tuttum ve bu yerin gerçeğini ve benim için artık ne olduğunu kabul etmeye başladım.

Çünkü ölüm ebediydi. Ve geri dönüşü yoktu.

Ayak sesleri yaklaştı, aramızdaki bağ onu bana doğru çekti, botlarının mermer zemine her vuruşu hareketsiz göğsümde gümbürdeyen bir kalp atışının yankısı gibiydi.

Burada bana hediye edilen oda güzel, süslü, mükemmeldi ama yine de buradaki diğer odalarda gördüğüm gibi beni anlatan çok az şey vardı. Nedenini biliyordum. Çünkü benim için en önemli olan şeylerin hiçbirisi burada değildi. Bana yaşadığımı hissettiren hiçbir şey bu yerde bulunmuyordu ve kaybettiğim gerçekliğin yerini hiçbir şey tutamazdı.

Ağız dolusu burbonu yuttum, tadı Orion'u o kadar anımsatıyordu ki neredeyse onu orada dikilirken görebiliyordum, tek bir kaşını kaldırarak "Kalkmayacak mısın?" der gibiydi.

Ama yapamadım. Yapamazdım. İmkânsız olan gerçekleşmişti ve ben burada bir korkak gibi beklerken, ona ihtiyacı olan şeyi asla veremeyeceğimi, paramparça olmuş kalbindeki özlemi asla gideremeyeceğimi bilerek bana doğru ilerliyordu.

Her şeyi görmüştüm, çektiği acıların ve kalp kırıklıklarının her anını. Bu yolculuğu yapmak için olması gereken yaratığa dönüşmesini izledim, her kurban için kanının akmasını izledim ve bu anlamsız avda kendi üzerine aldığı acıyı hissettim.

Ama Bilgi Odası'na gitmiş ve büyük küreden dünyaya yıldızların gözünden bakmıştım ve orada gördüğümde gerçeği biliyordum. Bu anlayış beni mahvetmişti, durumumuza bir çözüm bulmak için beslediğim son umut ışıkları da kırılmıştı ama bunun beni daha fazla mahvedeceğini biliyordum. Onun kollarında bir an çalmak, onu yakınımda tutmak ve bunun ne kadar kısa süreceğini bilmek. Çünkü o burada kalamazdı, bu arzu yüzünden ne kadar bencil olmak istesem de, bunun olamayacağını biliyordum. Onu bekleyen bir dünya ve o kadar büyük bir kaderi vardı ki yıldızlar bile henüz bundan emin değildi. Dağları devirmek ve yıldızları titretmek için doğmuştu; yıkmak ve yükselmek için doğmuştu.

Ayağa kalktım ve arkamdaki parıldayan duvara baktım, yaşayanlar arasında kalan tüm sevdiklerimin kendi kişisel görüşüme.

Her şeyi buradan izledim, nadiren buradan ayrıldım, deliliğe yol açabileceğini bilsem de dikkatimi buraya verdim. Ama bakışlarımı yaşayanların kaderlerinden çevirmeye hazır değildim. Değer verdiğim bu kadar çok insan tehlikedeyken, babamın gazabından kurtulmak için her şeye rağmen savaşırken öbür dünyama odaklanamazdım.

Aslında bir pencereden başka bir şey değildi, ama içimde barındırabileceğimden daha fazla korku ya da sevgi hissettiğimde, içine adım atabiliyordum. O bariyeri aşabiliyor ve sevdiklerimin arasında, onlar beni hiç görmeden durabiliyordum. Hiçbir şeyi gerçekten etkileyemiyordum ama bazen onlara dokunduğumda ya da bir uyarıda bulunduğumda beni orada hissediyorlardı. Çok fazla değildi, sadece ruhumun onların etrafında dans ettiğine dair bir ipucu, ama yine de beni hissettiklerini biliyordum. Bu yeterli değildi. Ama olmalıydı.

Ayak sesleri bir saatin tik takları gibi yaklaşıyordu ve boğazımdaki yumruyu yutarak uzun, çift kapıya doğru bir adım attım, sonra durdum.

O buradaydı. Ve bu, başarısızlığımın sonuçlarıyla en sonunda tam anlamıyla yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Kendimi o noktadan kıpırdatamıyordum, pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı yüzümün bir tarafını ışığa boğarken diğer tarafını gölgede bırakıyordu. Ruhumun iki parçası gibi; onun olduğu zamanki parlak, sıcak ve hayat dolu adam ve ondan önceki yıllar boyunca olduğum, intikam ihtiyacıyla yanıp tutuşan, kendi başarısızlıklarında boğulan adam.

Sonunda bu adamlardan hangisine dönüştüğümünden emin değildim, yine de her zaman ikisinin bir karışımı olacağımı sanıyordum.

O kapıya ulaştığında kapılar ardına kadar açıldı, çerçevenin iki yanındaki duvarlara çarptı ve bizi orada bıraktı, birbirimize baktık, bizi ayıran boşlukta her zaman olduğu gibi gerilim çatırdadı.

Ve tabii ki gülümsemiyordu, tabii ki çoğu insanın bu senaryo için hayal edeceği o peri masalı mükemmelliğinde beni görmekten memnun değildi. Nefes alamayacak kadar öfkeliydi, yeşil gözleri içindeki o derin ve yankılanan öfkeyle parlıyordu ve dolgun dudakları beni içine çekerken öfkeyle büzülmüştü, taht olabilecek bir sandalyenin önünde durmuş bana gelmesini bekliyordu.

"Merhaba Roxy," dedim, sesim sertti, bakışlarım onu içine çekiyordu. Kanlı ve hırpalanmıştı, bunun bedeli

Bu yere geçiş omuzlarına ağır bir yük yüklüyordu ve bedenine boyadığı rünler, sanki onu tatmak için can atan ölümün baskısını savuşturuyormuş gibi hafifçe parlıyordu.

O dudaklar ayrıldı, ben onları izlerken binlerce öpücük hafızamı yaktı, bekledim, tüm bunlardan sonra hala ona layık olduğumu düşünüp d ş nmeyeceğini merak ettim.

Ağzından tek bir kelime bile çıkmadı ve ben buna neredeyse g l mseyecektim. Roxanya Vega'nın nutku tutulmuştu, tükürecek ne bir zehir, ne de içinden kopacak bir öfke kalmıştı. O günü asla göremeyeceğimi sanmıştım.

Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Aramıza girdiği her santim, içimde ona duyduğum o umutsuz ihtiyaı uyandırıyordu. O benimdi, tek iyi şeyimdi, kalbimin ve ruhumu saran prangaların koruyucusuydu.

Benim için  z lmesinden dolayı kırılmıştım. Onun parçalanışını izlerken paramparça olmuştum. Yine de o buradaydı, ölümün engellerini açıp benim için geliyordu. O. Sadece o.

Roxy'nin gözleri yavaşça üzerimde gezindi, bana doğru gelmeye devam ederken kapılar arkasından çarparak kapandı, gömleğimin opalesan parlaklığını ve omuzlarıma tutturulmuş altın pelerini inceledi. Buraya geldiğim anda gerçek bir savaşçı olarak selamlanmıştım, sevdiklerim için savaşırken yaptığım fedak rlıkların şerefine alnıma bir yüzük takılmıştı. şimdi de öyle görünüyordum ama onun o delici bakışları altında yiğitlikten başka bir şey hissetmiyordum.

Yaklaştı, ben onu, bu güzel, kırık, kraliemi içime çekerken aramızdaki hava inceldi.

Roxanya Vega aramızda bir adımdan daha az bir mesafe varken hareketsiz kaldı, yüzü bana bakacak şekilde döndü, gözleri bana bunun bir oyun olduğundan korktuğunu söylüyordu, her an tekrar ortadan kaybolabilirdim, son umudunu da ondan koparabilir ve tutunduğu azıcık gücü de yok edebilirdim.

Ona ulaşmak, onu öpmek, ona söylemek istedim... kelimelerin asla kapsayamayacağı her şeyi. Ama orada

Bunu yapmadan önce onun için yapmam gereken bir şey vardı.

Kalçamdaki parıldayan kılıcı akıcı bir hareketle çekip ucunu aramızdaki yere koydum ve önünde diz çöktüm. Dizim yere çarptığında Peçe'de bir titreme oldu ve başımı onun önünde eğerken kılıcımın kabzasını kavradım, uzuvlarım bu eylemin, uzun zamandır bildiğim ve kabul etmem gereken şeyin büyüklüğüyle titriyordu.

"Kendimi ve tüm varlığımı size adıyorum Kraliçem," diye nefes aldım, bu sözler sonunda içimden dökülürken duygularım içimi kemiriyordu, bu dünyadaki yerim bir şekilde sanki kendi kaderimin gerçeğini ve olmam gereken her şeyi bulmuşum gibi orada sabitleniyordu. "Düşmanlarınızla savaşmak için kılıcınız, halkınızı korumak için kalkanınız, sahip olmak ve kullanmak için canavarınız olurdum. Olabileceğim her şekilde senin olurdum ve bunu sana çok çok uzun zaman önce söylemeliydim. Ben senin yaratığının, senin hizmetkârının... seninim."

Sözlerimi sessizlik takip etti ve kıpırdamaya cesaret edemedim, bu sözün nasıl karşılandığını ölçmek için ona bakmaya cesaret edemedim, hatta artık çok geç olduğunu bile bile.

"Bir keresinde bana asla boyun eğmeyeceğini söylemiştin," dedi, parmakları çeneme hafifçe dokunarak tüm bedenimin onun altında titremesine neden oldu. "Bana, bir zamanlar senin beni kırmaya çalıştığın gibi, benim de seni kırmam gerektiğini söylemiştin ve bu fikre gülmüştün."

Dudaklarım aralandı ama söyleyecek sözüm yoktu. Aramızdan geçen zaman için birbirimize daha fazla özür dilemeyeceğimize dair söz vermiştik, ancak bu yemini ettiğimden beri her gün bu yeminle mücadele ettim. Onu incitmekle ilgili anılarım bana her zaman işkence etti ve sanki bu konudaki düşüncelerim onları çağırmış gibi, arkamdan kendi zalim kahkahalarımın çınladığını duydum. Sevdiklerimin hala savaşmasını izlemek için kullandığım duvar

yaşayanların dünyası da çağrıldığında anıları tekrar oynatırdı. Ve görünüşe göre şimdi ikimize de tanıştığımızda verdiğim tüm zararı hatırlatmanın tam zamanı olduğunu düşündü.

Ona bakmaya cesaret ettim, bilmeye ihtiyacım vardı, en kötü yanımla bir kez daha ona sunulurken, ona yaptığım her şey hatırlatılırken, güzel yüz hatlarında hala nasıl bir acı olduğunu görmeye ihtiyacım vardı.

Ama duvara bakmıyordu, yeşil gözleri tamamen bana sabitlenmişti ve orada o kadar çok sevgi vardı ki ona bakmak beni parçalıyordu. Buna ne kadar değersiz olduğumu bilmek.

"Babam," diye mırıldandım ama başını salladı, abanoz saçları hareketin etkisiyle bir omzuna döküldü ve savaşçının yüzünün kenarını alıp altındaki kızı görebilmemi sağladı. Benim kızımı.

"Onun burada yeri yok," dedi kararlılıkla. "Ve o senin baban değil. Ona rağmen olduğun adam için hiçbir sorumluluk taşımıyor. Bunun için tek bir övgüye bile sahip olamaz. Artık senin adını bile taşıyamaz."

"Benim adım mı?" Kaşlarımı çatarak sordum, başını salladı ve elinin tersini yanağımda gezdirdi, alyansının metali tenime değdi ve göğsümü bir insanın yapabileceğini düşündüğümünden daha fazla gurur ve sevgiyle doldurdu.

"Sen artık Darius Vega'sın. Ve kimseye boyun eğmek için yaratılmadın."

Gömleğimi avucunun içine alıp beni ayağa kaldırırken bir zamanlar ona söylediğim sözler içimde yankılandı.

Onun için ayağa kalktığımda kılıç elimden düştü ve beni kendisine doğru çekerken ağzı ağzımı yakaladı.

Dudaklarım onun için ayrılırken ellerim beline dolandı ve her parçasını kendime doğru çektim, beni tam orada, ölümün kalbinde, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sahiplenirken dünya bizim ötemizde hiçten daha az bir şeye dönüştü

Buraya benim için geldiğini hiç düşünmemiştim.

Beni kendine doğru çekerken gömleğimi tutmayı bırakmadı ve sanki tüm evreni oluşturan her şey ikimizle başlayıp ikimizle bitiyormuş gibi beni öptü.

O öpücük bir merhaba ve vedaydı, acı tatlı bir kavuşmaydı ve sahip olmamız gereken her şeyin vaadiydi. Göğsümün sessiz boşluğuna hayat veren bir nefesti, ona dönmem için sözsüz bir yalvarıştı, sırf birlikte olduğumuz için dünyanın bir şekilde yeniden anlam kazanmasıydı.

Ama bu bir yalandı.

Teninin sıcaklığını tenimde hissettiğimde bile, benden gelen serinliği inkar etmek mümkün değildi. Dudaklarım onunkileri yutarken ve o beni yakacak kadar sevgi ve acı dolu bir ses çıkarırken bile, bizi ayıran bir şey vardı. Ben onun havasını soludum ve o benim ruhumu tüketti, ama o çizgi kaldı. Kaldı ve öpüşmemiz ayrılana ve birbirimize bakıp gerçekliğimizle yüzleşene kadar büyüdü.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama başını şiddetle salladı, gözyaşları o büyüleyici gözlerini yaldızlarken içimi görüyorlardı. Her zaman içimi gördükleri gibi.

Sessizliğimi korudum. Sadece biraz daha. Çünkü artık onun da bildiğini görebiliyordum. O ayrılığı hissetmişti, ölümün kapılarından geçip bana gelmek için savaşıırken bile bizi ayıran şeyin ne olduğunu anlamıştı. Çünkü hayata geri adım atamazdım. O tarafa giden bir yol yoktu, benim için yoktu.

Stephen Sanchez'in Seni Bulana Kadar şarkısı çalmaya başladı ve ben de ona elimi uzattım. Bir şarkı daha. Yapmamız gereken düğün dansı. Reddedildiğimiz başlangıç.

Roxy elime bakarken tereddüt etti ve bildiğini anladım. Bir şarkı. Bitmeden önce çalınan birkaç dakika. Bu vedayla yüzleşmek zorunda kalmadan ve ben gitmeden önce

O hâlâ yaşaması gereken hayata geri dönerken onu beklemeye devam etti.

Kalın bir şekilde yutkundu ve bu anı çalmama izin verirken eli benimkine kayd, sanki bu isteğimi reddetmeyi kendine yediremiyormuş gibiydi.

"Roxy," diye mırıldandım, onu kollarıma aldığım da hissettiği mükemmel his, ateşinin sıcaklığı sanki gerçekmiş gibi, sanki gerçekten birlikte bir geleceğin uçurumunda duruyormuşuz gibi ciğerlerime hayatın yankılarını üflüyordu.

"Bana böyle seslenmenden nefret ediyorum," diye fısıldadı, onu göğsüme doğru çekerken gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı, dünya etrafımızda bulanıklaşıyordu.

Gökyüzünden gül yaprakları düşüyor, tenine çarpıyor ve tamamen kan kırmızısı rengine bürünene kadar onu kaplıyordu, gelinliği üzerinde belirirken, ne kadar az hak etmiş olsam da kendini bana tamamen, tüm nedenlerin ötesinde, tamamen benim olarak verdiği o gerçek dışı anıyı bir anlığına yeniden yaşadım.

"Hayır, bilmiyorsun," diye homurdandım, bedenimdeki titremenin onunkine geçtiğini hissettim, ruhlarımız birleşti, birbirine karıştı, sanki hiç ayrılmamışız gibi kendilerini yeniden ördüler. "Sana bu isimle seslendiğim ilk andan itibaren bana baktın ve beni tanıdın. Sen de kendini tanıyordun. Sadece bu kaderin gerçeği hakkında çok uzun süre yalan söyledik."

"Kaderle işim bitti," diye tısladı, gücü alevlendikçe etrafımızdaki ışık titriyor, sahip olduğu ham büyüü onları reddetmek için kullanırken yıldızların iradesine karşı koyuyordu. O bu çalıntı an için gökleri sarsarken buranın ve ötemizdeki her şeyin temelleri sarsıldı ve ben onun içindeki gücü nasıl inkâr etmeye çalıştığımı merak ettim.

Şarkı etrafımızda çalmaya devam etti ve ikimiz de onun sonunun bunun da sonu olacağını biliyorduk. Bizim için hiç tasarlanmamış olan zamanı çalmaya devam edemezdik.

"Buraya gelmemeliydin," diye nefes aldım ama bunu içimden gelerek söylemedim, gerçekten söylemedim. O kollarımdayken, gerçek, ham ve güzelken, kalbi birlikte yaşamamız gereken tüm hayatla çarparken, boş göğsüme çarpması neredeyse kendi kalbimin hala içimde çarptığını hissettirirken, her zaman onun için olduğu gibi. "Buradan ayrılamayacağımı biliyorsun."

"Yapabilirsin," dedi şiddetle, geri çekilmeye çalıştı ama onu sıkıca tuttum, bırakmayı reddettim. Anlarımız birer birer geçip gidiyordu ve sonrasının olmadığını ben de onun kadar iyi biliyordum. Şarkı bitecekti ve bu da bitecekti, ikimiz bir okyanusun böldüğü kum taneleri gibi ayrı düşecektik. Yeryüzünde hiçbir güç -onunki kadar büyük bir güç bile olsa- her şeyin yasasını inkâr edemezdi.

"Kahretsin, keşke yapabilseydim," diye yemin ettim ona, onu kendime doğru çekip yaz ve kış kokusunu içime çektim. Her şeydi ve hiçbir şey değildi. Her şeyden o kadar çok mırıldanan bu ölçülemez gücün özü, bir tanrıçanın önünde diz çökmüş bir ölümlüden biraz daha fazlasıydım. "Seninle geri dönebilmeyi, tüm dünya tarihinde hiçbir erkeğin istemediği kadar çok istiyorum. Ben seninim Roxy, kalbim, ruhum ve ötesindeki her şeyimle seninim. Ama bu bile beni buradan kurtaramaz. Kaybettiklerimi geri getiremem. Bir zamanlar sahip olduğum bedeni iyileştirmek mümkün değil ve artık arkamdan kapanan Perde'den geri dönmek de mümkün değil."

Duvarlar tekrar titredi, inkar etmek istediği gerçek şarkı çalarken üzerimize hücum etti ve ben onun yeşil gözlerine baktım, ona benim için ne olduğunu, ne olduğunu göstermeye çalıştım. Benim kurtuluşum. Onun kollarında bu anı yaşayabilmek, bu mükemmel yaratığa bakabilmek ve içinde bana karşı bu kadar büyük bir sevginin yandığını görebilmek için binlerce kez ölebilirdim. Benim için ölümün kendisini inkâr etmeye çalışmıştı.

Sadece o vardı.

Bu yanlış bir beyan değildi. Ben karanlıkta kaybolmuşken o benim ışığımdı. Beni yüzleştirdiği aynaydı, görmem gereken gerçektir. Ve yine de beni sevmiştir. İçimdeki tüm karanlığa bakabilen, yaptıklarımın ötesini görebilen ve içinde sevmeye değer bir şey bulabilen tek kişi oydu. Kaderden çok daha güçlü bir şey tarafından benim için yaratılmıştı. Ve ölürken duyduğum tek pişmanlık, sonunda onun kalbini kırmış olmamdı. Sözümü tutamamıştım. Kendimi burada bulduğum andan itibaren tüm gücümle ona geri dönmek için savaşmış olsam da, artık geri dönüş olmadığını biliyordum.

Bu bir vedaydı.

Ve şarkı bitiyordu.

"Seni seviyorum Roxanya Vega ve keşke sana layık olabilseydim."

O şarkının sonunda bozulan sessizlik, sağır edici bir ses olarak kalbime düşen bir şimşek gibiydi.

Bum, Peçe'nin temelini altımızda sallandırdı ve ben bir adım geriye düştüm.

Darius elimi tuttu, beni geri götürmeye çalışan gücün ağırlığına rağmen bana tutunmaya çalışırken gözleri özlem doluydu. Geldiğim yoldan geri döndüm, onun olmadığı bir dünyaya geri döndüm ve çaresizce yalnızdım.

"Hayır," diye soludum, dünya titreyip bulanıklaşırken bile parmaklarım onunkine sıkıca kenetlendi, elimdeki eli tekrar cisimlenmeden önce özünü kaybetti.

"Seni bekleyeceğim," diye yemin etti bana. "Tam burada. Ne kadar sürerse sürsün seni bekleyeceğim. Ve sana göz kulak olacağım, Roxy. Beni görmesen bile orada olacağım. Seni asla gerçekten terk etmeyeceğim. Yemin ederim. Sonsuzluk beni geçip gitse bile seni bekleyeceğim. Seni asla terk etmeyeceğim."

"Yeterli değil," diye boğuldum, kederimin büyüklüğünün, beni yavaş yavaş parçalamak için bekleyen keskin dişlerle dolu bir ağız gibi tekrar üzerime geldiğini hissettiğimde gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşüm. "Sensiz gitmeyeceğim."

Sözlerim sert ve öfkeliydi ama yine de boştu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Geri dönebileceği bir şey yoktu, onun için atacak bir kalbi yoktu, geri dönmesinin bir yolu yoktu. Perde'nin ötesine yeni geçmiş ve ölümün kıyısında sallanıyormuş gibi değildi. Üzerinden haftalar geçmişti. Ve ölüm artık onun tadına varmıştı, çengelli pençeleri göğsünün derinliklerine saplanmıştı.

Onu bırakmayı reddettiğimde duvarlar çatlaklarla parçalandı ve ikimiz de tutunmak için savaşıırken gözlerindeki acı benimkini yansıttı.

"Roxy," diye başladı ama duyabildiğim tek kelime buydu, dudakları kıpırdıyordu ama Peçe yaklaşıp beni tekrar geri çekmeye, dışarı itmeye çalışırken kelimeleri çalındı.

Kararlılıkla başımı salladım ve kendimi bir kez daha gelinliğimin içinde bulduğumda kalçamda duran hançeri çektim. Kabzası soğuktu ve bıçağı hâlâ onu benden kopardığı günkü kadar ölümcüldü. Kalbini delen güneş çeliği hançer.

"Yapma!" diye kükredi bıçağı gördüğünde, gözlerimdeki niyet. Ama kederime yenik düşmüyordum. Birlikte kalmak için sahip olduğumuz tek şansa teslim olmuyordum çünkü diğer yarımı yaşayanların dünyasında yalnız bırakmayacaktım. Yani ölüm bana sahip olamazdı. Ama ona da sahip olamazdı.

Elini tutuşum tekrar dayanıksız hale geldi ama bırakmayı reddettim, bunun yerine ruhlarımızı birbirine bağlayan o ipliğe, aramızdaki hiçbir şeyin koparamayacağı o kopmaz bağa tutundum. Gücüm içimde yükseldi ve kendimi o ipliğe kilitledim.

Pencerelerin ötesindeki gökyüzü mor ve turuncu renklerde parlıyordu, saf büyüden oluşan bir fırtına Peçe'nin sınırlarına çarpıyordu, benim buradaki varlığım her şeyin istikrarını tehdit ediyordu ve uzaktan bir kılıç çarpışması, bir kükreme duyabiliyordum.

Sanki birileri bu duvarların ötesinde savaşıyormuş gibi sesler yükseliyordu ama dikkatimi buna veremezdim.

"Sakın bırakma," diye hırladım Darius'a. Sözlerimde yankılanan gücü kavrarken kara gözleri altın rengiyle parladı.

Bu kadere boyun eğmeyeceğimi, yıldızların beni bu yoldan dönmeye zorlamasına izin vermeyeceğimi anlayınca başını salladı. Beni tanıyordu. Ve benim de ondan daha fazla pes etmek için doğmadığımı biliyordu.

"Bununla savaşacaksın," diye emrettim ona. "Sahip olduğun her şeyle savaşacaksın ve eğer bu savaşın bedeli ikimizin de sonu olacaksa, bunu seve seve ölüme ya da sensiz bir hayata tercih ederim."

Darius'un çenesi bu emri alırken kilitlendi, onu tanıdığım savaşçı yüz ifadesiyle parlarken başıyla onayladı, parmakları benimkileri sıkıca kavradı.

"Sahip olduğum her şeyi sana vereceğim," diye yemin etti ve ben de başımı salladım. Bu yeterli olacaktı. Olmak zorundaydı.

İçinde büyü oluşurken parmakları benimkileri ısırdı ve göğsünden gökyüzündeki yıldızları sarsacak kadar güçlü bir kükreme yükseldi, Ejderhası bedeninden fırladı, onu dönüştürmek yerine Fae formundan pençeleriyle çıktı, parmakları benimkilerle kilitli kalırken kendini ondan ayırdı. Ejderha içinden çıkıp giderken soluğum kesildi, ateşten ve pençelerden oluşan canavar altın kanatlarını çırpıp bizi korumak için etrafımızda dönmeye başladığında sevdiğim adam nefes nefese kalmıştı.

Ejderha formunun inanılmaz gücüne hayretle baktım, canavar hatırladığımdan daha da büyüktü, öfkesi ölümün pençelerinden bir an isteyen ve bir cevap beklemeden onu alan güçlü bir şeydi.

Anka Kuşum ruhumun sınırlarından ona katılmak için haykırdı ve alevler içinde patlarken titreyen bir nefes benden kaçtı, bronz kanatlar bir kez çırpıp havalanmadan önce sırtımdan yırtıldı, alev ve öfke kuşu Ejderhaya katılmak için yarışırken Fae bedenimi geride bıraktı.

Etrafımız canavarlarımızla çevriliydi, ruhlarımızın yanında ikamet eden yaratıklar bizim için büyü yasalarıyla savaşıyordu, biz de onların arasında güçlü bir küre içinde duruyorduk, vahşi bir rüzgâr kıyafetlerimizi ve saçlarımızı yırtarak neredeyse bizi ayaklarımızdan düşürürken ellerimiz hala bir arada kilitliydi.

Sarayın çatısı, bir devin yumruğuna yakalanmış gibi savrulmadan önce tepemde parçalandı ve ben de yukarıya, kin dolu yıldızlara baktım, onlar da bana bakıyordu, yüce güçleri üzerimize çökmüştü ve bunu şimdi durdurmazsam gazaplarını vaat ediyorlardı.

Kolumu kesip açarken onlara gülümsedim ve yaramdan gerçek bir kraliyet ailesinin kanı aktı.

Darius'a uzandım, gömleğini tam kalbinin olması gereken yere sıkıştırdım ve kumaşı yırtarak oradaki mürekkepli teni ortaya çıkardım.

"Roxy," diye homurdandı, iki kanlı parmağımı kaldırdığımda bileğimi yakaladı. "Bu sana neye mal olacak?"

Dünya tıslarken, yıldızların asitli fısıltıları üzerimize doğru yaklaşıırken, "Hiçbir bedel seni kaybetmekten daha büyük değildir," diye cevap verdim.

Hayat hırsızı.

Kaderin bükücüsü.

Bedeline dikkat et.

Bu yoldan dön.

Terazinin dengesini bozmadan önce durun. Onun yükselişinin bir bedeli olacak.

"Umurumda değil," diye hırladım ve sözlerimin gerçekliği onları susturdu, kullandığım saf dürüstlük herhangi bir kılıçtan daha keskindi. Bırakın benim için gelsinler. Daha ne alabilirlerdi ki?

Darius'un gözleri Emirlerimizin alevlerini yansıtıyordu, biz olan ve bu yerde bir şekilde ayrı olan canavarlar daireler çizip böğürürken, bize ihtiyacımız olan zamanı kazandırırken yaşamın ve ölümün gücüyle savaşıyorlardı.

Bileğimi bıraktı ve ben de kendimi eterin karanlık gücüne bıraktım, onu yerin kendisinden çağırdım.

Hava, alevler, uzaktaki yağmur, hepsi bana doğru akıyor ve aralarında en ufak bir yıldız ışığı olmadan çağırma cevap veriyor.

Bu büyü içimde saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrıldı ve dayanılmaz hale geldiğinde, onu bir kırbaç gibi serbest bıraktım, gökyüzüne çok uzaklardan saldırdım ve yıldızları çok kuyruklu bir saldırıyla dövdüm.

Eter içlerini parçaladığında çığlık attılar ve sonunda onlara söz verdiğim laneti yerine getirebildiğim için acımasızca gülümsedim.

Eter pençeleri güçlerini kesti ve irademin seliyle her birinden bir parça büyü çaldım. Kendi istekleriyle vermeyi reddettikleri şeyi çaldım ve iradelerini kendi irademle büküp onları içimdeki bu sihri körüklemeye zorlarken gökyüzünü sarsan dehşet dolu çığlıklardan zevk aldım.

Bacaklarım tutmadı ama Darius beni yakaladı, devam edebilmem için beni dik tuttu, böylece ona verdiğim sözü ve yıldızlar üzerindeki lanetimi yerine getirebilecektim.

Kalbinin olması gereken yere bir rün çizmeye başladığımda kendi göğsümdeki acıyla tısladım ama yavaşlamadım.

"Ruhum onun," dedim, sözlerim sihirle doluydu, çünkü bu ifade yadsınamaz bir gerçek haline gelmişti, sanki dünyanın dokusuna herhangi bir doğa kanunu gibi yazılmıştı. "Kalbim onun."

Darius da bu gücün ağırlığını hissettiğinde nefesi kesildi, bana doğru tökezlerken dizleri neredeyse bükülüyordu, ama ben oradaydım, onu yakalamak için bekliyordum ve o da beni yakaladı, elleri yüzümü kavradı, birbirimizi tutarken alnı benimkine bastırdı.

"Bırakın bir olsunlar," diye haykırdım, kullandığım güç boğazımda düğümleniyordu, bedenim bu büyüü kontrol altına almak için savaşıırken kelimeler dilimde yanıyordu. "Bir olsunlar," diye talep ettim, tenine bir çizgi daha çizdim, Eter Kitabı'nda saklı bulduğum rune, o kadar eski ve o kadar güçlüydü ki bir adı bile yoktu.

Hatta tek parça halinde çizilmiş, her bir çizgi ayrı ayrı işaretlenmiş, nasıl birleştirilmeleri gerektiğine dair talimatlar ve asla buna teşebbüs edilmemesi için açık uyarılar vardı, çünkü sahip olduğu g dünyamızın şimdiye kadar bildiklerinin ötesinde bir gt.

Ama artık dünyamızın ötesindeydim, ölümün penesindeydim ve aşka demirden bir yumrukla sarılmıştım. Ve aşkımıza yaptıkları laneti onlara ödetmek için yildızlara yemin etmiştim, bu yüzden onlara ne kadar ciddi olduğumu göstermenin zamanı gelmişti.

"Benim hayatım onunkine bağlı. Onun lm benimkine bağlı. Tek bir kalp...." Nefes nefese kalmıştım, bacaklarım çökmüştü ve Darius'un beni kavramasından başka hiçbir şey beni dik tutmuyordu. "Tek bir hayat..." G beni içten dışa doğru parçalara ayırırken yere yığıldım ama o oradaydı, beni tutuyor, sıkıca kavırıyor ve bunu yapmak için harcadığı çabayla titriyordu. O oradaydı. Ve bir daha asla onsuz olamayacaktım.

"Tek yol. Birlikte," diye tısladım, parmağımın bir hareketiyle rune'u tamamladım ve acı kalbimi lulemez bir dalgayla delip geçerken dudaklarımdan bir çığlık koptu.

"Hayır!" Darius böğürdü, gözlerini yüzümden ayırdı ve beni şimdi göğsümü d e l e n güneş çeliği bıçağa bakmaya zorladı, onu benden çalan yarayı yansıtıyordu, beni de lme götürmeye çalışırken ruhumun demirlerini burkan
acısı.

Neredeyse yenik düşüyordum ama gözlerim kapandığında ötesinde maviden başka bir şey görmedim, diğer yarım ondan uzaklaştıkça soluyordu ve bu olasılığın her parçası ruhumun isyan etmesine neden oluyordu.

Daha fazla gücü nereden bulduğumu bile bilmiyordum ama onu içime çektim, gözlerim bir kez daha açıldı, bakışlarından dehşet yayılırken onunla buluştum ve inkrla başımı salladım.

Hayır. Bizi ölüme bağlamamıştım. Bizi hayata bağlamıştım ve o orospu çocukları bunu biliyordu.

ağırdığım g içimden patladı, son isteklerini reddederken zaman büküldü ve etrafımızda değişti.

beni engellemek için.

Göğsüme bir kez daha bakıp orada hiçbir şey bulamadığımda, güneş çeliğinden yapılmış bıçağı hâlâ en başından beri olduğu yerde, yumruğumda tutarken, yıldızların bana karşı bu oyunu kazanmak için yaptıkları son teklif de suya düştü.

Anka kuşumun sıcaklığı parmaklarımdan aktı ve bıçak eridi, yok olurken aramızdaki gümüş birikintisi yere damladı ve bağlanmamızın gücü içine işledi.

Kalbim göğsümün içinde gümbürdüyordu, hızı bir cevap bekleyen savaş davulu gibi yankılanıyordu.

Darius'un beni hala tuttuğu kollarını kavradım ve korku ve şaşkınlığın yayıldığı gözleriyle buluştum.

"Sadece o var," diye yemin ettim ve bu yeminle birlikte gücüm kırıldı, benden ona ve ölümün kalbine doğru çarptı.

Bunun bir bedeli vardı. Ödemek zorunda kalacağımı bildiğim bir bedel ama hiçbirisi ona olan ihtiyacımın önüne geçemezdi. Sadece ona. Sadece ona.

Ve ölümün pençelerinden tekrar yaşayanların dünyasına fırlatıldığımda, tıpkı kitabın önerdiği gibi bir ruh benimle birlikte taşındı, kendim için gerçekten sahip olduğum tek ve tek dileği yerine getiren tek bir ses kulaklarımla buluştu. Benim her kırık, keskin tarafımı gören ve onlara sunduğu her kesik için beni seven biri.

Darius'un kalp atışlarının gümbürtüsü benimkiyle mükemmel bir eşzamanlılık içinde çınladı çünkü o benimkiydi. Tek bir kalp. Tek bir hayat. Bir daha asla ayrılmamak üzere.

Yosunlu bir zemine indik ve ayaklarımı korumayı başardım ama yine de Orion'un göğsüne kafa üstü çarptım. İçinden bir kahkaha yükseldi.

Beni sabitlemek için kolumu kavradı, ilk kez yıldız tozuyla seyahat ettiğim ana çok benzeyen bu anı paylaşırken gözleri parlıyordu.

"Dikkat et Vega," diye alay etti, artık bizim için kayıp olan bir zamanın yankısı.

Ona sarıldım, Gabriel'in kolunu tuttum ve onu da kendime çektim, nefes nefese kalmıştık ve birbirimize sıkıca sarılmıştık. Kalbimin kırılan tüm parçaları uzun süre hapis kaldıktan sonra tekrar bir araya gelmişti ve nerede olduğumuz umurumda bile değildi, tek umursadığım artık Lavinia'nın kontrolü altında olmadığımız ve Lionel'ın çok ama çok uzakta olduğuydu.

"Başardık!" diye bağırdım, güneş ışığı göğsümde patladı ve beni neredeyse boğacaktı. Vardığımız sisli bataklığa baktım, sağımızda uzun süredir terk edilmiş gibi görünen büyük bir taş kulübe duruyordu ama Orion beni kucaklayıp öyle hızlı döndürüyordu ki sanki bir kasırganın içindeydim.

Dönmeyi bıraktığımızda beni sertçe öptü, ağzını tekrar tekrar benimkine bastırđı, dudaklarımızın her dokunuşu arasında konuştu. "Sen. Olağanüstü. Lanet olası. Kız."

Gabriel beni Orion'un elinden kaptı, başımı sıkıca kavradı ve parmak eklemlerini saçlarıma sürttü. "Seni küçük zebani," diye güldü.

Bir hırıltıyla kurtulmak için mücadele ettim ama beni bıraktığında gülümsememe engel olamayarak şakacı bir şekilde göğsünü ittim.

"Peki ya siz ikiniz? O tepeye lanet olası Gölge Canavar'a binerek geldiniz," dedim ve onlara başımı salladım; sırtımdaki hayalet gri gölge omuzlarımla etrafında dans ederek bir heyecan havası yaydı.

"Noxy'nin fikri." Orion kollarını kavuşturdu ve Gabriel kıkırdadı.

"Nymph'lerin bizi yok etmek üzere olduğunu düşünürsek fazla seçeneğimiz yoktu," dedi Gabriel ve Orion'u sertçe yakalayıp kucaklaşırlarken sırtına vurdu.

Yüzümde aptal bir sırıtiş ve kalbim kanatlanıp havalanmış gibi içimde süzülen bir kartal hissiyle ikisinin arasına baktım.

"Burası neresi?" Tekrar etrafıma bakındım, sis sulak alanın üzerine doğru yaklaşıyordu.

"Birden aklıma geldi," dedi Orion. "Babam bazen eski kemikleri toplamam için beni buraya getirirdi. Burası uzun zaman önce unutulmuş bir savaşın yapıldığı yer, bu yüzden kemikler korunmuyor. Gerçi inanın bana bataklığın derinliklerine gömüldüler ve çoğunlukla kayboldular."

"Sen ve baban birlikte tüyler ürpertici bir şekilde eğlenirsiniz, değil mi?" Alaycı bir sırıtişla söyledim.

"Gerçekten de öyle," dedi Orion hüznle. "Bir süreliğine şuraya sığınabiliriz." Kulübeyi işaret etti, ben de kulübeye doğru ilerledim ve geniş ocakta bir ateş yaktım. Zemindeki çatlaklar ve kömürleşmiş toprak arasında otlar filizlenmişti.

Duvarlar uzun zaman önce burada yaşanan savaştan bahsediyordu ama burası artık bizim için bir sığınaktı.

Bir baykuş kırışlerde bir yerde öfkeyle öttü, belli ki buraya gelip yuvasını bozduğumuz için sinirlenmişti.

Toprak büyüü kullanarak yumuşak bir yosun yatağı olan ahşap bir kanepede yaptım ve rahat bir nefes alarak üzerine uzandım. Orion yanıma oturdu ama Gabriel'in dikkati bir şeye dağılmış gibiydi, şöminenin yanında duvara dayalı duran bir sopayı eline aldı.

"Oooh, şuna bak," diye mırıldandı, sopayı incelerken başını bir yana eğdi. "Bu gerçekten güzel bir sopa. Taneleri mükemmel. Ve şu nodüllere bak..." Parmaklarını parmaklarımin üzerinde gezdirdi ve diğer tarafıma oturmadan önce o şeyi sahiplenerek kemerinin içine soktu.

"Kendine küçük güzel bir sopa aldın, değil mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Evet ve asilere döndüğümüzde bunu karıma vereceğim," diye göğsünü kabartarak açıkladı.

"Buna bayılacak kardeşim," dedi Orion cesaretle, ikisi de Gabriel'in sopasını eğlenceli bulmuyor gibiydi. Ya da sevimli. Ve kesinlikle şirindi.

Gölge Canavar cisimlendi ve kulübenin geri kalanını kapladı. Yere uzandı ve ön pençelerini birbirine katladı, öfkeyle nefes alıyor ve üzerimize sıcak hava püskürtüyordu.

"Harikaydın oğlum," diye övdüm. "Ya da... kızım."

Gölge Canavar kalktı, dışarı çıktı ve Orion kaşlarını çatarak ona bakarken bir bacağını kaldırıp bir ağaca işedi.

"Kesinlikle bir erkek," dedim. "Ve ev eğitimi var - yaşasın!" Bana havalı bir bakış atan Orion'a gülümsedim.

"Artık özgürsün," dedi ve Gölge Canavar'ı içeri girerken uzaklaştırdı. "Gidebilirsin."

Orion'un kaburgalarına dirsek attım. "O kalıyor." "Kalmıyor," diye ısrar etti.

"Sus, odaklanmam gerek. Ailemize ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım," dedi Gabriel ve biz de sessizleşerek ona baktık

Gözleri hayallerle parlarken dikkatle bakıyordu. Ama birkaç dakika sonra geri dönmedi ve bunun kolay olmayacağını tahmin ettim. Belki de mümkün bile değildi. Asiler hareketlerini iyi saklıyor olmalıydılar, yoksa Lionel onları çoktan bulurdu, ama Gabriel'in bir şekilde bize bir yol bulacağına güveniyordum.

Gabriel'e biraz sessizlik sağlamak için Orion ve benim etrafımda bir susturma balonu oluşturdum, büyüm yeniden şarj olurken ateşimin sıcaklığıyla yıkandım, gücüme erişimim olmadan bu kadar uzun süre sonra bunu yapmanın hissi başımı döndürdü. Bu geceyle ilgili her şey imkânsızdı ama yine de bir şekilde gerçektir. Ve zihnim, yolumuzu bulduğumuz bu gerçekliği tam olarak yakalayamıyordu.

Orion parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi, elimi ağzına götürdü ve arkasından öptü. "Gerçekten başardık, Blue."

Ona kocaman gülümsedim, duygularım göğsümde kabarıyor ve neredeyse beni eziyordu. "Şimdi tek yapmamız gereken diğerlerini bulmak."

Gölge Canavar biraz daha yaklaştı, o güzelim sarı gözlerini benimkilere dikti, ayıya benzeyen yüzü artık hırlamadığı için sevimli sayılırdı.

"Merhaba..." Öne doğru eğildim, onu sevmek için elimi uzattım ama önce bana gelmesine izin verdim.

"Mavi," diye uyardı Orion ama canavar başını kaldırıp cesaretle yüzünü elime bastırırken onu duymazdan geldim.

Parmaklarımı artık koyu siyah yerine grimsi olan kürkünde gezdirirken kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

"Sen kocaman bir oyuncak ayısın, değil mi?" Dedim ve kulaklarından birini kaşıdığım da küçük bir zevk oflaması çıkardı. "Bu tehlikeli, kana susamış bir yaratık ve Takip edecek bir rotamız olduğu anda onu burada, bu bataklıkta bırakın," dedi Orion, bileğimden tutup elimi çekmeye çalışarak.

Ona demiri eritebilecek bir bakış attım ve parmakları hâlâ üzerimdeyken bakışlarımı tutarken çenesi titredi. "Darcy Vega-"

"Lance Orion," diye karşı çıktım. "Onu tutuyorum ve bana aksini söyleyemezsin."

"Sen delisin. O şey sayısız insanı öldürdü. Neredeyse Tory'yi öldürüyordu," dedi başını sallayarak ve bu savaşta çok fazla kan dökülmesine neden olan devasa hayvana baktı. Kalbim, Tory'nin altımda kırılıp ölmesini hatırladıkça sıkışıyor, suçluluk duygusu kaburgalarımın altındaki boşluğa doluyor ve nefesimi kesiyordu.

"Bunun için de mi beni suçluyorsun?" Fısıldadım, suçlamadığını biliyordum ama benim masum olduğuma ama Gölge Canavar'ın masum olmadığına inanıyorsa tam da bu yüzden ikiyüzlüydü.

"Elbette hayır," dedi tutkuyla. "Ama bu yaratığın niyetini bilmiyoruz. Lavinia için çalışıyor ve şu anda yerimizi ona bildiriyor olabilir."

"O zaman neden kaçmamıza yardım etti?" Sertçe söyledim. "Onun için çalışıyor olsaydı bunu yapmazdı. Boynundaki tasmayı kırdığımda, o bağın paramparça olduğunu hissettim. Anka kuşumla onu yakıp yok ettim. Üzerinde onun lekesinden eser kalmadı."

Hayvan elimi yaladı, Orion'a burada neler olup bittiğini anladığını ima eden yan bir bakış attı.

"Peki o şeyi isyancıların arasına nasıl sokmayı planlıyorsun? Ondan korkacaklar. Savaşta yaptıklarından dolayı ondan nefret edecekler," dedi Orion ve gülümsemem düştü.

"Ona alışmaları için zamana ihtiyaçları olacak. Ama şimdilik... belki onu gizli tutabilirim." Bunu nasıl yapabileceğimi düşündüm ve toprak elementimin avucumda gümüş bir yüzük yaratmasını istedim, bu gücü tekrar kullanabileceğim için kendimi biraz kaptırdım ve ortasında küçük bir delik bulunan, içi boş, büyük, şeffaf bir taşın iki yanında iki güzel siyah metal Gölge Canavar kafası büyüttüm.

"Duman halinle buraya sığabileceğini düşünüyor musun?" Canavara sordum ve zekâ gözlerini parlattı.

Dumana döndü ve onun için yarattığım boşluğa koşarak şeffaf değerli taşın içini griye çevirdi. Muzaffer bir edayla Orion'a döndüm ve bana çözmemi istemediği bir soruna çözüm bulduğum için memnun olmadığını belirten kuru bir bakış attı.

"Görünüşe göre o da bizimle geliyor," dedim parlak bir sesle. "Sevinç," dedi Orion alaycı bir tavırla.

Ona doğru yaklaştım ve şortumun kumaşından geçirdiğim hançer içime saplanınca tısladım. Hançeri çekerek kurtardım, ateş ışığında inceledim ve başparmağımı kabzasındaki kızıl lal taşının üzerinde gezdirdim. Acaba annemin ya da babamın eli bir zamanlar bu hançeri tutmuş, onu süsleyen bu taşa hayran kalmış mıydı? Güç, güzel taşın içinde titreşiyor gibiydi ve dudağımı ısırdım, umut içimde çırpınıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Kılıcı Orion'a doğru uzatarak fısıldadım ve o da merak ettiğim şeyi hissederek sağ kolunu kaldırdı. Ön kolundaki Lonca İşareti canlandı, kılıcın karmaşık tasarımı derisinin altında parıldıyor, tüm burç takımıyıldızları yıldız ışığı gibi parlıyordu.

"Oğlak için lal taşı," dedi gülümseyerek, sonra bıçağı aldı, yanındaki duvara bıraktı ve beni uyluğumdan tutup kendine çekti, dizimi bacaklarının üzerinden geçirdi. "Şimdi sana bakmama izin ver."

Çenemi yakaladı, yüzümü kendine doğru çevirdi ve gözlerimin derinliklerine bakarak onları bir coşku havasıyla inceledi. Elysian yüzüklerime baktığını bilmek için sormama gerek yoktu ve ondan yayılan mutluluk hissiyle yıkandım. Savaştan dolayı kanlar içindeydi, giysileri yırtıktı ve kasları hala savaşmaktan gergindi, eski bir folklordan varlığa dokunmuş ve hayat verilmiş bir savaşçı gibi görünüyordu.

Ama o erdemli davranışları olan bir şövalye değildi. O benim sadık, acımasız Vampirimdi. Ve sonunda güvendeydi. Sonunda özgürdü.

Uyandığımda nefesim kesildi, kendimi taş bir odada yosun
yatağında yatarken bulduğumda kalbim telaşla
çarpıyordu

yerin altında, yanımda kükreyen bir ateş ve yeniden
giydirildiğim kırmızı gelinlik hala bedenime yapışıyor.

Gerçek.

Ama sonra nered-

Kendimi ayağa kaldırdım, ateşin sıcaklığına rağmen
titreyerek karanlık mağaraya baktım ve onu ararken
boşluğa kaşlarımı çattım.

O gücün beni neredeyse tüketmesinden bu yana ne
kadar zaman geçtiğini bilemiyordum ama bedenim uyku
hissiyle ağırlaşmıştı ve büyüm, yanımdaki ateşin
doldurduğu içimde memnuniyetle gümbürdüyordu.

Yarım bir düşünce Anka Kuşumu göğsümün içinde
uyandırdı, alevlerinin sıcaklığı vücudumda alevlendi ve onu
orada, ait olduğu yerde bulduğumda beni içten dışa ısıttı,
sanki Peçenin ötesindeki o karanlık büyüye yardım etmek
için vücudumdan ayrılma anısını sadece hayal etmişim gibi.

Parmaklarımı elbisemin dantelleri üzerinde gezdirdim ve uğruna ölüme yürüdüğüm adamla evlenirken giydiğim elbisenin mükemmel bir kopyası olan detaylarına hayran kaldım. Sanki zamanda geri gitmişim, savaş patlak verdiğinde ve en kötüsü gerçekleştiğinde bizden çalınan bir ana.

Ama eğer bu benim düğün günümse, o zaman damadım neredeydi?

Çıplak ayakla taş kapıya yöneldim, botlarım yanımdaki diğer her şeyle birlikte gitmişti ve tamamen kaybolup kaybolmadıklarını merak ediyordum. Eter Kitabı tek başına paha biçilmez bir silahtı ve eğer kaybolursa yasını tutacaktım.

Taş bir koridora adım attım ve etrafımdaki karanlığa rağmen onları tanıdığımı fark ettim, parmaklarım uzun zaman önce savaştan kaçtıktan sonra sığındığımız harabelerin duvarlarını kaplayan yıpranmış oymaları okşamak için uzandı.

Görmeyi neredeyse imkânsız kılan karanlığa rağmen çıkışa doğru tanıdık patikayı takip ettim, midem düğün gecesini bekleyen kızarmış bir gelin gibi sinirle çırpınıyordu.

Ona seslenmek için dudaklarımı araladım ama söyleyecek sözüm olmadığını fark ettim; o dehşet verici buluşmadan sonra ne söyleyeceğimden emin değildim, şimdi ne hissediyor olabileceğinden ya da yaşamdan uzakta geçirdiği zamanın onu değiştirip değiştirmeyeceğinden korkuyordum.

Dağın yamacına çıktığımda yumuşak çimenler ayak parmaklarımla buluştu ve yıldızların loş bir şekilde parladığı gökyüzüne doğru baktım. Sanki dikkatimden kaçmaya çalışıyorlardı, onlara yaptıklarımdan dolayı yaralarını sarıyorlardı ve eğer zorlanırsam daha fazlasını yapabileceğimi hatırlıyorlardı.

Gözlerimi onlardan kaçırdım ve zirveye doğru tırmanmaya başladım; Darius'un yanında yattığı o güzel noktaya doğru yürüyordum.

Annesi ve Hamish, en yakın arkadaşlarının onlar için hazırladığı Ejderha ağacının altında.

Küçük açıklığa adım attım, isyancıların keder simgeleri ve ölümlere sundukları küçük adaklar hâlâ tabutları çevreliyordu, büyü çiçeklerin açmasını, alevlerin parlamasını ve buzdan heykellerin ısıldamasını sağlıyordu.

İki tabut sessizliğin içinde öylece duruyordu, büyük olanı bana daha yakındı ve buzun içinden içindeki hareketsiz bedenlere baktığımda kalbimi acıtıyordu, elleri son bir sevgi eylemiyle kenetlenmişti. Onları Perde'nin ötesinde görmemiştim. Onun dışında kimseyi görmemiştim ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Yolumu bulmak istediğim o kadar çok Fae vardı ki.

Darius'un tabutuna yaklaştım ve tabutun ortasından geçen sivri çatlağı, buzun eriyip gittiğini ve cesedinin yattığı yerin boş kaldığını görünce keskin bir nefes aldım.

Bunu bekliyordum, ama bu gerçeğin acımasızlığı karşısında hissettiğim şoku bastırmadı.

Neredeydi o?

Yavaşça döndüm, önümdeki karanlık manzarayı taradım ve ayın üzerinde yarışan devasa bir gölge gördüğümde gülümsedim. Bir uçağa rakip olabilecek kanat açıklığına ve sanki tüm dünyaya dönüşünü ilan edercesine gökyüzüne cehennem ateşi püskürten ve eğer cesaretleri varsa bunu inkâr etmeleri için hepsine meydan okuyan bir çeneye sahip bir gölge.

Sert bir dönüş yaparak tekrar dağa doğru yöneldi ve ben de tabutların bulunduğu küçük açıklıktan çıkıp, yamacın aşağısında bir Ejder'in inebileceği bir yere doğru koşmaya başladım.

Üzerime doğru çullanıp başımın üzerinden ateş püskürtürken ayaklarım donmuş ot saplarında kaydı ve ben yerimde durdukça kanımın daha hızlı pompalanmasına neden oldu.

Darius, tepedeki karı devirmekle tehdit eden bir gümbürtüyle önüme indi.

ve altın burnunu okşamak için uzandığımda ona gülümsedim.

Başını uygun bir şekilde eğdi, alnını göğsüme bastırıp beni tamamen saran bir duman bulutu çıkarırken elim gözlerinin arasında kayıyordu.

İçinde yer değiştirdi ve önümde belirirken avucum göğsüne, tam kalbinin üzerine düştü.

Benim her şeyim.

"Merhaba karıcığım," diye mırıldandı, o günahkâr ağzının köşesi yukarı kalkmıştı.

Onu görmek kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu ve avucumun altında onunla aynı anda kendi kalbimin de yerinden fırladığını hissettiğimde şaşkınlıktan nefesim kesildi. Şimdi benimkinin gerçek ikiziydi, eter ve yıldız ışığının büyüyle birbirine bağlanmıştı.

"Seninle sadece ölmek üzere olduğun için evlendiğimi biliyorsun," diye cevap verdim, parmaklarım göğsünde iyileşmiş olan yara izini okşarken kendimi tutamadım, onu öldüren bıçağın izi şimdi bile duruyordu. Bir hatırlatma ve bir lütuf.

"Yalancı, yalancı," diye homurdandı, bana doğru bir adım attı, ben de geri çekilmek zorunda kaldım.

Adım adım beni hareket ettirmesine izin verdim, elim göğsündeydi, gölgesi üzerime düşerken vücudu benimkinin üzerinde yükseliyordu, karanlıktan çok hoşlanıyordum.

"Ne zamandan beri..." Başımıza gelenleri nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim ama o ne demek istediğimi anladı.

"Bir gün ve bir gece - şafağa en fazla bir saat var," diye cevap verdi, hala beni destekliyordu, bakışlarının yoğunluğu neredeyse felç ediyordu.

"O tabutun içinde mi uyandın?" Nefes aldım, bunun düşüncesi beni geri teptirdi, ama Darius irkilmedi bile.

"Büyümün bedenime geri dönüşü, ben kendime gelmeden önce onu eritmişti," diye açıkladı. "Bizi bağlayan güç, senin kalp atışın... o da zaten yerindeydi."

Kalın bir şekilde yutkundum, bunu anladığımda başımı salladım, ayaklarım çimenlerden taşa doğru hareket ederken beni harabelere doğru geri çekti, adımları emin, bakışları tepeden tırnağa üzerimde dolaşırken o aklıktan ölmek üzere olan bir adam ve ben de yeni yapılmış bir yemekmişim gibi yoğunluğu değişmiyordu.

"Yani orada diğerlerini gördün. Anneni ve Hamish'i gördün mü?" Yumuşak bir sesle sordum ve gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu, bir an hareketsiz kaldı, ölümleri ikimizin de üzerine ağır bir şekilde çökmüştü.

"Onları Perde'nin ötesinde gördüm," diye itiraf etti. "Onların ölümüyle barıştım ve ben..."

Karanlıkta onu zorlukla görebiliyordum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, değerlendiriyor, tereddüt ediyordu ama geri çekilmedi, ne şimdi ne de hiçbir zaman. Artık böyle bir şeyin ötesindeydik.

"Anneni ve babanı da gördüm."

"Onlarla konuştun mu?" Nefes aldım, nabzım hızlandı ve başını sallarken elimi hâlâ kalbinin üzerinde tuttuğum yerde onunkiyle eşleştirdim.

"Seninle inanılmaz derecede gurur duyuyorlar Roxy," diye mırıldandı, bu sözlerin havada bıraktığı tat içimde bir şeylerin gevşemesine neden oldu. "Ne yaptığını, neye kalkışmayı planladığını gördüler ve onlar - annem, Hamish, Azriel ve diğerleri de - hepsi senin için yolu açık tutmaya yardım ettiler. Açtığın yarıktan zorla geçmeye çalışacak ölümler ordusuna karşı savaştılar ve bana ulaşmanı mümkün kıldılar."

"Onlar... hepsi bunu bizim için mi yaptı?" Şaşkınlıkla sordum, oraya ulaşmak için kullandığım büyü yüzünden ölümün kendi içinde bir savaşın sürdüğü fikrini kavrayamıyordum.

Eter'in Kitabı tam da bu nedenle ruh çağırmaya karşı uyarılarla doluydu - ölü ruhların baskısı her zaman Perde'den geri dönmek için çaresizdi, ama ben

Uyarıları görmezden geldim ve sonunda onu bulduğumda tamamen unuttum.

"Öyle yaptılar," diye kabul etti. "Çünkü benim kabullenmemin bu kadar uzun sürdüğünü görebiliyorlar. Uzun zamandır seni ve Darcy'nin yükselişini izliyor, bekliyor ve umut ediyorlardı. Ve onlar da sizin ordunuzun bir parçası olmak istiyorlar. Sadece ruhen bile olsa."

Sözleri içimde bir anıyı canlandırdı ve başımı arkaya eğip karanlıkta onun gözlerini aramaya çalışırken dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Benim için eğildin," dedim, kelimeleri söylerken gerçek dışı görünüyorlardı, gerçek olmaları o kadar olası değildi ama yine de bunu hayal edemezdim.

Darius homurdandı ve dudaklarından duman süzüldü, dumanın ve tenini kaplayan sedir ağacının kokusu o kadar mükemmeldi ki içime çektiğimde inledim.

Tekrar yürümeye başladı ve ben avucumu kalbinin üzerinde tutarak nabızlarımızın mükemmel eşzamanlılığına, bizi birbirimize bağlayan ebedi bağa hayret etmeye devam ettim.

Adımlarındaki niyet belirginleştikçe nefeslerim sığlaşarak onun önünde geri çekildim ve beni daha önce buraya geldiğimde bana verilen odaya çevirdi.

Taş odanın köşelerinde ateş canlandı, donuk turuncu parıltı sonunda üzerimde beliren bu canavarı net bir şekilde görmemi sağladı.

Hâlâ yosunlarla kaplı olan taş yatağa baktım ama o bunu görmezden gelerek beni tekrar duvara doğru yaklaştırdı, ta ki ben duvarla onun arasında sıkışıp kalana kadar, sadece göğsündeki elim aramızdaki mesafeyi korudu.

Avuçlarını başımın iki yanına koyarak beni içine hapsetti ve daha yakına eğilerek aramızdaki boşluğu kapattı, sadece gelinliğim etimizi ayırıyordu.

Ona baktım, bir tanrının bedenine bürünmüş, ölümden dirilmiş ve pek çok iblisin musallat olduğu bu adama. Çarpıcı bir yaratıktı, vücudu saf kaslarla kesilmişti, bronz teni o muhteşem dövmelerle kaplıydı ve

Gözlerim her zaman kendi iyiliğim için çok fazla sevdiğim o iç karanlıkla dönüyordu.

Saniyeler geçtikçe birbirimize baktık, bedenlerimiz arasında geçen sözler her yerimi ısıttı ve nefeslerim sığılaştı.

"Neye bakıyorsun sen?" Bakışları yüz hatlarımın üzerinde gezinirken ve vücudu yeterince yakın olmamasına rağmen acı verecek kadar yakınken orada kaldığında nefes aldım.

"Benim için ölümü göze alan kadına bakıyorum," diye cevap verdi, sesi hak etmediğim bir saygıyla sertleşmişti. "Asla buna layık olamayacak olmama rağmen kalbi beni sevmeyi mümkün bulan kadına. Benim için yıldızları lanetledin ve onları kendi iradene boyun eğmeye zorladın. Yeminini yerine getirmeden önce kara büyüü ve ölümü göze aldın, beni buraya, kendine çekebilmek için kendi kalbini benimkine bağladın."

"Sen ve ben bitmeye hazır bir hikâye değildik," dedim, elim göğsünden kayarak boynunu geçti ve sonunda çenesini kavradı. Gözlerinin altın rengine bakarken kirli sakalının ısırtığı avucumdaki yara izini tırmaladı, Ejderhası etinin altında kayıyor, beni izliyor, beni değerlendiriyordu.

"Tüm hayatımı krallığımızın ihtiyaç duyduğu asil şövalye olamayacağımı bilerek geçirdim," dedi yavaşça. "Diğer Varisler yiğitlik konusunda her zaman benden çok daha iyiydiler. Karanlığa geçen bendim, babamın ardında bıraktığı lekeleri temizlemek için ihtiyaç duyulan kötü adamdım. Ve bu yolu takip etmek için yaptığım her seçimde, hiç kimsenin beni senin beni imkansız bir şekilde sevdiğin gibi sevemeyeceğini kabul etmeye başladım. Buna yakın bir şey ummaktan bile vazgeçtim. Aşk fikrinden bile vazgeçtim. Ta ki sana kadar. Benim güzel, yakıcı kurtarıcım-"

"Bunu yapma," diye sözünü kestim, bakışlarım sertleşmişti. "Beni imkansız bir kaideye yerleştirme ve hikayendeki kahraman haline getirme. Ben öyle biri değilim, Darius. Ben o değilim, Darius."

Seni geri getirmenin bir bedeli olmalı ve evren bunun bizim bedenimizden alınmasına izin vermeyeceğini biliyor, ama bu sadece başka bir şeyden oyulacağı anlamına geliyor. Ve umurumda değil. Sen yanımda olduğun sürece bunu umursamayacak kadar bencilim. Kalbini kendiminkine bağlayacak kadar bencilim çünkü bu seni bir daha asla kaybetmeyeceğim anlamına geliyor. Hayatlarımız birbirine bağlı ve bu yüzden ruhlarımız da birbirine bağlı. Eğer ölüm ikimizden birini alırsa, ikimizi de alacaktır ve ben bunu sorun etmiyorum."

"Kahramanım olduğunu sanmıyorum Roxy," dedi, eli yanımdaki kayadan kayarak çenemi kavradı ve başparmağını dudaklarımda gezdirdikten sonra boğazıma doğru kaydırıldı. "Bence sen de benim kötü adamımsın."

Dudakları nefes kesen bir öpücükle benimkini almadan önce dudaklarımin kenarlarında bir gülümseme belirdi ve ruhum tenimin kenarlarına doğru yükselip onunkine yaklaşmanın bir yolunu aramaya başladı.

Parmaklarımı siyah saçlarının arasına soktum ve onu kendime doğru çektim, onun için ayrıldım, dili beni büyülerken boğazımdaki tutuşu sıkılaştı ve beni duvara sıkıştırdı.

Ağzının içine doğru inledim, bu gerçekliğin coşkusu beni tüketiyordu ve elimden kurtulmaya çalışan gözyaşlarımla savaşmak zorunda kaldım. Ama ağlamak istemiyordum. Gülmek, haykırmak ve bu konuda, onun hakkında, kendi karanlığımın geri dönüşü, acımasız işkencecim, korkusuz kurtarıcım, yıkıcı cehennemim hakkında lanet olası aya şarkı söylemek istiyordum. Hepsi benim, şimdilik ve daima.

Dişlerim onun alt dudağını yakaladı ve yeniden bir araya gelişimizin tonu birbirimize olan aşkımızın saf mutluluğundan, aramızda her zaman çok sıcak yanan tutkunun vahşi ihtiyacına kayarken Darius hırladı.

Ellerini kalçalarıma indirdi ve beni kollarının arasına aldı, parmakları tenimi ısırırken sikinin baskısı gelinliğimin kumaşından bana doğru ilerliyordu.

Ağzını serbest bıraktı, dudakları ağzımın köşesinden çenemin kenarına, oradan da daha aşağıya doğru ilerledi, dişleri tenimi tırmıkladı ve beni zevkle inletti, parmaklarım güçlü omuzlarına saplandı.

"Sizin için tekrar diz çökmemi ister misiniz, Kraliçem?" diye sordu tenime karşı, yumrukları elbisemin kumaşında düğümleniyordu.

"Evet," diye soludum, sözleri kalbimi hızlandırdı ve bunun onunkinin de hızlandığı anlamına geldiğini biliyordum, nabızlarımız buna ne kadar ihtiyacımız olduğunu gösteren bu çalkantılı dörtlüye katıldı.

Darius emirlerime boyun eğdi ve önüme düştüğünde keskin bir nefes aldım, kalçalarımı kavrayışı, bacaklarımı geniş omuzlarına asana kadar beni üstündeki duvara sabitledi.

Elbisemin kumaşını pençeledim, onu yakmaya çalışırken parmak uçlarıma alevler geliyordu, ama bileğimi kavradı ve beni o umursamaz bakışlarıyla kısırdı.

"Yapma," diye hırladı, bacaklarım boynuna dolanmış halde dizlerinin üzerindeyken bile bir şekilde baskındı ve ona bakarken dudağımı ısırdım.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu elbise kendini tamamen bana teslim ettiğin günü hatırlatıyor. Senin için savaşmaya çalışırken öldüğüm ve bu yanlış düzeltmek için yemin ederken yıldızların kendisini lanetlediğin günü hatırlatıyor. Bu, kalbime ve ruhuma sahip olan Kraliçe'nin elbisesi ve seni olabildiğince sık bunun içinde görebilmek istiyorum. Seni bununla giydirebilmek, sonra da dilimle, ellerimle ve aletimle sana sahip çıkmak için tekrar soyabilmek istiyorum."

"Büyük, kötü Ejderha Varisi'nin düğün oyunları ile ilgileneceğini kim bilebilirdi?" Alay ettim ve bana sırtıttı, bu vahşi, hınzır sırtış, sahip olabileceğim tüm erdem kırıntılarını yok etmeyi vaat ediyordu.

"Oh, Roxy. Hiçbir fikrin yok."

Darius eteğimin kenarını buldu ve aniden yukarı itti, beni ona açtığı anda nefesim tutuldu ve ağzı sağ uyluğumun iç kısmına düştüğünde, dili orada onun için yaptırdığım dövmenin kenarını sıyrırken lanet bir inilti benden kaçtı. Ve bu sözler hiç bu kadar doğru gelmemişti. Sadece o vardı. Şimdi ve her zaman. Kalplerimiz atmayı bırakana ve bir kez daha Perde'nin ötesine geçene kadar.

Ağzını kalçamın iç kısmına doğru hareket ettirmeye başladığında dizlerimi daha da ayırdı ve dengesiz bir şekilde kaya duvara doğru kaydım, ancak kaymadan önce elleri oradaydı, kıcımlı kavradı ve ağzı merhametsizce üzerime inerken beni ona doğru çekti.

Dilini doğrudan klitorisimin üzerinde gezdirirken, dudakları etrafımda dolanırken ve kirli sakalı kalçalarımın yumuşak derisini ısırırken "Siktir," diye nefes aldım.

Beni daha iyi kavrayabilmek için kıcımlı kavradı ve ben de o günahkâr ağzıyla beni mahvetmesini izleyebilmek için elbisemin ağır kıvrımlarını kavramaktan başka bir şey yapamadım.

Darius beni açlıktan ölüyormuş gibi yuttu, parmakları kıcıma gömülürken ağzını içime gömdü ve ben ona karşı kıvranıp serbest kalmak için yalvarana kadar yaladı ve emdi.

Beni anında reddetti, ağzını aşağı indirdi ve dilini içime batırdı, klitorisim ihtiyaçla zonklarken alıştırdı ve tattı ve ben onun adına lanet ettim.

"Boşalt beni," diye hırladım ona, saçlarını avucumun içine almayı başardım ve onu kuzeye doğru sürükledim, karanlık kıkırdaması benden tam olarak istediğini aldığını bilmemi sağladı.

"Bu kraliçemin bir emri mi?" diye alay etti, sesinin derin gürültüsü neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyordu. "Bana verdiği ilk emir. Krallığının vatandaşları bu konuda ne düşünecek?"

"Bunu neden emir almadan yapamadığını merak edecekler," diye hırladım ona, sonra da şöyle haykırdım

Kalçalarımı daha da ayırdı ve bu meydan okumayla üzerime çullandı.

Dili göklerden gelen bir armağandı, ustaca vuruşları beni saniyeler içinde mahvederken o teslim oldu ve ben onun için paramparça oldum, kalçalarım yüzüne karşı sallanırken ağladım ve adını övdüm ve ondan aldım ve aldım.

Duvara yaslandım ve anında ayağa kalktı, beni titreyen bacaklarımın üzerine oturttu ve sırtım ona dönük olacak şekilde çevirdi.

Ellerimi duvara dayadım, ağzı ensemdede buluştuğunda ve saçlarımı omzuma atıp tenimi daha fazla ortaya çıkardığında titriyordum.

Beni oradan öperken nefesimi tutmaya çalıştım, parmakları omurgamdan aşağı kayıyor, elbisemin düğmelerini tek tek açıyordu, parmaklarının vücudumda gezinmesi beni çıldırtmaya yetiyordu.

Elbise üzerimden kırmızı bir havuza düştü ve bir an için aşağıya baktığımda tek görebildiğim kan oldu, bu noktaya kadar olan yolculuğumuzda üzerimize yapışmış olan onca ölümün lekesi.

"Darius kulağımın dibinde gürledi, sanki ben söylemeden ne düşündüğümü anlayabiliyordu. "Kendimi kana boyar ve ruhumu onarılamayacak şekilde lekelerdim. Beni buraya getirmek için her şeyi yaparım, seni böyle kollarıma almak için her şeyi yaparım."

"Ben de öyle," diye cevap verdim, omzumun üzerinden ona baktım ve gözlerimiz buluştuğunda aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. Bu yanıltı. Dünyayı bu uğurda feda etmeye bu kadar istekli olmamalıydık ama bu gerçeği değiştirmiyordu. Darius ve ben birbirimizi gördüğümüz ilk andan itibaren kötü haber olmuştuk; zehirli, nefret dolu ve sınırsızdık. Ama hâlâ buradaydık ve ne şimdi ne de hiçbir zaman birbirimize sırtımızı dönmeyecektik.

Belki de hırçın doğalarımız hakkında daha fazla endişe duymalıydık, ama Darius çenemi tutup

Beni öptüğünde, umursamadığımı biliyordum. Umursamak istemedim. Sadece onu istedim.

Dili ağzıma battı ve siki kıcıma sürtündü, ne kadar büyük olduğunu hissettiğimde içimden bir inilti kaydı, omurgam daha fazlası için bir komutla yaylandı.

Eli belime dolandı, beni keşfetmek için alçaldı, beni sıırıslık bulduğunda ve anında üç parmağını içime soktuğunda onay hırıltısı içimde yankılandı.

İnlemem öpüşmemizi böldü ve bana sıırttı, eliyle beni becerirken kulağımı ısırarak için eğildi, beni doldurdu ve gerdi, avucunun topuğu klitorisime sürtündü ve başımı döndürdü.

Onun için serbestçe düşüyordum, her sinir ucu onun dokunuşuyla uğulduyordu ve dişleri boynumun kenarına battığında tekrar boşaldım, tırnaklarım önümdeki kaya duvarı ısırırken amım parmaklarının etrafında sıkıca kenetlendi ve zevk varlığımın her santiminde roket gibi fırladı.

Dişleri daha derine battı, ısırığın acısı içimde yankılanan zevke dönüşürken vahşi bir hırıltı ondan kaçtı. Parmaklarını çekip diziyile bacaklarımı araladıktan sonra sikini arkamdan içime sokarken duvara tutunmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Tanrım," diye nefes aldım ve dişlerini etimden çekip yerine dilini geçirdi, daha sert itti, beni muazzam uzunluğuyla doldurdu ve beni duvara sıkıca bastırdı.

Beni becermeye başladığında ellerini kalçalarım götürdü ve beni o vahşi, vahşi şekilde alırken, ağzı beni yok ederken, eti bana sahip olurken ve bedenim onun her arzusuna boyun eğerken adını inlemekten başka bir şey yapamadım.

Beni ele geçirme biçiminde vahşi ve hayvani bir şey vardı, sanki özünde olduğu yaratık beni kendi olarak işaretlemeye ihtiyaç duyuyordu, kendi çiftleşmemiz, bizden başka kimse tarafından onaylanmamış ve birbirimize sonsuz bağlılığımızın ötesinde hiçbir koşul olmadan.

O kadar büyüktü ki, vücudu benimkine tamamen hükmediyordu, kalın boyu beni tamamen dolduruyor ve içimin derinliklerine öyle bir çarpıyordu ki, göbeğim daha fazla mutluluk vaadiyle sarsılıyordu.

Onunla duvar arasında ezilirken parmakları klitorisimi buldu ve beni sert ve kaba bir şekilde becerirken ona doğru eğildim, aramızdaki ihtiyaç güzel ya da tatlıya yer bırakmıyordu. Bu biz değildik. Ama bu bizdik. Acımasız, cezalandırıcı, vahşi ve vahşiydi.

O içime girerken saçlarını omzuma attım, memelerim taş duvara sürtündü ve ağrıyan meme uçlarım biraz rahatlarırken bedenim bundan da zevk almayı başardı.

Boynumu daha önce iz bırakacak kadar sert emdi, zedelediğine şüphe olmayan noktayı yaladı ve öptü ve bir kez daha kenara yaklaşırken yüksek sesle inledim.

"Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar her lanet günde bu sesi duyacağım," diye söz verdi bana, siki içimde o kadar derindi ki zorlukla nefes alabiliyordum. "Ve benim için geldiğinde, bedenine sahip olduğumda ve onu yok ettiğimde, özüne kadar kime ait olduğunu bileceksin, değil mi Roxy?"

"Evet," diye nefes aldım, beni derin ve sert bir şekilde becerirken, parmakları klitorisime karşı ustaca hareket ederken alay etme ve alay etme zamanı çoktan geçmişti. "Ben seninim. Her zaman," diye yemin ettim ve o da bunu onaylayarak homurdandı.

"Benim," diye karanlık bir vaatte bulundu, içime derinlemesine iterken kalçamı kavrayışı sıkılaştı. "Her zaman."

Dişlerini tekrar boynuma geçirdi, zevk ve acı çarpışırken ondan tamamen canavarca bir hırıltı yayıldı. Boşalmaya başladığımda haykırdım, duyularım bununla ilgili, onunla ilgili her şey tarafından boğulmuştu.

Darius bana acımadan saldırdı, daha da sert ısırırken dişleri kan çekti ve vahşi bir kükreme ile boşaldı, vücudumu onunkine uymaya zorladı.

İçimde şişip zonkladıkça, beni tohumuyla dolduruyordu.

Kukum zonkladı ve onun kalın uzunluğunun etrafında sıkıca kenetlendi ve parmakları klitorisime masaj yapmaya devam ederken nefes aldım, dişlerini boynumdan çekerken benden son zevk parçasını çekti.

Nefes nefese kaldığımızda vücudu benimkine ağır geliyordu, kalbinin sırtımda attığı gümbürtü benimkiyle mükemmel bir ritim tutturuyordu.

"Yıldızlar bu konuda söz sahibi olmadan önce, seni kendime eş seçerdim," dedi, sözlerinin arasına yüzümün yan tarafına, çeneme, boynuma öpücükler serpiştirdi. "Sana olan saplantım tanıştığımız andan beri bana eziyet ediyor ve zamanın geri kalanında da bana eziyet etmeye devam edecek. Doyamıyorum, asla doyamayacağım."

"Ölüm seni duygusal yapmış," diye soludum, omzumun üzerinden ona bakmak için boynumu büktüm ve onun beni nefesimi ciğerlerimden söküp alan bir yoğunlukla izlediğini gördüm.

"Seni seviyorum, Roxanya Vega," diye homurdandı, bedenlerimizi ayıracak kadar geri çekilirken elleri yanlarımda geziniyordu ve ben anında onun içimdeki hissini özledim. "Tam buradaki çili seviyorum..." Hafif bir öpücük kondururken ağzı omzuma düştü ve bir kahkaha attım. "Ve ben bunu seviyorum, tam burayı..." Ağzını daha aşağıya, kıpırdarsam kanadımın derimden fırlayacağı kürek kemiğimin üzerine yerleştirdi ve oradaki hassas derinin zevkle karıncalanmasına neden oldu.

"Başka ne var?" Alay ettim ve beni aniden yakaladı, omzunun üzerinden fırlattı ve kıcıma küfretmeme neden olacak kadar sert bir tokat attı.

"Bu pis ağzı seviyorum," diye itiraf etti beni yosunlu yatağa atmadan önce.

Düştüğüm yerde saçlarım etrafıma dağıldı ve kendimi dirseklerimin üzerine iterken ona kaşlarımı çattım, ama bu onu daha da cesaretlendirdi.

"Bana pislik demene bayılıyorum," dedi ve ben daha kelimeyi söyleyemeden benden önce davrandı.

"Eh, bu kullanışlı, çünkü bunu çok fazla yapmak zorunda kalıyorum," diye takıldım ve sırtarak yaklaştı.

"Şu anki halini seviyorum, sadece sikilmiş ve öfkeli, tamamen doymuş ve yine de daha fazlası için nefes nefese."

"Kendine çok güveniyorsun," dedim ama ellerini yatağın iki yanına koyup dizlerinin üzerine çöktüğünde sırtışı daha da arttı.

"Bu küçük ayak parmaklarını seviyorum," diye alay etti, ayak bileğimi öptü ve ben geri çekilmeye çalıştığımda bileğimi kavradı.

"Bu gıdıklıyor," diye itiraz ettim, ama o yine yaptı.

"Şu ayaklara bak," diye mırıldandı, tekrar ayağımın altını ısırdı ve orada bilinmeyen bir sinire dokunarak beni inletti, bu da doğrudan merkezime doğru bir enerji kıvılcımını gönderdi. "Bu kadar küçükken krallıkta nasıl bu kadar yüksek sesle ve öfkeyle tepinebiliyorlar?"

"Ayaklarım ortalama büyüklükte," diye itiraz ettim, gerçi onun Ejderha ayaklarına kıyasla oldukça küçük olduklarını tahmin ediyordum. Ama bu sayılmazdı.

"Mmm..." Darius beni incelemeye devam etmeden önce bunu düşünmüş gibiydi ve vücuduma bu kadar ilgi gösterirken yeniden sertleşen sikinin kalınlığını fark etmeden edemedim.

Bana böyle bakması rahatsız edici olmalıydı, kendimi açıkta ya da belirsiz ya da en azından savunmasız hissetmeliydim, ama bu sadece... doğru hissettirdi. Kendimi tamamen ona teslim etmişim ve bu her şeyim anlamına geliyordu, kusurlar dahil, güvensizlikler lanetlensin.

"En sevdiğim çili bulmuş olabilirim," dedi ve sol dizimin yan tarafına bir öpücük kondurduktan sonra gözlerini sağ uyluğumun yanındaki dövmeyle dikti. "Ama bu günahkâr ve baştan çıkarıcı tenindeki en sevdiğim iz ödülü buna gitmeli."

"Benimle işin bittiğinde sana da benzer bir değerlendirme yapmamı mı bekliyorsun?" Alay ettim ve gözleri Ejderhasıyla birlikte bir kez daha altın renginde parladı.

"Bu bir sorun Roxy, çünkü seninle işim asla bitmeyecek," diye yemin etti ve lanet olsun ki kızardım.

Darius bir pislik gibi sırttı ve ben de omzuna vurarak, sırtını kaplayan Ejderha ve Zümrüdüanka'ya kadar uzanan alevli dövmeyle vurdum.

"Hâlâ dövmenin benimle bir ilgisi olmadığını mı iddia ediyorsun?" Vücudumda daha da ilerlerken, bulduğu her çili öperken ve bana hatırladığımdan bile daha fazla mürekkeple lekelenmiş güçlü sırtının ağız sulandıran görüntüsünü verirken sordum.

"Akademiye gelmeden önceki yaz doğum gününde aldığım hediye mi kastediyorsun?" diye sordu ve ben ona bakakaldım.

"Bunu doğum günümde mi aldın?" Bunu bana daha önce hiç söylemediği için onu tekrar tokatlayarak tısladım ve kaburgalarımın yan tarafını öpmeden önce karnıma doğru kıkırdadı.

"Evet. Her yıl, krallığın ikinizin bebeklik fotoğraflarına bakıp hıçkırarak hıçkırarak ağladığı ve sizin olacağınız yaşı kutladığı sıkıcı bir anma töreni olurdu." "Sıkıcı mı?"

Tısladım ve tekrar güldü, bu sefer meme ucuma doğru hareket edip sertçe emdi, eli diğer göğsümü kavramak için yer değiştirdi ve boğazımdan bir inilti yükseldi.

"Bunları çok seviyorum," diye homurdandı Darius, ağzını diğer meme ucuma götürmeden önce, daha yüksek sesle inlerken omurgamı eğilmeye zorladı, kalçalarım ihtiyaçla ayrıldı. "Onlar sadece-"

"Bana doğum günümde yaptırmadığın dövmeden bahsediyordun," diye mırıldandım, ancak bu cevapları almak yerine göğüslerimle ilgili değerlendirmesine devam etmesine izin vermek cidden cazip geliyordu.

"Doğru..." Darius ağzını köprücük kemiğine götürdü, meme uçlarının sertleşmesine ve sızlamasına neden oldu, sözlerinin arasına öpücükler serpiştirerek devam etti. "Yani, sıkıcı bir anma töreni vardı - üzgünüm Roxy, ama tüm hayatımı bu tür saçma etkinliklere katılarak geçirdim ve üzücü olsa da, seni tanımıyordum ve on sekiz yıl olmuştu, bu yüzden..."

"Anladım, göt herif, iki ölü bebek umurunda değildi."

"Umursamadığımı söylemedim," diye kararlı bir şekilde cevap verdi. "Sadece boş zamanlarımda Nimfleri öldürerek bunu göstermeyi tercih ettim. Bu benim kederime, her yıl tekrarlanan bir anma töreninde sözde hizmet etmekten daha iyi bir tanıklık değil mi?"

"Yani beni kana susamışlığınla mı etkiliyorsun?"

"Seni tahrik etmiyormuş gibi davranma."

"Bana dövmeden bahset yoksa bugün beni neyin tahrik ettiğini bir daha öğrenemeyeceksin," diye ısrar edince oflayıp puflayarak üzerime yürüdü, ağırlığını ön koluna yasladı ve boştaki eliyle yüzümdeki birkaç tutam saçı fırçaladı.

"O sabah erken saatlerde uyandım ve bunu istediğimi biliyordum. Pek iyi bir ressam sayılmam ama tam olarak gördüğünüz gibi çizdim, sanki tasarım içimde sıkışmış, dışarı çıkmak için can atıyordu. Kimseye nereye gittiğimi söylemeden ayrıldım ve o akşama kadar yaptırıp geri dönmedim. Anma törenini kaçırdığım için babamın gazabına uğramayı bekliyordum ama döndüğümde herkesi kargaşa içinde buldum çünkü ölümlüler aleminde inanılmaz derecede güçlü iki sihirli imza keşfedilmişti ve senin ölümünden döndüğün ortaya çıkmıştı."

Dudaklarım eğlenerek seğirdi ve parmaklarımı çenesinde gezdirmek için uzandım. "Ben sana eziyet etmek için gelmeden önce ne kadar sıkılmış olmalısın."

"Birazcık," diye kabul etti. "Her neyse, dediğim gibi: dövmenin seninle hiçbir ilgisi yok. Bu yüzden kibirli olmayı bırak ve

"Bütün hayatımın senin etrafında döndüğünü düşünüyorum."

Koluna bir tokat attım ve o da karşılık olarak kığımın yan tarafına bir şaplak attı, beklenmedik bir şekilde inlememe neden oldu ve gözleri şehvetle karardı.

"Yani doğum günümde uyanıp önceden hiç planlamadan en büyük dövmeni yaptırmaya gitmenin benimle hiçbir ilgisi olmadığına dair inancına sadık kalacaksın - her ne kadar benim ve senin düzenini şiddetten ve aşktan bir adım uzakta dans ederken tasvir etse de?" Ben talep ettim.

"Sadece bir tesadüf," diye kabul etti, sinir bozucu bir şekilde omuz silkti ve ben de ona kaşlarımı çattım.

"Senden yine nefret ediyorum," diye mırıldandım ve o da bana sıırttı. "Hayır bebeğim, benden nefret etmeyi hiçbir zaman tam olarak başaramadın."

"Pislik," diye ısırdım, o çileden çıkarıcı gülümseme bu hakaret karşısında daha da genişledi.

"Şimdi. Nerede kalmıştım?" diye sordu yavaşça, parmakları saçlarımda geziniyordu. "Ah evet; saçlarının yumruğuma sıkıca sarıldığında verdiği hisse bayılıyorum."

"Ve dur tahmin edeyim, dudaklarımdan sikinin etrafına sarılmış hissini seviyorsun?" Bakışları ağzımın üzerinde dolaşırken ondan bir hırıltı çekerek alay ettim.

"Kuşkusuz," diye kabul etti, ağzı benimkinin üzerine düşerken benden şaşırtıcı derecede tatlı bir öpücük aldı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırırken memnuniyetle iç çektim ve eli yan tarafımdan aşağı doğru yavaşça ilerledi, kalçalarımdan arasına girmeden önce tüy gibi hafif bir dokunuşla tenimi okşadı.

Üzerimde hareket ederken ağzını kulağıma doğru kaydırıldı ve nabzım bir kez daha aramızda oluşan vaatle atmaya başladı.

Parmakları klitorisimi okşadı, sonra aşağı indi, ıslaklığımla karışan iddiasının kanıtını hissettim ve beni kızdırırken daha fazlasına ihtiyaç duyarak inledim, horozunun kalın uzunluğu uyluğuma baskı yapıyordu.

"Ve o güzel amını d llerimle doldurmayı ve boğazın    nenene kadar adımı haykırmanı gerçekten çok seviyorum," diye homurdandı.

 st me yuvarlanıp sikini tek ve cezalandırıcı bir hamleyle içime soktuğunda nefesim bir iniltiyle kesildi.

Ağzı tekrar benimkini yakaladı ve bileklerimi kavradı, istediğini alıp beni tekrar becermeye başlarken onları üstümde sabitledi, gözlerinde cehennem ateşi yanıyordu ve içindeki canavar her acımasız itişte parlıyordu.

Kalçalarım her hareketinde onunkilerle buluşuyor, beni aynı anda hem yok edip hem de yeniden inşa ederken zevk  ı lıklarım mağaranın çatısında yankılanıyor, bana tamamen sahip oluyor ve ben ondan defalarca ayrı düşerken bedenimi mutlulukla dolduruyordu, onun esiri, saplantısı, Kraliçesi.

Milton

Av, izlerimize çok yaklaşıyordu, K.U.N.T'ler her yerdeydi ve Nova her şeyi analiz ediyordu.

Gary gitmişti. Büyük ihtimalle ölmüştü. Hiçbirimiz onun için gelmelerini engelleyecek tek bir şey bile yapamadan aleyhindeki kanıtlar ortaya çıktı.

Son bir haftadır uyuyamıyordum, gecenin köründe hepimiz kaçmaya çalıştığımızdan beri, ancak akademinin etrafındaki koğuşların her türlü ölçünün ötesinde güçlendirildiğini gördüğümünden beri. Onları aşmak, ön girişten öteye kaçmak mümkün değildi ve o da 'bizim güvenliğimiz için' sıkı bir şekilde korunuyordu. Aramızdaki asileri ortaya çıkarmak için kapsamlı bir arama ve soruşturma yürütülürken, öğrencilerin akademi arazisinden ayrılmaları yasaklanmıştı.

O lanet şarkıydı.

Kralımız olduğunu iddia eden adamda uyandırdığı öfke tahmin edebileceğimin ötesindeydi ve misillemesi hızlı ve acımasız oldu.

Küre'deki o günden beri, akademi bizi koruma kisvesi altında tamamen kilit altına alınmıştı.

sözde o gün onu sabote etmek için buraya gizlice giren hain isyancılardan.

Ailelerimizi ve dışarıdaki herkesi yatıştırmak için tasarlanmış tamamen saçmalıktı.

O günden bu yana K.U.N.T'lar, Nimfler ve Ejderha Loncası üyeleri ava yardım etmek için gelip gidiyordu. FIB bile bunu kimin yaptığını bulmakla görevlendirilmişti.

Gary'nin Atlas'ında yazılım, şarkıyı oluşturmak için gereken her şey ve bir araya getirdiği orijinal versiyon vardı.

Onu parçalayıp Aqua Lake'in derinliklerine fırlatarak üstesinden geldiğimizi düşünmüştük ama her şeye rağmen bir Siren K.U.N.T. onu keşfetmişti. Kaderin bu korkunç cilvesinden ilk haberimiz, kapılar neredeyse menteşelerinden fırlamadan ve Kardinal Büyü dersimiz bir FIB müfrezesi tarafından işgal edilmeden beş saniye önce Jüpiter Salonu koridorunun zeminine çarpan botların gümbürtüsü olmuştu.

Honey Highspell, Gary'nin üzerine atlarken gülmüştü ve onu kurtarmayı düşünürken avuçlarımda yanan büyüyle ayağa fırladığımda sadece Bernice'in benim elimi tutması beni onun kaderine katılmaktan kurtarmıştı.

Gary dövülüp odadan çıkarılırken, onun güzel gözlerindeki yalvarmaya nasıl boyun eğdiğimi, alevlerimi nasıl susturduğumu ve diğer sınıf arkadaşlarımla birlikte odanın arkasına nasıl çekildiğimi hatırlamak hâlâ içimi parçalıyor.

"Yaşasın gerçek Kraliçeler!" diye kükremişti onu sürükleyerek gözden uzaklaştırdıklarında, onlar gelmeden birkaç dakika önce oturduğu yerde kan izlerinden başka bir şey yoktu.

O son meydan okuma eyleminde haykırdığından beri bu sözlere takılıp kalmış, zihnimde tekrar tekrar oynatmıştım. Bu sözler onun söylediği son sözler miydi? Şimdi onun ölümünün suçluluğunu üzerimde bir yük olarak mı taşıyacaktım? Ve onların öyle olmasını umduğum için tam bir pislik miydin?

Çünkü eğer öyle değilse, eğer sorgulanmak üzere buradan götürüldüyse, o zaman geri kalanımız için de gelmelerinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. İsimlerimizi, yüzlerimizi, suçlarımızı biliyordu. Hepsini biliyordu. Ve bu sırları tüm varlığıyla saklayacağını bilsem de, FIB'in bilgi almak için kullandığı acımasızlığı da biliyordum. Kimse onların yöntemlerine karşı sonsuza kadar direnemezdi.

Bu yüzden bir çıkış yoluna ihtiyacımız vardı. Ama şimdiye kadar yaptığımız her girişim engellenmişti; koşullar çok güçlü, devriyeler çok düzenliydi.

Burada ölecektik.

Bu düşünce geceler boyu uykularımı kaçırdı, sadece birkaç saat önce kapıldığım zayıflık anı bile bu korkuları yatıştırmaya yetmemişti.

Sonunda aramızdaki arzuya boyun eğmenin nasıl bir his olduğuna odaklanmaya çalışarak Bernice'e daha sıkı sarıldım. Ona bir çan uzatmıştım ve o da çanı boğazında tutan gerdanlığı takmama izin vermişti. Gözlerindeki yaşlar bana bunu uzun süre takmayacağını, umduğumuz geleceğin artık gerçekleşmeyeceğini bildiğini söylemişti.

Kendimi onun içine sokarken kalçalarının arasında bulduğum saflık ruhumdaki yükü biraz hafifletmişti. Giydiği zil kalçalarımın her itişinde çalarken, sonunda sahiplenildiğini herkese bildirirken, kendimi onun vücudunun hissinde kaybetmiştim. Ve benim için boşalırken böğürmesi, her santimimi sevmesi, benim de böğürerek onun içinde patlamama neden olmuştu. O artık benim ineğimdi. Sürümün ilk üyesiydi ve kollarımda uyurken bile kendimi suçlu hissetmekten alamıyordum.

Bir boğanın ineklerini koruması gerekirdi. Ama burada boynuzlarım kırılmış, toynaklarım zincirlenmiş gibiydi.

Bu krallıkta yaygın olan zorbalığa karşı bir darbe vurmuştuk ama bu yeterli değildi. Vega Kraliçeleri'nin ordusunda gerçekten savaşmak istiyordum. Orada olmak istedim.

güçlerine güç kattılar ve Lionel Acrux'u kesmelerini izlediler.

Bu geleceğin kesin olmadığını biliyordum, ama aylardır her gece rüyamda bunu görüyor, o piçin kafasının omuzlarından ayaklarının dibindeki toprağa düştüğünü görmek için yanıp tutuşuyordum.

Uzaktan gelen bir çığlık sesi beni Ignis House'daki yatağında dikleştirdi, Bernice onu serbest bıraktığımda yumuşak bir şekilde şikayet ediyordu.

Yataktan fırladım, çıplak ayaklarımla pencereme doğru ilerlerken nabzım hızla atıyordu, içimi bir huzursuzluk kaplamıştı.

Şafak yaklaşıyordu ama dışarı baktığımda gökyüzü neredeyse tamamen karanlıktı, Ateş Toprakları'nın kayalık düzlemi altımda okul arazisinin kuzeyine doğru uzanıyordu ve sadece azalan ayın belli belirsiz parıltısıyla aydınlanıyordu.

Yere ve göğe baktım, dışarıda bir şey hissettiğime emindim ve daha iyi görebilmek için penceremi açtım.

Serin esintide derin derin içime çektiğim bir koku vardı, dumanla karışık neredeyse yağlı bir şeyin kokusunu analiz ederken kaşlarımı çattım. Akademide havayı renklendiren tuhaf kokulara artık alışmıştım, otlardan Emirlerle ve güçlü büyülerin kokusuna kadar çoğunu tanıyordum ama bu koku bana tanıdık gelmiyordu.

Aşağıdaki arazide bir çift çıkıntılı kayanın arasında bir hareket dikkatimi çekti ve sekiz devasa bacağın, dişleri ve kâbusları olan iri bir canavarın eve doğru ilerlerken dizlerinin kendi üzerine döndüğünü gördüğümde korku dolu bir nefes aldım.

"Bernice?" Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladığında tıslayarak pencereden uzaklaştım ve hızla birkaç giysi kapıp üzerime geçirdim. "Bernice, uyan," dedim daha güçlü bir şekilde, yorganı üzerinden çekerek

ve serin havadan ürkerek çıplak vücudunu bana gösterdi.

Boğazından sarkan zile bakarken kalbim sızladı ve şaşkınlıkla bana göz kırptı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum ama sanırım zamanımız tükenmiş olabilir." Kalın bir şekilde yutkundum ve Atlas'ımı avucumun içine aldım, benim ve Undercover A.S.S.'in geri kalanının üzerinde tam olarak anlaşılabildiği tek plan bir araya geldi. Günlerimizin sınırlı olduğunu biliyorduk. Buradan çıkış yolu yoktu ve K.U.N.Ts, FIB ya da başka birinin bizim için gelmesi an meselesiydi.

Savaşacaktık, ama kazanamayacağımızı biliyorduk, bu yüzden bunun yerine dünyaya son duruşumuzun gerçeğini sunacaktık. Her birimiz, başımıza gelenleri sosyal medya aracılığıyla dünyaya canlı yayınlayabilmek için Atlaslarımızı yerinde tutmaya hazır bir göğüs kayışını her zaman yanımızda bulundurduk.

Ölmek istemiyordum. Ama eğer ölümümüz bizim için geliyorsa, o zaman bir anlamı olsun istedim, dünyanın Lionel Acrux'un körü körüne onu takip etmeyenlere ne yaptığını görmesini istedim.

FaeBook'ta canlı yayını başlatıp Atlas'ımı göğsüme bağlarken aceleyle pencereye geri döndüm.

"Benim adım Milton Hubert," dedim mikrofona, Bernice arkamda giyinirken ve ben karanlığın içinde o şeyin tekrar hareket ettiğine dair bir işaret ararken. "Ve şu anda Zodiac Akademisi'ndeyim."

Yanılıyorsam ve henüz gelmemişlerse diye kendimi herhangi bir isyancı faaliyete bulaştırmak istemediğimden başka bir şey söylemedim ama kırılan camların sesi altımdaki binada yankılanırken ve sınıf arkadaşlarımın çığlıkları havaya karışırken, bunun gerçekleştiğinden emin oldum.

T yler Corbin: Brooooo. Nasıl bir atıştırma seviyesine indiğimi anlamıyorsun bile. Munchies var
Gün batımında gökkuşağının içinden uçtukten sonra, bu kadar yiyeceğin doğal olmadığını söyledüğimde...

Küçük bir cipsle başladı ama yıldızların yardımıyla o cips ikiye, iki de üçe çıktı. Bir de baktım ki elli çeşit cipsin içindeyim, paketler yırtılmış, kırıntılar vücudumun varlığından bile haberdar olmadığım bölgelerine ulaşıyor. Ama her şey kurumaya başlamıştı. Cips turtam gerçekten kuruyordu. Ben de marketten sosları getirdim. Oh adamım, bir sürü sosum vardı. Tzatziki. Humus. Taramasalata. Ekşi krema ve frenk soğanı. Bu cipsleri üst üste koyuyorum, tatları karıştırıyorum, sağa sola batırıyorum ama tuz seviyem bu noktada aşırı yükleniyor. Jimbob amcanızın bir kova tuz yedikten ve aleti okyanusa batırdıktan sonraki spermini yutmaktan bahsediyorum, tuzlu.

Şu anda bir kova kumdaki balıktan daha susuzum, ama lanet olası bir Heptian Kurbağası gidip kendini R.U.M.P. Kalesi'ndeki su borularına sıkıştırmış, bu yüzden onu kurtarırlarken suyun kapatılması gerekti!

Adada su aramak için dolaşıyorum ve açıkça söyleyeyim fam, biraz #Pegavag arayan bir #hornyVampir kadar çıplığım. O cipsleri yerken utanmadan soyundum ve onların içinde yuvarlandım, çünkü bu gece bir şey beni vahşi bir adam gibi davranmaya itti. Söyleyin bana, şu anda beni cips ziyafeti çeken bir hayalete dönüştüren bir tür ilahi güç mü var? Yoksa gökkuşağı beni sikip deli suyumu mu sallıyor?

Yan not: Karın kaslarımı kaybedemem, dostum. Bunlar için kıcımlı yırttım. Ama şimdi denizde sırtüstü sürükleniyorum, bu yazıyı yazarken sikim ve taşaklarım yüzeyde yüzerek ayı selamlıyor ve odamda beni bekleyen cips yuvasından başka bir şey düşünemiyorum. İçine balıklama dalmak ve zafere giden yolda çıtırdamak istiyorum #helpahorseout

#chipclop #pegabinge #chipshame #saltysurvivor #dipanddie

Justine Irving: Şu anda güneş patlamaları olduğunu duydum ve Grundig Teyzem güneş patlamalarının size yum yum verdiğini söyledi - muhtemelen Tyler! #sunyum #sunnytummy

Ameira Elias: Bekle - cips mi var??? Burada oluşan hiyerarşiden BIKTIM artık. Erkek arkadaşım Karl'a toprak elementiyile bana cips yapması için yalvarıyordum ve bana asiler için sadece 'sağlıklı' yiyecekler yapıldığını söyledi #wheresthesnacks

Melissa Lewis: Geçen gün Karl'ı cips yerken gördüm - herkesin bir cips payı olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Görünüşe göre o da bir sürü cips yemiştir. İki kişiye yetecek kadar.

Ameira Elias: Bekle...ne???? @KarlLagoon W.T.F.???????

Anna Parker: Az önce okyanusun üzerinden uçtum ve aşağıda parıldayan, bana bir elmas gibi göz kırpan şeyin ne olduğunu merak ettim. Senin #parıltılı megaPegapeen'in ve #shinybrinyhiny'in olmalı.

Eğlenerek homurdandım, bir sonraki gönderiye geçtim, sonra Tyler'ın odasının benim odam olduğunu hatırlayınca kaşlarımı çattım, bu da bu gece yatağımızda bolca kırıntı olacağı anlamına geliyordu. Lanet olsun Tyler.

Geç olmuştu ama zihnim dinlenmiyordu, bu yüzden adanın etrafında bir yürüyüşe çıktım, kış gecesi havası sırtımdan kayıyordu. Soğuğu uzak tutmak için ateş elementimle damarlarıma ısı gönderdim, ancak FaeBook'taki bir canlı yayında gezinirken farklı bir soğuk beni ele geçirdi.

"Kampüsün her yerinde canavarlar var! Bizi avlıyorlar!" Milton'ın sesi hoparlörden yayılıyor, akış onu dar bir merdivenden aşağı koşarken gösterirken çığlıklar kampüsün etrafında çınlıyordu.

Geniş ağzının etrafında dikenleri ve vücudunun her yerinde keskin, iğneye benzer zırhı olan dev bir un kurduna benzeyen korkunç bir yaratık görüntüye daldı. Milton ateş püskürttü, alevler içinden akıyordu ama yaratık ateşten etkilenmemiş gibiydi, merdivenlerden yukarı doğru kıvranarak ona doğru ilerledi ve onu geri çekilmeye zorladı.

Daha uzaklaşmadan onu yakaladı ve arkasından bir kızın çığlığı duyuldu. "Milton!" diye bağırdı korku içinde.

"Kahverengi İnek düştü - Kahverengi İnek düştü!" Milton'ın canlı yayını canavarın göğsüne çarpmasıyla kesildi, ekrandaki parazit çatırdadı ve korku zihnimi bulanıklaştırdı.

Kaydırdıkça, daha fazla yayın buldum, öğrenciler kampüsün her yerine akıyor ve tüm kampüslerde çıkan kavgaları gösteriyordu.

Canavarlara karşı Elemental Evler.

Koşarak R.U.M.P. Kalesi'ne geri döndüm, grup sohbetine bir mesaj gönderirken içimi bir panik kapladı ve birinin hepimizin adını aptalca takma adlarla değiştirdiğini fark ettim. İnkâr edilemez bir şekilde Seth'ti.

Twinkle Stud:

Zodyak Akademisi saldırı altında!

Batty Betty:

Simitlerimi yağlayın! Birlikte toplanmalıyız - güçlü R.U.M.P.'un bağırsaklarında buluşalım!

Twinkle Stud:

Bağırsaklar nerede?

Batty Betty:

Giriş holü, seni aptal!

Bitey C:

Yola çıkıyorum.

Wolfman:

Ben de geliyorum. Kış kalesinin derinliklerinden oraya gidiyorum.

Fish Fury:

Gerry, bu simidi sikime nasıl yapıştırdığını gerçekten bilmiyorum ama - kahretsin

****bu mesaj silindi****

Wolfman:

OH. BENİM. YILDIZLARIM. Herkes bunu gördü mü???!!!

Twinkle Stud:

Gitmemiz gerek!!

Bitey C:

Her şeyi gördüm. Ve yıllardır giriş holündeydim.
Hepiniz neredesiniz? Etrafta zum yapıp herkesi
yakalayayım mı?

Twinkle Stud:

Neredeyse geldim!

Batty Betty:

Tam şu anda tırabzandan aşağı iniyorum, seni güzel
Vampir adam, Bitmeyen Göklerin Kılıcı ile
Karma omzuma yaslanmış, düşmanlarımızın kafataslarına
kesin bir kıyamet getirmeye hazır!

Bitey C:

Tory'den haber alan var mı?

Wolfman:

Bir şey duydum.

Bitey C:

Ne duydun?

Wolfman:

Göğüslerini soldurmak için göğüs küçültme büyüsü
kullanacağını duydum.
Bundan rahatsız olan var mı? **göz emoji**

Batty Betty:

YALAN! Gerçek Kraliçelerin göğüsleri asla küçülmez!

Wolfman:

Tamam, bu bir yalandı. Ama göğüslerini küçültmüş olsaydı bundan rahatsız olan olur muydu?

Bitey C:

Onu ne mutlu edecekse.

Wolfman:

Oh, anladım. Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Bitey C:

Ne var? Ve gerçekten biri buraya gelecek mi çünkü şimdiye kadar adanın etrafında elli tur atmış olabilirim.

Wolfman:

****krep emoji** **kurt emoji****

Gerçeğin Habercisi:

Üzgünüm, bunu yeni gördüm! Sofia'yı uyandırırım. Bu sefer seninle geliyoruz, böylece her şeyi en kısa zamanda Daily Solaria'ya rapor edebilirim.

Atlas'ımı iterek asma köprüye ulaştım, koşarak köprüyü geçtim ve Caleb'i elinde ikiz bıçaklarından birini döndürürken bulmak için içeri girdim.

Geraldine tam teçhizatıyla onun arkasından tırabzandan aşağı kayarak indi, inerken de bağırıyordu. Aşağıya indiğinde sıçradı ve yerde öne doğru bir yuvarlanma hareketi yaptıktan sonra ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koydu. "Ne-ho, sevgili Pegobrother?"

"Ee, hayır ho. Sadece gitmeyi bekliyorum," dedim ve omzuma beni yana doğru tökezletecek kadar sert bir tokat attı.

Seth sağ tarafımdaki kapıdan içeri girdi, masum bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdiriyordu.

"Merhaba," dedi dramatik bir şekilde ve kaşlarını çatın Caleb'e yan gözle baktı.

Max yayını omzuna asarken gergin bir ifadeyle merdivenlerden koşarak indi. "Gerry, konuşmamız gerek," diye tısladı.

"Yüz kelime söyle, Maxy oğlum. Senin tatlı dudaklarını susturmayacağım," dedi ve elini sallayarak onu grubumuzun ortasına çağırdı.

"Özel olarak," dedi dişlerinin arasından.

"Aletine gerçekten bir simit mi yapıştı?" Seth koşarak Max'in yanına gitti ve çenesini onun omzuna dayadı.

Max onu susturdu ve sanki hepimizin buna tanık olmamasını diliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Bandicoots," diye güldü Geraldine. "Yüzün mü kızardı, seni tatlı semender? Utanacak bir şey yok, Maxy oğlum. Sen ve ben maceraperest bir ikiliyiz. Ve bir simitle küçük bir şamata, Seth Capella gibi seks düşkünü bir Kurt'un kulakları için pek de şok edici değildir ve hepimiz Caleb Altair'in halka açık bir Pega-pounding'den hoşlandığını biliyoruz-"

Caleb gözleri öfkeyle parlayarak, "İstemiyorum," diye bağırdı.

Milton'ı düşünerek endişeyle, "Gitmemiz gerek," dedim.

Yıkayıcı, kış tarafı bol ama ön tarafı çok dar olan bir çift Y-önlükle merdivenlerden koşarak indi.

Gözlerindeki uykuyu silerek, "Donuma mı vurdunuz Bayan Grus?" dedi.

Geraldine, "Ben öyle bir şey söylemedim," diye karşı çıktı. "Ama sana acil bir mesaj gönderdim Brian, çünkü artık harekete geçmenin ve isyancıları harekete geçirmenin zamanı geldi. Askerleri topla. İnsanları silahlandır. Orduyu topla ve onları Zodyak Akademisi'ne getir. Ordunun gelişini beklerken ilerlemeli ve savaşa başlamalıyız!"

"Neler oluyor?" Washer korkuyla Y önlüklerini düzeltmek için çekiştirerek sordu ve ben burnumu kırıştırdım.

"Akademi saldırı altında," dedim ve Washer'ın nefesi kesildi.

"Tüm lejyonu Siren gücümle uyandıracağım, onu rüyalarının derinliklerine göndereceğim ve ruhlarının şaftlarını çekiştireceğim, düşmanlarımıza isyan tohumunu püskürtmek için hazır ve üflemeğe hazır olana kadar sıkıp çekeceğim," diye yemin etti.

Yüzümü buruşturdum ve Caleb, yaşlı profesörümüz dönüp üst kata geri koşmadan önce Washer'dan bir adım uzaklaştı.

Geraldine, "Rahatsız edici bir şekilde yapsa bile işini yapacaktır," diye mırıldandı.

Tyler merdivenlerde belirdi, bize katılmak için koşarlarken Sofia'nın elini tuttu ve metal boynuzumu avucuma yerleştirdi. Onu taktım, çenemin altına sıkıca bağladım, isyancılar için savaşa gitmeye hazırdım ve Sofia şiddetle kişnedi, savaşmaya eşit derecede hazır görünüyordu.

Caleb cebinden bir kese çıkararak, "Yıldız tozunu kullanabilmemiz için koğuşları açacağım," dedi.

"Bekle," dedi Max ısrarla. "Henüz gidemem. I..." Çaresizlik içinde Geraldine'e baktı.

"Vakit yok sevgili yunusum. Morina balığının üzerindeki kırıntıları görmezden gel ve dövüş bittiğinde seni simidin elinden kurtaracağım," dedi Geraldine, kapıya doğru koşarak.

"Gerry!" diye tersleyince Seth ona acıyan bir bakış attı.

"Ayrılamaz mısınız?" diye fısıldadı ama hepimiz onu rahatlıkla duyabiliyorduk.

"Hayır, ona bir şey yaptı, bu yüzden tereyağı kadar yumuşak hissediyor, ama kırmaya çalışırsam taş kadar sertleşiyor," diye tısladı Max.

"Dur bir bakayım." Seth Max'in pantolonuna uzandı ama Max elini geri çekti.

"Hayır," diye homurdandı Max. "Bırak onu."

"Neler oluyor?" Tyler merakla sordu ve Max'in sırtı dikleşti.

"Yok bir şey. Hadi gidelim." Max kapıya doğru yürüdü, biraz beceriksizce yürüyordu ve Zodiac'a yapılan saldırı konusunda bu kadar endişeli olmasaydım gülerdim.

"Sikinde bir simitle savaşa gidemezsin. En iyi arkadaşın olarak buna izin veremem." Seth Max'e doğru koştu, Pitball onu yere düşürdü ve elini pantolonunun içine soktu.

"Seth!" Max bağırdı, bir öfke dalgası etrafındaki herkese çarptı ve duygu beni ele geçirirken ayağımı yere vurdum.

Seth, Max'in pantolonunun içinde garip bir bükölme hareketi yaptı ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle simidi başının üzerine kaldırdı.

"Bunu nasıl yaptın?" Max rahatlayarak nefesini tuttu.

"İster inan ister inanma, bu bir erkeğin sikinden çıkardığım en garip nesne değil, Max," dedi Seth, ayağa kalkıp Max'i peşinden sürükleyerek. "Bazı Fae'lerin aletlerini soktukları şeylere inanamazsın. Boya kalemi paketleri, çiçek saksıları, kekler, Pegasex bebekleri." Caleb'a bir bakış fırlattı, Caleb'ın yüz ifadesi volkanik bir hal aldı.

"Siktir git." Geraldine'in ardından kapıdan fırladı ve Seth bir iniltiyi yutarak yüz hatlarını çok daha soğuk bir şeye dönüştürdü.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Sordum ve Seth bana hırladı.

"Bu iş kötüye gidiyor." Tyler ilerleyerek bize Atlas'ındaki ekranı gösterdi ve Seth'in kaşları FaeBook'taki canlı yayını izlerken çatıldı.

"Topal Lionel bu canavarı bizi öldürmesi için gönderdi!" Frank, Aer House'un ortak salonuna doğru ilerleyen devasa, böceğe benzer bir yaratığı gösteren kameraya doğru bağırdı. "Lütfen bize yardım edin!"

Seth acı içinde uluyarak dışarı fırlarken biz de onu takip etmek için acele ettik. Caleb, Geraldine'in önüne geçti.

Bir hız patlamasıyla ellerini gökyüzüne kaldırdı ve bizi dışarı çıkarmak için koğuşlarda bir delik açmak için bir güç seli kullandı.

Etrafında toplandık ve havaya yıldız tozları savurdu, yıldızlar bizi avuçlarının içine çekti ve adanın görüntüsü karanlıkta kayboldu. Bir o yana bir bu yana savrulduk, yıldızlar bizi tükürmeden ve şiddetle yere çakılmadan önce çalkantılı bir ruh hali içinde görünüyordular.

"Lanet olsun, kim yıldızların yulaf ezmesine işedi?" Seth küfrederek ayağa kalktı ve Caleb'ı da yanına çekti.

"Garip şeyler oluyor. Çok açım dostum," dedi Tyler. "Şu anda sen bile iştah açıcı görünüyorsun."

"Hark!" Geraldine bağırdı ve hepimizin dikkatini çekerek ona ve Zodyak Akademisi'ni çevreleyen uzun çite döndük. "Bu gece bir arada kalmalı, yolumuzu bir bütün olarak çizmeli ve karşımıza çıkan her düşmanı kesip atmamız. Bu akademi Solaria halkına, yeni Uyanmışlara, kas gücünün ve kudretin çocuklarına aittir ve her birimize de aittir. Burası birçokları için bir yuva, teselli ve güvenlik yeri olmuştur. Ancak şimdi, koridorları arasında bir karanlık kol geziyor ve onu sonsuza dek kovmamızın zamanı geldi. Bu toprakları geri almalıyız, çünkü onlar bizim!"

Herkesin bağırıları ve ulumaları yükselirken ben de cevap olarak kişnedim ve koğuşların tenimde karıncalanarak beni uyardığını hissederek ilerledim.

"Bunu aşmamız gerekiyor," dedim. "Bence güç paylaşımına gitmeliyiz."

Omzumun üzerinden diğerlerine baktım ve Geraldine bir adım öne çıkarak elini benimkine attı. "Biz baştan sona dostuz ve şimdi birbirimize güvenmeli, gücümüzün birbirimize çarpmasına izin vermeli ve bu bariyeri kesip parçalayabilecek devasa bir alet inşa etmeliyiz."

Sofia'ya elini uzattı, o da elini tuttu ve ardından Tyler'ın elini tuttu. Varisler onların arkasına düştü, hepimiz bir sıra oluşturduk.

"Bırakın Biz dalma bizim güç içine bizim sevgili Xavier," dedi Geraldine, büyü avucuma doldu ve odaklandım, kalkanlarımı indirdim ve içeri girmesine izin verdim. Onun büyüünün benimkiyle birleştiğini hissettiğimde nefesim kesildi, onun vahşiliği içimde gürleyen, dönen bir güce dönüştü. Diğer herkes bariyerlerini indirmeye çalıştı ve aniden tüm güçleri aynı anda bana çarptı, şaşkınlıkla kişnememe neden oldu, hepsinin bana gönderdiği şok

Kalbim dörtmala atıyor.

Buz, ateş ve topraktı, hepsi çarpışıyor, dönüyor ve bir çıkış için yalvarıyordu. Onu koşuğa doğru yönlendirdim ve bir öfke şimşegi gibi çarptı, kırmızı bir ışık parıltısı bizden yukarı ve uzağa doğru kabardı, koşuğlar boyunca yaylandı ve onları basamaklı bir ışık yağmuruyla aşağı indirdi.

Geraldine ellerimi bıraktı ve ben bunun heyecanıyla inledim, çok fazla güçten başım döndü ve biraz tökezledim.

Seth koşarak yaklaştı, hava sihrini kullanarak çitte bir gedik açarken ilerlemeye devam etmek için endişeli görünüyordu. İleride bir yerlerden gelen çığlıkların ve sapkın bir canavarın korkunç seslerinin yükseldiği kampüste onu takip ettim. Bakışlarım uzakta, tepesindeki türbin rüzgârda salınan Aer Kulesi'ne takılınca kendimi çelikleştirdim.

İçeriden acı feryatları yükseldi ve Seth cevap olarak uludu, bu sesi dehşet kapladı. Tek kelime etmeden kaçtı ve hepimiz arkasına düştük, kalbimizdeki tüm tutkuyla savaşmaya hazır bir şekilde onun peşinden kargaşaya doğru koştuk.

O rion başını kucağıma yaslayarak uykuya dalmıştı ve ben de düşüncesizce parmaklarımı saçlarında gezdirdiyordum, Bakışlarım şöminedeki alevlerin bir o yana bir bu yana dans eden hareketlerine sabitlenmişti. Bir trans halindeydim, o büyüleyici ateşin sıcaklığına kendimi kaptırmıştım ve içinde ne kadar uzun süre oturduğum için büyü rezervlerim neredeyse taşmıştı.

Gabriel buraya geldiğimizden beri Görü'den neredeyse hiç çıkmamıştı, şafak vakti büyüsünü tazelemek için dışarı çıkıyor ve henüz elle tutulur bir şey bulamadığına dair belli belirsiz mırıldanmalarla geri dönüyordu. Görü'nün onu tekrar ele geçirmesine izin vermeden önce toprak büyüsüyle yetiştirdiğim meyvelerden yedirmeyi başarmıştım, yorgunluğu çok açıktı. Ama diğerlerine geri dönmenin bir yolunu, bizi onların kapısına götürecek sağlam bir yol ya da ipucu bulmaya kararlıydı.

Orion da Caleb'ın zihniyle yeniden bağlantı kurmaya çalışıyor, bunu yeniden kurup kuramayacağını görmek için saatlerce odaklanıyordu. Ama henüz hiç şansı yoktu.

Şimdi, gece bir kez daha gelmişti ve Gabriel yaptığımız yataklardan birinde yatıyordu, eski taş kulübe çok daha yaşanabilir bir hale getirilmişti. Yine de Gabriel sabaha kadar bir ipucu bulamazsa muhtemelen yarın yola devam edecektik.

Bundan sonra Vard'ın bizi görme ihtimaline karşı birkaç günde bir yer değiştirmemiz gerekecekti ama bir gün arkadaşlarımızı görme umuduyla krallıkta amaçsızca dolaşma fikri hoşuma gitmiyordu. Onları bulabileceğimiz bir yol, bir şekilde gönderebileceğimiz bir mesaj olmalıydı...

Gabriel gözlerini ovuşturdu ve bir hayalin derinliklerinden çıkarken ayağa kalktı. Yeni bir kot pantolon giymiş, kanatlarını dışarıda tutarken arkasına mavi bir gömlek sıkıştırmıştı. Orion dün bize kıyafet getirmek için bir tutam yıldız tozuyla ortadan kaybolmuştu ve şimdi o kot pantolon ve beyaz bir tişört giyerken ben siyah bir tulum ve birkaç bot giyiyordum. Bu çok küçük bir şeydi ama yine de yeniden kendi kıyafetlerime sahip olmak gerçekten iyi hissettirdi. Ama toprak büyümle kolayca yetiştirebileceğim yiyecekleri yemenin parlaklığı azalıyordu. Kahretsin, çikolata istiyordum.

"Bir şey var mı?" Gabriel bana doğru yürürken sordum ama o başını salladı, kederli görünüyordu.

"Özür dilerim," diye iç geçirdi. "Kendilerini çok iyi saklamışlar."

"Bu iyi bir şey. Eğer yaşayan en büyük Kahin onları bulamıyorsa, bu en azından Lionel'ın da bulamayacağı anlamına gelir," dedim cesaretle ve o da başını eğerek uyuyan Orion'a baktı.

Bakışlarım onunkileri takip etti ve Orion'un şakağında küçük bir daire çizerken kaşlarım birbirine yaklaştı.

"Benim için yaptıklarının karşılığını ona asla ödeyemeyeceğim," diye fısıldadım, kalbim bir mengeneye sıkışmıştı.

Gabriel yaklaştı ve ben de ona baktım; kollarını kavuşturmuş, yüzünde yoğun bir ifade vardı. Çıplak göğsündeki dövmeler ateş ışığında parıltıyor gibiydi, sanki anladığımdan çok daha büyük bir güçle doluydular.

"Yapacaksın," dedi tam bir kesinlikle. "Onun için güneşe gidip geleceksin. O seninle olduğu sürece,

O olmak istediği yerde. Onu hayal edebileceğinin ötesinde mutlu etme gücüne yalnızca sen sahipsin."

"Ama ya bu tutulmayan sözün laneti hep benimle kalırsa? Ya ne olduğunu anlayamazsak? O zaman her hareketime musallat olan karanlıktan asla kurtulamayız."

Gabriel'in gözleri aniden parladı ve bize yardımcı olabilecek bir şey görebileceğini umarak çalındığı süre boyunca nefesimi tuttum.

Gözlerini kırpıştırarak bana geri döndü ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda savaşıla yaldızlanmıştı. Ama içindeki o karanlık parıltı yerini kalbimi yerinden oynatan bir sevinç çığlığına bıraktı.

Orion bir vampir hızıyla ayağa fırladı, dişlerini gösterdi ve daha saldıracak bir düşman bulamadan kollarını savurdu.

Gabriel her şeyin geldiğini gördü, Orion'un yolundan kolaylıkla sıyrıldı ve kocaman bir gülümsemeye bize bakmak için dönmeye başladı.

Kanepeye sıçradım, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve adrenalın patlaması yaşadım. "Ne oldu? Onları gördün mü?"

"Varisleri gördüm," dedi Gabriel heyecanla ve ben sevinçle çığlık atarak kanepenin üzerine bıraktığım yıldız tozu torbasına doğru atıldım ve silahlarımızı aramaya başladım. "O kadar hızlı değil, küçük savaşçı." Ben yanından geçip teçhizatımıza doğru koşmaya çalışırken Gabriel beni kolumdan yakaladı ve Orion yaklaştı.

"Ne oldu, Noxy?" Orion yüz ifadesi ciddileşerek sordu.

Gabriel'in gülümsemesi de düştü. "Onları Aer Tower'daki Zodiac Akademisi'nde bir canavarla savaşırken gördüm."

"Ne?" İtiraz ettim, elinden kurtuldum ve tekrar silahlara doğru koştum. Annemin Harpy kılıcını belime bağladım ve diğerlerine baktım; Gabriel'in Hydra kılıcını kemerine bağladığını ve Orion'un elindeki lal taşı hançeri rahatça savurduğunu gördüm, belli ki beni bekliyordu. Lanet olası hızlı piçler.

"Hazır mısın Mavi?" Orion alaycı bir sırıtışla sordu.

"Gölge Canavar yüzüğümü kontrol edeyim." Yüzüğü orta parmağımda döndürdüm ve onlara katıldığımda küfür etmek için kaldırdım. "Evet. Her şey yolunda."

Gabriel keseden bir tutam yıldız tozu alırken Orion kulağıma, "Bunun için başın belaya girecek," diye homurdandı.

"Hazır mısın?" Gabriel sordu ve Anka ateşi damarlarımda dolaşarak kalbimi ısıttı. Tamamen Fae gibi görünen, özgürlük, adalet ve intikam için savaşan, kaostan en tatlı biçimleri olan savaşın tadını almaya başlıyordum.

Orion ve ben "Hazır," diye onayladık ve Gabriel yıldız tozunu havaya fırlattı.

Varisleri tekrar göreceğim düşüncesi beni heyecanlandırdı ve Zodyak Akademisi'nde neden bir canavar olduğuna dair kafa karışıklığım ve korkumla karıştı.

Yıldızlar etrafımızda parlıyor, sanki komplo kuruyorlarmış gibi anlayamadığım bir dilde fısıldaşıyorlardı. Sanki planlarının merkezinde ben varmışım ve bana doğru gelen yakın bir kaderleri varmış gibi bakışlarının bana baskı yapmasından hoşlanmadım.

Ayaklarım yere sağlam bastı ve üçümüz yıldızlardaki değişimi onların da hissettiğini doğrulayan ateşli bir bakışı paylaştık. Ama Mirasçıların bize ihtiyacı varken ya da savaşları çoktan bitmiş ve buradan tekrar yıldız tozuna dönüşmek üzereyken zaman kaybedemezdik.

Orion çitlere yaklaştı ve iki çubuğun birbirinden ayrıldığı bir nokta buldu. "Koğuşlar yıkılmış. Bu taraftan geldiler."

Kampüse doğru eğildi ve ben de arkamda kardeşimi takip ettim, çığlık sesleri gecenin içine doğru yükseliyordu. Yavaşça nefes verdim ve önümde bir hava buğusu oluştu, ateş elementim soğuğu kovmak için damarlarıma sıçradı.

"Biz uçacağız ve Orion, sen koş," diye emrettim, kanatlarımdan sırtımdan açılmasına izin verdim, yumuşak bronz tüyler

cildimi fırçalıyor.

Gabriel de kanatlarını açtı ve biz havalandık, Orion ise altımızda kaldı, Hava Sahası boyunca ateş ediyordu, ucsuz bucaksız kara parçası etrafımızda deniz kayalıklarına doğru uzanıyordu.

Gabriel arkamda uçarken, bakışlarım ileride, ay ışığında parlayan Aer Kulesi'ne sabitlendi ve eski Evimi görünce mutlu anılar içimde yuvarlandı. Burası bana evim gibi hissettiren tek yerdi ve şimdi saldırı altındaydı, onun için savaşıacaktım.

Kanatlarımı açıp gökyüzünden bir mermi gibi düşerken, deniz havası üzerime doldu ve dilime tuzlu su tadı getirdi.

Kapıya indiğimde Orion'u orada bizi beklerken buldum, hançerini çekmiş ve gözlerinde tehlike vardı. Gabriel arkama geçti, bize dönmeden önce gözleri bir anlığına parladı.

"Ortak odadalar," dedi ve ben de bir elimi kaldırarak kapının üzerindeki üçgen Element sembolüne hava tuttum.

Kapı bizim için açıldı ve merdivenlere doğru koşarak içeri girdim. Gırtlaktan gelen bir çığlık tepemizde bir yerlerde havayı ikiye böldü ve büyüm avuçlarımda karıncalandı, üçümüz bir arada kalarak sarmal taş merdivenlerden ortak salondaki kavgaya doğru koştura başladık.

Botlarım yere vuruyor ve Anka Kuşum dışarı çıkmak için can atarken ateş kıvılcımları tenime çarpıyordu. Nefeslerim ağırlaştı ama yavaşlamadım, hatta yukarıda bekleyen arkadaşlarımı düşündükçe daha hızlı koştum. Savaşın tam ortasında olsa bile onları tekrar görmeyi.

Merdivenlerin tepesine vardık ve ortak odanın kapısını açıp ortasında dev bir yaratık bulduğumda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Bu

Kambur sırtının üzerinde sertleştirilmiş sarı zırh plakaları olan böceğe benziyordu, altı bacağı pençeli ayaklarla son buluyordu.

Max bir hava akımının üzerinde süzülüyordu, yayını kaldırmıştı ve biri hariç tüm okları yaratığın kabuğunun derinliklerine gömülmüştü, bu da bu korkunç yaratığı öldürmenin ne kadar zor olduğunu kanıtlıyordu. Son okunu doğru nişan alarak fırlattı ve ok canavarın gözlerinin tam ortasına isabet ederek yere yığılıp ölmesine neden oldu.

Caleb ve Seth onun ötesinde, dövüşten nefes nefese kalmış, Caleb'in ikiz hançerleri kanla ıslanmış ve Seth'in metal pençeleri de kanla lekelenmiş halde ortaya çıktı.

Sendeleyerek durdum, onları görünce nefesim kesildi ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Gabriel ve Orion arkamdan yaklaşırken beni ilk Seth fark etti ve arkadaşımın çenesi düştü, eli Caleb'in koluna uzandı ve ısrarla çekti.

Max bizi fark edince, "Yok artık," dedi ve Caleb da başını kaldırıp baktı, lacivert bakışları sonunda üzerimize yerleşti.

"Bu Darcy," diye nefes nefese kaldı Seth. "Bak. Bu Darcy!"

"Anlıyorum," diye güldü Caleb ve Seth koşmaya başladı, ölü canavarın üzerinden atladı ve bana öyle bir çarptı ki kığımın üstüne düştüm. Sevinç çığlıkları atarak yüzümü yaladı ve ben onu sıkıca kucaklayıp toprak kokusu etrafımı sararken kahkahalar boğazımdan yuvarlandı.

"Sen nasıl buradasın? Lanet ne olacak?" diye sızlandı.

"Kırıldı. Özgürüm," dedim ciddiyetle ve dünyadaki tüm mutluluk o tek seste titreşerek uludu. Onu çok özlemiştim. Hepsini özlemiştim.

Seth'in saçlarından üzerime düşen perdeyi kaldırıp baktığımda Caleb'in Orion'la tam bir vampir hızıyla çarpıştığını ve onu duvara doğru uçurduğunu ve duvarın ortasında bir çatlağın patladığını gördüm.

"Ölüm bağı mı?" Caleb, dostumla burun buruna gelerek ona yalvardı.

"Gitti kardeşim," dedi Orion sesinde bir rahatlamayla. "Yakında sana her şeyi anlatacağım."

Max koşarak yanıma geldi, vücudundan saf bir neşe yayılıyordu ve mutluluğum giderek artıyordu. Gerçek gibi hissetmiyordum ama bu anı sahiplenecek ve zihnimin derinliklerine kazıyacaktım.

Seth tekrar uluyarak ayağa fırladı ve Max üzerime atılarak beni güçlü kollarının arasına aldı, bana kemik kıran bir sarılma verirken ayaklarım yere bile değmiyordu.

"Nasıl?" diye sordu.

"Uzun hikâye," diye hırıldadım ama kaburgalarım patlayacakmış gibi hissetmem umurumda bile değildi; onu tekrar görmek çok ama çok güzeldi.

Beni bıraktığında Caleb'ı Gabriel'e sarılırken buldum ve Seth kollarını açmış ona doğru koşarken Orion kaçmaya çalıştı.

"Ay dostum!" diye bağırdı ve Orion onu uzaklaştırmaya çalışırken Seth ona çarpıp alnından yaladı.

Seth sahibini bir yıldır görmemiş bir köpek gibi sızlanınca Orion yumuşadı ve Seth'in bir kıpır kıpır gibi üzerine tırmanıp ona sıkıca sarılmasına izin verdi.

"Evet, evet." Orion sonunda onu itti ve Seth bana doğru savrularak geri geldi. "Aman Tanrım!" diye bağırdı ama bana çarpmak yerine uçarak yanımdan geçti, sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde hepimizin etrafında dönmeye başladı. "Ay adına - awoooooo!"

"Ne yapıyor bu?" Güldüm.

Caleb sırtarak, "Sanırım zoomie oldu," dedi ve Seth nefes nefese kalıp Gabriel'i sıkıca kucaklayana kadar etrafımızda koşmaya devam etti.

Seth boğuk bir hıçkırıkla, "Seni çok özledim, Gabriel," dedi.

Gabriel onun sırtını sıvazlayarak, "Aslında hiç takılmıyoruz," dedi.

Seth onu serbest bırakıp niyetli bir bakış atarak, "Yapacağız," dedi. "Her gün. Sabah, öğlen ve akşam."

"O...tamam," dedi Gabriel kıkırdayarak, sonra Seth Orion'a bir dalış daha yaptı, ama bu sefer ikinci sarılmada sıkışmak yerine kaçtı.

"Nasıl kurtuldun?" Max sordu ve Gabriel cevap vermeye başladı, ancak alt katımızdan gelen cırlak bir bağırış sesiyle dünyadaki her şey benim için var olmaktan çıktı.

Hiç düşünmeden koşarak merdiven boşluğuna gittim, basamakları ikiye ikiye çıktım. Bu imkansızdı. Bunun gerçek olmasının hiçbir yolu yoktu. Ama o sesi tanıyordum, her gece o kızla ilgili gördüğüm her umutsuz rüyadan tanıyordum, onu tüm kalbimle özlüyordum.

Cehennem köpekleri peşimdeymiş gibi koştum, merdivenlerden ilk koridora döndüm ve Geraldine'i tüm zırhlı ihtişamıyla orada buldum, çılgın bir şey gibi salıncağını döndürüyordu. Gömleğine K.U.N.T. rozetileştirilmiş bir çocuk, boğazında bir çığlıkla ondan kaçmaya başladı.

Sendeleyerek yanımdan geçti ve ben onu durdurmayı bile düşünemedim merdivenlerden aşağı uçtu çünkü zihnim tam önümdeki bu mantıksız gerçeklik dışında hiçbir şeyden hareket edemiyordu.

"Buraya gel, seni serseri!" diye bağırarak bana doğru döndü ve ben tamamen hareketsiz kaldım.

"Geraldine?" Başımı sallayarak homurdandım. Çünkü kesinlikle yıldızlar bana oyun oynuyordu. Onu öldürmüştüm, zırhının Gölge Canavar'ın pençeleri altında çatladığını hissetmiştim, onu yerde kanlı ve kırık bir halde görmüştüm, o kadar solgundu ki içinde yaşam devam edemezdi. Yine de buradaydı, savaşa bağlı ve yüce.

Bir lavabonun gürültüsü ile yavru bir yunusun sesi arasında bir ses çıkardı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, elindeki sopayı bir kenara fırlattı ve bana doğru sürünerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Gözlerim beni yanıltıyor! Olamaz, çünkü bu rüyanın gerçekleşmesi için küçülen bir ayı ve öncesindeki ve sonrasındaki tüm evreleri diledim. Taş kesme makinesindeki bir çakıl taşı gibi kırıldım ve bu gerçekten olamaz!" Bana doğru geldi, çizmelerimi tuttu ve çığlık attı, sırt üstü yuvarlandı ve geniş gözlü bir şaşkınlıkla bana baktı. "Hayır! Yıldızlar gözbebeklerime oyun oynuyor! Sevgili leydim Darcy, Ruhlar Sarayı'nda zincire vurulmuş, gölgelerin kretini ve onun total Dragoon'unun esiri olarak yatıyor! Hayır - hayır!"

Eğildim, kollarından tutup onu dikleştirdim ve yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla bana baktı. Kendi gözyaşlarımın da aktığını ve kalbimin göğsümde uçtuğunu fark ettim. "Benim. Kaçtım ve lanetim bozuldu. Seni çok ama çok özledim."

Geraldine titreyen iki elini yüzüme doğru uzattı, yüz hatlarımı hissetti ve ardından büyük bir feryatla başını geriye attı. "Yıldızlar, gezegenler, güneş ve ay! Yalvarışım karşılık buldu, benim mavi saçlı ve alevden yürekli leydim geri döndü!" Hıçkırıklara boğuldu ve ben de onu içimdeki en sıkı sarılmaya sürükleyerek yüzümü omzuna gömdüm. Her hıçkırık arasında şiddetli hıçkırıklar çıkararak ayrıldı.

"It-hic-can-hic-not-hic-beeeee!" Kollarımda titredi ve ben de ağladım, onu kaybetmenin yarası sonunda iyileşti.

"Seni öldürdüğümü sandım," dedim dehşet içinde, birbirimize tekrar bakabilecek kadar ayrılmayı başardığımızda. "Gölge Canavar'ın-"

"Hayır," diye mırıldandı. "Öyle olmadı. Kıyamet ocağında bir karahindiba gibi yeşerdim, ama böyle uzun zaman önce yapılmış bir eylem için endişelenmeyin. Alnınızda hiçbir suç yok Kraliçem." Sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü, başını bana doğru eğdi ve ben de omuzlarından tutarak onu tekrar ayağa kaldırdım.

"Yapma bunu," diye yalvardım, yanağını avuçladım ve gözyaşlarımın arasından göz kırptım. "İyi olmana çok sevindim. Ve

Yaptığım şey için çok üzgünüm."

Kalbim onun ölümünden dolayı taşıdığım suçluluk duygusunun ağırlığıyla acıyordu ama onu canlı bulduğumda hafifliyordu. Sadece gerçek gibi görünmüyordu.

"Böyle sözlerle dilini yorma, sevgili Darcy," dedi burnunu çekerek. "O canavarın kaprisleri yüzünden seni suçlamıyorum, güneşi kovaladığı için ayı suçladığım kadar. Bunu sen yapmıyorsun. Senin ve erdemli ruhunun dışında bir güç."

Başımı salladım, nefes almak için havaya ihtiyacım varmış gibi bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı. Arkasındaki odalardan birinin kapısı açıldı ve Xavier, Tyler ve Sofia dışarı çıktılar, yanlarında birkaç K.U.N.T.'u sürükleyip baygın halde yere attılar.

Dudaklarım aralandı ve Sofia beni fark edip üzerime atılıp bana çarparken çılgınca kişnedi.

"Aman Tanrım, seni görmek çok güzel," diye nefes nefese kaldım, onu sıkıca kavradım ve Tyler bir sonraki sefer içime girdi, bacaklarım neredeyse bana karşı düşen ağırlıktan bükülüyordu.

"Hangi cehennemden geldin sen?" Tyler ağladı.

"Kaçtım," dedim. "Yakında her şeyi açıklayacağım."

"Biz de kaçtık," diye arkamdan Gabriel'in sesi geldi.

"Bakın Orion ve Gabriel!" Seth hepsi birden bağırdı merdiven boşluğunda belirdi ve Geraldine neredeyse kulak zarlarımı patlatacak bir çığlık daha attı.

"Geraldine çığlık atarak onlara çarptı ve her ikisini de kollarının altına alarak şiddetli bir şekilde kucakladı, acımasız şefkatine teslim olurken kafalarını birbirine vurdu.

Sofia ve Tyler beni bıraktılar ve bakışlarım Xavier'e kaydı, gözlerindeki karanlığın yankısı içimi acıyla doldurdu. Ona doğru ilerledim, kelimeler kifayetsiz kalırken başımı salladım, bacaklarım kurşun gibi olmuştu. Darius, annesi... onların kaybının ardından yaşadığı her şey.

"Biliyorum," dedi ben konuşmadan önce, gözlerimden yine yaşlar süzülüyordu. "Bunu söylemek zorunda değilsin."

Başımı salladım, boğazımdaki yumruyu yuttum ve onu sıkıca kucakladım, ondan alınan her şeyi düşündüm.

"İyi olmana çok sevindim," dedim.

"Aynen," diye onayladı ve onu serbest bıraktığımda bana gözlerine tam olarak dokunmayan çekik bir gülümseme verdi.

"Tory nerede?" Etrafıma bakındım, aniden gökyüzündeki her yıldızın yakıcı yoğunluğuyla ikizimi özledim ve bu odalardan birinde olup olmadığını merak ettim ya da - ya da -

"Burada değil," diye cevap verdi Caleb, umudumu yerle bir ederek. "Birkaç gün önce ayrıldı ve nereye gittiğini kimseye söylemedi."

Bu haber üzerine kalbim hızla çarptı ve içimi bir hüznü kapladı.

"Geri dönecektir. Her zaman geri döner," dedi Seth cesaretle. "Bazen döndüğünde suratı daha asık oluyor, bazen de ruhunu bedeninden göndermek gibi çılgınca şeyler yapıyor ama-"

"Ne?" Nefesim kesildi, bu fikir beni dehşete düşürdü.

Seth Caleb'a dirsek attı. "Anlat ona Cal. Tory'nin şu anda nasıl garip, kara büyümlü şeyler yaptığını ama sorun olmadığını çünkü ruhunun o zaman geri geldiğini söyle. Ve eğer tekrar ruh yürüyüşüne başladıysa muhtemelen sorun olmayacaktır, çünkü... çünkü..." Bu düşünce silsilesinde enerjisi tükendi ve Caleb'i tekrar dürterken sızlandı.

Caleb, "Evet, iyi olacak," diye bizi temin etti.

Seth omzumun üzerinden baktı ve ben de arkama dönüp baktığımda Frank ve sürüsünden birkaç kişinin daha koridorun sonundaki bir odadan dışarı baktığını gördüm. "Artık güvenli mi Alfa?" diye sordu.

"Sadece orada kal ve her şey bitene kadar kapıyı sıkıca kilitle. Ben kulenin temiz olduğundan emin olacağım," dedi Seth otoriter bir sesle ve Frank başını sallayarak gözlerini bana dikti.

"Aman Tanrım, sensin," diye soluk soluğa kaldı ve kapıyı kapatıp içeri girdi.

"Gitmeliyiz," dedi Max, çığlıklar kampüsün dört bir yanına yayılırken yüzünü buruşturarak.

Arkadaşlarım etrafımı sarmış, çatışmaya dalmaya hazırlanırken kılıcımı tekrar çektim.

"Burada neler oluyor?" Mevcut durum dikkatimi çekerken sordum. "Bu canavarlar da neyin nesi ve neden buradalar?"

"Görünüşe göre onları sahte kral göndermiş leydim. Bu güzel duvarların içinden kendisine karşı çalışan asileri avlamak için korkunç bir görevle buraya gelmişler," diye açıkladı Geraldine.

"Ona karşı çıkan insanları mı öldürüyorlar?" Ben tiksintiyle soludum ve diğerkleri de onaylarcasına başlarını salladı. "O zaman onlara yardım etmeliyiz."

"Evet - bir adalet lejyonu olarak birleşmenin zamanı geldi!" Geraldine nemli yanaklarını silerek ve bir adım daha yaklaşarak haykırdı. "Beni düşmanlarınıza doğrultun leydim. Çünkü ben sizin tahribat ve cezalandırma için dövölmüş silahınızım. Bu gece binlerce canavarın kafasını bedenlerinden ayıracağız ve tüm dünya kraliçelerinin dönüşünü öğrenerek ürperecek. Çünkü gece derin ve şafak ileride. Ve şimdi ile doğan güneş arasında kan dökölmeyi, düşmanlar katledilmeyi bekler. Biz Vega Sarayı'nın şövalyeleriiz ve hizmetinizdeyiz." Topuklarının üzerinde dönerek diğerklerine baktı. "İyi dinleyin ve iyi dinleyin. Yıldızlar kraliemizi bize geri verdi ve Perrypot'un askerleri gibi savaşmak ve akademimizin değerkli topraklarına tehlike saçmaya gelen ganderghoulları öldürmek bizim görevimiz. Silahlanmanın ve saldırganların kulaklarına katliam ve sefalet şarkımızı söylemenin zamanı geldi! Şafak söktüğünde Solaria'da zaferimizi bilmeyen tek bir kişi bile kalmayacak! Çok yaşa gerçek Kraliçeler!"

Darius

Hiç uyumamıştık, birbirimize olan doyumsuz ihtiyacımız ve
bitmek bilmeyen geri alma ne biz
Kayıp tutmak Biz
saatlerce meşgul oldum. Aylardır beni tüketen tüm umutsuz
arzulara teslim oldum, kendimi onca dehşet boyunca aklımı
başımda tutan saplantıya gömdüm.

Burada, bu yerde, dünyadan zaman çalmıştık, şehvete,
açgözlülüğe ve tutkuya teslim olurken gün bir kez daha
geceye dönüşüyor ve Peçe tarafından ayrıldığımızda
ruhlarımızı yaralayan acıyı yavaşça iyileştiriyorduk.

Şu anda farklı mı hissetmem gerekiyordu, kendi
bedenimde rahatsız mı olmalıydım yoksa kadere, babama,
hepsine öfkeli mi olmalıydım emin değildim ama sadece
memnun hissediyordum.

Dünya bu duvarların ötesinde bekliyordu, ama sırtüstü
uzanmış, yüzümü siken kızımın ziyafet çekerken, bunu
umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Onu yutarken yuvarlak kıcını kavradım, klitorisine karşı
hırladım ve bir zevk çılgılığıyla benim için parçalanırken
olduğum gibi gülümsedim.

Roxy yanımdaki yatağa yuvarlandı ve ben ona sırtıtmaya
devam ederken pazuma yumruk attı.

"İlk iş gideceğimizi söylemiştik," diye mırıldandı, sesi zevkten sarhoş olmuştu ve kendimi dirseğimin üzerine itip ona ne yaptığıma bakarken gülümsemem artmaya devam etti.

"Uyandığımızda gideceğimizi söylemiştik ama hiç uyumadık, o yüzden..." Kalçasına uzandım ama başını sallayarak beni tokatladı.

"Bir savaşın ortasındayız," diye hatırlattı bana, sanki unutmuşum gibi.

"Biz de başka bir şeyin ortasındaydık-"

"Gitmemiz gerek," dedi kararlı bir şekilde, ilk kez söylemiyordu ama gözlerinin parıltısı şimdi bunu gerçekten kastetmiş olabileceğini gösteriyordu. "Gidemeyiz. Şu anda olmaz. Daha sonra. Sen diğerlerine döndükten ve onlar senin tekrar hayatta olduğunu gördükten sonra. Seni sonsuza kadar bu harabede saklayamam. Onlar da yas tutuyor."

İsteğini yerine getirirken iç çektim, yuvarlanıp ayağa kalkarken dudaklarımdan onun tadını yaladım.

"O zaman giyineyim," dedim, ama bu kadar uzun zaman sonra diğerleriyle bir araya gelme fikri beni hayal kırıklığına uğratmış gibi davranamazdım. Onları görmeyi o kadar çok arzuluyordum ki, kendimi doğum gününe uyanan ve hediyelerini almak için heyecanlanan bir çocuk gibi hissediyordum.

Gömüldüğüm kıyafetleri tabutumdan alabilmek için çıkışa doğru ilerlerken Roxy'ye baktım.

O yerde uyandığım an, kanatlarımı germek için umutsuz bir ihtiyaçla dolmuştum, bu yüzden Roxy'yi yanımdaki çimlerde yatarken bulduktan ve onu harabelerin içindeki yatağa yerleştirdikten sonra dışarı çıktım, soyundum ve uçtum.

Ejderham bir kez daha yaşayanların dünyasına salınırken gökyüzüne sonsuz alevler püskürtmüştü. Roxy adımlarımı takip ederken, gelinliğini tekrar giyerken ve gülümsemem geri dönmek için savaşırken soğuk havaya adım attığımda bir kez daha yer değiştirme isteğimi inkar edemezdim.

Ona bir el uzattım ve o da elimi tuttu; avucundaki yara izini okşarken basit bir dokunuş vücuduma elektrik akıttı.

"Aslında onları nasıl bulabileceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti tepeye doğru yürürken ve ay ışığının bir şaftı siyah saçlarını gümüşle parlatırken ona baktım. "Ölümden döndüğümüzde çantamı kaybettim ve Atlas'ım onun içindeydi, yani-"

"Uyandıgımda çantan tabutumun yanındaydı," dedim ve beni tekrar tokatlamaya çalışmadan önce bana bakakaldı.

Yumruğunu yakaladım ve onu daha yakına çektim. "Dikkatli ol bebeğim, yoksa bana fikir vereceksin," diye mırıldandım ama yumruğunu tekrar elimden çekerken sadece gözlerini devirdi.

"Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

"Çünkü seni becermek bagajını kontrol etmekten daha çok ilgimi çekiyordu," diye cevap verdim ve ondan bir kahkaha kopardım.

Yüzümü ona döndüm, yanağını avucumun içine aldım ve bana bakarken gözlerinde parlayan sevince baktım. Gerçek dışı hissediyordum. Sanki feda ettiğimiz onca şeyden sonra bunu hak etmemiz mümkün değilmiş gibi... Yine de orada duruyorduk, yeniden bir araya gelmiştik ve her zamankinden daha güçlüydük.

"Ne?" diye sordu, ben onu incelemeye devam ederken bana göz kırptı ve ben de omuz silkerek kendimi onu tekrar bırakmaya zorladım.

"Sadece sen, Roxy. Sadece sen."

"Bana karşı yumuşama," diye homurdandı arkasını dönüp bir kez daha tepeye doğru çıkmaya başlarken, bir zamanlar beni yatırdığı تنها kayalığa giden yolu gösterdi.

Annemin tabutunun yanında durdum, parmaklarımı buza sürterek ona ve Hamish'e baktım, sonunda Lionel'dan kurtulmuşlardı, onları asla bulamayacağı bir yere gitmişlerdi, ruhu öbür dünyanın onların tarafına geçmesine izin verilmeyecek kadar çürümüş ve iltihaplanmıştı.

Roxy çantasını buldu ve hızla gelinliğini çıkarıp yerine bir kot pantolon ve siyah bir bluz giydi.

Ona katılmak için hareket ettim, kendi terk edilmiş giysilerimi topladım ve içinde öldüğüm zırhı giydim, zırhın deliğini çevreleyen kan lekesi siyaha karşı kızıl kahverengi bir renkteydi.

Roxy de bunu fark etti ve onu uzaklaştırmak için elini kaldırdı ama onu durdurmak için parmaklarını kendi parmaklarımın arasına aldım.

"Bırakın," dedim, sözlerime eğlence karışmıştı. "Savaş alanında benimle karşılaştıklarında herkes beni öldüren yaranın izini görsün. Düşmanlarım, onlar için geldiğimde ölümün bile beni yenemeyeceğini hatırlasınlar."

Roxy gözlerini devirdi ama pes etti ve tabutumdan geriye kalan savaş baltamı alıp bana fırlattı.

"Geraldine'i arayacağım," dedi ve sonunda Atlas'ını çantasından çıkarıp açtı. Atlas kapalıyken aldığı cevapsız çağrılar ve mesajların bitmek bilmeyen izini fark ettim, ama o hiçbirini okuma zahmetine girmek yerine Geraldine'in numarasını çevirerek hepsini görmezden geldi.

Dinlemek için yaklaştım ve üçüncü zil sesinde Geraldine nefes nefese bir cevap verdi.

"Ah, leydim!" diye bağırdı. "Sevgili yoldaşlarınızın koynuna dönmeye hazır mısınız?"

"Evet, ben-"

"Ortalıkta bir fesatlık var!" Geraldine onun sözünü kesti ve kahretsin, o çılgın orospu çocuğunu gerçekten özlemiştim. "Alçaklar ve kornişon severler şu anda bir zamanlar çok sevdiğimiz akademimizde bir araya geliyor. Video bilgi atlası aracılığıyla gerçeğin ışığını gördük ve öyle de oldu! Domuzları yenmek için oraya doğru yola çıktık ve bu macerada en hayırsever ve harika yardımlarınızı bekliyoruz."

"Lionel Zodiac Akademisi'ne mi saldırıyor?" Roxy telaşla sordu ve bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Geraldine'in az önce söylediği saçmalıklara dayanarak bir sonuca varmıştı ama arkadaşı cevap verince haklı olduğu anlaşıldı.

"Öyle! Cehennem köpeklerini bu güzel duvarların içinde avlanmaya saldı ve biz de onları bu dünyadan ayırmaya geldik. Ayrıca sevgili ve güzel kız kardeşin-" Geraldine feryat etti ve çağrı aniden kesilmeden önce korkunç bir çıglık hoparlörü sarstı.

"Kahretsin," diye küfretti Roxy, Atlas'ı cebine attı ve onun yerine paketten biraz yıldız tozu aldı. "Hadi gidelim."

Kılıç kemerini aldım ve beline sıkıca bağladım, o da çantadan bir hançer kaptı. Geri kalan eşyalarını olduğu yerde bıraktık, daha sonra almak için geri dönmemizin daha iyi olacağını biliyorduk.

O vahşı yeşil gözleriyle bakışlarımı karşıladı ve başka bir şey söylemeden yıldız tozunu başımızın üzerine fırlattı.

Dünya etrafımızda eğildi ve büküldü, yıldızlar kendi kuralları onları seyahat etmemize izin vermeye zorlarken nefeslerinin altında küfürler tısıyorlardı ve bizi akademinin kapılarına belirsiz bir şekilde bırakmadan önce onlara gülmekten kendimi alamadım.

Bir şey fark etmeden önce ıglıkları duydum ve Roxy girişe doğru koşarken kılıcını çekti, saf bir enerji patlaması ondan koptu ve kapıların onun yolunda çökmesine neden oldu. Koğuşlar çoktan yıkılmıştı ve bu da içeride ne tür bir kaosun yattığına dair başlı başına bir kanıttı.

Kalbim adrenaline atmaya başladı, savaş baltamı kavrayışım sıkılaştı, içine yerleştirilmiş Anka ateşinin canlanmasını diledim ve dudaklarımdan bir savaş ıglığı döküldü.

Düşmanlarımızı avlamak ve üzerlerine katliam yağdırmak istiyordum, kan dökme ihtiyacım bedenimde daha önce hiç yaşamadığım kadar güçlü bir şekilde isyan ediyordu. şiddete olan isteğim arttı ve baltamı salladığımda düşecek bir kurban ararken dişlerimi hırıltılı bir şekilde gösterdim.

Roxy, alev alev yanan kılıcını önünde bir yay çizerek çekerken benim hissettiğim kadar vahşı görünüyordu.

yeşil gözlerinde.

Akademnin kalbinden gelen çığlıklar rüzgârda uçuşuyordu ve ben de baltamla yolu gösterdikten sonra yanımda kızımle birlikte koşmaya başladım.

Cehennem ateşi peşimizdeymiş gibi koştuk, Ağlayan Orman'daki ağaçların altındaki karanlığa daldık ve kanım daha sıcak, daha hızlı pompalandı, ölüm ve vahşet ihtiyacı diğer her şeyi lekeleyen yaygın bir arzuydu.

"Bunu hissediyor musun?" Roxy sordu, bana bakarken bakışları heyecanla parlıyordu ve yemin ederim gözlerindeki bakışla içimdeki şiddet ihtiyacı titreşti.

"Varım." Bir savaşçı olarak doğmuştum, ölümden ya da vahşetten asla korkmazdım ama daha önce hiçbir savaş beni bu kadar güçlü bir şekilde çağırmamıştı ve uzuvlarımda savaşa katılmam için yalvaran bir ağrı vardı.

Belki de ölümden dönmüş olmamın etkisiyle böyle bir öldürme arzusıyla yanıp tutuşuyordum ama her neyse, akademi arazisine doğru hızla ilerleyip Ağlayan Orman'dan geçerek Küre'ye ve kampüsün kalbindeki diğer binalara giden ana yola girdiğimizde bunu sorgulayacak vaktim yoktu.

"Orada," dedi Roxy, kılıcıyla ağaçların altındaki karanlığı işaret ederek ve ben de o tarafa baktım, acıyı, kan dökülmesini ve savaşı hissettim.

Nabzım güm güm atıyordu, bilgim tartışılmazdı ve yine de böyle bir şeyden nasıl bu kadar emin olabileceğimize dair hiçbir fikrim yoktu.

Sağ tarafımızdaki ormandan tekrarlayan bir tıkırtı sesi geldi ve tam da cehenneme uygun bir canavar bir dişbudak ağacının yüksek dalından atlarken ona doğru döndüm.

Baltamı aramızda savurdum, bıçağım ona iyice bakamadan dört kolundan birini kopardı.

O şey çığlık attı, soluk, mavimsi derisi ve kocaman kısıkaçlarıyla beni geriye sıçrattı ve Roxy de kılıcını ona doğru savururken lanet okudu.

Yaratık benim yaklaşık iki katım büyüklüğündeydi, rahatsız edici bir şekilde Fae'ye benzeyen göğsü ve başı dışında görünüşü böcek gibiydi, erkeğin ağzı öfkeli bir çığlıkla genişliyordu.

Yine de ondan çıkan ses daha önce duyduğum hiçbir sese benzemiyordu. Tiz ve dehşet doluydu, çıkardığı çığlık kulaklarım çınlayana kadar etrafımıza yayıldı.

Kıskaçlarını şaklatarak bana doğru hamle yaptığında eğildim, gücümü ona doğru fırlattığımda göğsünde bir ateş patlaması oldu ama büyüm derisine sıkı sıkıya yapışmış bir kalkana çarptı ve tekrar alevlendi.

Canavar arkasını döndüğünde Roxy geri sıçradı ve ben de dikkatini çekmek için keskin bir ıslık çaldım, kalbim bu öldürme ihtiyacıyla çarpıyordu.

O şey saldırdı ve ben geri çekilmek yerine kendimi ona doğru fırlattım, baltam iki elimle sallanırken bir tarafa kaydım ve silahı doğrudan sırtına savurdum.

Kollarından biri bana çarptı, baltam omurgasına saplı kalırken beni savurdu ve kan dökülürken tekrar çığlık attı. Ama hızla toparlandı ve bir kez daha bana doğru koştu.

Saldırdığında kenara yuvarlandım, kıskaçları az önce bulunduğum yere çarptı ve Roxy ona saldırma fırsatını yakaladı, kılıcı boynunun yan tarafını deldi ve acı içinde ulumasına neden oldu.

Üzerime kan sıçradı ve kalbim gümbür gümbür atarken damarlarımda bir coşku hissi dolaştı, uzuvlarım savaşın gücüyle şarkı söyledi ve içimde daha fazlası için çığlık atan bir ölüm açlığı oluştu.

Yaratık uluyarak ve çırpınarak yere düştü ve üzerine atıldım, kemerimden bir hançer çıkardım ve defalarca sapladım, altımda hareketsiz düşerken bile etimdeki öfke daha fazlasını talep ediyordu ve ölümünün üzerimden bir coşku nefesi gibi geçtiğini hissettim.

Roxy bir çıglık atarak o Şeyin başını kesti ve öldürme anı bizi birleştirirken aramızdaki bağ ruhumu doğru çekilerek sıkılaştı.

Ayağa kalktım, baltamı yaratığın cesedinden söktüm ve gözleri benimkileri yansıtan vahşi bir enerjiyle parlarken ona doğru yürüdüm.

Saçlarını avuçladım, başını geriye doğru çekerken ondan bir öpücük çaldım, ikimizin ötesinde bir güç sunduğumuz ölümden zevk alırken vücudunu işaretleleyen kan onu daha da cazip hale getirdi.

Öpücüğe karşılık verirken ağzımın içinde inledi ve onun da bunu hissettiğini biliyordum, bu kutsal olmayan şiddet ihtiyacı birleŐmiŐ kalplerimizin heyecanla çarpmasına neden oluyordu.

Uzaktan gelen ıglıklar bizi ayırdı ve patikaya doğru döndüm, dövüş bizi çağırırken karanlık bir şekilde sııttım.

Ölüm ve katliam ihtiyacı ruhumu kasıp kavuruyordu, dünya onunla birlikte uğuldarken aynı sonsuz arzu onun gözlerine yansıyordu.

Bu garip, bağımlılık yaratan duyguyu sorgulayacak zamanımız yoktu ve ben koşmaya başladım.

Roxy'nin kanatları sırtından fırladı ve ava çıkmış savaşçı bir kraliçe gibi gökyüzüne ıktı, Ağlayan Orman'ın ağaçları arasında süzüldü.

Akademi kampüsünün kalbini oluşturan binalara ulaşmadan önce onun altında koştum, serbest yumruğuunda büyü oluşurken havada güç çatırdıyordu.

Biz olan biteni anlamak için durakladığımızda öğrenciler koşuyor, dehşet içinde ıglıklar atıyor ve binaların arasında koşuşturuyorlardı, ancak birkaçı Roxy'yi fark ettiğinde ıglıkları rahatlama tezahüratlarına dönüştü.

"Gerçek kraliçeler geldi!"

"Kurtulduk!"

"Dünya Gözlemevi'nin içinde!"

Alev alev yanan kanatları beni arkasında gölgede bıraktı, ama kanatlar onun gelişini haykırdığında ve o onları dinlemekte tereddüt ettiğinde, bu bilgiyi aldım ve koşmaya başladım

Gözlemeyinden gelen ıgıllara doğru uzaklaştım.

Daha fazla ölüme duyduğum ihtiyaç beni tüketirken kanım damarlarımda acımasızca çarpıyor, binaların ötesindeki gölgeler arasında daha hızlı ve daha hızlı koşarken kaslarım yanıyordu.

Tam gözlemeyinin arkasına ulaşmıştım ki büyük bir gürültü havada yankılandı ve çok üstümdeki bir pencere paramparça oldu.

Cam yağmur gibi yağarken üzerimden bir ısı kalkanı patladı ve erimiş kürecikler halinde tenime değmeden iki yanıma düştü.

Binanın içinde o dehşet dolu ıgıllara neden olan şeye doğru tırmanmaya başladığımda kırık pencereden tarot kartları uçtu, baltamı bir kez daha sırtıma yerleştirirken ayak parmaklarım ve parmaklarım tuğlaların arasında bir yer buldu.

Dikkatimi yukarıdaki açıklığa verdim, bazı kartlar aşağıya doğru uçuşup bana sürtü n ü r k e n fark etmedim bile, kaderin çağırısı aralarında havada çınlıyordu.

Bir tanesi yanağıma değdiğinde onu yakaladım ve yere doğru yuvarlanmadan önce Kılıçlı Şövalye'nin yüzüne baktım. Ölüm yaklaşıyor.

Bunu inkar edemezdim.

Kendimi önce kırık pencereye sonra da binanın içine doğru çektim, karanlık odayı incelerken parmak uçlarımdan ateş fışkırıyordu. Altı öğrenci alanın ortasındaki bir hava kalkanının içindeydi, elleri güçlerini birleştirerek kendilerine doğru ilerlemeye çalışan deforme olmuş canavarlardan ikisini uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Baltamı bir kez daha çekerken gözlerindeki dehşet beni koşmaya itti ve yardım edemedim ama botumun Ölüm kartına sanki beni savaşa davet ediyormuş gibi indiğini fark ettim.

"Bunu kan ve katliamla ödeyeceksiniz," diye tısladı bir ses rüzgârda ve yıldızların bunu izlediği hissine kapıldım

çok yakından.

Ama bir kez daha savaş dansına daldığımda, bunun umurumda olmadığını fark ettim, çünkü baltamı sallamak çok iyi hissettiriyordu.

Aşağıya koştum. ve yol doğru Ignis Ev
Paramparça olmuş camlardan ateş patlamaları
yükseliyordu.

Bu elemente sahip öğrenciler içeride bir yerlerde başka bir
canavara karşı savaşırken pencereler.

Darius birkaç adım arkamdan koştu, ayak sesleri tıpkı
geçmişte tam da bu patikada koştuğumuzda sık sık olduğu
gibi benimkileri gölgeledi. Gerçi daha önce hiç kana
bulanmış, yumruklarımızda silahları tutarken ve ölüme
açken koşmamıştık.

Tüm vücudum buna ihtiyaç duyuyordu, nabzım sadece
kılıcımın bir sonraki savruluşuna, kan akıtma ya da havayı
çıgıllıklarla renklendirme fırsatına doğru atıyor gibiydi.

Üzerimizdeki bir pencereden bir ateş parıltısı yükseldi,
cam bina içeride yaşanan bir kavgadan dolayı sarsılıyordu.
Darius'a bir sırtış attıktan sonra gökyüzüne sıçradım ve
doğruca ona doğru uçtum.

Onu geride bıraktığımda kocam homurdandı,
kıyafetlerini değiştirip parçalamak yerine ana kapılara
doğru koştu - şüphesiz büyük pullu Ejderha formu
yüzünden

Zaten o delikten geçme şansı sıfırdı ve sanırım çıplak dövüşmek istemiyordu.

Kırık pencerenin yarattığı açıklığa doğru hızla ilerlerken tenimde ısı parladı ve son anda kanatlarımı sürgün ederek etrafıma hava büyüsü fırlattım. Botlarım ortak salonun zeminine çarptı ve önümdeki manzarayı seyrederek, kırık camların üzerinde kaydım.

Dairesel alanın her yanından alevler yükseliyor, orada toplanan öğrenciler ateşini ortalarındaki korkunç yaratığa fırlatıyordu.

Şey, odanın öbür ucundaki kıdemli olduğunu anladığım bir adama doğru hamle yaparken çığlık attı ve adam korku dolu bir çığlıkla ona doğru bir ateş dalgası fırlattı.

Canavar irkilmek şöyle dursun, kaymaktaşından etini zararsızca yalayan alevlere doğru hamle yaptı ve muzaffer bir çığlık atarak avının üzerine atladı.

Tırtıklı ağzı adamın göğsüne yapıştığında çığlıklar odanın içinde yankılandı ve ben bir savaş çığlığıyla kılıcımı savurarak koşmaya başladım.

Canavarın uzun bir gövdesi ve dizlerinden geriye doğru kıvrılan sekiz cılız bacağı vardı; bir tür larva ile örümcek arası bir şey gibiydi ama beş kat daha kabaydı.

izmelerim kalın kuyruğuna indi ve omurgasına doğru koştum, kılıcımı şiddetli bir kavisle savurduktan sonra, şansımın yaver gitmesini ve hayati bir organına isabet etmesini umarak sırtına sapladım.

"Tory?" Milton Hubert'in sesi beni şaşırttı ve canavarın sırtındaki pozisyonumdan başımı kaldırdım.

Yaratık altımda sıçradı, yemekte olduğu adamı serbest bıraktı ve ıslak bir çatırtıyla duvara çarpmasına neden oldu. Acı içinde inledi ve diğer öğrencilerden bazıları ona yardım etmek için koşarken, ben de dikkatini onlardan uzak tutmaya çalışarak vahşini yaratıkla rodeo oynadım.

Kılıcımı tutmak için mücadele ederken Milton'ı gözden kaybettim ve canavar şaha kalkarak bana doğru savruldu. Vücudu kendi üzerine kıvrıldı, o sonsuz diş çukuru beni yutmak istiyordu ve o gıcırdayan çeneler yüzümü parçaladığında zıplamak zorunda kaldım.

Ayağa fırlayıp toprak büyüünden bir mızrak yaratmadan önce yere düştüm ve ortak salonun kırık dökük enkazı üzerinde yuvarlandım, sandalye ve masa parçaları içime battı.

"Canlı yayınlarımızı gördün mü?" Onu yanımda bulduğumda Milton nefes nefese kalmıştı, göğsüne kırık bir Atlas bağlanmıştı ve kıyafetleri kan içindeydi.

"Geraldine ile bir telefon görüşmesi yaptım. Bize ihtiyaç olduğunu söyledi." Mızrağı fırlatmadan önce omuz silkerek cevap verdim, doğru uçmasını ve önümüzde duran canavarın etini delip geçmesini izledim.

Bu daha çok şeyi kızdırmış gibi görünüyordu ve o dönüp bize doğru koşarken ben de önümüze bir hava kalkanı fırlattım.

Öğrenciler çığlık atarak bize doğru koştu ve kalkanımın korumasının arkasına daldı. Topuklarımı yere vurdum ve canavarın vücuduyla çarpışmanın etkisiyle homurdandım.

"Ateş ona zarar vermez. Savaşıp duruyoruz ama aramızda birden fazla Element'e sahip olan neredeyse hiç kimse yok ve o kimi aradığını çok iyi biliyor," diye korkuyla nefes aldı Milton.

"İsyan mı ediyordun?" diye sordum ve gururla başını salladı, eli arkasındaki kızın parmaklarını sıkıca kavradı ve ben şaşkınlıkla Bernice'i tanıdım.

"Burası senin evin değil," diye ağzımdan kaçırdım ve o da gülümseyerek Milton'a baktı.

"Geceyi burada geçirecektim. Ama o şey ortaya çıktığından beri hayatta kalmaya çalışıyoruz. Ama ateş sadece onu kızdırıyor gibi görünüyor ve suyum da pek bir işe yaramıyor ve

K.U.N.T.'lar çıkışı engelledi-"

"Bu Dari'yi neyin tuttuğunu açıklıyor."

Ortak salonun uzak tarafındaki kapılar patlayarak açıldı ve eşikten içeri giren devasa figürün etrafını alevler sardı; tek yumruğundaki baltasını rahatça savururken kibirli havası sınır tanımıyordu, karanlık bakışları kaosun arasında beni kolaylıkla arıyordu.

"Lanet olsun, öldüğünü duymuştum," diye telaşla soludu Milton.

Parmaklarımı esnetip hava sihrimi sıkıca kavradıktan sonra canavarı ona sardım ve odanın öbür ucundan kocama doğru fırlattım.

"Öyleydi," diye itiraf ettim, koşmaya başladığımda içimden bir kahkaha koptu, Ignis öğrencilerinin sığınmak için çırpındığı arkamda kapanmasına izin vermeden önce hava kalkanımdan kaydım.

Ellerimde iki mızrak daha oluştu ve Darius baltasını ölümcül bir şekilde savurarak o şeyin bacaklarından birini kopardı, böylece bir tarafa devrildi.

Mızraklarımı canavara fırlattım, kan duvarlara sıçrarken içimdeki ölüm arzusu çarpıyordu. Canavar şiddetle sallanırken Darius bir bacağına daha kopardı.

"Ateş-" Ben başladım ama Darius bunu kendisi de fark etti ve ona doğru bir alev patlaması fırlattı ve canavar alevlerin arasından sıçrayarak onu yere düşürdü.

Yaratığın sırtına tekrar atladım, kılıcımın kabzasını kavradım ve Darius alttan onunla dövüşüp yumruklarken onu serbest bıraktım.

Canavar kıpırdandı ve ben de neredeyse savruluyordum ama onun yumuşak derisine tutunmayı başardım ve elimi kaldırıp etrafımızdaki havada jilet gibi keskin buz sarkıtlarından bir tabur oluştururken sırtındaki pozisyonumu korudum.

Elimin bir hareketiyle buz sarkıtları canavara doğru fırladı, beni ve Darius'u atlatıp acımasızca etine gömüldü.

Saldırım sonunda hayati bir şey bulduğunda canavar acı içinde feryat etti ve Darius bir kez daha şaha kalkarken altından yuvarlanmayı başardı.

Bana doğru hamle yapmaya çalıştığında dalışa geçtim ve sinirli boynunu uzattığı anda Darius baltasını yukarı ve başının üzerine savurarak onu tam ortadan ikiye ayırdı.

Kan duvarlara sıçradı ve kafası kesilmiş cesetten hızla uzaklaştım, öldürmenin etkisiyle ayaklarımın üzerinde zıpladım.

"Darius bana doğru yaklaşırken nefesim kesildi, gözlerindeki karanlık bakış beni yutmak istediğini söylüyordu ve tüm dünya peşimizden gelebilirdi.

Ignis öğrencileri tezahürat yapıyor, hıçkırıyor ve bize sonsuz teşekkürlerini haykırıyorlardı ama ben kendiminkinin mükemmel bir aynası olan karanlık ruhtan başka bir yere bakamıyordum, ona olan ihtiyacım her şeyi tüketiyordu ve birbirimize olan sevgimiz ölüme meydan okuyacak kadar yıkıcı bir güçtü.

Kalplerimizin ikiz vuruşları içimde bir titreme yarattı, ama o aradaki mesafeyi kapatamadan dışarıdan gelen bir çığlık dikkatimi çekti.

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse ayağımı kaybediyordum, bakışlarım anında Uluyan Çayır'da, bu okuldaki isyancılara saldırmak için gönderilen korkunç canavarlardan diğer ikisinin üzerinde yükselen uzaktaki figüre kilitlendi. Tamamen yer değiştirmişti, vücudunu ateş kaplamıştı ve Anka Kuşu onu görebilen herkes için bir umut ışığı gibi gökyüzünü aydınlatıyordu.

"Darcy," diye hayretle soludum, kız kardeşim ellerini uzatıp altındaki canavarı öyle güçlü bir su büyüyle patlattı ki, artçı şoklarının bizi ayıran boşluktan geçtiğini hissettim.

Darius yanımda belirdi, kana bulanmış parmakları beni bırakmadan önce yarım kalp atışı kadar benimkileri sıktı.

"Git," diye emretti ve koşmaya başlayıp paramparça olmuş pencereden kafa üstü atlamadan önce gözleriyle çok kısa bir an için buluştum.

Kanatlarım, onlara yer bulduğum anda sırtımdan fırladı ve ateşin beni yutmasına izin verdim, tamamen Tarikat formuma dönüştüm ve ona katılmak, sonunda yeniden birleşmek için kampüs boyunca koştum. Diğer yarım. Ebedi aşkıma.

Güneş ufuk çizgisine yaklaştıkça gökyüzünü aydınlatıyordu, ancak ışığı gökyüzüne hâkim olan iki Anka kuşunun yanında sönük kalıyordu; tüm gözler bize çevrildiğinde yıldızlar ötemizde önemsizleşiyordu.

"Gerçek Kraliçeler yaklaşan sabahı müjdeliyor!" Geraldine o kadar yüksek sesle bağırdı ki, sihirle güçlendirilmiş sesini tüm kampüs duyabildi ve etraftan bir tezahürat yükseldi.

Arkadaşlarımız ve aralarında böğürüp duran iki canavar arasında devam eden savaşa doğru uçtum, büyü parmak uçlarımda çatırdıyordu. Hepsi oradaydı, Geraldine, Varisler, Xavier, Sofia ve Tyler, hatta Orion ve Gabriel de. Ailemiz sonunda yeniden bir araya gelmişti. Kaçmış olmalarının, Darcy'nin gücünün ve Düzen'inin geri dönmüş olmasının ve Orion'un bir şekilde hâlâ yaşıyor olmasının nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama umurumda değildi, tek önemli olan onların burada olması ve sonunda yeniden bir araya gelmiş olmamızdı.

Topladığım büyüü serbest bırakamadan, bir ışık parıltısı bakışlarımı çekti ve sanki hayalet bir el çenemi yakalamış ve başımı kaldırmaya zorlamış gibi yukarı baktım.

Uzakta, akademi çitinin hemen ötesinde, manzara hareketle sürünüyordu, altımızdakiler gibi canavarlar korkunç sayılarda hantalca yaklaşıyordu.

"Darcy!" Altımızdaki canavarların üzerine bir avuç dolusu buz bıraktığında ve en yakınımızdaki acı içinde çığlık attığında dikkatini çekerek bağırdım.

"Tor!" diye soludu, bana doğru uçarken kanatlarını sertçe çırdı, kavuşmamız ateşle öpülmüş yüzüne saf bir neşe gülümsemesi getirdi.

Lionel yaklaşırken onun ötesini işaret ettim ve dikkatini Lionel'in yarışan son silahlarına çektim.

her an daha da yaklaşıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve kaderin ağırlığının üzerimize çöktüğünü hissettiğimde aşağıdan gelen savaş sesleri azalır gibi oldu.

Yıldızlar gökyüzünde sanki bir kez daha güven tazelemişler ve bu kaderin gerçekleşmesini dört gözle bekliyorlarmış gibi daha parlak bir şekilde parlıyordu.

"Lionel o şeylerin bizi ortadan kaldırmak için akademideki tüm öğrencileri öldürmesine izin verecek," diye homurdandım, o pullu piçin korkakça taktiklerinin tam olarak ne olduğunu görüyordum. Buraya saldırırken, şahsen tanıdığımız Fae'lere saldırırken ve o yayınların bizi buraya çekmek için dünyaya yayılmasına izin verirken bunu umduğuna şüphe yoktu. Bu bir tuzaktı. Ama işe yaramayacaktı.

Darcy, "Tek bir birlik oluşturup onlara tek vücut olarak saldırmalıyız," diye söze başladı ama ben başımı salladım.

"Bu işe yaramaz. Daha güçlü bir şeye ihtiyacımız var. Onlara karşı büyümüzü birleştirmeliyiz," dedim kararlılıkla, eter ve kara büyü kitaplarından sayısız büyü ve efsun zihnimde dalgalanıyordu.

"Güç paylaşımı yapmak ister misin?" Darcy hemen elini uzatarak sordu.

"Bundan daha fazlasını yapmalıyız," diye karanlık bir şekilde cevap verdim, gözleriyle buluşmadan önce kemerimden bir hançer çıkardım. "Bana güveniyor musun?"

"Her zaman," diye tereddüt etmeden cevap verdi ve elini tutup avucuna bir işaret kazımaya başlamadan önce acımasız bir bakış paylaştık.

Darcy kesiğin ısırmasıyla tısladı ama savunma ve korunma rünü olan Eihwaz'ın sivri S şeklini derisine oyarken beni durdurmaya çalışmadı. Sonra kendi avucumu keserek açtım ve etime kanlı bir W harfi çizdim. Zafer için Sowulo.

"Kendini tutma," dedim kararlı bir şekilde.

Elini elime aldım, kanlarımız birleşti ve o rünlerin gücü içimize öyle bir yayıldı ki

neredeyse parçalanıyordu. Darcy küfretti, şu anda ona veremeyeceğim bir açıklama için bana bakarken tutuşu sıkılaştı.

Caleb ve Orion altımızda aralarında buzdan bir zincir tutuyorlardı ve ben izlerken, iki canavar yaratıktan daha küçük olanın etrafında zıt yönlerde hızla ilerlediler, onu zincirle bağladılar ve sonra o kadar sıkı çektiler ki şey ikiye bölündü.

Ölmesini bile beklemedim, ölümünün heyecanı içimi kapladı. Ona doğru bir hava büyüğü kırbağı gönderdim ve cesedinden bir kemik parçası çaldım, sonra onu havaya kaldırıp eteri bir adak olarak alması için çağırdım.

Ateş Kitabı'nda okuduğum bir ilahiye başladım, kelimeler boğazımdan çıkarken yanıyordu ve eter onun etrafında da oluşmaya başladığında Darcy'nin nefesi kesildi.

"Bırak içeri girsin," diye tısladım, onu izliyordum.

O kadim, şeytani büyüğü söylemeye devam ettim, kelimeleri ağızımdan zorla çıkarırken dilim kabarıyordu.

Darcy kendini etere bıraktığı an, dünyanın çekirdeğini ateşleyen bir patlama gibi hissetti, aramızda birleşen güç o kadar büyüktü ki ikimiz de onunla titremeye başladık.

Yükün yarısını o üstlendiğinde ilahinin acısı azaldı ve dudaklarımdan son kelimeyi tükürürken gözlerinin içine baktım.

Darcy'nin göz bebekleri aramızdaki güç ölçsüz bir şekilde büyüdü ve eğer onu serbest bırakmazsak her parçamızı tüketmekle tehdit etti. Hep birlikte boştaki ellerimizi kaldırdık ve patlamasına izin verdik.

Sanki Faesine tenceresine bir kibrit çakılmış gibiydi, patlamanın artçı şokuyla dünyanın kendisi sarsıldı ve bedenlerimizden koptu, Anka alevlerimiz bu güç patlamasıyla birleşti ve diğer her şeyle birlikte bizden uçtu.

Saf bir enerji dalgası bizden uzaklaştı, sanki sessiz bir havuza düşmüş bir taş gibiydik ve bir şekilde

Tsunami.

Avuçlarımızdan dökülen ateş duvarı etrafımızdan çığlıklar yükselmesine neden oldu, ancak yaktığı tek şey bize karşı koyan canavarlardı.

İlk önce arkadaşlarımızın savaştığı kişinin öldüğünü hissettim, varlığı güçlü bir rüzgârda bir mum gibi sönüyordu, yaşamda tuttuğu güç içime giriyor ve derimin altında coşku yaratıyordu.

Birbiri ardına, o korkunç yaratıklar alevlerimiz tarafından tüketildi, her ölüm bir öncekinden daha güzeldi, sonlarının bana bahsettiği enfes güçle yıkanırken boğazıma bir zevk iniltisi takıldı.

Bakışlarım Darcy'ninkilerle buluştu, orada asılı kalmıştık, düşmanlarımızı teker teker parçalayan kendi gücümüzün kuvvetiyle asılı kalmıştık. Ama bu kadar çok ölümle yaşadığım saf mutluluk yerine, onun gözlerinde sadece korku ve belirsizlik buldum.

Her şeyden önce rüzgâr dünyaya geri döndü, gökyüzünden düşerken midem çalkalandı, yere dönerken kanatlarımız bizi yakalamak için içgüdüsel olarak çırpındı. Arkadaşlarımızdan oluşan büyük bir çemberin yanı sıra akademideki öğrenciler ve personelin arasına indik.

Yüz hatlarını boyayan mutlak bir hayranlıkla bize baktılar, sessizlik uzadıkça Geraldine'in çenesi gevşedi.

Ta ki ayak sesleri onu kırana kadar.

Ağır botlar toplanan kalabalığın arasında ilerledi, cesetlerin arasında belirdiğinde nabzım tanıyarak gümbürdedi, korku, inançsızlık ve tam bir şaşkınlık solukları etrafına yayıldı.

Darius alçak ve güçlü bir sesle, "Gerçek Kraliçelere selam olsun," diye homurdandı ve bu homurtu, hâlâ bize hayranlıkla bakan herkesin üzerine çökmüş olan büyüü bozacakmış gibi görünen bir büyü şakırtısıyla cınladı.

Darcy onun dönüşüne inanamayarak keskin bir nefes aldı ve bir saniye sonra Geraldine çığlık atarak sesini kalabalığın arasına saldı. Sonra Varisler ve

Orion şaşkınlık, sevinç ve inançsızlık içinde hep bir ağızdan Darius'a haykırdı. Sayısız başka ses de ona ulaştı ama dikkati bir an bile dağılmadı.

Önümüzde diz çöküp baltasının başını yere dayayan ve başını öne eğen kocamın gözleriyle karşılaştım.

"Hayatımı hizmetinize adıyorum."

Sözleri bir çağrı gibiydi ve aniden hepsi oradaydı, Caleb Darius'un yanında dizlerinin üzerine çöktü, önce kayıp kardeşine, sonra da hepimizi kurtarmak için çağırdığımız o korkunç gücün ardından el ele şok içinde duran Darcy ve bana bakarken lacivert gözleri hayretle irileşti.

Caleb yüksek sesle, "Hayatımı sizin hizmetinize adıyorum," dedi; kalabalık büyüdükçe büyüyor gibi görünürken, bu önemli eylem onların önünde gerçekleşirken her taraftan üzerimize bastırırken sessizlik bir kez daha yankılandı.

"Hayatımı senin hizmetine adıyorum," diye yineledi Max, Darius'un diğer yanında dizlerinin üzerine çökerek başını eğdi ve ondan taşan sevgi ve saygı duygusu beni neredeyse şaşkına çevirdi.

Darcy'nin eli benimkinin etrafında sıkılaştı, ikimiz de son Varis'e bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştik, ileri doğru adım attı, Caleb'in diğer tarafında dizlerinin üzerine çökmeden önce ikimizin arasına ve Darius'un dönüşünün imkânsızlığına baktı.

Seth neredeyse saygıyla, "Hayatımı senin hizmetine adıyorum," diye nefes aldı ve göğsümdeki sıcaklık artmaya başladığında keskin bir nefes aldım.

Bu güç hissi arttıkça yıldızlar meydan okurcasına parladı, Geraldine bağlılığını haykırarak dizlerinin üzerine çöktü, onu bilmiş bilmiş sırttan Orion izledi. Sonra Gabriel, Xavier, Tyler, Sofia ve onların ötesinde tüm okul, her biri önümüzde diz çöktü.

Ancak o zaman bizimle birlikte savaşmaya gelen ordumuzu fark ettim; safları bizim dışımızda Ağlayan Orman'a ve tüm kampüse yayılırken onlar da dizlerinin üzerine çöktüler. Eski Konsey Üyeleri de onların arasındaydı, bir an tereddüt ettikten sonra huşu dolu bir bakış attılar ve hep birlikte dizlerinin üzerine çöktüler.

"Çok yaşa gerçek Kraliçeler!" Geraldine haykırdı.

Güneş ufukta belirlediğinde ve şafağın ilk ışıklarıyla aydınlandığımızda onun sözleri herkes tarafından yankılandı.

Etrafımızı saran güç daha da arttı ve yanağıma değen elleri hissettiğimde nefesim kesildi, tam Darcy'nin alnında mavi alevlerden bir taç belirlediğinde ona bakmak için döndüm.

Yeşil gözlerindeki yansımadan benim için de kırmızı bir tacın belirlediğı anlaşılyordu. Yükselişimizin gerçekliğı üzerimize çökerken birbirimize bakakaldık, ebeveynlerimizin varlığı sanki bizi taçlandıran onlarmış gibi her zamankinden daha yakın görünüyordu.

Göğsümde gürleyen bir nabız yükseldi ve Darcy aniden boğazıma baktı, eli anlatılamaz bir güçle parlamaya başlayan İmparatorluk Yıldızı'na dokunmak için uzandı.

"Bunu kullanabiliriz," diye nefes aldım, gözlerim imkânsız gücün bize sunabileceğı şeylerle genişledi.

Darcy şaşkınlıkla tılsıma baktı, sonra bakışları tekrar benimkine döndü ve karşılıklı gülümsememiz baş döndürücü ve güzeldi, kısa sürede bir kahkaha patlamasına dönüştü. Halkımızın uçsuz bucaksız denizi etrafımızda diz çökmüş halde duruyordu, saltanatımız şafağın o ilk ışıklarıyla başlamıştı, yıldızlar bekledikleri kaderi reddetmemizle adeta sürgün edilmişlerdi.

Hayatlarını bize adayan insanlara baktık, onları ayağı kaldırmaya hazırlandık, ama daha önce

İkimizin de ağzından tek bir kelime bile çıkmazken, gökyüzünde bir ışık parladı.

Gözlerim kamaştı, karnımdan gelen bir çekiş beni yerden kopardı ve boğazımdan bir çığlık koptuğunda tutunacak tek şey kız kardeşimin eliydi.

Gökyüzü çatlar gibi oldu. Tory ve beni karanlık bir yarığın içine çekti ve bizi açgözlülükle yuttu. günahlar kemiklerimizde.

Hiçbir şey göremiyordum. Ya da belki de ben hiçbir şeydim. Çünkü içinde durduğum uçurum sonsuz derecede benim bir parçam gibi görünüyordu ve artık kız kardeşimin parmaklarını benimkilerin etrafında hissedemiyordum. Bedenimi hissetmeye çalıştım, Tory'ye de ulaşmaya çalıştım, onun burada olduğundan emindim ama aynı zamanda tamamen değil.

"Gerçekten sahip olduğun her şey şimdi burada seninle birlikte yatıyor," diye fısıldadı yıldızlar, sözleri yağmur damlaları gibi üzerime düşüyor, her yere çarpıyor ve sonsuzluğa doğru uzaklaşıyordu. "Derinin, kemiğinin ve atan kalbinin burada, senin dünyanın sınırlarının ötesinde hiçbir değeri yok. Sen kendi varlığından haberdar olmadan çok önce yanan ateşsin. Parçalanmış bir ruh, aydınlık ve karanlık, mükemmel bir denge. Ama dengenin olduğu yerde dengesizlik de vardır..."

Cinsiyeti ya da herhangi bir gerçek kimliği olmayan bu sese cevap vermeye çalıştım. Ama kendi sesim kaybolmuştu, parçaları sınırsız boşlukta etrafıma dağılmıştı. Her şeyle birdim ve ona ulaştığımda, yeryüzündeki her canlıyı hissediyordum, sanki yaşamları

Bu boşlukta aç, neredeyse kibirli bir var olma ihtiyacıyla kıvılcımlanıyordu. Altında tam olarak kavrayamadığım bir amaç vardı ve ona ulaştığımda ses tekrar konuştu.

"Dikkatli ol, alevlerin kızı. Böyle bir bilgi unutulamaz."

Sözcüklerimin oluşmasını istedim, onları hiçliğe ittim ve dövmeye zorladım. "Kız kardeşim nerede?"

"Buradayım," diye cevap verdi ve karanlık yerini onu hissetmeye bıraktı, sanki bedeni yanımda yeniden şekilleniyordu, ama onu hala hissedemiyordum.

"Kader değiştirici," diye tısladı yıldızlar ona. "Katlanılması gereken bir bedel, giyilen bir yük. Pişmanlıklar kana bağlı seçiminin temellerini yıkacak mı?"

"Darius'u geri getirdiğim için asla pişman olmayacağım. Onu zamanından önce çaldın ve şimdi ödemem gereken bedel neyse ödeyeceğim," diye tükürdü Tory, öfkesi havayı kirletiyordu.

Darius'u bir şekilde ölümden dirilttiğini bilmek beni hem çok sevindirdi hem de bunu başarmak için ne yaptığına dair dehşete düşürdü. Ama şimdi yıldızların bakışlarının ağırlığı altında ona bunu soramazdım.

"Ne istiyorsun?" Alevin etrafındaki pervaneler gibi havada dönüp duran bir niyetle sordum.

"Bir sunumuz var," diye fısıldadı yıldızlar ve teker teker karanlığın içinden belirdiler, siyah tuvalin içinde asılı duran narin mücevherler gibi. Yayıkları ışık güçle doluydu, sınırı olmayan türden bir sihirdi, tek bir damlası hayat verebilir ya da onu alıp götürebilirdi. "Bir zamanlar, uzun zaman önce kaybolmuş bir zamanda, aramızda Fae'leri putlaştıran bir yıldız vardı. Yedinci Ev'den Clydinius."

İlk Anka kraliçesinin konuştuğu, ona İmparatorluk Yıldızı'nı hediye eden düşmüş yıldızın adı olduğunu hatırlayarak kaşlarımı çattım.

"Yükselişlerini izledi, düşüşlerini izledi, aşklarını, öfkelerini gördü, kahkahalarını ve matem çığlıklarını duydu. Ama her geçen yüzyılda, bu yıldız

her şeyden bıktı. Ve içinde yasak bir arzu büyüdü, yıldızlar için olmayan korkunç bir arzu."

"Neydi o?" Nefes aldım, söylenen her yankılı kelime havada bir nabız yaratıyordu.

"Clydinius, Fae'lerin onlara bahsettiğimiz yüceliğe layık olmadıklarına inanıyordu, çünkü bu yücelik sizin türünüzün ellerinde heba edildi ve bozuldu, her imparatorluk sadece mutlaka yıkılmak üzere yükseldi. Böylece Clydinius, kaderlerin iplik iplik örüldüğü ve kaderin demir bir sikke üzerinde döndüğü Caelestina Sarayı'na geldi. Orada, dünyanın temel taşlarını yerinden oynatabilecek bir arzuyu dile getirerek haince sözler söyledi. Clydinius hepimizin göklerden inmesini, yeryüzünde bir yer edinmemizi ve tanrılar olarak Fae'lerin arasında yürümemizi diledi. Bu bildiriye yanıt olarak, Altıncı Ev'den Arcturus, Clydinius'u onu bekleyen tek bir kaderin olduğu gökyüzünden attı. Ya da biz öyle sanmıştık. Çünkü kandırılmıştık... Clydinius başından beri bunu dilemişti ve yeryüzüne çarptığında güçlerini serbest bırakmak yerine, bir Fae ile anlaşma yaparak eski tüm yasaları çiğnedi ve Köken'in öğretilerine küfretti."

"Köken mi?" Tory sorguladı.

"Köken her şeyin başlangıcı ve sonudur. O yaşamı, kaderi ve tüm gerçekliği verendir. O evrenimizdeki en eski yıldızdır, hem yaratıcı hem de yok edicidir. Gerçekliğin yasalarını kendisi koyar."

"Ama hepinizin teklif ettiğiniz her kaderde tarafsız olmanız gerekmiyor mu?" Ben suçladım.

"Tarafsız değiller. Ne isterlerse, onları en çok ne eğlendirirse onu yaparlar," diye homurdandı Tory.

"Biz her şeyde uyum ararız. Terazinin kefelerini düzeltiyor, sonsuza dek bir mutluluk noktası arıyoruz. Duygulara ya da hislere ne ihtiyacımız ne de ihtiyacımız var. Doğru ya da yanlış. Bir yıldız asla bozulmamalı, var olan her şeyin aleminde bu mümkün olmamalı. Ama Clydinius bir istisnaydı."

"Saçmalık," diye hırladı Tory. "Hepiniz aynısınız. Adil olsaydınız, tüm bunları yaşamak zorunda kalmazdık."

"Seni bu şekilde lanetleyen biz değiliz," diye fısıldadı yıldızlar ve bu sözlerin gerçekliğinin merkezimde çınladığını hissettim, sanki bunu en başından beri biliyordum ama şimdiye kadar bu bilgiyi asla kavrayamamıştım.

"Clydinius bizi lanetledi," dedim, şimdi bu gerçeğin gerçek derinliklerini görerek. Bu yıldızların ötesine geçerek, bizim için hazırlamış olabilecekleri tüm planları bozdu. Havada dolaşan o soyut gücü hissedebiliyordum ve neredeyse lanetin ruhumu, onu soyumuza yerleştiren tek yıldızla bağladığını hissediyordum. Clydinius'un intikamının esiriydik ve ondan kurtulmanın bir yolunu bulamazsak bu savaşta yaptığımız hiçbir şey uzun vadede başarılı olamayacaktı.

"Bozulan söz nedir?" Çaresizlik içinde sordum. "Eğer tutarsak laneti bozarız, değil mi? Dengeyi yeniden kurabiliriz."

"Evet, alevlerin kızı," diye cevap verdiler. "Kraliçeler taç giydi, bir krallık ayaklarına kapandı. Şimdi seçim senin ellerinde."

"Ne seçimi?" Tory talep etti.

Karanlık sonunda değişti, etrafımda mürekkep gibi dalgalandı ve kendimi geçmişin bir anısında buldum. Yıldız Clydinius'un önünde diz çökmüş ilk Anka Kraliçesi Elvia Vega'yı tanıdım.

"Bu anının Memoriae kristalinde algıladığınız versiyonu bu gecedен nesiller sonra Kraliçe Avalon Vega tarafından değiştirildi," diye açıkladı yıldızlar. "Çünkü hiçbir Anka Kuşu'nun düşen yıldızla verdiği sözü tutmamasını sağlamak istiyordu. İmparatorluk Yıldızı'nın gücünü Vega soyuna aktararak sonsuza dek kraliyet konumlarını güvence altına almak istedi. Bu, alevlerin kızı, yok edilen anının parçası..."

Kraliçe Elvia'nın zihnine doğru fırlatıldım, her şeyi bir kez daha onun gözlerinden gördüm ve Tory'nin ruhunun benimkine katıldığını hissettim.

Avuç içim, düşen yıldızın parıldayan yüzeyine değdiği yerde acıyla karıncalandı. Parlaklık beni irkiltti, gözlerim acıdı ve kulaklarımda bir çınlama büyüdü. Çınlama şiddetlendikçe çığlık attım, bağışlanmak için yalvardım, onu bir şekilde kızdırıp kızdırmadığımdan emin değildim. Ama sonra yıldızın bir parçası avucumun içinde kırıldı, muazzam bir büyü patlaması onu yıldızın kendisinden ayırdı. Işık kayboldu ve avucumda yatan yıldızın kaba, yontulmamış bir parçasını buldum, hayal edilemez bir güçle mırıldanıyordu, o kadar güzeldi ki beni suskun bıraktı.

"Kalbimi kullanırsan savaşını kazanırsın. Ama savaş bittiğinde kalbimi bana geri verecek ve sadece bir Fae'nin yapabileceği gibi son bir atış için kullanacaksın."

"Ne alçısı?" Nefes aldım, korkunç bir önsezi duygusu içimi kaplarken korku göğsümde düğümlendi.

"Bana geri döndüğünde kalbime hayat vereceksin. Bana bir Fae şekline bürünme ve dünya üzerinde dolaşma gücü sunacaksın."

Bu fikir boğazımı düğümlledi, bir yıldızın yeryüzünde yaşaması düşüncesi tamamen doğal dışı görünüyordu. Ama güç parmaklarımı açlıkla yalıyordu ve yıldızın kalbi avucumun içindeyken, onun cazibesini reddedemezdim. Savaşımı kazanabilir ve bu hediyeği çocuklarıma aktarabilirdim.

"Eğer kalbimi geri vermezsen, korkunç sonuçları olacak," diye uyardı yıldız ve bedenim sözlerine karışan yıkım alametiyle titredi.

"Ne kadar sürecek?" diye sordum. "İade edilmesi gerekene kadar mı?"

"Yüz yıl, daha fazla değil. Sana ve çocuğuna arzuladığın ihtişamı satın al, sonra da soyundan birinin bana aradığım şeyi sunmasını sağla."

Başımı salladım, bu güce bu kadar uzun süre sahip çıkabileceğimi bilmek beni rahatlattı.

"Geri döndüğünden emin olacağım. Ve verilen söz tutulacak," diye yemin ettim ve göğsüme bir güç çarptı, beni bedenen ve ruhen bu söze bağladı, kanıma işlerken beni nefessiz bıraktı.

"O zaman tamamdır," diye tısladı yıldız.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım ve dudaklarımdan dökülen bu sözler yeryüzünü titretti ve gökyüzünü şarkıya boğdu.

Hayır, şarkı söylemiyordu. İşitme duyumun sınırlarında gezinen o güzel, unutulmaz ses çıgıklardı, yukarıdaki yıldızlar yapılanlara meydan okumaya çalışıyordu, bu yıldızın bana sunduğu şey kendi türünün ve benim tüm doğama karşı geliyordu.

Tory ve ben anılardan çekildik ve korku etrafımda uçuruma doğru yankılandı, yıldızların hepsi kederle parlıyordu.

"Clydinius'un kalbini ele geçirdin," diye fısıldadı yıldızlar endişeyle. "İmparatorluk Yıldızı ona dönmek için can atıyor ama eğer sözünü tutarsan, yeryüzüne bir felaket getireceksin. Barış olmayacak, sadece kasvet ve ölüm olacak. Clydinius'un dünyanızın nihai gücü olmaya çalışacağından korkuyoruz ve o aşağıda hüküm sürerken, biz yukarıda hüküm süremeyiz. Her şey kaybolacak. Herkes düşecek."

"Ama geri vermezsek, sözümüzü tutmazsak sonsuza dek lanetleneceğiz, öyle mi?" Dehşet içinde söyledim.

"Vega laneti galip gelecek," diye onayladı yıldızlar. "Daha da kötüleşecek, asla huzuru tadamayacaksın ve sevdiğin herkes senin yanında acı çekecek. Müdahale edemeyiz. Seçim sizin ellerinizde. Doğru olanı yapın, alevlerin kızları."

Karanlık geri çekildi ve aniden kız kardeşimle göz göze geldim. Sadece o ve ben, üzerimize çöken bu bilgi yükü ve kaderlerimizi mühürleyecek kana bağlı bir seçimle siyah bir uçurumda asılı kalmıştık.

"Bunca zamandır o lanet yıldız yüzünden lanetlendik," dedi Tory hiddetle. "İmparatorluk Yıldızı'nı Lionel'ı, Lavinia'yı ve onların tüm berbat işlerini öldürmek için kullanalım derim."

takipçileri. Etrafta dolaşsın ve kim bilir ne tür tahribatlara yol açsın diye dünyaya psikopat bir yıldız getirmiyoruz."

Bunu reddederek başımı salladım. "Onu kullanamayız. Bak babamıza ne oldu. Onu kullanmaya çalışan tüm Anka kuşlarına ne oldu. Asla iyi sonuç vermez. Onun yerine neden yok etmiyoruz?"

Tory bunu düşünürken elini boynundaki tılsıma tutturulmuş kaba taşla doğru kaldırdı ve onu kullanmak, Lionel'ın tüm yaptıklarına son vermek için duyduğu arzuyu görebiliyordum. Bunu ben de çok istiyordum ama bu şekilde değil. Babamıza onca eziyet çektiren o lanetli yıldızın bir parçasıyla değil.

Tory, "Önce kullanıyoruz, sonra yok ediyoruz," dedi.

"Bence onu hiç kullanmamalıyız," diye itiraz ettim. "Her şeyi çok daha kötü hale getirebilir. O anıların kristalde canlanışını izlediğimde, Anka kuşlarının hepsi ölmüştü. Kendi alevleri tarafından tüketildiler, küle dönüştüler."

"Riske gireceğim," dedi Tory inatla ve elini tutup yıldızdan uzaklaştırdım.

"Seni riske atmak istemiyorum," diye kararlı bir şekilde cevap verdim ve bakışları yumuşadı, çektiği keder gözlerinde çok açıktı ve bunu benim için istemeyeceğini biliyordum.

"Sanırım Lionel'ı öldürmek için bu taş yığını kullanmak, onu tılsım olmadan ezemezmişiz gibi görünmesini sağlayabilir," diye itiraf etti tılsım üzerindeki tutuşunu bırakarak. "Ve kafasını kesip ondan ne kadar güçlü olduğumu kanıtladığımda yüzündeki ifadeyi görmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum."

Bu güzel zihinsel imgeye homurdandım ve bir an için ikizimle yeniden bir araya geldiğim için o kadar rahatlamıştım ki ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Onu geri verebilir, lanetimizi bozabilir ve Clydinius cisimleştiği anda onu yok edebiliriz," diye önerdim ve bunun üzerine gözleri büyüdü.

"Bir yıldızı öldürmek mi?" diye mırıldandı, bu fikir karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin, ben de kabul ettim. Lanetimizi kırmamızı sağlayacak tek seçenek buydu.

"Eğer başarısak, lanetten kurtulacağız, lanet Clyde'dan kurtulacağız ve-"

"Lionel ve ordusuna saldırdığımızda da önümüzde hiçbir engel kalmayacak," diye Tory benim yerime sözlerini tamamladı.

Kararımızın sağlamlaştığını hissederek ve bunun yaptığımız en aptalca, en riskli şey olabileceğini bilerek ona doğru adım attım. Ama bu tüm sorunlarımıza bir cevaptı.

Yıldızlar çılgık atıyor, kararımız evrenin sınırlarına kadar yankılanırken yaptığımız seçime yanıt veriyorlardı. İsteklerimizi yerine getirmekten başka seçenekleri yoktu, bu kadere dokunamazlardı. Bu sadece ve sadece bizimdi ve buna biz karar vermiştik.

Karanlık etrafımızda dönüyor, yıldız ışığından oluşan bir alanda seyahat edene kadar renk nehirleri karanlığın içine yayılıyordu.

Kucaklarından çıkıp iyi bildiğim bir ormanın bunaltıcı sıcağına atıldık ve havadaki mango kokusu, burada Alevler Sarayı'nda kaldığımızda kaç tane yediğimizi hatırlayınca midemi bulandırdı. Artık emirlerimizde yer değiştirmiyorduk ve üzerimizde ateşten taşlar da asılmıyordu. Sadece biz vardık, iki kız kardeş, ne eksik ne fazla. Ve bununla ilgili bir şey bu görev için doğru görünüyordu.

Tory ayağa kalktı, koluma girip beni de yanına çekti ve önümüzde uzanan mağaranın karanlık girişine baktık. Üzerindeki kayalıktan aşağıya doğru sarmaşıklar sarkıyordu ve girişine kadar yemyeşil yapraklar ve uzun otlarla kaplı eski bir bronz yol uzanıyordu. Yükselen güneşin ışıltısı, sanki ışığı sadece buraya yönelikmiş ve dünyanın başka hiçbir yerinde yokmuş gibi yolu aydınlatıyordu.

Havada ağır bir enerji vardı; kalbimin her atışını ve aldığım her nefesi zorlayan türden bir enerji.

ciğerlerimde ıslak bir şekilde. Alevler Sarayı'ndan çok uzakta olamazdık; neredeyse buraya yakınlığını hissedebiliyordum.

"Sonunda Vega soyu geri dönüyor," diye bir ses kafamı doldurdu, önce kadınsı, sonra erkeksi, sonra da ikisinin arasında bir şeydi. "Sonunda tutulmayan sözü yerine getirmeye mi geldin?"

Tory ve ben bakıştık, sonra çenesini kaldırdı ve yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu. "Yaptık."

Heyecanlı, beklenti dolu bir güç tenimin yüzeyinde vızıldıyor, bizi daha yakına çekiyor, kaynağını bulmamız için yalvarıyordu. Mağaranın duvarında güzel gümüş rünler tutuştu ve bize yol göstermek için karanlığa doğru kaçmaya başladı.

Tory ve ben bakışlarımızı paylaştık ve tereddütlerimizi sonsuza dek arkamızda bırakarak yan yana karanlığa doğru yürüdük.

"Yer değiştirmemeliyiz. Burası tüm o Anka kuşlarının alevler içinde patladığını gördüğüm yer," dedim temkinli bir şekilde, toz tabakasının altındaki eski bir kemik yığınının fark ederek.

"Tamam," diye kabul etti.

"İkizler," diye mırıldandı yıldız. "Tek ruh, iki yarım."

Tory nefesini tuttu, elini boğazında asılı duran İmparatorluk Yıldızı'na doğru kaldırdı ve Varisler'in hepsi önümüzde eğildiğinden beri ondan gelen parıltı tam bir ışıltıya dönüştü, altın ışık ondan dalgalanıyordu.

"Bir kalp gibi atıyor," dedi kalın bir sesle.

"Sanırım öyle," dedim, onu çıkarmaya zorlamak istiyordum. Clydinius'un Vegas üzerindeki lanetiyle neler yapabileceğini biliyordum ve o şeyin bize dönmesini istemiyordum.

"Her biriniz kalbimi boğazınıza taktınız. İzledim, bekledim. Sizden ve atalarınızdan çok şey öğrendim," dedi Clydinius, sesinde daha önce diğer yıldızlardan duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir hevesle. "Yaklaş..."

Duvardaki parlayan rünleri takip ederek yürümeye devam ettik ve ruhumun kenarlarını okşayan bir korkuyla Tory'ye baktım. Bu o olabilirdi. Yıldızla yüzleşebilir ve

başarısız olabilirdik;

Bu karanlık mağaradan bir daha asla çıkamayabilirdik ve bu gerçeği derinden hissettik.

Yüzünü inceledim, ondaki farklılıkları gördüm, gözlerinde en son özgür Fae olarak yan yana durduğumuzda olmayan bir karanlık vardı. Savaşta bu yana geçen zaman içinde değişmişti ve kalbim onu artık tam olarak tanıyamadığım için parçalandı. Bir yol ayrımına geldiğimizi ve farklı yollara saptığımızı fark etmeyecek kadar kör müydüm?

Hayatta asla bilerek farklı yollara gitmeyi seçmezdim, aslında bir parçam sadece çocuk olarak kalmak istiyordu, sahip olduğumuz tek şeyin birbirimiz olduğu bir zamanda. Ama hayat değişti ve artık bir daha asla o küçük kızlar olamayacakmışız gibi görünüyordu, el ele, dünyaya birlikte bakıyor ve herkesi dışarıda tutuyorduk. Artık bunu yapmamıza gerek yoktu ve eğer bu geceyi atlatırsak, hayatlarımız artık neye benzeyecekti?

Parmaklarım onunkilere dokundu ama geri çekildi, beni dışarıda bıraktı ya da belki de bunu yaptığının farkında bile değildi.

"Tor, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Bunu bir daha söylemenin çok geç olduğu bir zaman gelirse diye bilmesine ihtiyacım olduğunu söyledim.

Kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri benimkilerde bulamadığı bir şeyi arıyordu.

"Evet ve seni seviyorum." Yürümeye devam etti, benden yarım adım önde ilerledi ve hava söylenmemiş kelimelerle yoğunlaştı.

"Bana kızgınsın," dedim.

"Bunu şimdi yapmayalım," dedi ama ben bırakamadım. Ölümüne doğru yürüyor olabilirdik.

"Şimdi olmalı," dedim ve kolunu tuttum ama kolunu elimden çekip aldı ve ateş saçan bir bakışla bana doğru döndü. "Tory."

"Peki. Neden kızgın olduğumu bilmek ister misin? Çünkü benim yerime Orion'u seçtin. Ve bunu anlıyorum. Onu ne kadar sevdiğini anlamıyor değilim, ama her zaman

Birincisi. Ve dünyada kimsem yokken, kırılmış ve kaybolmuşken ve sadece senin için tutunmam gerektiğini, senin için gelmem gerektiğini bildiğim için hala nefes alıyorken, yine de onu seçtin."

"Lavinia ona işkence ediyordu," dedim öfkeyle başımı sallayarak. "Benim için her şeyini ortaya koymuşken onu orada nasıl bırakabilirdim? Ne tür bir eş olurum?"

"Kız kardeşten daha iyi bir eş sanırım." Bana sırtını döndü ve boğazımdan bir hırıltı yuvarlandı.

"Sen farklısın. Sana bir şeyler olmuş," dedim öfkeyle, onu kovalıyor ve bu işten sıyrılmasına izin vermiyordum.

"Çok şey oldu, Darcy. Orada olsaydın belki bunu bilirdin. Ama tek başıma kırıldım ve kendimi yeniden bir araya getirmek, ölümler diyarına giden bir yol bulmak ve beni ardında enkaz halinde bırakan adamı geri getirmek için asla geri alamayacağım şeyler yaptım."

"Bunu yaşadığın için çok üzgünüm, gerçekten. Olan biten her şeyi bilmek istiyorum ki anlayabileyim. Ama şu anda orada olamadığım için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Gerçekten üzgünüm. Ama kendi işlerim vardı Tor. Ve her şey bir yana, senin için tehlikeliydim. Gölge Canavar'ı kontrol edemedim."

"Biliyorum," diye homurdandı, sonra birlikte yürüdüğümüz yola bakarak iç geçirdi. "Artık her şey farklı. Ve belki de en iyisi bu."

"Bu da ne demek oluyor?" Adımlarını hızlandırırken bileğini kavrayarak sordum.

Elimin onu tuttuğu yere baktı, kaşları çatılmıştı.

"Sen ve ben, biz farklıyız. Farklı isteklerimiz, farklı ihtiyaçlarımız var. Seni her zaman seveceğim ve sen her zaman benim ikizim olacaksın, ancak eskiden olduğu gibi birbirimize bağımlı olmamız gerektiğinden emin değilim. En azından ben sana eskisi gibi bağımlı olmamalıyım... Kendi başımıza güçlü durmalıyız. Özellikle de bir gün Solaria'yı yöneteceksek. Bunu yapmak zorundayız.

bağımsız olmalıyız. Tahta kendi gücümüzü getirmeliyiz."

"Birlikte en güçlü biziz," dedim tutkuyla ve boğazı düğümlendi.

"Bunun artık doğru olup olmadığını bilmiyorum. İçinizde sizi her zaman doğru yola yönlendiren bir ahlaki pusula var. Ama benimki öyle değil. Özellikle de şimdi. Beni karanlık bir yola götürüyor ve ben bu yoldan gitmek istiyorum çünkü bu savaşı kazanacaksak bu yolu izlemem gerektiğini düşünüyorum. Ve bu yolda beni takip edemezsin."

Tory yürümeye devam etti ve reddetme içimde sıcak bir şekilde yandı, özümü eritti ve lehime dönüştürdü.

"Hayır," diye homurdandım. "Beni bırakıp gitme, Tory. Farklı olabiliriz ama önemli olan yerlerde aynıyız. Aramızda her zaman bir denge bulduk, birbirimizin karanlığına aydınlık ve aydınlığına karanlık, tıpkı yıldızların söylediği gibi. Birbirimize yer açarız ve birbirimiz için ortaya çıkarız ve tehlike kapımızı çaldığında ayağa kalkar ve ölümün kendisini birlikte ele alırız. Dünyanın bizi mahvetmesine izin vermeyin. Farklı ağaçlar olabiliriz ama yan yana büyüyörüz, dallarımız sonsuza dek iç içe. Sen beni destekle, ben de seni destekleyeyim. Bu hep böyle olacak. Çünkü kız kardeşler böyle yapar."

Tory bana döndü, gözleri duyguyla parlıyordu. "Ruhum kana ve katliama bulanmış olsa bile mi?"

"Seni her zaman şu an olduğun gibi seveceğim ve çok şey yaşadığını biliyorum. Bu yeni seni tanımak istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı ve ben kız kardeşimin ruhunun özünü gördüm, bir büyütecî kendine çevirdiğinde ne kadar kırılgan olabileceğini. Günahları olan kırık bir yaratık ve yapmak zorunda kaldığı tüm sert seçimleri gördü. Ama benim gördüğüm bu değildi.

"Gerçekten," dedim kararlılıkla. "Sana baktığımda her zaman benim için tüm dünyayı karşısına alan kızı göreceğim, hiçbir şeyi olmayan ve bizi sevecek kimsesi olmayan sıska küçük yetimler olduğumuzda bile. Birbirimizi sevdik ve bu tür bir sevgi

Her şeyden daha büyük. Kim olursak olalım, asla ölmeyecek. Artık kimi seversek sevelim. Özümüzde hala biziz."

Bana doğru ilerledi, beni kollarıyla sardı, onun sarılmasının ne kadar anlamlı olduğunu kendisi de bilmiyordu. "Geçmiş bir daha gelmeyecek Darcy. Bu kısacık, kırılgan saniyeler. Gittiklerinde hepsi gitmiş olacak."

"Bu yüzden olabildiğince çoğunu birlikte geçirelim ve olabildiğince azını birbirimize kızararak geçirelim. Bu savaşın bizi değiştireceğini biliyorum ama lütfen... lütfen bana savaş bittiğinde hâlâ birlikte olacağımıza söz ver."

"Söz veriyorum," dedi ve beni serbest bırakırken serçe parmağını benimkine doladı.

Öylece kaldık, o geçici anlardan birini çaldık, ona olan hakimiyetimizi çoktan kaybettik, ama onun eşliğinde biraz daha zaman kazanmaya çalıştık, ayrılmak zorunda kalana kadar milisaniyeleri uzattık. Ve mağaraların derinliklerine doğru yürürken, ellerimiz birbirini buldu ve yine bizden çok daha büyük bir düşmanla mücadele etmek üzere olan iki küçük kız olduk. Ama birlikte onu yenmenin bir yolunu bulacaktık.

Parıldayan gümüş rünleri mağara sisteminin göbeğine kadar takip ettik, toz ve örümcek ağı katmanlarının altında parıldayan kemikleri, altınları ve hazineleri geçtik.

Sonunda önümüzde bir mağara açıldı ve içine adım attık, yıldızın gücü burada daha da korkunçtu, o kadar güçlüydü ki derimi karıncalandırıyor, büyümü varlığımın sınırlarına çekiyordu.

Rünler burada da duvarları süslüyordu ve güneş ışığının buraya girmesinin hiçbir yolu olmamasına rağmen her yerde bitkiler yeşeriyordu, sarmaşıklar tavana kadar tırmanıyor ve her yerde küçük kır çiçekleri açıyordu. Mağaranın ortasında, hâlâ tamamen yeraltında, kökleri etrafındaki toprak zemini kaplayan devasa bir ağaç uzun ve gururlu bir şekilde duruyordu.

Rünler mağaranın uzak tarafındaki yuvarlak taş kapıyı işaret ediyordu ve biz de kapıya doğru ilerledik.

Zodyak çarkı onu çerçevesliyordu. Çark, rünlerin aynı gümüş ışığıyla parılıyor, sanki bir şey yapmamızı bekliyormuş gibi beklentiyle gümbürdüyordu.

Tory ve ben birlikte hareket ederek kapının ortasına uzandık ve parmaklarımız kapıyla buluştuğunda İkizler burcu parladı ve kapı açılmadan önce titredi.

"Ortaya çıkın, alevlerin kızları, İkizler'in ikizleri, dört Element'in koruyucuları. Siz bu eski yanışı düzeltmek için doğdunuz ve büyüklerinizin sözünü tutmanın zamanı geldi."

O kapının ötesine geçtiğimizde dişlerimi sıktım ve altın ışık gölgeleri yararak arzularımın derinliklerine dalıp beni sert bir şekilde çekştirerek çağırdı.

Biz ilerledikçe altımızda altın bir rün, sonra bir diğeri ve bir diğeri aydınlandı.

"Doğruluk, servet, dürüstlük, erdem," diye mırıldandı Tory, anlamlarını açıkça biliyordu ve o devam ederken listede ölüm kelimesini de duyduğumdan emindim. Yani bu çok iyiydi.

Altın rengi parıltı önümüzde devasa bir küreye dönüştü ve yıldıza vardığımızı fark ettim, devasa kaya bir şekilde Elvia'nın hafızasında görüldüğünden daha da büyüktü.

Yüzeyinde İmparatorluk Yıldızı'nın ait olduğu yeri işaretleyen kaba bir delik açılmıştı.

"Kalbi geri ver," diye fısıldadı Clydinius hevesle, o altın ışık titreşiyor ve titriyordu.

Biz yaklaştıkça havada çınlayan güç kulaklarımı patlattı ve Tory boynundaki zinciri çıkarıp İmparatorluk Yıldızı'nı avucunun içine aldı. Onu tılsımdan ayırdı, üzerine yerleştirilmiş olan gizleme büyülerini de kaldırdı, sonra deliğe doğru ilerledi, havadaki heyecan tenime çarpıyordu.

Elimi Tory'ninkine doladım, bu yükü onunla birlikte taşıdım ve bu eylemin bizim ortak eylemimiz olmasını sağladım.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

"Oscuras'ın kullandığı deyim neydi? A morte..."

"E ritorno," diye bitirdi ve yıldızın kalbini deliğe sokarak tekrar yerine sabitledik.

"Creatia," Orion'un babasının günlüğünde bulduğu, İmparatorluk Yıldızı'nı kullanmak için kullanılabilecek güç kelimesini söyledim. Yaratmak anlamına geliyordu ve kesinlikle bu varlığa bir beden verebilecek tek güç kelimesiydi.

Delikten parlayan ışık parmaklarımızın arasından geçerek nabzımı hızlandırdı. Artık geri dönüş yoktu. Yapacağımızı yapmıştık, sözümüzü tutmuştuk.

Güç yıldızın içine kilitlendiği anda, bizi sırt üstü uçuran bir güç bize doğru patladı. Tory kılıcını çekerken ben etrafımıza bir hava kalkanı ördüm, ikimiz de dik durarak savaşmaya hazırlandık.

Havadaki enerji değişiyordu, yıldız titreşiyor, gümbürdüyor, ışık düzensizleşiyor ve her yerde dans ediyordu. Kalkanıma çarptı, onu kesti ve Tory kılıcını ışığın içinden geçirdi ama hiçbir şey fark etmedi.

Clydinius, "Vites değiştirirsen yanarsın," diye uyardı ve ben de Anka kuşumu sıkıca kilitledim, ellerimi kaldırıp var gücümle ona ateş püskürttüm.

Alevler parlayan yüzeyinde cızırdadı ve Tory elimi tuttu, büyüü benimkiyle birleşti ve bizi birlikte iki kat daha güçlü hale getirdi. Avucunu kaldırdı, ben ona gücümü verirken yıldızı dondurdu, sonra devasa bir asmanın kırbacıyla onu bir yumurta gibi kırmaya çalıştı. Büyülerimiz hiçbir işe yaramadı ve aniden hepsi yok olup gitti, göğsümdeki kuyu, büyülerim karşımızdaki o her şeye gücü yeten varlığın içine çekilirken oyuldu.

"Savaşmak için artık çok geç," dedi Clydinius, ses tonunda bir eğlence vardı, sesi daha katı, daha az ruhani bir hal almıştı. "Verilen söz yerine getirildi."

Tory küfrederek elini önüne uzattı ve bir an için yerde alev alev yanan ateşten bir pentagram belirdi ama ben daha gözümü bile kırpamadan bir büyü dalgası onu parçaladı.

Taş kapının arkamızdan çarparak kapandığını duydum ve gerçekliğimiz içimi ürpertti. Büyümüz tamamen tükenmişti ve ben kılıcımı çekip bu düşmanla yüzleşirken ellerimiz ayrıldı.

Kız kardeşim yanımdayken ileri doğru koştum, kılıcımı yıldıza çarparak öfkeyle çığlık atmasını sağladım. Tory'nin kılıcı o kadar uzağa bile gidemedi, çünkü tekrar ondan uzaklaştık, uzaktaki duvara çarptık ve yere yığıldık.

Yıldız o kadar parlak parlıyordu ki ötesinde hiçbir şey göremiyordum ve kafamın içindeki delici, tiz ses hareket etmemi imkânsız hale getiriyordu.

O korkunç ses vücudumuzun her zerresini parçalayıp geçerken kulaklarımızı kapatmak ve birbirimize sokulmak zorunda kaldık. Acı hareketsiz bırakıyordu, sanki binlerce paslı bıçak derimin içini kazıyormuş gibiydi.

Zihnimde geleceğe dair görüntüler belirdi ve her şeyi Clydinius'un gözlerinden, onun dünya için planlarından gördüğümü fark ettim. Şehirleri yerle bir etmek, krallığın tüm hazinelerini kendine mal etmek ve taht haline getirilmiş kemiklerden oluşan bir dağın tepesinde oturmak.

Başımı döndüren bir hızla sona erdi.

Işık kaybolurken gözümü kırptım, mağarada Tory ve benim görüntümde, parmaklarının arasında alevler titreşen iki kız duruyordu.

"Ben Fae'yim," diye saygıyla konuştu sahte ben, sesim yıldız tarafından mükemmel bir şekilde taklit edildi.

"Gerçek özgürlük benimdir," diye bitirdi sahte Tory, sanki bu şey artık ikimizin de derisindeymiş gibi.

Ayağa fırladık, savaş çığlıklarıyla saldırdık, her birimiz kendi aynalarımıza nişan aldık ve kılıçlarımızı ölümcül yaylarla savurduk.

Ama kılıçlarımız vücutlarını parçalamaya başladığında hava parıldadı ve yıldız gözlerimizin önünde kaybolup bizi geride bıraktı. Gerçeklik ortaya çıktı ve ben

kapalı taş kapı, mağaranın duvarları ve yukarıdaki taş tavan. Burada bir damla büyü olmadan kapana kısılmıştık, Emirlerimizi çağıramıyorduk ya da korkunç bir sonla karşılaşacaktık. Ve Clydinius'un ayrılışının ardından, yıldızların sesiyle etrafımızda kelimeler çınladı, yaptıklarımıza karşılık olarak yeni bir kader var oldu.

Tüm umutlar yalanlarla örülmüş bir vaade bağlıysa,
Kan ve kaosla örülmüş zihinlere dikkat edin.
Muhtemel olmayan arkadaşlar ve kopan bağlar akıntıyı
değiştirebilir,
Kutsal olmayan gecenin derinliklerinde kayıpların
duvarlarını yar.
Lekeli karanlıkta bağlanmış ruhları serbest
bırakın, Yükselen on ikiyi birleştirin ve
kaderin çanlarını çalın.

Vard

Lionel'in ordusunu kendisi için inşa etmekle görevlendirdiği yeşim yeşili taştan saraydan geçtim.

Ruhlar Sarayı'ndan sürüldüğünden beri geçen günlerde, krallığın uzak doğusundaki Bermanian Dağları'nın çıkıntıları.

Burası soğuktu. Soğuk, gri ve çorak. Bu da bana gayet uygundu.

Deneylerim için bana yeni bir laboratuvar hediye edilmişti, Brownmary'nin ve diğer harika yaratıklarımın kaybından duyduğum üzüntü hala içimi sızlatıyordu, ancak oynamam için bana verilenler arasında umut verici denekler vardı.

Cebimden cüzdanımı çıkarıp açtım ve sevgili Ian Belor'un orada sakladığım fotoğrafına bakarak iç geçirdim. Bu denemelerdeki başarımın zirvesiydi. O çok güzel bir canavardı, mükemmel bir örnekti. Ama o mükemmelliği yeniden yaratmak çok zordu, deneklerimin değişken niteliklerini tahmin etmek imkansızdı. Onlarla oynamayı ne kadar sevdiğimden, yaptığım değişikliklerin her zaman bir öncekinden biraz farklı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Parmaklarımı fotoğrafın üzerine bastırdım ve cüzdanımı bir kez daha kapatıp cebime geri koydum.

yeşil taştan sonsuz merdivenleri tırmanmak.

Bağlanmış Adamlar'a hediye edilen odalar alttaki üç katı kaplıyordu ve bu hödük Ejderhalarla gereğinden fazla zaman geçirmek istemediğim için sessizce yanlarından geçip gittim.

Onlardan nefret ettim. Her birinden. Üstün tavırları, onlara katlanmak zorunda kaldığım her seferinde derimi tırmalıyordu. En iyi haliyle elitizm. Yine de hiçbirisi benim yapabildiğim şeyleri yapamıyordu. Hiçbiri benim hünerlerime yaklaşamazdı. Ama yine de fark edilmedim, adım bir hayranlık çılgılığı yerine bir fısıltı olarak kaldı.

Sarayın zengin üst kısmına ulaştım. Kral ve Kraliçe ikamet etti, ve Sessizlik Neyse ki esniyor, aksine ve son zaman I vardı olmuştur yukarı burada, tabi için dinleme için onlar siktir gibi ve cehennem yaratıklarıydılar. En azından hiç uzun sürmedi.

Ama yine de çiftleşmelerine tanıklık etmemeyi tercih ettim. "Efendim?" Geniş merdivenlerin arasından bakarken seslendim.

önümde ve sağımda tonozlu taht odası, Kralımı nerede bulacağımdan emin değilim.

"Bu taraftan," diye bir ses geldi hemen arkamdan ve o sümüklü uşak Horace'ı gözlerini beklenti içinde kısmış bir halde orada bulunca irkildim.

Aklımın bir köşesinde onun zihinsel savunmasını kırmak ve beynini yeni kırılmış bir yumurta gibi dağıtmak vardı.

Dürtülerime karşı koydum ve peşinden gittim; gri cübbem yeşim taşından zeminde iz bırakırken, aceleyle hazırlanmış duvar halılarının, gevşek iplikli ve ıslak boyalı resimlerin yanından geçtik; her biri Ejderha Kral ve Gölge Kraliçe'yi ihtişamlarıyla tasvir ediyordu. Hatta iğrenç yavrularından birkaçı bile vardı, Tharix'in sinir bozucu bakışları onun resimlerinin yanından geçerken beni delip geçiyor gibiydi.

Her yer taze büyü ve çaresizlik kokuyordu. Lionel Acrux ve sahip olduğu o çarpık gölge yaratık

Artık birbirlerine daha fazla ihtiyaç duydukları için, evlilik mutluluğu rolünü oynayan bir gelin olarak kabul edildi.

Dünyanın yeni saraylarıyla ilgili bu yalana inanmasını istiyorlardı. Herkesi buraya kendi tercihleriyle, krallık içinde yeni bir güç merkezi inşa etmek için geldiklerine inandırmaya çalışıyorlardı. Solaria halkının, kendilerine meydan okumaya devam eden Vega kızları tarafından sarsılmadıklarına inanmalarını istiyorlardı ve artık Ruhlar Sarayı'na erişimleri olmadığını asla kabul etmeyeceklerdi.

Ama ben daha iyi biliyordum. Her şeyi gördüm.

Horace beni diğerlerinden daha küçük bir koridora götürdü, buradaki duvarlar çıplaktı ve aceleyle yapılan tadilat sırasında henüz kaplanmamıştı. Attığım her adımda hava daha serin ve daha az davetkâr hale geliyordu.

Horace aniden, "Şuradan," dedi ve dururken beni işaret etti, çenesinin yapısı bana bir adım bile ileri gitmeyeceğini söylüyordu.

Omzunun yanından geçerken onu görmezden geldim, dar koridorda ilerlerken çenemi kaldırdım ve koridorun ötesinde imkansız bir şekilde dışarı açılan açık bir kapı buldum. Bu saray uçurumun kenarına inşa edilmişti ve şu anda binanın derinliklerindeydim, kesinlikle uçurumun kayalarının derinliklerindeydim ve kesinlikle gökyüzüne yakın bir yerde değildim, ancak dışarı adım attığımda burada kayaların içine oyulmuş bir boşluk olduğu anlaşıldı.

Önümde Kral'ı gördüm, büyük bir uçurumun önünde duruyordu, Lavinia koluna yapışmış, rüzgâr elbisesinin gölgelerini çıplak vücudunun etrafında çılginca savururken onu sahiplenerek okşuyordu.

Değişen gölgelerin arasında meme uçlarını, gölgelerin altında kıvrak ve esnek vücudunu gördüğümde dudaklarımı ıslattım, ancak bir aptal sikini içine sokmak isterdi.

Tharix aniden önüme düştü ve ben irkilerek geriye doğru tökezleyip kığımın üstüne düştüm, çünkü o iblis çocuğun çok yakışıklı yüzü üzerimde belirmişti.

"Tüh," diye alay etti ve dudaklarından dökülen baştan çıkarıcı sesle kalbim durdu.

"Şimdi mi konuşuyorsun?" Ayağa kalkmaya çalışırken, varlığının içimde uyandırmaya çalıştığı dehşetle savaşıyor mırıldandım.

"Annem bana birçok konuda ders veriyor," diye mırıldandı ve Lavinia'ya tekrar baktığımda, hem onun hem de Lionel'in bana dudak büktüğünü gördüm.

"Geç kaldın," diye tısladı Lionel, beni incelerken dudağı geriye doğru kıvrılmıştı ve Tharix'in etrafından dolanıp aceleyle ona yaklaşırken pelerinimi fırçaladım.

"Çağrılır çağrılmaz geldim Kralım," dedim ve eğilerek karısının kışını nasıl kavradığını fark ettim. İkisi de bu yere koştuklarından beri ayrılmaz bir ikili olmuşlardı, birbirlerinin gücüne tutunmaya çalışırken ikisi de cam kadar şeffaftı.

Lavinia hâlâ dehşet saçan bir şeydi ama Gwendalina Vega onu kendi gölgelerinin içine hapsedip geri kalanları üzerindeki etkisini kestiğinden beri değişmişti. Hâlâ eskisi kadar güzeldi ama bir zamanlar gözlerini dolduran o derin güç gitmiş, bir zamanlar hükmettiği gürleyen varlığı artık susturulmuştu. Acrux Kralı'na her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve onun da ona. Dolayısıyla bu evlilik mutluluğu.

"Şimdi oyalanma. Benim için geleceğe bakmanı istiyorum. Bu yerde güç var, artık tamamen bize ait olan büyük ve korkunç bir güç. Yeterli olup olmadığını bana söyle," dedi Lionel ve beni çalkantılı bir enerjinin kurtulmak için çaresizce çırpındığı uçuruma doğru yönlendirdi.

Ama kurtulamadı. O artık bir köleydi. İkisinin çaldığı ve uygun gördükleri sürece kötüye kullanacakları bir hediye.

Lavinia'nın gölgelerinin bir engerek çukuru gibi sarmalandığı karanlığa bakarak önlerindeki sonsuz düşüşe yaklaşırken boğazımdaki yumruyu yuttum.

O gölgelerin içine hapsettikleri şeyi göremiyordum, ne olduğunu ya da nasıl mümkün olabileceğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Ama biliyordum. Ne bu dünyada ne de öbür dünyada onunla kıyaslanabilecek kadar korkunç bir şey yoktu.

Uzun bir nefes aldım ve Görme yeteneğimi çağırdım, bir elimi o büyük düşüşün üzerine kaldırdım ve irkilmemeye çalıştım. Rüzgâr bir kez daha uçurumun içinden eserek beni uçurumun kenarından aşağı yuvarlamakla tehdit etti. Damlanın dibinde beni bekleyen şeyle bunun ötesinde herhangi bir şekilde karşılaşmak gibi bir arzum yoktu.

İlk başta, Görü bana tek bir ayrıntıyı bile saptayamayacağım kadar belirsiz geleceklere dair birkaç bakış sunmaktan başka bir şey yapmadı ve Tharix bana yaklaştıkça avuçlarım terlemeye başladı.

"Bu değersiz piyonu neden bu kadar yakınımızda tutuyoruz baba?" Lavinia yumuşak bir sesle sordu, ama sözlerini benden saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Ben de sık sık aynı şeyi merak ediyorum, aşkım," diye mırıldandı Lionel, hediyemi itip bana bir şey, işlerine yarayabilecek herhangi bir şey sunması için yalvarırken nabzımın hızlanmasına neden oldu.

"Tharix aç," diye devam etti Lavinia o huysuz ses tonuyla, eli Lionel'in göğsünden aşağı, kasıklarına doğru kayıyordu.

Şimdi onu tekrar hayal kırıklığına uğratırsam bana ne yapmaya ikna edebileceğini düşünmekten zihnimi arındırmak için gözlerimi kapattım.

"Tharix, nefesi kulağımın kabuğunda sıcak bir yıkama etkisi yaratırken, yıldızlara sadece bu lanet olası seferlik beni dinlemeleri için yalvarırken bir iniltiyi ısırdım.

İlk başta hiçbir şey yoktu, ihtiyaç duyduğum anda benimle alay eder gibi görünen boş, sonsuz bir hiçlik ve geleceğimde sadece ölümü gördüğümde içimi bir titreme kapladı.

Ama sonra, tam umut beni terk etmek üzereyken, Tharix'in ayak sesleri diğer tarafıma doğru ilerledi, bir ışık feneri gibi yıldızların gücü içimde patladı ve

Ben daha kelimeleri anlayamadan dudaklar hareket etmeye başladı.

"Düşmüşlerin gücü uyandı, açgözlülük ve ihtişam bir arada parlıyor.

Alevler kovuktan yükselirken tüm kaderler dengede duruyor,

Ancak düşmanın yolları kesilirse Ejderha yine de başarılı olabilir.

Adı Nox olan kişiden sakının ve kadim yüzüğün hazinelerini a r a y ı n .

Çalıntıları kullanın, yaratıcınızın kudretiyle ittifak kurun. Tüm yıldız ışıkları parıldamaz."

Kehanetin gücü beni serbest bıraktığında Lavinia heyecanla soludu ve ben uçurumun kenarından geriye doğru tökezleyerek kendi derimin içinde sarktım.

"Yıldızlar hâlâ benden yana," diye mırıldandı Lionel, kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümserken elini omzuma attı, ben de başımı salladım ama yorumum o kadar net değildi. "Ejderha başarılı olacak." O ve Lavinia sözlerimi irdelemeye başlarken kendi kendine kıkırdadı ve ben de ağırbaşlı bir şekilde başımı sallayarak geri çekildim.

Yıldızların ona vaat ettiğine inandığı şeyle aynı fikirde değildim ama bunun bir önemi yoktu. O bir amaç için bir araçtı ve onun gözüne girdiğim sürece deneylerimi gerçekleştirmem için gereken her şeyi bana sunuyordu. Bu yüzden, yıldızların bana sunduğu kelimeleri kendi tasarımlarına dönüştürürken orada sessizce durdum.

Ve her zamanki gibi gülümsedim.

Siz 9. kitaba hazırlanırken Zodyak Akademisi serisinin 8. kitabı hakkında konuşmak ister misiniz? [Tartışma grubuna buradan katılın!](#)

Yakında çıkacak olan fantastik romantizm serimiz A Game of Malice and Greed'e bir göz atmak ve Zodiac Academy hakkında bizden küçük bir not için okumaya devam edin :)

YEPYENİ BİR FANTEZİ ROMANTİZM SERİSİ MART 2023'TE GELİYOR

Çarpık bir kalp, boş bir ruh.
Kırık bir savaşçı, eski tanrıları kaybetmiş.
Bir gölge hırsız, ışıkla kutsanmış,
Güçlerini çalan tek bir yalan.

Acımasız bir oyunda kazanmak için bir prenses.
Büyük bir imparatorluk bir canavarın iddiasına yenik
düşüyor.

Yasak bir aşk, anlatılmamış bir lanet.
Altın bir sikkenin içine hapsolmuş son ölümsüz.

Daha önce okuduğunuz hiçbir peri masalına benzemeyen
Fae'lerin, tanrıların ve lanetlerin bu karanlık dünyasına
adım atın...

[Şimdi ön sipariş verin.](#)

MARCH 3RD 2023

YAZAR NOTU

Bu kitap.

Bu. Lanet olsun. Kitap.

Şimdi size söylüyorum, bunu yazarken bir rollercoaster üzerindeydik. İnişler, çıkışlar, inişler ve... durun, belki de aslında gerçekten uzun bir kaymaydı? Ama sonra Leon'un rastgele bir kafatasına sarıldığı, Washer'ın hayatı için ısıklık çaldığı, Xavier'in utanç koşumuna bindiği, Max'in kestanelerini okşadığı ve Seth'in kendine planlanmamış bir meme ucu nakli yaptığı zaman vardı, yani çok fazla iniş de vardı!

O bir canavar, bu kesin. Bu kitaba girerken Brenda'nın iri yarı olacağını biliyorduk, ancak 380 bin kelimedenden fazla olması beklediğimiz de ötesindeydi - dolayısıyla onu yazmayı bitirmek biraz telaşlı birkaç haftamızı aldı. Ama işte burada, koleksiyonumuzun balinası ve siz onun kamburunu aştınız, ölüm tarlalarını geçtiniz ve çok da acımasız olmayan bir uçurum olarak düşünmek istediğim şeyden aşağıya daldınız.

Şu andan itibaren endişelenmeniz gereken tek şey Clyde'in her ne planlıyor olabileceği, (ayrıca evet, sonunda Clyde ile tanıştınız!!! O küçük kıyamet yumurtasını yıllardır bekliyorduk ve sonunda en iyi hayatının doluluğuna ulaştı, ortalığı kasıp kavurmaya ve anlatılmamış vahşetlere neden olmaya hazır) Lionel ve Lavinia'nın biraz uğursuz bir şeyin peşinde olduğu gerçeği, Tharix'in sesini bulması ve ölüm operasında kariyer yapmayı düşünmesi, İkizlerin o kıyamet mağarasında mahsur kalması - ki bundan esinlenmedim, ama bana biraz oğlumun her seferinde filme başlamakta ısrar ettiği Moana/Maui buluşmasını hatırlattı - "Maui'yi izlemek istiyorum, ama adada onunla değil, ben

mağaraya kapatıldığı andan itibaren görmek istiyorum." O annesinin kalbinden sonra bir çocuk.... İkizlerin kaçabileceği kullanışlı bir delik olmayacağından değil - Solaria'da hiçbir şey o kadar kolay değildir.

Ama konuyu dağıttım, 9. kitap için endişelenebileceğiniz birkaç şeyden bahsediyorduk. Sanırım ikizlerin şu anki ilişkilerinin çalkantılı denizini, büyük D'yi geri getirmenin maliyetini ve Covens üzerinde uçuşan sürekli uyarıları atmalıyız. Yani fazla değil.

Biraz daha ciddi bir not olarak, bu seride bizimle bu kadar ilerlediğinize göre, açıkça aşırı aktif zihinlerimizin çarpık hayallerine dalmaya karar verdiniz ve bunu yapmanın bizim için ne kadar önemli olduğunu size ifade edemeyiz. Bu hayat, gerçeğe dönüşebileceğine inanmaya asla cesaret edemediğimiz bir rüyaydı, ancak bizimle birlikte şansını deneyen, ahlaken yozlaşmış adamlarımıza aşık olan, katliam ve kapris dünyalarımıza ilk adımlarını atan, yavaş yanıkların sizi canlı canlı yemesine izin veren, bizimle birlikte ağlayan, öfkelenen, çılgılık atan ve seven her insan sayesinde kendimizi bir şekilde bu harika konumda bulduk ve bunun için size minnettarlığımızı asla yeterince ifade edemeyiz.

Bu kitabı ve bu karakterleri yazarken her bir kelimeyle ruhumuzdan parçalar koparıyoruz ve umarız siz de bizim gözyaşlarınızla yıkanmaktan keyif aldığımız kadar keyif alırsınız.

Her zaman ilk servis edilen çayı alacağınız okuyucu topluluğumuza katılmak isterseniz, bize [buradan](#), [buradan](#) ve [buradan](#) katılın.

Sizi her zaman seviyorum, Susanne & Caroline xoxo

AYRICA CAROLINE PECKHAM & SUSANNE VALENTI TARAFINDAN

Everlake Prep'in Acımasız Çocukları

(Why Choose Bully Romance Çağdaş Serisinin Tamamı)

Karantinanın

Kralları

Kilitlemenin

Kralları Anarşinin

Kralları

Karantina Kraliçesi

**

Yürüyen Ölüler

(Neden Dark Romance Çağdaş Serisini Seçmelisiniz)

Ölüm Kulübü

Psikopatlar Topluluğu

**

Harlequin Ekibi

(Neden Mafya Romantizmini Seçmelisiniz Çağdaş Seri)

Günahkarlar Oyun

Alanı Ölü Adam Adası

Karnaval Tepesi

Cennet Lagünü

Darağacı Köprüsü

Harlequin Crew Romanları

Şeytan Geçidi

**

Karanlık İmparatorluk

(Karanlık Mafya Çağdaş Bağımsızlar)

Güzel Katliam Güzel

Vahşet

**

Beni Unutma Bombası

(Dark Mafia Why Choose Contemporary Standalone)

**

Zodyak'ın Acımasız Çocukları

(Neden Paranormal Romantik Serileri Seçmelisiniz - Solaria dünyasında geçiyor)

Karanlık

Fae Vahşi

Fae Hırçın

Fae Kırık

Fae Savaşçı

Fae

Zodiac Akademi

(M/F Bully Romance Serisi- Solaria dünyasında, Dark Fae'den beş yıl sonra geçiyor)

Uyanış Acımasız Fae

Hesaplaşma

Gölge Prenses

Lanetli Kaderler

Kader Tahtları

Kalpsiz Gökyüzü

Hüzün ve Yıldız Işığı

Uyanış - Çocuklar tarafından anlatıldığı gibi

Zodyak Akademi

Romanları Bir Akademi

Zorbasının Kökenleri Büyük

A.S.S. Partisi

Darkmore Cezaevi

(Neden Paranormal Romantizm Serisini Seçmelisiniz - Dark Fae'den on yıl sonra Solaria dünyasında geçiyor)

Kafesli

Kurt Alfa

Kurt Vahşi

Kurt

**

Vampirler Çağı

(Complete M/F Paranormal Romance/Dystopian Series)

Ebedi
Saltanat
Ebedi Gölge
Ebedi Lanet
Ebedi Yemin
Ebedi Gece
Ebedi Aşk

**

Yalanlar Kafesi

(M/F Distopik Dizi)

Asi Yükseliyor

**

Lekeli Toprak

(M/F Distopik Dizi)

Değiştiri

İmiş

Uyarlan

mış

Gelişmiş

**

Vampir Oyunları

(Komple M/F Paranormal Romantizm Üçlemesi)

V Oyunları

V Oyunları: Mezardan Yeni

Çıkmış V Oyunları: Şafaktan

Önce Ölü

*

Vampir Oyunları: İkinci Sezon

(Komple M/F Paranormal Romantizm Üçlemesi)

Kurt Oyunları

Kurt Oyunları: Gölge Adası Kurt

Oyunları: Kesilmiş Kaderler

*

Vampir Oyunları: Üçüncü Sezon

Avcı Denemeleri

*

Vampir Oyunları Romanları

Bir Vampir Oyunu

**

Issac'ın Yükseliş

(Komple YA Fantezi Serisi)

Sürünen Gölge

Kanayan Kar Döner

Gelgit Ağlayan

Gökyüzü

Arızalı Işık

